

บทอธิบาย

พระธรรมลुกา

ฉบับ 2020

ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

ผู้เขียน

องค์ประกอบมากมายบ่งชี้ว่าผู้เขียนพระกิตติคุณนี้เป็นบุคคลเดียวกันที่เขียนพระธรรมกิจการของอัครทูต ประการแรก ชายที่ชื่อ “เซ โอฟีลัส” เป็นผู้รับของพระธรรมทั้งสอง (ลก. 1:3; กจ. 1:1) ประการที่สอง พระธรรมกิจการของอัครทูตอ้างอิงถึงงานแต่ก่อนโดยผู้เขียนคนเดียวกัน ประการที่สาม พระธรรมทั้งสองมีหัวข้อเหมือนกันหลายหัวข้อ บางข้อหัวข้อไม่ได้รับการเน้นอย่างเดียวกันในที่อื่นใดในพันธสัญญาใหม่ ประการที่สี่ มีความคล้ายคลึงกันทางโครงสร้างโดยทั่วไปและทางรูปแบบรวมถึงการใช้โครงร่างที่ไขว้เปลี่ยนและแนวโน้มที่จะจัดจ่อที่บุคคลที่เฉพาะเจาะจง

ผู้เขียนได้รับความรู้ของท่านเกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจของพระเยซูจากการค้นคว้าแทนที่จากการสังเกตของประจักษ์พยาน (ลก. 1:1-4) ดังนั้น ท่านไม่ได้เป็นหนึ่งในพวกสาวกที่ได้เดินทางกับพระเยซู

คริสตจักรเริ่มแรกระบุว่าผู้เขียนเป็นลुกา (บางที่ย่อมาจาก “ลูกัออกัส” หรือ “ลुकานอส”^[1]) มาร์เซียนที่ นอกรีตเป็นพยานเริ่มแรกที่สุดที่เรามีต่อการเป็นผู้เขียนของลुกา (ค.ศ. 135) สารบบมูราทอเรียน (ค.ศ. 180) อ้างอิงว่าลुกาเป็นผู้เขียนเช่นกัน สิ่งนั้นบรรยายว่าท่านเป็นแพทย์ที่เดินทางไปกับเปาโลในการเดินทางของท่าน (เปรียบเทียบ กจ. 16:10-17; 20:5-15; 21:1-18; 27:1-28:16; คส. 4:14; ฟม. 24; 2 ทธ. 4:11) ไอเรเนอัส (ค.ศ. 180-185) เชื่อเช่นกันว่าลुกาเขียนพระกิตติคุณนี้และเรียกท่านว่าสหายที่ “แยกกันไม่ได้” ของเปาโล^[2] เจอโรมเขียนว่าท่านตายไป ณ ตอนอายุ 84 ปีและไม่เคยแต่งงาน ^[3] ในทำนองเดียวกันต่อมาบรรพบุรุษคริสตจักรอ้างอิงถึงลुกาว่าเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณนี้

เป็นที่ชัดเจนว่าลुกาเป็นคนต่างชาติ (เปรียบเทียบ คส. 4:10-14) อย่างไรก็ตาม นักวิชาการบางคนเชื่อว่า โคลโลสี 4:11 และ 14 ก็ไม่จำเป็นที่จะหมายถึงว่าลुกาเป็นคนต่างชาติ และที่ว่าท่านอาจได้เป็นคนยิวที่นิยมกรีก^[4] ธรรมเนียมคริสตจักรระบุว่าอันติโอกแห่งซีเรียเป็นบ้านเกิดของลुกา แต่นี้ยังไม่ได้รับการยืนยันฟิลิปปีมีการสนับสนุนทางธรรมเนียมบางอย่างเช่นกัน^[5] เจ. ซิดโลว์ แบกซ์เทอร์อ้างว่าเรารู้เกี่ยวกับลुกา น้อยกว่าผู้เขียนพันธสัญญาใหม่คนใดก็ตาม^[6]

ลักษณะเฉพาะ

“ในขณะที่การเน้นในมัทธิวอยู่ที่สิ่งที่พระเยซู กล่าว และในมาระโกอยู่ที่สิ่งที่พระเยซู ทำ ที่นี้ในลูกา มันอยู่ที่ พระเยซูเอง”[7]

หลักคำสอนหลักต่าง ๆ เกี่ยวกับศาสนศาสตร์ระบบที่ลูกาเน้นคือ พระเจ้า พระเยซู ความรอด (โดยเฉพาะอย่างยิ่งการไถ่) พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทูตสวรรค์และสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น

“ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์กันเดียวที่ใช้คำนาม ‘ความรอด’ (โชนเทรีย สี่ครั้ง [1:69, 71, 77, 19:9]; โชนเทรีย สองครั้ง [2:30; 3:6]) และ ‘ผู้ช่วยให้รอด’ (โชนเทร์ [1:47; 2:11]), และท่านใช้คำกริยา ‘ช่วยให้รอด’ (ชอคโชน) มากกว่าพระธรรมเล่มอื่นใดในพันธสัญญาใหม่ (แม้ว่าโดยส่วนใหญ่แล้วนั้นก็เนื่องจากความยาวที่มากกว่าของลูกา)”[8]

“ในพระกิตติคุณลูกา วลี *สรรเสริญพระเจ้า* ปรากฏบ่อยกว่าส่วนที่เหลือทั้งหมดของพันธสัญญาใหม่ที่รวมกัน”[9]

มีการเน้นอย่างมากเช่นกันที่พระสิริของพระเจ้า การอธิษฐาน การอัศจรรย์ แผนการของพระเจ้าที่พระเยซูได้บรรลุ อิสราเอล การเชื่อ การเป็นสาวก การยกโทษและพระวาทะของพระเจ้า คำอุปมาประมาณ 20 เรื่องก็เฉพาะต่อพระกิตติคุณนี้ ลูกาเชื่อมโยงเหตุการณ์บางอย่างในชีวิตของพระเยซูเข้ากับประวัติศาสตร์ทางโลกอีกด้วย และท่านเน้นถึงการเดินทางสุดท้ายของพระเยซูสู่เยรูซาเล็ม[10]

ลูกาเน้นถึงความห่วงใยของพระเยซูที่มีต่อทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อบุคคลต่าง ๆ ที่สังคมชาวยิวแห่งสมัยของพระองค์ดูถูก เช่น คนต่างชาติ คนยากจน ผู้หญิง เด็ก ๆ และ “พวกคนบาป” ท่านเขียน “พระกิตติคุณแห่งผู้ที่เปื้อนเปื้อน”[11] พระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ ไม่นำเสนอพระเยซูที่มีการทานอาหารเย็นกับบางคนบ่อยเท่ากับพระกิตติคุณนี้ นำเสนอ ลูกาใช้คำศัพท์กรีก *โนมิกอส* ซึ่งหมายถึง “ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ” แทนที่คำศัพท์ฮีบรู *กรรมมาเทออส* ซึ่งหมายถึง “ธรรมมาจารย์” ท่านเน้นถึงคำสอนเชิงปฏิบัติของพระเยซูเช่นสิ่งที่พระองค์สอนเกี่ยวกับเงิน (เปรียบเทียบ บทที่ 12 และ 16)

“ในแง่ของโลกทัศน์ ศาสนศาสตร์และการนำเสนอเชิงปฏิบัติของหลักการต่าง ๆ นั้น พระกิตติคุณนี้ถือริบายว่าเราสามารถรับใช้พระเจ้าได้ดีขึ้นอย่างไร”[12]

ลูกาใช้คำศัพท์ทางการแพทย์มากกว่าที่เราพบในงานเขียนของฮิปโปเครติสบิดาแห่งการแพทย์ [13] ลูกาแสดงความสนใจในจุดประสงค์ ความสำเร็จและการบรรลุความสำเร็จ ท่านบันทึกความยินดีที่เป็นผลมาจากการงานที่ช่วยให้รอดและรักษาของพระเยซู การเน้นถึงการเรียกของพระเยซูที่มีต่อผู้คนจะกลายมาเป็นสาวกของพระองค์ ท่านพรรณนาถึงพระเยซูว่าพึงพาที่พระวิญญาณบริสุทธิ์และที่พระบิดาผ่าน

ทางการอธิษฐาน สุดท้าย ลูกาบันทึกหลายตัวอย่างของฤทธิ์เดชของพระเยซู[14] ชาวมุสลิมนับถือหมวดพระกิตติคุณและบางทีชาวมุสลิมได้ถูกนำมาสู่ความเชื่อผ่านทางพระกิตติคุณของลูกามากกว่าพระกิตติคุณเล่มใด ๆ เนื่องจากการเน้นต่าง ๆ ของมัน

“พระกิตติคุณของลูกาให้ความเข้าใจที่ครอบคลุมมากขึ้นถึงประวัติศาสตร์ของระยะเวลานั้นแก่ผู้อ่านมากกว่าพระกิตติคุณเล่มอื่น ๆ ท่านนำเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชีวิตในโลกของพระเยซูมากกว่ามัทธิว มาระโกหรือยอห์น”[15]

ลูกาเป็นพระธรรมที่ยาวที่สุดในพันธสัญญาใหม่ (1,121 ข้อ), มัทธิวเป็นที่สอง (1,071 ข้อ), และกิจการของอัครทูตเป็นที่สาม (1,007 ข้อ). (ยอห์นมี 879 ข้อ และมาระโกมี 678 ข้อ) ลูกาและกิจการของอัครทูตเมื่อรวมกันมีประมาณ 27 เปอร์เซ็นต์ของพันธสัญญาใหม่กรีก ยิ่งกว่านั้น ลูกาเขียนข้อพระคัมภีร์ในพันธสัญญาใหม่มากกว่าคนอื่น 2,128 ข้อในลูกาและกิจการของอัครทูต เปาโลเขียนจำนวนข้อพระคัมภีร์ที่มากเป็นอันดับสอง (2,032 ข้อ) จากนั้นยอห์น (1,416 ข้อ) จากนั้นมัทธิว (1,071 ข้อ) จากนั้นมาระโก (678 ข้อ) และสุดท้ายบรรดาผู้มีส่วนน้อยกว่า[16]

“การนำเสนอถึงข้อเท็จจริงต่าง ๆ ก็เต็มทีกว่าในบางด้าน แต่เป็นหัวข้อน้อยกว่าของมัทธิวและไหลลื่นกว่าของมาระโก”[17]

“พระกิตติคุณของนักบุญลูกาได้ถูกเรียกว่าพระธรรมที่น่ารักที่สุดในโลก...มันคงจะไม่ผิดอย่างมากที่จะกล่าวว่าพระกิตติคุณที่สามเป็นชีวิตที่ดีที่สุดของพระคริสต์ที่เคยถูกเขียนขึ้น”[18]

จุดประสงค์ต่าง ๆ

พระกิตติคุณของลูกาเป็นหนึ่งในพระธรรมเล่มต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงจุดประสงค์ของผู้เขียน ลูกากล่าวว่าท่านเขียนเพื่อจะบอกเร โอฟีลัสเกี่ยวกับความแท้จริงของข่าวประเสริฐที่เร โอฟีลัสได้ยิน (1:4)

ในกิจการของอัครทูต ลูกากล่าวว่าท่านก่อนหน้านั้นท่านได้เขียนเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่พระเยซูทรงตั้งต้นทำและสั่งสอนก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ (กจ. 1:1-2) จากนั้นท่านดำเนินการต่อไปที่จะบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่พระเยซูทำและสั่งสอนต่อไปหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ผ่านทางพวกอัครทูตของพระองค์ในกิจการของอัครทูต อย่างที่กทักเอานั่น ลูกาเขียนทั้งพระกิตติคุณของท่านและกิจการของอัครทูตด้วยมุมมองเพื่อผู้ฟังที่ใหญ่กว่าเร โอฟีลัส

การเน้นที่เฉพาะต่าง ๆ ของพระกิตติคุณนี้ช่วยให้เราที่จะระบุถึงจุดประสงค์รองต่าง ๆ ลูกาแสดงออกถึงความต้องการอันแรงกล้าที่จะโน้มน้าวผู้อ่านของท่านถึงความน่าเชื่อถือของข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่ท่านบันทึกเพื่อว่าพวกเขาจะเชื่อในพระเยซูและกลายมาเป็นคริสเตียนเช่นเดียวกับความสำคัญของสิ่งที่พระเจ้า

ได้ทำในพระคริสต์[19] ความสนใจเหล่านี้ก็ชัดเจนในกิจการของอัครทูตอีกด้วย[20] เป็นที่ชัดเจนว่าท่านเขียนเพื่อจะสงวนการบันทึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้นระหว่างพันธกิจในโลกของพระเยซู แต่นักเขียนสมัยโบราณบางคนได้เขียนเพียงแค่ว่าจะบรรยายพงศาวดารของเหตุการณ์ต่าง ๆ[21] พวกเขาเขียนเพื่อจะโน้มน้าวผู้อ่านของพวกเขาถึงบางสิ่งและพวกเขาใช้ประวัติศาสตร์ที่จะทำอย่างนั้น อย่างไรก็ตาม ความแม่นยำทางประวัติศาสตร์ก็สำคัญต่อพวกเขา [22]

เราเชื่อว่าพระกิตติคุณของลูกาเป็นความต่อเนื่องที่แม่นยำถึงประวัติศาสตร์ตามพระคัมภีร์ที่พระเจ้าได้สงวนไว้ในพระคัมภีร์ พระกิตติคุณนี้จัดตั้งการปกป้องความเชื่อสำหรับคริสต์ศาสนาที่คงได้เป็นความสนใจที่พิเศษต่อคนกรีกเนื่องจากการเลือกของลูกาเกี่ยวกับเนื้อหา คำศัพท์และรูปแบบ[23] การปกป้องความเชื่อจะให้เหตุผลแก่พวกเขาสำหรับความหวังที่อยู่ในพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 ปต. 3:15)

“เป็นที่ชัดเจนว่าจุดประสงค์ของลูกาคือไม่ใช่ที่จะจัดเตรียมรากฐานทางประวัติศาสตร์สำหรับข่าวสารของคริสเตียน. ... ท่านจัดลำดับ’ เหตุการณ์ต่าง ๆของการบรรยายของท่านเพื่อจะนำความสำคัญของสิ่งเหล่านั้นออกมาเพื่อจะโน้มน้าวเรโอฟิลัส ผู้ไม่ได้สนใจอย่างมากกับประเด็นนั้น มันได้เกิดขึ้นใหม่? เช่นเดียวกับการสืบค้น อะไรได้เกิดขึ้น? และทั้งหมดนั้นมันหมายถึงอะไร? โดยการจัดเตรียมการบันทึกที่สมบูรณ์มากขึ้นเกี่ยวกับพระเยซูในความสำคัญของพระองค์ ลูกาหวังจะกระตุ้นความเชื่อที่ปฏิบัติการ”[24]

ผู้อ่านดั้งเดิม

เป็นที่ชัดเจนว่าเรโอฟิลัสเป็นบุคคลจริง[25] ชื่อของเขาเป็นภาษากรีกและหมายถึง “คนรักของพระเจ้า” ดูเหมือนว่าท่านเพิ่งได้เป็นผู้กลับใจเชื่อเมื่อไม่นานนี้สู่คริสตศาสนาจากศาสนาต่างชาติของกรีก ดังนั้นอย่างดั้งเดิมแล้ว มันดูเหมือนว่าลูกาเขียนเพื่อผู้คนเช่นเรโอฟิลัส ก่อนการกลับใจเชื่อของเขา เรโอฟิลัสอาจได้เป็นหนึ่งในผู้เกรงกลัวพระเจ้าชาวต่างชาติที่ลูกาอ้างอิงถึงหลายครั้งในกิจการของอัครทูต “ผู้เกรงกลัวพระเจ้า” คือคนต่างชาติที่มีการนับถือบางอย่างและผู้ที่ต้องการที่จะเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระเจ้าของพวกเขามายังธรรมศาลาของยิวและฟังพระคัมภีร์ของยิวที่ถูกอ่านที่นั่น การปรับตัวของลูกาเกี่ยวกับพระกิตติคุณของท่านเข้ากับโลกในทางโลกและการอ้างอิงต่าง ๆของท่านถึงศาสนายิวก็บ่งชี้ว่าท่านเขียนพระกิตติคุณของท่านด้วยการที่มีผู้คนเหล่านี้ในความคิด

“สิ่งมากมายเกี่ยวกับลูกา-กิจการของอัครทูตจะเข้ากับผู้อ่านที่เหมือนโครนิเลอส์อย่างดี”[26]

การใช้ของท่านเกี่ยวกับฉบับเซปทัวจินท์และความสนใจของท่านในผู้เกรงกลัวพระเจ้าบ่งชี้สิ่งนี้ด้วย ผู้เกรงกลัวพระเจ้าได้หันจากพหุเทวนิยมของกรีกไปสู่เอกเทวนิยมของยิว แต่หลายคนจากพวกเขาก็ไม่คุ้นเคยกับภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมของปาเลสไตน์ ลูกาอธิบายเรื่องราวเหล่านี้สำหรับผู้อ่านของท่านเมื่อ

จำเป็น ผู้เกรงกลัวพระเจ้าเป็นคนต่างชาติผู้ซึ่งเปาโลพบว่าเป็นคนที่ยอมรับเอามากที่สุดสำหรับเมล็ดแห่งข่าวประเสริฐ ลูกาเองอาจได้เป็นหนึ่งในกลุ่มนี้ แม้ว่าไม่มีหนทางที่จะพิสูจน์หรือหักล้างความเป็นไปได้ได้นั้น

“[ลูกา] เขียนเพื่อจะทำให้คริสเตียนแห่งสมัยของท่านแน่ใจว่าความเชื่อของพวกเขาในพระเยซูไม่ใช่ความคิดปกติแต่เป็นเป้าหมายแท้จริงที่ซึ่งการรับมือสมัยโบราณของพระเจ้ากับอิสราเอลนั้นได้ผลลึกลงไป”^[27]

ณ ศตวรรษแรก คนกรีกชาวต่างชาติส่วนใหญ่ได้หยุดเชื่อในเทพเจ้าและเทพีทั้งหลายแห่งเทวดานานของพวกเขาและได้ละทิ้งชะตานิยม หลายคนจากพวกเขาได้ติดตามศาสนา “ลึกลับ” ทางตะวันออกต่าง ๆ ที่แข่งขันกับคริสต์ศาสนาสำหรับความจงรักภักดีของพวกเขา ความเชื่อทั้งสองนำเสนอพระผู้ช่วยให้รอด แต่พระผู้ช่วยให้รอดของคริสต์ศาสนาเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เป็นขึ้นจากตายและเป็นส่วนตัว ส่วนพระผู้ช่วยให้รอดของศาสนาลึกลับต่าง ๆ นั้นไม่เป็นส่วนตัวและเป็นอวมคติ เป็นที่ชัดเจนว่าลูกาเขียนเพื่อจะโน้มน้าวคนเหล่านี้ที่จะเชื่อในพระเยซูและให้พื้นฐานทางข้อเท็จจริงที่หนักแน่นแก่พวกเขาสำหรับความเชื่อของพวกเขา

“ที่ท่านเขียนสำหรับชุมชนคริสตจักรในเมืองในโลกของกรีกที่แน่นอนพอสมคอร”^[28]

ลักษณะทางวรรณกรรม

บรรดาผู้เชี่ยวชาญในรูปแบบทางวรรณกรรมกรีกยอมรับรูปแบบและโครงสร้างของลูกาว่ายอดเยี่ยม^[29] ไม่มีใครรู้เบื้องหลังทางการศึกษาของลูกา แต่อย่างชัดเจนแล้วท่านมีการฝึกฝนในการประพันธ์ของกรีกเช่นเดียวกับการแพทย์และความสามารถสำหรับการเขียน ลูกาใช้หลายคำที่ผู้เขียนพระกิตติคุณ คนอื่น ๆ ไม่ได้ใช้และหลายคำของคำเหล่านั้นแสดงให้เห็นถึงเบื้องหลังทางวรรณกรรมที่กว้างขวาง ท่านใช้คำศัพท์ทางการแพทย์และทางศาสนศาสตร์ที่เฉพาะอีกด้วย การใช้ของลูกาเกี่ยวกับคำแสดงฮีบรูแสดงให้เห็นว่าท่านรู้พันธสัญญาเดิมแบบฮีบรูเช่นกัน อย่างไรก็ตาม การชื่นชอบของท่านที่มีต่อฉบับเซปทัวจินต์บ่งชี้ว่ามันเป็นฉบับที่ผู้อ่าน (ทั้งหลาย) ของท่านใช้มากที่สุด บางทีลูกาเป็นคนที่มีการเปิดเผยอย่างมากต่อคำแสดงฮีบรูจากเปาโลและยิวคนอื่น ๆ ท่านเป็นผู้เขียนที่มีทักษะพอที่จะใช้ *โครงร่างที่ไขว้เปลี่ยน* เป็นเครื่องมือทางโครงสร้างหลัก^[30] “โครงร่างที่ไขว้เปลี่ยน” เป็นเครื่องมือทางวรรณกรรมที่ถูกใช้โดยทั้งพวกยิวและพวกกรีกที่ให้เอกภาพต่อการประพันธ์หรือส่วนหนึ่งของคัมภีร์ กิจการของอัครทูตก็มีสิ่งเหล่านั้นเช่นกัน

ลูกากล่าวซ้ำ *เรื่องราวที่คล้ายกันด้วยความหลากหลาย* อีกด้วย (เปรียบเทียบกับ 1:80; 2:40; 2:52) เครื่องมือทางวรรณกรรมนี้ช่วยการเรียนรู้ในขณะที่ให้ความเข้าใจต่อแง่มุมเพิ่มเติม ยิ่งกว่านั้นท่านมีแนวโน้มที่จะใช้

คำศัพท์ที่เฉพาะ อยู่บ่อย ๆ ในพระคัมภีร์ตอนหนึ่งหรือหลายตอนและจากนั้นแทบจะหรือไม่ใช้หลังจากนั้น สิ่งนี้ทำให้คำศัพท์นั้นโดดเด่นและเรียกความสนใจผู้คนที่ที่มันปรากฏ[31]

ลูการะบุประเภทของงานของท่านว่าเป็นการบรรยาย (“เรื่องราว” ที่เป็นลำดับ; 1:1) มันเป็นการบรรยายทางประวัติศาสตร์ในแง่ที่ว่ามันเชื่อมโยงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้นในอดีตเข้ากับรูปแบบของเรื่องราว[32]

วันเวลา

ในเชิงปฏิบัติแล้ว นักวิชาการทั้งหมดเชื่อว่าลูกาเขียนพระกิตติคุณของท่านก่อนท่านเขียนกิจการของอัครทูต นักวิชาการแนวอนุรักษ์หลายคนถือว่าท่านเขียนกิจการของอัครทูตระหว่างการถูกจำคุกที่โรมครั้งแรกของเปาโล ระหว่างที่ซึ่งเส้นเวลาของพระธรรมนี้สิ้นสุดลง (ค.ศ. 60-62) หรือไม่นานหลังจากนั้น ลูกาเดินทางไปกับเปาโลระหว่างพันธกิจการประกาศอย่างมากมายของอัครทูตนั้น บางครั้งลูกาที่ไม่ได้อยู่กับเปาโล แต่ท่านได้รับใช้ในฐานะเป็นตัวแทนของเปาโลในคริสตจักรแห่งใดแห่งหนึ่งของคริสตจักรทั้งหลายที่เปาโลได้ก่อตั้งรวมถึงคริสตจักรในฟิลิปปี เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลเป็นแหล่งหลักของลูกาเกี่ยวกับข้อมูลสำหรับพระกิตติคุณของท่านและกิจการของอัครทูต อย่างที่เปโตรเป็นแหล่งหลักของมาระโกสำหรับพระกิตติคุณที่สอง

ลูกาอาจได้เขียนพระกิตติคุณของท่านระหว่างการถูกจำคุกครั้งแรกของเปาโลในโรมพร้อมกับกิจการของอัครทูต อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนเป็นไปได้มากขึ้นในแง่ของวิธีที่ลูกาแนะนำพระธรรมสองเล่มเหล่านี้ว่าท่านเขียนพระกิตติคุณนี้เวลาใดเวลาหนึ่งก่อนกิจการของอัครทูต ลูกามีเวลามากที่สุดที่จะเขียนพระกิตติคุณนี้ระหว่างการถูกจำคุกที่ซีซาร์ยาของเปาโล (ค.ศ. 57-59, เปรียบเทียบ กจ. 24:1—26:32) สำหรับข้าพเจ้าและนักเขียนคนอื่น ๆ บางคน นี้ดูเหมือนจะเป็นวันเวลาที่เป็นไปได้มากที่สุดของการเขียน[33]

โครงร่าง

I. บทนำ 1:1-4

II. การบังเกิดและวัยเด็กของพระเยซู 1:5-2:52

ก. การป่าวประกาศถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมา 1:5-25

1. บทนำเกี่ยวกับบิดามารดาของยอห์น 1:5-7
2. การป่าวประกาศของทูตสวรรค์ต่อเศคาริยาห์ 1:8-23
3. การตั้งครรภ์ของเอลีซาเบ็ธ 1:24-25

ข. การป่าวประกาศถึงการบังเกิดของพระเยซู 1:26-56

1. บทนำเกี่ยวกับมารีย์และโยเซฟ 1:26-27
 2. การป่าวประกาศของทูตสวรรค์ต่อมารีย์ 1:28-38
 3. การเยี่ยมเยียนเอลีซาเบ็ธของมารีย์ 1:39-56
- ค. การกำเนิดและชีวิตตอนต้นของยอห์นผู้ให้บัพติศมา 1:57-80
1. การตั้งชื่อของยอห์น 1:57-66
 2. เพลงแห่งการสรรเสริญของเศคาริยาห์ 1:67-79
 3. การเตรียมตัวของยอห์น 1:80

- ง. การบังเกิดและชีวิตตอนต้นของพระเยซู บทที่ 2
1. ฉากแห่งการบังเกิดของพระเยซู 2:1-7
 2. การป่าวประกาศต่อพวกคนเลี้ยงแกะ 2:8-20
 3. การเข้าสู่หน้ดของพระเยซู 2:21
 4. การถวายพระกุมารเยซูในพระวิหาร 2:22-38
 5. การพัฒนาของพระเยซูในนาซาเร็ธ 2:39-40
 6. การเยี่ยมพระวิหารในฐานะเด็กชายของพระเยซู 2:41-50
 7. การเติบโตที่ต่อเนื่องของพระเยซู 2:51-52

III. การเตรียมตัวสำหรับพันธกิจของพระเยซู 3:1-4:13

- ก. พันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา 3:1-20
1. การเริ่มต้นของพันธกิจของยอห์น 3:1-6
 2. การประกาศของยอห์น 3:7-18
 3. การสิ้นสุดของพันธกิจของยอห์น 3:19-20
- ข. การรับบัพติศมาของพระเยซู 3:21-22
- ค. ลำดับพงศ์ของพระเยซู 3:23-38
- ง. การทดลองของพระเยซู 4:1-13

IV. พันธกิจของพระเยซูในและรอบ ๆ กาลิลี 4:14-9:50

- ก. พันธกิจการสอนของพระเยซูและการตอบสนองต่อมัน 4:14-5:11
1. บทนำสู่พันธกิจในกาลิลีของพระเยซู 4:14-15

2. การสอนของพระเยซูในนาซาเร็ธ 4:16-30
 3. พันธกิจของพระเยซูในและรอบ ๆ คาเปอร์นาอุม 4:31-44
 4. การทรงเรียกรของเปโตร ยากอบและยอห์น 5:1-11
- ข. การเริ่มต้นของความขัดแย้งกับพวกฟาริสี 5:12-6:11
1. การรักษาคนอัมพาตที่เป็นโรคเรื้อนของพระเยซู 5:12-16
 2. สิทธิอำนาจของพระเยซูที่จะยกโทษบาป 5:17-26
 3. ทำที่ของพระเยซูต่อคนบาป 5:27-32
 4. ทำที่ของพระเยซูต่อการอดอาหาร 5:33-39
 5. สิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือวันสะบาโต 6:1-5
 6. ทำที่ของพระเยซูต่อวันสะบาโต 6:6-11
- ค. การสอนพวกสาวกของพระองค์ของพระเยซู 6:12-49
1. การเลือกสาวก 12 คน 6:12-16
 2. การรวมตัวของประชาชน 6:17-19
 3. คำเทศนาบนภูเขา 6:20-49
- ง. ความเมตตาสงสารของพระเยซูที่มีต่อประชาชน บทที่ 7
1. การรักษาตาของนายร้อย 7:1-10
 2. การเป็นขึ้นของบุตรชายของหญิงม่าย 7:11-17
 3. ความสับสนเกี่ยวกับอัครสาวกของพระเยซู 7:18-35
 4. การชโลมโดยหญิงที่บาป 7:36-50
- จ. การสอนด้วยคำอุปมาของพระเยซู 8:1-21
1. สหายและผู้สนับสนุนของพระเยซู 8:1-3
 2. คำอุปมาเรื่องดิน 8:4-15
 3. คำอุปมาเรื่องตะเกียง 8:16-18
 4. ครอบครัวยุติธรรมของพระเยซู 8:19-21
- ฉ. การงานที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู 8:22-56
1. การห้ามพายุ 8:22-25

2. การช่วยกู้คนผีเข้าในกาตารา 8:26-39
3. การรักษาผู้หญิงที่เป็นโรคตกโลหิตและการทำให้ลูกสาวของไยรัสเป็นขึ้น 8:40-56

ซ. การเตรียมสาวกสิบสองคนของพระเยซู 9:1-50

1. ภารกิจของสาวกสิบสองคนต่ออิสราเอล 9:1-6
2. ข้อสงสัยของเฮโรดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู 9:7-9
3. การเลี้ยงคน 5,000 คน 9:10-17
4. การกล่าวยอมรับแห่งความเชื่อของเปโตร 9:18-27
5. การทรงจำแลงพระกาย 9:28-36
6. การขับผีออกจากเด็กชายที่เป็นลมบ้าหมู 9:37-43ก
7. การป่าวประกาศของพระเยซูถึงการทรมานของพระองค์ 9:43ข-45
8. ความหยิ่งของพวกสาวก 9:46-50

V. พันธกิจของพระเยซูบนเส้นทางสู่เยรูซาเล็ม 9:51-19:27

ก. ความรับผิดชอบและรางวัลต่าง ๆ ของพวกสาวก 9:51-10:24

1. ความสำคัญของความอดทน 9:51-56
2. ความสำคัญของการปฏิเสธตนเอง 9:57-62
3. ความสำคัญของการมีส่วนร่วม 10:1-16
4. ความยินดีของการมีส่วนร่วม 10:17-20
5. ความยินดีของความเข้าใจ 10:21-24

ข. ความสัมพันธ์ต่าง ๆ ของพวกสาวก 10:25-11:13

1. ความสัมพันธ์ของพวกสาวกต่อเพื่อนบ้านของพวกเขา 10:25-37
2. ความสัมพันธ์ของพวกสาวกต่อพระเยซู 10:38-42
3. ความสัมพันธ์ของพวกสาวกต่อพระเจ้าพระบิดา 11:1-13

ค. ผลลัพธ์ต่าง ๆ ของการต่อต้านอันเป็นที่นิยม 11:14-54

1. ความขัดแย้งเกี่ยวกับเบเอลเซบูล 11:14-26
2. ความสำคัญของการถือรักษาพระวาระของพระเจ้า 11:27-28
3. หมายสำคัญของโยนาห์ 11:29-32
4. ความสำคัญของการตอบสนองต่อความสว่าง 11:33-36

5. จุดสูงสุดแห่งการต่อต้านของฟาริสี 11:37-54
- ง. คำสั่งสอนพวกสาวกเมื่อพิจารณาถึงการถูกปฏิเสธของพระเยซู 12:1-13:17
1. ความสำคัญของการกล่าวยอมรับที่ไร้ความกลัว 12:1-12
 2. ความสำคัญของมุมมองนิรันดร์ 12:13-21
 3. การจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับพวกสาวก 12:22-34
 4. การมาของบุตรมนุษย์ 12:35-48
 5. ความทุกข์ยากที่กำลังมา 12:49-59
 6. การเรียกผู้การกลับใจใหม่ 13:1-9
 7. หมายสำคัญเกี่ยวกับความสามารถของพระเยซูที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง 13:10-17
- จ. คำสั่งสอนเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า 13:18-14:35
1. คำอุปมาเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า 13:18-21
 2. ทางเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า 13:22-30
 3. การเลื่อนแผ่นดินของเจ้าออกไปของพระเยซู 13:31-35
 4. ผู้มีส่วนร่วมในแผ่นดินของพระเจ้า 14:1-24
 5. ราคาของการเป็นสาวก 14:25-35
- ฉ. ทำทิวของพระเจ้าต่อคนบาป บทที่ 15
1. ฉากสำหรับการสอนของพระเยซู 15:1-2
 2. คำอุปมาเรื่องแกะหาย 15:3-7
 3. คำอุปมาเรื่องเงินเหรียญหาย 15:8-10
 4. คำอุปมาเรื่องบุตรหายไป 15:11-32
- ช. คำเตือนของพระเยซูเกี่ยวกับความร่ำรวย บทที่ 16
1. การเป็นสาวกในฐานะการอารักขา 16:1-13
 2. คำว่ากล่าวของพระเยซูต่อพวกฟาริสีสำหรับความโลภของพวกเขา 16:14-31
- ซ. คำเตือนของพระเยซูเกี่ยวกับการกระทำและทำทิวของพวกสาวก 17:1-19
1. การป้องกันบาปและการฟื้นฟูคนบาป 17:1-4

2. ท่าทีของพวกเขาต่อหน้าที่ของพวกเขา 17:5-10
3. ความสำคัญของการสำนึกคุณ 17:11-19

ฅ. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ 17:20-18:8

1. บทเรียนอันสั้นสำหรับพวกฟาริสี 17:20-21
2. การอธิบายที่ยาวสำหรับพวกสาวก 17:22-37
3. คำอุปมาเรื่องหญิงม่ายที่ยืนหยัด 18:1-8

ฉ. ผู้รับความรอด 18:9-19:27

1. คำอุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษี 18:9-14
2. ตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับความถ่อมใจ 18:15-17
3. อุปสรรคของความมั่งคั่ง 18:18-30
4. การป่าวประกาศถึงการทนทุกข์ของพระเยซูและการขาดการรับรู้ของพวกสาวก 18:31-34
5. การรักษาคนตาบอดใกล้เมืองเยรีโค 18:35-43
6. การตอบสนองที่ดีเลิศของศักเกียสต่อพระเยซู 19:1-10
7. คำอุปมาเรื่องเงินมินา 19:11-27

VI. พันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม 19:28-21:38

ก. การเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต 19:28-40

ข. การเริ่มต้นของพันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม 19:41-48

1. ความเศร้าโศกของพระเยซูเหนือกรุงเยรูซาเล็ม 19:41-44
2. การชำระพระวิหารของพระเยซู 19:45-46
3. สาระสำคัญของการสอนของพระเยซูในพระวิหาร 19:47-48

ค. การสอนของพระเยซูในพระวิหาร 20:1-21:4

1. ความขัดแย้งเกี่ยวกับสิทธิอำนาจ 20:1-8
2. คำอุปมาเรื่องคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย 20:9-19
3. คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วยให้กับซีซาร์ 20:20-26
4. ปัญหาเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย 20:27-40
5. คำถามของพระเยซูเกี่ยวกับบุตรของดาวิด 20:41-44

6. การประณามพวกธรรมาจารย์ของพระเยซู 20:45-47
 7. การชมเชยหญิงม่ายของพระเยซู 21:1-4
- ง. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการถูกทำลายของพระวิหาร 21:5-36
1. ฉากและคำเตือนเกี่ยวกับการถูกนำไปผิตๆ 21:5-9
 2. ความจำเป็นสำหรับความอดสาหัสที่สัตย์ซื่อ 21:10-19
 3. การพิพากษาที่มาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม 21:20-24
 4. การเสด็จมาครั้งที่สองของบุตรมนุษย์ 21:25-28
 5. ความแน่นอนของเหตุการณ์เหล่านี้ 21:29-33
 6. การเตือนสติตอนท้ายถึงการเฝ้าระวัง 21:34-36
- จ. สรุปของพันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม 21:37-38
- VII. การทนทุกข์ การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู บทที่ 22-24
- ก. การวางแผนที่จะจับกุมพระเยซู 22:1-6
1. ความต้องการของพวกผู้นำ 22:1-2
 2. ข้อเสนอของยูดาส 22:3-6
- ข. การเตรียมสำหรับปัสกา 22:7-13
- ค. เหตุการณ์ต่างๆในห้องชั้นบน 22:14-38
1. อาหารปัสกา 22:14-18
 2. การตั้งพิธีมหาสนิทขององค์พระผู้เป็นเจ้า 22:19-20
 3. การป่าวประกาศของพระเยซูถึงการทรยศพระองค์ 22:21-23
 4. คำสอนเกี่ยวกับการรับใช้ของพวกสาวก 22:24-30
 5. การป่าวประกาศของพระเยซูถึงการปฏิเสธของเปโตร 22:31-34
 6. การต่อต้านที่จะมาถึง 22:35-38
- ง. การจับกุมพระเยซู 22:39-53
1. การเตรียมของพระเยซูในสวนเกทเซมนี 22:39-46
 2. การทรยศของยูดาส 22:47-53
- จ. การไต่สวนพระเยซู 22:54-23:25

1. การปฏิเสธพระเยซูของเปโตร 22:54-62
 2. การเยาะเย้ยของพวกทหาร 22:63-65
 3. การไต่สวนพระเยซูต่อหน้าสภาแซนเฮดริน 22:66-71
 4. การปรากฏครั้งแรกของพระเยซูต่อหน้าปีลาต 23:1-7
 5. การปรากฏของพระเยซูต่อหน้าเฮโรด 23:8-12
 6. การปรากฏครั้งที่สองของพระเยซูต่อหน้าปีลาต 23:13-25
- ฉ. การตรึงพระเยซู 23:26-49
1. เหตุการณ์ต่าง ๆ บนเส้นทางสู่โกละโกธา 23:26-32
 2. การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู 23:33-49
- ช. การฝังพระศพของพระเยซู 23:50-56
- ซ. การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู 24:1-12
- ฅ. การปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู 24:13-49
1. การปรากฏต่อพวกสาวกที่เดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส 24:13-35
 2. การปรากฏต่อพวกสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม 24:36-49
- ญ. การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู 24:50-53

ข่าวสาร

พระกิตติคุณแรกนำเสนอพระเยซูในฐานะกษัตริย์ พระกิตติคุณที่สองนำเสนอพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ พระกิตติคุณที่สามนำเสนอพระองค์ในฐานะมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ มัทธีวเขียนถึงพวกยิวเกี่ยวกับกษัตริย์ของพวกเขา มาระโกเขียนถึงพวกโรมันเกี่ยวกับผู้รับใช้ ลูกาเขียนถึงพวกกรีกเกี่ยวกับมนุษย์ที่ดีเลิศ ชื่อเรียก “เมสสิยาห์” ก็เหมาะสมมากที่สุดสำหรับพระเยซูในมัทธีว ชื่อเรียก “ผู้รับใช้ที่ทนทุกข์” ก็เหมาะสมมากที่สุดในการะโก “บุตรมนุษย์” เป็นชื่อเรียกที่เป็นคุณลักษณะมากที่สุดของการนำเสนอพระเยซูของลูกา จี. แคมป์เบล มอร์แกนเชื่อว่ามัทธีวนำเสนอพระเยซูในฐานะกษัตริย์ มาระโกนำเสนอพระองค์ในฐานะปุโรหิตและลูกานำเสนอพระองค์ในฐานะผู้เผยพระวจนะ [34]

ลูกาเน้นถึงงานที่ช่วยให้รอดของพระเยซูในพระกิตติคุณของท่าน ท่านนำเสนอพระเยซูในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษยชาติ ท่านป่าวประกาศถึงงานของพระเยซูแห่งการจัดเตรียมความรอดเพื่อมนุษยชาติอีกด้วย แรกสุดจงสังเกต พระผู้ช่วยให้รอดที่ลูกานำเสนอและจากนั้นความรอดที่พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมาเพื่อจะจัดเตรียมให้

ลูกานำเสนอพระเยซูในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดในความสัมพันธ์ที่แตกต่างสามอย่าง ท่านนำเสนอพระองค์ในฐานะเป็นบุตรหัวปีของเชื้อชาติใหม่ ประการที่สอง ท่านนำเสนอพระองค์ในฐานะเป็นที่ชายในครอบครัวใหม่ ประการที่สาม ท่านนำเสนอพระองค์ในฐานะเป็นพระผู้ไถ่ของมนุษยชาติที่หลงหาย

ก่อนอื่นเราจะพิจารณาแนวคิดรวบยอดของลูกาเกี่ยวกับพระเยซูในฐานะเป็นบุตรหัวปีของเชื้อชาติใหม่ ลำดับพงศ์ของลูกา (3:23-38) เปิดเผยถึงการที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านที่จะนับถือพระเยซูอย่างไร มัทธีวสืบเสาะเชื้อสายของพระเยซูย้อนกลับไปยังดาวิดและอับราฮัมในลำดับพงศ์ของท่านเพื่อจะแสดงถึงสิทธิ์ของพระองค์ที่จะปกครองในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล ลูกาสืบเสาะวงศ์ตระกูลย้อนกลับไปยังอาดัม ท่านทำสิ่งนี้เพื่อจะแสดงถึงความเป็นมนุษย์แท้ของพระเยซู

อย่างไรก็ตาม ลูกากลับไปแม้กระทั่งไกลกว่านั้น ไปยังพระเจ้า สิ่งนี้บ่งชี้ว่าพระเยซูไม่ใช่แค่มนุษย์อีกผู้หนึ่ง ที่สืบเชื้อสายมาจากอาดัม อย่างที่อัครทูตเปาโลเรียกพระองค์นั้น พระองค์ทรงเป็น “อาดัมสุดท้าย” (1 คร. 15:45) ออาดัมแรกที่พระเจ้าได้ตั้งไว้ในโลกนี้ได้ล้มเหลวและทำให้เชื้อชาติของเขาถลำเข้าไปสู่บาปและความตาย ออาดัมสุดท้ายที่พระเจ้าได้ตั้งไว้ในโลกไม่ได้ล้มเหลว แต่ได้ช่วยเชื้อชาติของพระองค์ให้รอดจากบาป และนำชีวิตใหม่มายังพวกเขา มนุษย์คนแรกเริ่มต้นพันธสัญญาเดิม แต่ที่จะใช้ชื่อเรียกอีกอย่างตามเปาโลนั้น “มนุษย์คนที่สอง” (1 คร. 15:47) เริ่มต้นพันธสัญญาใหม่ อย่างที่อาดัมได้นำเชื้อชาติเดียว ดังนั้นพระเยซูก็นำเชื้อชาติใหม่ “อาดัม” ทั้งสองเป็นมนุษย์จริง ดังนั้น ชายทั้งสอง นำ เชื้อชาติจริงของมนุษยชาติ ลูกาถือว่าพระเยซูประสบความสำเร็จส่วนอาดัมล้มเหลว และได้ไถ่โทษการละเมิดของอาดัม

สำหรับพระเยซูที่จะขจัดผลลัพท์ต่าง ๆ ของการล้มลงของอาดัม พระองค์จำต้องมาเป็นมากกว่ามนุษย์ที่ดี พระองค์จำต้องมาเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ มนุษย์ที่ไร้บาป ดังนั้นลูกาเน้นถึงการไร้บาปของพระเยซูแรกเริ่มแล้วท่านทำสิ่งนี้ในการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการบังเกิดของพระเยซู ลูกาเน้นถึงการตั้งครรรค์โดยหญิงพรหมจารีของพระเยซู พระวิญญานบริสุทธิ์ไม่ใช่มนุษย์บาปเป็นบิดาของพระเยซู พระเจ้าถือว่าผู้ชายมีความรับผิดชอบในครอบครัวมนุษย์ บรรดาสามีมีความรับผิดชอบต่อบรรดาภรรยาของพวกเขา (อฟ. 5:23-24) บรรดาพ่อมีความรับผิดชอบต่อกันของพวกเขา (อฟ. 6:4) พระเจ้าให้อาดัมไม่ใช่เอารับผิดชอบต่อพงศ์พันธุ์ของเขา (ปฐม. 3:17-19)

มนุษย์เป็นคนบาปเนื่องด้วยสามเหตุผลที่แยกกัน ประการที่หนึ่ง เราเป็นคนบาปเพราะเรากระทำบาป ประการที่สอง แม้ว่าเราไม่เคยทำบาปสักอย่างเดียว เรายังคงเป็นคนบาปเพราะว่าเราได้รับธรรมชาติมนุษย์บาป เป็นมรดก เป็นที่ชัดเจนว่าธรรมชาตินี้มาจากบรรพบุรุษของเรา (ความเชื่อถือว่าจิตวิญญานสืบทอดจากบิดามารดาพร้อมกับร่างกาย; เปรียบเทียบ ฮบ. 7:9-10) ประการที่สาม เราเป็นคนบาปเพราะว่าพระเจ้าได้ไถ่ความผิดแห่งบาปของอาดัมเข้าไปในเราเพราะว่าเขาเป็นหัวหน้าของเชื้อชาติและเราเป็นพงศ์พันธุ์ของเขา ในฐานะเป็นตัวอย่างประกอบของอิทธิพลสามอย่างนี้ จงพิจารณาเด็ก เขาเป็นสิ่งที่เขาเป็นเนื่องด้วยเหตุผล

สามประการคือ การกระทำส่วนตัวของเขา พ่อแม่ของเขาและการเป็นพลเมืองของเขา (ประเทศที่เขาได้เกิดมา) สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เขาเป็นสิ่งที่เขาเป็น ไม่ใช่แค่การกระทำของเขา

พระเยซูไม่ใช่คนบาป พระองค์ไม่ได้ทำบาปใดๆ ประการที่สอง พระองค์ไม่ได้สืบทอดธรรมชาติบาปจากบิดาที่เป็นมนุษย์ของพระองค์เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาแท้ของพระองค์ ประการที่สาม พระเจ้าไม่ได้ใส่บาปของอาดัมเข้าไปในพระเยซูเพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพงศ์พันธุ์โดยตรงของพระเจ้าและดังนั้นก็เป็นหัวหน้าของเชื้อชาติใหม่ พระเจ้าให้ชีวิตแก่อาดัมแรกโดยการระบายลมหายใจแห่งชีวิตเข้าไปในร่างกายที่พระองค์ได้สร้าง ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าให้ชีวิตแก่อาดัมที่สองโดยการใส่ชีวิตแบบพระเจ้าของพระองค์เข้าไปในร่างกายที่พระองค์ได้สร้างนั่นคือร่างกายของมารีย์

หลักคำสอนเกี่ยวกับการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีสำคัญอย่างยิ่งเพราะว่ามันจัดตั้งการไถ่บาปของมนุษย์ในสองหรือสามทางโดยวิธีที่ผู้คนกลายเป็นคนบาปคือ ธรรมชาติบาปที่สืบทอดมาและการใส่บาปของอาดัมเข้าไป ถ้าหญิงพรหมจารีไม่ได้ตั้งครุฑพระเยซู จากนั้นพระองค์ก็เป็นคนบาป ถ้าพระเยซูเป็นคนบาป จากนั้นพระองค์ก็ไม่สามารถเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปได้

วิธีหนึ่งที่คนเราจะกลายเป็นคนบาปก็โดยการทำบาป ลูคาแสดงให้เห็นว่าพระเยซูไม่ได้ทำบาปในการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการถูกทดลองของพระเยซู 4:1-13)

ในถิ่นทุรกันดาร ซาตานทำให้พระเยซูอยู่ภายใต้การทดลองที่หนักหน่วงที่สุดต่าง ๆ ที่มีมนุษย์เผชิญ ซาตานมุ่งการทดลองสามอย่างของพระเยซูไปที่สามด้านของบุคลิกภาพของมนุษย์ที่จัดตั้งความเต็มของการมีอยู่ของมนุษย์ สามด้านเหล่านี้คือการทำ (ต้นหาของเนื้อหนัง) การมี (ต้นหาของตา) และการเป็น (ความหยิ่งของชีวิต) สามด้านเหล่านี้เป็นสามด้านที่ซึ่งซาตานได้โจมตีเอา (เปรียบเทียบกับ ปฐก. 3:1-7)

มนุษย์คนแรกได้ล้มเหลวในสวน สภาพแวดล้อมที่ดีที่นำไปสู่การต่อต้านการทดลอง มนุษย์คนที่สองได้พิชิตการทดลองในถิ่นทุรกันดาร สภาพแวดล้อมที่แย่ที่นำไปสู่การยอมต่อการทดลอง แทนที่จะแสดงให้เห็นทุกหนแห่งในชีวิตของพระเยซูที่ว่าพระองค์ไม่ได้ทำบาป ลูคาก็แสดงให้เห็นว่าในการทดลองที่สุดยอดแห่งชีวิตของพระองค์นั้นพระเยซูไม่ได้ทำบาป อย่างไรก็ตาม ท่านดำเนินการต่อไปที่จะบันทึกความขัดแย้งของพระเยซูกับซาตาน พวกเขาปีศาจและบาปตลอดชีวิตของพระองค์ การบันทึกของลูคาเกี่ยวกับการเผชิญหน้าเหล่านี้แสดงถึงการไถ่บาปของพระเยซูอีกด้วย

ณ การจำแลงพระกาย (9:28-36) พระเจ้าป่าวประกาศว่าพระบุตรของพระองค์เป็นที่ยอมรับต่อพระองค์ นี่หมายถึงว่าพระองค์ทรงไถ่บาป

ประการที่สอง ลูคาไม่เพียงแต่นำเสนอพระเยซูในฐานะเป็นหัวหน้าของเชื้อชาติใหม่เท่านั้น แต่ท่านนำเสนอพระเยซูในฐานะพี่ชายในครอบครัวใหม่อีกด้วย เนื่องจากว่าพระเยซูเป็นหัวหน้าของเชื้อชาติใหม่ เราอาจคิด

ว่าลูกอาจได้นำเสนอพระเยซูในฐานะบิดา พระเยซูเป็นผู้แรกและดังนั้นก็เป็นแหล่งของทุกสิ่งที่ติดตามมา ในเชื้อชาติที่พระองค์จัดตั้ง อย่างไรก็ตาม ลูกาเน้นถึงความเหมือนของพระเยซูกับบรรดาผู้ที่อยู่ในเชื้อชาติใหม่ พระองค์เป็นเหมือนพี่ชายต่อเราผู้มีชีวิตใหม่ทางพระองค์ นี่ไม่ใช่ที่จะปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ในแง่หนึ่ง พระองค์ทรงแตกต่างจากเราอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ลูกาเน้นถึงแง่ที่ซึ่งพระองค์ทรงเป็นเหมือนเรานั้นคือความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นหนึ่งในเรา — เป็นมนุษย์เต็มที

ลูกานำเสนอพระเยซูในฐานะเป็นมนุษย์ท่ามกลางมนุษย์ จากผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งหมดนั้นท่านก็ต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะชื่นชมข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นบุคคลจริง มีข้อบ่งชี้เล็ก ๆ มากมายของสิ่งนี้ตลอดพระกิตติคุณนี้ที่ข้าพเจ้าได้พยายามที่จะชี้ให้เห็นในการอธิบายที่ติดตามมา ลูกาทำสิ่งนี้เพราะเป็นที่ชัดเจนว่าท่านเขียนถึงพวกกรีก พวกกรีกมีเบื้องหลังในพหุเทวนิยมและเทวดำนาน เนื่องจากเบื้องหลังทางวัฒนธรรม พวกเขามีแนวโน้มที่จะคิดเกี่ยวกับพระต่าง ๆ ในฐานะเป็นผู้วิเศษ พระเหล่านี้ไม่ใช่บุคคลจริง แต่พวกเขามีคุณลักษณะของผู้คนที่ขยับขยายไปสู่สัดส่วนที่เหนือมนุษย์ ความคิดและทั้งหมด ลูกาต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะตระหนักว่าพระเยซูไม่ใช่พระประเภทนั้น พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างเต็มที แต่พระองค์ทรงไว้บาปอีกด้วย พระองค์มีอำนาจที่เหนือมนุษย์ แต่พระองค์ไม่ใช่เป็นประเภทของผู้วิเศษที่พวกกรีกนึกถึง

พระเยซูทรงเป็น *เพื่อนมนุษย์* ถึงแม้ว่าไว้บาป นี่ก็ยากอย่างมากสำหรับเราที่จะจินตนาการ ดังนั้นลูกาใส่ข้อมูลในพระกิตติคุณของท่านที่ช่วยให้เราเข้าใจพระเยซูตั้งแต่การป่าวประกาศถึงการบังเกิดของพระองค์ จนถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ตัวอย่างเช่น ลูกาเน้นว่าพระเยซูอธิษฐานมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่น ๆ นั้น ในฐานะเป็นมนุษย์ พระเยซูก็พึ่งพาและพึ่งกำลังของพระองค์จากพระบิดา เราต้องไม่ไวเกินไปที่ที่จะถือว่าอำนาจที่เหนือกว่าของพระองค์นั้นก็เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ได้สละการใช้ของอำนาจเหล่านี้ในการบังเกิดเป็นมนุษย์ และตามปกติแล้วก็ปฏิบัติการในฐานะเป็นมนุษย์ที่ได้รับฤทธิ์เดชโดยพระวิญญาณ ลูกาช่วยเราที่จะชื่นชมสิ่งนี้เกี่ยวกับพระเยซู ท่านเน้นถึงการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้พระเยซูทรงสามารถ ลูกาผู้เดียวบันทึกว่า “พระกุมารนั้นก็เจริญวัยแข็งแรงขึ้น เต็มเปี่ยมด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน” (2:40) และ “พระเยซูเจริญขึ้นในด้านสติปัญญาและด้านร่างกาย เป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งหลายด้วย” (2:52)

ประการที่สาม ลูกานำเสนอในฐานะเป็นผู้ไถ่ของมนุษยชาติที่หลงหาย เช่นเดียวกับหัวหน้าของเชื้อชาติใหม่ที่ใหญ่ของผู้เชื่อ เนื่องจากว่าท่านเขียนถึงพวกกรีก ลูกาก็ไม่ได้ระบุข้อพาดพิงมากมายถึงพันธสัญญาเดิมหรือถึงชีวิตและประวัติศาสตร์ของยิว ข้อพาดพิงเหล่านี้อยู่ในตัวบท แต่ลูกาไม่ได้ดึงดูความสนใจไปยังสิ่งเหล่านั้น หนึ่งในแนวคิดรวบยอดที่โดดเด่นในชีวิตของอิสราเอลที่ลูกาไม่ได้ระบุเช่นนั้นแต่กรอบงานการ

พรรณนาของท่านถึงพระเยซูคือผู้ไถ่ที่เป็นญาติ การนำเสนอพระเยซูของท่านก็เข้ากับภาพลักษณ์ของผู้ไถ่ที่เป็นญาติชาวิวอย่างโดดเด่น

ผู้ไถ่ที่เป็นญาติจำเป็นต้องเป็นญาติที่ใกล้ชิดที่สุดกับบุคคลที่เขาไถ่ ลูกนำเสนอพระเยซูว่ามีคุณสมบัติในฐานะเป็นผู้ไถ่ของเราในแง่นี้ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างที่เราเป็น ดังนั้นพระองค์สามารถจัดเตรียมการไถ่เพื่อน้อง ๆ ที่ขัดสนของพระองค์ได้

ยิ่งกว่านั้นผู้ไถ่ที่เป็นญาติจำเป็นต้องยอมรับความรับผิดชอบส่วนตัวสำหรับบรรดาผู้ที่เขาตั้งใจที่จะช่วยกู้จากทรัพย์สินที่เดือดร้อน ลูกนำเสนอพระเยซูว่ารับเอาความรับผิดชอบส่วนตัวสำหรับคนบาปที่หลงหาย ท่านบันทึกพระเยซูที่กล่าวว่าพระองค์ จำต้อง ไปยังกางเขน พระองค์ถือว่าความรอดของมนุษยชาติเป็นบางสิ่ง ที่พระองค์จำเป็นต้องบรรลุเพราะว่าพระองค์ได้ทำการอุทิศตนส่วนตัวเพื่อจะทำอย่างนั้น การอุทิศตนนั้นได้เริ่มต้นในสวรรค์ก่อนการบังเกิดเป็นมนุษย์ แต่ดำเนินต่อไปในโลกตลอดชีวิตของพระเยซู

ผู้ไถ่ที่เป็นญาติจำเป็นต้องพิชิตบรรดาผู้ที่ต่อต้านพี่น้องของเขา ลูกนำเสนอพระเยซูว่ามีความขัดแย้งกับซาตานและพวกสมุนของมัน ตัวอย่างเช่น ท่านแสดงถึงพระองค์ที่วิงวอนขอความช่วยเหลือของพระบิดาสำหรับพี่น้องที่ถูกทดลองของพระองค์คือเปโตร พระเยซูมีชัยชนะเหนือศัตรูที่ใหญ่ของมนุษยชาติเพื่อพี่น้องของพระองค์

ผู้ไถ่ที่เป็นญาติจำเป็นต้องสร้างโอกาสสำหรับการไถ่ของพี่น้องของเขา ลูกนำเสนอพระเยซูว่าทำสิ่งนี้ การนำเสนอที่เด่นชัดของลูกาถึงเยรูซาเล็มในฐานะเป็นเมืองจุดหมายของพระเยซูก็ส่งเสริมต่อหัวข้อนี้ พระเยซูรุดหน้าไปยังเยรูซาเล็มและกางเขนอย่างจงใจ เพราะว่าพระองค์สร้างโอกาสสำหรับการไถ่ของมนุษยชาติ (อย่างคล้ายกัน ลูกนำเสนออัครทูตเปาโลที่รุดหน้าไปยังกรุง โรมซึ่งเป็นเมืองแห่งจุดหมายของท่านในพระธรรมกิจการของอัครทูต)

ผู้ไถ่ที่เป็นญาติได้ปฏิเสธสิทธิ์และสิทธิพิเศษส่วนตัวของเขาเพื่อจะจัดเตรียมการไถ่สำหรับพี่น้องของเขา ลูกนำเสนอพระเยซูว่าทำสิ่งนี้อีกด้วย พระเยซูเป็นแบบของสิ่งนี้อย่างหนักแน่นเพื่อพวกสาวกของพระองค์ เราก็เห็นในพระกิตติคุณนี้ ยิ่งกว่านั้นพระองค์สอนความสำคัญของพวกสาวกที่ทำสิ่งนี้เพื่อว่าเราสามารถนำความรอดไปยังพี่ชายน้องชายของเรา (และพี่สาวน้องสาว) ได้

หัวข้อหลักเหล่านี้ก็หนักแน่นอย่างมากในพระกิตติคุณของลูกา พระองค์ทรงเป็นหัวหน้าของเชื้อชาติผู้คนใหม่อย่างสิ้นเชิงคือผู้ที่ได้รับการไถ่ พระองค์เป็นพี่ใหญ่ที่จัดเตรียมแบบอย่างสำหรับน้อง ๆ ของพระองค์จะทำตามซึ่งรวมถึงการพึ่งพาพระบิดาและการพึ่งพาพระวิญญาณ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ผู้ได้เสด็จมาเพื่อจะ “แสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” (19:10)

เราได้สังเกตเห็นว่าลูกานำเสนอพระเยซูในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดอย่างไร ตอนนี้อย่าให้เราหันไปสู่อะไรที่ท่านเปิดเผยเกี่ยวกับความรอด ข้าพเจ้าเชื่อว่าข้อไขในพระกิตติคุณนี้คือ 19:10: “บุตรมนุษย์มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” เราได้พิจารณาถึง “บุตรมนุษย์” ตอนนี้อย่าให้เราพิจารณาถึง “แสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” ข้าพเจ้าจะกล่าวว่าข้อไขในมัทธิวคือ 27:37: “คนนี่คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว” และข้อไขในมาระโกคือ 10:45: “เพราะว่าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” ข้าพเจ้าจะกล่าวว่าข้อไขในยอห์นคือ 20:31: “แต่การที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ ก็เพื่อพวกท่านจะได้เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้วท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์”

ลูกาเปิดเผยว่าบุตรมนุษย์ได้ไถ่มนุษยชาติ พระกิตติคุณนี้เป็นการบันทึกถึงการงานแห่งการไถ่ของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ งานของพระเยซูที่บนกางเขนเป็นจุดสูงสุดของพระกิตติคุณนี้ อย่างที่มันเป็นจุดสูงสุดของพระกิตติคุณทั้งหมดยุคและประวัติศาสตร์เอง พระเยซูได้บังเกิดมาเพื่อจะตาย โดยการตายของพระองค์นั้น พระเยซูได้ซื้อเสรีภาพของมนุษยชาติจากบาปด้วยชีวิตของพระองค์เอง พระเยซูได้จัดตั้งพิธีมหาสนิทเพื่อว่าพวกสาวกของพระองค์จะเก็บความทรงจำแห่งความสำคัญของการตายของพระองค์ไว้ต่อหน้าพวกเขาอย่างสดใหม่อยู่เสมอ ภารกิจของคริสเตียนคือที่จะบอกโลกเกี่ยวกับการไถ่นี้ (24:46-47)

ผ่านทาง การไถ่นั้น พระเจ้าทำให้บรรดาผู้ที่ตายในบาปนั้นมีชีวิตใหม่ นี่เป็นขั้นที่สองในแผนการของพระเจ้าแห่งการแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด หลังจากการจัดเตรียมการไถ่ให้ ผู้เชื่อรับชีวิตใหม่เมื่อพวกเขาเชื่อในพระเยซู การเข้าใจสิ่งที่ชีวิตใหม่นี้เกี่ยวข้องกับ การเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตเมื่อพิจารณาถึงความเป็นจริงของมันและการชื่นชมศกยภาพที่ยิ่งใหญ่ของมัน คือทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกานำเสนอในพระกิตติคุณนี้ พวกสาวกของพระเยซูได้ปล้ำสู้กับการเรียนรู้สิ่งนี้เช่นเดียวกับคริสเตียนทุกคน ลูกาบันทึกคำสอนมากมายของพระเยซูที่เป็นประโยชน์ในการเข้าใจและชื่นชมการมีชีวิตใหม่

ผ่านทาง การมีชีวิตใหม่นั้น พระเจ้าก็นำผู้เชื่อไปสู่ *ความสัมพันธ์กับพระองค์เอง* นี่เป็นขั้นที่สามในกระบวนการความรอดที่ยิ่งใหญ่นี้ ลูกาช่วยผู้อ่านให้เข้าใจความแตกต่างระหว่าง “การวางใจสำหรับความรอด” และ “การทำงานเพื่อรางวัล” ความสัมพันธ์ของเรากับพระเยซูในฐานะเป็นผู้ติดตามของพระองค์คืออะไร? สิทธิพิเศษและความรับผิดชอบต่าง ๆ ของเราคืออะไร? การอธิษฐานเข้าไปในความสัมพันธ์ของเราอย่างไร? ลูกามีสิ่งที่จะกล่าวต่อพวกสาวกเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเรากับพระบิดาและพระบุตรมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่น ๆ

จากนั้นผ่านทาง *ความสัมพันธ์กับพระองค์เอง* พระเจ้าก็เตรียมผู้เชื่อสำหรับชีวิตหลังจากความตายในฐานะเป็นสมาชิกของเชื้อชาติใหม่ ลูกาบันทึกสิ่งมากมายที่เป็นการช่วยเหลืออย่างยิ่งใหญ่สำหรับเราในฐานะผู้อ่านในหัวข้อนี้เช่นกัน ระยะถัดไปแห่งชีวิตของเราที่พระเจ้าจะเป็นเหมือนอะไร? เราควร

ตระเตรียมเพื่อมันอย่างไร? อนาคตข้างหน้าคืออะไร? ลูกาสอนเราถึงสิ่งที่จะเป็นสมาชิกแห่งเชื้อชาติของมนุษยชาติใหม่ที่ได้รับการไถ่

นอกเหนือจากคำสอนหลักของพระกิตติคุณนี้ ขอให้ข้าพเจ้าชี้ถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นเหตุผลสำหรับความดึงดูดใจตลอดไปของมัน มีสองอย่างคือ บุคลิกภาพของพระเยซูและการนำเสนอถึงการเป็นสาวก

บุคลิกภาพของพระเยซูอย่างที่คุณนำเสนอพระองค์ในพระกิตติคุณนี้ก็ดึงดูดใจอย่างมาก สามสิ่งทำให้พระองค์เป็นเช่นนั้น

ประการแรก เราารู้สึกว่าเราสามารถเข้าส่วนกับพระเยซูแห่งพระกิตติคุณของลูกาได้ บางทีนี่เป็นเพราะว่าคุณนำเสนอพระองค์ในฐานะมนุษย์จริง มันอาจยากกว่าที่จะเข้าส่วนกับกษัตริย์หรือกับผู้รับใช้ที่ทนทุกข์เพื่อจะไม่กล่าวสิ่งใดเกี่ยวกับพระเจ้า นั่นคือ การเน้นของยอห์น แม้ว่าพระองค์ทรงสมบูรณ์แบบ พระองค์ก็เป็นใครคนหนึ่งผู้ซึ่งเรารู้สึกถึงการเป็นญาติทางธรรมชาติได้ เพราะว่าเราแบ่งกันความเป็นมนุษย์ด้วยกัน พระเยซูเผชิญสิ่งที่เราเผชิญ กระนั้นพระองค์ก็เป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้า นี่เป็นการหนุนใจอย่างมาก

ประการที่สอง พระเยซูแห่งพระกิตติคุณของคุณนั้นดึงดูดใจเพราะว่าพระองค์แตกต่างจากเรา แม้ว่าเราจะเป็นประเภทเดียวกันก็ตาม พระองค์ก็ถือเป็นเส้นที่สำหรับเราเพราะว่าพระองค์เป็นตัวตนของมนุษยชาติในอุดมคติ พระองค์เป็นทุกสิ่งที่พระเจ้าตั้งใจให้มนุษย์เป็น มันตื่นเต้นที่จะมองใครคนหนึ่งอย่างนั้น เนื่องจากว่าเราทุกคนเสื่อมจากสิ่งที่เราควรเป็นอย่างมาก

ประการที่สาม พระเยซูนี้ดึงดูดใจเพราะว่าพระองค์ทรงเมตตาสงสาร หนึ่งในลักษณะพิเศษของพระกิตติคุณของลูกาคือการอ้างอิงมากมายที่มันมีซึ่งแสดงถึงความห่วงใยของพระเยซูที่มีต่อคนขัดสน ซึ่งรวมถึงผู้หญิง คนยากจน คนเจ็บป่วยและคนนอกสังคม เราอ่านเกี่ยวกับคนที่ถูกขับไล่ทางสังคมแห่งสมัยของพระเยซูที่แหกกัน ไปหาพระองค์และรู้สึกเหมือนอยู่บ้านต่อพระพักตร์พระองค์ เราเห็นพระองค์ต้อนรับเด็ก ๆ และเรารู้สึกถูกดึงดูดไปยังพระองค์ เราเห็นความเมตตาสงสารของพระเยซูในมัทธิวและในมาระโก แต่ ลูกานั้นถึงความเมตตาสงสารของพระเยซูมากกว่าสองคนนั้น

อีกเหตุผลหนึ่งสำหรับความดึงดูดใจของพระธรรมนี้คือการเสนอถึงการเป็นสาวกของมัน มันมีการพูดตรงไปตรงมามากที่สุดบางอย่างและการเรียกร้องที่ท้าทายมากที่สุดสำหรับผู้ติดตามของพระเยซูที่พันธสัญญาใหม่ถือ เราอ่านเกี่ยวกับพระเยซูที่บอกเราว่านอกจากเราซึ่งสมาชิกครอบครัวของเรา เราก็ไม่สามารถเป็นสาวกของพระองค์ได้ (14:26) พระองค์สอนว่าเราจะต้องปฏิเสธตัวเราเอง (14:27) เราจะต้องสละสิ่งสารพัดที่เรามี (14:33) อย่างน่าสนใจแล้ว เงื่อนไขสามประการเหล่านี้สอดคล้องกับสามสิ่งที่ข้าพเจ้าอ้างอิงไปก่อนหน้านี้ที่ลูกาชี้ให้เห็นเกี่ยวกับพระเยซู พระองค์ไม่ได้เรียกให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะทำสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ไม่ได้ทำ ขอให้ข้าพเจ้าอธิบายเพิ่มเติม

พระเยซูเรียกให้คริสเตียนที่จะมองการเชื่อมโยงของเรากับเชื้อชาติเก่าของเราอย่างแตกต่าง เพราะว่าเราได้กลายมาเป็นสมาชิกของเชื้อชาติใหม่ พระเยซูสอนว่าความสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณของเราก็ใกล้ชิดกว่าความสัมพันธ์ทางกายภาพของเราอย่างแท้จริง ดังนั้นเราควรปล่อยให้ความสัมพันธ์เก่าเหล่านี้ไปเสียถ้าสิ่งเหล่านั้นเข้าไปยุ่งกับการมีส่วนร่วมของเราในการทรงเรียกแห่งเชื้อชาติใหม่ของเรา แน่แน่นอนว่าเราไม่ควรตัดความสัมพันธ์กับผู้ไม่เชื่อเหมือนพระเยซู แต่เราควรตั้งความจงรักภักดีของเราไว้ที่พระเยซูและพี่น้องฝ่ายวิญญาณของเราก่อนความผูกพันของเรากับพี่น้องที่ไม่เชื่อของเรา

พระเยซูเรียกให้เราที่จะรับเอาความรับผิดชอบเดียวกันที่พระองค์รับเอาเนื่องจากว่าตอนนี้เราเป็นพี่น้องพระองค์ปฏิบัติเสขตนเองและแบกกางเขนของพระองค์เพื่อเรา ตอนนี้เราเป็นพี่น้อง ดังนั้นเราต้องทำอย่างเดียวกันเพื่อพระองค์ พี่น้องเสียสละเพื่อซึ่งกันและกัน

พระเยซูเรียกให้เราที่จะสละทุก ๆ สิ่งเพื่อพระองค์อีกด้วย จากการศึกษาที่ได้รับผลประโยชน์ต่าง ๆ ของการไถ่เนื่องจากการงานของพระผู้ไถ่ที่เป็นญาติของเราผู้ได้จ่ายราคามากเพื่อเรา เราต้องจ่ายราคามากเช่นกัน ราคาที่พระองค์เรียกให้เราที่จะจ่ายไม่ใช่เพื่อจะได้มาซึ่งการไถ่ พระองค์ได้ให้สิ่งนั้นแก่เราในฐานะเป็นของขวัญ มันก็เพื่อแสดงออกถึงการสำนึกคุณของเราต่อพระองค์สำหรับพระคุณของพระองค์ และที่จะทำให้ภารกิจที่พระองค์ได้มอบให้เราที่จะบรรลุนั้นรุดหน้าไป พระองค์มีภารกิจจากพระเจ้าและพระองค์ได้สละทุก ๆ สิ่งเพื่อจะบรรลุมัน เรามีภารกิจจากพระเจ้าเช่นกัน และเราต้องสละทุก ๆ สิ่งเพื่อจะบรรลุมัน

ประการสุดท้าย พระกิตติคุณนี้มีการประยุกต์ใช้สองอย่าง คือ ต่อคริสตจักรและต่อโลก

ต่อคริสตจักรนั้น ลูกากล่าวว่า “จงเป็นพยาน!” “พวกท่านเองก็เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้” (24:48) เราจะต้องเป็นอย่างนั้นเมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ที่ตอนนี้เราชื่นชมกับบุตรมนุษย์ เราควรเป็นพยานเนื่องด้วยสามเหตุผลคือ เราได้ประสบกับการไถ่ เราชื่นชมการสามัคคีธรรมของพระองค์และเรามีอนาคตในฐานะเป็นสมาชิกของเชื้อชาติใหม่ ยิ่งกว่านั้น เราจะต้องเป็นพยานของพระองค์เมื่อพิจารณาถึงสภาพที่หลงหายของมนุษยชาติ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปในนั้นให้รอด การสามัคคีธรรมของเรา กับพระเยซูเรียกร้องการมีส่วนร่วมในภารกิจของพระองค์ที่จะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปในนั้นให้รอด เราสามารถทำสิ่งนี้ได้เนื่องด้วยเหตุผลสามประการคือ พระองค์ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา พระองค์จะเปิดตาของผู้คนด้วยพระวาทะของพระองค์และพระองค์ได้ทำให้เราสามารถด้วยพระวิญญาณของพระองค์ (เปรียบเทียบ บทที่ 24)

ต่อโลกนั้น ลูกากล่าวว่า “คุณหลงหาย แต่บุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปในนั้นให้รอด” พระผู้ไถ่ได้เสด็จมาแล้ว พี่ใหญ่ก็พร้อม ชีวิตใหม่ก็เป็นไปได้ จงดูชาย คนนั้น! พระองค์เข้าใจคุณ กระนั้นพระองค์ก็แตกต่างจากคุณ และพระองค์จะต้อนรับคุณ[35]

การอธิบาย

I. บทนำ 1:1-4

ลูกาแนะนำพระกิตติคุณของท่านในรูปแบบทางวรรณกรรมดั้งเดิม

“มันเป็นธรรมเนียมท่ามกลางนักประวัติศาสตร์กรีกและเฮเลนนิสติก รวมถึงโจเซฟัสนักเขียนชาวยิวในศตวรรษแรกที่จะอธิบายและให้เหตุผลงานของพวกเขาในคำนำ วัตถุประสงค์ของพวกเขาคือที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความสามารถ การค้นคว้าที่ละเอียดและความน่าเชื่อถือของพวกเขา” [36]

บทนำของลูกาแตกต่างกับลำดับพงศของมัทธิว ข้อความชื่อเรียกของมาระโกและอาร์มภบทของยอห์น มันคงได้เป็นสิ่งที่ชาวกรีกที่มีวัฒนธรรมคงได้คาดหวังที่จะพบ ณ ตอนเริ่มต้นของงานทางประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียง มันทั้งหมดอยู่ในประโยคเดียวในภาษากรีก

1:1 คำกรีกคำแรก *เอพิเคเพอร์* (ตามตัวอักษรคือ เพราะว่า) ปรากฏที่นี่เท่านั้นในพันธสัญญาใหม่ แม้ว่านักเขียนชาวกรีกหลักคนอื่น ๆ เช่น ทิวซิดีดิส ฟิโล โจเซฟัสใช้มัน [37] ลูกาบอกเราว่าเมื่อท่านเขียนพระกิตติคุณของท่าน ก็มีเรื่องราวที่ได้เขียนขึ้นมากมายเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูแล้วบางที่รวมถึงพระกิตติคุณของมัทธิว (ค.ศ. 40-70) และมาระโก (ค.ศ. 63-70) ข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นไปได้มากที่สุดว่ามัทธิวเขียนในช่วงปลาย ค.ศ. 40 มาระโกในช่วงปลาย ค.ศ. 60 และลูกาในช่วงปลาย ค.ศ. 50

บางที่มีการบันทึกบางอย่างที่ไม่ได้รับการดูแลเช่นกันเกี่ยวกับชีวิตและพันธกิจของพระเยซูที่หมุนเวียนไปเมื่อลูกาเขียนพระกิตติคุณของท่าน ข้อความของลูกาที่นี่ไม่ได้บ่งบอกว่าการบันทึกที่มีอยู่ทั้งหลายก็บกพร่องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ท่านเพียงแต่ต้องการจะเขียนการบันทึกที่เป็นตามลำดับและขึ้นอยู่กับ การค้นคว้าที่เชื่อถือได้ (ข้อ 3) “เรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งสำเร็จแล้ว” หรือบรรลุแล้วอ้างอิงถึงจุดประสงค์ต่าง ๆ ของพระเจ้าสำหรับชีวิตและพันธกิจของพระเยซู

1:2 ผู้เขียนต้องการที่จะทำให้เรอโอฟิลัสแน่ใจ (ข้อ 3) ว่าข้อมูลที่ท่านและผู้เขียนคนอื่น ๆ ได้รวมไว้ใน การบันทึกของพวกเขาที่ใช้การได้ มันมาจากคำพยานของประจักษ์พยานของผู้คนที่ได้ไป กับพระเยซูตั้งแต่การเริ่มต้นของพันธกิจต่อสาธารณะของพระองค์และผู้ที่เป็น “ผู้รับใช้แห่งพระวจนะ” นั่นคือ แห่งข่าวสารข่าวประเสริฐ คนเหล่านี้เป็นอัครทูตและ “ประจักษ์พยาน” คนอื่น ๆ เช่น มารดาของพระเยซู (เปรียบเทียบ กจ. 10:39-42) คำกรีก *เอาทอบเทส* (“ประจักษ์พยาน”) ปรากฏที่นี่เท่านั้นในพันธสัญญาใหม่ฉบับกรีก

“มันเป็นศัพท์ทางการแพทย์ซึ่งหมายถึงที่จะทำการตรวจสอบอย่างละเอียด ที่จริงสิ่งที่หมอถูกพยายาที่จะกล่าวคือ ‘เราเป็นประจักษ์พยานผู้ได้ทำการตรวจสอบอย่างละเอียดและข้าพเจ้าเขียนสิ่งนี้ถึงคุณเกี่ยวกับสิ่งที่เราได้พบ’”[38]

“... ปกติแล้วเราเชื่อมโยงคำว่า ‘ประจักษ์พยาน’ กับบุคคลที่ได้สังเกตเหตุการณ์อย่างเป็นทางการ แต่ที่นี่ก็ไม่ได้เป็นกรณีอยู่เสมอไปในสมัยโบราณ . . . ตรงกันข้ามนักประวัติศาสตร์ได้ตรวจสอบ *สถานที่ตั้ง* ที่สัมพันธ์กันเกี่ยวกับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ทั้งหลายซึ่งได้รับประสบการณ์มือแรกเกี่ยวกับเหตุการณ์เหล่านั้น

“‘ประจักษ์พยาน’ และ ‘ผู้รับใช้แห่งพระวจนะ’ เป็นการอธิบายที่คล้ายกันถึงกลุ่มเดียวกันของผู้คน”[39]

วิลเลียม อาร์นคัให้เหตุผลว่าแหล่งของลูกาไม่ได้รวมถึงพระกิตติคุณของมัทธิวและมาระโก [40] อย่างไรก็ตาม ไม่มีใครรู้อย่างแน่นอนว่าแหล่งไหนที่ลูกาใช้ ลูกาใช้คำกรีก *โลกอส* “พระวจนะ” บ่อย ๆ ในพระกิตติคุณของท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนต่าง ๆ ที่เฉพาะต่อมัน[41] เปาโลเช่นกันได้อ้างที่จะสื่อสารสิ่งที่คนอื่น ๆ ได้ “มอบ” แก่ท่านอย่างสัตย์ซื่อ (1 คร. 11:23; 15:3).[42] ข้อนี้อ้างถึงการค้นคว้าที่ระมัดระวังซึ่งใช้แหล่งที่น่าเชื่อถือของข้อมูล

1:3 จนเดี๋ยวนี้ลูกาบรรยายงานของบรรดาผู้เขียนก่อนหน้านั้น ตอนนี้ท่านอ้างอิงถึงพระกิตติคุณของท่านเอง ท่านเช่นกันได้ทำการค้นคว้าที่ระมัดระวังและดำเนินการที่จะเขียนเรื่องราวตามลำดับ อย่างสำคัญแล้ว ลูกาไม่ได้บรรยายถึงตัวท่านเองว่าเป็นประจักษ์พยานถึงพันธกิจของพระเยซู แต่ในฐานะเป็นผู้ค้นคว้าของมัน นี่เป็นพระกิตติคุณสัมพันธ์ เล่มเดียวที่ซึ่งผู้เขียนกล่าวด้วยบุคคลแรก[43]

“ในลำดับที่ติดต่อกัน” (NASB, คำกรีก *คาเชกเซส* “อย่างเป็นทางการ” NIV) ก็ไม่ได้จำเป็นที่จะบ่งบอกถึงลำดับตามลำดับเวลา บางทีมันหมายถึงว่าลูกาเขียนตามแผนการที่พระเจ้า นำท่านที่จะรับเอา[44] ดูเหมือนว่าผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งหมดได้ไปจากการเรียบเรียงตามลำดับเวลาอย่างเข้มงวดของเหตุการณ์ต่าง ๆ บางโอกาสเพื่อจุดประสงค์ทางหัวข้อ

นี่เป็นหนึ่งในหลักฐานที่ชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์ที่ว่าพระเจ้าไม่ได้สั่งการถ้อยคำแห่งพระคัมภีร์แก่ผู้เขียนผู้ซึ่งได้คัดลอกสิ่งเหล่านั้นลงไป มุมมองนั้นเป็นทฤษฎีสั่งการแห่งการ

คลใจ พระองค์ได้ทำสิ่งนี้ในพระคัมภีร์บางตอน (เช่น อพย. 20:1-17; และข้ออื่น ๆ) แต่ไม่ใช่ส่วนใหญ่

ชื่อของเซโอฟิลัสหมายถึง “คนรักของพระเจ้า” ข้อเท็จจริงนี้ได้นำไปสู่การเดาบางอย่างเกี่ยวกับไม่ว่า “เซโอฟิลัส” เป็นสิ่งแทนอย่างแท้จริงสำหรับชื่อจริงของผู้รับของลูกาหรือไม่ หรือบางทีลูกาเขียนอย่างโดยทั่วไปถึงคนรักทั้งหมดของพระเจ้า การใช้ “ที่เคารพียง” (คำกรีก *กราดิสเต*) บ่งบอกว่าเซโอฟิลัสเป็นบุคคลจริงแห่งความโดดเด่นบางอย่าง (เปรียบเทียบ กจ. 23:26; 24:3; 26:25) ในที่อื่นนั้นลูกาสงวนการใช้ชื่อเรียกนี้ไว้สำหรับเจ้าหน้าที่โรมันในงานเขียนของท่าน (กจ. 24:3; 26:25) นักตีความส่วนใหญ่เชื่อว่าเซโอฟิลัสเป็นบุคคลจริงผู้ไม่เป็นที่รู้จักแก่เรา ชื่อของเซโอฟิลัสก็ธรรมดาในโลกของกรีก เขาอาจได้เป็นผู้อุปถัมภ์หรือผู้จัดพิมพ์ของลูกา[45]

ฟลาวีอุส โจเซฟัสผู้เขียนในศตวรรษแรกอีกคนหนึ่งแนะนำ *สมัยโบราณของพวกยิว* ของเขา (ค.ศ. 93) และ *ต่อต้านเอเพียน* ของเขา (ค.ศ. 100) อย่างคล้ายคลึงกันด้วยข้อความที่คล้ายคลึงเกี่ยวกับจุดประสงค์ที่กล่าวต่อ “เอปาโฟรดิทัส” คนหนึ่งผู้ซึ่งเขาบรรยายว่าเป็น “คนรักของการเรียนรู้ทุกประเภท”[46]

1:4 ลูกาไม่ได้กล่าวต่อเซโอฟิลัสในแนวทางที่ช่วยให้เรารู้ว่าเขาเป็นผู้เชื่อในพระเยซูหรือไม่เมื่อลูกาเขียนถ้อยคำเหล่านี้ เขาได้รับข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับคริสต์ศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งการรายงานเกี่ยวกับถ้อยคำและการงานของพระเยซูคริสต์ เราก็ก็นำข้อสังเกตว่าเซโอฟิลัสอยู่ในอันตรายของการละทิ้งความเชื่อหรือไม่ หรือเขาเพียงแค่ต้องการรากฐานที่หนักแน่นสำหรับความเชื่อที่ยังไม่เจริญหรือไม่ บทนำของลูกาสัญญาถึงรากฐานที่เป็นข้อเท็จจริง [47]

นักวิชาการจำนวนน้อยเชื่อว่าเซโอฟิลัสเป็นกษัตริย์อากริปาที่ 2 (กจ. 26).[48]

ความเชื่อของคริสเตียนไม่เรียกร้องการเชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่ตรงข้ามกับข้อเท็จจริง แต่การเชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นจริง ลูกาเขียนบทนำของท่านเพื่อจะทำให้ผู้อ่านของท่านแน่ใจว่ามีพื้นฐานทางข้อเท็จจริงสำหรับความเชื่อของพวกเขา ธรรมเนียมเกี่ยวกับพระกิตติคุณนั้นได้นำเชื่อถือและนำเชื่อถือ ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่กล่าวถึงจุดประสงค์ของท่าน ณ ตอนเริ่มต้นของพระธรรมของท่าน (เปรียบเทียบ ยน. 20:31)

“การทำใ้แน่ใจใหม่ เป็นแรงจูงใจหลักสำหรับพระกิตติคุณเล่มนี้”[49]

II. การบังเกิดและวัยเด็กของพระเยซู 1:5-2:52

ตามประวัติศาสตร์แล้ว ลูกาเริ่มต้นพระกิตติคุณของท่านก่อนพระกิตติคุณสัมพันธ์เล่มใดๆ มัทธีวเริ่มต้นด้วยการบังเกิดของพระเยซูและมาระโกเริ่มต้นด้วยการเริ่มต้นแห่งพันธกิจต่อสาธารณะของพระเยซู แต่ลูกาเริ่มต้นด้วยการทำนายถึงการบังเกิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและจากนั้นก็พระเยซู

ส่วนนี้มีเนื้อหาที่เฉพาะในลูกา[50] ข้อความที่ถูกกล่าวซ้ำปรากฏในลูกา 2:39 และมัทธีว 2:23 เท่านั้น ลักษณะเฉพาะอื่น ๆคือแนวทางที่ลูกาสลับความสนใจของผู้อ่านระหว่างยอห์นและพระเยซู และความยินดีที่หลายบุคคลแสดงออก (1:46-55, 68-79; 2:14, 29-32).[51] ส่วนนี้ของการบรรยายของลูกามีเรื่องราวที่สานเข้าด้วยกันสามเรื่องแห่งพระสัญญาที่นำไปสู่ความสำเร็จที่นำไปสู่การสรรเสริญ:[52]

ตัวบุคคล	พระสัญญา	หลักฐานของความสำเร็จ	การตอบสนอง
เศคาริยาห์	ภรรยาของเขาจะให้กำเนิดบุตรชาย	ยอห์นเกิดมา	เพลงของเศคาริยาห์
มารีย์	เธอจะตั้งครรรค์ลูกชาย	ยอห์นที่ยังไม่เกิดมา เป็นพยานถึงพระเยซูที่ยังไม่บังเกิดมา และเอลีซาเบธอวยพรมารีย์	เพลงของมารีย์
สิเมโอน	เขาจะเห็น พระเมสสิยาห์	เขาเห็นพระเยซู	เพลงของสิเมโอน

ส่วนนี้มีรูปแบบภาษาฮีบรูอย่างได้กำหนดไว้ที่เข้ากับการเชื่อมโยงที่มีกับพันธสัญญาเดิม มัทธีวใช้รูปแบบแห่งความสำเร็จเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ได้ทรงสัญญาไว้แต่ลูกานั้นไม่ค่อยตรง ท่านแสดงให้เห็นว่าการทำนายต่าง ๆของพันธสัญญาเดิมอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์เหล่านี้โดยการบรรยายถึงการทำนายเหล่านั้นในรูปแบบและคำศัพท์ของพันธสัญญาเดิม

“ลูกาถือบทเริ่มต้นทั้งหลายของท่านรวมกับว่าบทเหล่านั้นเป็นความต่อเนื่องของเรื่องราวที่มีรากเหง้าในพันธสัญญาที่ทำกับอับราฮัม”[53]

ท่านทำให้เยรูซาเล็มและพระวิหารเด่นชัดอีกด้วยซึ่งจัดเตรียมการเชื่อมโยงเพิ่มเติมกับพันธสัญญาเดิม การอ้างอิงต่าง ๆถึงพระวิหารจัดตั้ง การผนวก (คือ วงเล็บ) รอบส่วนนี้ของตัวบท (1:5-23 and 2:41-51)

การสลับระหว่างยอห์นและพระเยซูเปรียบเทียบและชี้ความแตกต่างของทั้งสอง (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 1-3).[54] ลูกานำเสนอทั้งสองในฐานะผู้เผยพระวจนะในแม่พิมพ์พันธสัญญาเดิม แต่พระเยซูเหนือกว่ายอห์น

อย่างไม่จำกัด จงสังเกตการใช้เกี่ยวกับชื่อเรียก “ผู้สูงสุด” (1:32, 35, 76).^[55] ประการที่หนึ่ง ลูกาบันทึกการป่าวประกาศถึงการกำเนิดของยอห์นและจากนั้นการบังเกิดของพระเยซู (1:5-38) นี่เป็นส่วนแห่งการเปรียบเทียบเป็นหลัก จากนั้นท่านบอกถึงเอลีซาเบธที่อวยพรมารีย์และมารีย์อวยพรพระเจ้า ซึ่งเป็นส่วนแห่งการเปรียบเทียบที่เด่น (1:39-56) สุดท้าย เรามีการกำเนิดของยอห์นและพระเยซู ซึ่งเป็นส่วนของทั้งการเปรียบเทียบและความตรงข้าม (1:57-2:52)

ลูกาบันทึกการปรากฏของพวกทูตสวรรค์ในส่วนนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าท่านทำอย่างนั้นเพื่อจะเสริมประเด็นที่ว่าพระเยซูทรงเป็นการจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับความจำเป็นของมนุษยชาติ พวกทูตสวรรค์เชื่อมช่องว่างระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ และที่นี้พวกเขายินดีในการจัดเตรียมของพระเจ้าเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดสำหรับมนุษยชาติ การอ้างอิงบ่อย ๆ ถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่รับรองและให้อำนาจพันธกิจของพระเยซูก็เพิ่มการเน้นนี้ (1:15, 35, 41, 67, 80; 2:25-27)

หัวข้อของความยินดีก็ปรากฏอย่างชัดเจนในเพลงและถ้อยคำแห่งการสรรเสริญและการขอบพระคุณ เช่นเดียวกับอย่างชัดเจนในอารมณ์ของส่วนทั้งหมด กระนั้นก็มีคำเตือนถึงความเจ็บปวดที่กำลังมา เช่นเดียวกับการช่วยกู้ (2:35) จงสังเกตความคล้ายกันของโครงสร้างที่ส่งเสริมการเปรียบเทียบของยอห์นและพระเยซู

	ยอห์น	พระเยซู
บทนำเกี่ยวกับบิดามารดา	1:5-7	1:26-27
การป่าวประกาศโดยทูตสวรรค์	1:8-23	1:28-38
การให้หมายสำคัญ	1:18-20	1:34-38
การตอบสนองของมารดา	1:24-25	1:39-56
การตั้งครรภ์ของผู้หญิงที่ไม่มีลูก	1:24	1:42
การกำเนิด	1:57-58	2:1-20
การเข้าสู่หนัดและการตั้งชื่อ	1:59-66	2:21-24
การตอบสนองเชิงการเผยพระวจนะ	1:67-79	2:25-39
การเติบโตของเด็ก	1:80	2:40-52

ส่วนแรกของส่วนนี้ (1:5-56) กล่าวถึงพระสัญญาในขณะที่ส่วนที่เหลือของการเกิดและเรื่องราววัยเด็ก เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ (1:57-2:52)

ก. การป่าวประกาศถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมา 1:5-25

การป่าวประกาศทั้งหมดถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็เฉพาะต่อพระกิตติคุณของลูกา มีการเน้นที่หนักแน่นในส่วนนี้ในข้อเท็จจริงที่ว่าพวกทูตสวรรค์ได้เขียนเขียนบิดามารดาของยอห์นและป่าวประกาศถึงการกำเนิดของยอห์น นี่คงได้ทำให้ผู้อ่านชาวกรีกประทับใจด้วยคุณลักษณะที่เหนือธรรมชาติของยอห์นในฐานะเป็นผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเยซู (เปรียบเทียบ เมอคิวรีและซุส ณ เมืองลิสตราในกิจการของอัครทูต 14) การป่าวประกาศโดยทูตสวรรค์ทำให้ผู้อ่านสมัยใหม่ประทับใจด้วยการแทรกแซงของพระเจ้าในชีวิตของผู้คนในทางพระเจ้าสองคนเหล่านี้ และเป็นเหตุให้เราที่จะคาดหวังบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่มาจาก การกำเนิดที่เหนือธรรมชาตินี้ มีความคล้ายกันที่น่าจับใจต่าง ๆ ถึงเรื่องราวนี้ในพันธสัญญาเดิม เศคาริยาห์และเอลีซาเบธก็คล้ายกับอับราฮัมและซาราห์ กับยาโคบและราเชล กับเอลคานาห์และฮันนาห์ และกับบิดามารดาของแซมสัน ในแต่ละกรณี ก็มีการป่าวประกาศของพระเจ้าถึงการกำเนิดของเด็กที่ไม่ธรรมดา

1. บทนำเกี่ยวกับบิดามารดาของยอห์น 1:5-7

1:5 เฮโรดมหาราชได้ปกครองเหนือยูเดียซึ่งเป็นจังหวัดที่ใหญ่ของโรมซึ่งรวมถึงทั้งหมดของอิสราเอลตั้งแต่ปี 37 กคศ. ถึง 4 กคศ. [56] บางครั้งลูกาใช้ “ยูเดีย” เพื่อจะอ้างอิงถึงแผ่นดินของพวกยิว (เปรียบเทียบ 23:5)

“ตั้งแต่ข้อเปิด มันก็ชัดเจนว่าลูกาเป็นห่วงเกี่ยวกับ *ความสมดุลของอำนาจ*” [57]

ลูกาชี้ให้เห็นว่าบิดามารดาทั้งสองของยอห์นมีมรดกตกทอดทางปุโรหิต พวกปุโรหิตในอิสราเอลมีสิทธิพิเศษที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่สนิทสนมกับพระเจ้าผ่านทางกรรมสิทธิ์และการปรนนิบัติของพวกเขาในสถานนมัสการ ชื่อของเศคาริยาห์หมายถึง “พระยาเวห์ทรงระลึกถึง” และที่สำคัญที่นี่เพราะว่าการกำเนิดของยอห์นผู้ซึ่งชื่อของท่านหมายถึง “พระยาเวห์ทรง [หรือได้] มีพระคุณ” เป็นความสำเร็จแห่งคำเผยพระวจนะที่ว่าพระเจ้าจะส่งผู้ล่วงหน้ามาก่อนก่อนพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล (มลก. 4:5-6) แห่ล่งที่มาทางประวัติของคำเกี่ยวกับชื่อของเอลีซาเบธก็ไม่ชัดเจน แต่บางทีมันหมายถึง “พันธสัญญาของพระเจ้า” [58] ดังนั้นชื่อที่รวมกันของกลุ่มสมรสนี้เน้นถึงข้อเท็จที่ว่า “พระยาเวห์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์” ตามปกติแล้วยอห์นคงได้เป็นปุโรหิตและปรนนิบัติในพระวิหารอย่างที่บิดาของท่านทำ

ดาวิดได้แบ่งพวกปุโรหิตออกเป็น 24 หน่วยและได้ตั้งผู้นำของครอบครัวปุโรหิตหนึ่งครอบครัวให้เป็นหัวหน้าของแต่ละกลุ่ม (1 พศด. 24:10; 2 พศด. 8:14)

“แท้จริงแล้วสี่หน่วยเท่านั้นที่ได้กลับมาจากการเป็นเชลย (อสร. 2:36-39) แต่สี่หน่วยนั้นได้ถูกแบ่งย่อยเพื่อจะจัดตั้งสี่สิบสี่หน่วยอีกครั้งหนึ่งด้วยชื่อเก่า”[\[59\]](#)

“อาบิยาห์เป็นผู้นำของหน่วยที่ซึ่งเศคาริยาห์อยู่ในนั้น (1 พศด. 24:10) การเป็นเชลยได้ยับยั้งหน่วยเหล่านี้แต่พวกผู้นำของอิสราเอลได้จัดตั้งหน่วยเหล่านั้นอีกอย่างดีที่สุดที่พวกเขาสามารถทำได้หลังจากการฟื้นฟู ในสมัยของเศคาริยาห์แต่ละหน่วยปรนนิบัติเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ปีละสองครั้งรวมถึงระหว่างเทศกาลหลักต่าง ๆ (เปรียบเทียบ 1 พศด. 23:6; 28:13).[\[60\]](#) เยรีมีอัสประมาณจำนวนของปุโรหิตในปาเลสไตน์ว่ามีราว ๆ 8,000 คน [\[61\]](#) โจเซฟัสให้จำนวนที่ใกล้เคียงกับ 20,000 คน[\[62\]](#)

“ในวันสะบาโตต่าง ๆ ทั้ง ‘ซุด’ [หน่วย] ก็ปฏิบัติหน้าที่ ในวันเทศกาลต่าง ๆ ปุโรหิตคนใดอาจมาและร่วมในการปรนนิบัติของสถานนมัสการ และ ณ เทศกาลอยู่เพียงนั้น ทั้งยี่สิบสี่ซุดก็ถูกผูกมัดที่จะปรากฏตัวและปฏิบัติหน้าที่”[\[63\]](#)

1:6 ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าสภาพที่ไม่มีลูกของเอลีซาเบธไม่ใช่ผลลัพธ์ของบาปของเธอ ในพันธสัญญาเดิม ตามปกติแล้วพระเจ้าอวยพรคนในทางพระเจ้าด้วยลูก (เปรียบเทียบ ปฐก. 1:28; สดค. 127; 128) เธอและสามีของเธอก็ถูกต้องกับพระเจ้าและติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ “ไม่มีที่ติ” (คำกรีก *อามเมมตอส*) หมายถึงว่าพวกเขาจัดการกับบาปในชีวิตของพวกเขาอย่างรวดเร็วและอย่างที่พระเจ้าเรียกร้องไม่ใช่ว่าพวกเขาปราศจากบาป (เปรียบเทียบ ฟป. 2:15; 3:6; 1 ธส. 3:13; ฮบ. 8:7) คำกรีกนี้เป็นความเท่าเทียมของคำฮีบรู *ทาม* ที่บรรยายถึง โนอาห์ (ปฐก. 6:9) และโยบ (โยบ 1:8) โดยพื้นฐานแล้วความชอบธรรมของพวกเขาจรรยาบรรณและพวกฟาริสีก็ผิวเผินและหน้าซื่อใจคด แต่เศคาริยาห์และเอลีซาเบธอยู่ในทางพระเจ้าอย่างแท้จริง

“บางครั้งเราถูกกีดกันจากบางสิ่งเพราะว่าพระเจามีสิ่งที่ดีกว่าต่าง ๆ รอคอยเราในอนาคต เมื่อเรารอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างอดทน บ่อยครั้งแล้วพระองค์ก็ให้เราเรามากกว่าที่เราคิดว่าจะเป็นไปได้ เศคาริยาห์และเอลีซาเบธต้องการลูก สิ่งที่เขาได้รับคือผู้เผยพระวจนะ”[\[64\]](#)

1:7 สภาพของเอลีซาเบธก็เหมือนกับสภาพของซาร่าห์ (ปฐก. 17:16-17; เปรียบเทียบ ปฐก. 16:4, 11; 29:32; 30:1, 23; 1 ซมอ. 1:5-11; 2:5-8) สภาพที่ไม่มีลูกของเธอทำให้เธออดสู (เปรียบเทียบ

ข้อ 25) และอายุที่มากของเธอจัดความหวังแห่งการมีลูกไปจากเธอเสีย เมื่อใดก็ตามที่พันธสัญญาเดิมกล่าวว่าผู้หญิงไม่มีลูก ก็มีการบันทึกอีกว่าพระเจ้าให้ลูกหนึ่งคนแก่เธอในภายหลัง[65] ดังนั้นข้อความนี้เตรียมผู้อ่านสำหรับการอัศจรรย์

พวกปุโรหิตไม่ถูกตัดสิทธิ์ในการปรนนิบัติในพระวิหาร โดยอายุแต่โดยทพพลภาพเท่านั้น [66]

2. การป่าวประกาศของทูตสวรรค์ต่อเศคาริยาห์ 1:8-23

“แท้จริงแล้วมันดูเหมือนเหมาะสมที่สุดว่าเรื่องราวเกี่ยวกับข่าวประเสริฐควรได้ทำการเริ่มต้นของมันภายในสถานนมัสการและ ณ เวลาของการถวายบูชา”[67]

จงสังเกตโครงสร้างที่ไขว้เปลี่ยนของส่วนนี้ซึ่งเน้นถึงข่าวดี:

- ก การปรนนิบัติ สถานนมัสการ และผู้คน (ข้อ 8-10)
- ข การปรากฏของกาเบรียลและการตอบสนองของเศคาริยาห์ (ข้อ 11-12)
- ค การป่าวประกาศถึงข่าวดี (ข้อ 13-17; เปรียบเทียบ ข้อ 19)
- ข' การคัดค้านของเศคาริยาห์และการตอบสนองของกาเบรียล (ข้อ 18-20)
- ก' ผู้คน สถานนมัสการและการปรนนิบัติ (ข้อ 21-23)[68]

1:8-9 เศคาริยาห์ปรนนิบัติพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อโดยการปรนนิบัติหน้าที่บางอย่างในพระวิหารในฐานะสมาชิกของหน่วยปุโรหิตของเขา ตามโจเซฟสันนั้น มีสี่ชุด (หน่วย) ของพวกปุโรหิต และแต่ละหน่วยมีปุโรหิตมากกว่า 5,000 คน [69] เป็นที่ชัดเจนว่าชุดเหล่านี้ได้ถูกแบ่งออกเป็น 24 ส่วนที่เล็กลง แต่ละส่วนจะปรนนิบัติในพระวิหารแบบหมุนเวียนระหว่างสองสัปดาห์ที่แยกกันในแต่ละปี[70] เมื่อส่วนหนึ่งทำหน้าที่ สมาชิกทั้งหมดที่รับผิดชอบก็จะปรากฏในพระวิหาร [71] มีปุโรหิตมากมายจนที่ว่าสิทธิพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของการถวายเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอมทองคำในพระวิหารเป็นสิทธิของปุโรหิตหนึ่งคนแค่ครั้งเดียวในตลอดชีวิตของเขา[72]

มันเป็นสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ที่จะยืนต่อหน้าแท่นเครื่องหอมในวิสุทธิสถาน เพราะว่ามันก็ใกล้กับอภิสุทธิสถานอย่างที่สุดที่ไม่ใช่มหาปุโรหิตคนใด ๆ สามารถยืนอยู่ได้ พวกปุโรหิตตัดสินใจว่าใครจะถวายเครื่องหอม ณ การถวายบูชาประจำวันในตอนเช้าและตอนเย็นโดยการจับสลาก อย่างไม่สงสัยแล้ว การเลือกของเศคาริยาห์เป็นจุดสูงในชีวิตของเขาและ

เกียรติที่ใหญ่ที่สุดแห่งอาชีพปุโรหิตของเขา[73] เป็นที่ชัดเจนว่าพระเจ้าได้จัดการการเลือกของเขอย่างจัดเตรียม (เปรียบเทียบ อสธ. 3:7; สภษ. 16:33)

“...ในพระวิหารของเฮโรดก็ไม่มีทั้ง *เซคินนาห์* หรือหีบทั้งหมดก็ว่างเปล่า ...”[74]

1:10 คน (คำกรีก *ลาออส* เป็นคำที่สำคัญในพระกิตติคุณนี้) ในทางพระเจ้าหลายคนรวมตัวกันในลานพระวิหารสำหรับการถวายบูชาประจำวันนี่อย่างที่เป็นธรรมเนียม *ลาออส* ปรากฏ 36 ครั้งในลูกา แต่แค่ 14 ครั้งในมัทธิวและสองครั้งในมาระโก ลูกาใช้คำนี้เป็นคำพ้องความหมายเสมือนจริงสำหรับ *ออกคอส* “ฝูงชน” หรือ “มหาชน” บางทีนี่เป็น “การถวายเครื่องหอม” ในตอนเย็น (บ่าย 3 เปรียบเทียบ ดนล. 9:21; กจ. 3:1) ข้อนี้เน้นถึงความระทึกใจและเตรียมผู้อ่านสำหรับข้อ 21-22 เครื่องหอมเป็นสัญลักษณ์ของคำอธิษฐานที่ขึ้นไปของประชากรของพระเจ้าที่ขึ้นไปเหมือนกลิ่นหอมยังพระองค์ (เปรียบเทียบ สดด. 141:2; วว. 5:8; 8:3-4) ลูกานั้นถึงการอธิษฐานมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่น ๆ และนี่คือการอ้างอิงแรกของท่านถึงการอธิษฐาน [75]

“ที่นี่ เหมือนที่อื่นในลูกา-กิจการของอัครทูต การอธิษฐานเป็นการอารัมภบทสู่การเปิดเผยของพระเจ้า การได้ยิน พระเจ้าตรัสและกระทำ (เปรียบเทียบ 3:21-22; 9:28-36; 22:39-46; กจ. 4:23-31; 10:3-5, 9-16, 30-32; 13:2; 22:17-21)”[76]

1:11-12 นี่เป็นการอ้างอิงแรกของลูกาถึง “ทูตสวรรค์” ที่ปรากฏ เป็นที่ชัดเจนว่า ท่าน “ทำให้เป็นจริงเป็นจริง” ข้างแทนขณะที่เศคาริยาห์ปฏิบัติหน้าที่ของเขาแห่งการถวายเครื่องหอมที่บนแท่นและทำให้ตนเองหมอบราบในการอธิษฐาน[77] เป็นที่ชัดเจนว่าพระเจ้าทำการริเริ่ม ณ เวลาที่พระองค์เลือกที่จะเปิดเผยสิ่งที่พระองค์กำลังจะทำ นี่เป็นทูตสวรรค์ จาก องค์พระผู้เป็นเจ้า แทนที่จะเป็น “ทูตสวรรค์ ของ องค์พระผู้เป็นเจ้า” (เปรียบเทียบ ข้อ 19) ด้าน “ขวา” ของแท่นอาจบ่งชี้ถึงด้านของความชอบและเกียรติ ซึ่งบ่งบอกว่าทูตสวรรค์นำข่าวดีมา การปรากฏของทูตสวรรค์บ่งชี้ถึงเหตุการณ์ที่สำคัญในพันธสัญญาเดิมอยู่เสมอ (เปรียบเทียบ ปฐก. 16:10-11; วนฉ. 13:3-21) トラบเท่าที่พระคัมภีร์บันทึก นี่เป็นครั้งเดียวที่ทูตสวรรค์ปรากฏในพระวิหาร

การตอบสนองของเศคาริยาห์เป็นการตอบสนองของความตกใจ เพราะว่าอย่างน่าจะเป็นไปได้ที่นั่นเขาได้พบบุคคลที่เหนือธรรมชาติหน้าต่อหน้าเป็นครั้งแรก นี่เป็นการตอบสนองพื้นฐานของผู้คนในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่นนั้น (เปรียบเทียบ ข้อ 29; 5:8-10; และข้ออื่น ๆ)

1:13 ทูตสวรรค์ปรากฏเพื่อจะป่าวประกาศคำตอของพระเจ้าต่อคำอธิษฐานของเศคาริยาห์ (เปรียบเทียบ วนจ. 13:3-5) เขาบอกให้เศคาริยาห์ที่จะไม่กลัว ซึ่งเป็นข้อความที่ค่อนข้างธรรมดาในพระกิตติคุณของลูกา (เปรียบเทียบ ข้อ 30; 2:10; 5:10; 8:50; 12:7, 32) คำอธิษฐานของเศคาริยาห์อาจได้เป็น “การอ้อนวอน” (คำกรีก *เดสิส*) ของ “บุตรชาย” ซึ่งปุโรหิตนี้และภรรยาที่เป็นหมั้นของเขาอาจได้นำเสนอหลายครั้งในปีก่อนๆ อย่างไรก็ตาม บางทีมันเป็นการอ้อนวอนที่เศคาริยาห์เพิ่งได้นำเสนอขณะที่เขาถวายเครื่องหอม อย่างน่าจะเป็นไปได้ในขณะที่เขาอธิษฐานเพื่อความรอดของอิสราเอล (เปรียบเทียบ ดนล. 9:20) ไม่ว่ากรณีใด การจัดเตรียมของพระเจ้าเกี่ยวกับบุตรชาย *ยอห์น* เป็นคำตอพระเจ้าตั้งชื่อ “ยอห์น” (เยโฮชานัน หรือ โยชานัน) ซึ่งบ่งบอกถึงสิทธิอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 31) ชื่อของยอห์นหมายถึง “พระยาเวห์ทรง [หรือได้มี] พระคุณ”

“ชื่อที่ได้รับจากสวรรค์ก็มีความสำคัญทางแหล่งกำเนิดคำอยู่เสมอ” [78]

1:14-15 “ความยินดี” จะแทนที่ความกลัวในใจของเศคาริยาห์และกระจายไปยังภรรยาของเขาและจากนั้นไปยังอิสราเอล การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่ถูกทำนายไว้ของอิสราเอลจะเป็นเหตุการณ์ที่น่ายินดีตามพันธสัญญาเดิม หัวข้อของความยินดีก็โดดเด่นในพระกิตติคุณของลูกา

สาเหตุของความยินดีจะเป็นความยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณของยอห์น (“เป็นใหญ่เฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็น”) ทูตสวรรค์องค์เดียวกันป่าวประกาศเช่นกันว่าพระเยซูจะเป็น “ใหญ่”—โดยปราศจากคุณสมบัติ (ข้อ 32) ดังนั้นก็มีการเชื่อมโยงระหว่างบทบาทของยอห์นและพระเยซู วลี “เฉพาะพระพักตร์” องค์พระผู้เป็นเจ้าบ่งบอกถึงการเลือกและการรับรองของพระเจ้า มันแปลคำกรีก *เอน โนบปีออน* ซึ่งลูกาเท่านั้นท่ามกลางผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธใช้ มันปรากฏ 35 ครั้งในลูกาและกิจการของอัครทูต [79] ยอห์นใช้คำนี้ครั้งเดียวในยอห์น 20:30

“การเติมเต็ม [ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์] เป็นคำศัพท์โดยทั่วไปของลูกาสำหรับการทรงสถิตและการทำให้สามารถ” [80]

ความตรงข้ามของ “ควบคุมโดยการดื่มเหล้า” และ “ควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ปรากฏที่อื่น ๆ ในพระคัมภีร์ (อฟ. 5:18) มันยากถ้าไม่ใช่เป็นไปได้ที่จะกำหนดว่ายอห์นเป็นคนนาศีร์หรือไม่ (กตว. 6:1-12) หรือแค่อุทิศตนแต่พระเจ้า พวกเขาปุโรหิตจะต้องยับยั้งจากเหล้าก่อนการปรนนิบัติในสถานนมัสการ (ลนต. 10:1-4, 9-11) ไม่มีข้อบ่งชี้อื่น ๆ ที่ว่ายอห์นเป็นคนนาศีร์แม้ว่าท่านอาจได้เป็น [81] วิถีชีวิตแบบสันโดษของท่านก็คล้ายกับ

วิถีชีวิตแบบสันโดษของพวกผู้เผยพระวจนะหลายคนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเอลียาห์ (ข้อ 17; 2 พกษ. 1:8; มธ. 3:4)

“ความยิ่งใหญ่ของยอห์นไม่ถูกพบในการเลือกแห่งวิถีชีวิตของท่านแต่ในข้อเท็จจริงที่ว่าในการเข้าใจการทรงเรียกของท่าน ท่านคิดตามมันอย่างเต็มที่และดำเนินการนำพระทัยของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ รูปแบบของยอห์นจะแตกต่างจากรูปแบบของพระเยซู พระเจ้าไม่ทำให้ทุกคนที่จะรับใช้ในแนวทางเดียวกัน ความหลากหลายนั้นยอมให้มีรูปแบบที่แตกต่างแห่งพันธกิจที่จะกระทบประเภทที่แตกต่างของผู้คน”[\[82\]](#)

อิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของท่านก็ไม่ธรรมดาสำหรับใครคนหนึ่งที่ดีำเนินชีวิตในสมัยพันธสัญญาเดิม ตามปกติแล้ว เวลาพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้อำนาจแก่ผู้คนอย่างเลือกสรรและอย่างชั่วคราว คุณมีความสนใจที่พิเศษในพันธกิจที่ทำให้สามารถของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ปรากฏบ่อย ๆ ในงานเขียนของท่าน (เปรียบเทียบ ข้อ 35, 41, 67; 2:25-27; 3:16, 22; 4:1, 14, 18; 10:21; 11:13; 12:10, 12; และหลายครั้งในกิจการของอัครทูต)

1:16-17 ยอห์นจะ “หันใจ” ของคนอิสราเอลมากมาย “กลับไปยังพระเจ้า” อย่างที่พวกผู้เผยพระวจนะได้ทำในสมัยพันธสัญญาเดิม ไม่มีใครในพวกเขาประสบความสำเร็จมากกว่าหรือสำคัญว่า “เอลียาห์” ท่านได้นำผู้คนกลับไปยังพระยาเวห์หลังจากที่อาหับและเยเซเบลได้ผลักดันเลิกละเชื่อของอิสราเอลไปไกลกว่าที่มันเคยเป็น โดยการจัดตั้งการนมัสการพระบาอัลในฐานะเป็นศาสนาทางการของอิสราเอล ยอห์นจะมี “จิตวิญญาณและฤทธิ์เดช” อย่างเดียวกันที่เอลียาห์ได้มี ยิ่งกว่านั้น ยอห์นจะเป็นผู้มาก่อนที่ถูกทำนายไว้ของพระเมสสิยาห์ (มลก. 4:5-6; เปรียบเทียบ มลก. 3:1) ภายหลังจากพระเยซูอธิบายว่ายอห์นบรรลุลำพยากรณ์เกี่ยวกับผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเมสสิยาห์ (มลก. 3:1) ท่านคงได้บรรลุลำพยากรณ์เกี่ยวกับการกลับมาของเอลียาห์ถ้าพวกยิวได้ยอมรับพระเยซู (มลก. 4:5-6; มธ. 11:10, 14)

“... ตามข้อสังเกตต่าง ๆ ของคนยิว ท่าน [เอลียาห์] จะต้องปรากฏ *อย่างเป็นทางการ* เป็น *ส่วนตัว* และไม่ใช้แค่ ‘ในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดช’”[\[83\]](#)

คำศัพท์ “หันกลับ” (คำกรีก *เอพิสเทร โฟ*) กลายมาเป็นคำศัพท์สำหรับการกลับใจเชื่อของคริสเตียน (เปรียบเทียบ กจ. 9:35; 2 คร. 3:16; 1 ธส. 1:9; 1 ปด. 2:25) โดยเนื้อแท้แล้วมันหมายถึงการหันกลับจากรูปเคารพไปยังพระเจ้าแท้ การทำให้ผู้คนหันไปยังพระเจ้าเป็นความรับผิดชอบของปุโรหิตแท้ทุก ๆ คน (มลก. 2:6) ข้ออ้างอิงของมาลาคีย์บางที่หมายถึงว่า

เมื่อการฟื้นฟูมา นั่นก็จะมีการคืนดีและความรัก ของมนุษย์ แทนที่จะเป็นความบาดหมาง และการเห็นแก่ตัว [84] ผู้คนจะชำระความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของพวกเขาในการ ตระเตรียมเพื่อการปรากฏของพระเมสสิยาห์

ลูกากล่าวถึง “ผู้คน” (คำกรีก *ลาออส*) บ่อย ๆ ที่พระเจ้าได้เตรียมเพื่อพระองค์เอง” “ผู้คนที่ ถูกเตรียมเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” เหล่านี้รวมถึงผู้ฟังชาวยิว แต่ก็รวมถึงบรรดาผู้ที่ก่อนหน้านี้ นั้นไม่ใช่ “ผู้คน” อีกด้วย (1 ปต. 2:10) กล่าวคือ พวกต่างชาติ พวกเขาเป็นผู้เลือกสรรผู้ที่ จะ ประกอบเป็นคริสตจักร ด้วยคำศัพท์นี้ (ผู้คนที่ถูกเตรียมเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า) ลูกาก็ย้ำ เตือนผู้อ่านชาวกรีกดั้งเดิมของท่านอย่างต่อเนื่องว่าแผนการของพระเจ้ารวมถึงพวก ต่างชาติ ผู้ตอบสนองต่อข่าวประเสริฐเช่นเดียวกับพวกยิว

1:18-20 เมื่ออับราฮัมได้รับการป่าวประกาศของทูตสวรรค์ว่าพระเจ้าจะให้แผ่นดินแห่งพระสัญญาแก่ ท่าน ท่านก็เรียกร้องหมายสำคัญที่ยืนยันเช่นกัน (ปฐก. 15:8) ซึ่งพระเจ้าได้จัดเตรียม อย่างไม่รู้ก็ตาม เสดคาริยาห์ควรรู้ได้เชื่อการป่าวประกาศของทูตสวรรค์และให้การขอบพระคุณ พระเจ้าสำหรับมันอย่างที่อับราฮัมได้ทำในภายหลัง (ปฐก. 17:17-18) และอย่างที่มาโนอาห์ และภรรยาของเขาได้ทำ (วนจ. 13:2-21) ตรงกันข้ามเขาขอการรับรองบางอย่างเกี่ยวกับ พระสัญญานั้นบางที่เป็นหมายสำคัญ (เปรียบเทียบ 11:29)

จริงที่เดียวทูตสวรรค์ให้ “หมายสำคัญ” แก่เศคาริยาห์แต่มันก่อให้เกิดความไม่สะดวกและ ความลำบากใจแก่เศคาริยาห์เป็นเวลาเก้าเดือน (เปรียบเทียบ ข้อ 34, 45) บางทีการร้องขอ หมายสำคัญของเศคาริยาห์ได้รับการว่ากล่าวและการร้องขอของอับราฮัมไม่ได้รับ เพราะเศคาริยาห์มีความได้เปรียบเกี่ยวกับการบันทึกของพันธสัญญาเดิมส่วนอับราฮัม ไม่ได้มี ทูตสวรรค์ช่วยเศคาริยาห์ให้เข้าใจความรุนแรงของความผิดพลาดของเขาโดยการ อธิบายถึงใครที่เขาเป็น (“กาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า”)

“... ในธรรมเนียมนั้นกาเบรียลถูกถือว่าเป็นผู้รับใช้แห่งความยุติธรรมเป็นหลักและ มีคาเอลแห่งความเมตตา ในขณะที่ประการที่สามกาเบรียลสมควรที่จะยืนอยู่ ด้านซ้ายและไม่ใช่ (อย่างเช่นในการบรรยายเกี่ยวกับข่าวประเสริฐ) ด้านขวา ซึ่ง เป็นด้านของบัลลังก์แห่งพระสิริ” [85]

“กาเบรียล” (ตามตัวอักษร “คนของพระเจ้า” หรือ “ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”) ได้ปรากฏแก่ ดาเนียลสองครั้งเพื่อจะให้ข้อมูลและความเข้าใจแก่ท่าน (ดนล. 8:16; 9:21) เขาได้ทำอย่าง เดียวกันสำหรับเศคาริยาห์ที่นี่ (เปรียบเทียบ ข้อ 67-79) กาเบรียลอาจรุนแรงต่อเศคาริยาห์

มากกว่าที่เป็น แต่เขาไม่เป็นอย่างนั้น บางทีเพราะว่าเศคาริยาห์เชื่อเป็นส่วนใหญ่ และแค่ต้องการการยืนยัน (เปรียบเทียบ วนจ. 6:36-40; 13:2-21) เขาไม่ได้ขอหมายสำคัญเพื่อจะช่วยให้เขาเชื่อ

หมายสำคัญที่พระเจ้าให้ความเป็นไปของเศคาริยาห์ทำหน้าที่ที่จะเพิ่มความประหลาดใจถึงสิ่งที่พระเจ้าจะเปิดเผยและที่จะช่นการเปิดเผยของกาเบรียลไว้จากผู้คนจนกระทั่งเวลาที่เหมาะสม

“ในลูกา จากการริเริ่มของพระองค์เองนั้น พระเจ้าก็อาจให้หมายสำคัญ (1:36; 2:12), แต่การร้องขอหมายสำคัญก็ถูกตีความในเชิงลบอย่างต่อเนื่อง (11:16, 29-30; 23:8)”[\[86\]](#)

1:21-22 “ความล่าช้าในพระวิหาร” ของเศคาริยาห์ และจากนั้นการไร้ความสามารถของเขาที่จะพูด ได้ทำให้บรรดาผู้มัสการประทับใจว่าบางสิ่งเหนือธรรมชาติได้ปรากฏ (เปรียบเทียบ ดนล. 10:15-17) ตามปกติแล้ว เขาคงได้ป่าวประกาศพระพรแบบอาโรนเหนือพวกเขา (กฉว. 6:24-26).[\[87\]](#) ผู้คนที่กักเอาอย่างไม่ถูกต้อง “ว่าเขาได้เห็นนิมิต” เศคาริยาห์ไม่สามารถที่จะสื่อสารแก่พวกเขาถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง ลูกาบันทึกการตอบสนองของพวกเขาเพื่อจะทำให้ผู้อ่านของท่านประทับใจด้วยความสำคัญของเหตุการณ์นี้

1:23 เศคาริยาห์และเอลีซาเบธอาศัยอยู่ในเมืองในชนบทของยูดาห์ที่ที่บางทีเศคาริยาห์ประกอบอีกอาชีพหนึ่งเมื่อไม่ได้เกี่ยวข้องกับหน้าที่ “เกี่ยวกับปุโรหิต” (ข้อ 39)

3. การตั้งครรภ์ของเอลีซาเบธ 1:24-25

การป่าวประกาศของทูตสวรรค์ถึงการกำเนิดของยอห์นเกิดขึ้นก่อนเอลีซาเบธตั้งครรภ์เขา (เปรียบเทียบ มธ. 1:18-25) นี่เป็นหลักฐานต่อไปถึงการที่เขาเป็นการจัดเตรียมที่พิเศษจากองค์พระผู้เป็นเจ้า การบังคับตนเองของเอลีซาเบธ คือระยะห้าเดือนของ “การแยกตัว” อาจได้เป็นการที่จะปกป้องการมาถึงของลูกของเธอและสุขภาพของเธอเองในฐานะเป็นผู้หญิงที่ชรา เอลีซาเบธยอมรับพระคุณของพระเจ้าอย่างสำนึกคุณในการขจัด “ความมอดดู” แห่งสภาพที่ไม่มีลูกของเธอไปเสีย (เปรียบเทียบ ปฐก. 21:6; 30:23; 1 ซมอ. 1:19-20; 2:1-10; สดค. 113:9)

“... เศคาริยาห์และเอลีซาเบธแสดงให้เห็นถึงสองประเภทที่แตกต่างของคนที่ชอบธรรม เศคาริยาห์ตั้งความสงสัยเกี่ยวกับข่าวสารของทูตสวรรค์เพราะว่าพ่อแม่ในอนาคตตอนนี้ก็ไกลพันวัยที่มีบุตรได้ตามปกติ (ข้อ 18) บางครั้งแม้กระทั่งคนที่ดีก็มีความสงสัยเกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้า. ...

“เอลีซาเบธพรรณนาถึงชนที่ชอบธรรมผู้นำภาระของเธอไปยังพระเจ้าและยินดีเมื่อภาระนั้น ถูกยกไปเสีย”[88]

“แทบจะไม่เป็นครั้งสุดท้ายในลูกา-กิจการของอัครทูต ผู้หญิงถูกยกให้เป็นผู้รับความโปรดปรานของพระเจ้าและในฐานะเป็นต้นแบบของความสัตย์ซื่อต่อจุดประสงค์ของพระองค์”[89]

ข. การป่าวประกาศถึงการบังเกิดของพระเยซู 1:26-56

ส่วนนี้คล้ายกับส่วนที่มาก่อนทันที (ข้อ 5-25) รูปแบบของสองส่วนนี้ก็คล้ายกันจนลูกาได้เรียบเรียงส่วนเหล่านี้เพื่อจะนำมาซึ่งความคล้ายคลึงกันระหว่างสองส่วน กาเบรียลป่าวประกาศถึงการบังเกิดของพระเยซูอย่างที่เขาได้ป่าวประกาศถึงการกำเนิดของยอห์น อีกครั้งหนึ่ง ข้อเท็จจริงของการป่าวประกาศถึงการเกิดที่ริเริ่มโดยพระเจ้าแสดงถึงความสำคัญที่พิเศษของบุคคลที่จะเกิดมา ในส่วนที่มาก่อนนั้น บิดาเป็นบุคคลหลัก แต่ในส่วนนี้มารดาเป็นบุคคลหลัก

“ลูกานำเสนอศาสนาศาสตร์ของการบังเกิดเป็นมนุษย์ในแนวทางที่บริสุทธิ์และสอดคล้องกันกับประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ของพันธสัญญาเดิมที่การเปรียบเทียบใด ๆ กับเทวดานานของต่างชาติ [ที่ผู้อ่านดั้งเดิมได้ทำขึ้น] ดูเหมือนไม่สอดคล้องกันอย่างสิ้นเชิง แทนที่ของการรวมกันในทางกามของพระต่างชาติกับผู้หญิงที่ทำให้กำเนิดลูกครึ่งพระเจ้าบางประเภท ลูกาก็อ้างถึงการปกฝ้ายวิญญานโดยพระเจ้าเองที่จะให้กำเนิด ‘องค์บริสุทธิ์’ ภายในมารีย์” [90]

“ชื่อต่าง ๆ แห่งการหมั้นประมาทที่ถูกมอบให้โดยตำแหน่งสันตะปาปาต่อมารีย์ก็ไม่มีเงาหนึ่งของรากฐานในพระคัมภีร์ แต่ชื่อทั้งหมดนั้นถูกพบได้ในการนับถือรูปเคารพของบาบิโลน”[91]

ลูกาอาจได้รับข้อมูลที่ละเอียดบางอย่างในส่วนนี้จากมารีย์โดยตรง ในส่วนนี้ ลูกาเน้นถึงการเป็นบุตรพระเจ้าของพระเยซู (ข้อ 32, 35) และบทบาทพระเมสสิยาห์ของพระองค์ในฐานะผู้ปกครองเหนืออาณาจักรของพระเจ้าในโลก (ข้อ 32-33) ท่านเน้นถึงพระเจ้าในฐานะ “ผู้สูงสุด” (ข้อ 32, 35; เปรียบเทียบข้อ 76) ฤทธิ์เดชของพระวิญญานบริสุทธิ์ (ข้อ 35) และพระคุณของพระเจ้าอีกด้วย (ข้อ 29-30, 34-35, 38)

1. บทนำเกี่ยวกับมารีย์และโยเซฟ 1:26-27

การอ้างอิงถึงเวลาและ “ทูตสวรรค์” (กาเบรียล) องค์เดียวกันเชื่อมโยงเหตุการณ์นี้กับสิ่งที่มาก่อนโดยตรง (ข้อ 24) “เดือนที่หก” อ้างอิงถึงเดือนที่หกของการตั้งครรภ์ของเอลีซาเบธ ลูกานำเสนอพระเจ้าที่ดำเนินการกระทำโดยตรงไม่ใช่ที่นั่นแต่ตลอดพระกิตติคุณและกิจการของอัครทูตของท่านอีกด้วย ท่านอาจได้เรียก “นาซาเร็ธ” ว่า “เมือง” (คำกรีก *โพลิส*) อย่างกรุณาเพื่อจะให้สถานะแก่มันในสายตาของผู้่านของท่าน ภาษากรีกไม่มีคำสำหรับ “เมือง” และทางเลือกคงจะต้องเรียกมันว่า “หมู่บ้าน” มันคงไม่เป็นที่รู้จักกันต่อ

เกือบทุก ๆ คนที่อยู่นอกปาเลสไตน์ ดังนั้นลูกาบรรยายว่ามันอยู่ “ในกาลิลี” [92] ตอนนี้กาเบรียลเยี่ยมเยียนเมืองเล็ก ๆ ในกาลิลีในพรมแดนทางเหนือของเศบูลุนซึ่งตรงข้ามกับเมืองใหญ่แห่งเยรูซาเล็มในยูเดียที่ที่เขาได้พบเศคาริยาห์ [93] เนื่องจากอิทธิพลของต่างชาติ คนยิวในกาลิลีก็ไม่เข้มงวดในการถือรักษาธรรมเนียมปฏิบัติและธรรมเนียมแบบฟาริสีของพวกเขาเท่ากับพี่น้องทางใต้ของพวกเขา[94]

“ในขณะที่เรื่องราวของที่มาของยอห์นเริ่มต้นในพระวิหารและเคลื่อนออกไป เรื่องราวของที่มาของพระเยซูก็เริ่มต้นในกาลิลีและเคลื่อนไปสู่จุดสูงสุดในพระวิหาร”[95]

“มารีย์” ที่สาวก็ตรงข้ามกับเศคาริยาห์และเอลิซาเบธที่ชราอีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่า ชื่อของเธอซึ่งเป็นความเท่าเทียมกันของมิเรียมในพันธสัญญาเดิมหมายถึง “ผู้ถูกยกย่อง” [96] คำกรีก *พารเทโนส* (“พรหมจารี”) อ้างอิงถึงหญิงสาวที่ยังไม่แต่งงานและบ่งบอกถึงสภาพพรหมจารี[97] อย่างชัดเจนแล้วที่นั่นหมายถึงพรหมจารี (เปรียบเทียบ ข้อ 34).[98] บ่อยครั้งแล้วการหมั้นเกิดขึ้นไม่นานหลังจากวัยหนุ่มสาว[99] ดังนั้นมารีย์อาจได้เป็นวัยรุ่น ณ เวลานั้นแม้กระทั่งอายุน้อยแค่ 12 ปี [100]

“ที่ว่าการบังเกิดของผู้ช่วยผู้ที่ยิ่งใหญ่จะต้องเป็นการอัศจรรย์ก็เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางอันยาวนานก่อนยุคของคริสเตียน เป็นเวลาหลายศตวรรษ บางคนกล่าวว่าเป็นเวลาหลายพันปีก่อนเหตุการณ์นั้น พวกนักบวชของพุทธมีธรรมเนียมที่ว่า *หญิงพรหมจารี* จะให้กำเนิดลูกที่จะอวยพรโลก . . . ชื่อเรียกที่สูงสุดต่าง ๆ ได้ถูกมอบแก่เธออย่างสอดคล้อง เธอได้ถูกเรียกว่า ‘ราชินีแห่งสวรรค์’ (ยรม. 44:17, 18, 19, 25) ในอียิปต์เธอได้ถูกขนานนามว่า อาเธอร์ นั่นคือ ‘ที่อาศัยของพระเจ้า’ เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า ‘ความเต็มใจของพระภาคของพระเจ้า’ ทั้งหมดก็อยู่ใน ... ในกรีกเธอมีชื่อเฮสทืออาและท่ามกลางคนโรมันคือเวสทาซึ่งเป็นแค่การคัดแปลงของชื่อเดียวกัน ...”[101]

“ในธรรมเนียมยิว ตามปกติแล้วหญิงสาวที่ได้หมั้นตอนอายุสิบสามปีและเพื่อจุดประสงค์ทางกฎหมายไม่ใช่เกี่ยวกับบ้านก็ถูกถือว่าได้แต่งงานจากจุดนั้นเป็นต้นไป ประมาณหนึ่งปีต่อมาหญิงสาวนั้นจะถูกนำไปยังบ้านของเจ้าบ่าวเพื่อชีวิตที่แต่งงานตามปกติจะเริ่มต้นขึ้น”[102]

ระหว่างการหมั้น ผู้ชายและผู้หญิงก็ถูกถือว่าเป็นสามีและภรรยา แม้ว่าพวกเขาอยู่แยกกันและไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศ[103] ถ้าภรรยาได้ถูกพิสูจน์ว่าไม่สัตย์ซื่อต่อสามีของเธอระหว่างระยะเวลานี้ เธออาจถูกเอาหินขว้างได้ (ฉธบ. 23:24-25) การหย่าร้างหรือความตายยุติการหมั้น และจากนั้นเวลานั้นเป็นต้นไปสังคมก็ถือว่าพวกเขาเป็นพ่อม่ายหรือหญิงม่าย

ลูการะบุ “โยเซฟ” ว่าเป็นเชื้อวงศ์ “ของดาวิด” เป็นที่ชัดเจนว่าท่านถือว่าพระเยซูเป็นทายาทที่ถูกต้องต่อบัลลังก์ของดาวิด เนื่องจากโยเซฟเป็นบิดาหรือผู้ปกครองตามกฎหมายของพระเยซู (เปรียบเทียบ 3:23) ในสังคมของคนฮีบรู มันก็ไม่จำเป็นที่จะเป็นเชื้อวงศ์ทางสายโลหิตเพื่อจะครอบครองสิทธิพิเศษทางมรดก

ของครอบครัว (ปฐมก. 15:3; 17:12-13; เปรียบเทียบ ปฐมก. 48:5; อพย. 2:10; 1 พกษ. 11:20; อสธ. 2:7) เนื่องจากว่าโยเซฟเป็นผู้ปกครองทางกฎหมายของพระเยซู ด้วยเหตุนี้พระเยซูก็มีคุณสมบัติที่จะรับมรดก ในฐานะเป็นบุตรตามกฎหมายของโยเซฟ ข้อเท็จจริงนี้มีการอ้างอิงที่สำคัญต่อพระสัญญาในข้อ 32 ข

2. การป่าวประกาศของทูตสวรรค์ต่อมารีย์ 1:28-38

1:28 ข้อเท็จจริงที่ว่ากาเบรียลทักทายมารีย์อย่างที่เขาทักทายและไม่ได้ทักทายเศคาริยาห์ในแนวทางเดียวกันแสดงถึงจุดที่ได้รับความโปรดปรานของมารีย์ การทักทายของกาเบรียลเป็นธรรมเนียมคือ “ร้องทักทาย!” หรือ “ทักทาย!” (คำกรีก *ไคเร*) มารีย์ได้รับความโปรดปราน (คำกรีก *เคไครโทเมเน*) อย่างสูงส่งเพราะว่าพระเจ้าเลือกที่จะให้ *พระคุณที่พิเศษ* (คำกรีก *คาริส*) แก่เธอ (เปรียบเทียบ อฟ. 1:6 การปรากฏอีกที่หนึ่งเท่านั้นของพันธสัญญาใหม่แห่ง *เคไครโทเมเน*) เธอจะเป็นมารดาของพระเมสสิยาห์ซึ่งเป็นเกียรติที่มารดาคนยิวส่วนใหญ่ อธิษฐานว่าจะเป็นของเธอ พระเจ้าทำสิ่งนี้โดยปราศจากคุณความดีที่พิเศษใด ๆ ของเธอเอง (เปรียบเทียบ ข้อ 47) นกอรธธาธิบายของโรมันคาทอลิกคัดค้านประเด็นนี้ แต่นักวิชาการที่สามารถปฏิเสธข้อโต้แย้งของพวกเขา[104] การทรงสถิตขององค์พระผู้เป็นเจ้ากับมารีย์ รับรองถึงการช่วยเหลือของพระองค์ในงานมอบหมายที่จะต้องบรรลุ (เปรียบเทียบ วนจ. 6:12; นรธ. 2:14-16)

1:29-30 การปรากฏที่ไม่ได้คาดหวังของทูตสวรรค์ในสถานนมัสการของพระวิหารได้ทำให้เศคาริยาห์ ตกใจ (ข้อ 12) แต่มันเป็นการทักทายที่ไม่ปกติของเขาที่ทำให้มารีย์ขำขันและงงวย บางทีเขาปรากฏที่ประตูของเธอและเธอเข้าใจผิดเขาว่าเป็นผู้เยี่ยมชมธรรมดา กาเบรียลระงับความกลัวที่เขาได้ก่อให้เกิดด้วยการป่าวประกาศถึงการอวยพรที่พิเศษของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 13) โดยการทำให้มารีย์แน่ใจว่าพระเจ้าเป็นสุข (โปรดปราน) กับเธอ (เปรียบเทียบ ปฐมก. 6:8; 1 ยน. 4:17-18) กาเบรียลมาเพื่อจะป่าวประกาศพระพรไม่ใช่การลงโทษ

“ที่นี่มันจำเป็นที่จะระลึกถึงความประทับใจโดยทั่วไปของเราเกี่ยวกับรับบีนิยม คือ แนวคิดรวบยอดของมันเกี่ยวกับพระเจ้าและเกี่ยวกับเป้าหมายที่ดีและสุดท้ายที่สุดของทุกสิ่งอย่างที่ถูกต้องในการศึกษาที่ได้เรียนรู้ ถูกติดตามในสถานศึกษาต่าง ๆ และจากนั้นที่จะคิดเกี่ยวกับการดูถูกที่ไม่ลดน้อยลงที่ซึ่งพวกเขาต้องการที่จะกล่าวถึงกาลิลีและเกี่ยวกับชาวกาลิลี ผู้ซึ่ง *พาทอยส์* [ภาษาถิ่น] ของพวกเขา นั้นเป็นความผิด เกี่ยวกับความชิงชังอย่างที่สุดที่ซึ่งพวกเขาถือต่อคนชนบทที่ไม่รู้หนังสือในการที่จะตระหนักว่าครัวเรือนเช่นครัวเรือนของโยเซฟและมารีย์จะถูกถือโดยพวกผู้นำของอิสราเอลอย่างไร”[105]

1:31 ถ้อยคำเหล่านี้คงได้มาในฐานะเป็นข่าวดีต่อมารีย์อย่างแท้จริง เธอจะไม่เพียงแต่ “คลอด บุตรชาย” แต่อย่างชัดเจนแล้วบุตรชายของเธอจะเป็นใครคนหนึ่งเป็นพิเศษ เนื่องจากการป่าวประกาศของทูตสวรรค์เกี่ยวกับการบังเกิดของพระองค์ เด็กคนอื่น ๆ อีกห้าคนเท่านั้นได้ถูกตั้งชื่อก่อนการเกิดของพวกเขาในสมัยพันธสัญญาเดิมคือ อีสอัค อิชมาเอล โมเสส ซาโลมอนและโยสียาห์ ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นคนที่หก (ข้อ 13) ถ้อยคำที่กาเบรียลใช้ก็คล้ายกันอย่างมากกับการใช้ถ้อยคำของอิสยาห์ 7:14 ในฉบับเซปทัวจินต์ (เปรียบเทียบ ปฐก. 16:11-12) “พระเยซู” เป็นชื่อโดยทั่วไป [106] ที่มาจาก “โยชูวา” (ตามตัวอักษรคือ “พระยาเวห์ทรงช่วยให้รอด” หรือ “พระยาเวห์ทรงเป็นความรอด” เปรียบเทียบ มธ. 1:21) เหมือนกับยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระเจ้าใช้สิทธิพิเศษสิทธิ์ขาดของพระองค์โดยการตั้งชื่อ เยชู ทั้งสองชื่อที่สำคัญในแง่ของประวัติศาสตร์ความรอด

1:32-33 เหมือนกับยอห์น พระเยซูจะ “เป็นใหญ่” (ข้อ 15) ยิ่งกว่านั้น พระองค์จะเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” ข้อความที่ชัดเจนเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์ (สดด. 2:7-9; 89:26-29; เปรียบเทียบ ข้อ 35) “ผู้สูงสุด” เป็นการระบุโดยทั่วไปถึงพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม (สภ. เอล เอลยอน ปฐก. 14:18; และข้ออื่น ๆ) มันขยายไปสู่พันธสัญญาใหม่ (ข้อ 35, 76; 6:35; 8:28; กจ.7:48; 16:17; สภ. 7:1-3) คนกรีกใช้ชื่อเรียก “ผู้สูงสุด” เพื่อจะบรรยายถึง พระต่าง ๆ ของพวกเขาเช่นกัน[107]

“ในความคิดของคนฮีบรู บุตรชายเป็น ‘สำเนา’ ของบิดาของเขา และวลี ‘บุตรชายของ’ บ่อยครั้งแล้วถูกใช้เพื่อจะอ้างอิงถึงใครคนหนึ่งที่มีคุณสมบัติต่าง ๆ ‘ของบิดา’ ของเขา (เช่น การแปลภาษาฮีบรู ‘บุตรชายแห่งความชั่วร้าย’ ในสดุดี 89:22 [AV] หมายถึง บุคคลที่ชั่วร้าย)”[108]

พระเยซูจะเป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกคาดหวังไว้ยาวนานอีกด้วย เนื่องจากว่าพระเจ้าจะ “ประทานบัลลังก์ของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน” (2 ซมอ. 7:12-14; สดด. 89:3-4, 28-29) การเป็นพระบุตรของพระเจ้าทำให้พระองค์มีคุณสมบัติสำหรับบทบาทการเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ การปกครองแบบพระเมสสิยาห์ของพระบุตรจะดำเนินไปตลอดเป็นนิรันดร์หลังจากมันได้เริ่มขึ้น (อสย. 9:7; ดนล. 7:14; มีคา. 4:7; และข้ออื่น ๆ).[109]

“ทุกวันนี้พระเยซูประทับบนบัลลังก์ในสวรรค์ (กจ. 2:29-36) แต่ไม่ใช่บนบัลลังก์ของดาวิด”[110]

1:34 ไม่เหมือนกับเศคาริยาห์ มารีย์ไม่ได้ขอหมายสำคัญ ที่ว่า สิ่งที่ทูตสวรรค์ได้ทำนายไว้จะเกิดขึ้น แนวคิดที่ว่าพระเมสสิยาห์จะปรากฏในไม่ช้าก็ไม่ได้ทำให้เธอประหลาดใจเช่นกัน ตรงกัน

ข้าม เธอถามว่ามันจะเกิดขึ้น *อย่างไร* นี่ไม่ใช่การแสดงออกถึงความเชื่อที่อ่อนแอแต่ถึงความสับสน ดังนั้นกาเบรียลไม่ได้ว่ากล่าวเธออย่างที่เขาได้ว่ากล่าวเศคาริยาห์ เธอยังไม่ได้แต่งงานและเป็นหญิงพรหมจารี เธอไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายคนใด ๆ [111] เป็นที่ชัดเจนว่า มารีย์ที่กักเอาว่ากาเบรียลหมายถึงว่าเธอจะตั้งครรภ์ก่อนที่เธอและโยเซฟทำให้การสมรสของพวกเขาสมบูรณ์ [112] การใช้ถ้อยคำสุภาพแห่ง “การรู้จัก” ใครคนหนึ่งทางเพศมาจากพันธสัญญาเดิม (ปฐมก. 4:1; 19:8; และข้ออื่น ๆ)

- 1:35 กาเบรียลอธิบายว่า “พระวิญญูณบริสุทธิ์” จะเป็นตัวแทนที่ทำให้สามารถของพระเจ้าผู้จะทำให้การบังเกิดที่เหนือธรรมชาติของพระเยซูเป็นไปได้ (เปรียบเทียบ ข้อ 41, 67, 80; 2:25-27) พระองค์จะ “ปก” มารีย์ด้วยการทรงสถิตส่วนตัวของพระองค์ (เปรียบเทียบ อพย. 40:38) นอกจากนี้สิ่งนี้กาเบรียลก็ไม่ได้เจาะจง

“การแสดงเป็นคำพูดที่ละเอียดอ่อนนี้กั้นขวางแนวคิดที่หยาบคายของ ‘การผสมพันธุ์’ ของพระวิญญูณบริสุทธิ์กับมารีย์” [113]

อย่างคล้ายกัน พระเจ้าอยู่บนพลับพลาในถิ่นทุรกันดารซึ่งเดิมเต็มมันด้วยการทรงสถิตของพระองค์ (อพย. 40:35; เปรียบเทียบ สดด. 91:4) มันน่าสนใจที่ว่าคำกรีกเดียวกัน *เอปิสคอปอส* ที่แปลว่า “ปก” ที่นี้ปรากฏในการบันทึกทั้งสามเกี่ยวกับการจำแลงพระกายที่ที่เมฆปกคลุมบรรดาผู้ที่อยู่ที่นั่น (มธ. 17:5; มก. 9:7; ลก. 9:34) จากนั้นเสียงออกมาจากสวรรค์ซึ่งระบุถึงพระบุตรของพระเจ้า แต่ที่นี้ทูตสวรรค์ระบุพระองค์เป็นเช่นนั้น พระวิญญูณบริสุทธิ์จะให้กำเนิดบุตร (“ลูก”) ที่ “บริสุทธิ์” ผ่านทางมารีย์ ความ เป็น พระเจ้าและการมีอยู่ก่อนของ “พระบุตรของพระเจ้า” เรียกร้องการปฏิสนธิที่อัศจรรย์ การบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ส่งผลต่อการที่พระองค์รับเอาธรรมชาติแบบมนุษย์โดยปราศจากการสละธรรมชาติแบบพระเจ้าของพระองค์

- 1:36-37 แม้ว่ามารีย์ไม่ได้ร้องขอหมายสำคัญ พระเจ้าก็ให้หมายสำคัญแก่เธอหนึ่งอย่างกล่าวคือการตั้งครรภ์ของเอลีซาเบธ ความสัมพันธ์แท้จริงระหว่างมารีย์และเอลีซาเบธก็ไม่เป็นที่รู้จักแต่เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเธอรู้ว่าพวกเธอเป็นญาติ

กาเบรียลทำให้มารีย์แน่ใจอีกเช่นกันด้วยหนึ่งในข้อความที่ใหญ่ที่สุดเกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่พระเจ้าบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ (ข้อ 37) อย่างไม่สงสัยแล้ว ข้อนี้ปลอบโยนมารีย์ในเดือนต่อ ๆ มาอย่างที่ยังได้ปลอบโยนผู้เชื่อนับไม่ถ้วนที่เผชิญกับพันธกิจที่ยุ่ยากตั้งแต่นั้นมา พระเจ้าสามารถทำ “สิ่งที่เป็นไปไม่ได้” (เปรียบเทียบ ยรม. 32:17, 27) กาเบรียลคาดพิงถึงถ้อยคำของทูตสวรรค์ที่มีต่อซาร่าห์เมื่อเขาป่าวประกาศว่าเธอจะคลอด

บุตรชายทั้ง ๆ ที่มีอุปสรรคที่เป็นไปไม่ได้ต่าง ๆ อย่างชัดเจน (เปรียบเทียบ ปฐก. 18:14) ยิ่งกว่านั้น ข้อ 37 ควรหนุนใจผู้อ่านของเรื่องราวนี้ ผู้สงสัยความเป็นไปได้ของการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีที่จะเชื่อว่าพระเจ้าสามารถทำแม้กระทั่งสิ่งนี้ได้

“สิ่งใด ๆ ที่พระเจ้าตั้งใจที่จะทำพระองค์ก็สามารถบรรลุได้เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระเจ้า แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพระองค์จะทำทุก ๆ สิ่งที่ต้องการให้พระองค์ทำเพราะว่าบางสิ่งไม่ถูกรวมไว้ในแผนการของพระองค์” [114]

“ไม่มี *ถ้อยคำ* ของพระเจ้าที่ต้อง *เหลือเชื่อ* ต่อเรา ตราบเท่าที่ไม่มี *งาน* ของพระเจ้าที่ *เป็นไปไม่ได้ต่อพระองค์*” [115]

1:38 มารีัยตอบสนองต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างยอมจำนนอย่างที่ยืนยันได้ตอบสนอง (1 ซมอ. 1:11) ที่ที่คำกรีกเดียวกัน *คูเล* “คนรับใช้” หรือ “ทาสสาว” ปรากฏในฉบับเซปทัวจินต์)

“มารีัยได้เรียนรู้ที่จะลิ้มคำอธิษฐานที่ธรรมดาที่สุดในโลก ‘ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์ถูก *เปลี่ยนแปลง*’ และที่จะอธิษฐานคำอธิษฐานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลก ‘ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์ *สำเร็จ*’” [116]

แม้ว่าการป่าวประกาศของกาเบรียลเป็นข่าวดี มันก็เป็นข่าวร้ายอีกด้วย มารีัยจะให้กำเนิดพระเมสสิยาห์ แต่การตั้งครรรค์ก่อนแต่งงานของเธอจะนำการเข้าใจผิดและความอับอายที่สมควรได้รับมายังเธอตลอดชีวิตของเธอ (เปรียบเทียบ ฉธบ. 22:23-24) ดังนั้นท่าที่ที่ถ่อมใจของเธอได้รับการยกย่องโดยเฉพาะ (เปรียบเทียบ ปฐก. 21:1, 7, 12; 30:34) อย่างน่าเสียดาย เธอไม่ได้คงมั่นไว้อยู่เสมอ (เปรียบเทียบ ยน. 2:3-5) ในสิ่งนี้เธอก็เป็นแค่มนุษย์

“มีการอัศจรรย์สามอย่างเกี่ยวกับการกำเนิด [ตามมาร์ติน ลูเธอร์] ที่ว่าพระเจ้าได้กลายมาเป็นมนุษย์ ที่ว่าหญิงพรหมจารีตั้งครรรค์และที่ว่ามารีัยได้เชื่อ และการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการอัศจรรย์เหล่านี้คือการอัศจรรย์สุดท้าย” [117]

“พระคัมภีร์ตอนนี้แนะนำบทเรียนที่สำคัญอีกสี่บทเรียนคือ (1) ความแน่นอนที่ว่าพระเจ้าจะปฏิบัติตามพระสัญญาของพระองค์เนื่องจากว่าไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระองค์ (2) ตัวอย่างของมารีัยในฐานะผู้หญิงที่ถูกเลือกเพื่อจะรับใช้พระเจ้า ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ขยายไปแม้กระทั่งไกลกว่าความเต็มใจที่จะถูกใช้เพื่อจะวางใจพระเจ้าที่จะพาเราไปไกลกว่าความจำกัดของเรา (3) ความสำคัญของการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา และ (4) ความสำคัญของความสัตย์ซื่อทางเพศตลอดชีวิตของเรา” [118]

3. การเยี่ยมเยียนเอลีซาเบธของมารีย์ 1:39-56

ส่วนนี้ นำเรื่องราวที่คล้ายกันของการกำเนิดของยอห์นและการบังเกิดของพระเยซูมาด้วยกัน บุตรชายสองคนมีอัตลักษณ์และความยิ่งใหญ่ส่วนตัวของพวกเขาเอง แต่พระเยซูทรงเหนือกว่า ยอห์นเริ่มพันธกิจของท่านแห่งการยกย่องพระเยซูในครรภ์มารดาของท่าน การปฏิสนธิของพระเยซูเกิดขึ้นระหว่างข้อ 38 และ 39

1:39-40 เป็นที่ชัดเจนว่ามารีย์จากนาซาเร็ธไปไม่นานหลังจากการป่าวประกาศของกาเบรียลต่อเธอ การเดินทางลงใต้ของเธอไปที่บ้านของเอลีซาเบธที่ใดที่หนึ่งใน “ชนบท...ของยูดาห์” บางทีครอบคลุมระยะทาง 50 ถึง 70 ไมล์และใช้เวลาสามหรือสี่วัน

1:41-42 อย่างน้อยแล้วตอนนั้นเอลีซาเบธตั้งครรภ์ได้หกเดือน (ข้อ 36) เธอถือข้อเท็จจริงที่ว่ายอห์น “คืบ” ในครรภ์ของเธอเป็นข้อบ่งชี้ถึง “ความยินดี” ของเขาที่มารีย์ผู้จะให้กำเนิดพระเมสสิยาห์ได้มาเยี่ยม (ข้อ 44) “พระวิญญาณบริสุทธิ์” เสด็จมาเหนือเอลีซาเบธอีกด้วยจากนั้นก็กระตุ้นให้เธอที่จะทักทายมารีย์ในฐานะเป็นมารดาของพระเมสสิยาห์ เป็นที่ชัดเจนว่าพระวิญญาณให้ความเข้าใจโดยสัญชาตญาณหรือการเปิดเผยถึงบทบาทของมารีย์ เธอป่าวประกาศการอวยพรของเธออย่างเสียงดังในการสรรเสริญที่ยินดีต่อพระเจ้าและเนื่องจากการกระตุ้นของพระวิญญาณ “ได้รับพร” หมายถึงได้รับสิทธิพิเศษโดยเฉพาะเนื่องจากความโปรดปรานของพระเจ้า เป็นที่ชัดเจนว่าเอลีซาเบธหมายถึงว่ามารีย์เป็น *ผู้ที่ได้รับพรมากที่สุด* “ในบรรดาสตรี” มารีย์เป็นผู้ที่ได้รับพรมากที่สุดเพราะว่า *บุตรชายของเธอ* จะเป็นผู้ที่ได้รับพรมากที่สุดท่ามกลางทุกคน “ผลแห่งครรภ์” เป็นการเปรียบเทียบเก่าสำหรับเด็ก (เปรียบเทียบ ปฐก. 30:2; ฉธบ. 28:4)

1:43 โดย “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เอลีซาเบธหมายถึงพระเยซูไม่ใช่พระภาคทั้งหมดของพระเจ้า ดังนั้นพระคัมภีร์ไม่เคยถือว่าชื่อเรียก “มารดาของพระเจ้า” เป็นของมารีย์ เธอเป็นมารดาของพระเยซูผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเอลีซาเบธเนื่องจากว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ลูกาใช้ชื่อเรียก “องค์พระผู้เป็นเจ้า” 95 ครั้งจากการปรากฏ 166 ครั้งของมันในพระกิตติคุณสัมพันธ์ [\[119\]](#)

“การใช้ *คูริออส* ในการบรรยายเพื่อจะอ้างอิงถึงพระเยซูก็พิเศษเกี่ยวกับลูกา” [\[120\]](#)

ชื่อเรียกนี้มีสองความหมาย มันเป็นคำที่ฉับเชิงปัจเจกใช้เพื่อจะแปลคำฮีบรู “ยาเวห์” และบรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ใช้มันในทำนองเดียวกัน ดังที่เป็นเช่นนั้น มันบ่งบอกถึงความ เป็นพระเจ้า มันยังหมายถึง “เจ้านาย” ในแง่ของบุคคลที่เหนือกว่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเมสสิยาห์ การใช้มันไม่จำเป็นที่จะบ่งบอกว่าบุคคลที่ใช้มันเชื่อว่าพระเยซูทรง

เป็น พระเจ้า เป็นที่ชัดเจนว่าเอลีซาเบธหมายถึงว่าอย่างน้อยแล้วพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ อย่างชัดเจนแล้ว ลูกาใช้คำศัพท์ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” อยู่บ่อยๆเพราะว่า สำหรับผู้อ่านชาวกรีก “พระคริสต์” หรือ “พระเมสสิยาห์” มีความหมายน้อย ชาวต่างชาติอ้างอิงถึงซีซาร์ว่าเป็น “พระเป็นเจ้า” ซีซาร์ ซึ่งหมายถึงว่าเขาเป็นองค์อธิปไตยของพวกเขา “องค์พระผู้เป็นเจ้า” มีความหมายโดยนัยอย่างเดียวกันสำหรับผู้ผ่านดั้งเดิมของลูกา พระเยซูทรงเป็นองค์อธิปไตยสำหรับคริสเตียน

เอลีซาเบธถือว่าเธอเองไม่คู่ควรที่มารดาของพระเมสสิยาห์จะมาเยี่ยมเธอ (2 ซมอ. 24:21; เปรียบเทียบ 2 ซมอ. 6:2-11) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาไม่เข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์จนกระทั่งการรับบัพติศมาของพระเยซู (ยน. 1:32-33) เธอไม่ได้ทำอะไรที่จะสมควรได้รับเกียรตินี้ ถ้อยคำที่ได้รับการคล้อยใจของเธอสะท้อนถึงความเหนือกว่าของบุตรของมารีย์เหนือบุตรชายของเธอเอง

1:44-45 เอลีซาเบธเชื่อมโยงสิ่งที่ลูกาได้บอกผู้อ่านเกี่ยวกับยอห์นที่คืนในครรภ์ของเธอกับมารีย์ (ข้อ) จากนั้นเธอป่าวประกาศสภาพที่ได้รับสิทธิพิเศษของมารีย์ มันไม่ใช่แค่ที่ว่าเธอจะให้กำเนิดพระเมสสิยาห์ แต่ที่ว่าเธอ “เชื่อ” ว่าเธอจะให้กำเนิดพระองค์เมื่อพระเจ้าป่าวประกาศสิ่งนั้นแก่เธอผ่านทางกาเบรียล (เปรียบเทียบ กจ. 27:25)

โครงสร้างของข้อ 41-45 จดจ่อความสนใจไปที่ข้อเท็จจริงที่ว่ามารีย์จะเป็นมารดาของพระเมสสิยาห์

ก การคืนของยอห์นในครรภ์ของเอลีซาเบธ ข้อ 41

ข การอวยพรมารีย์ของเอลีซาเบธ ข้อ 42

ค การยอมรับของเอลีซาเบธที่ว่าบุตรของมารีย์เป็นพระเมสสิยาห์ ข้อ 43

ก' การคืนของยอห์นในครรภ์ของเอลีซาเบธ ข้อ 44

ข' การอวยพรมารีย์ของเอลีซาเบธ ข้อ 45

1:46-47 การตอบของมารีย์ต่อเอลีซาเบธเป็นคำพูดที่ได้รับการคล้อยใจเช่นกัน “เพลงของมารีย์” มีความคล้ายคลึงกันที่หนักแน่นกับคำอธิษฐานแห่งการขอบพระคุณของฮันนาห์ใน 1 ซามูเอล 2:1-10 อย่างไรก็ตาม มันพาดพิงถึงข้อพระคัมภีร์ตอนอื่นๆของพันธสัญญาเดิมอย่างน้อย 12 ตอน [121] ความคุ้นเคยของมารีย์กับพันธสัญญาเดิมแสดงถึงความรักของเธอที่มีต่อพระเจ้าและพระวาระของพระองค์ ลักษณะที่จับใจของบทกวีนี้คือข้อเท็จจริงที่ว่ามารีย์

ถือว่าพระเจ้าล้มล้างอำนาจที่จัดตั้งขึ้น (ข้อ 52) นี้คงได้เป็นความสนใจที่พิเศษต่อผู้อ่านดั้งเดิมของลูกา เธอถือว่าตัวเองมีบทบาทที่สำคัญในประวัติศาสตร์ของความรอด (ข้อ 48)

ตามโครงสร้างนั้น เพลงนี้แบ่งออกเป็นสี่บาทคือ ข้อ 46-48, 49-50, 51-53, และ 54-55 มารีย์ไม่จำเป็นว่าแต่งเพลงนี้ขึ้นทันทีทันใด เธอเป็นบุคคลที่ไตร่ตรอง (2:51) ผู้อาจได้ให้ความคิดแก่มันอย่างมากก่อนที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เธอสามารถที่จะแบ่งปันมันกับเอลิซาเบธ นักศึกษาบางคนแห่งพระคัมภีร์ตอนนี้ได้สรุปว่าลูกาแต่งมันอย่างแท้จริง แต่สิ่งนี้ไม่น่าเป็นไปได้เนื่องจากว่าทำานให้ชื่อเสียงแก่มารีย์สำหรับมัน (ข้อ 46)

ในบาทแรก (ข้อ 46-48) มารีย์สรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อเธอ

ข้อ 46 และ 47 เป็นความคู่ขนานแบบคล้ายกันที่ซึ่งบรรทัดที่สองกล่าวซ้ำแนวคิดของบรรทัดแรก คำว่า “แมกนิฟิแคท” มาจากคำแรกในการแปลภาษาละตินของเพลงนี้ที่ในภาษาอังกฤษคือ “ยกย่อง” หรือ “ให้เกียรติ” มารีย์จัดจ่อที่ “พระเจ้า” ผู้ซึ่งเธอได้ “ยินดี” ใน เพราะว่าพระองค์ได้ช่วยเธอให้รอด (ฮบก. 3:18; เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 2:1; สดค. 35:9) วลี “พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า” เป็นความเท่าเทียมของ “พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า” (ฉธบ. 32:15; สดค. 24:5; 25:5; 95:1; มีคา. 7:7; ฮบก. 3:18)

“จงสังเกตว่าในการเริ่มต้นนั้น เพลงของมารีย์โดยการสรรเสริญ ‘พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า’ มารีย์ก็ตอบหลักความเชื่อของโรมันคาทอลิกเกี่ยวกับการปฏิสนธิที่บริสุทธิ์ซึ่งถือว่าตั้งแต่เวลาแห่งการปฏิสนธิของเธอนั้น มารีย์ก็ถูก ‘กันไว้จากรอยเปื้อนของบาปดั้งเดิม’ โดยพระคุณของพระเจ้า พวกเขาคนบาปเท่านั้นที่ต้องการพระผู้ช่วยให้รอด” [\[122\]](#)

ในฐานะเป็นผู้เชื่อแห่งพันธสัญญาเดิม ความหวังของมารีย์เกี่ยวกับความรอดอยู่ในพระเจ้า และพระสัญญาต่างๆของพระองค์ ความหวังของเธอไม่ได้อยู่ในความสามารถของเธอเองที่จะทำให้ตัวเองเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า

1:48 บางทีมารีย์อ้างอิงถึงตำแหน่งทางสังคมและส่วนตัวที่ต่ำต้อยโดย “ฐานะอันต่ำต้อย” ของเธอ เธอเป็นแค่เจ้าสาวที่อายุน้อยของช่างไม้ที่ต่ำต้อยในหมู่บ้านเล็กๆ อีกครั้งหนึ่งเธออ้างอิงถึงตัวเองในฐานะเป็นทาสขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 38) “คนทุกยุค” ของผู้คนจะถือว่าเธอเป็นที่โปรดปรานโดยพระเจ้าโดยเฉพาะ เพราะว่าพระองค์ได้เลือกเธอที่จะให้กำเนิดพระบุตรของพระองค์ ข้อนี้ให้เหตุผลต่างๆที่มารีย์ยกย่องและยินดีในพระเจ้า (ข้อ 46-47)

ด้วยมารีย์นั้น พระเจ้าก็ได้เริ่มต้นที่จะยกชูคนต่ำต้อย (เปรียบเทียบ ปฐก. 30:13; 1 ซมอ. 1:11) การยกชูนี้จะพบการแสดงออกเต็มที่ในการปกครองแบบพระเมสสิยาห์ของพระเยซู

1:49 บาทที่สอง (ข้อ 49-50) ยกย่องพระเจ้าสำหรับฤทธิ์เดช ความบริสุทธิ์ และพระเมตตาของพระองค์ นี่คือเหตุผลมากขึ้นที่ชนรุ่นในอนาคตจะเรียกมารีย์ว่าผาสุก “ผู้ทรงฤทธานุภาพ” ทรง “ทำการใหญ่เพื่อ” เธอ (เปรียบเทียบ สดค. 24:8; ศพย. 3:17) ยิ่งกว่านั้น “พระนามของพระองค์” (คือ ตัวบุคคลของพระองค์) นั้น “บริสุทธิ์” พระเจ้าทรงบริสุทธิ์หรือแตกต่างจากมนุษย์ในแง่ที่ว่าพระองค์ทรงอยู่สูงเหนือคนอื่นๆ ทั้งหมดโดยเฉพาะอย่างยิ่งความสมบูรณ์แบบทางศีลธรรมและจริยธรรมของพระองค์ (เปรียบเทียบ สดค. 99:3; 103:1; 111:9; อสย. 57:15)

1:50 “พระเมตตา” (คำกรีก *เอลเลออส*) ของพระเจ้าสร้างสมดุลระหว่างอำนาจและความบริสุทธิ์ของพระองค์ (สดค. 103:17; เปรียบเทียบ มธ. 23:23) คำกรีก *เอลเลออส* ที่แปลคำฮีบรู *เฮเสค* ซึ่งหมายถึง “ความรักที่จงรักภักดี” ในฉบับเซปทัวจินต์ พระเมตตาของพระองค์อ้างอิงถึงความเมตตาสงสารของพระองค์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหนือบรรดาผู้ที่พระองค์เข้าไปสู่ความสัมพันธ์ทางพันธสัญญากับพวกเขา บรรดาผู้ที่ “เกรงกลัว” พระเจ้าก็นับถือและวางใจพระองค์

1:51-53 บาทที่สาม (ข้อ 51-53) ไตร่ตรองถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการพลิกกลับสภาพทางสังคมบางอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี่คือความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล พระเจ้ารับมือกับมารีย์อย่างที่พระองค์รับมือกับประชากรของพระองค์ (สดค. 89:13; 118:16) พระเจ้าเปิดเผยสภาพของพวกเขาทางการเมือง (ข้อ 52) และทางสังคม (ข้อ 53) การปรากฏของพระเยซูและการปกครองแบบพระเมสสิยาห์จะดำเนินการงานของพระเจ้าเหล่านี้ต่อไปในระดับจักรวาล

“ดูกาเขียนในหัวข้อของทรัพย์สมบัติมากกว่าผู้เขียนพันธสัญญาใหม่คนใดก็ตาม”

[\[123\]](#)

“ในโลกสมัยโบราณ มันเป็นที่ยอมรับที่ว่าคนมั่งมีจะได้รับการเอาใจใส่อย่างดี คนยากจนต้องคาดหวังที่จะหิวโหย แต่มารีย์ร้องถึงพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ถูกผูกมัดโดยสิ่งที่มนุษย์ทำ พระองค์พลิกท่าทีของมนุษย์และระเบียบของสังคม” [\[124\]](#)

1:54-55 บาทสุดท้าย (ข้อ 54-55) ระลึกถึงพระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่ออิสราเอลและต่อมารีย์ (เปรียบเทียบ อสย. 41:8-9; 42:1; 44:21) พระองค์ทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาแบบ

พันธสัญญาต่างๆของพระองค์กับประชากรของพระองค์อย่างคงเส้นคงวา ซึ่งทำให้การพิพากษาน้อยลงด้วยพระเมตตา (เปรียบเทียบ มีคา. 7:20) ความสัจซื่อของพระเจ้าให้ความหวังสำหรับอนาคต

“หนึ่งในหน้าที่อันสำคัญของเพลงของมารีย์คือที่จะเตรียมการอธิบายลักษณะริเริ่มถึงพระเจ้าผู้ซึ่งพระประสงค์ของพระองค์นั้นปรับแต่งเรื่องราวที่ตามมา”^[125]

1:56 ข้อนี้ดำเนินเรื่องราวที่ถูกขัดจังหวะในข้อที่ 46 ต่อไป มารีย์คงอยู่กับเอลีซาเบธในช่วงเวลาของการตั้งครรภ์ของเอลีซาเบธ จากนั้นเธอ “กลับไปยังบ้านของเธอ” ไม่ใช่บ้านของโยเซฟ พวกเขายังไม่ได้แต่งงานอย่างที่เรารู้ว่าเป็นคู่แต่งงานที่อยู่ด้วยกัน

ค. การกำเนิดและชีวิตตอนต้นของยอห์นผู้ให้บัพติศมา 1:57-80

อย่างเช่นในส่วนแรกของส่วนหลักนี้ของพระกิตติคุณนี้ (1:5-56) ลูกาก็เรียบเรียงเนื้อหาของท่านในส่วนนี้เพื่อจะเปรียบเทียบและชี้ถึงความแตกต่างระหว่างยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพระเยซู (1:57-2:52) ในส่วนนั้นก็มีการทำนายแต่ในส่วนนี้ก็มีความสำเร็จ การเน้นของลูกาในการบันทึกของท่านถึงการกำเนิดของยอห์นคือการตั้งชื่อของเขาและการทำนายของบิดาของเขาเกี่ยวกับพันธกิจในอนาคตของเขา

1. การตั้งชื่อของยอห์น 1:57-66

1:57-58 ลูกาผ่านการกำเนิดของยอห์นไปอย่างรวดเร็ว (เปรียบเทียบ ปฐก. 25:24) มันเป็นเหตุให้เกิดความยินดีอย่างยิ่งสำหรับบิดามารดาของเขาและสำหรับทุกคนที่รู้จักพวกเขา เพื่อนบ้านและญาติๆของเอลีซาเบธแบ่งปันในความยินดีเกี่ยวกับการกำเนิดของยอห์นอย่างที่เขาและเธอทำในภายหลังเมื่อพวกเขาป่าวประกาศถึงการบังเกิดของพระเยซู

1:59-61 ในฐานะเป็นคนอิสราเอลที่อยู่ในทางพระเจ้า เศคาริยาห์และเอลีซาเบธก็ระมัดระวังที่จะให้ยอห์นเข้าสู่หน้หลังจากการกำเนิดของเขาแปดวัน (ปฐก. 17:9-14; เปรียบเทียบ ลก. 2:21) ตามตามปกติแล้วหัวหน้าครอบครัวปฏิบัติการณ์นี้^[126] ทั้งบิดาและมารดาทำตามคำสั่งของกาเบรียลอย่างสัตย์ซื่อและตั้งชื่อบุตรชายของพวกเขาอย่างที่พระเจ้าบัญชาโดยไม่คำนึงถึงการต่อต้านจากเพื่อนๆที่มีเจตนาดีที่เข้าร่วม โอกาสที่สำคัญนี้ (เปรียบเทียบ นรธ. 4:17) ตามฮาวเวิร์ด มาร์แชล ตามปกติแล้วคนยิวตั้งชื่อลูกๆของพวกเขา ณ ตอนเกิด แต่คนกรีกตั้งชื่อในสองสามวันต่อมา^[127] แต่ตามซามูเอล แอนดรูวส์ ตามธรรมเนียมแล้วคนยิวตั้งชื่อลูกๆของพวกเขาเมื่อพวกเขาเข้าสู่หน้^[128] เฮนรี่ อัลฟอร์ดเขียนว่าธรรมเนียมนี้ติดตามแบบอย่างของอับราฮัมและซาราห์ผู้ซึ่งชื่อของพวกเขาที่พระเจ้าได้เปลี่ยนให้เมื่อพระองค์

จัดตั้งการเข้าสู่หัตถ์ (ปฐมก. 17:5, 15).[\[129\]](#) ไม่ว่าในกรณีใด เศคาริยาห์และเอลีซาบธตั้งชื่อ
ยอห์น ณ การเข้าสู่หัตถ์ของเขา

“ชื่อที่อยู่นอกขอบเขตของการคาดหวังทั้งหมดเท่านั้นสามารถปฏิบัติกับความ
ไม่ต่อเนื่องที่เด็ดเดี่ยวอย่างยุติธรรมในเรื่องราวของมนุษย์ที่แสดงโดยการมาของ
ยอห์น” [\[130\]](#)

1:62-63 เป็นที่ชัดเจนว่าเศคาริยาห์ไม่สามารถได้ยินหรือพูดได้ พวกเขาเขียนเขียนจำต้องสื่อสารกับเขาด้วย
ภาษาสัญลักษณ์ คำกรีกที่ถูกใช้เพื่อจะบรรยายถึงสภาพของเขาคือ โคฟอส สามารถ
หมายถึงหูหนวกเช่นเดียวกับเป็นใบ้ (เปรียบเทียบ 7:22) เศคาริยาห์ยุดิซอโต้แย้งเกี่ยวกับ
ชื่อบุตรชายของเขาอย่างมีสิทธิอำนาจโดยการเขียนบน “กระดานชนวน”: “ยอห์นเป็นชื่อ
ของเขา” พระเจ้าได้ตั้งชื่อยอห์นก่อนการปฏิสนธิของเขา เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาเพื่อนบ้าน
แสดงออกถึงความประหลาดใจเพราะว่าไม่มีสมาชิกคนอื่นใดในครอบครัวมีชื่อนั้น

“หนึ่งในบทเรียนหลักก็คือว่าแม้กระทั่งเพื่อนบ้านทั้งหมดของเขาไม่เข้าใจว่า
ทำไมเศคาริยาห์ไม่ทำสิ่งต่างๆในแนวทางที่พวกเขาได้ทำมาตลอด เขาก็จะดำเนิน
ไปในที่ที่พระเจ้าบอกให้เขาดำเนิน....

“... เรานิยามชีวิตว่าอย่างไร? มันอยู่ในอำนาจและความสามารถที่จะ ‘ควบคุม’
หรือมันอยู่ในการติดตามผู้ที่ควบคุม?”[\[131\]](#)

1:64-66 พระเจ้าให้รางวัลแก่การเชื่อฟังของเศคาริยาห์โดยการขจัดการไร้ความสามารถชั่วคราวของเขา
ไปเสีย บรรดาถ้อยคำแรกของเขาอยู่ใน “การสรรเสริญพระเจ้า” (เปรียบเทียบ กจ. 2:4,
11)

“หลักฐานแรกของความเป็นใบ้ของเขาก็คือว่าปากของเขาปฏิเสธที่จะพูดการอวย
พรแก่ผู้คน และหลักฐานแรกของอำนาจที่ได้รับการรื้อฟื้นก็คือว่าเขากล่าวถึงการ
อวยพรของพระเจ้าในการ โพล่งออกมาที่ปลายปลี้มแห่งการสรรเสริญและการ
ขอบพระคุณ” [\[132\]](#)

ดูกันจนถึงผลกระทบที่แพร่หลายซึ่งเหตุการณ์นี้มีในทั้งบริเวณนั้น ทุกคนสรุปว่ายอห์น
จะเป็นเด็กที่ไม่ธรรมดาเพราะว่า “พระหัตถ์” ของพระเจ้าอยู่ “กับเขา” มันเป็นจุดประสงค์
ของลูกาอีกด้วยในการเน้นถึงการตั้งชื่อยอห์นเพื่อจะนำการตอบสนองอย่างเดียวกันใน
ผู้อ่านของท่านออกมา เมื่อยอห์นเริ่มต้นพันธกิจต่อสาธารณะของเขา ก็ต้องได้มีพวกยิว

บางคนที่ยอมต่อการให้บัพติศมาของเขาเพราะว่าพวกเขาสังเกตว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือเขาตั้งแต่เหตุการณ์นี้เป็นต้นไป (เปรียบเทียบกับ 2:19, 51)

2. เพลงแห่งการสรรเสริญของเศคาริยาห์ 1:67-79

นี่เป็นเพลงหลักที่สองแห่งการสรรเสริญในลูกาคือ “เบนนาดิกตัส” ชื่อเรียกนี้มาจากคำแรกในฉบับละตินที่แปลว่า “เป็นสุข” (คำกรีก *ยูลอกเทอส*) ส่วนแรกของเพลงนี้สรรเสริญพระเจ้าสำหรับการช่วยกู้ของพระเมสสิยาห์ (ข้อ 68-75) และส่วนที่สองยินดีในบทบาทที่สำคัญของยอห์นในการช่วยกู้และมีพยากรณ์ (ข้อ 76-79) โครงร่างที่ไขว้เปลี่ยนของเพลงนี้เน้นถึงคำ “พันธสัญญา” และ “คำปฏิญาณ” (ข้อ 72-73) ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าที่มีต่อพันธสัญญาของพระองค์เป็นหัวข้อหลักในเบนนาดิกตัส มีการพาดพิงหรือการอ้างอิงของพันธสัญญาเดิม 16 ครั้งในเพลงนี้ [133] รูปแบบและเนื้อหาของมันก็คล้ายกับแมกนิฟิแคทของมารีย์

“ในขณะที่ถ้อยคำของทูตสวรรค์กาเบรียล (ข้อ 15-17) ได้ถือว่าบทบาทเกี่ยวกับยุคสุดท้ายเบื้องต้นในฐานะเป็นผู้จัดเตรียมนั้นเป็นของยอห์นและแมกนิฟิแคท (ข้อ 46-55) ได้ร้องถึงการเสด็จมาของพระเยซูในฐานะเป็นความสำเร็จแห่งความหวังเกี่ยวกับยุคสุดท้ายทั้งหมด มันก็ถูกละไว้กับเบนนาดิกตัสที่จะกล่าวถึงทั้งสองด้วยกันและที่จะจัดตั้งธรรมชาติของความเป็นหุ้นส่วนของพวกเขาในการนำความรอดมา” [134]

1:67 ตอนนี้ “พระวิญญาณบริสุทธิ์” “เต็มเต็ม” (คือ ควบคุม) “เศคาริยาห์” อย่างที่พระองค์ได้เต็มเต็มเอลีซาเบธ (ข้อ 41) และยอห์น (ข้อ 15) พระองค์ทำให้ปุโรหิตนี้ที่จะพยากรณ์ เศคาริยาห์ดำเนินการต่อไปที่จะเปล่งสติแห่งการสรรเสริญที่ซึ่งเขาให้การอธิบายของพระเจ้าถึงความสำคัญของเหตุการณ์ต่างๆที่ได้เริ่มต้นที่จะเกิดขึ้นในความสำเร็จของคำพยากรณ์ของพันธสัญญาเดิม

“จงสังเกตว่าความสงสัยแต่ก่อนของเศคาริยาห์และการติสอนของเขาผ่านทางการสูญเสียการพูดก็ไม่ได้หมายถึงการสิ้นสุดแห่งพันธกิจฝ่ายวิญญาณของเขา ดังนั้นทุกวันนี้เมื่อผู้เชื่อยอมจำนนต่อการติสอนของพระเจ้า เขาก็ดำเนินในการรับใช้ของพระคริสต์ต่อไป” [135]

ความล้มเหลวของเศคาริยาห์ค่อนข้างเล็กน้อย ดังนั้นการติสอนใหญ่ก็ไม่จำเป็น

1:68 ก่อนหน้านั้นมารีย์ยินดีว่าเป็นสุข (ข้อ 48) ตอนนี้เศคาริยาห์ “อวยพร” พระยาเวห์ “พระเจ้าของอิสราเอล” เมื่อพระเจ้าเป็นบุคคลที่ได้รับพร (คำกรีก *ยูลอกเทอส*) คำนี้ก็มี ความหมายโดยแท้จริงแห่ง “สรรเสริญ” แรกสุดเศคาริยาห์สรรเสริญพระเจ้าสำหรับการ

เขียนเขียนอิสราเอลประชากรของพระองค์ (ปฐมก. 21:1; อพย. 4:31; ศคย. 10:3; เปรียบเทียบ กจ. 15:14) เมื่อไม่นานมานี้พระองค์ได้ทำสิ่งนี้โดยการส่งผู้ลี้ภัยหน้ามาก่อนของ พระเมสสิยาห์มา ประการที่สอง เคาริยาห์สรรเสริญพระเจ้าสำหรับการไถ่ประชากรของ พระองค์ การสำแดงทางประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่ของสิ่งนี้ก็เป็นการอพยพ แต่ตอนนี้ พระเจ้ากำลังเคลื่อนอีกครั้งหนึ่งเพื่อจะจัดเตรียม “การไถ่” สูงสุด ระดับประเทศและ ส่วนตัวผ่านทางพระเมสสิยาห์

- 1:69-70 เคาริยาห์พาดพิงถึงพระสัญญาของพระเจ้าที่จะก่อให้เกิด “เขา (สัญลักษณ์แห่งกำลัง) แห่งความ รอด” จากเชือกของดาวิด (คือ พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงฤทธิ์ สดค. 132:17; เปรียบเทียบ สดค. 18:2) เขาไม่ได้กล่าวถึงยอห์นแต่กล่าวถึงพระเยซู เคาริยาห์รู้เกี่ยวกับการบังเกิดที่ จะมาถึงของพระเยซูเนื่องจากการเขียนเขียนสามเดือนของมารีย์ (ข้อ 56) ผู้เผยพระวจนะ อื่นๆที่นี้ “ผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ตั้งแต่โบราณ” คือคนเหล่านั้นทั้งหมดที่กล่าวถึง พระ- เมสสิยาห์ที่เสด็จมา
- 1:71-73 เคาริยาห์พาดพิงถึงความสำเร็จแห่ง “ความรอด” “พระเมตตา” และ “พันธสัญญา” ความรอด ของพระเมสสิยาห์จะเป็นทั้งทางการเมืองและฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ สดค. 106:10) พระเจ้าจะมีพระเมตตาต่อบรรพบุรุษโดยการทำให้พระสัญญาต่างๆที่มีต่อพวกเขา นั้น สำเร็จ (เปรียบเทียบ มลค. 4:6) “คำปฏิญาณ” ที่พระเจ้าปฏิญาณต่ออับราฮัมอ้างอิงถึงปฐม กาล 22:16-18 มันรวมถึงพระสัญญาต่างๆแห่งชัยชนะเหนือพวกศัตรูและพระพรทั่วโลก (เปรียบเทียบ ปฐมก. 26:3; สดค. 106:45) คำว่า “พันธสัญญา” และ “คำปฏิญาณ” ก็เป็น ศูนย์กลางในโครงสร้างที่ไขว้เปลี่ยนอย่างที่ได้อ้างอิงไปก่อนหน้านี้ จงสังเกตการกล่าวซ้ำ ของคำไขหรือวลีอื่นๆในโครงสร้างที่ไขว้เปลี่ยนในข้อรอบๆ คำเหล่านี้คือ “มา” หรือ “เขียน เขียน” “ประชากรของพระองค์” “ความรอด” “มือของพวกศัตรูของเรา” และ “บรรพบุรุษ”
- 1:74-75 การช่วยกู้ของพระเจ้าผ่านทางพระเมสสิยาห์ก็ไม่ได้หมายถึงว่าอิสราเอลจะนิ่งเฉยแต่ปฏิบัติการ ถึงแม้ว่าในอีกรูปแบบหนึ่งของการปรนนิบัติพระองค์ ในเชิงลบนั้นพวกเขาสามารถทำ อย่างนั้นได้ “โดยปราศจากความกลัว” ต่อการข่มเหงของศัตรู และใน “ความบริสุทธิ์” ต่อ พระเจ้าและ “ความชอบธรรม” ต่อมนุษย์ในเชิงบวก เป็นนิตย
- 1:76-77 ข้อเหล่านี้จัดจ่อที่ยอห์นและพันธกิจของท่าน การบรรยายนี้เกี่ยวกับยอห์นเชื่อมโยงท่านกับ เอลิยาห์อย่างชัดเจน (เปรียบเทียบ อสย. 40:3; มลค. 3:1; 4:5) แม้ว่าลูกาละเว้นการสนทนา เกี่ยวกับเอลิยาห์ที่ได้ตามหลังการจำแลงพระกาย (เปรียบเทียบ มธ. 17:10-13; มก. 9:11-13) อย่างไม่สงสัยแล้ว ท่านก็ตระหนักถึงบทบาทของยอห์นในฐานะเป็นความสำเร็จแห่งคำ พยากรณ์เกี่ยวกับเอลิยาห์ [\[136\]](#) มันยากที่จะกล่าวว่าเศคาริยาห์ใช้ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่นี้

ในแง่ของ *พระเมสสิยาห์* หรือในแง่ของ *พระเจ้า* เช่นกันหรือไม่ แต่บางทีเขาหมายถึง *พระเมสสิยาห์*

“... แม้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ ในแง่เกินธรรมชาติปรากฏในพระกิตติคุณนี้ในฐานะชื่อเรียกสำหรับพระเยซู ดังนั้นมันก็ปรากฏแค่ในถ้อยคำของผู้บรรยายผู้ให้การประเมินของท่านเองถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูและเปิดเผยสถานะของท่านเองในฐานะเป็นผู้เชื่อ (ดู 7:19; 10:1, 39, 41; 11:39; 12:42; 17:5, 6; 19:8ก; 22:61; 24:3)”[\[137\]](#)

ยอห์นจะ “เตรียม” มรรคา (ทาง) สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการให้ “ความรู้ (ประสบการณ์) ถึงความรอด” แก่ “ประชากรของพระองค์” (เปรียบเทียบ 3:3; กจ. 4:10-12; 5:31-32; 13:38)

“เราอาจได้คาดหวังว่าเพลงของเศคาริยาห์จะเป็นทุกสิ่งเกี่ยวกับเด็กชายตัวเล็กๆ ของเขา เขาทำให้เราประหลาดใจโดยการเริ่มต้นด้วยพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งพระเจ้ากำลังจะส่งมา แต่เขาก็พึงพอใจเกี่ยวกับยอห์นอย่างมากและในส่วนนี้ของเพลงของเขาเขาก็พยากรณ์ถึงอนาคตของเด็กนั้น” [\[138\]](#)

- 1:78-79 ความเมตตาสงสาร (“พระทัยเมตตา” ข้อ 78) ที่มีความรักของพระเจ้าได้กระตุ้นให้พระองค์ “ที่จะให้ความรอด” (ข้อ 77) การอ้างอิงถึง “พระทัยเมตตา” ของพระเจ้าปรากฏในตรงกลางของส่วนนี้ของเพลงของเศคาริยาห์ (ข้อ 76-79) ซึ่งเน้นถึงสิ่งที่เคลื่อนไหวพระเจ้าให้จัดเตรียมความรอด[\[139\]](#) คำกรีก *อันเนทโทเล* ที่แปลว่า “เยียมเยียน” (NASB) และ “มา” (NIV) สามารถบรรยายถึงการขึ้นของบิรวารสวรรค์หรือการงอกของพืชที่มีหน่อ “รุ่งอรุณ” (ข้อ 78 AV) หมายถึง “ดวงอาทิตย์ขึ้น” บางทีนี่เป็นการอ้างอิงสองอย่างถึงคำพยากรณ์ถึงพระเมสสิยาห์เกี่ยวกับดาวดวงหนึ่งที่ออกมาจากยาโคบ (กฉว. 24:17) และหน่อที่ออกมาจากเจสซี (อสย. 11:1-2).[\[140\]](#) ข้อ 79 ดำเนินการพาดพิงส่วนแรกต่อไป (เปรียบเทียบ อสย. 9:1-2; 59:9)

“ภายในพระกิตติคุณที่สาม ‘สันติสุข’ เป็นคำที่ใช้แทนคำว่า ‘ความรอด’...”[\[141\]](#)

“เรื่องราวนี้ถูกปรับแต่งเพื่อจะดึงดูดความเห็นอกเห็นใจของเราต่อบรรดาชายหญิงที่อุทิศตนผู้ได้รอคอยความสำเร็จของความหวังของอิสราเอลเป็นเวลายาวนานและผู้ซึ่งตอนนี้ได้รับการบอกกล่าวว่าเวลาแห่งความสำเร็จได้มาถึงแล้ว”[\[142\]](#)

3. การเตรียมตัวของยอห์น 1:80

ข้อคิดเห็นของลูกาเกี่ยวกับการพัฒนาส่วนตัวของยอห์นแสดงถึงความสนใจของท่านในชีวิตของมนุษย์ซึ่งแสดงลักษณะของพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ 2:40, 52) “จิตวิญญาณ” ของยอห์นที่นี่โดยทั่วไปแล้วสอดคล้องกับคุณลักษณะและบุคลิกภาพของเขา (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 2:21)

มีการคาดคะเนที่น่าพิจารณาเกี่ยวกับไม่ว่ายอห์นได้กลายมาเป็นสมาชิกของชุมชนเอสซีนอันสัน โดย คุณมารานหรือไม่เพราะว่า “เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร”^[143] ไม่มีวิธีที่จะพิสูจน์หรือหักล้างทฤษฎีนี้ในปัจจุบันนี้ องค์ประกอบต่างๆในความชอบของมันคือการคาดหวังเกี่ยวกับยุคสุดท้ายโดยทั่วไปขององค์ประกอบเหล่านั้น การใช้ข้อพยากรณ์ 40:3 และการใช้การชำระทางพิธีกรรม ตรงข้ามกับมันก็คือการเชื่อมโยงของยอห์นกับพระวิหารที่เยรูซาเล็มผ่านทางบิดาของเขาซึ่งพวกเอสซีนปฏิเสธ ^[144] บางทียอห์นไม่ใช่คนเอสซีนแต่เป็นแค่ผู้เผยพระวจนะที่ได้ไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อที่จะสื่อสารกับพระเจ้าเพื่อว่าเขาสามารถเป็นอิสระจากความไขว่เขวของชีวิตตามปกติได้^[145]

“ถ้าในเมืองใดเมืองหนึ่งของยูเดียบุคคลหนึ่งได้พบการปรากฏตัวที่แปลกของชายคนหนึ่งที่สวมใส่เสื้อผ้าสีขาวทั้งชุดผู้ซึ่งรองเท้าและเสื้อผ้าของเขาแสดงถึงเครื่องหมายของอายุ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจะไม่ถูกเก็บไปจนกว่ามันค่อนข้างชำรุด แต่เป็นผู้ที่สะอาดอย่างถึงถ้วน ชายคนนี้ก็personเอสซีน”^[146]

ณ จุดนี้ ยอห์นหลักทางแก่พระเยซูในตัวบท

ง. การบังเกิดและชีวิตตอนต้นของพระเยซู บทที่ 2

ลูกาทำตามรูปแบบเดียวกันเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆกับการบังเกิดและชีวิตตอนต้นของพระเยซูอย่างที่ท่านได้ทำกับสิ่งเหล่านั้นของยอห์น จุดประสงค์ของท่านคือที่จะเปรียบเทียบและชี้ความแตกต่างบุคคลที่สำคัญสองบุคคลเหล่านี้ ทั้งหมดของบทที่ 2 เป็นเนื้อหาเฉพาะที่ปรากฏในพระกิตติคุณลูกาเท่านั้น

1. ฉากแห่งการบังเกิดของพระเยซู 2:1-7

ในการบรรยายถึงการกำเนิดของยอห์น ลูกาก็เน้นถึงการตั้งชื่อของเขา แต่ในการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการบังเกิดของพระเยซู ท่านจดจ่อที่ฉากของมัน

การบันทึกสั้นๆของลูกาเกี่ยวกับการบังเกิดของพระเยซูเน้นถึงสามสิ่ง ท่านบรรยายถึงสถานการณ์ทางการเมืองเพื่อจะอธิบายว่าทำไมพระเยซูได้บังเกิดในเบธเลเฮม สิ่งนี้ตั้งการบังเกิดของพระเยซูให้อยู่ในบริบทของประวัติศาสตร์โลกและคาดหวังถึงความสำคัญที่กว้างใหญ่ไพศาลของพระองค์ ประการที่สองลูกาเชื่อมโยงเบธเลเฮมกับดาวิดเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระเยซูมีคุณสมบัติในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์

สุดท้าย ท่านนำเสนอการเริ่มต้นที่ถ่อมใจของพระเยซู และดังนั้นก็แนะนำหัวข้อต่างๆของการเข้าส่วนของพระเยซูกับคนจนและการถูกปฏิบัติเสฐของพระองค์

ดูการเปรียบเทียบการกำเนิดของยอห์นและการบังเกิดของพระเยซูอย่างที่ท่านได้เปรียบเทียบการป่าวประกาศของการกำเนิดของทั้งสอง และท่านเน้นถึงความเหนือกว่าของพระเยซูอีกครั้ง เคาริยาห์ป่าวประกาศการกำเนิดของยอห์น แต่พวกทูตสวรรค์ป่าวประกาศการบังเกิดของพระเยซู

2:1-3 “คราวนั้น” อ้างอิงถึงเวลาของการกำเนิดของยอห์น (1:57-79) ออกัสตัสเป็นซีซาร์ตั้งแต่ 44 กคศ. ถึง ค.ศ. 14[147] ชื่ออื่นของเขาคือ กาลิอุส อ็อกตาวิอุสและเขาถูกเรียกในสมัยโบราณว่า “ผู้ช่วยให้รอดของพระเจ้าผู้ได้นำสันติสุขมายังโลก”[148] ลูกานำเสนอพระผู้ช่วยให้รอดที่เหนือกว่า

จุดประสงค์ของ “การจดทะเบียนสำมะโนครัว” ของโรมก็เพื่อจะจัดเตรียมข้อมูลทางสถิติเพื่อว่ารัฐบาลสามารถจัดเก็บภาษีได้[149] “ทั่วทั้งแผ่นดินโลก” (NASB) หมายถึงตลอด “โลกโรมันทั้งหมด” (NIV) หรือจักรวรรดิ นี่อาจได้เป็นการจดทะเบียนสำมะโนครัวครั้งแรกที่จัดทำขึ้นของระบบทางจังหวัดของโรม แม้ว่ามันไม่ใช่การจดทะเบียนสำมะโนครัวครั้งแรกที่พวกโรมันได้ทำขึ้นภายในจักรวรรดิ [150] อีกทางเลือกหนึ่ง ได้มีการอ้างว่า

“ไม่มีการจดทะเบียนสำมะโนครัวเดียวใดที่รวบรวมโลกโรมันทั้งหมด แต่การจดทะเบียนสำมะโนครัวที่เฉพาะแต่ละอย่างก็เป็นการแสดงออกของนโยบายที่คงเส้นคงวาของจักรพรรดิสำหรับโลกแห่งจักรวรรดิของเขา” [151]

“คีรีนิอัส” ทำหน้าที่เป็นเจ้าเมืองของจังหวัดของโรมแห่งซีเรียสองครั้ง (3-2 ก.ค.ศ. และ ค.ศ. 6-7).[152] อย่างไรก็ตาม เฮโรดมหาราชยังคงปฏิบัติการเมื่อออกัสตัสออกฎีกาของเขา (มธ. 2) และเฮโรดได้ตายไปในปี 4 ก.ค.ศ. [153] ความไม่สอดคล้องกันนี้ได้ก่อให้เกิดความสงสัยต่อความน่าเชื่อถือของลูกาในฐานะนักประวัติศาสตร์ [154] มีหลักฐานที่ว่า ออกัสตัสออกประกาศฎีกาที่ลูกาบรรยายไว้ใน ค.ศ. 6 (เปรียบเทียบ กจ. 5:37).[155] อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันนี้ไม่มีหลักฐานที่ว่าท่านได้ทำอย่างนั้นก่อนหน้านั้น

ทางแก้ไขหนึ่งต่อปัญหานี้ก็คือว่าฎีกานั้นได้ออกไปในปี 3 หรือ 2 ก.ค.ศ. แต่เราไม่มีการบันทึกอื่นเกี่ยวกับมัน[156] นี้แก้ไขปัญหาของการจดทะเบียนสำมะโนครัวที่เกิดขึ้นระหว่างการเป็นเจ้าเมืองของคีรีนิอัส แต่มันไม่ได้แก้ไขปัญหากับเฮโรดที่ยังมีชีวิตอยู่ในตอนนั้น ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่าคำว่า “ครั้งแรก” (ข้อ 2 คำกรีก *ไพเราะ*) หมายถึง “ก่อน” หรือ “แต่ก่อน” ที่นี่ (เปรียบเทียบ ยน. 15:18).[157] ความหมายของลูกา

ในตอนนั้นคงจะเป็นว่าการจดทะเบียนสำมะโนครัวที่ได้นำมารีย์และโยเซฟไปยังเบธเลเฮม เป็นการจดทะเบียนสำมะโนครัวที่ออกัสตัสได้ทำก่อนการจดทะเบียนสำมะโนครัวที่เขาทำ เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย (ในปี ค.ศ. 6).[\[158\]](#) นี่ดูเหมือนจะเป็นการแก้ไขที่ดีที่สุด หลักฐานทั้งหมดชี้ไปยังการบังเกิดของพระเยซูในปลาย 5 ก.ค.ศ. หรือ ตอนต้น 4 ก.ค.ศ. [\[159\]](#)

ตามธรรมเนียมแล้วผู้คนกลับไปยังบ้านเกิดของพวกเขาเพื่อจะลงทะเบียนสำหรับการจดทะเบียนสำมะโนครัวเหล่านี้ [\[160\]](#) เบธเลเฮมคือที่ที่การจดทะเบียนทางครอบครัวของโยเซฟและมารีย์ได้ถูกเก็บไว้ [\[161\]](#)

โดยการอ้างถึง “ภูิกา” ของซีซาร์ ลูกาก็ช่วยผู้อ่านของท่านเห็นว่าภูิกาของมนุษย์แม้ว่ามีอำนาจก็ตกอยู่ภายใต้ภูิกาของพระเจ้าซึ่งสั่งการการบังเกิดของพระเยซู (1:37)

2:4-5 มันอาจดูเหมือนผิดปกติที่โยเซฟมารีย์ไปกับเขายังบ้านของบรรพบุรุษในเบธเลเฮม ซึ่งอยู่ห่างจากนาซาเร็ธประมาณ 85 ไมล์เนื่องจากว่าเธอตั้งครรภ์ เป็นที่ชัดเจนว่าพวกโรมันเรียกร้องให้ผู้หญิงทุกคนที่จะทำการประเมินที่เหมาะสมเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติของเขา [\[162\]](#) ในซีเรียซึ่งรวมถึงปาเลสไตน์ ภาษีรายตัว (รายหัว) ได้ถูกเก็บจากผู้หญิงเช่นเดียวกับผู้ชาย [\[163\]](#) บางทีโยเซฟทำสิ่งนี้เพื่อจะเอาการนิโทษตามท้องถิ่นไปจากมารีย์และความตึงเครียดทางอารมณ์ในนาซาเร็ธอีกด้วย [\[164\]](#) นอกจากนี้ บางทีคู่ม้วนนี้รู้ว่าพระเมสสิยาห์จะบังเกิดในเบธเลเฮม (มีคา. 5:2)

นักเขียนคนหนึ่งชี้แนะว่าโยเซฟและมารีย์อาศัยอยู่ด้วยกันในฐานะเป็นสามีและภรรยา แม้ว่าพวกเขาไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการบังเกิดของพระเยซู (เปรียบเทียบ 1:25) เขาเชื่อมั่นไม่น่าเป็นไปได้ที่มารีย์คงได้เดินทางไปกับโยเซฟอย่างที่เธอได้ไปถ้าพวกเขาได้หมั้นกันเท่านั้น [\[165\]](#) อย่างไรก็ตาม พวกเขาอาจได้เดินทางด้วยกันโดยปราศจากการอาศัยอยู่ด้วยกันก่อนหน้านั้น เนื่องจากว่าวัฒนธรรมของพวกเขาคือว่าคู่บ่าวสาวที่ได้หมั้นกันไว้นั้นแต่งงานโดยแท้จริง

ผู้อ่านส่วนใหญ่ที่กักเอาว่าคู่ม้วนนี้ได้ไปถึงเบธเลเฮมก่อนการบังเกิดของพระเยซู อย่างไรก็ตาม ตัวบทก็ไม่ได้เรียกร้องหรือชัดเจนว่าการอ่านนี้ พวกเขาอาจได้ไปที่นั่นสักระยะหนึ่งก่อนมารีย์คลอดบุตร

2:6-7 “บุตรชายหัวปี” บ่งชี้ว่ามารีย์มีลูกคนอื่นๆ (เปรียบเทียบ มธ. 1:25; 13:55; มก. 3:31-35) ตามปกติแล้ว พวกมารดา “เอาผ้าอ้อมพัน” ลูกที่เกิดใหม่ของพวกเขาด้วยผ้ากว้างๆเพื่อจะช่วยให้พวก

เขาอบอุ่นและรักษาแข็งของพวกเขาให้ตรง (เปรียบเทียบ 23:53; อสค. 16:4).^[166] ทุกวันนี้ บรรดาผู้ที่ช่วยเหลือพวกมารดา ณ ตอนเกิดก็ทำการพันผ้าอ้อมของลูกที่เกิดใหม่ แต่ที่นี้ มารีย์ทำมันด้วยตัวเอง ซึ่งบางทีบ่งบอกว่าไม่มีใครที่นั่นที่จะช่วยเหลือเธอ ^[167] ตามธรรมเนียมแล้ว คริสเตียนได้เชื่อว่า “รางหญ้า” หรือรางใส่อาหารสัตว์ที่ซึ่งมารีย์ “วาง” ทารกพระเยซูไว้นั้นอยู่ในถ้ำ ^[168] อย่างไรก็ตาม บ้านส่วนใหญ่ในอิสราเอลมีสองส่วนคือ ส่วนหนึ่งสำหรับครอบครัวและอีกส่วนหนึ่งสำหรับสัตว์ในครัวเรือน มันเป็นไปได้ที่ว่า อีกส่วนหนึ่งนี้เป็นสถานที่ของรางหญ้า ^[169] “โรงแรม” (คำกรีก *คาตาลูมา*) อาจได้เป็น ห้องรับแขกในบ้าน (เปรียบเทียบ 22:11-12) หรือสถานที่ใดๆของที่พัก คำกรีกนี้มีระดับ ที่กว้างของความหมายกว่า *พันดาไมออน* ซึ่งอ้างอิงอย่างเจาะจงถึงโรงแรมสำหรับผู้เดินทาง (เปรียบเทียบ 10:34)

“ตอนนั้นมารีย์และโยเซฟคงได้เป็นแขกของครอบครัวหรือเพื่อนๆ แต่บ้านของพวกเขาคงแออัดจนทารกนั้นได้ถูกวางไว้ในรางใส่อาหารสัตว์”^[170]

นักอรรถาธิบายคนหนึ่งเขียนว่าบ่อยครั้งแล้ว *คาตาลูมา* เป็นแค่คอกที่มีผนังที่ซึ่ง นักเดินทางสามารถนำฝูงสัตว์ของพวกเขาเข้าไปสำหรับการพักในกลางคืนและน้ำแต่ ไม่มีอาหาร ^[171] เจ้าของโรงแรมที่เรียกกันได้กลายมาเป็นบุคคลเลวร้ายในเรื่องราว คริสตมาส แต่ลูกาไม่ได้นำเสนอเขาอย่างนั้น ความตรงข้ามของผู้เขียนคือระหว่างสถานที่ เกิดของกษัตริย์ที่ “บุตรชายของดาวิด” สมควรได้รับและสถานที่เกิดอันต่ำต้อยที่พระองค์ ได้รับ การกั้นของพระองค์ไปจากสังคมมนุษย์คาดหวังถึงการปฏิเสธที่จะพระองค์จะ ประสบต่อไปตลอดพันธกิจของพระองค์

“ไม่มีที่ว่างสำหรับพระเจ้า และเกี่ยวกับพระเจ้าในโลกนี้” ^[172]

เราอาจไม่รู้วันที่แน่นอนของการบังเกิดของพระเยซูจนกว่าเราไปยังสวรรค์ อย่างไรก็ตาม วันหนึ่งในปลายธันวาคมหรือตอนต้นๆของมกราคมก็ไม่น่าเป็นไปได้

“... มันไม่ใช่ ธรรมเนียมสำหรับผู้เลี้ยงแกะแห่งยูเดียที่จะเฝ้าฝูงสัตว์ของพวกเขา ในกลางทุ่ง *ช้ากว่า* ประมาณปลายเดือนตุลาคม ดังนั้นมันอยู่ในระดับสุดท้ายที่ เหลือเชื่อที่ว่าการบังเกิดของพระคริสต์คงได้เกิดขึ้น ณ ตอนปลายของธันวาคม” ^[173]

วันตามธรรมเนียมแห่ง 25 ธันวาคมก็ย้อนกลับไปไกลอย่างน้อยในสมัยอิมโพลิทัส (ค.ศ. 165-235).[174] บางทีพระเยซูได้บังเกิดในฤดูใบไม้ร่วงแห่ง 5-4 ก.ศ.ศ.[175] นักวิชาการบางคนตั้งเวลาแห่งการบังเกิดของพระเยซูไว้ที่ 5 เมษายน [176]

“... วันแห่งเทศกาลฉลอง [แห่งพระวิหาร โดยยูดาส แมคคาเบียสใน 164 ก.ศ.ศ.] วันที่ 25 ของเดือนคิสเลฟ ดูเหมือนได้รับเอามาโดยคริสตจักรสมัยโบราณว่าเป็นการบังเกิดขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้รับพรของเรา คริสตมาส การมอบถวายพระวิหารแท้จริงซึ่งก็คือพระกายของพระเยซู (ยน. 2:19)”[177]

เป็นที่ชัดเจนว่าสถานที่เกิดของพระเยซูอยู่ใกล้อย่างมากกับสถานที่ตั้งของคริสตจักรปัจจุบันแห่งการประสูติ

“คริสตจักรที่ตอนนี้ตั้งอยู่เหนือถ้ำของการประสูติได้ถูกสร้างขึ้นโดยจักรพรรดิ จัสดิเนียนเหนือสถานที่ตั้งของสถานที่ที่ถูกสร้างขึ้นโดยจักรพรรดินีเฮเลนาในปี ค.ศ. 330”[178]

2. การป่าวประกาศต่อพวกคนเลียงเกาะ 2:8-20

มีความสำคัญทางศาสนศาสตร์อันยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์ตอนที่คุ้นเคยนี้ มันมาทางถ้อยคำของพวกทูตสวรรค์เป็นหลักและในการแสดงสัญลักษณ์ของสิ่งที่ได้เกิดขึ้น

“ใน 2:8-14 เรามีฉากการป่าวประกาศที่สามซึ่งทำตามรูปแบบเดียวกันอย่างเช่นสองฉากก่อนหน้านี้ นั่นคือ การปรากฏของทูตสวรรค์ การตอบสนองแห่งความกลัว คำสั่งที่จะไม่กลัว การป่าวประกาศถึงการเกิดที่น่าความยินดีมา อย่างไรก็ตาม ในกรณีนี้การป่าวประกาศไม่ใช่แค่บิดามารดาของเด็กที่จะเกิดมาเพราะว่าการเกิดนี้ไม่ใช่แค่เรื่องราวของครอบครัว ที่จริงทูตสวรรค์เน้นว่าเขานำข่าวสารแห่ง ‘ความยินดีอย่างยิ่งมาถึงคนทั้งหลาย’ มา (2:10)”[179]

2:8 “พวกคนเลียงเกาะ” ได้ถูกคุกคามทางสังคมในสมัยของพระเยซู งานของพวกเขาก็ทำให้พวกเขาไม่สะดวกทางพิธีกรรมและพวกเขามีชื่อเสียงสำหรับการไม่น่าไว้วางใจ [180] ดังนั้นพระเจ้าส่งข่าวประเสริฐไปยังคนต่ำด้อยก่อน ลูกามีความสนใจที่พิเศษในองค์ประกอบที่ต่ำกว่าของสังคม แน่แน่นอนว่าดาวิดเคยเป็นคนเลียงเกาะ แต่พระเจ้าได้ยกเขาให้เป็นผู้ปกครองของประชากรของพระองค์ (2 ซมอ. 7:8) โดยทั่วไปแล้วอาชีพของพระเยซูจะทำตามรูปแบบบรรพบุรุษของพระองค์ ตลอดพันธสัญญาเดิมพระเจ้าได้ใช้พวกคนเลียงเกาะในฐานะเป็นสัญลักษณ์ของบรรดาผู้ที่เอาใจใส่ประชากรของพระองค์ (สดด. 23:1; อสย. 40:11; ยรม. 23:1-4; และข้ออื่นๆ) ดังนั้น คนเลียงเกาะเหล่านี้เป็นตัวแทนของทุกคนแห่งที่มาและ

ชื่อเสียงที่ต่ำต้อยผู้รับข่าวประเสริฐของพระเจ้าโดยพระคุณและป่าวประกาศมันแก่คนอื่นๆ อย่างยินดี

แนวคิดที่ว่าพวกคนเลี้ยงแกะ เหล่านี้¹⁸¹ ได้เลี้ยงแกะที่ผู้คนจะถวายเป็นฐานะเครื่องบูชาปีศาจ ในอีกไม่กี่เดือนก็เป็นไปได้แต่ยืนยันไม่ได้ [\[181\]](#) พวกเขาคงได้อยู่ “กลางทุ่ง” กับแกะของพวกเขา ณ “ตอนกลางคืน” ถ้าอากาศในฤดูหนาวนั้นค่อนข้างอบอุ่นอย่างที่มีมันเป็นอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม มีหลักฐานในมิชนาห์ที่ว่าแกะที่ถูกเลี้ยงที่นั่นได้ถูกกำหนดไว้สำหรับการถวายเป็นบูชาที่พระวิหาร¹⁸²

2:9 “ทูตสวรรค์” องค์หนึ่งได้ปรากฏแก่พวกคนเลี้ยงแกะก่อน “อย่างทันทีทันใด” ลูกาไม่ได้ระบุชื่อของเขาโดยชื่อบางทีเพื่อจะจดจำที่ข่าวสารของเขา ต่อมาทูตสวรรค์อื่น ๆ อีกมากมายร่วมกับเขา (ข้อ 13) การปรากฏทันทีทันใดของทูตสวรรค์นั้นรวมถึงการสำแดงที่มาด้วยแห่งพระสิริของพระเจ้าได้ทำให้พวกคนเลี้ยงแกะตกใจกลัว (เปรียบเทียบ 1:12; 9:34; อสค. 1; กจ. 12:7)

2:10-11 ทูตสวรรค์นั้นได้ทำให้พวกคนเลี้ยงแกะที่ตกใจกลัวนั้นแน่ใจ (เปรียบเทียบ 1:13, 30) การปรากฏของเขาส่งสัญญาณถึง โอกาสสำหรับการยินดีไม่ใช่การกลัว

คำศัพท์สำคัญที่เป็นลักษณะของพระกิตติคุณของลูกาปรากฏในการป่าวประกาศของทูตสวรรค์ซึ่งบ่งบอกถึงความสำคัญของมัน คำเหล่านี้รวมถึง: “นำข่าวดีมา” (คำกรีก *ยูอังเกลลิซมา*) “ความยินดี” (คำกรีก *คารา*) “คนทั้งหลาย” (คำกรีก *ลาออส*) “วันนี้” (คำกรีก *เซเมรอน*) “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” (คำกรีก *โซทอร์*) “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (คำกรีก *คูริออส*) และ “พระสิริ” (คำกรีก *ดอคซา*) ดังนั้นการป่าวประกาศของทูตสวรรค์นี้เป็นแหล่งกำเนิดสำหรับแนวคิดที่สำคัญๆ ที่ลูกาสืบเสาะตลอดส่วนที่เหลือของพระธรรมนี้ เวลาได้มาถึงสำหรับความสำเร็จเกี่ยวกับการเสด็จมาที่ลูกาพยากรณ์ไว้ของพระเมสสิยาห์ การป่าวประกาศด้วยถ้อยคำอย่างคล้ายกันถึงซีซาร์ ออกัสตัสที่นักโบราณคดีได้ค้นพบก็แสดงว่าคำศัพท์เช่นนั้นไม่ใช่ไม่ธรรมดา [\[183\]](#) อย่างไรก็ตาม ในกรณีของพระเยซู มันเป็นสาเหตุสำหรับความยินดีแท้

วลีที่ไม่ธรรมดา “พระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งไม่ปรากฏที่อื่นใดในพันธสัญญาใหม่บางทีหมายถึง “พระเมสสิยาห์พระเจ้า” “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” ปรากฏที่นั่นเท่านั้นในพระกิตติคุณของลูกาในการอ้างอิงถึงพระเยซู

2:12 “หมายเหตุสำคัญ” ที่ว่าพระเมสสิยาห์พระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อจะช่วยผู้คนให้รอดอย่างแท้จริงจะเป็น “พระกุมาร” ที่พวกคนเลี้ยงแกะจะพบนั้น “พันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า” นี้เป็นสถานที่ที่ผิดปกติสำหรับทารก *คนใดก็ตาม* ที่จะนอนอยู่ แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า! ในกรณีนี้ หมายเหตุสำคัญไม่ใช่การสำแดงที่ไม่ธรรมดาของอำนาจของพระเจ้าอย่างที่เป็นกรณีกับความเป็นไปของเศคาริยาห์และการปฏิสนธิของเอลิซาเบธ แต่เป็นการยืนยันถึงความจริงแห่งข่าวสารของทูตสวรรค์^[184] คำศัพท์ “ผ้าอ้อม” (AV) แปลคำกรีก *สปาร์กาโน* ซึ่งหมายถึง “พัน” หรือ “ห่อ” พวกเขาพันคนตายของพวกเขาด้วยผ้าอย่างที่เขาพันทารกของพวกเขา ดังนั้นการเกิดเป็นการย้ำเตือนถึงความตายที่จะติดตามมา ในวันหนึ่งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

2:13 หลายครั้งด้วยกันที่พระเจ้ารอกอยเป็นเวลายาวนานที่จะกระทำ แต่จากนั้นก็กระทำ “อย่างทันทีทันใด” อย่างเช่นที่นี่ (เปรียบเทียบ มก. 13:36; กจ. 2:2; 9:3; 1 ธส. 5:3) การปรากฏทันทีทันใดของทูตสวรรค์องค์อื่นๆ แสดงถึงการกระทำทันทีทันใดของพระเจ้าในการจัดเตรียมพระผู้ช่วยให้รอด คำศัพท์ “ชาวสวรรค์” มาจากพันธสัญญาเดิมและที่นี้อ้างอิงถึงหมู่ (คณะประสานเสียง) ของทูตสวรรค์ (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 22:19; 2 พศด. 33:3, 5; สดด. 148:2; ยรม. 8:2; 19:13; ศฟย. 1:5) อย่างเหน็บแนมแล้ว *กองทัพ* นี้ของพวกทูตสวรรค์ป่าวประกาศ “สันติสุข”

“... เมื่อเด็กเกิดมา พวกนักดนตรีท้องถิ่นแสดงความยินดีที่บ้านเพื่อจะทักทายเขาด้วยดนตรีที่เรียบง่าย” ^[185]

2:14 แต่ก่อนนั้นมีเพียงครั้งเดียวที่มนุษย์ได้ยินการสรรเสริญของทูตสวรรค์ (อสย. 6:3) ตอนนี่การสรรเสริญของทูตสวรรค์อธิบายถึงผลประโยชน์ต่างๆของการบังเกิดของพระเยซู ก่อนอื่นทูตสวรรค์เหล่านี้กล่าวบรรยายว่า “พระสิริจึงมีแต่พระเจ้า” ในที่สวรรค์ที่ที่พระองค์ทรงประทับ พระเจ้าได้สำแดงพระสิริของพระองค์โดยการส่งพระบุตรของพระองค์มา ดังนั้นมันเหมาะสมที่จะกล่าวบรรยายว่าพระสิริหรือการสรรเสริญจึงมีแต่พระเจ้า ผลกระทบแห่งการเสด็จมาของพระเยซูเหนือมนุษยชาติคือ “สันติสุข” แนวคิดรวบยอดตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับสันติสุขที่มีรากเหง้าในคำฮีบรู *ซาโลม* ก็รวมถึงผลรวมทั้งหมดของพระพรของพระเจ้าไม่ใช่แค่การสิ้นสุดของการเป็นปฏิปักษ์

ฉบับแปลคิงเจมส์ “ความปรารถนาดีที่มีต่อมนุษย์” ไม่ใช่การแปลที่ดีและมันกำลังนำอย่างผิดๆ ผู้อ่านอาจอนุมานว่าพระเจ้าจะมีพระคุณต่อผู้ที่แสดงความปรารถนาดีต่อคนอื่นๆ ซึ่งจะบ่งชี้ว่าความดีงามของมนุษย์เป็นพื้นฐานของความโปรดปรานของพระเจ้า ฉบับแปล NIV “สันติสุขจะมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งหลายที่พระองค์โปรดปรานนั้น” ก็ดีกว่า บรรดาผู้ที่

พระเจ้าให้ความโปรดปรานของพระองค์ก็เป็นบรรดาผู้ที่ประสบกับสันติสุขของพระองค์
[186]

“ไม่มีสันติสุขสำหรับโลก ยกเว้นท่ามกลางมนุษย์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดปราน”
[187]

2:15-16 พวกทูตสวรรค์ได้ “ไปยังสวรรค์” ซึ่งเป็นที่อยู่ของพวกเขาและที่อยู่ของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้หายตัวไปอย่างทันทีทันใด ลูคาแสดงถึงความสนใจในความสัมพันธ์เชิงระยะในพระกิตติคุณของท่าน (เปรียบเทียบ 24:51) และใน กิจการของอัครทูต (เปรียบเทียบ กจ. 1:11) ในอีกด้านหนึ่ง พวกคนเลียงแคะรีบไปยัง “เบธเลเฮม” (เปรียบเทียบ 1:39) สิ่งนี้ได้ถูกเรียกว่า “ความเร่งรีบในคริสตมาสแรก” มาตลอด พวกเขาได้ตระหนักว่าข่าวสารของพวกเขาทูตสวรรค์มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า จงเปรียบเทียบท่าทีของพวกเขาผู้นำทางศาสนาผู้ซึ่งคิดว่าพวกเขาได้ยื่นเกี่ยวกับการบังเกิดของพระเมสสิยาห์ในเบธเลเฮมก็ไม่ได้ตรวจสอบสิ่งนี้ (มธ. 2:5) ลูคาไม่ได้ทำลายความรู้สึกตื่นเต้นและการกระทำอันรวดเร็วในการบรรยายโดยการบรรยายว่าพวกคนเลียงแคะระบุที่ตั้งของรางหญ้าอย่างไร ในการบันทึกของลูคาก็ไม่มีการอ้างอิงถึงดวงดาวที่ปรากฏแก่พวกนักปราชญ์

“เป็นไปได้อย่างมากที่สุดว่าพวกคนเลียงแคะเหล่านี้ดูแลฝูงแกะที่ซึ่งการถวายนูชาที่พระวิหารได้ถูกเลือกมา มันเป็นความคิดที่น่ารักที่ว่าพวกคนเลียงแคะที่ดูแลแกะของพระวิหารก็เป็นผู้แรกที่จะเห็นพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับบาปของโลกไป” [188]

2:17-18 หลังจากพวกคนเลียงแคะได้เห็นพระเยซู พวกเขาก็กระจายถ้อยคำในฐานะผู้ประกาศ (คือผู้รายงานข่าวดี) ผู้ประกาศแรกในลูคา-กิจการของอัครทูต การตอบสนองของบรรดาผู้ที่ได้ยื่นประจักษ์พยานของพวกเขาคือความประหลาดใจ (คำกรีก *เอทเซมซาน*) ไม่ใช่ความไม่เชื่อหรือความเชื่อ บางทีพวกเขาคิดว่า: ข้าพเจ้าแปลกใจว่าพระเมสสิยาห์ได้มาถึงอย่างแท้จริงหรือไม่ หัวข้อของความประหลาดใจก็ดำเนินไปตลอดพระกิตติคุณนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 33, 47; 4:22; 8:25; 9:43; 11:14, 38; 20:26; 24:12, 41)

2:19-20 ในความตรงกันข้ามกับการป่าวประกาศต่อสาธารณะของพวกคนเลียงแคะ มารีย์ก็ตรึงตรองที่ความสำคัญของเหตุการณ์เหล่านี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 19, 51; ปฐก. 37:11) พวกคนเลียงแคะกลับไปหาฝูงแกะของพวกเขาและ “ถวายนูชาพระเกียรติ” พระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 13-14; 10:17) ลูคาเน้นถึง “การสรรเสริญพระเจ้า” ในฐานะเป็นการตอบสนองที่เหมาะสมต่อการทำงานที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 5:25-26; 7:16; 13:13; 17:15; 18:43; 23:47)

3. การเข้าสู่หัตถ์ของพระเยซู 2:21

การบันทึกเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้อย่างที่มั่นคงเกี่ยวกับการบันทึกเกี่ยวกับการเข้าสู่หัตถ์และการตั้งชื่อของยอห์น (1:59-66) ก็แสดงให้เห็นถึงการเข้าส่วนของพระเยซูกับยอห์น โดยเฉพาะและกับมนุษยชาติโดยทั่วไป

“... เนื่องจากว่า ‘ผู้ที่เข้าสู่หัตถ์ก็เป็น ลูกหนี่ที่จะประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้น’ (กท. 5:3) ดังนั้น พระเยซูก็แบกรับตราประทับแห่งพันธะแบบสมัครใจที่จะประพฤติตามธรรมเนียมปฏิบัติทั้งสิ้นใน เนื้อหนังของพระองค์ โดยพระองค์เท่านั้นที่เป็นไปได้ในเนื้อหนังตั้งแต่การล้มลงในบาป”[\[189\]](#)

ชื่อของพระเยซูก็สำคัญอย่างมากซึ่งหมายถึง “พระยาเวห์ทรงเป็นความรอด [หรือพระยาเวห์ทรงช่วยให้รอด]” พระเจ้ากำหนดมันก่อนการปฏิสนธิของพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์ได้ทำเพื่อยอห์น แต่ในวันนี้บิดามารดาของพระเยซูให้ชื่อของพระองค์แก่พระเยซูอย่างเป็นทางการ คำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับอนาคตของยอห์นตามหลังการเข้าสู่หัตถ์ของเขาทันที แต่คำพยากรณ์เหล่านั้นปรากฏภายหลังสำหรับพระเยซูกล่าวคือ ณ การถวายพระองค์ในพระวิหาร (ข้อ 22-24)

4. การถวายพระกุมารเยซูในพระวิหาร 2:22-38

การเน้นในส่วนนี้คือการทำนายของสิเมโอนถึงพันธกิจของพระเยซู (เปรียบเทียบ 1:67-79) เขาชี้ถึงขอบเขตสากลของความรอดที่พระเยซูจะนำมาและการปฏิเสศที่พระองค์จะประสบ

2:22-24 ภายใต้ธรรมเนียมปฏิบัติของ โมเสส ผู้หญิงไม่สะอาดทางพิธีกรรมเมื่อเธอคลอดลูก (ลนต. 12:2)

“ในการนมัสการของพันธสัญญาเดิมที่ที่ทุกๆสิ่งเป็น *สัญลักษณ์* นั่นคือ ที่ที่ความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณต่างๆถูกถ่ายทอดผ่านทางหมายสำคัญภายนอก ความเป็นมลทินทางกายภาพทุกอย่างจะชี้ไปถึงและนำพามันไปอย่างที่ยึดมั่นเป็นนั่นคือสิ่งที่เป็นคู่กันทางฝ่ายวิญญาณ แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี่เป็นกรณีกับการอ้างอิงถึงการเกิดและความตายที่เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดอย่างมากกับบาปและความตายครั้งที่สองกับการไถ่และการบังเกิดครั้งที่สอง ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่เชื่อมโยงกับที่มาของชีวิตและความตายก็บ่งบอกถึงความเป็นมลทินและเรียกร้องการทำให้บริสุทธิ์ของเลวี [เปรียบเทียบ กคว. 19]”[\[190\]](#)

บิดามารดาของเด็กผู้ชายจะต้องให้เขาเข้าสู่หัตถ์ในวันที่แปดหลังจากการเกิดของเขา (ลนต. 12:3; เปรียบเทียบ ปฐก. 17:12) มารดาของบุตรชายก็ไม่สะอาดเป็นเวลา 33 วันตามหลังการเข้าสู่หัตถ์ของบุตรชายของเธอ (ลนต. 12:4; เปรียบเทียบ ลนต. 12:5) ในวันที่สี่สิบหลังจากการเกิดของบุตรชายของเธอ มารดานั้นก็จะถวายเครื่องบูชาลงบาปต่อ

ปุโรหิต ณ สถานนมัสการเพื่อจะชดใช้ความไม่สะอาดของเธอ (ลนต. 12:6-7) ตามปกติแล้วเครื่องบูชานี้จะเป็ลลูกแกะแต่ถ้าหญิงนั้นยากจนเธอก็สามารถนำนกพิราบสองตัวหรือนกเขาสองตัวมาได้ (ลนต. 12:8) ในกรณีของบุตรหัวปี บิดามารดาจะต้องถวายเขาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของ (อพย. 13:2, 12; กคว. 18:16; เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 1:24-28) ตามปกติแล้วบิดามารดาจะ “ไถ่” บุตรชาย ซึ่งเขากลับโดยการจ่ายเงินห้าเชเชลสำหรับเขา (กคว. 18:16)

“มันสามารถถูกจ่ายแก่ปุโรหิตในที่ไหนก็ได้ (อพย. 13:2 (2ข) ข้อเท็จจริงที่ว่าฉากของเหตุการณ์ในปัจจุบันคือพระวิหาร ไม่มีการเอ่ยถึงราคาไถ่และเด็กถูกถวายก็แสดงให้เห็นว่าพระเยซูไม่ได้อยู่ที่นี้เพื่อจะถูกไถ่แต่ถูกถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของ”

[191]

“ในลานของผู้หญิงก็มีหีบรูปแตรสิบหกอันสำหรับการบริจาดเงินที่เรียกว่า ‘แตรทั้งหลาย’ พวกเขาที่นำของถวายของคนจนมาเช่นมารีย์หญิงพรหมจารีก็จะหย่อนราคาของเครื่องบูชาที่จำเป็นสำหรับการชำระให้บริสุทธิ์ของพวกเขาไปยังหนึ่งในสามของแตรเหล่านี้” [192]

มารีย์และโยเซฟยอมทำตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ในฐานะคนอิสราเอลที่ถือรักษา เป็นที่ชัดเจนว่ามารีย์ถวายนกสองตัวซึ่งบ่งบอกว่ามารีย์และโยเซฟไม่สามารถซื้อลูกแกะบูชาที่แพงกว่าได้ [193] ลูกอาจได้เอ่ยถึงสิ่งนี้เพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านของท่านเข้าใจกฎเกณฑ์ต่างๆของชาวยิวท่านไม่ได้เน้นถึงสภาพทางเศรษฐกิจของมารีย์และโยเซฟ

ความไม่สะอาดทางพิธีกรรมไม่ใช่อย่างเดียวกันกับความเป็นบาป บาปทั้งหมดส่งผลต่อความไม่สะอาดในอิสราเอล แต่ความไม่สะอาดไม่ใช่เป็นผลลัพธ์ของบาปอยู่เสมอไป ความไม่สะอาดของมารีย์ไม่ใช่เนื่องจากบาป แต่เนื่องจากการคลอดลูก ข้อเท็จจริงที่ว่าเธอไม่สะอาดเมื่อเธอคลอดกุมารเยซูก็เป็นพยานถึงความเป็ลจริงของการบังเกิดเป็นมนุษย์ [194] พระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้

“เทศกาลฉลองต่างๆไม่ใช่แค่โอกาสต่างๆที่นำบรรดาผู้นมัสการไปยังเยรูซาเล็ม การละเมิดและบาปทุกอย่าง การปฏิญาณและการถวายพิเศษทุกอย่างและความเป็ลมลทินทุกอย่างได้เรียกพวกเขาไปยังพระวิหาร” [195]

2:25-26 “ลิเมโอน” เป็นบุคคลในทางพระเจ้าผู้เป็นพยานถึงความสำคัญของพระเยซูภายใต้การคลใจของพระเจ้า นี่เป็นส่วนหนึ่งของจุดประสงค์ของลูกาเกี่ยวกับการทำให้ผู้อ่านของท่านแน่ใจว่าพระเยซูทรงเป็ลองค์พระผู้เป็นเจ้าของจริงๆ ท่านใช้คำพยานของผู้คนที่เชื่อถือได้เพื่อทำสิ่งนี้

สิเมโอนมีคุณลักษณะที่สำคัญสามอย่างของความเลื่อมใสศรัทธาของพันธสัญญาเดิมคือหนึ่ง เขา “ชอบบธรรมและมีใจศรัทธา” ประการที่สอง เขาเป็นหนึ่งในผู้เหลืออยู่ที่ศรัทธาในอิสราเอลผู้กำลังมองหาการปรากฏของพระเมสสิยาห์ [196] ประการที่สาม “พระวิญญูณ” ผู้ซึ่งเป็นผู้ปลอบโยนที่ “อยู่เหนือ” บุคคลนี้ที่กำลังรอคอยการปลอบโยนใจของอิสราเอล (คือ พระเมสสิยาห์). [197] ผู้อ่านหลายคนก็ทักท้วงเอาว่าสิเมโอนเป็นคนแก่ แต่ตัวบทไม่กล่าวอย่างนั้นแม้ว่าเขาอาจเป็นคนแก่

“ฮิลเลลเป็นบิดาของสิเมโอนและสิเมโอนเป็นบิดาของกาลาติเอล มีการได้จินตนาการ โดยบางคนว่าสิเมโอนเป็นชายแก่คนเดียวที่อุ้มพระผู้ช่วยให้รอดที่เป็นทารกไว้ในอ้อมแขนของเขาและป่าวประกาศ *นูน คิมิทิส*” [198]

2:27-28 พระวิญญูณบริสุทธิ์นำสิเมโอนที่จะปรากฏตัวในลานพระวิหารเมื่อมารีย์และโยเซฟไปถึงเพื่อจะถวายพระเยซูแก่พระเจ้า (เปรียบเทียบ 4:1) อีกครั้งหนึ่งการปรากฏของพระเยซูก็กลายมาเป็นโอกาสสำหรับความยินดีและการสรรเสริญพระเจ้า (1:46-55; 2:14, 20) อย่างสอดคล้องแล้ว นี่เป็นการตอบสนองของบุคคลในทางพระเจ้าต่อพระเยซูในพระกิตติคุณของลูกา

2:29-32 เช่นเดียวกับแมกนิฟีแคทและเบนนาดิคัส เพลงสรรเสริญนี้ก็มิใช่ละตินคือ *นูน คิมิทิส* สิเมโอนยอมรับว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมา เขารู้สึกว่าพร้อมที่จะตายเนื่องจากว่าพระเจ้าได้บรรลุนพันธสัญญาของพระองค์ที่มีต่อสิเมโอน (ข้อ 26) ข้อความนี้อาจบ่งชี้ว่าเขาเป็นคนแก่แต่มันอาจเป็นแค่แนวทางของการกล่าวที่ว่าสิเมโอนรู้สึกว่าเป็นประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขา บางทีสิเมโอนถือว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้มีอธิปไตยของเขาและตัวเขาเองเป็น “ทาส – (สมัคร)” (คำกรีก *ดูลอส*) ของพระเจ้า เขาเทียบเท่าพระเมสสิยาห์กับ “ความรอด” ของพระเจ้า เขาเห็นอีกว่าความรอดที่พระเยซูจะจัดเตรียมนั้นก็เพื่อทั่วโลกไม่ใช่แค่อิสราเอล (เปรียบเทียบ สดด. 98:3; อสย. 52:10)

ลูกาอ้างอิงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูจะจัดเตรียมความรอดเพื่อ “พวกต่างชาติ” เช่นเดียวกับพวกยิวหลายครั้ง คำว่า “ต่างชาติ” มาจากคำละติน *เจนส์* ซึ่งหมายถึง “เผ่า” หรือ “ชนชาติ” สำหรับอิสราเอลนั้น การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์นำมาซึ่ง “พระสิริ” (อสย. 45:25; 46:13)

“ถ้อยคำของสิเมโอนสะท้อนถึงความเป็นสากลของอิสยาห์ (ดูโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อสย. 42:6; 49:6; 52:10; 60:1-2) และบทบาทของผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในความรอดสากลนี้ [199]

ถ้าเรามีแค่พระกิตติคุณของมัทธิวและของมาระโก เราอาจแปลกใจว่ามีคนยิวคนใดก็ตาม นอกเหนือจากพระเยซูผู้เข้าใจพันธสัญญาเดิมอย่างถูกต้องหรือไม่ จนเดี๋ยวนี้ลูกค้านำเสนอสองคนที่เข้าใจกล่าวคือ เศคาริยาห์และสิเมโอน

- 2:33 มารีัยและโยเซฟเข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ อย่างไรก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้เชื่อมโยงการเปิดเผยบางอย่างของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่สิเมโอนอ้างอิงถึงกับพันธกิจของพระเยซู บางทีพวกเขาเข้าใจว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นผู้นำทางการเมืองเป็นหลักอย่างที่เป็นมุมมองของคนร่วมสมัยของพวกเขาส่วนใหญ่ พระเจ้าใช้คนแปลกหน้าเพื่อจะแจ้งพวกเขาถึงความสำคัญของบุตรชายของพวกเขาสำหรับพวกต่างชาติ

“ถ้าบุคคลหนึ่งแปลกใจว่าทำไมพวกเขาประหลาดใจต่อถ้อยคำของสิเมโอน หลังจากสิ่งที่พวกเขาได้ยินจากกาเบรียล เอลีซาเบธและพวกคนเลี้ยงแกะ เขาควรพิจารณาว่าบิดามารดาทุกๆคนก็ประหลาดใจและพึงพอใจต่อสิ่งที่ดีต่างๆที่คนอื่นๆเห็นในลูก” [200]

“... ในบางแง่... เราสามารถเข้าใจว่าทำไมความลึกลับของความเป็นพระเจ้าของพระองค์จำต้องถูกเก็บไว้ในขณะที่พระองค์ทรงอยู่ในโลก ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ความคิดเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์คงได้พิสูจน์ว่าคุณซบทั้งหมดเกี่ยวกับการที่จะทำให้ความคิดเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์ของพระองค์พร้อมกับบทเรียนทั้งหมดนั้นเป็นไปได้” [201]

- 2:34-35 ตอนนี้สิเมโอนอธิษฐานขอให้พระพรของพระเจ้ามายังมารีัยและโยเซฟหรือบางทีป่าวประกาศว่าพวกเขา “ได้รับพระพร” โดยพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 28) โดยเฉพาะอย่างยิ่งมารีัยผู้จะทนทุกข์มากกว่าโยเซฟ (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 2:20-21) เขาเปิดเผยแก่มารีัยว่าพระเยซูจะรับผิดชอบสำหรับการนำหลายคนในอิสราเอลไปสู่จุดของการทำการตัดสินใจทางศีลธรรมที่สำคัญ บางคนจะปฏิเสธพระองค์และที่ “ล้มลง” ในฝ่ายวิญญาณ ในขณะที่คนอื่นๆจะยอมรับพระองค์และดังนั้น “ลุกขึ้น” ในฝ่ายวิญญาณ พระองค์จะเป็น “หมายสำคัญ” ในแง่ที่ว่าพระองค์จะเป็นการสำแดงออกที่ว่าพระเจ้าทรงทำการอยู่

“ดังนั้นในพระองค์ พระเยซูก็เป็นบุคคลที่พระเจ้าชี้ไปยังความรอดของพระองค์และนำเสนอหลักฐานของความเป็นจริงของมัน” [202]

ในฐานะเป็นศิลาที่ถูกทำนายนไว้ พระเยซูจะเป็นแหล่งของการสะดุดต่อบางคน แต่เป็นวิธีแห่งการไปถึงสวรรค์สำหรับคนอื่นๆ (เปรียบเทียบ อสย. 8:14-15; 28:16) พระองค์จะเป็นเครื่องมือแห่งความรอดสำหรับบางคนแต่เป็นการกล่าวโทษสำหรับคนอื่นๆ อย่างไรก็ตาม พระองค์จะจ่ายราคากล่าวคือ การประสพกับความเป็นปฎิบัติของบรรดาผู้ที่ประสพพระองค์ การปฎิเสชนี้จะทำให้มารีย์เจ็บปวด คำว่า “ดาบ” ที่จะแทงจิตใจของมารีย์คือ *สรอมไฟยา* ซึ่งบรรยายถึงหอกยาว (เปรียบเทียบ สดค. 22:20)

“พระเยซูทรงเป็นแม่เหล็กแห่งยุคต่างๆ พระองค์ดึงดูดบางคน พระองค์ผลักดันคนอื่นๆออก นี่เป็นจริงเกี่ยวกับทุกคนที่มีความสำคัญอย่างมากในระดับหนึ่ง”[\[203\]](#)

2:36-38 “อันนา” ผู้ซึ่งชื่อของเธอเทียบเท่ากับคำฮีบรูอันนาห์เป็น “ผู้เผยพระวจนะหญิง” (เปรียบเทียบ อพย. 15:20; วนล. 4:4; 2 พกษ. 22:14; นหม. 6:14; อสย. 8:3; กจ. 2:17; 21:9; 1 คร. 11:5) การอ้างอิงของเธอทำให้ความสนใจของลูกาในการฟื้นฟูเกี่ยวกับคำพยากรณ์ ณ เวลานี้ ดำเนินต่อไป (เปรียบเทียบ 1:67; 2:34-35) บางทีลูกาอ้างอิงถึงบรรพบุรุษของอันนาเพื่อจะรับรองถึงความเป็นยิวของเธอ

“อย่างอยาก رؤ้อยากเห็นที่พอนั้น เผ่าอาเซอร์เท่านั้นถูกเฉลิมฉลองในธรรมเนียมสำหรับความสวยงามของพวกผู้หญิงของเผ่าและความเหมาะสมของพวกเธอที่จะแต่งงานกับมหาปุโรหิตหรือกษัตริย์”[\[204\]](#)

“ข้าพเจ้าไม่สามารถยับยั้งจากการกล่าวว่ามิบบรรดาผู้ที่กล่าวว่ามิมีเผ่าที่สูญหายสิบเผ่าของอิสราเอล (นั่นคือ สิบเผ่าที่ไปเป็นเชลยที่อัสซีเรียในศตวรรษที่แปดก่อนคริสตศักราชนั้น ได้อพยพไปทางเหนือแทนที่จะกลับไปยังแผ่นดินอิสราเอล) ถ้าคุณค้นหาตลอดพระคัมภีร์ตั้งแต่เวลาที่อิสราเอลกลับไปยังแผ่นดินหลังจากการเป็นเชลย ในเชิงปฏิบัติแล้วคุณสามารถหิบบยกเผ่าทั้งหมดได้ ที่นี้อันนาถูกอ้างอิงว่าเป็นสมาชิกของเผ่าอาเซอร์ เป็นที่ชัดเจนว่าอันนาไม่ได้สูญหาย!”[\[205\]](#)

“สามี” ของอันนาได้ตายไป “เจ็ดปีหลังจาก” “การแต่งงาน” ของพวกเขา และนางก็เป็น “หญิงม่าย” ตั้งแต่จุดนั้นจนถึง “อายุ 84 ปี” ในปัจจุบันของเธอ ลูกามีการอ้างอิง 43 ครั้งถึงพวกผู้หญิงซึ่งสี่คนจากพวกเธอเป็นหญิงม่าย (ข้อ 36-40; 7:11-15; 18:1-8; 21:1-4) อันนาเป็นหญิงม่ายผู้ได้อุทิศตัวเองต่อการนมัสการและการปรนนิบัติพระเจ้าในพระวิหาร (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 5:5) อีกครั้งหนึ่งลูกาบันทึกช่วงเวลาแห่งการจัดเตรียมของพระเจ้าในการนำผู้หญิงในทางพระเจ้านี้ไปยังพระเยซูในตอนนั้น (เปรียบเทียบ ข้อ 27)

เหมือนสิเมโอน อันนากำลังคาดหวังการช่วยกู้อิสราเอลของพระเจ้าผ่านทางพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ ข้อ 25) การอ้างอิงถึงสิเมโอนที่ “คอยเวลาที่พวกอิสราเอลจะได้รับการปลดปล่อยใจ” ในข้อ 25 และอันนาที่ “คอยการทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็ม” ในข้อ 38 ทำหน้าที่เป็นคู่ของที่ตั้งหนังสือ (*การผนวก*) ที่ถือจากของสิเมโอนและจากอันนาค่วมกัน ลูกาใช้ “เยรูซาเล็ม” ในเชิงเปรียบเทียบ (นั่นคือ นามนัย) สำหรับอิสราเอล (เปรียบเทียบ อสย. 52:9) พระเจ้าให้ความเข้าใจต่อแก่อันนาถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู อย่างไม่สงสัยแล้ว คนในทางพระเจ้าในเยรูซาเล็มเรียนรู้เกี่ยวกับการบังเกิดของพระเมสสิยาห์จากสิเมโอนและอันนา (เปรียบเทียบ 1:68) พยานอีกสองคน (เปรียบเทียบ ข้อ 17): ผู้ชายและผู้หญิง

“พวกเขาเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ที่ยาวนานของผู้คนที่คาดหวังซึ่งถูกบำรุงเลี้ยงโดยพระสัญญาของพระเจ้า เศคาริยาห์และเอลีซาเบธเข้ากับรูปแบบคุณลักษณะนี้อีกด้วย พวกเขาเป็นผู้ถือรักษาธรรมเนียมปฏิบัติที่ชอบธรรมและระมัดระวัง (1:6) ชรา (1:7) และเต็มไปด้วยวิญญาณแห่งการเผยพระวจนะเมื่อพวกเขาตระหนักถึงความสำเร็จแห่งพระสัญญาของพระเจ้าอีกด้วย (1:41, 67) คนเหล่านี้แสดงถึงความเชื่อของพวกเขา ณ จุดที่ดีที่สุดของมันตามค่านิยมต่างๆของผู้เขียนที่ได้บ่งบอกไว้ แม้ว่าเศคาริยาห์มีความสงสัยชั่วคราว สำหรับพวกเขา นั้นการมาของความรอดที่ได้รอคอยมายาวนานก็ถูกเปิดเผย”[\[206\]](#)

5. การพัฒนาของพระเยซูในนาซาเร็ธ 2:39-40

2:39 อีกครั้งหนึ่งลูกาบันทึกการเชื่อฟังที่ระมัดระวังของมารีย์และโยเซฟต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า อย่างไม่ถูกเปิดเผยไว้ในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส ท่านละเว้นการหนีไปยังอียิปต์ของ พวกเขาที่มัทธิวบันทึก มันอธิบายถึงความสำเร็จอีกอย่างหนึ่งของคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของคำพยากรณ์ไม่สำคัญต่อลูกาอย่างที่มันสำคัญต่อมัทธิว

“มีการดูแลโดยทั่วไปในแคว้นรับบีสำหรับทุกคนที่เป็นชาวกาลิลี”[\[207\]](#)

“จากการทำการยินยอมทุกอย่างสำหรับการกล่าวเกินจริง เราก็ไม่สามารถละเลยอย่างสิ้นเชิงถึงการบันทึกของโจเซฟเกี่ยวกับเมืองและหมู่บ้าน 240 แห่งของกาลิลีซึ่งแต่ละแห่งก็มีคนอาศัยไม่น้อยกว่า 15,000 คน”[\[208\]](#)

2:40 ลูกาบันทึกการพัฒนาตามปกติของพระเยซูในฐานะมนุษย์อีกด้วย (ข้อ 40; เปรียบเทียบ 1:80; 2:52) พระองค์เป็นเป้าหมายแห่งพระคุณ (การช่วยเหลือ) ของพระเจ้า ลูกาอ้างอิงถึง

“ปัญญา” ของพระเยซูบางทีในการคาดหวังถึงส่วนที่ตามมา ข้อ 40 บรรยายสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระเยซูระหว่างการถวายของพระองค์ในพระวิหารและการกลับไปที่นั้นของพระองค์ เมื่อพระองค์อายุได้ 12 ปี (ข้อ 41-51)

6. การเยี่ยมพระวิหารในฐานะเด็กชายของพระเยซู 2:41-50

นี่เป็นเหตุการณ์ที่ได้รับการคลอเคลียที่พระเจ้าให้แก่เราเกี่ยวกับประสบการณ์ของพระเยซูระหว่างวัยเด็กของพระองค์ ลูกาเน้นถึงปัญญาในวัยเด็กของพระเยซูที่นี่ และการตระหนักที่มีสติของพระองค์ที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าดังนั้นผู้อ่านของท่านคงมีความมั่นใจในความเป็นพระเจ้าของพระเยซู มีความแตกต่างที่หนักแน่นระหว่างบิดามารดาในโลกของพระเยซูและพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ เรื่องราวต่างๆของสภาพที่แก่เกินวัยของบุคคลที่ยิ่งใหญ่ในวัยรุ่นของเขาหรือของเธอได้เป็นและเป็นเรื่องปกติ พวกเขาแสดงถึงความพิเศษแห่งความเป็นบุคคลและความเหนือกว่าของเขาหรือของเธอเหนือคนอื่นๆ กระนั้นพระเยซูก็เป็นมากกว่าแก่เกินวัยอย่างมาก

“จากตั้งแต่ปีที่อยู่ระหว่างทั้งหลายแห่งชีวิตของพระเยซูเป็นการเปลี่ยนผ่านที่เหมาะสมสู่เรื่องราวของพระกิตติคุณหลักซึ่งจะเริ่มต้นในบทที่ 3 ที่นี้พระเยซูในฐานะเด็กก่อนวัยรุ่นก็ดำเนินการส่วนรุกเป็นครั้งแรก และที่นี้ความเกี่ยวข้องที่พิเศษกับพระเจ้านั้นที่แสดงถึงชีวิตวัยผู้ใหญ่ของพระองค์ก็มาสู่จุดจบที่ชัดเจน”[\[209\]](#)

2:41-42 อีกครั้งหนึ่งลูกาชี้ถึงคุณลักษณะในทางพระเจ้าของมารีย์และโยเซฟ ผู้ชายชาวยิวจะต้องไปยังเยรูซาเล็มสามปีต่อครั้ง ณ เทศกาลปัสกา เทศกาลเพ็นเทคอสต์และเทศกาลอยู่เพิง ในสมัยของพระเยซู ตามปกติแล้วพวกเขาผู้หึงเข้าร่วมกับพวกเขาสามหรือบิดาของพวกเขา (เปรียบเทียบกับ 1 ซมอ. 1:7).[\[210\]](#) บรรดาผู้ที่ไม่สามารถเข้าร่วมสามเทศกาลทั้งหมดก็พยายามที่จะเข้าร่วมเทศกาลปัสกาเป็นอย่างน้อย ตามธรรมเนียมแล้ว บิดามารดาชาวยิวพาบุตรชายเยาว์วัยของพวกเขาไปกับพวกเขาเป็นเวลาหนึ่งหรือสองปี ก่อนที่เด็กชายนั้นกลายมาเป็น “บุตรชายแห่งพันธสัญญา” ณ อายุ 13 ปีโดยปกติ [\[211\]](#) ลูกาเรียกพระเยซูว่า “เด็กชาย” (คำกรีก *ไพส์* ซึ่งถูกใช้เกี่ยวกับคนใช้อีกด้วย) ที่นี้แทนที่จะเป็น “เด็ก” (คำกรีก *ไพคิออน*) ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ท่านใช้เกี่ยวกับพระเยซูในข้อ 40

“เด็กชายชาวยิวมีความรับผิดชอบสำหรับการกระทำของพวกเขา ณ ตอนอายุสิบสามปี (*มิชนาห์ นิคดาห์* 5.6 *มิชนาห์ เมกิลลาห์* 4.6) ณ ตอนอายุสิบสองปี คำแนะนำเกี่ยวกับเด็กชายก็เข้มข้นมากขึ้นในการเตรียมการรับรู้ถึงวัยผู้ใหญ่ (*มิชนาห์ อะบอท* 5.21) อย่างไรก็ตาม บาร์ มิทซ์วาท์แห่งสมัยใหม่ลงวันที่ช้ากว่าวันจริงแห่งเวลาของพระเยซู ณ หัวร้อยปี...”[\[212\]](#)

“สมมุติว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บังเกิดในปี 749 [5 ก.ค.ศ. ปีของโรม] ปีที่พระองค์ได้ไปกับบิดามารดาของพระองค์ยังปีศาจคือปี 761 [ค.ศ. 8] และเทศกาลเริ่มต้นในวันที่ 8 ของเดือนเมษายน”[213]

2:43-45 ลูกาบันทึกว่ามารีย์และโยเซฟอยู่ในช่วงเทศกาลแปดวัน ซึ่งเป็นคำสรรเสริญอีกอย่างหนึ่งต่อความศรัทธาในศาสนาของพวกเขา

“นี่ไม่ใช่เป็นหน้าที่อย่างสิ้นเชิง บางคนกลับบ้านหลังจากสองวันแรก แต่ผู้คนเช่นโยเซฟและมารีย์จะทำหน้าที่ของพวกเขาอย่างถี่ถ้วน”[214]

บางทีมารีย์และโยเซฟไม่ได้ไม่เห็นพระเยซูเป็นเวลาทั้งวัน แต่แต่ละคนได้ทักท้วงเอาว่าพระองค์ทรงอยู่กับอีกคนหนึ่งเนื่องจากว่าผู้ชายเดินทางไปกับผู้ชายและผู้หญิงเดินทางไปกับผู้หญิง[215] บางทีพวกเขาทักท้วงเอาว่าพระองค์ทรงอยู่เด็กคนอื่น ๆ หรือผู้ใหญ่คนอื่น ๆ ใน “กลุ่ม” ของนักเดินทางของพวกเขา หนึ่งในเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้าครั้งหนึ่งได้ละลูกๆของเขาไว้ที่โบสถ์ที่เขาเป็นนักเทศน์รับเชิญ และตระหนักถึงการขาดหายไปของพวกเขาก็ต่อเมื่อเขากลับถึงบ้าน อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนเป็นไปได้ที่มารีย์และโยเซฟคงจะหมกมุ่นอยู่กับเรื่องนี้

2:46-47 ในวันที่สอง มารีย์และโยเซฟ “กลับไปยังเยรูซาเล็ม” (ข้อ 45) ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าใช้เวลาทั้งวัน จากนั้นในวันที่สาม พวกเขาเริ่มต้นเสาะหาพระเยซูและ “พบพระองค์ในพระวิหาร” “นั่ง” ท่ามกลางพวก الربบี “ฟัง” คำสอนของพวกเขา และ “ไต่ถามพวกเขา” นี่ไม่ใช่ที่ที่เด็กชายส่วนใหญ่ในวัยของพระองค์จะไป ข้าพเจ้าสงสัยว่าตอนแรกมารีย์และโยเซฟได้ค้นหาพระองค์ในโรงพยาบาล โรงละครสต์ว์ สวนสาธารณะ ศูนย์กีฬา ร้านค้าและถนนของเยรูซาเล็มหรือไม่[216]

พวกยิวกระตุนลูกๆของพวกเขาที่จะไต่ถามพวก الربบี[217] การอ้างอิงของลูกาถึงพระองค์ที่อยู่ใน “ท่ามกลาง” พวกเขาบ่งบอกถึงความเป็นศูนย์กลางของพระเยซูในกลุ่มที่น่าชื่นชมนี้ แม้ว่าตอนนั้นพระองค์เป็นผู้เรียนรู้และไม่ใช่อาจารย์ (เปรียบเทียบ สดด. 119:99-100)

“ในช่วงต้นชีวิตพระเยซูก็เห็นคุณค่าของการแสวงหาการเข้าใจพระเจ้า ขณะที่พระองค์เจริญขึ้น ‘ในด้านสติปัญญาและด้านร่างกาย’ (2:52) การเข้าหาของพระองค์สู่การรู้จักพระเจ้าและการแสวงหาการเข้าใจก็พรรณนาถึงการที่เราควรจะติดตามอย่างเดียวกันแม้กระทั่ง ณ เวียเฮว”[218]

“มันเป็นไปได้ที่กามาเลียเอลอาจได้เป็นหนึ่งในคหบดีบัณฑิตเหล่านั้นผู้ซึ่งพระเยซู ได้ถูกพบว่าสนทนากับพวกเขาในพระวิหาร”[\[219\]](#)

“ความเข้าใจ” ของพระเยซูและ “คำตอบ” ของพระองค์...ทำให้พวกเขา “ทุกคน” นั้น “ประหลาดใจ” (คำกรีก *เอกซิสทานโต*) (เปรียบเทียบ 4:32; 9:43) บุคคลหนึ่งคาดว่ารับบี เหล่านี้บางคนจดจำเหตุการณ์นี้ในภายหลังเมื่อพระเยซูเองกลายมาเป็นอาจารย์อันเป็นที่นิยม เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูมีสติปัญญาและความเข้าใจต่อสิ่งที่ไม่ธรรมดาของผู้ พระคัมภีร์ซึ่งเป็นศูนย์กลางของการอภิปรายเหล่านี้[\[220\]](#)

“... ไม่ว่าพระเยซูได้ไปเรียนที่ [ธรรมศาลา] โรงเรียนหรือไม่ ความคิดของ พระองค์ก็เต็มไปด้วยพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ พระองค์คุ้นเคยกับข้อพระคัมภีร์ เหล่านี้ในรายละเอียดต่างๆ อย่างของข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นจนเราไม่สามารถ ลืมเหลวที่จะอนุมานว่าบ้านนาซาเร็ธมีฉบับคัดลอกที่มีค่าแห่งหนังสือศักดิ์สิทธิ์ ทั้งเล่มของมันเองซึ่งตั้งแต่วัยเด็กอย่างเริ่มแรกที่สุดนั้น ได้จัดตั้งอาหารและ เครื่องดื่มของพระเจ้า-มนุษย์จะพูดเช่นนั้นก็ได้ ยิ่งกว่านั้น มีหลักฐานที่ชัดเจนที่ว่า พระองค์คุ้นเคยกับศิลปะของการเขียนซึ่งไม่มีทางที่จะเป็นธรรมดาอย่างมากใน สมัยนั้นอย่างเช่นการอ่าน”[\[221\]](#)

2:48 อย่างเข้าใจได้นั้นมารีย์และโยเซฟก็กังวล (คำกรีก *เอคูโนเมนอย*) เกี่ยวกับความปลอดภัยของ บุตรชายของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 35; 16:24-25; กจ. 20:38; รม. 9:2) เมื่อพวกเขาพบ พระเยซู การมีส่วนร่วมของพระองค์ในการสนทนากับพวกรับบีได้ทำให้พวกเขาประหลาด ใจ (คำกรีก *เอกเซพเพลเกซาน*)

“มันเป็นหนึ่งในลักษณะของลูกาที่จะสังเกตการตอบสนองที่หลากหลายของ ความกลัวเกรง ณ ถ้อยคำและการกระทำของพระเยซู ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องราว สมัยโบราณอีกด้วยที่เตตต้องการสังเกตถึงความประหลาดใจ”[\[222\]](#)

คำถามของมารีย์มีพลังของการว่ากล่าว การเปิดเผยถึงท่าทีที่ไม่ได้รับการรับรองแต่เป็นที่ เข้าใจได้[\[223\]](#)

2:49-50 ความกังวลของมารีย์และโยเซฟตรงกันข้ามกับความสงบของพระเยซู การอ้างอิงของมารีย์ถึง บิดาในโลกของพระเยซูตรงกันข้ามกับการอ้างอิงของพระเยซูถึงพระบิดาในสวรรค์ของ พระองค์อีกด้วย คำถามแรกของพระเยซูเตรียมบิตามารดาของพระองค์สำหรับ ข้อความที่สำคัญของพระองค์ที่ตามหลังคำถามที่สองของพระองค์ การตอบสนองของ

พระเยซูต่อมารีย์และโยเซฟแสดงให้เห็นว่าพระองค์ถือว่าหน้าที่ของพระองค์ต่อ “พระบิดา” ในสวรรค์ ของพระองค์และ “นิเวศ” (พระวิหาร) ของ พระองค์ นั้นมีสำคัญเหนือกว่าหน้าที่ของพระองค์ต่อบิดา ในโลก ของพระองค์และ บ้านของท่าน

“ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าอาชีพของพระองค์ต้องเกี่ยวข้องกับคำสั่งสอนในทางของพระเจ้าเพราะว่าพระวิหารไม่ใช่แค่สถานที่แห่งการนมัสการ แต่เป็นสถานที่แห่งการสอนอีกด้วย พระเยซูมีการทรงเรียกที่จะสั่งสอนประเทศชาติ แม้ว่าตอนนี้พระองค์อายุสิบสองปี วันหนึ่งกำลังมาเมื่อสิ่งนี้จะเป็ลลำดับความสำคัญของพระองค์”[\[224\]](#)

“ดังนั้นคำถามของพระเยซูควรมองว่าเป็นการสะท้อนถึงความประหลาดใจแท้จริงและไม่ใช่การว่ากล่าว”[\[225\]](#)

แม้กระทั่งในฐานะเด็กชาย พระเยซูก็ตั้งความสำคัญอันยิ่งใหญ่ไว้ที่การนมัสการพระเจ้าและการเรียนรู้จากและเกี่ยวกับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม การเชื่อฟังของพระเยซูต่อพระเจ้าไม่ได้เกี่ยวข้องกับและไม่เชื่อฟังต่อโยเซฟ พระเยซูบ่งบอกว่าบิดามารดาของพระองค์ควรได้เข้าใจลำดับความสำคัญของพระองค์ แต่พวกเขาไม่เข้าใจความสำคัญแท้จริงแห่งถ้อยคำของพระองค์

พระเยซูไม่ได้เป็นหนี้มันต่อบิดามารดาของพระองค์ที่จะบอกพวกเขาล่วงหน้าว่าพระองค์ได้วางแผนที่จะอ้อยอิ่งในพระวิหารเพื่อพวกเขาจะไม่กังวลเกี่ยวกับพระองค์หรือ? พระองค์อาจได้ทำอย่างนั้นและพวกเขาอาจได้ลืมไป แต่นี่ไม่ใช่บางสิ่งที่ลูกาเลือกที่จะอธิบาย จุดประสงค์ของลูกาคือที่จะบันทึกการตอบสนองของพระเยซูต่อมารีย์และโยเซฟ ซึ่งแสดงออกถึงการรับรู้ของพระองค์ถึงความสัมพันธ์ที่พิเศษของพระองค์กับพระเจ้าและหน้าที่ของพระองค์ต่อพระเจ้า[\[226\]](#)

“การตอบของพระเยซูแม้ว่าสุภาพในท่าทางก็บ่งบอกถึงการจัดการแยกระหว่างพระองค์เองและบิดามารดาของพระองค์ แม้ว่าสิ่งนี้จะถูกเปลี่ยนแปลงในข้อ 51 ดังนั้นมีความตึงเครียดระหว่างความจำเป็นที่รู้สึกโดยพระเยซูที่จะเข้าไปสู่ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดขึ้นกับพระบิดาของพระองค์และการเชื่อฟังที่ซึ่งพระองค์จะให้แก่บิดามารดาของพระองค์ต่อไป”[\[227\]](#)

ผู้เชื่อวัยหนุ่มที่อุทิศตนทั้งหมดผู้อาศัยอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของบิดามารดาของพวกเขาได้ปล้ำสู้กับความตึงเครียดนี้

นี่เป็นบรรดาถ้อยคำแรกๆที่ลูกาบันทึกว่าพระเยซูกล่าวในพระกิตติคุณของท่านและถ้อยคำเหล่านั้นจัดตั้งน้ำเสียงสำหรับสิ่งที่ตามมา ถ้อยคำและการงานทั้งหมดของพระเยซูเป็นพยานถึงลำดับความสำคัญที่พระองค์ให้ต่อน้ำพระทัยของพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์ “ต้อง” (คำกรีก *เดอ*) สะท้อนถึงหัวข้อหลักในพระกิตติคุณของลูกาที่เน้นถึงการออกแบบของพระเจ้า คำกรีกนี้ปรากฏ 99 ครั้งในพันธสัญญาใหม่และ 40 ครั้งในลูกา-กิจการของอัครทูต[228]

7. การเติบโตที่ต่อเนื่องของพระเยซู 2:51-52

การเชื่อฟังของพระเยซูต่อพระบิดาในสวรรค์ของพระองค์รวมถึงการเชื่อฟังต่อบิดามารดาในโลกของพระองค์ (อพย. 20:12; เปรียบเทียบ คส. 3:20) ลูกาทำให้การเปิดเผยแต่ก่อนเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซูสอดคล้องกับข้อบ่งชี้ถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์ การอ้างอิงที่สองของท่านถึงมารีย์ที่ตรึงตรอง “สิ่งเหล่านี้” ก็ดำเนินความหมายโดยนัยต่อไปที่ว่าการบินที่ของท่านถึงเหตุการณ์เหล่านี้มาจากเธอหรือใครคนหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเธอ (เปรียบเทียบ ปฐก. 37:11)

ตามปกติแล้วคนหนุ่มที่ใส่ที่ที่เหมาะสมของพระเจ้าแก่พระองค์ในชีวิตของพวกเขาพัฒนาไปสู่ผู้ใหญ่ตามปกติผู้ซึ่งพระเจ้าและคนอื่นรับรอง (เปรียบเทียบ สภย. 3:1-12) นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับพระเยซู (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 2:26) อำนาจทางความคิด สังคมและฝ่ายวิญญาณของพระเยซูพัฒนาเคียงข้างไปกับอำนาจทางร่างกายของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เต็มๆเช่นเดียวกับเป็นพระเจ้าเต็มๆ ผู้สมัครใจที่จะสละสิทธิพิเศษแบบพระเจ้าบางอย่างของพระองค์ไว้อย่างชั่วคราวในการบังเกิดเป็นมนุษย์ (ฟป. 2:7) คำกรีกที่แปลว่า “เจริญขึ้น” หรือ “เติบโต” (ข้อ 52 *โพรคอบโต*) ตามตัวอักษรหมายถึงที่จะทำให้ทางของคุณคนหนึ่งก้าวหน้าไปโดยการตัดอุปสรรคซึ่งเป็นคำอธิบายที่ชัดเจนถึงกระบวนการการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ (เปรียบเทียบ ข้อ 40)

ผู้อ่านชาวกรีกดั้งเดิมของลูกาค้นเกี่ยวกับแนวคิดรวบยอดเกี่ยวกับพวกพระที่เยี่ยมเยียนมนุษย์ นี่ก็ปกติในเทวดานานของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พระเหล่านั้นไม่ได้กลายมาเป็นมนุษย์ พวกเขายังคงแตกต่างจากมนุษย์ที่ต้องตาย บางทีลูกาบันทึกข้อมูลอย่างมากเกี่ยวกับการบังเกิดและชีวิตตอนต้นของพระเยซูเพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านของท่านเชื่อว่าพระเยซูได้กลายมาเป็นมนุษย์แท้ๆ การบังเกิดเป็นมนุษย์

“ธรรมเนียมเกี่ยวกับชีวประวัติ [ของกรีก-โรมัน] ใช้การรวมกันของการเกิด ครอบครัวและเรื่องราวในวัยเด็กเพื่อจะให้การคาดหมายเกี่ยวกับชีวิตในอนาคตของวีรบุรุษ...องค์ประกอบเหล่านี้ทั้งหมดทำหน้าที่เป็นคำพยากรณ์เกี่ยวกับคุณลักษณะของอาชีพทางสาธารณะของตัวหลักของชีวประวัติ ถ้านี้เป็นจุดประสงค์ของพวกเขาในชีวประวัติของกรีก-โรมัน จากนั้นส่วนใหญ่แล้วนี้เป็นวิธีที่ผู้อ่าน/ผู้ฟังของลูกาจะได้รับเอาเนื้อหาของธรรมชาติอย่างเดียวกันในลูกา 1:5-4:15

“อย่างแท้จริงแล้ว ยอดรวมของเนื้อหาเกี่ยวกับพระเยซูในลูกา 1:5-4:15 คงได้ถูกถือว่าเป็นการคาดหวังถึงความยิ่งใหญ่ต่อสาธารณะชนในภายหลังของพระองค์... [เนื้อหานี้] จะรวมเพื่อจะทำนาย/บอกล่วงหน้าถึงประเภทของบุคคลที่พระเยซูจะเป็นในพันธกิจต่อสาธารณะของพระองค์ซึ่งเริ่มต้นที่ลูกา 4:16-30”[229]

ประเด็นของทุกๆ สิ่งในบทที่ 2 คือที่จะนำเสนอพระเยซูในฐานะพระเจ้า-มนุษย์ที่พิเศษ

“ระดับต่างๆ ของความเข้าใจถ่องแท้ที่บรรลุโดยผู้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ในวัยทารกจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย เมื่อข้อเท็จจริงเกี่ยวกับไม้กางเขนทำให้แนวความคิดเหล่านี้ที่จะรับเอาความหมายค่อนข้างใหม่ เรื่องราวในวัยทารกได้สร้างสถานะของคนวงในที่มีสิทธิพิเศษสำหรับผู้อ่าน แต่ตอนนี้การบรรยายแท้จริงของลูกาเริ่มต้น”[230]

III. การเตรียมตัวสำหรับพันธกิจของพระเยซู 3:1-4:13

ถัดไปลูกาบรรยายถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่ปูทางสำหรับพันธกิจต่อสาธารณะของพระเยซูในกาลิลีและยูเดีย

“... ในขณะที่ 1:5-2:52 จัดตั้ง *ความเป็นไปได้* ของภารกิจของพระเยซูในฐานะเป็นพระบุตรของพระเจ้า 3:1-4:13 ก็จัดตั้ง *ความน่าจะเป็นไปได้* ของมันก่อนที่จะพันธกิจนั้นเริ่มต้นด้วยลูกา 4:14 อย่างแท้จริง”[231]

ก. พันธกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมา 3:1-20

พันธกิจของยอห์นอย่างเช่นพันธกิจของพระเยซูไม่ได้เริ่มต้นจนกระทั่งท่านเป็นผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่ ส่วนนี้ของพระกิตติคุณแสดงถึงบทบาทอันสำคัญที่ยอห์นทำหน้าที่ในฐานะผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเมสสิยาห์

1. การเริ่มต้นของพันธกิจของยอห์น 3:1-6 (เปรียบเทียบ มธ. 3:1-6; มก. 1:1-6)

3:1-2 ลูกาทำการอ้างอิงที่มีรายละเอียดถึงเวลาที่ยอห์นเริ่มต้นพันธกิจของเขาเพื่อที่จะบันทึกความน่าเชื่อถือของพระกิตติคุณของท่าน [232] การอ้างอิงถึง “ทิเบริอัส” (“ปีที่สิบห้า” แห่ง “รัชกาล” ของเขา) เท่านั้นที่จำเป็นที่จะระบุวันเวลาการเริ่มต้นของพันธกิจของยอห์น ซึ่งต่อมาไม่นานได้นำหน้าการเริ่มต้นของพันธกิจของพระเยซู การอ้างอิงอื่นๆ ตั้งเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ในบริบททางประวัติศาสตร์ที่กว้างขึ้น

“ปอนทิอัส ปีลาต” เป็น “เจ้าเมือง (เจ้าหน้าที่) แห่งยูเดีย” ตั้งแต่ ค.ศ. 26 ถึงปลาย 36 หรือตอนต้น 37 เขาได้ถูกส่งให้ไปยังโรมเพื่อจะตอบการกล่าวหาบางอย่างที่มีต่อเขาแต่ก่อนที่เขาได้ไปถึงทิเบริอัสก็ได้ตายไปและไม่ไม่นานหลังจากนั้นปีลาตได้ฆ่าตัวตาย [233]

“เฮโรด” แอนทิพาสได้สิ้นสุดรัชกาลของเขาในฐานะ “เททราร์คซ์” (ผู้ปกครองแห่งส่วนที่สี่) ของกาลิลี ที่เริ่มต้นใน 4 ก.ค.ศ. โดยการปลดออกจากตำแหน่งใน ค.ศ. 39 เฮโรด “ฟิลิป” “น้องชายของเขา” ผู้ปกครองอาณาเขตต่างๆจนถึงทางตะวันออกเฉียงเหนือของปาเลสไตน์ ตั้งแต่ 4 ก.ค.ศ. และได้ตายไปใน ค.ศ. 34 [234] “ตราโคนิตัส” เป็นบริเวณที่อยู่ทางใต้ของ ดามัสกัส หลักฐานทางประวัติศาสตร์ในปัจจุบันไม่ช่วยให้บรรดานักวิชาการที่จะระบุ วันเวลาของ “ลีซานีเยส” “ผู้ปกครองแห่งอาบีเลน” ซึ่งเป็นบริเวณที่อยู่ทางใต้ของดามัสกัส

“อานนาส” เป็น “มหาปุโรหิต” ของอิสราเอลตั้งแต่ ค.ศ. 6 ถึง 15 จนกระทั่งเจ้าหน้าที่โรมัน ได้ปลดเขาออกจากตำแหน่ง อย่างไรก็ตาม พวกยิวบางคนถือว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตต่อไป และเขาก็รักษาชื่อเรียกนี้ไว้ [235] “คายาฟาส” ลูกเขยของเขาทำหน้าที่เป็นมหาปุโรหิต เป็นทางการตั้งแต่ ค.ศ. 18 ถึงฤดูใบไม้ผลิของ 37.[236] ดังนั้นกรอบเวลาโดยทั่วไปเมื่อ ยอห์นเริ่มต้นพันธกิจของท่านก็อยู่ระหว่าง ค.ศ. 26 และ 37 วันเวลาที่เจาะจง “ปีที่สิบห้า แห่งรัชกาลของทิเบริอัส ซีซาร์” ก็ยากขึ้นที่จะระบุ แต่บางทีมันในปี ค.ศ. 29.[237] ดังนั้น “พระวณะของพระเจ้ามาถึงยอห์น ... ในถิ่นทุรกันดาร” ที่ที่ท่านอาศัยอยู่ (เปรียบเทียบ 1:80) และท่านเริ่มต้นพันธกิจของท่านในฐานะเป็นผู้เผยพระวณะ (เปรียบเทียบ อสย. 1:1; ยรม. 1:1-3; และข้ออื่นๆ) ข่าวสารที่เฉพาะเจาะจง (คำกรีก *เรมา*) มายัง (คำกรีก *เอพิ*) ยอห์น จากพระเจ้าที่ท่านจะต้องนำส่ง

“คนสมัยโบราณไม่มีระบบสมัยใหม่ของลำดับเหตุการณ์ ซึ่งเป็นชื่อต่างๆของพวกเขา ผู้ปกครองอย่างเช่นที่นี่ที่เป็นแนวทางโดยทั่วไป” [238]

“ประโยคในฐานะที่เป็นทั้งหมดก็เตือนให้นึกถึงตัวบทเกี่ยวกับการเผยพระวณะ หลายตัวบท ซึ่งรวมถึงตัวบทเหล่านั้นที่ทำให้ผู้เผยพระวณะตั้งอยู่ในบริบท ทางประวัติศาสตร์พร้อมกับการอ้างอิงถึงบรรดาผู้นำระดับชาติ คือบรรดาผู้ที่ ป่าวประกาศถึงการมาของพระวณะของพระเจ้าถึงผู้ส่งสารและอย่างเช่นในลูกา 3:1-2 คือตัวบทเหล่านั้นที่รวมทั้งองค์ประกอบเหล่านี้”[239]

3:3 ลูกาอ้างอิงถึงพันธกิจที่เดินทางไปตามที่ต่างๆของยอห์นในบริเวณ “ทั่วลุ่มแม่น้ำจอร์แดน” ส่วนมัทธิวบรรยายว่ามันอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งยูเดีย (มธ. 3:1) สิ่งที่แสดงลักษณะของ พันธกิจของยอห์นในความคิดของคนร่วมสมัยของท่านคือ “บัพติศมา” (การให้บัพติศมา) ของท่าน สิ่งที่ทำให้การให้บัพติศมาของท่านปรากฏชัดอย่างเด่นชัดก็คือมันแสดงถึง “การ กลับใจใหม่” ที่ส่งผลต่อ “การยกโทษบาป” ของพระเจ้า เมื่อผู้คนมารับบัพติศมาจากยอห์น พวกเขาที่กำลังกล่าว โดยการมาว่าพวกเขาได้กลับใจจากบาปของพวกเขาแล้ว บัพติศมาของ

ยอห์นบอกเหตุผลล่วงหน้าถึงประเภทที่แตกต่างของบัพติศมาของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 16) ลูกากล่าวเล็กน้อยเกี่ยวกับการให้บัพติศมาของยอห์นแต่เน้นถึงการประกาศของท่าน

“งานของ ‘การป่าวประกาศ ... การกลับใจใหม่เพื่อการปลดปล่อยจากบาป’ (3:3) ยังคงเป็นศูนย์กลางตลอดลูกา-กิจการของอัครทูต [เปรียบเทียบ 4:18; 5:17-32; 24:47]”[\[240\]](#)

3:4-6 ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธทั้งสามอ้างอิสยาห์ 40:3 ว่าเป็นคำพยากรณ์ที่ยอห์นทำให้สำเร็จและ ยอห์นผู้ประกาศข่าวประเสริฐบันทึกว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาอ้างถึงตัวท่านเอง (เปรียบเทียบ ยน. 1:23) อย่างไรก็ตาม ลูกาท่านนั้นอ้างอิสยาห์ 40:4-5 ข้อเหล่านี้มีการ ตระเตรียมที่ถูกทำไว้สำหรับผู้เขียนที่เป็นกษัตริย์ซึ่งเป็นเรื่องปกติใน โลกกรีก-โรมัน [\[241\]](#) พวกเขาพร้อมข้อเท็จจริงอีกด้วยที่ว่า “ทุก” คนจะประสบกับ “ความรอด” ที่พระเจ้า จะจัดเตรียม หนึ่งในหัวข้อหลักของลูกาคือขอบเขตทั่วจักรวาลของความรอด (เปรียบเทียบ 2:30; กจ. 28:28; และข้ออื่นๆ).[\[242\]](#) โดยพื้นฐานแล้ว ลูกาอ้างจากฉบับ เซปทัวจินต์ พันธกิจของยอห์นประกอบด้วยการเตรียมพวกยิวโดยการทำให้พวกเขา ถูกต้องกับพระเจ้า เพื่อว่าเมื่อพระเมสสิยาห์ปรากฏ พวกเขาจะเชื่อในพระองค์

“ข้ออ้างอิงนี้จากอิสยาห์ไม่เพียงแต่ตีความภารกิจที่พิเศษของยอห์นเท่านั้นแต่ เปิดเผยจุดประสงค์ของพระเจ้าที่รองรับการบันทึกทั้งหมดของลูกา-กิจการของ อัครทูตอีกด้วย”[\[243\]](#)

ในลูกา ยอห์นเป็นต้นแบบของผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่เป็นคริสเตียน” [\[244\]](#)

“ส่วนเกี่ยวกับพันธกิจของยอห์นเริ่มต้นด้วยข้ออ้างอิงตามพระคัมภีร์อย่างยาว และจบลงด้วยการจับกุมที่นำไปสู่ความตาย พันธกิจของพระเยซูจะเริ่มต้นและจบ ลงในแนวทางเดียวกัน”[\[245\]](#)

2. การประกาศของยอห์น 3:7-18 (เปรียบเทียบ มธ. 3:7-12; มก. 1:7-8)

โดยเนื้อแท้แล้ว ยอห์นเรียกให้ผู้ฟังของท่านที่จะเปลี่ยนความคิดของพวกเขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขา กับพระเจ้า และที่จะแสดงถึงความแท้จริงแห่งการกลับใจใหม่ของพวกเขาด้วยความประพฤติที่ซบ ธรรมดา (ข้อ 7-14) ท่านสนับสนุนพระเยซูอีกด้วย (ข้อ 15-17) ลูกาท่านนั้นรวมการระบุของยอห์นถึงการ เปลี่ยนแปลงที่เจาะจงที่ผู้คนจำเป็นต้องทำเพื่อจะแสดงถึงการกลับใจใหม่แท้ (ข้อ 10-14)

3:7-9

บทนำของลูกาถึงชาวสารของยอห์นก็เป็นทั่วไปมากกว่าของมัทธิว แต่การสรุปของท่านถึงการประกาศของยอห์นก็เกือบเหมือนกับของมัทธิว อย่างไรก็ตาม ลูกาไม่เคยรายงานว่ายอห์นกล่าวว่า “จงกลับใจใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:2) ลูการอคอยที่จะแนะนำหัวข้อแผ่นดินสวรรค์จึ่งกว่าพระเยซูเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ (4:43)

อย่างที่อธิบาย (ภูเขาเลทรายที่มีพิช) พยายามที่จะหลีกเลี่ยงหนีต่อหน้าไฟป่าละเมาะที่ใกล้เข้ามา ดังนั้นพวกยิวแห่งสมัยของยอห์นก็พยายามที่จะหลีกเลี่ยงหนีการพิพากษาที่กำลังมาของพระเจ้า โดยการหนีไปหายอห์นเพื่อการรับบัพติศมา[246] อย่างไรก็ตาม ยอห์นรู้สึกว่าการหลบหลีกของพวกเขาสำหรับการมาหาท่านเป็นแค่ความปลอดภัยของพวกเขาไม่ใช่การกลับใจใหม่แท้ อุปนิสัยที่ชอบธรรมจะพิสูจน์ถึงการกลับใจแท้

“ยอห์นสงสัยเกี่ยวกับความพร้อมของพวกเขาสำหรับการกลับใจใหม่อย่างที่เยเรมีย์ได้สงสัยก่อนท่าน (ยรม. 13:23)”[247]

“ข้าพเจ้าไม่แนะนำการใช้คำนำที่ไม่ปกติสำหรับคำเทศนา [“พวกชาติงูราย”] แต่ข้าพเจ้าคิดว่ามันจะเหมาะสมในหลายคริสตจักร”[248]

พวกยิวหลายคนเชื่อว่าความชอบธรรมของอับราฮัมมีส่วนช่วยลูกหลานของเขา [249] อย่างที่พระเจ้าได้ตัดอิสราเอลออกจากอับราฮัมผู้ซึ่งเป็นศิลาในฝ่ายวิญญูณ ดังนั้นพระองค์จะก่อให้เกิด “ลูกๆ” เพื่อพระองค์เอง จาก “ศิลา” ในถิ่นทุรกันดาร (เปรียบเทียบ 19:40). [250] มีการเล่นคำที่นี้ในภาษาอารเมกที่เกี่ยวกับ “ศิลา” คือ *อับนายยา* และ “ลูกๆ” คือ *เบนายยา* ตามปกติแล้ว ผู้คน “ตัด” “และเผา” “ต้นไม้” ให้ผลที่ไม่ก่อให้เกิด “ผลดี” ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าจะพิพากษาอิสราเอลในฐานะเป็นต้นไม้ที่ไร้ผล นอกจากว่าพวกยิวกลับใจใหม่และเริ่มต้นออก “ผลแห่งการกลับใจใหม่” (เปรียบเทียบ 6:43-45; 13:6-9; อสย. 5:1-7; 10:33-34; 66:24; มลก. 4:1)

“คำกรีกกรีก [*เมทาโนอีโอ* ที่แปลว่า “กลับใจใหม่”] หมายถึง ‘ที่จะเปลี่ยนความคิดของบุคคลหนึ่ง’ แต่ในการใช้ของลูกาของคำนี้มันก็มาใกล้อย่างมากกับคำกรีกฮีบรูสำหรับคำว่ากลับใจซึ่งหมายถึงตามตัวอักษรว่า ‘ที่จะหันหรือหันไปรอบๆ’ . . . การเปลี่ยนมุมมองที่เกี่ยวข้องกับมุมมองทั้งหมดของบุคคลหนึ่งก็ถูกเรียกโดยคำศัพท์นี้ ที่จริง ยอห์นเรียกให้คนอิสราเอลที่จะเกิดผลที่ควรค่าแก่การกลับใจใหม่ (3:8) พระคัมภีร์ตอนนี้สำคัญเพราะว่ามันแยกการกลับใจใหม่จากสิ่งที่มีต้นกำเนิดและแสดงถึงการเชื่อมโยงระหว่างการกลับใจใหม่และผลอีกด้วย สิ่งหนึ่งนำไปสู่อีกสิ่งหนึ่ง

“สรุปแล้ว ลูกาเห็นว่าการกลับใจใหม่เป็นการเปลี่ยนแปลงมุมมองที่เปลี่ยนความคิดและการเข้าหาชีวิตของบุคคลหนึ่ง”[\[251\]](#)

3:10-11 การผนวกที่พิเศษของลูกาเกี่ยวกับผลของการกลับใจใหม่ (ข้อ 10-14) แสดงถึงความเป็นห่วงของท่านที่มีต่อความยุติธรรมทางสังคม ต่อฝูงชนที่จริงจัง ยอห์นก็แนะนำให้แบ่งปันทรัพย์สมบัติของพวกเขากับคนขัดสนอย่างใจกว้าง (เปรียบเทียบ กท. 5:22-23) เสือ (คำกรีก ซิตอน) เป็นชุดชั้นในสั้นที่สวมใส่ภายใต้เสื้อคลุม บ่อยครั้งแล้วพวกเขียวสวมสองตัวในคราวเดียวถ้าพวกเขามีสองตัว ชุดชั้นในเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่เราคิดว่าเป็นกางเกงใน สิ่งเหล่านั้นเป็นชั้นใต้ของเสื้อผ้า คำถามที่สำคัญ: “เราจะต้องทำอะไร?” (ข้อ 10) ถูกกล่าวซ้ำในภายหลังโดยหลายคนในลูกา-กิจการของอัครทูต (3:12, 14; 10:25; 18:18; กจ. 2:37; 16:30; 22:10)

3:12-13 ยอห์นแนะนำ “พวกคนเก็บภาษี” ที่จริงจัง ที่จะยับยั้งจากการรูดไถเงินมากกว่าที่พวกเขามีสิทธิ์ที่จะรับ (เปรียบเทียบ 5:27-32) การอ้างอิงทุกๆครั้งถึง “พวกคนเก็บภาษี” ในลูกาก็เป็นทางลบ เปรียบเทียบ 5:30; 7:34; 15:1; 18:13.) ยอห์นสนับสนุนความจริงใจและเสรีภาพจากความโลภ ท่านไม่ได้แนะนำการโค่นล้มระบบที่อนุญาตสำหรับการล่วงละเมิด แต่กำหนดศีลธรรมส่วนตัวที่จะจัดการล่วงละเมิด

“... มันคือชื่อเสียงของพวกเขาสำหรับการเกี่ยวข้องในประเภทของแผนการทางระบบเกี่ยวกับกรร โชกหรือการปล้นที่ถูกกล่าวถึงในบริบทนี้”[\[252\]](#)

3:14 เนื่องจากตำแหน่งของพวกเขาใน พวกทหารก็มีความสามารถแห่งการขู่ขู่ผู้คนด้วยการโต้ตอบด้วยกำลังทางทหารเพื่อที่จะกรร โชกเงิน “จากพวกเขา” ใครที่ทหารเหล่านี้เป็นก็ไม่ชัดเจนอย่างแน่นอน แต่มันก็ไม่สำคัญอีกด้วย ความโลภดูเหมือนว่าได้เป็นการทดลองที่พิเศษสำหรับพวกเขาเนื่องจากว่า “ค่าจ้าง” ของพวกทหารนั้นต่ำ ดังนั้นยอห์นเรียกร้องให้พวกเขาที่จะแสดงถึงความพึงพอใจ

ข้อ 12-14 ช่วยให้เราเห็นว่า การทดลองบางอย่างก็โดดเด่นในอาชีพบางอย่างกว่าอาชีพอื่นๆ อย่างไรก็ตาม การครอบครองทางวัตถุก็เป็นแหล่งของการทดลองต่อคนเหล่านี้ทุกคนอย่าง ที่มันยังคงเป็นในทุกวันนี้

3:15-17 การบันทึกของลูกาถึงการเทศนาของยอห์นเกี่ยวกับพระเยซูเป็นการบันทึกที่ยาวที่สุดในพระกิตติคุณสัมพันธทั้งสาม (เปรียบเทียบ ยน. 1:19-25) ยอห์นแยกแยะระหว่าง

การบัพติศมาของท่านและการบัพติศมาของพระเมสสิยาห์เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าท่านไม่ใช่พระเมสสิยาห์

การบันทึกของมัทธิวถึงคำเหล่านี้เน้นถึงความสำคัญของผู้ฟังชาวยิวของพระเยซูที่กลับใจใหม่ทางส่วนตัวและระดับประเทศ ลูคาปรับการบันทึกของท่านเข้ากับคนต่างชาติและเน้นถึงการพิพากษาที่พระเยซูจะนำมา (เปรียบเทียบ อสย. 4:4) การปรากฏของคำนำหน้านามคำเดียวก่อน “พระวิญญาณบริสุทธิ์” และ “ไฟ” ในตัวบทกรีกบ่งชี้ว่าข้ออ้างถึงบัพติศมาเดียว บางทีนี่เป็นบัพติศมาที่พระเยซูจะเริ่มเมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังโลกในฐานะกษัตริย์ที่เป็นพระเมสสิยาห์แต่ที่ซึ่งพระองค์ได้แสดงก่อนจากสวรรค์ ในฐานะเป็นการมองล่วงหน้าของเหตุการณ์นั้น ในวันฟื้นเทออสต์ (กจ. 1:5; 2:3-4; เปรียบเทียบ อสย. 44:3; ยอล. 2:28-32)

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่านี่เป็นบัพติศมาสองอย่างที่แยกกันที่เกี่ยวกับข้อกับการเสด็จมาครั้งแรกและครั้งที่สองของพระองค์[253] บัพติศมาด้วยน้ำของข้อบอกเหตุล่วงหน้าถึงบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเยซู การอ้างถึงข้ออ้างถึง “ไฟที่ไม่มีวันดับ” บ่งบอกถึงการพิพากษานิรันดร์ พระเยซูจะเป็นผู้ที่แข็งแกร่งกว่า (“ยิ่งใหญ่กว่า” ข้อ) ผู้พิพากษาไม่ใช่แค่พระเจ้า (เปรียบเทียบ ยน. 5:22)

3:18 การประกาศของข้อเป็นเชิงบวกอีกด้วย ท่าน “ประกาศ” ข่าวดี (ข่าวประเสริฐ) แก่ผู้คน (คำกรีก *λαοος* คือ กลุ่มที่ตอบสนองอย่างมีศักยภาพ) เช่นเดียวกับเดือนพวกเขาถึงการพิพากษาที่กำลังมา

“ข้ออธิบายถึงการที่ผู้ข่าวประกาศพระวจนะควรปฏิบัติงานของเขาอย่างไร นักประกาศต้องนำข่าวดีเช่นเดียวกับข่าวที่เปิดโปงบาป นักประกาศบางคนในอดีตได้มีแนวโน้มที่จะเน้นบาปอย่างมากจนบุคคลหนึ่งสงสัยว่าที่ไหนที่พระคุณสามารถถูกพบได้ ทุกวันนี้ปัญหาของเราก็เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามคือการสามารถที่จะเผชิญหน้าผู้คนด้วยการให้การและความผิดของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า”[254]

3. การสิ้นสุดของพันธกิจของข้อ 3:19-20

ลูคาสรุปการบันทึกของท่านเกี่ยวกับพันธกิจของข้อก่อนที่ท่านเริ่มต้นที่จะบรรยายถึงพันธกิจของพระเยซู การจัดเรียงเนื้อหานี้อนุญาตให้ลูกาที่จะดำเนินการเปรียบเทียบและการชี้ความแตกต่างพันธกิจของชายสองคนต่อไป [255] นักเขียนคนหนึ่งอภิปรายว่าลูกา นำข้อออกไปจากฉากก่อนการ

แนะนำถึงพระเยซูเพื่อที่จะลดความสำคัญของยอห์นเพื่อนิกายแบบดิสท์แห่งสมัยของลูกา (เปรียบเทียบ กจ. 19:1-7).[\[256\]](#)

“การทรงเรียกแบบการเผยพระวจนะของยอห์น พันธกิจของท่านในความสำเร็จแห่งพระคัมภีร์ การประกาศของท่านต่อทุกชนชั้นในสังคม การมีปัญหาของท่านกับเฮโรดและชะตาสุดท้ายของท่าน ทั้งหมดนั้นก็ยังมีสิ่งที่คล้ายกันของสิ่งเหล่านั้นในอาชีพของพระเยซู”[\[257\]](#)

ถ้อยคำที่รุนแรงของยอห์นเกี่ยวกับบาปนำไปสู่การถูกจับกุมของท่านและการถูกจำคุกโดยเฮโรด แอนติปาส มัทธิวและลูกาบันทึกเรื่องราวที่ยาวขึ้นของสิ่งที่ได้เกิดขึ้น (มธ. 14:4-12; มก. 6:17-29) ลูกาบันทึกการอ้างอิงถึงการตายของยอห์นในภายหลัง (9:7-9, 19-20) ที่นี้ท่านเน้นถึงความกล้าหาญของยอห์นและความเจ็บป่วยของสังคมที่ท่านเผชิญหน้า [\[258\]](#) บางทียอห์นเริ่มพันธกิจของท่านในปี ค.ศ. 29 และเป็นอิสระเป็นเวลาหนึ่งปี สองปีถัดไปท่านอยู่ในคุกและท่านได้ตายไปในปี ค.ศ. 32 [\[259\]](#)

ข. การรับบัพติศมาของพระเยซู 3:21-22 (เปรียบเทียบ มธ. 3:13-17; มก. 1:9-11; ยน. 1:29-34)

การบันทึกของลูกาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่สำคัญนี้ที่สั้นกว่าเนื้อหาที่คล้ายกัน ณ การรับบัพติศมาของพระองค์ พระเยซูก็ได้รับการทรงเจิมของพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับพันธกิจของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นมันเป็นโอกาสสำหรับพระบิดาที่จะรับรองพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระองค์ ลูกาเน้นถึงลักษณะสองอย่างนี้และไม่ได้บรรยายถึงการรับบัพติศมาที่แท้จริงของพระเยซูอย่างเต็มที่ แม้ว่าท่านบันทึกข้อมูลบางอย่างที่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆละเว้น

“สำหรับลูกาแล้ว การมีส่วนร่วมของพระเยซูในการรับบัพติศมาเป็นความร่วมมือของพระองค์ ในระยะของการเตรียมตัวที่ริเริ่มโดยยอห์นและการเข้าส่วนของพระองค์กับความจำเป็นและการคาดหวังของพันธกิจของยอห์น”[\[260\]](#)

3:21 เป็นที่ชัดเจนว่ายอห์นให้บัพติศมาแก่พระเยซู “หลังจาก” ท่านได้ให้บัพติศมาแก่หลาย (“ทุก”) “คน” ลูกาอาจได้ต้องการที่จะบ่งชี้โดยสิ่งนี้ว่าการรับบัพติศมาของพระเยซูเป็นจุดสูงสุดของพันธกิจของยอห์น [\[261\]](#) ตามลูกานั้น นี่เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ที่สำคัญหลายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น “ในขณะที่” พระเยซู “กำลังอธิษฐาน” (เปรียบเทียบ 5:16; 6:12; 9:18, 28-29; 11:1; 22:32, 40-44; 23:46) ลูกาท่านนั้นบันทึกว่าท้องฟ้าแหวกออกในขณะที่พระเยซูกำลังอธิษฐานนั่นคือการเปิดเผยจากพระเจ้าที่ตามมาเป็นการตอบสนองโดยตรงต่อการอธิษฐานของพระเยซู

“การอธิษฐานเป็นพิธีทางศาสนาที่แหวกท้องฟ้า: จงเจาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน”
[\[262\]](#)

ลูกามีความสนใจที่พิเศษในชีวิตการอธิษฐานของพระเยซู มันแสดงถึงการพึ่งพาที่มีสติของพระองค์ที่พระบิดาของพระองค์ในฐานะเป็นมนุษย์

“การรับบัพติศมาของพระเยซูเหมือนกับของผู้คนก็เป็นเหตุการณ์เดียวกันที่ แต่การอธิษฐานของพระองค์ดำเนินไปตลอดชีวิตของพระองค์”^[263]

บางทีการอธิษฐานนี้อธิบายถึงเวลาที่แตกต่างของคำกริยาและรูปแบบของคำกริยาที่เติม ing หรือ ed ในข้อนี้ ยิ่งกว่านั้นลูกาอาจได้อ้างอิงถึงการอธิษฐานของพระเยซูเพื่อจะหนุนใจให้ผู้อ่านของท่านที่จะทำสิ่งเดียวกัน การแหวกออกของท้องฟ้าบังชี้ถึงการแทรกแซงของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ด้วยการเปิดเผย พระเจ้าเองไม่ได้แทรกแซงในแนวทางนี้เป็นเวลาหลายศตวรรษ ผู้อ่านดั้งเดิมของลูกาพร้อมกับเบื้องหลังในเทวดานานกรีกของพวกเขาคงได้มีความสนใจที่พิเศษในการแทรกแซงนี้ อย่างที่กักเอานั้นพระทั้งหลายของกรีกแทรกแซงเรื่องราวของมนุษย์เป็นบางโอกาส ยิ่งกว่านั้น การอ้างอิงบ่อยๆของลูกาถึงพระเยซูที่อธิษฐานคงได้ช่วยผู้อ่านดั้งเดิมของท่านตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงและไม่ใช่แค่ “พระ” ผู้ได้เยี่ยมเยียนมนุษย์

“ในลูกา-กิจการของอัครทูตช่วงเวลาแห่งการอธิษฐานและการนมัสการบ่อยครั้งแล้วเป็น โอกาสสำหรับการเปิดเผยของพระเจ้าต่อบุคคลต่างๆในเรื่องราว นี่เป็นจริงเกี่ยวกับเศคาริยาห์ (ลก. 1:9-11), อันนา (2:37-38), โครเนลิอัส (กจ. 10:2-6), เปโตร (10:9-16), เปาโล (9:11-12; 22:17-21), และพวกผู้เผยพระวจนะและอาจารย์ของคริสตจักรในเมืองอันทิโอก (13:2) นี่เป็นจริงเกี่ยวกับพระเยซูเช่นกัน การเลือกสาวกสิบสองคนของพระเยซูก็ถูกนำโดยการอธิษฐานที่จริงเป็นการอธิษฐานตลอดทั้งคืน (แตกต่างจาก มัทธิว มาระโก) ที่ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูกำลังแสวงหาการนำพาของพระเจ้าสำหรับการเลือก 6:12) การจำแลงพระกายเกิดขึ้นในขณะที่พระเยซูกำลังอธิษฐานอีกด้วย (แตกต่างจาก มัทธิว มาระโก). ... ใน 22:40-46 อีกด้วย ถ้าข้อ 43-44 เป็นส่วนดั้งเดิมของตัวบท พระเยซูอธิษฐานเกี่ยวกับภารกิจของพระองค์และรับเอาการตอบสนองผ่านทางนิมิตของทูตสวรรค์ที่เสริมกำลัง”^[264]

3:22 นี่เป็น การปรากฏของพระเจ้า คือ พระเจ้าที่ปรากฏในรูปร่างที่มีตัวตน (“ทางร่างกาย”) “นกพิราบ” เป็นสัญลักษณ์ตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับสันติสุขและผู้ประกาศหรือผู้นำข่าวดี (ปฐมก. 8:8-12; เปรียบเทียบ ปฐมก. 1:2) โดยพื้นฐานแล้ว มันแสดงถึงการมาของ “พระวิญญาณ” แห่งสันติสุขของพระเจ้าเพื่อจะให้ฤทธิ์เดชแก่พระเยซูสำหรับพันธกิจของพระองค์ (อสย. 42:1; เปรียบเทียบ อสย. 64:1) ประการที่สอง มันแสดงถึง สันติสุขที่

พระเยซูจะมอบแก่บรรดาผู้ที่เชื่อในพระองค์[265] ลูกาเท่านั้นเขียนว่าพระวิญญาณเสด็จลงมา “ในรูปแบบทางกายภาพ” ด้วยเหตุนี้ก็ให้การปรากฏของพระเจ้าที่เป็นสสารมากขึ้น “เสียดจก (มาจาก) ฟาสาวรรค์ระบุพระเยซูว่าเป็น “พระบุตรที่รัก” ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:32; อพย. 20:1; สดค. 2:7; อสย. 42:1) พระเจ้าป่าวประกาศว่า ความโปรดปราน ของพระองค์ อยู่ เหนือพระเยซูไม่ใช่ที่ว่าพระองค์ในฐานะเป็นพระบิดา รู้สึกยินดี ในพระบุตรของพระองค์[266] ด้วยการรับรองนี้ถึงการทำให้สามารถของพระเจ้า พระเยซู ก็พร้อมที่จะเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์

“พระคริสต์ที่เป็นขึ้นเชื่อมโยงการเริ่มต้นของภารกิจของพวกอัครทูตด้วยการเสด็จมาของพระวิญญาณเหนือพวกเขา (ลก. 24:46-49; กจ. 1:8) ฉากวันฟื้นเทคอสต์แสดงให้เห็นว่าการเสด็จมาของพระวิญญาณนำไปสู่การประกาศครั้งแรก และการขยายของชุมชนทันที ดังนั้นในทั้งลูกาและกิจการของอัครทูตการเสด็จลงมาของพระวิญญาณริเริ่มลำดับศูนย์กลางของเหตุการณ์ต่างๆที่ครอบคลุมงานเขียนเหล่านี้”[267]

“การประยุกต์ใช้พื้นฐานของตัวบทมาในศาสนศาสตร์พระคริสต์ของมัน หลายคนในวัฒนธรรมของเรานับถือพระเยซูซึ่งถือว่าพระองค์ทรงเป็นอาจารย์ทางศาสนาแห่งความสำคัญที่ยิ่งใหญ่และแม้กระทั่งตั้งพระองค์ไว้ท่ามกลางอาจารย์ทางศาสนาในระดับสูงแห่งทุกสมัย คนอื่นๆแม้กระทั่งยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะซึ่งให้ที่นั่งแก่พระองค์ในสโมสรมที่จำกัดแห่งบรรดาผู้เปิดเผยของพระเจ้า แต่สูงอย่างที่ยังความเหล่านี้แห่งการนับถือเป็น ข้อความเหล่านี้ก็งานในการเปรียบเทียบกับภาพตามพระคัมภีร์ ลูกาแสดงให้เห็นว่าพระเยซูไม่เหมือนใครก็ตามที่มาก่อนพระองค์หรือใครก็ตามตั้งแต่นั้น หอเกียรติยศทางศาสนาที่ซึ่งพระองค์ถูกใส่ไว้ก็มีภาพเดียวในมัน—ภาพของพระองค์ มีอาจารย์ ผู้เผยพระวจนะและกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่มาตลอด แต่มีผู้เดียวเท่านั้นที่ได้รวมบทบาททั้งหมดนั้นในฐานะพระบุตรของพระเจ้า”[268]

ค. ลำดับพงศ์ของพระเยซู 3:23-38 (เปรียบเทียบ มธ. 1:1-17)

ทำไมลูกาใส่ลำดับพงศ์ของพระเยซูของท่านไว้ ณ จุดนี้ในพระกิตติคุณของท่าน? บางทีท่านทำอย่างนั้นเพราะว่านี่เป็นการเริ่มต้นแห่งพันธกิจต่อสาธารณะของพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันเป็นจุดที่บทบาทของพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้าที่ได้รับอำนาจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เริ่มต้น[269] มีทิวทัศน์ที่ลำดับพงศ์ของพระเยซูเพื่อจะแสดงให้เห็นว่าพระองค์มีสิทธิ์ที่ถูกต้องสมควร โดยกำเนิดที่จะครอบครองบัลลังก์ของดาวิด ดังนั้นท่านใส่ลำดับพงศ์ของพระองค์ไว้ ณ การเริ่มต้นของพระกิตติคุณของท่าน ลูกาต้องการที่จะแสดงถึงบรรพบุรุษของพระเยซู ผู้ซึ่งตอนนี้เริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ในฐานะพระบุตรที่ได้รับการรับรองของพระเจ้า

“ลำดับพงศ์ทำหน้าที่เป็นตัวบ่งชี้ถึงสถานะ (ที่ได้รับเป็นมรดก)...” [270]

มีความแตกต่างที่โดดเด่นอื่นๆอีกมากมายระหว่างลำดับพงศ์ทั้งสองในมัทธิวและลูกา ความแตกต่างเหล่านี้ดำเนินไปในทิศทางที่แตกต่าง ของมัทธิวเริ่มต้นด้วยอับราฮัมและจบในพระเยซู และของลูกา เริ่มต้นด้วยพระเยซูและดำเนินการกลับไปยังอาดัมและพระเจ้า รายชื่อของมัทธิวเน้นถึงที่ของพระเยซูในชนชาติยิวโดยการบันทึกบรรพบุรุษของพระเยซูกลับไปยังอับราฮัมซึ่งเป็นบิดาของพวกยิว มุมมองของลูกาก็กว้างกว่าซึ่งสืบเสาะพระเยซูตลอดทางกลับไปยังอาดัมและแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นสมาชิกของเผ่าพันธุ์มนุษย์

มัทธิวแบ่งกลุ่มชื่อต่างๆของท่านไปสู่สามกลุ่มๆละ 14 ชื่อ ส่วนลูกาแค่ลงรายชื่อบรรพบุรุษจำนวน 78 คน มันเป็นไปได้ที่จะแบ่งรายชื่อของลูกาไปสู่ 11 กลุ่มๆละ 7 ชื่อรวมชื่อพระนามของพระเจ้า[271] แต่ลูกาไม่ได้ดึงดูดความสนใจไปที่การแบ่งของท่านอย่างที่มัทธิวทำ มัทธิวบันทึกการสืบเชื้อสายของพระเยซูตั้งแต่โยเซฟถึงซาโลมอน แต่ลูกาสืบเสาะบรรพบุรุษคนอื่นๆตั้งแต่โยเซฟจนถึงนาธานบุตรอีกคนหนึ่งของดาวิดเป็นที่ชัดเจนว่ามัทธิวให้เชื้อสายตามกฎหมายของพระเยซูแห่งการสืบเชื้อสายของดาวิดที่เอ่ยถึงผู้รับมรดกทั้งหลายต่อบัลลังก์ของเขา แต่ลูกาให้อีกกิ่งก้านหนึ่งของต้นตระกูลของดาวิดที่บางคนรู้สึกว่าเป็นสายโลหิตของโยเซฟ [272] ความเป็นไปได้ที่คล้ายกันก็ตามมา:

“การกลมกลืนที่น่าเชื่อถือมากที่สุดที่ตั้งอยู่บนธรรมเนียมยิวในกรณีของการแต่งงานของทายาทหญิง มันอาจจะเป็นว่ามารีย์ไม่มีพี่ชายน้องชายและดังนั้นในการแต่งงานของเธอกับโยเซฟ สามิของเธอก็ถูกรับเอามาเป็นลูกโดยบิดาของมารีย์ผู้ซึ่งลำดับพงศ์ของเขานั้นถูกสะท้อนในตัวบทของลูกา (เปรียบเทียบ อสร. 2:61; กคว. 32:41 เปรียบเทียบ 1 พศด. 2:21-22, และชื่ออื่นๆ)”[273]

มัทธิวอ้างอิงถึงผู้หญิงหลายคนในลำดับพงศ์ของท่าน แต่ลูกาไม่ได้อ้างอิงเลย สุดท้ายแล้ว รายชื่อของลูกาก็ยาวกว่ารายชื่อของมัทธิวอย่างมาก[274]

“ที่ลำดับพงศ์ถูกบันทึกไว้ก็แสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์แท้จริง ไม่ใช่กึ่งพระเจ้าเหมือนคนเหล่านั้นในเทวดานานของกรีกและโรมัน ที่มันกลับไปยังดาวิดก็ชี้ถึงองค์ประกอบที่สำคัญในคุณสมบัติเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระองค์ ที่มันกลับไปยังอาดัมก็นำมาซึ่งตระกูลของพระองค์ ไม่ใช่กับอิสราเอลเท่านั้นแต่กับเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดอีกด้วย ที่มันกลับไปยังพระเจ้ายิ่งก็เชื่อมโยงพระองค์กับพระผู้สร้างของทุกสิ่ง พระองค์ทรงเป็นพระบุตรพระเจ้า”[275]

“โดยการขยายลำดับพงศ์ในแนวทางนี้ ลูกาก็ตั้งประเด็นที่สำคัญที่สุดของท่านในส่วนนี้ อาดัมในฐานะบุตรของพระเจ้ามาหลังจากการกล่าว ณ การรับบัพติสมาถึงพระเยซูในฐานะบุตรของ

พระเจ้า (ลก. 3:22) และก่อนข้อแนะนำที่ล่อลวงของผู้ทดลองต่อพระเยซูในฐานะพระบุตรของพระเจ้า (4:1-13, และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อ 3, 9)”[276]

“การต่อกันหรือห่วงโซ่ของสาเหตุซึ่งถูกแสดงโดยการกล่าวซ้ำของ ‘บุตรของ’ ก็หายากในลำดับพงศ์ตามพระคัมภีร์ (แม้เปรียบเทียบ 1 พศด. 3:10-24; 6:16-30) แต่ทำหน้าที่เป็นหน้าที่ที่สำคัญ มันไม่เพียงแต่เชื่อมโยงสมาชิกเหล่านี้ของสายตระกูลของพระเยซูด้วยกันเท่านั้น แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งจัดเตรียมสำหรับประเภทของการค่อยๆ เพิ่มขึ้นที่ส่งผลให้เกิดในความรู้ถึงพระเจ้าในฐานะเป็นผู้ริเริ่มของสายบรรพบุรุษของพระเยซูอีกด้วย”[277]

3:23 บางทีลูกาอ้างอิงถึงจำนวนกลม “ประมาณ 30” เพื่อจะอธิบายถึงอายุของพระเยซูเมื่อพระองค์เริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ เพราะว่าบุคคลในพระคัมภีร์เดิมที่สำคัญหลายคนได้เริ่มงานรับใช้พระเจ้าของพวกเขาเมื่อพวกเขาอายุได้ 30 ปี (เปรียบเทียบ ปฐก. 41:46; กฉ. 4:3, 23; 2 ซมอ. 5:4; อสค. 1:1) นี่รวมถึงพวกปุโรหิตของอิสราเอล (กฉ. 4) บางคนถือว่า 30 เป็นอายุที่ซึ่งบุคคลหนึ่งเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่[278] เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูอายุได้ 32 ปี เมื่อพระองค์เริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ [279] ลูกาอธิบายอีกว่าพระเยซูไม่ใช่ “บุตรชายทางกายภาพของโยเซฟ” ผู้คนแค่ทึกทักเอาว่าพระองค์เป็น

3:24-38 มัทธีวสืบเสาะเชื้อสายของโยเซฟกลับไปยังดาวิดผ่านทางยาโคบบิดาของโยเซฟและซาโลมอนบุตรชายของดาวิด ลูกาสืบเสาะเชื้อสายของโยเซฟกลับไปยังดาวิดผ่านทางเอลีบิดาของโยเซฟ (หรือเฮลี, NIV) และนาธันบุตรชายของดาวิด มีความผิดพลาดในตัวบทใหม่ หนึ่งในลำดับพงศ์เหล่านี้เป็นลำดับพงศ์ของมารีย์แทนที่จะเป็นของโยเซฟอย่างแท้จริงไหม หรือโยเซฟมีบิดาสองคน?

เชื้อสายทั้งสองของโยเซฟดำเนินการกลับผ่านทางชุดของชื่อที่แตกต่างทั้งสิ้นสองชุด ดังนั้น ก็ไม่ดูเหมือนที่จะเป็นความผิดพลาดในตัวบทเกี่ยวกับชื่อของบิดาของโยเซฟ ลูกาไม่แม้กระทั่งอ้างอิงถึงมารีย์ในลำดับพงศ์ของท่านและอย่างชัดเจนแล้วมัทธีวดูเหมือนว่าได้อธิบายถึงบรรพบุรุษของโยเซฟ (มธ. 1:16) ดังนั้นมันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ว่าหนึ่งในลำดับพงศ์นั้นเป็นของมารีย์ อาจดูเหมือนแปลก โยเซฟดูเหมือนจะมีบิดาสองคน

การแก้ไขหนึ่งต่อปัญหานี้ก็คือว่าธรรมเนียมของการแต่งงานกับหญิงม่ายของพี่ชายในตะวันออกใกล้โบราณอนุญาตให้หญิงม่ายของชายที่ไร้บุตรที่จะแต่งงานกับน้องของเขา (ที่ยังไม่ได้แต่งงาน) มันเป็นเรื่องปกติที่จะถือว่าลูกของการแต่งงานครั้งที่สองเป็นลูกตามกฎหมายของชายที่ได้ตายไป เพื่อทำให้ชื่อของชายนั้นถาวร ในลำดับพงศ์ทั้งหลายบางครั้งคนสมัยโบราณลงรายชื่อลูกเช่นนั้น ในฐานะเป็นลูกของบิดาแท้จริงของเขา แต่

บางครั้งก็ในฐานะลูกของบิดาตามกฎหมายของเขา นี่อาจเป็นการแก้ไขต่อปัญหาของพวกบิดาของโยเซฟ มันเป็นการอธิบายที่เก่าแก่อย่างมากที่บรรพบุรุษคริสตจักรอัฟริกันในศตวรรษที่สามสนับสนุน[280]

เป็นที่ชัดเจนว่า ไม่ว่าจะยาโคบหรือเอลี (เฮลี) เป็นบิดาแท้จริงของโยเซฟและชายอีกคนหนึ่ง เป็นบิดาตามกฎหมายของเขา นี่อาจเป็นการแก้ไขต่อปัญหาของบิดาสองคนของเฮลตีเอลอีกด้วย (มธ. 1:12; ลก. 3:27) อย่างไรก็ตาม นี่แค่เป็นการอธิบายที่เพียงพอถ้า ยาโคบและ เอลีเป็นพี่น้องร่วมมารดาโดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกของมารดาคนเดียวกันแต่ไม่ใช่บิดาคนเดียวกัน บิดาของยาโคบคือ “มัทธิต” และปู่ของเขาคือ “เอลเอซาร์” ส่วนบิดาของเอลีคือ มัทธิต” และปู่ของเขาคือ “เลวี”

การแก้ไขอีกอย่างหนึ่งก็คือว่ามัทธิวจัดเตรียมรายชื่อของบรรดาผู้ดำรงตำแหน่ง (ตามจริงหรือที่สามารถเป็นไปได้) ต่อบัลลังก์ของดาวิดและลูกกลางรายชื่อบิดาและบรรพบุรุษทางกายภาพของโยเซฟ [281] ข้าพเจ้าชอบมุมมองนี้ ตามมุมมองนี้ มัทธิวแสดงให้เห็นว่าพระเยซูมีสิทธิ์ที่ถูกต้องสมควรที่จะปกครองในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์ เนื่องจากว่าพระองค์อยู่ในเชื้อสายกษัตริย์ผ่านทางโยเซฟผู้ปกครองทางกฎหมายของพระองค์ ลูกาแสดงให้เห็นว่าพระเยซูเป็นพงศ์พันธุ์ทางสายโลหิตแท้ของดาวิด กระนั้นลูกาแสดงให้เห็นแล้วในบทที่ 1 และ 2 ว่าพระเยซู ไม่ใช่ บุตรชายทางชีววิทยาของโยเซฟ

บรรดาผู้สนับสนุนมุมมองนี้ชี้ว่าลูกาละม้ายที่กล่าวว่าเป็นแค่ “ถูกเข้าใจว่า” เป็น “บุตรของโยเซฟ” (ข้อ 23) อย่างไรก็ตาม ถ้าพระองค์ไม่ใช่บุตรทางกายภาพของโยเซฟ ประเด็นของการสืบเสาะบรรพบุรุษของโยเซฟเพื่อจะพิสูจน์ถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคืออะไร? การวิจารณ์นี้ประยุกต์ใช้กับมุมมองแต่ก่อนอีกด้วย บางทีในสายตาของพวกกรีก การเชื่อมโยงของพระเยซูกับอาดัมผ่านทางโยเซฟคงโน้มน้าวใจอย่างเพียงพอ

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าลำดับพงศ์เป็นของโยเซฟ แต่ลูกาไม่ได้หมายถึงว่าโยเซฟเป็นบิดาทายกายภาพของพระเยซู

“ในสายตาของกฎหมาย พระเยซูทรงเป็นทายาทของโยเซฟ และดังนั้นก็เป็นสายเลือดของโยเซฟซึ่งมีความสำคัญ”[282]

กระนั้นจุดประสงค์ของลำดับพงศ์ดูเหมือนที่จะสืบเสาะพระเยซูกลับไปยังมนุษย์คนแรกเพื่อจะพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นบุตรแท้จริงของอาดัม

ปัญหาที่ชัดเจนที่มีกับมุมมองที่ว่าลูกาบันทึกลำดับพงศ์ของมารีย์ซึ่งเป็นมุมมองที่สื่อก็คือว่าท่านไม่ได้อ้างอิงถึงมารีย์แต่เขียนว่าลำดับพงศ์ของท่านเป็นของโยเซฟ บรรดาผู้สนับสนุนของมุมมองนี้อธิบายถึงการอ้างอิงถึงมารีย์ในแนวทางนี้: มันไม่ใช่ธรรมเนียมท่ามกลางพวกโรมันหรือพวกยิวที่จะรวมชื่อของผู้หญิงไว้ในรายชื่อเช่นนั้น [283] อย่างไรก็ตามมัทธิวลงรายชื่อผู้หญิงสี่คนในลำดับพงศ์ของท่านและลูกาแสดงถึงความใส่ใจในพวกผู้หญิงมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ[284] มันดูเหมือนเป็นไปได้ที่ว่าคุณคงได้ยับยั้งจากการใช้ชื่อของมารีย์ถ้าท่านหมายถึงว่าลำดับพงศ์นี้เป็นของเธอ

“... ในขณะที่คริสตจักรเริ่มแรกโดยทั่วไปแล้วถือว่าทั้งสองรายการ ตั้งแต่การปฏิรูปทางศาสนานั้นหลายคนได้ถือรักษาอย่างแข็งขันว่าลูกาให้ลำดับพงศ์ของมารีย์ และมุมมองนี้มีความชอบของมันไม่น้อย”[285]

นักวิชาการส่วนใหญ่ก็ไม่หวั่นเกี่ยวกับการแก้ไขต่อปัญหานี้

“ดังนั้นมันถูกต้องเท่านั้นที่จะยอมรับว่าปัญหาที่ก่อให้เกิดโดยการมีอยู่ของลำดับพงศ์สองอย่างก็แก้ไขไม่ได้ด้วยหลักฐาน ณ การจัดการของเราในปัจจุบัน”[286]

ตั้งแต่คาวิตถึงอับราฮัม (ข้อ 32-34) รายชื่อของลูกาก็คล้ายกับของมัทธิวก่อนข้างใกล้เคียง (มธ. 1:2-6) รายชื่อตั้งแต่อับราฮัมถึงอาดัม (ข้อ 34-38) ก็คล้ายกันอย่างมากกับรายชื่อในปฐมกาล 11:10-26 (เปรียบเทียบ ปฐก. 5:1-32; 1 พศด. 1:1-26).[287]

การปรากฏของ “เซอัลทิเอล” และ “เศรบบาเบล” ในรายชื่อของทั้งพงศ์พันธุ์ของซาโลมอนและพงศ์พันธุ์ของนาธันก็เป็นอีกปัญหาหนึ่ง (มธ. 1:12; ลูกา 3:27) เยโคนิยาห์ลูกหลานของซาโลมอนอาจได้รับเอาเซอัลทิเอลซึ่งเป็นลูกหลานของนาธันและบิดาของเศรบบาเบลเข้าไปในเชื้อสายของเขา (เปรียบเทียบ 1 พศด. 3:17; ยรม. 22:30) จากนั้นลูกหลานของเศรบบาเบลดำเนินการเชื้อสายทั้งสองของซาโลมอนและนาธันต่อไป ซึ่งกึ่งกันหนึ่งของตระกูลนี้ทำให้เชื้อสายทางกฎหมายของซาโลมอนนั้นถาวรและอีกกึ่งกันหนึ่งทำให้สายโลหิตของนาธันถาวร[288] ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่ามีสองชุดของบิดาและบุตรชายที่ชื่อ “เซอัลทิเอลและเศรบบาเบล” คือชุดหนึ่งอยู่ในเชื้อสายทางกฎหมายของโยเซฟและอีกเชื้อสายหนึ่งอยู่ในสายโลหิตของเขา

“พระเยซูเป็นเพียงบุตรชายที่ชัดเจนของโยเซฟ ที่จริงอัตลักษณ์ของพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องถูกสืบเสาะผ่านทางโยเซฟไปถึงอาดัมเลย แต่ขึ้นอยู่กับปฏิสนธิที่อัศจรรย์

ของพระองค์ ดังนั้นลำดับพงศ์เตรียมความถูกต้องสมควรที่จำเป็นในโลกแก่พระเยซูที่ซึ่งพระองค์ จะดำเนินการภารกิจของพระองค์”[289]

ง. การทดลองของพระเยซู 4:1-13 (เปรียบเทียบ มธ. 4:1-11; มก. 1:12-13)

ลูกาเน้นถึงการที่พระวิญญาณผู้ได้เสด็จมาเหนือพระเยซู ณ การรับบัพติศมาของพระองค์ นำพาและให้อำนาจ พระองค์ในการทดลองของพระองค์ และการที่พระเยซูซึ่งเป็นพระบุตรที่ได้รับการรับรองของพระเจ้าทำให้ พระบิดาของพระองค์โปรดปราน โดยการเชื่อฟังของพระองค์ พระเยซูได้พิชิตมารผู้ต่อต้านแผนการของ พระเจ้า เรื่องราวนี้เสริมสร้างอีกด้วยเพราะว่ามันช่วยผู้เชื่อเข้าใจวิธีที่จะตระหนักและพิชิตการโจมตีของ ซาตาน เราทำอย่างนั้นอย่างที่เราได้ทำ โดยการเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเปิดเผยไว้ใน พระคัมภีร์ พระเยซูต้องการตอบสนองต่างๆของพระองค์ต่อซาตานจากพระคัมภีร์ตอนต่างๆของ พันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวข้องกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร (ฉบบ. 8:3; 6:13, 16).[290] พระเยซูประสบความสำเร็จในถิ่นทุรกันดารไม่น้อยในขณะที่อิสราเอลได้ล้มเหลว [291]

“ในการวิเคราะห์สุดท้าย พระเยซูถูกทดลองไม่ใช่ในฐานะอาดัมที่สองหรืออิสราเอลแต่ในฐานะ พระบุตร มีการแต่ต้องถึงแบบลักษณ์ของอาดัมและแบบลักษณ์ของอพยพที่น่าพิจารณา แต่นั่นเป็น เพราะประสบการณ์ของอาดัมและอิสราเอลเป็นกรณีแบบอย่างแห่งการทดสอบพระบุตรของ พระเจ้า”[292]

โดยทั่วไปแล้วมีการทักท้วงเอาว่าพระเยซูอยู่ตามลำพังระหว่าง 40 วันของพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร โดยหลัก แล้วเพราะว่าไม่มีการอ้างอิงถึงคนอื่นที่อยู่กับพระองค์ มาร์ติน ลูเธอร์เขียนดังต่อไปนี้:

“อวาเข้าไปสู่ปัญหาเมื่อเธอเดินในสวนตามลำพัง ข้าพเจ้ามีการทดลองที่แย่มากที่สุดเมื่อข้าพเจ้าอยู่ตาม ลำพัง”[293]

ลูกาบันทึกการทดลองสามอย่างที่มัทธิวบันทึก แต่ท่านกลับลำดับของเหตุการณ์ที่สองและที่สาม เป็นที่ ชัดเจนว่าลูกาเรียงลำดับใหม่เพื่อจะเน้นถึงชัยชนะของพระเยซูในเยรูซาเล็ม ลูกาบอกว่าเยรูซาเล็มเป็น ศูนย์กลางที่พระเยซูเคลื่อนไปสู่ในพระกิตติคุณนี้ และศูนย์กลางจากที่ซึ่งข่าวประเสริฐกระจายไปยังที่สุด ปลายของแผ่นดินโลกในกิจการของอัครทูต (กจ. 1:8) ในอีกด้านหนึ่ง มัทธิวสรุปการบันทึกของท่านถึงการ ทดลองด้วยการอ้างอิงถึงราชอาณาจักรซึ่งเป็นความสนใจที่เฉพาะของท่าน การเรียบเรียงเนื้อหาใหม่นี้ อธิบายถึงข้อเท็จจริงที่ว่าบางครั้งผู้เขียนพระกิตติคุณเปลี่ยนลำดับของเหตุการณ์ในการบันทึกของพวกเขา เพื่อจะเน้นถึงประเด็นที่เจาะจงในความสอดคล้องกับจุดประสงค์และข่าวสารของพวกเขา

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าเนื่องจากว่าลูกาเน้นถึงความเป็นมนุษย์ของพระเยซู ท่านก็นำเสนอการทดลองต่างๆ เพื่อว่าสิ่งเหล่านั้นสอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์คือร่างกาย จิตใจและวิญญาณ [294] การทดลองเหล่านี้กระทบพระเยซูอย่างเป็นทางการ ส่วนตัว ทางสังคมและฝ่ายวิญญาณ [295]

“การทดลองต่างๆ ที่มนุษย์จำต้องเผชิญในชีวิตก็เป็นสิ่งที่เห็นได้อย่างชัดเจนที่นี่ ในวัยหนุ่มมันคือค้นหาของเนื้อหนัง ในวัยผู้ใหญ่มันคือค้นหาของตาเพื่อจะครอบครองและชื่นชม ในวัยชรามันคือความหยิ่งของชีวิต” [296]

ผู้อ่านชาวกรีกมีความสนใจในแนวคิดของพระบุตรของพระเจ้าที่ปรากฏอย่างชัดเจนในการทดลองสองอย่าง พวกเขาให้ความสนใจในการอัศจรรย์อีกด้วยซึ่งปรากฏในหนึ่งหรือไม่กี่สองจากทั้งหมด และซาตานผู้ปรากฏในการทดลองทั้งสาม

4:1-2 การอ้างอิงถึงพระเยซูที่ “เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เชื่อมโยงเหตุการณ์นี้กับการรับบัพติศมาของพระเยซู (3:22) ดูเหมือนจะเป็นการเปรียบเทียบที่จงใจระหว่างอิสราเอลในฐานะบุตรของพระเจ้า (อพย. 4:22-23; ฮชย. 11:1) และพระเยซูในฐานะบุตรของพระเจ้า ในเรื่องราวนี้ บุตรทั้งสองประสบกับการทดลองในถิ่นทุรกันดารเป็นระยะเวลาของ 40 คืออิสราเอลเป็นเวลา 40 ปีและพระเยซูเป็นเวลา 40 วัน (เปรียบเทียบ ปฐก. 7:4; อพย. 24:18; 1 พกษ. 19:8; ยนา. 3:4; มก. 1:13) บางทีพระเจ้าถึระยะเวลาของ “วัน” ว่าเป็นของกลุ่มคนที่เหมาะสมสำหรับคนหนึ่งที่เปรียบเทียบกับ “ปี” สำหรับชนชาติ [297] โมเสสอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลา 40 วันโดยปราศจากอาหารอีกด้วย (ฉรบ. 9:9) อิสราเอลได้ล้มเหลวแต่พระเยซูประสบความสำเร็จ พระวิญญาณของพระเจ้า “ได้นำ” บุตรทั้งสอง “เข้า... ไปในถิ่นทุรกันดาร” (เปรียบเทียบ ฉรบ. 8:2) พระเจ้าได้ทดสอบอิสราเอลที่นั่นและพระเจ้าได้อนุญาตให้มารที่จะทดสอบพระเยซูที่นั่น จึงสังเกตว่าการทดลองอยู่ถึง 40 วัน ไม่ใช่แค่วันเดียว ณ ตอนปลายของ 40 วัน

ซาตานทดลองให้ผู้คนที่จะหันไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่เคยทำสิ่งนี้ (ยก. 1:13) ผู้คนทดลองพระเจ้าโดยการทำการเรียกร้องที่ไม่มีเหตุผลต่อพระองค์ (กคว. 14:22; ฉรบ. 6:16; สดค. 106:14) พระเจ้าทดสอบแต่ไม่ทดลองผู้คน (อพย. 16:4; 20:20; ฉรบ. 8:2; 13:1-3; วนฉ. 2:22; 3:4; 2 พศด. 32:31) สามประเภททั้งหมดของการทดสอบเกิดขึ้นในการทดลองของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารและการทดลองของพระเยซูที่นี่ [298]

พระเยซูพิสูจน์ว่าเป็นที่พอพระทัยแก่พระเจ้าอย่างเต็มที่ในการทดลองของพระองค์ แต่ซาตานไม่เป็นที่พอใจแก่พระองค์ พระเยซูที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เข้าข้างพระเจ้าในขณะที่ซาตานที่ไม่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณก็ต่อต้านพระองค์ [299] พระเยซู

ทรงหิวทางกายภาพแต่พระองค์ทรงเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ดังนั้นความสำคัญของการควบคุมของพระวิญญาณก็ชัดเจนในพระคัมภีร์ตอนนี้ อย่างเช่นความสำคัญของความคุ้นเคยกับและความจงรักภักดีต่อพระคัมภีร์ พระเยซูได้อดอาหาร (มธ. 4:2; เปรียบเทียบ อพย. 34:28; จธบ. 9:9) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูประสบกับการทดลองตลอด 40 วันแต่สามเหตุการณ์ที่ลูกาบันทึกได้เกิดขึ้น ณ ตอนปลายของระยะเวลา นั้น (เปรียบเทียบ มก. 1:13)

4:3-4 การทดสอบทั้งสามที่ถูกบันทึกไว้ก็ล่อลวงให้พระเยซูที่จะละทิ้งการพึ่งพาที่พระเจ้าของพระองค์ การทดสอบแรกเป็นการทดลองที่จะ *ทำให้* ตนเอง *พึงพอใจ* แต่ไม่ใช่โดยการทำบางสิ่งชั่วร้าย เนื่องจากการกินนั้นจำเป็น มาร โจมตีพระเยซูที่ (และเมื่อ) พระองค์ถูกทำลายได้ง่ายเนื่องจากว่าตอนนั้น (หลังจาก 40 วัน) พระองค์ทรง “หิว” ที่จะมีชีวิตอยู่ในถิ่นทุรกันดารต่อไปนั้นพระเยซูและคนอิสราเอลที่มาก่อนพระองค์จำต้องเชื่อว่าพระวาระของพระเจ้านั้นเชื่อถือได้ (จธบ.8:3) พระเจ้าได้เปิดเผยแผนการสำหรับทั้งสองที่ทำให้พวกเขาแน่ใจว่าพวกเขาจะไม่ตายในถิ่นทุรกันดาร ซาดานทีกักเอาว่าพระเยซูทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้า” อย่างที่ชัดเจนอย่างเงื่อนไขขึ้นแรกในคัมภีร์ (ข้อ 3; เปรียบเทียบ 3:22) ชื่อเรียกนี้โดยปราศจากคำนำหน้านามเฉพาะที่นำหน้าอย่างเช่นที่นี้ก็นั้นถึงความสัมพันธ์ของพระเยซูกับพระเจ้าไม่ใช่ตำแหน่งแห่งพระเมสสิยาห์ของพระองค์ [300]

“มารแนะนำว่าความเป็นบุตรคือสิทธิพิเศษที่จะถูกใช้ประโยชน์ พระเยซูถูกทดลองที่จะจัดการเรื่องราวของพระองค์เองและจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นของพระองค์เองแทนที่จะได้รับการบำรุงเลี้ยงในการพึ่งพาแบบบุตรที่พระเจ้า” [301]

สวัสดิภาพของมนุษย์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับอาหารหรือแม้กระทั่งการจัดเตรียมทางกายภาพเป็นหลัก มันขึ้นอยู่กับ การเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นหลักแม้ว่านั่นอาจหมายถึงภาวะขาดทางกายภาพ โดยการประยุกต์ใช้พระคัมภีร์ตอนนี้กับพระองค์เอง พระเยซูก็ทำให้พระองค์อยู่ในประเภทของ “มนุษย์” (คำกรีก *άνθρωπος*) แท้จริง ลูกามีความสนใจที่พิเศษในการทดสอบความเป็นมนุษย์ของพระเยซูและท่านนำเสนอพระเยซูในฐานะแบบอย่างสำหรับคริสเตียนที่จะทำตาม

“นี่เป็นคำแรกที่ลูกบันทึกไว้อย่างที่ลูกกล่าวโดยพระคริสต์หลังจากการสถาปนาของพระองค์ในตำแหน่งแห่งการเผยพระวาระของพระองค์ และมันเป็นการอ้างอิงที่มาจากพันธสัญญาเดิม พระวาระของพระเจ้าเป็น *ดาบ* ของเราและความเชื่อในพระวาระนั้นเป็น *โล่* ของเรา ดังนั้นเราควร *มีอานุภาพในพระคัมภีร์*” [302]

4:5-8 มารนำพระเยซูขึ้นไปที่ภูเขาอีกด้วย (มธ. 4:8; เปรียบเทียบ ฉธบ. 32:49; 34:1-3) เป็นที่ชัดเจนว่า มันแสดง “ราชอาณาจักรต่างๆ” แก่พระเยซูในนิมิตเนื่องจากว่าพระองค์เห็นสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด “ภายในพริบตาเดียว (ทันที)” นี่เป็นการทดลองที่จะ *ยกย่อง* ตนเอง โดยเนื้อแท้แล้ว ซาตานขอให้พระเยซูที่จะปฏิเสธอัตลักษณ์ของพระองค์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้า และที่จะกลายมาเป็น “บุตรซาตาน” [303] ตามน้ำพระทัยของพระเจ้านั้น พระเยซูไม่สามารถเข้าไปสู่พระสิริของพระองค์โดยปราศจากการทนทุกข์ก่อนได้ (24:26) การตอบสนองของพระเยซูเป็นการตอบสนองของมนุษย์ที่สมบูรณ์ อาดัมคนสุดท้าย (รม. 5:19) พระองค์มีสสารและปรนนิบัติพระเจ้าเท่านั้น (ฉธบ. 6:13)

“มันเป็นไปได้... ว่าการนมัสการซาตานที่ซึ่งพระเยซูถูกล่อลวงสู่ นั้นเป็นการทดลองที่จะติดตามงานของพระองค์ในแนวทางของโลก ... ที่จะรับเอาพระสิริเพื่อพระองค์เองในโลกโดยการประนีประนอมกับอำนาจต่างๆที่ควบคุมมัน... และที่จะเป็นหนี้ซาตานในท่าทางที่คนที่ประสบความสำเร็จทุกคนของโลกเป็น” [304]

4:9-12 ถัดไปซาตานทดลองพระเยซูที่จะ *ถวายเป็นเกียรติ* พระองค์เอง พระเยซูปฏิเสธที่จะทำซ้ำบาปของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารแห่งการทดสอบพระเจ้าโดยการบังคับพระหัตถ์ของพระองค์ ชาวอิสราเอลเคยสงสัยว่าพระเจ้ายังอยู่กับพวกเขาหรือไม่ (อพย. 17:7) ในอีกด้านหนึ่ง พระเยซูอุทิศพระองค์เองต่อการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าในเวลาของพระเจ้า ซาตานอ้างสดุดี 91:11-12 และพระเยซูตอบสนองด้วยเฉลยธรรมบัญญัติ 6:16 ข้อพระคัมภีร์จากเฉลยธรรมบัญญัติประยุกต์ใช้กับซาตานเช่นเดียวกับพระเยซู

“... คนที่สัจย์ชื่อไม่ได้แสวงหาที่จะสั่งการพระเจ้าถึงการที่พระองค์ต้องแสดงออกถึงความจงรักภักดีแห่งพันธสัญญาของพระองค์และบรรลูประสัญญาต่างๆของพระองค์ นั่นจะเป็นการทดสอบพระเจ้าและความล้มเหลวที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะประสบความสำเร็จโดยพระบุตรของพระองค์” [305]

“... มันไม่เคยถูกต้องที่จะทำสิ่งใดก็ตามในการที่จะเห็นว่าพระเจ้าจะรักษาพระวามะของพระองค์หรือไม่” [306]

“ใจความสำคัญหลักของการทดลองนี้คือการเผชิญหน้ากับความตายในเยรูซาเล็ม การทดลองนี้ครอบครองตำแหน่งที่สามอันเป็นจุดสุดยอดเพราะว่าการเผชิญหน้ากับความตายในเยรูซาเล็มแสดงถึงจุดสูงสุดของพันธกิจของพระเยซู (ลก. 9:51; 13:32-33)” [307]

“ซาตานสงสัยความรักของพระบิดาเมื่อมันทดลองพระเยซูที่จะเปลี่ยนก้อนหินเป็นขนมปัง มันสงสัยความหวังของพระองค์เมื่อมันนำเสนอราชอาณาจักรต่างๆ ในด้านนี้ของกางเขนแก่พระเยซู (ดู ฮบ. 12:1-3) ซาตานสงสัยความสัจซึ้งของพระบิดาเมื่อมันขอให้พระเยซูที่จะกระโดดจากพระวิหารและพิสูจน์ว่าพระบิดาจะรักษาพระสัญญาของพระองค์ (สดด. 91:11-12) ดังนั้นศัตรูโจมตีคุณความดีพื้นฐานทั้งสามอย่างของชีวิตคริสเตียน ความเชื่อ ความหวังและความรัก”^[308]

จงสังเกตอีกด้วยถึงความเหมือนกันระหว่างการทดลองอาดัมคนแรกของซาตานและการทดลองอาดัมคนที่สอง (พระคริสต์) ของมัน อาดัมคนแรกได้ล้มเหลวในสวนและนำบาปและความตายมายังมนุษย์ อาดัมคนที่สองประสบความสำเร็จในถิ่นทุรกันดารและนำการยกโทษและชีวิตมายังมนุษยชาติ

อาดัมคนแรก	อาดัมคนที่สอง	ความเย้ายวน
“ต้นไม้ที่กิน” (ปฐมก. 3:6)	“จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง” (ลก. 4:3)	“ต้นหาของเนื้อหนัง” (1 ยน. 2:16)
“น้ำคู” (ปฐมก. 3:6)	“มัน (ซาตาน)... ส้าแดงราชอาณาจักรต่างๆ ทั่วพิภพให้พระองค์ (พระเยซู) เห็น” (ลก. 4:5)	“ต้นหาของตา” (1 ยน. 2:16)
“เป็นต้นไม้ที่น่าปรารถนาที่ทำให้เกิดปัญญา” (ปฐมก. 3:6)	“จงกระโจนลงไปจากที่นี่” (ลก. 4:9)	“ความทะนงในลาภยศ” (1 ยน. 2:6)

4:13 มาร “ละ” พระเยซูไปอย่างชั่วคราวเท่านั้น มันดำเนินการที่จะทดลองพระองค์ในภายหลัง อย่างไรก็ตาม ลูกาถือว่าชัยชนะของพระเยซูที่นั่นสำคัญ การขาดการอ้างอิงของท่านถึงข้อเท็จจริงที่ว่าตอนนั้นพวกทูตสวรรค์ได้ปรนนิบัติพระเยซู (มธ. 4:11; มก. 1:13) ก็เสริมชัยชนะส่วนตัวของพระเยซูเหนือซาตาน

“โมเสสได้อุดอาหารในช่วงกลาง เอลิยาห์ ณ ตอนปลาย พระเยซู ณ การเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระองค์ โมเสสได้อุดอาหารต่อพระพักตร์พระเจ้า เอลิยาห์ตามลำพัง พระเยซูถูกโจมตีโดยมาร โมเสสได้ถูกเรียกให้ขึ้นไปโดยพระเจ้า เอลิยาห์ได้ออกไปด้วยความขมขื่นแห่งวิญญูณของ

ท่านเอง พระเยซูได้ถูกผลักดันโดยพระวิญญาณ โมเสสได้ล้มเหลวหลังจากการอดอาหารสี่สิบวัน เมื่อท่านได้ทิ้งแผ่นจารึกแห่งธรรมบัญญัติไปจากท่านด้วยความเดือดดาล เอลียาห์ได้ล้มเหลวก่อนการอดอาหารสี่สิบวันของท่าน พระเยซูได้ถูกโจมตีเป็นเวลาสี่สิบวันและทนต่อการทดลอง โมเสสได้โกรธต่ออิสราเอล เอลียาห์ได้สิ้นหวังกับอิสราเอล พระเยซูได้พิชิตเพื่ออิสราเอล”[309]

IV. พันธกิจของพระเยซูในและรอบ ๆ กาลิลี 4:14-9:50

ลูคาเริ่มต้นการบันทึกของท่านถึงพันธกิจต่อสาธารณะของพระเยซูด้วยการกลับไปยังกาลิลีของพระองค์ หลังจากการทดลองของพระองค์ ส่วนนี้ของพระกิตติคุณของท่านจบลงด้วยการตัดสินใจของพระเยซูที่จะละกาลิลีไปเพื่อเยรูซาเล็มและทางเขน (9:51) ลูคาไม่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับพันธกิจในกาลิลีของพระเยซูมากเท่ากับผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธกันอื่นๆ (เปรียบเทียบ มธ. 4:12-16:12; มก. 1:14-8:26) ตรงกันข้ามท่านเลือกที่จะเน้นถึงพันธกิจของพระเยซูขณะที่พระองค์เดินทางจากกาลิลีไปยังเยรูซาเล็ม (9:51-19:27) ซึ่งผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธกันอื่นๆ ไม่ได้เน้นอย่างมาก

ชื่อ “กาลิลี” มาจากคำฮีบรู *กาลิล* ซึ่งหมายถึง “วงกลม” เป็นที่ชัดเจนว่ามันถูกเรียกอย่างนั้นเพราะว่าดั้งเดิมแล้วนั้นชนชาติที่ไม่ใช่ชนชาติยิวได้ล้อมรอบบริเวณนั้น [310]

ก. พันธกิจการสอนของพระเยซู 4:14-5:11

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณที่สามบันทึกการเทศนาเริ่มแรกบางอย่างของพระเยซูและการตอบสนองที่หลากหลายต่อมัน เนื้อหาส่วนมากปรากฏในลูคาเท่านั้น เหตุการณ์ต่างๆของพระเยซูที่กระทำการที่ยิ่งใหญ่ต่างๆก็ถูกทำให้กระจายไป อย่างเช่นผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ลูคาก็เน้นถึงข่าวสารที่สำคัญที่พระเยซูป่าวประกาศ กรินเห็น 4:14-15 และ 4:42:44 ว่าเป็นการจัดตั้ง *การผนวก* รอบๆ 4:16-41.[311]

1. บทนำสู่พันธกิจในกาลิลีของพระเยซู 4:14-15 (เปรียบเทียบ มธ. 4:17; มก. 1:14-15)

อีกครั้งหนึ่งลูคาดึงความสนใจของผู้อ่านของท่านไปที่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูอยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งขณะที่พระองค์เริ่มต้นพันธกิจต่อสาธารณะของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:35; 3:22; 4:1) “พระวิญญาณ” ให้อำนาจและทำให้พระเยซูสามารถในถ้อยคำและการกระทำของพระองค์ ลูคาจะเน้นถึงพันธกิจการสอนของพระองค์ ลูคาให้เหตุผลว่าความสำเร็จของพระเยซูเป็นของการปรับตัวของพระองค์เข้ากับพระวิญญาณ ไม่ใช่ความเป็นพระเจ้าที่เป็นเนื้อแท้ของพระองค์ ดังนั้น พระเยซูเป็นต้นแบบที่ผู้เชื่อทุกคนสามารถและควรเอาอย่าง ลูคาดำเนินการที่จะเน้นถึงพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในกิจการของอัครทูตต่อไป

ทุกคนที่มีการติดต่อกับพระเยซูที่ “สรรเสริญ” พระองค์ไม่ใช่แค่พวกยิว นี่เป็นการตอบสนองอันเป็นที่นิยมเริ่มแรกต่อพระองค์ และมันเป็นการตอบสนองเริ่มแรกตามปกติที่ผู้เชื่ออันมีพระวิญญาณนำพาประสบ

“แรกสุดข้าวลือ [คำกรีก *เฟเม*] เกี่ยวกับพระองค์เริ่มต้นที่จะกระจายไปทุกๆที่ ในเวลาเล็กน้อยนั้น ข้าวลือก็กลายมาเป็นเสียงกรีกโครม [คำกรีก *เฮคคอส*] ชนบททั้งหมดถูกกระตุ้น และสุดท้ายสิ่งนั้นก็เฉลิขมวลลาด มันกลายมาเป็น *โลกอส* คือถ้อยคำ ซึ่งเป็นข่าวสารที่โดดเด่น”[312]

2. การสอนของพระเยซูในนาซาเร็ธ 4:16-30

ในความตรงกันข้ามกับคนส่วนใหญ่ พลเมืองของบ้านเกิดของพระเยซูไม่ได้สรรเสริญพระองค์ เมื่อพระเยซูเริ่มต้นที่จะกล่าวถึงพระเจ้าที่หิบบิ้นความรอดแก่พวกต่างชาติซึ่งเป็นความสนใจที่พิเศษของลูกา พวกยิวที่นั่นก็ต่อต้านพระองค์อย่างรุนแรง บางทีลูกาหมายถึงให้เหตุการณ์นี้ที่จะเป็นตัวแทนของกรณีดั้งเดิมของการปฏิเสธที่ซึ่งนาซาเร็ธเป็นสัญลักษณ์ของอิสราเอลทั้งหมด [313] ถ้าเป็นเช่นนั้น นี่เป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งของนามนัย ท่านอาจตั้งใจอีกว่ามันกลายมาเป็นแบบฉบับสำหรับพันธกิจของคริสตจักรเช่นเดียวกับสำหรับพันธกิจของพระเยซู[314]

นักศึกษาหลายคนแห่งพระกิตติคุณสัมพันธ์ถือว่าส่วนนี้เป็นสิ่งที่คล้ายกันกับมัทธิว 13:53-58 และ 6:1-6 อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างระหว่างการบันทึกของลูกาและการบันทึกในมัทธิวและมาระโกดูเหมือนที่จะบ่งชี้ถึงเหตุการณ์ที่แยกกันสองเหตุการณ์ บางทีเหตุการณ์ของลูกาเกิดขึ้นเริ่มแรกในพันธกิจในกาลิลีของพระเยซู ส่วนเหตุการณ์ที่มัทธิวและมาระโกบันทึกเกิดขึ้นในภายหลัง

4:16-17 ลูกาขำเตือนผู้อ่านของท่านว่าพระเยซู “ได้เติบโตขึ้น” ใน “เมืองนาซาเร็ธ” ที่ที่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น

“มันค่อนข้างผิดที่จะคิดเกี่ยวกับพระเยซูว่าได้ถูกเลี้ยงดูมาในสถานที่ซึ่งเขา พระองค์ได้ถูกเลี้ยงดูมาในสายตาของประวัติศาสตร์และด้วยการจราจรของโลก ที่เกือบอยู่ที่ประตูของมัน”[315]

ลูกาถึงความสนใจไปยังความศรัทธาในศาสนาของพระเยซูอีกด้วยโดยการบันทึกนิสัยตามปกติของพระองค์แห่งการเข้าร่วมการประชุมที่ธรรมศาลาที่เป็นไปได้ว่าพระองค์ทั้งนมัสการ *และสอน* บางทีพระเยซูเข้าร่วมธรรมศาลาที่นายร้อยชาวโรมันผู้ซึ่งคนใช้อันเป็นที่รักของเขาที่พระเยซูได้รักษาในภายหลังนั้น ได้สร้างเพื่อพวกยิวแห่งคาเปอร์นาอุม (เปรียบเทียบ 7:2-10)

“มันเป็นธรรมเนียมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่จะเข้าร่วมการนมัสการในที่สาธารณะซึ่งเป็นธรรมเนียมที่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ควรเลียนแบบในทุก

วันนี้ (สย. 10:24-25) พระองค์อาจให้เหตุผลว่า ‘ระบบศาสนา’ นั้นเสื่อมทรามหรือ
ที่ว่าพระองค์ไม่ต้องการคำสั่งแต่ตรงกันข้ามพระองค์ทรงเดินทางในวันสะบาโต
ไปยังสถานที่อธิษฐาน”[316]

“ตั้งแต่การเริ่มต้นแห่งพันธกิจต่อสาธารณะของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าสร้าง
นิสัยแห่งการเข้าร่วมการนมัสการในธรรมศาลา (ลก. 4:16) และพระองค์
ดำเนินการปฏิบัตินั้นจนถึงบันปลายแห่งชีวิตในโลกของพระองค์ แบบอย่างของ
พระองค์กล่าวต่อบุคคลต่างๆที่แก้ตัวพวกเขาเองจากการเข้าร่วมการนมัสการ
ร่วมกันเพราะว่าพวกเขา ‘ไม่’ได้รับสิ่งใดจากการประชุม’ ผู้ปกป้องการนมัสการ
ในที่สาธารณะคนใดก็ตามไม่ควรพยายามที่สร้างกรณีของเขาบนพื้นฐานของ
ความสามารถของนักเทศน์ เรานมัสการเพื่อจะพบปะกับพระเจ้า” [317]

หนึ่งในนายธรรมศาลา (โยธไซไซใหม่? เปรียบเทียบ มก. 5:22; ลก. 8:41) อาจได้ขอให้
พระเยซูที่จะอ่านพระคัมภีร์เนื่องจากว่าพระเยซูเป็นอาจารย์อันเป็นที่นิยม ตามธรรมเนียม
แล้ว อาจารย์ชาวยิว “ยืนขึ้นเพื่อจะอ่าน” พระคัมภีร์ด้วยการนับถือที่มีต่อพระคัมภีร์และ
จากนั้น “นั่งลง” เพื่อจะอธิบายพระคัมภีร์ [318] ไม่มีใครรู้อย่างแน่นอนว่าใครคนหนึ่งได้
ขอให้พระองค์ที่จะอ่านตอนที่เฉพาะนี้หรือพระองค์เลือกที่จะอ่านหรือไม่ แต่บริบท
ซึ่งชอบทางเลือกที่สองโดยการเน้นถึงการริเริ่มของพระเยซู

4:18-19 ตอนที่พระเยซูอ่านคืออิสยาห์ 61:1-2ก (เปรียบเทียบ อสย. 58:6) ตอนที่พยากรณ์ถึงภารกิจของ
พระเมสสิยาห์ มันเหมาะสมที่พระเยซูควรได้อ่านมัน ณ การเริ่มต้นแห่งพันธกิจของ
พระองค์และที่ว่าคุณควรได้บันทึกมันไว้ที่นี่ ในฐานะผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่ง
บริบทของตอนพระคัมภีร์จากอิสยาห์สนับสนุนนั้น พระเมสสิยาห์จะมี “พระวิญญาณ”
พระองค์จะเป็นผู้นำข่าวดีอีกด้วย (1:19; เปรียบเทียบ ลขบ. 18:18; อสย. 40:9; 41:27; 52:7)
ลูกาเน้นถึงพันธกิจการเผยพระวจนะแห่งการป่าวประกาศของพระเยซู (ข้อ 24; 7:16, 39;
9:8, 19; 13:33; 24:19) ยิ่งกว่านั้น พระเมสสิยาห์จะนำ “การปลดปล่อย” ไปยังผู้ถูกกดขี่
(เปรียบเทียบ 7:22)

คน “ยากจน” ผู้ซึ่งพระองค์ได้ถูกส่งไปหาก็คือไม่ใช่ยากจนทางเศรษฐกิจหรือยากจนฝ่าย
วิญญาณเท่านั้น แต่เป็นผู้คนแห่งสถานะที่ต่ำต้อยในสังคมอีกด้วย “สำหรับบรรดาผู้ถูก
กดขี่ออกไปตามมาตรฐานตามปกติแห่งเกียรติสถานะในโลกเมดิเตอร์เรเนียน” [319] ใน
ทำนองเดียวกัน คน “ตาบอด” อ้างอิงถึงบรรดาผู้ที่จำเป็นที่จะได้รับความรอดและประสบ
กับความรอด

การอ้างอิงถึง “ปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นการพาดพิงถึง *ปีแห่งอิสราเอล* เมื่อคนที่เป้นทาสทั้งหมดในอิสราเอลได้รับเสรีภาพของพวกเขา (ลนต. 25) มันชี้ไปยังอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ แต่โดยทั่วไปมากกว่า และรวมถึงความโปรดปรานของพระเจ้าเหนือคนต่างชาติเช่นเดียวกับเหนืออิสราเอลในระดับชาติ

พระเยซูหยุดอ่านก่อนพระองค์อ่านถ้อยคำ “วันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้า” ในอิสยาห์ 61:2x นี่เป็นการอ้างอิงถึงความลำบากใหญ่ท่ามกลางการพิพากษาอื่นๆ การละเว้นนั้นเน้นถึงธรรมชาติ *ที่มีพระคุณ* แห่งพันธกิจของพระเมสสิยาห์ในตอนนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับคุณลักษณะที่เป็น *การพิพากษา* ของมันในอนาคต[320] นักเขียนคนหนึ่งลงรายชื่อพระคัมภีร์หลายตอนนอกเหนือไปจาก 61:1-2 ว่ามีคำพยากรณ์ต่างๆพร้อมกับความสำเร็จที่ใกล้ขึ้นของบางข้อความและความสำเร็จที่ไกลของข้อความอื่นๆ[321]

4:20 บางทีลูกาบรรยายเหตุการณ์เหล่านี้ที่ละขึ้นเพราะว่าผู้อ่านชาวต่างชาติของท่านคงไม่คุ้นเคยกับการนมัสการในธรรมศาลา การอธิบายของท่านเน้นถึงความรู้สึกของการคาดหวังในเรื่องราวนั้นอีกด้วย ผู้คนที่อยู่ที่นั่นก็ตื่นตัวและคาดหวังซึ่งรอคอยที่จะฟังข้อคิดเห็นของพระเยซูเกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนนั้น

4:21 เมื่อพระองค์ประกาศความสำเร็จของพระคัมภีร์ตอนนี้ พระเยซูก็เปิดเผยว่า *พระองค์เอง* ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกทำนายไว้และที่ว่าเวลาแห่งการช่วยกู้ที่มีพระคุณของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว[322] นี่เป็นหนึ่งในสองเหตุการณ์ที่ซึ่งลูกาบันทึกความสำเร็จของพระคัมภีร์โดยพระเมสสิยาห์อีกเหตุการณ์หนึ่งอยู่ใน 24:44 เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ณ ตอนเริ่มต้นและ ณ ตอนปลายแห่งพันธกิจของพระเยซู เหตุการณ์เหล่านี้จัดตั้ง *ภาคผนวก* ที่บ่งบอกว่าพันธกิจทั้งหมดของพระเยซูเป็นความสำเร็จแห่งคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ พระเยซูเริ่มต้นประกาศข่าวประเสริฐที่ทำให้คนยากจน (คนที่เป็นส่วนเกิน) มั่งมี ปลดปล่อยคนที่ถูกผูกมัด ให้ความกระจ่างแก่คนตาบอดฝ่ายวิญญาณและให้เสรีภาพแก่คนที่ถูกกดขี่ พระองค์ประกาศว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้วอีกด้วย (เปรียบเทียบ มธ. 4:17; มก. 1:15)

4:22 “ถ้อยคำ” เหล่านี้เกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กจ. 14:3; 20:24) กระตุ้นการตอบสนองเชิงบวกจากผู้ฟังของพระเยซูและทำให้พวกเขาประหลาดใจ (คำกรีก *เอทเซา มาดซอน*) พวกเขายินดีที่จะได้ฟังสิ่งเหล่านี้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาคัดค้านต่อการอ้างของพระเยซูถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาไม่เข้าใจว่า *พระองค์* สามารถเป็นพระเมสสิยาห์ได้อย่างไรเนื่องจากว่าพระองค์ได้เติบโตขึ้นพร้อมกับพวกเขาและดูเหมือนคล้ายกับพวกเขา

4:23 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้รับใช้ในคาเปอร์นาอุมก่อนเหตุการณ์นี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 14-15) การบันทึกเกี่ยวกับพระเยซูในเมืองนาซาเร็ธในมัทธิว 13:53-58 และมาระโก 6:1-6 ตามหลังเหตุการณ์ต่างๆของการทำอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ในเมืองคาเปอร์นาอุมอีกด้วย (มธ. 4:13; มก. 1:21-28).^[323] สิ่งนี้ได้โน้มน้าวนักตีความบางคนที่จะถือว่าตอนนี้ในลูกาเหมือนกับตอนอื่นๆในมัทธิวและมาระโก แต่บางทีนี่ไม่ถูกต้อง การตัดสินใจของพระเยซูที่จะยับยั้งจากการทำการอัศจรรย์ต่างๆในนาซาเร็ธเป็นที่ชัดเจนว่าได้นำชาวนาซาเร็ธบางคนที่จะสงสัยความสามารถของพระองค์ที่จะทำสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด สิ่งนี้ก่อให้เกิดความสงสัยต่อไปในความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ในความคิดของพวกเขา พวกเขาคิดว่าถ้าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ จากนั้นพระองค์ควรนำพระพรไปยังนาซาเร็ธและทำหมายสำคัญต่างๆที่นั่นเช่นกัน

ทั้ง ณ การเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระเยซูและ ณ ตอนปลายนั้น ผู้คนเยาะเย้ยพระเยซูโดยการเรียกร้องให้พระองค์ที่จะช่วยกู้ (“รักษา” “ช่วยไ้รอด”) พระองค์เอง (เปรียบเทียบ 23:35; มธ. 27:40; มก. 15:30).

4:24 ลูกาบันทึกพระเยซูที่กล่าวว่า “เราบอกความจริงแก่พวกท่านว่า” หรือ “เราบอกความจริงกับท่านว่า” หกครั้ง (4:24; 12:37; 18:17, 29; 21:32; 23:43).^[324] วลีนี้แนะนำข้อคิดเห็นที่สำคัญและมีสิทธิอำนาจอยู่เสมออย่างเช่นในพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ คำกรีก *δεκτος* ที่แปลว่า “ต้อนรับ” หรือ “ยอมรับ” เป็นคำเดียวกันที่ปรากฏในข้อ 19 บางทีพระเยซูใช้คำนี้ในข้อ 24 เพื่อจะบ่งชี้ว่าแม้ว่าพระเจ้าต้องการที่จะยอมรับผู้คน พวกเขาก็จะไม่ยอมรับผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งพระองค์ได้ส่งไปเพื่อจะบอกพวกเขาถึงพระคุณของพระองค์ ^[325] พวกเขาผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับ “การต้อนรับ” ใน “บ้านเกิด” ของพวกเขา เพราะว่าผู้คนในบ้านเกิดแทบจะไม่วางใจในหนึ่งในพวกเขาเองอย่างแท้จริงผู้ละเมืองไป มีชื่อเสียงและจากนั้นก็กลับบ้าน ในการกล่าวสิ่งที่พระองค์ทำ อีกครั้งหนึ่งพระองค์ก็อ้างอิงถึงการเป็นผู้เผยพระวจนะ

“ผู้คนพร้อมอยู่เสมอที่จะเห็นความยิ่งใหญ่ในคนแปลกหน้ามากกว่าในบรรดาผู้ที่พวกเขารู้จักอย่างดี”^[326]

4:25-27 พระเยซูไม่ได้กล่าวว่าเอลียาห์และเอลีซาได้ไปยังพวกต่างชาติเพราะว่าพวกเขียปฏิบัติสพรพวกท่าน แต่เพราะว่าพระเจ้า “ส่งพวกท่าน” ไปหา “พวกเขา” ที่นั่น พระเจ้าส่งพวกท่านไปยังเขตแดนของคนต่างชาติที่นั่นแม้ว่ามีคนที่ขัดสนหลายคนในอิสราเอล นี้ได้เกิดขึ้นเพราะว่าอิสราเอล ณ เวลานั้นอยู่ในสภาพที่เลิกละเชื่อ สามปีครึ่งเป็นระยะเวลาแห่งการพิพากษาของพระเจ้าเหนืออิสราเอล (เปรียบเทียบ ดนล. 7:25; 12:7; วว. 11:2-3; 12:6, 14; 13:5)

“ระยะเวลาของสามปีครึ่งคือ 42 เดือนหรือ 1,260 วันมีเสียงที่ที่เป็นกลางร้ายในหูของคนอิสราเอลซึ่งเป็นเวลาของการกัณดารอาหารและของช่วงเวลาแห่งการที่สร้างพระวิหารภายใต้แอนโทโอส”[327]

เหตุผลสำหรับตัวอย่างประกอบสองตัวอย่างก็คือว่าพระเจ้าได้ส่งพระเยซูไปยังพวกต่างชาติเช่นเดียวกับพวกยิว ดังนั้นชาวต่างชาติไม่ควรคาดหวังการปฏิบัติต่อที่ได้รับสิทธิพิเศษ พระเยซูรับใช้พวกยิวก่อนแต่พระองค์ก็รับใช้พวกต่างชาติอีกด้วย ตัวอย่างเหล่านี้คงได้หนุนใจผู้อ่านชาวต่างชาติดั้งเดิมของลูกาเนื่องจากพวกเขามีภารกิจคล้ายกัน

“หมายเหตุนี้ [เกี่ยวกับพระเยซู] ก็หนักแน่นเนื่องด้วยเหตุผลสองประการ (ก) มันเปรียบเทียบยุคปัจจุบันกับหนึ่งในระยะฝ่ายวิญญาณน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ของอิสราเอล และ (ข) มันบ่งบอกว่าพวกต่างชาติผู้ไม่ได้เป็นที่ชอบท่ามกลางพวกยิวอย่างรุนแรงก็ควรค่าแก่พันธกิจมากกว่าพวกเขา”[328]

เคนเนธ ยาเทสชี้ว่าลูกาอ้างอิงถึงคนในกองทัพสองคนคือ ณ การเริ่มต้นและ ณ ตอนปลายแห่งพันธกิจในโลกของพระเยซู สิ่งนี้อยู่ในความสอดคล้องกับความสนใจของลูกาในคนในกองทัพและพวกต่างชาติ การอ้างอิงสองอย่างนี้ การอ้างอิงที่สองถึงนายร้อยจูเลียส (23:47) จัดตั้ง ภาคผนวก รอบๆพันธกิจของพระเยซู การอ้างอิงเหล่านั้นแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเข้าถึงพวกต่างชาติภายในเบื้องหลังทางศาสนาของพวกเขา และการอ้างอิงเหล่านั้นบ่งบอกว่าผู้อ่านของลูกาควรทำอย่างเดียวกัน [329]

“ที่อื่นๆในพระกิตติคุณที่สาม พระเยซูปฏิบัติพันธกิจของพระองค์ในธรรมศาลา...แต่ไม่มีที่อื่นใดที่ลูการวมการรายงานเกี่ยวกับเนื้อหาแห่งการสอนของพระองค์ ดังนั้นที่นี่เราก็มีตัวอย่างของข่าวสารที่พระเยซูปล่าวประกาศในธรรมศาลาตลอดพันธกิจต่อสาธารณะของพระองค์”[330]

4:28-30 พระเยซูยอมให้ฝูงชนขับไล่พระองค์ให้ออกไปจากเมือง และ “ไปยังหน้าผาของเนินเขา” (หน้าผา) ใกล้ที่ที่นาซาเร็ธตั้งอยู่ ภายหลังพระองค์ยอมให้ฝูงชนอีกกลุ่มหนึ่งที่จะขับไล่พระองค์ให้ออกไปจากเยรูซาเล็มและตรึงพระองค์กับกางเขน อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่เวลาสำหรับพระองค์ที่จะตายและนาซาเร็ธก็ไม่ใช่สถานที่นั้น ลูกาไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับวิธีที่พระองค์หลีกเลี่ยงความโกรธของเพื่อนบ้านของพระองค์ เราไม่จำเป็นต้องทักท้วงเอาว่าการช่วยกู้ของพระองค์มาทางการกระทำหรือการแทรกแซงที่เหนือธรรมชาติบางอย่าง อย่างไรก็ตาม การอธิบายเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงของพระองค์ก็พรรณนาว่าพระเยซูอยู่ในการควบคุมสิทธิ์ขาดแห่งสถานการณ์นั้น[331]

มีสองรูปแบบของการลงโทษสำหรับความผิดทางศาสนาที่ปกติในลัทธิยิวแห่งสมัยของพระเยซู นอกเหนือไปจากการลงโทษที่มาจากพระเจ้าโดยตรง ผู้คนอาจถูกเขียนด้วย 39 ครั้ง (เปรียบเทียบ 2 คร. 11:24) หรือพวกเขาอาจประสบกับสิ่งที่พวกเรานับว่าน่าอัศจรรย์ถึงว่าเป็น “การเขียนของกบฏ” มันเป็นอันหลังของสองสิ่งที่พระเยซูเกือบประสบที่นี่ (เปรียบเทียบ ยน. 8:59; 10:31; กจ. 7:58; 21:31) หากใครก็ตามที่ถูกจับได้ในการต่อต้านอย่างเปิดเผยต่อคำสั่งสอนในเชิงบวกบางอย่างไม่ว่าของธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสหรือธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ผู้ถือรักษาสามารถลงโทษเขาหรือเธอ ณ ที่นั่น โดยปราศจากการไต่สวนได้ [\[332\]](#)

รูปแบบนี้ของการปฏิเสธที่รุนแรงของชาวยิวดำเนินต่อไปและเพิ่มขึ้นตลอดพันธกิจของพระเยซู นักเขียนคนหนึ่งอ้างอิงถึงการถูกปฏิเสธของพระเยซู ณ นาซาเร็ธว่าเป็น “การซ้อมใหญ่” สำหรับการทนทุกข์ของพระองค์ [\[333\]](#) มันสำคัญที่ว่าการปฏิเสธเริ่มต้น ณ การเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระเยซู เนื่องจากการเปิดเผยเกี่ยวกับความปรารถนาของพระเจ้าที่จะอวยพรประชากรของพระองค์ อย่างเห็นปานมาแล้ว เมื่อ พระเยซูประกาศการมาถึงของ “ปี” แห่งความโปรดปรานของพระเจ้า (ข้อ 19) พระองค์ไม่ได้รับ “ความโปรดปราน” จากชาวเมืองของพระองค์ [\[334\]](#)

“ดังนั้นในฉากแรกในเรื่องราวของภารกิจของพระเยซู พระเยซูประกาศ ‘ถ้อยคำแห่งพระคุณ’ แต่เผชิญหน้ากับการปฏิเสธที่รุนแรงซึ่งพวกผู้เผยพระวจนะสามารถคาดหวังได้ในบ้านเกิดของพวกเขา ข่าวดีที่พระเยซูประกาศก็ถูกบอกเป็นนัยแล้ว โดยความขัดแย้งที่จะยื่นกรานไปจนถึงตอนปลายของกิจการของอัครทูต” [\[335\]](#)

“ในหลายๆเรื่องแล้ว การเย้ยมนาซาเร็ธนั้นเด็ดเดี่ยว โดยการคาดหวังนั้น มันนำเสนอภาพย่อของประวัติศาสตร์ของพระคริสต์ พระเยซูเสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ แต่ชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์ ครั้งแรกที่พระองค์สอนในธรรมศาลา อย่างเช่นครั้งแรกที่พระองค์สอนในพระวิหาร พวกเขาก็จับไล่พระองค์ออกไป ในโอกาสหนึ่งและอื่น ๆ พวกเขาสงสัยสิทธิอำนาจของพระองค์ และพวกเขาขอ “หมายสำคัญ” ในทั้งสองกรณี อำนาจที่ซึ่งพวกเขาได้ทำทาก็ถูกอ้างอิงอย่างแท้จริงโดยพระคริสต์แต่การแสดงออกของมันในท่าทางที่พวกเขาคาดหวังก็ถูกปฏิเสธ ความคล้ายคลึงกันดูเหมือนจะขยายไปไกลกว่า และถ้าการแสดงผิดถึงสิ่งที่พระเยซูได้กล่าวเมื่อชำระพระวิหารจัดตั้งพื้นฐานของการกล่าวหาที่ที่สุดท้ายต่อพระองค์ (มธ. 26:60-61) ซึ่งเป็นการเห็นปานของชาวนาซาเร็ธ: ‘หม่อมองรักษาตัวเองเถิด’ ก็พบการสะท้อนในการร้องที่เยาะเย้ยขณะที่พระองค์แขวนบนกางเขน: ‘เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้’ (มธ. 27:40-42)” [\[336\]](#)

“ในทั้งหมดนี้เรามีการอธิบายเกี่ยวกับการทดลองที่สาม ผู้คนพยายามที่จะวางพระเยซูไว้ในตำแหน่งที่ชาตานั้นจะนำไป แต่พระองค์ไม่ปล่อยให้พวกเขาทำอย่างนั้น”[337]

“มันสำคัญที่จะตระหนักว่าคำสอนที่ดีเป็นศูนย์กลางต่อพันธกิจอย่างไร ในยุคที่ความรู้สึกและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลนั้นสูงในเจตนา มันฉลาดที่จะไตร่ตรองว่าทำไมพระเยซูใช้เวลาอย่างมากในการสั่งสอนผู้คน”[338]

เคนเน็ธ ฮานนาเชื่อว่าส่วนที่ตามมาต่างๆของการบันทึกก็เปลี่ยนแปลงระหว่างเหตุการณ์ที่อัศจรรย์และการเตรียมสาวก [339] อย่างไรก็ตาม การอัศจรรย์ทั้งหมดของพระเยซูอยู่ในแง่ของการเตรียมสาวก

การอัศจรรย์ 4:31-44		การอัศจรรย์ 5:12-26		การอัศจรรย์ 6:1-11	
	สาวก 5:1-11		สาวก 5:27-39		สาวก 6:12-16

3. พันธกิจของพระเยซูในและรอบๆคาเปอร์นาอุม 4:31-44

“อย่างที่เรื่องราวที่นาซาเร็ธเป็นเหตุการณ์แบบแผนการแห่งกิจกรรมของพระเยซูในกาลิลี ดังนั้นการบรรยายถึงพันธกิจในคาเปอร์นาอุมของพระองค์ก็อธิบายและพัฒนารวมชาติของพันธกิจของพระองค์”[340]

ผู้คนแห่งนาซาเร็ธปฏิเสธพระเยซูเพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือบุตรของพระเจ้า ถัดไปลูกาให้หลักฐานหลายอย่างเกี่ยวกับความเป็นพระเมสสิยาห์และความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ท่านเลือกเหตุการณ์ต่างๆจากพันธกิจของพระเยซูในและรอบๆกาลิลีที่จะแสดงถึงสิ่งนี้

พระเยซูทำตามรูปแบบของการรับใช้ในคาเปอร์นาอุม จากนั้นเดินทางไปจากคาเปอร์นาอุมเพื่อพันธกิจกลับไปยังคาเปอร์นาอุมเพื่อพันธกิจเป็นต้น[341] สี่เหตุการณ์แรกเกิดขึ้นในคาเปอร์นาอุมและบริเวณรอบๆของมัน แม้ว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกี่ยวข้องกับอัศจรรย์ เหตุการณ์เหล่านั้นก็เกิดขึ้นในบริบทที่กว้างขึ้นของการสอน

การขับผีออกจากคนผีสิงในธรรมศาลาในคาเปอร์นาอุม 4:31-37 (เปรียบเทียบ มก. 1:21-28)

4:31-32 พระเยซูจำต้อง “ลง” (ทางภูมิประเทศ) ไปจากนาซาเร็ธที่อยู่เหนือระดับน้ำทะเลประมาณ 1,200 ฟุต “ไปถึงคาเปอร์นาอุม” ที่อยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลเกือบ 700 ฟุต เหตุนี้และการอ้างอิงที่ว่าคาเปอร์นาอุมเป็น “เมืองของกาลิลี” อย่างไม่สงสัยแล้วก็มีเพื่อผลประโยชน์ของผู้อ่านดั้งเดิมของลูกา ซึ่งพวกเขาหลายคนไม่คุ้นเคยกับภูมิศาสตร์ของปาเลสไตน์อีกครั้งหนึ่ง ลูกาบันทึกว่าพระเยซู “กำลังสอน ... ในธรรมศาลา” (เปรียบเทียบ ข้อ 16).[342] ที่นั่นพระองค์แสดงถึงการทำงานที่ปลดปล่อยซึ่งอิสยาห์ได้เขียนว่าพระเมสสิยาห์จะทำ (ข้อ 18)

“การสอน [คำกรีก *คิคคัคเค*] ในลูกา-กิจการของอัครทูตถูกมองว่าเป็นคำศัพท์ที่กว้างที่ตีวงมากกว่าการเสนอข่าวประเสริฐ ส่วนการประกาศ [*เครุกมา*] ในลูกา-กิจการของอัครทูต [ในลูกา 11:32] มีแนวโน้มที่จะจำกัดต่อข่าวสารเกี่ยวกับความรอด” [343]

“สิทธิอำนาจ” ที่ไม่ธรรมดาของพระเยซูทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ที่นั่นประหลาดใจ (คำกรีก *เอกเซบเพลสซอน โท*) (เปรียบเทียบ จขบ. 18:18) ภายหลังการทำงานของพระเยซูนำการตอบสนองอย่างเดียวกันออกมา (9:43) โดยเฉพาะถ้อยคำหรือ “ข่าวสาร” (คำกรีก *โลกอส* เปรียบเทียบ 1:1-4) ของพระเยซูที่ทำให้พวกเขาประทับใจที่นี่ ในฐานะผู้เผยพระวจนะ พระเยซูกล่าวจากพระเจ้าโดยตรงและเพื่อพระเจ้า ผู้คนแห่งคาเปอร์นาอุมตระหนักถึงสิทธิอำนาจของพระเยซู แต่ชาวนาซาเร็ธไม่ได้ตระหนัก

“... สิ่งที่มีารสัญญาที่จะให้พระเยซูคือ ‘สิทธิอำนาจ’ ก็มายังพระเยซูในฐานะผลลัพธ์ของการต่อต้านมารของพระองค์ ...”[344]

4:33 การปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์ทำหน้าที่แจ้งเตือนโลกปีศาจว่าพระองค์ทรงประสงค์ที่จะทำลายงานของพวกมัน ดังนั้นพวกปีศาจเริ่มต้นที่จะต่อต้านพระเยซูทันที พระเยซูดำเนินสงครามบริสุทธิ์นี้ตลอดพันธกิจของพระองค์ และพวกสาวกของพระองค์ขยายมันออกไป หลังจากการจากไปของพระองค์ (9:1-2; 10:9-10, 17) ผู้เขียนพระกิตติคุณใช้คำคุณศัพท์ “ชั่ว” และ “โสโครก” อย่างสลับกันได้ซึ่งรวมกับ “วิญญาณ” เพื่อจะอธิบายถึงพวกปีศาจเหล่านี้ พวกมันชั่วในความตั้งใจของพวกมันและพวกเขาก่อให้เกิดความโสโครกในความตรงกันข้ามกับความดีและความบริสุทธิ์ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อให้เกิดในบรรดาผู้ที่พระองค์สถิตอยู่ [345] อย่างเป็นไปได้แล้ว ลูการะบุนานี้เป็น “ผีโสโครก” เพราะว่า คนกรีกคิดว่ามีปีศาจที่ดีและชั่ว[346]

4:34-35 “ฮา!” แปลการแสดงออกของ “ความประหลาดใจที่เดือดดาล” [347] “เราจะทำอะไรกับพระองค์?” หมายถึงบางสิ่งเช่น: “ทำไมจึงมีการรบกวนนี้?” [348] พวกผีเป็นพยานถึงคุณลักษณะที่เป็นพระเมสสิยาห์และพระเจ้าของพระเยซู พระองค์ทรงเป็น “องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า” ซึ่งอยู่ในความตรงกันข้ามกับผีโสโครก บางทีผีนั้นกล่าวเพื่ออำนาจของความชั่ว เมื่อมันกล่าวว่า: “เรา จะทำอะไรกับพระองค์?” พระเยซูอาจได้ทำให้ผีนั้นเงียบเพื่อจะป้องกันการเคลื่อนไหวก่อนเวลาอันควรที่จะตระหนักว่าพระองค์เป็นแค่พระเมสสิยาห์ทางการเมือง อีกเหตุผลหนึ่งก็ตามมา

“องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราปฏิเสธคำพยานจากพวกผี สำหรับเหตุผลที่ว่าทำไมพวกมันร้อนรนที่จะให้ เพราะว่าพระองค์และพวกมันดูเหมือนจะเป็นความสนใจเดี่ยวอย่างที่พวกศัตรูของพระองค์จะยืนยันอย่างแท้จริง” [349]

อีกครั้งหนึ่งสิทธิอำนาจของพระเยซูก็ชัดเจนในการสั่งให้ “(จง) เงียบ!” ที่นี้ พระเยซูจับไล่ผีนั้นด้วยสิทธิอำนาจของพระองค์เองอีกด้วยไม่ใช่โดยการอ้างชื่อของอำนาจอื่นบางอำนาจ ลูกผู้แสดงถึงความสนใจในสภาพทางร่างกายของผู้คนก็บันทึกว่าแม้ว่าผีนั้นออกไปอย่างรุนแรง แต่มันก็ไม่ได้ทำร้ายชายนั้น พระเยซูทำให้เกิดการปลดปล่อยของผู้หนึ่งที่ซาตานได้จับเป็นเชลยและพระองค์ทำมันอย่างสมบูรณ์แบบ (ข้อ 18)

4:36-37 อีกครั้งหนึ่งลูกาบันทึก “ความประหลาดใจ” ของผู้สังเกต (คำกรีก *ธัมบอส* ความประหลาดใจ ผสมผสานกับความกลัว) เนื่องด้วยความรู้หรืออยากเห็นและความประหลาดใจ ผู้คนก็สงสัยถ้อยคำที่มีอำนาจ (คำกรีก *โลกอส* ข้อ 32) ของพระเยซูที่แสดงให้ปรากฏชัดอย่างที่มันเป็นโดย “สิทธิอำนาจ” (คำกรีก *เฮ็คซูซิอา*) และ “อำนาจ” (คำกรีก *คูนาเมอิ*) เหนือเหล่าวิญญาณโสโครก (นั่นคือพวกผี) บางทีลูกาเน้นถึง “ถ้อยคำ” ของพระเยซู เพราะว่าพวกกรีกใส่จำนวนที่เฉพาะเจาะจงอย่างมากในอำนาจของถ้อยคำของบุคคลที่ยิ่งใหญ่ ตัวอย่างเช่นของผู้คนเช่นนักพูดชาวกรีกที่ยิ่งใหญ่ การรายงานเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้กระจ่ายชื่อของพระเยซูไปทั่วบริเวณโดยรอบ

เหตุการณ์นี้สถาปนาสิทธิอำนาจที่พระเยซูได้อ้างในนาซาเร็ธ คำพยานถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์ จากโลกวิญญาณควรได้โน้มน้าวผู้ฟังหลายคนของพระเยซู บางทีลูกาบันทึกเหตุการณ์นี้เพื่อจะเสริมกำลังความยิ่งใหญ่ของพระเยซูในความคิดของผู้อ่านของท่าน

การรักษาแม่ยายของเปโตร 4:38-39 (เปรียบเทียบกับ มธ. 8:14-15; มก. 1:29-31)

การบันทึกของลูกาไม่รวมถึงรายละเอียดบางอย่างที่มีพันธูและมาระโกบันทึก แต่มั่นเน้นถึงความเร่งด่วนของการรักษาของพระเยซู ลูกาไม่ได้แนะนำเปโตรต่อผู้อ่านของท่าน บางทีเพราะว่าพวกเขาารู้เกี่ยวกับท่านก่อนอ่านพระกิตติคุณนี้

“อย่างไม่สงสัยแล้ว สาวกหลักในงานเขียนของลูกาคือเปโตร ท่านเป็นตัวแทนของสาวกเช่นเดียวกับอัครทูตที่เป็นผู้นำ^[350]

นายแพทย์ลูกา (คส. 4:14) เท่านั้นบันทึกว่าเป็น “ไข้สูง” ท่านบรรยายว่าพระเยซู “ยื่นเหนือ” แม่ยายของเปโตรอย่างที่ว่าแพทย์จะยื่นบางทีก็บ่งบอกถึงบทบาทของพระเยซูในฐานะเป็นแพทย์ที่ยิ่งใหญ่ ท่านเขียนอีกว่าพระเยซู “ตรัสสั่งไข้” เราไม่จำเป็นต้องอนุมานว่าไข้ได้ก่อให้เกิดมันและที่ว่าพระเยซูกำลังสั่งผีนั้น ลูกาอาจได้ทำให้ไข้เป็นตัวบุคคลเพื่อจะแสดงถึงอำนาจแห่งถ้อยคำของพระเยซู ความสามารถของแม่ม่ายเปโตรที่จะรับใช้คนอื่นๆเป็นพยานถึงการฟื้นตัวอย่างสมบูรณ์ที่พระเยซูก่อให้เกิด (เปรียบเทียบ ข้อ 35) ลูกาแสดงถึงความสนใจที่พิเศษในพวกผู้หญิงในพระกิตติคุณของท่าน และนี่เป็นข้อบ่งชี้ข้อหนึ่งข้อหนึ่งของสิ่งนั้น (เปรียบเทียบเอลิซาเบธ มารีย์ อันนา) เป็นที่ชัดเจนว่าท่านต้องการให้ผู้อ่านชาวกรีกของท่านผู้มีความนับถือพวกผู้หญิงอย่างยิ่งยวดที่จะตระหนักว่าพระองค์ให้เกียรติพวกเธออีกด้วย

การเน้นของลูกาในการรักษาเนื้อคือองค์ประกอบที่อัครธรรมในอำนาจและสิทธิอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูเหนือความเจ็บป่วย

การรักษาชาวกาลิลีหลายคนของพระเยซูหลังจากตะวันตกดิน 4:40-41 (เปรียบเทียบ มธ. 8:16-17; มก. 1:32-34)

จากการที่ได้บันทึกการรักษาสองบุคคล ตอนนี้ลูกาอ้างอิงถึงกลุ่มของผู้คนที่พระเยซูได้รับการรักษา อีกครั้งหนึ่ง ลูกาละเว้นรายละเอียดบางอย่างที่ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์คนอื่นๆรวมไว้แต่เพิ่มรายละเอียดอื่นๆเพื่อจะเน้นถึงประเด็นอื่นๆสำหรับผู้อ่านที่เฉพาะของท่าน

4:40 ผู้ชนชาวยิวรอคอยที่จะมาหาพระเยซูจนกระทั่งวันสะบาโตสิ้นสุดลง ณ ตะวันตกดิน ลูกาไม่ได้ดึงความสนใจไปที่วันสะบาโตแต่บันทึกว่า “ตะวันยอแสง” ในฐานะเป็นเบื้องหลังสำหรับสิ่งที่ติดตามมา ลูกาแยกแยะระหว่างคนเจ็บป่วยและคนถูกผีสิง ท่านไม่ได้คิดว่าพวกผีมีความรับผิดชอบสำหรับโรคทั้งหมดอย่างที่คนกรีกบางคนคิด อย่างไรก็ตาม ท่านคงได้ยอมรับว่าในที่สุดบาปก็มีความรับผิดชอบสำหรับความเจ็บป่วยทั้งหมด ลูกาท่านนั้นอ้างอิงอีกว่าพระเยซู “วางพระหัตถ์ของพระองค์บน” บรรดาผู้ที่มาหาพระองค์สำหรับการรักษา สิ่งนี้แสดงถึงความเมตตาสงสารของพระเยซูที่มีต่อคนเจ็บป่วยและข้อเท็จจริงที่ว่าการรักษามาจากพระองค์ มันปกติในการบันทึกของชาวกรีกที่เป็นต่างชาติเกี่ยวกับการรักษาที่

อัครธรรมอย่างที่กัททเอาสำหรับผู้ที่รักษาที่จะวางมือของพวกเขาเหนือคนเจ็บป่วย [\[351\]](#) “พระหัตถ์ของพระเจ้า” เป็นการเปรียบเทียบของพันธสัญญาเดิมสำหรับ *อำนาจของพระเจ้า อีกด้วย*

“พระเยซูไม่ได้รักษา *ฝูงชน* แต่ทีละคน ซึ่งความเห็นอกเห็นใจที่อ่อนโยนออกจากพระองค์ในแต่ละกรณี” [\[352\]](#)

4:41 ลูกาเท่านั้นบันทึกว่าพวกผีเรียกพระเยซูว่า “พระบุตรของพระเจ้า” นี่เป็นอีกคำพยานหนึ่งต่ออัตลักษณ์แท้ของพระองค์ อีกครั้งหนึ่งพระเยซูบอกให้พวกมันที่จะเงียบ (เปรียบเทียบ ข้อ 35) พระองค์ต้องการผู้คนไม่ใช่พวกผีที่จะเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า กระนั้นคำพยานของพวกผีก็อาจดูเหมือนว่าเป็นที่สงสัยต่อผู้คนที่อยู่ที่นั่น เนื่องจากว่าเหล่าวิญญาณชั่วเป็นที่รู้จักกันว่าจะรับใช้ “พ่อของการมูสา” จึงสังเกตว่าลูกาเทียบเท่า “พระบุตรของพระเจ้า” กับ “พระคริสต์ (พระเมสสิยาห์)” ซึ่งผู้ติดตามหลายคนของพระเยซูมีความยุ่งยากในการเข้าใจและการยอมรับ

พยานของพวกผีต่ออัตลักษณ์ของพระเยซูดูเหมือนจะเป็นประเด็นของเรื่องราวนี้

การเดินทางประกาศครั้งแรกในกาลิลีของพระเยซู 4:42-44 (เปรียบเทียบ มก. 1:35-39)

อีกครั้งหนึ่งลูกาเน้นถึงพันธกิจอันกว้างที่พระเยซูตั้งใจที่จะดำเนินการ ส่วนนี้บันทึกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในตอนเช้าหลังจากเหตุการณ์ก่อนหน้านั้น (เปรียบเทียบ ข้อ 40) ผู้คนแห่งนาซาเร็ธต้องการให้พระเยซูที่จะจากไป แต่จากนั้นผู้คนแห่งคาเปอร์นาอุมอ่อนวอนให้พระองค์ที่จะอยู่ พระเยซูต้องการที่จะเข้าถึงผู้คนมากเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วยข่าวสารของพระองค์ “ยูเดีย” (ข้อ 44) เป็นที่ชัดเจนว่าอ้างอิงถึงจังหวัดของโรมันทั้งหมดที่รวมถึงกาลิลีไม่ใช่แค่ปาเลสไตน์ทางใต้ คำว่า “ต้อง” “แผ่นดินของพระเจ้า” และ “ใช้มา” ทั้งหมดก็พิเศษต่อการบรรยายของลูกาที่นี่ แนวคิดของลูกาเกี่ยวกับ “แผ่นดินของพระเจ้า” ก็เป็นอย่างเดียวกันกับแนวคิดของผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ นั่นคือ การปกครองของพระเจ้าในโลกผ่านทางพงศ์พันธุ์ของดาวิดพระเมสสิยาห์

“พร้อมกับ ‘ประกาศ’ ถ้อยคำเหล่านี้ก็จัดตั้งข้อความที่เป็นแบบแผนของภารกิจของพระเยซูและเกี่ยวกับความเข้าใจของลูกาเกี่ยวกับมัน” [\[353\]](#)

“พระคริสต์เป็นอัครทูตที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์” [\[354\]](#)

ส่วนนี้ (4:31-44) มีเหตุการณ์ที่เป็นตัวอย่างจากพันธกิจในกาลิลีของพระเยซูที่อธิบายถึงสิ่งที่พระองค์ทำและการตอบสนองของผู้คนที่มาต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ กจ. 10:38) จึงสังเกตว่าพันธกิจการสอนของ

พระเยซูเป็นหลักและการรักษาของพระองค์เป็นรอง การอัศจรรย์ของพระองค์ทำหน้าที่จะรับรองข่าวสารของพระองค์ นี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับการประกาศและการอัศจรรย์ของพวกอัครทูตในกิจการของอัครทูตอีกด้วย

4. การทรงเรียกของเปโตร ยากอบและยอห์น 5:1-11 (เปรียบเทียบ มธ. 4:18-22; มก. 1:16-20)

“จุดจ่อเกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่ชัดเจนของ 4:14-44 ตอนนี้ก็กว้างออก ในส่วนนี้ [5:1-6:16] ผู้คนแต่ละคนที่ตอบสนองต่อพระเยซูเป็นส่วนตัวที่สำคัญ พวกคนบาปพบชีวิตใหม่ พวกอัครทูตเข้าร่วมกับพระเยซูในงานของพระองค์ พวกฟาริสีชอบที่จะอยู่กับความชอบธรรมเก่าแต่เทียมเท็จของพวกเขา”[\[355\]](#)

ยอห์น โนแลนด์บันทึกเอกภาพทางโครงสร้างต่อ 5:1-6:16 และข้าพเจ้าได้ตั้งชื่อเรียกส่วนทั้งเจ็ดของเขาใหม่ดังต่อไปนี้ แม้ว่าข้าพเจ้าได้รับเอาประเภทต่างๆของเขาในข้อความที่อยู่ข้างล่าง

- การทรงเรียกของเปโตร ยากอบและยอห์น 5:1-11
- การทรงรักษาคนโรคเรื้อน 5:12-16
- การทรงรักษาคนง่อย 5:17-26
- การทรงเรียกเลวีและงานเลี้ยงของเขา 5:27-32
- การได้เสด็จในวันสะบาโตเกี่ยวกับการกิน 6:1-5
- การได้เสด็จในวันสะบาโตเกี่ยวกับการรักษา 6:6-11
- การทรงเรียกสาวกสิบสองคน 6:12-16

การบันทึกของลูกาเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้เป็นการบันทึกที่ยาวที่สุดของทั้งสาม นักวิชาการบางคนเชื่อว่านี่เป็นการทรงเรียกก่อนการทรงเรียกที่ถูกรับบันทึกไว้ในมัทธิวและมาระโก [\[356\]](#) ลูกาเน้นถึงเปโตรและละเว้นการอ้างอิงใดๆถึงอันดรูว์น้องชายของท่าน (มธ. 4:18; มก. 1:16) (ในพระกิตติคุณของลูกา พวกสาวกมีบทบาทน้อยที่จะปฏิบัติ[\[357\]](#)) อย่างเป็นคุณลักษณะแล้ว ท่านจดจ่อที่แต่ละบุคคลที่พระเยซูแตะต้องในที่ใดก็ตามที่เป็นไปได้เพื่อจะดึงความสนใจไปที่พระเยซู ท่านยังเน้นถึงอธิปไตยและความบริสุทธิ์ของพระเยซู เช่นเดียวกับการละทิ้งทรัพย์สินสมบัติอย่างสิ้นเชิงของพวกสาวกเพื่อจะติดตามพระเยซู พระเยซูกล่าวข่าวบทรียนเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้หลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ (ยน. 21:1-14)

ลูกาใส่การบันทึกนี้ไว้ในพระกิตติคุณของท่านหลังจากเหตุการณ์ต่างๆในคาเปอร์นาอุมแทนที่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นอย่างที่มีมาระโกใส่ (มก. 1:14-28) บางทีท่านเรียบเรียงเนื้อหาของท่านในแนวทางนี้เพื่อจะเน้นถึงอธิปไตยของพระเยซูเหนือผู้คนหลังจากที่ได้จัดตั้งแผนการโดยทั่วไปของพันธกิจของพระเยซู [\[358\]](#) การเน้นที่อธิปไตยของพระเยซูก็ดำเนินไปตลอดบทที่ 5 นี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่พระเยซูได้กล่าวกับเปโตร

และสาวกคนอื่นๆที่ถูกอ้างอิงถึง อันดรูว์บอกเปโตรพี่ชายของเขาว่าเขาได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว (เปรียบเทียบ ยน. 1:41) อย่างไรก็ตาม สาวกเหล่านี้คิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขาอย่างที่คนร่วมสมัยของพวกเขาคิด พวกเขาคาดหวังผู้ช่วยกู้ทางการเมืองที่เล็กน้อยกว่าพระเจ้า พระเยซูจำต้องสอนพวกเขาว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเช่นเดียวกับพระเมสสิยาห์ บทเรียนนี้และความหมายโดยนัยของมันใช้พันธกิจทั้งหมดของพระเยซูที่จะสื่อสาร

5:1-3 ข้อเหล่านี้ให้บริบทสำหรับเหตุการณ์นี้ อีกครั้งหนึ่งลูกาชี้ว่าฝูงชน “กำลังฟังพระวจนะของพระเจ้า” (ข้อ 1; เปรียบเทียบ 4:32, 36) ผู้คนสนใจจนพวกเขาเบียดเสียดพระเยซู พระเยซูตั้งระยะห่างระหว่างพวกเขากับพระองค์เองโดยการสอนจากเรือที่ไม่ไกลจากชายฝั่ง

ลูกาบรรยายถึงทะเลกาลิลีว่าเป็น “ทะเลสาบ” อย่างที่ผู้อ่านส่วนใหญ่ของท่านคงได้คิดเกี่ยวกับมัน “เอนเนซารัท” เป็นเมืองและที่ราบบนชายฝั่งทางตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลสาบนั้นที่ซึ่งมันได้รับอีกชื่อหนึ่งของมันจาก

ความสนใจที่เป็นคุณลักษณะของลูกาต่อรายละเอียดก็ชัดเจนในแง่ที่ว่าท่านอ้างอิงถึง “เรือสองลำ” ซึ่งจัดตั้งไว้สำหรับข้อ 7 เป็นที่ชัดเจนว่าชาวประมงใช้อวนสำหรับลากขนาดใหญ่ (คำกรีก *คิคเททา*) เมื่อพวกเขาหาปลาตลอดคืนซึ่งตอนนี้เศเบดี ยากอบและยอห์นกำลังชักลากและชุน (มธ. 4:21; มก. 1:19; ลก. 5:2) อวนเหล่านี้ทำมาจากผ้าลินินและดังนั้นก็เป็นเห็นได้ต่อปลาระหว่างกลางวัน ดังนั้นพวกมันถูกใช้ ณ ตอนกลางคืนเท่านั้น และพวกมันก็ต้องการการชักลากในแต่ละเช้า [359] เปโตรและอันดรูว์ใช้อวนทอดกลมขนาดเล็ก (คำกรีก *อัมฟีเบลสทอน*) ซึ่งหย่อนมันลงไปในน้ำจากใกล้ฝั่ง (มธ. 4:18; มก. 1:16)

“มันเป็นฉากที่ยุงเพราะว่าท่ามอุตสาหกรรมหลายแห่งที่อยู่ใกล้ทะเลกาลิลีนั้น อุตสาหกรรมประมงไม่ใช่เป็นสิ่งที่ถูกติดตามโดยทั่วไปเท่านั้น แต่บางทีเป็นสิ่งที่มีการไถ่ถามอีกด้วย”[360]

“... พระเยซูกำลังหาปลาจากเรือเพื่อจะจับคน ...”[361]

5:4-5 ลูกาเท่านั้นระบุว่าซีโมนและสหายของท่านเป็น “ชาวประมง” (คำกรีก *ฮาเลียส* ข้อ 2) ดังนั้น คำสั่งของพระเยซูที่จะถอยออกไปที่ “น้ำลึก” เพื่อการลอบหาปลาอีกครั้งหนึ่งก็เปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของสิทธิอำนาจของพระเยซูกับความสามารถโดยธรรมชาติของชายเหล่านี้

“ความสำเร็จไม่น่าเป็นไปได้ถึงสองเท่า มันเป็นกลางวันและในน้ำลึก ปลาถูกจับได้ในตอนกลางคืนและใกล้ฝั่ง คำสั่งที่ตรงกันข้ามกับความเป็นไปได้ก็ชักจูงไปยัง

การตีความเชิงสัญลักษณ์ ทะเลคือโลกต่างชาติ การคัดค้านทางอ้อมของเปโตร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความลังเลใจของท่านที่จะเข้าไปสู่ภารกิจต่อคนต่างชาติก็ได้ ถูกพิชิตโดยการเปิดเผยที่พิเศษ (กจ. 10)”[\[362\]](#)

การยอมทำตามของเปโตรแสดงถึงการนับถืออันยิ่งใหญ่ของท่านที่มีต่อพระเยซู ที่นำไปสู่ การเชื่อฟังของท่าน และสุดท้ายไปสู่การจับปลาได้จำนวนมาก “อาจารย์” (คำกรีก *เอพิสทา ทา*) เป็นความเท่าเทียมของลูกาสำหรับ “ครู” หรือ “รับบี” ลูกาไม่เคยใช้คำศัพท์ “รับบี” บางทีเพราะว่ามันคงได้มีความสำคัญเล็กน้อยสำหรับผู้อ่านชาวกรีกส่วนใหญ่ “อาจารย์” เป็นคำศัพท์ที่พวกเขาหรือพวกเขาใกล้เคียงใช้เกี่ยวกับพระเยซู (8:24, 45; 9:33, 49; 17:13) และมันบ่งชี้ถึงการงานต่อสิทธิอำนาจ ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่ใช้ คำศัพท์นี้และที่ใดก็ตามที่มันปรากฏมันก็อ้างอิงถึงพระเยซู

- 5:6-7 แรกสุดลูกาเน้นถึงการรวบรวมปลาจำนวนมากมาย (เปรียบเทียบ สดค. 8:6, 8; ยน. 21:6) รายละเอียดให้ความจริงแก่เรื่องราวนี้ “หุ้นส่วน” (คำกรีก *เมโทคอสต์*) บางทีอ้างอิงถึง หุ้นส่วนในธุรกิจ (เปรียบเทียบ ฮบ. 1:9; 3:1, 14; 6:4; 12:8) คำที่คล้ายกัน (คำกรีก *คอสโน นอส* ข้อ 10ข) หมายถึงหุ้นส่วนอีกด้วย

“ที่นี่ศัพท์ทั้งสองถูกใช้เกี่ยวกับพี่น้องสองคู่ [เปโตรและอันดรูว์ และยากอบและ ยอห์น] ผู้มีบริษัทธุรกิจภายใต้การนำของซีโมน” [\[363\]](#)

- 5:8-10ก การเน้นอีกอย่างหนึ่งของลูกาคือการตอบสนองของเปโตรต่อการอัศจรรย์นี้ การจับปลานั้นทำให้เปโตรประหลาดใจ (คำกรีก *ธัมบอส*) จนท่านหมอบกราบต่อหน้าพระเยซูในเรืออย่าง ชัดเจน ตอนนี้เปโตรกล่าวต่อพระเยซูในฐานะ “เจ้านาย” (คำกรีก *คูริออส*) แทนที่ “อาจารย์” “เจ้านาย” แสดงถึงการนับถือมากกว่า “อาจารย์” เมื่อพิจารณาถึงการพัฒนา ต่อมาในชีวิตของเปโตร มันก็ยากที่จะกล่าวว่าเปโตรเห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเมื่อ ท่านเรียกพระองค์ว่า “เจ้านาย” ที่นี่ ท่านอาจได้ทำเช่นนั้นและจากนั้นก็ถอยกลับไปสู่ การคิดเกี่ยวกับพระองค์ว่าเป็นแค่มนุษย์ในภายหลัง

ไม่ว่าในกรณีใด เปโตรแสดงถึงการสำนึกต่อบาปต่อพระพักตร์พระเยซู ซึ่งบ่งบอกว่าท่าน ตระหนักว่าพระเยซูเป็นคนที่บริสุทธิซึ่งแตกต่างจากตัวท่านเองอย่างมาก (เปรียบเทียบ อสย. 6:5) การกล่าวยอมรับของเปโตรถึงความผิดบาปของท่านก็จำเป็น ไม่ใช่เพื่อความรอดของ ท่านเท่านั้น แต่เพื่อการที่ท่านกลายมาเป็นสาวกและผู้รับใช้ของพระเยซูอีกด้วย (เปรียบเทียบ อพย. 4:10-17; วนจ. 6:11-23; อสย. 6; ยรม. 1:4-10; อสค. 1-3; ดนล. 10; กจ. 9:3-9; วว. 1:13-20) “ขอไปให้ห่างจากข้าพเจ้าเถิด” หรือ “จงออกไปจากข้าพเจ้า” แสดงถึง

ความรู้สึกแห่งความไม่บริสุทธิ์ของเปโตรต่อหน้าพระเยซู ความสามารถที่เหนือกว่าของพระเยซูเป็นเหตุให้เปโตรที่รู้สึกว่าคุณเป็นคนบาปคือคนที่รู้สึกบกพร่อง “คนบาป” (คำกรีก *ฮามาร์ โทลอส*) เป็นหนึ่งในถ้อยคำที่เป็นคุณลักษณะของคุณ จากการศึกษา 22 ครั้งของคำนี้ในพระกิตติคุณสัมพันธ์ 15 ครั้งก็อยู่ในลูกา

“ลูกาไม่ใช่คำศัพท์นี้อย่างเหยียดหยามแต่อย่างเมตตาสงสารอย่างที่เป็นคำศัพท์โดยทั่วไปที่ถูกประยุกต์ใช้กับบรรดาผู้ที่ถูกแยกจากแนวทางศาสนาของยิวเนื่องจากบาปที่เปิดเผยของพวกเขา อาชีพหรือวิถีชีวิตอันไม่เป็นที่ยอมรับของพวกเขาหรือลัทธิต่างชาติของพวกเขา ลูกาแสดงให้เห็นว่าคุณบาปเหล่านี้เป็นเป้าแห่งพระคุณของพระเจ้าผ่านทางพันธกิจของพระเยซู”[\[364\]](#)

“เราสังเกตในเปโตร ณ เวลานี้ว่าการผสมผสานของความดีและความชั่วของพระคุณและธรรมชาตินั้นปรากฏบ่อยๆ ในคุณลักษณะของท่านในประวัติศาสตร์ที่ตามมา”[\[365\]](#)

“สิ่งที่เปโตรไม่ตระหนักก็คือว่าการยอมรับการไร้ความสามารถและบาปของบุคคลหนึ่งเป็นสิ่งที่ต้องมีก่อนที่ดีที่สุดสำหรับการรับใช้เพราะว่าตอนนั้นบุคคลนั้นสามารถพึ่งพาพระเจ้าได้ การกล่าวยอมรับของเปโตรกลายเป็นประวัติย่อสำหรับการรับใช้ของท่าน ความถ่อมใจเป็นเครื่องยกสู่ความยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณ”
[\[366\]](#)

บางคนได้รู้สึกว่าการกล่าวยอมรับของเปโตรนี้เป็นผลลัพธ์ของการที่ท่านกลับไปหาปลาหลังจากที่พระเยซูได้เรียกให้ท่านมาเป็นสาวกของพระองค์อย่างที่ท่านบันทึกไว้ในมัทธิว 4:18-20 และมาระโก 1:16-18.[\[367\]](#) อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าว่าเหตุการณ์นี้เป็นการบินที่กของลูกาเกี่ยวกับการทรงเรียกเดียวกันที่มัทธิวและมาระโกบันทึก

5:10b-11 พระเยซูไม่ได้จากไปหรือปฏิเสธคนบาปผู้รู้สึกสำนึกเนื่องจากบาปของพวกเขา พระองค์ดึงดูดพวกเขาไปยังพระองค์และส่งพวกเขาออกไปเพื่อจะรับใช้พระองค์ พระเยซูใช้ปลาเพื่อจะแสดงถึงผู้คนที่เปโตรจะดึงเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าและก่อนหน้านั้นคือผู้คริสตจักร (เปรียบเทียบ กจ. 2; 10:9-48) นี้ดูเหมือนจะเป็นการอ้างอิงถึง “การจับ” ในแง่ของการช่วยให้รอดแทนที่จะเป็นการพิพากษาหรือการทำลาย

“ชาวประมงจับปลาเป็นเพื่อจะฆ่าพวกมัน แต่พวกสาวกจะจับผู้คนที่ได้ตายไปเพื่อจะให้ชีวิตแก่พวกเขา”[\[368\]](#)

“มัน ไม่ใช่ไม่เพื่ออะไรที่พระสัญญาที่นี้จะปกคลุมด้วยภาษาที่ดึงมาจากอาชีพของชาวประมง ยกตัวอย่างเช่น แทนที่จะเป็นการยืมจากการแสวงหาที่ร่วมกันเกือบทั้งหมดของนักล่า บ่อยครั้งแล้วที่ชาวประมงจับเหยื่อของเขาทั้งเป็น เขาดึงมัน *ไป* ยัง เขา ไม่ได้ผลัดคันมัน *ไปจาก* เขา และไม่ใช่เพียงมายังเขาเองแต่ดึงทั้งหมดที่เขาจับ ไปยังซึ่งกันและกัน อย่างที่คริสตจักรนำหัวใจที่แบ่งแยกมาด้วยกัน พวกบิดามายังลูกๆ รวบรวมเผ่าต่างๆของมนุษย์ที่กระจัดกระจายไปสู่การสามัคคีธรรมเดียวอีกครั้งหนึ่ง งานของชาวประมงเป็นงานแห่งศิลปะและทักษะ ไม่ใช่แห่งการบังคับและความรุนแรง...”[369]

เปโตรและเพื่อนทั้งสามของท่านละทิ้งชีวิตของพวกเขาในฐานะเป็นชาวประมงทันทีเพื่อจะกลายมาเป็นสาวกเต็มเวลาของพระเยซู (เปรียบเทียบ 14:33; 18:22) ลูกาเท่านั้นบันทึกว่าพระเยซูได้ติดต่อกับเปโตรก่อนที่พระองค์เรียกให้เปโตรที่จะติดตามพระองค์ (เปรียบเทียบ 4:38) อย่างไม่สงสัยแล้วชาวประมงเหล่านี้ละการจับที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งอาชีพของพวกเขาไปเนื่องจากสิ่งที่มันแสดงแก่พวกเขาเห็นเกี่ยวกับพระเยซู[370]

“แต่ ณ เวลาแห่งการทรงเรียกของพวกเขา นั้น พวกเขาก็ไม่รู้อย่างยิ่ง ใจแคบ เชื่อผิดๆ เต็มไปด้วยอคติของยิว ความเข้าใจผิดและความเป็นปรปักษ์”[371]

มันไม่น่าเป็นไปได้ที่พวกเขาสามารถจัดหาเงินทุนให้ชีวิตของพวกเขาในฐานะพวกสาวกของพระเยซูด้วยการจับปลาครั้งเดียวนี้อย่างที่นักอรรถาธิบายคนหนึ่งบ่งบอกไว้[372]

“ลูกาไม่ได้วางการเน้นที่เจาะจงไว้ที่ความคิดแห่งการสละทุกสิ่งเพื่อจะติดตามพระเยซู (มก. 1:18, 20): การเน้นอยู่ที่ข้อ 10 ด้วยการเรียกของมันสู่ภารกิจ”[373]

“ความเป็นไปได้ก็คือว่าสาวกที่แต่งงานแล้วเช่นทหารที่แต่งงานแล้วก็พากรรยาไปกับพวกเขาหรือละพวกเขาไว้ที่บ้านตามที่สถานการณ์อาจเรียกร้องหรือยอมรับ พวกผู้หญิงแม้กระทั่งพวกผู้หญิงที่แต่งงานแล้วบางครั้งก็ติดตามพระเยซู และภรรยาของซีโมนหรือของสาวกที่แต่งงานแล้วคนใดก็ตามอาจได้อยู่ท่ามกลางพวกสาวกเป็นบางโอกาส ณ ระยะเวลาที่ลึบหน้าไปในประวัติศาสตร์ เรพบ มารดาของยากอบและยอห์นในกลุ่มคนของพระเยซูที่อยู่ไกลจากบ้าน และที่ที่พวกมารดาอยู่ภรรยาอาจอยู่ด้วยถ้าพวกนางปรารถนา”[374]

การเน้น โดยทั่วไปในเหตุการณ์นี้อยู่ที่สิทธิอำนาจของพระเยซู ถ้อยคำต่างๆของพระองค์มีผลกระทบที่มีพลัง การตอบสนองที่เหมาะสมเดียวต่อถ้อยคำเหล่านั้นคือการจำนน พระพรจะติดตามมาในรูปแบบของ

การมีส่วนร่วมในภารกิจของพระเยซู มีความเหมือนกันระหว่างส่วนนี้และส่วนของการรับบัญชาของอิสยาห์ (อิสย. 6:1-10): ทั้งสองมีการสำแดง การตอบสนอง การทำให้แน่ใจและการบัญชา[375]

“การประยุกต์ใช้หลักในการอัศจรรย์ของการจับปลาที่มีศูนย์กลางอยู่รอบๆคำสั่งของพระเยซูและการตอบสนองของเปโตร ในท่ามกลางการสอนหลายคน พระเยซูเรียกคนเล็กน้อยสู่การรับใช้ที่จัดจ้อยมากขึ้น เปโตรเป็นตัวอย่างของการทรงเรียกเช่นนั้น ทุกคนมีพันธกิจและทุกคนก็เท่าเทียมต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่บางคนถูกเรียกให้รับใช้พระองค์โดยตรง เปโตรมีคุณสมบัติที่จำเป็นสามอย่างที่พระเยซูกำลังมองหา ท่านเต็มใจที่จะไปที่ที่พระเยซูนำไป ท่านถ่อมใจและท่านอุทิศตนอย่างเต็มที่”[376]

ส่วนแรกทั้งหมดนี้ที่อธิบายถึงภารกิจการสอนของพระเยซู (4:14-5:11) จัดจ้อยที่สิทธิอำนาจของพระเยซู และการตอบสนองที่เหมาะสมต่อมัน

ข. การเริ่มต้นของความขัดแย้งกับพวกฟาริสี 5:12—6:11

หนึ่งในจุดประสงค์ของลูกาในพระกิตติคุณของท่านและในกิจการของอัครทูตดูเหมือนจะได้เป็นที่ที่จะแสดงให้เห็นว่าทำไมพระเจ้าหยุดทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับอิสราเอล และเริ่มต้นทำงานกับพวกยิวและพวกต่างชาติ อย่างเท่าเทียม ในคริสตจักร [377] การปฏิเสธของพวกผู้นำชาวยิวต่อพระเยซูเป็นเหตุผลหลักสำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ ความขัดแย้งระหว่างพวกเขาเป็นลักษณะที่สำคัญของพระกิตติคุณนี้

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณรวมหกเหตุการณ์ไว้ ในเหตุการณ์แรก พระเยซูทำหน้าที่ประกาศต่อพวกผู้นำทางศาสนาในกรุงเยรูซาเล็มว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้ว ในอีกห้าส่วนที่เหลือ พวกฟาริสีพบความคิดกับพระเยซูหรือกับพวกสาวกของพระองค์ มาระโกเน้นถึงความขัดแย้งที่เพิ่มขึ้น แต่ลูกาเน้นถึงด้านบวกต่างๆของพันธกิจของพระเยซูที่นำไปสู่การต่อต้านนั้น[378]

1. การรักษาคนยิวที่เป็นโรคเรื้อนของพระเยซู 5:12-16 (เปรียบเทียบ มธ. 8:1-4; มก. 1:40-45)

การอัศจรรย์นี้จะต้องเป็น “พยาน” ต่อคนอื่นๆเกี่ยวกับตัวบุคคลของพระเยซู (ข้อ 14) มันรับรองตัวบุคคลของพระองค์และการสอนของพระองค์ มันแสดงถึงพระพรที่พระเยซูนำมายังผู้คนอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการชำระฝ่ายวิญญาณของบรรดาผู้ที่บาปได้ทำให้เปราะเปื้อน (เปรียบเทียบ 4:18) มันเตือนพวกผู้นำทางศาสนาถึงการปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์ในกาลิลี

“เหมือนกับบาป โรคเรื้อน [“โรคผิวหนังที่ทำให้เป็นมลทิน” TNIV] ก็ลึกกว่าผิวหนัง (ลกต. 13:3) และไม่สามารถได้รับการช่วยเหลือโดยมาตรการแค่ “ผิวหนัง” (ดู ยรม. 6:14) เหมือนกับบาป โรค

เรื้อนกระจาย (ลนต. 13:7-8); และเมื่อมันกระจายมันก็ทำให้เป็นมลทิน (ลนต. 13:44-45) เนื่องจากการเป็นมลทินของเขา บุคคลที่เป็นโรคเรื้อนจำต้องแยกตัวไปอยู่นอกค่าย (ลนต. 13:46) และคนบาปที่หลงหายนั้นวันหนึ่งจะถูกแยกตัวไปอยู่ในนรก ผู้คนที่มีโรคเรื้อนถูกมองว่าเป็น ‘คนตาย’ (กตว. 12:12) และเสื้อผ้าที่ติดเชื้อโรคเรื้อนก็เหมาะสำหรับไฟเท่านั้น (ลนต. 13:52)”[\[379\]](#)

5:12 “เมืองแห่งหนึ่ง” ของกาลิลี คือสิ่งที่ลูกาหมายถึงเมื่อพิจารณาถึงบริบท ท่านเปิดเผยความสนใจที่พิเศษของท่านในเรื่องราวทางการแพทย์อีกครั้ง โดยการบันทึกว่าโรคเรื้อน “ปกคลุม” ชายคนนี้อย่างเต็มที่ ไม่สามารถมีความสงสัยใดๆว่าเขาเป็นคนโรคเรื้อน อย่างไรก็ตาม เปโตรได้ทำไป ชายคนนี “ซบหน้าลงถึงดิน” ต่อหน้าพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 8) เหมือนกับเปโตร เขาวิ่งวอนต่อพระเยซูในฐานะ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” อีกด้วย (ข้อ 8) คำกล่าวนี้ น่านับถือและเหมาะสมสำหรับการกล่าวต่อใครคนหนึ่งที่มีอำนาจพิเศษจากพระเจ้า [\[380\]](#) คนโรคเรื้อนกล่าวอย่างมากในการมาหาพระเยซู เนื่องจากว่าโรคเรื้อนของเขาแยกเขาออกจากความคิดต่อทางสังคมที่ปกติ การร้องขอที่มีเงื่อนไขของเขาก่อให้เกิดความสงสัยในความเต็มใจของพระเยซูที่จะรักษาเขาไม่ใช่ความสามารถของพระองค์ที่จะทำอย่างนั้น มันอาจแสดงถึงความรู้สึกแห่งความไม่คู่ควรของเขาที่จะรับเอาพระพรเช่นนั้น

5:13 โดยการยื่นพระหัตถ์ของพระองค์และการแตะต้องคนโรคเรื้อน พระเยซูก็ทำสิ่งที่คิดไม่ถึง (ลนต. 13) บางทีพระองค์ทำอย่างนี้เพื่อแสดงออกถึงความเมตตาสงสารของพระองค์ที่มีต่อชายคนนั้นเช่นเดียวกับเพื่อจะระบุพระองค์เองที่ไม่มีข้อสงสัยใดๆในฐานะเป็นแหล่งแห่งการรักษาของเขา (เปรียบเทียบ อพย. 4:4; 6:6; 14:16; 15:12; ยรม. 17:5; กจ. 4:30) ถ้อยคำของพระเยซูนำเสนอความแน่ใจใหม่แก่เขา (เปรียบเทียบ ข้อ 10) สิทธิอำนาจของพระเยซูขยายไปสู่อำนาจเหนือโรคและความไม่สะอาดทางพิธีกรรม อีกครั้งหนึ่งนายแพทย์ลูกาบันทึกการรักษาทันที (เปรียบเทียบ 4:35, 39)

“เนื่องจากความไม่สะอาดของโรคเรื้อนสามารถติดต่อได้ มันก็สำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่ว่าพระเยซูตอบสนองโดยการแตะต้องชายคนนั้น ไม่ใช่ที่ว่าพระเยซูละเมิดกฎของความสะอาดของลัทธิ ตรงกันข้ามความไม่สะอาดล่าถอยก่อนการแตะต้องและคำสั่งของพระเยซู (เปรียบเทียบ 4:40, 41) การแตะต้องของพระเยซูแสดงถึง ‘การต้อนรับกลับ’ แก่คนโรคเรื้อนที่ถูกแยกออกไป” [\[381\]](#)

“บทเรียนที่สำคัญที่สุดจากเรื่องราวการรักษาคนโรคเรื้อนก็คือว่าแม้กระทั่งคนนอกสามารถประสบกับพระคุณแห่งการรักษาของพระเจ้าได้” [\[382\]](#)

5:14 การรักษาคนโรคเรื้อนเป็นการกระทำของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 7:22) ดังนั้น “พยาน” ของชายคนนี้อคือการรักษาของเขาเพิ่มการป่าวประกาศถึงการมาถึงของพระเมสสิยาห์ พระเยซูไม่ต้องการให้ชายคนนี้จะล้มเหลวที่จะไปยังเยรูซาเล็มและถวายของถวายที่ถูกเรียกชื่อสำหรับการรักษาโรคเรื้อน (ลนต. 14:1-32) ถ้าชายคนนั้นได้เผยแพร่การรักษาของเขา เขาอาจไม่ได้ไปถึงพวกปุโรหิตที่นั่นและฝูงชนอาจได้ “รุมล้อม” พระเยซูแม้กระทั่งแย่งกว่าที่พวกเขากำลังทำอยู่แล้ว ยิ่งกว่านั้น มันไม่เหมาะสมสำหรับชายคนนั้นที่จะประกาศการรักษาของเขาก่อนที่จะไปโรหิตตรวจสอบเขาและทำการประกาศที่เป็นทางการว่าเขาสะอาดแล้ว (ลนต. 14:57) พระเยซูระมัดระวังที่จะไม่ยื้อแย่งสิทธิอำนาจของปุโรหิตนี้

5:15-16 ลูกาละเว้นข้อเท็จจริงที่ว่าชายคนนั้นไม่เชื่อฟังพระเยซู (เปรียบเทียบ มก. 1:45) บางทีเพราะว่านี่คงได้ทำลายการเน้นของท่านที่สิทธิอำนาจของพระเยซู ตรงกันข้ามท่านเน้นถึงการกระจายของเรื่องราวนี้ (ตามตัวอักษรคือ “ถ้อยคำ” คำกรีก *โลกอส*) เกี่ยวกับพระเยซู การกระจายข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระเยซูเป็นหัวข้อหลักของทั้งพระกิตติคุณนี้และพระธรรมกิจการของอัครทูต การรักษานี้เพิ่มความเป็นที่นิยมของพระเยซู อย่างไรก็ตาม การตอบสนองของพระองค์ไม่ใช่ที่จะขึ้นอยู่กับมารับรองอันเป็นที่นิยมแต่ที่จะรื้อฟื้นการฟังพาของพระองค์ที่พระบิดาของพระองค์โดยการอธิษฐานในที่เปลี่ยว

“... ส่วนสำคัญที่สุดแห่งชีวิตของพระองค์คือการเข้าร่วมของพระองค์กับพระเจ้า และในการเข้าร่วมเช่นนั้นพระองค์ก็พบทั้งกำลังและการนำพาที่จะหลีกเลี่ยงการจ้านต่อการทดลอง” [383]

“... เกียรติเป็นเหมือนเงาซึ่งหนีจากบรรดาผู้ที่ติดตามมัน แต่ติดตามบรรดาผู้ที่บอกปิดมัน” [384]

ลูกาไม่ได้อ้างอิงข้อเท็จจริงที่ว่าความเป็นที่นิยมที่เพิ่มขึ้นได้หยุดยั้งกิจกรรมต่างๆของพระเยซู (เปรียบเทียบ มก. 1:45) ยิ่งกว่านั้นท่านเขียนเกี่ยวกับประชาชนที่ฟังพระเยซูก่อนที่พวกเขาจะสงบกับการรักษาในข้อ 15 ซึ่งสะท้อนถึงลำดับความสำคัญของการประกาศของพระเยซูเหนือการอัศจรรย์ของพระองค์

2. สิทธิอำนาจของพระเยซูที่จะยกโทษบาป 5:17-26 (เปรียบเทียบ มธ. 9:1-8; มก. 2:1-12)

ลูกาบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซูในอีกด้านหนึ่งของชีวิต โดยการแสดงถึงอำนาจของพระองค์ที่จะยกโทษบาป ในเหตุการณ์นี้การอัศจรรย์เป็นรองและประเด็นของสิทธิอำนาจของพระเยซูเป็น

หลัก พระเยซูอ้างถึงการเป็นพระเจ้าโดยการยกโทษบาปของชายคนนั้น การยกโทษบาปเป็นสิทธิพิเศษของพระเจ้า

5:17 อีกครั้งหนึ่งดูกาเน้นถึงลำดับความสำคัญของพันธกิจการสอนของพระเยซู “พวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอนธรรมบัญญัติ (ธรรมจารย์)” ได้มาเพื่อจะฟังสิ่งที่พระองค์สอน คนเหล่านี้ที่ปรากฏครั้งแรกในดูกาในบทนี้ก็เป็นผู้ปกป้องความเชื่อดั้งเดิมของอิสราเอล พวกฟาริสีเป็นพรรคการเมืองในอิสราเอล ซึ่งเป็นที่รู้จักกันสำหรับการถือรักษาธรรมบัญญัติของโมเสสที่เคร่งครัดของพวกเขาอย่างที่ถูกตีความตามธรรมเนียมโดยพวกกรับบิ คนเหล่านี้บางคน “หมอ (อาจารย์สอน) ธรรมบัญญัติ” (นั่นคือ ธรรมจารย์ ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ) บางที่เป็นพวกฟาริสีแต่บางที่ไม่ใช่พวกเขาทั้งหมดที่เป็น

ลักษณะทางวรรณกรรมนี้เป็น การใช้สองคำนามที่เชื่อมต่อกัน ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาเป็นยามรักษา (ตัวแทน) ทางศาสนา และไม่ได้หมายถึงว่าผู้นำทางศาสนาคนอื่นๆขาดหายไป (“การใช้สองคำนามที่เชื่อมต่อกัน” เป็นภาษาภาพที่ซึ่งใครคนหนึ่งแสดงออกถึงแนวคิดที่ซับซ้อนโดยการกล่าวถึงสิ่งมีตัวตนทั้งสองและการเชื่อมสิ่งเหล่านั้นเข้าด้วยกันด้วยคำเชื่อม) ดังนั้น “พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี” หรือ “พวกฟาริสีและอาจารย์สอนธรรมบัญญัติ” หมายถึงผู้นำทางศาสนาแต่ไม่ได้บ่งบอกว่าผู้นำทางศาสนาคนอื่นๆเช่นพวกสะดูซีนั้นขาดหายไป [385]

“ในอดีตภาพทางลบอย่างเกินควรของพวกฟาริสีแห่งระยะเวลาของพันธสัญญาใหม่ได้ถูกก่อให้เกิดโดยการจดจ่อที่เกือบเฉพาะที่การวิจารณ์ซึ่งพบได้ในการบันทึกที่สัมพันธ์ อย่างดีที่สุดแล้วสิ่งนี้ก่อให้เกิดภาพล้อเลียน อย่างแย่มากแล้วมันก่อให้เกิดลัทธิต่อต้านยิวและการเข้าใจผิดที่รุนแรงถึงการวิจารณ์ต่างๆเกี่ยวกับพันธสัญญาใหม่เอง ซึ่งในหลายกรณีนั้นก็ได้รับพลังที่เหมาะสมของสิ่งเหล่านั้นเท่านั้นเมื่อมันถูกตระหนักว่าสิ่งเหล่านั้นถูกมุ่งไปที่สิ่งที่บางที่เป็นกลุ่มที่ได้รับ การนับถืออย่างสูงที่สุดในสังคมชาวยิว”[386]

“พร้อมกับพวกกรับบินั้น บุคคลที่คุ้นเคยอย่างใกล้ชิดกับสถานะของเรื่อง ณ เวลานั้นคงได้เยาะเย้ยเยรูซาเล็มว่าเป็นตำบลที่แยกจากส่วนที่เหลือทั้งหมดของยูเดียอย่างที่ถูกทำอย่างชัดเจนในหลายโอกาส (ลก. 5:17; กจ. 1:8; 10:39)”[387]

ดูกา มองว่าอำนาจของพระเจ้ามาจากภายนอกของพระเยซู (เปรียบเทียบ ยน. 5:1-19) พระเยซูไม่ได้ทำการอัศจรรย์ด้วยธรรมชาติแบบพระเจ้าของพระองค์ พระองค์สละอำนาจเหล่านั้นไว้ ณ การบังเกิดเป็นมนุษย์ ตรงกันข้ามพระองค์ทำการอัศจรรย์ต่างๆด้วย

อำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้า ผู้อยู่เหนือพระองค์และในพระองค์ ในฐานะผู้เผยพระวจนะ

“ทำไมลูกจะกล่าวว่า ‘ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่กับพระองค์เพื่อที่จะรักษาโรคได้’ ถ้าพระเยซูสามารถรักษา ณ เวลาใดก็ตาม ภายใต้เงื่อนไขใดก็ตาม และ ณ การใช้ดุลยพินิจของพระองค์เองเพียงลำพัง? ข้อความนี้เป็นที่เข้าใจได้ถ้าเรามองว่าการรักษาเป็นสิทธิพิเศษสิทธิขาดของพระเจ้าพระบิดาผู้ซึ่งบางครั้งให้อำนาจของพระองค์ที่จะรักษาและ ณ เวลาอื่นก็ยับยั้งมันไว้”[388]

ในกิจการของอัครทูต ลูกจะเห็นว่าพระวิญญาณองค์เดียวกันอยู่บนและในผู้เชื่อทุกคนในทุกวันนี้ และพระองค์ทรงเป็นแหล่งแห่งอำนาจของเราอย่างที่พระองค์ทรงเป็นแหล่งแห่งอำนาจของพระเยซู

5:18-19 เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในคาเปอร์นาอุม (มก. 2:1) แม้ว่าข้อเท็จจริงนั้นไม่ตรงประเด็นสำหรับลูกอีกครั้งหนึ่งรายละเอียดอื่นๆในการบันทึกของท่านเพิ่มการแต่งตั้งแห่งความเป็นจริงต่อมัน

“หลังคาก็สูงไม่ก็ฟุตและโดยค้อมตัวลงและการบิดมุมต่างๆของที่นอน แต่ผ่านวามบุหน่าอย่างที่มีในปัจจุบันในภูมิภาคนี้ พวกเขาสามารถหย่อนคนป่วยลงไปโดยปราศจากอุปกรณ์ของเชือกหรือสายใด ๆ เพื่อจะช่วยเหลือพวกเขา . . .

“พวกเขาจำต้องแกะชุดดินจากส่วนของหลังคาเหนือ ลูวัน [ระเบียง] หยิบหนามและกิ่งไม้สั้นๆและหย่อนที่นอนลงไประหว่างท่อนไม้ ณ พระบาทของพระเยซู เป้าหมายได้บรรลุ พวกเขาสามารถซ่อมหลังคาให้เป็นเหมือนแต่ก่อนอย่างรวดเร็วได้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีความประทับใจที่ว่าสิ่งที่ปกคลุมอย่างน้อยของระเบียง ก็ไม่ได้ทำมาจากดินแต่จากวัสดุที่สามารถหยิบได้ง่ายๆ มันอาจได้เป็นแค่เครื่องปลูกหญ้าเช่นผนังและหลังคาของกระท่อมของชาวตุรกีหรือมันอาจได้ทำมาจากกระดานหรือแม้กระทั่งแผ่นหิน (และเช่นนั้นข้าพเจ้าได้เห็นมาแล้ว) ที่สามารถถูกย้ายอย่างรวดเร็วได้”[389]

5:20 ความกระตือรือร้นที่เพื่อนสี่คนของคนง่อยแสวงหาที่จะนำเขาไปต่อพระพักตร์พระเยซูแสดงถึงความเชื่อของพวกเขา กล่าวคือ ความเชื่อถื่อของพวกเขาที่ว่าพระเยซู สามารถ รักษาเขาได้ อย่างไรก็ตาม คนป่วยก็ดูเหมือนจะมีความเชื่อในพระเยซูเช่นกัน หากไม่แล้วเขาคงไม่อนุญาตให้เพื่อนๆของเขาที่จะทำอย่างที่พวกเขาทำ บางทีลูกาไม่ได้อ้างอิงถึงความเชื่อของ

คนง่อยอย่างซัดแข็ง เพราะว่าที่จะทำอย่างนั้นอาจได้ทำให้การเน้นของท่านที่อำนาจของพระเยซูลดลง พระเจ้าตอบสนองต่อความเชื่อของคนอื่นๆ เมื่อพวกเขาทำเพื่อนที่มีความจำเป็นของพวกเขาไปยังพระองค์ด้วยการอธิษฐานเช่นเดียวกับด้วยตัวบุคคล

“... มันเป็นไปได้ที่จะคิดว่าบาปของชายคนนั้น ได้รับการยกโทษ ถ้าเขาไม่มีความเชื่อของเขาเอง”[390]

เราไม่ควรถือว่าการรักษาทางกายภาพและการยกโทษฝ่ายวิญญาณเป็นข้อเสนอ “อย่างใดอย่างหนึ่ง” ตรงกันข้าม การยกโทษแต่รวมถึงการฟื้นฟูทั้งหมดในทุกๆ ด้านของชีวิต พระเยซูทำ “ทั้งและ” สำหรับชายคนนี้อย่างมีพระคุณแม้ว่าบ่อยครั้งแล้วพระเจ้าไม่ได้ฟื้นฟูผู้คนไปสู่สุขภาพที่ดีทางกายภาพ บางคนก็ไม่รับจนกระทั่งหลังจากความตาย

“ในสังคมที่มีธรรมเนียมแบบไม่ใช่ตะวันตกทั้งหลายนั้น อาณาเขตของยาชีวภาพก็ไม่ได้ถูกทำให้แตกต่างจากอาณาเขตของศาสนา การเมืองและชีวิตทางสังคมที่กว้างขึ้นพร้อมกับผลลัพธ์ที่การรักษาอาจรวมหรือเรียกโครงการแก้ปัญหาของการไร้ระเบียบฝ่ายวิญญาณและทางสังคม ดังนั้นเราไม่ควรประหลาดใจที่ว่าพระเยซูอ้างอิงถึงสภาพจิตสังคมใหม่และสถานะฝ่ายวิญญาณของชายคนนีแทนที่จะอ้างอิงถึงการนำเสนอทางกายภาพของเขา หรือเราไม่ควรจินตนาการว่าในบางแง่นั้นการยกโทษเป็นการเตรียม (เท่านั้น) สู่อการรักษาที่จะมา”[391]

“การอัศจรรย์กลายเป็นการเปรียบเทียบสำหรับความรอด การอัศจรรย์ทั้งหมดของพระเยซูควรถูกมองในแง่”[392]

5:21 พวกผู้นำทางศาสนานั้นถูกต้อง พระเจ้าเท่านั้น “สามารถยกโทษบาปได้” อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่เต็มใจที่จะทำการสรุปที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า

“เมื่อใดก็ตามที่ดูการรายงานสิ่งที่ใครคนหนึ่งกำลังคิด ตามปกติแล้วคำแนะนำจากพระเยซูก็ติดตามมา”[393]

“อนึ่งลูกาค่อนข้างชอบคำถามที่ขึ้นต้นด้วย 'ใคร? และอ้างอิงถึงพระเยซู (7:49; 8:25; 9:9, 18, 20; 19:3)”[394]

“การหมิ่นประมาทต่ออีกคนหนึ่งหมายถึงที่จะกล่าวชั่วร้ายเกี่ยวกับเขา (ดู 1 คร. 4:13; ทต. 3:2; 2 ปต. 2:2; ยด. 8) แต่การหมิ่นประมาทต่อพระเจ้าไม่ใช่แค่การ

สาปแช่งพระนามของพระองค์เท่านั้น แต่เป็นความพยายามที่แย่งชิงสิทธิ์ที่เป็นของพระผู้สร้างเท่านั้น”[395]

“สิ่งที่ถูกกล่าวถึงที่นี่คือการคัดค้านในแง่ที่รุนแรงที่สุดต่อการกระทำของพระเยซูแห่งการทำการป่าวประกาศถึงการยกโทษของพระเจ้าที่ซึ่งในการเข้าใจของพวกเขา นั้นพระเจ้าได้สงวนไว้ในฐานะเป็นสิทธิพิเศษของพระองค์เองสำหรับวันสุดท้าย”[396]

5:22-23 ในฐานะผู้เผยพระวจนะ พระเยซูอาจได้มีความเข้าใจเองแท้ที่พิเศษสูงสิ่งทีพวกเขาผู้วิจารณ์ของพวกเขา กำลังคิด (เปรียบเทียบ มธ. 9:3; มก. 2:6) มันง่ายกว่าที่จะกล่าวว่า “บาปต่างๆ ของท่านได้รับการยกโทษแล้ว” เพราะว่ามีใครสามารถหักล้างการอ้างนั้นได้ แน่แน่นอนว่าในอีกแง่หนึ่ง การอ้างทั้งสองก็ยากอย่างเท่าเทียมกันเพราะว่าการรักษาและการยกโทษ ทั้งสอง ก็เรียกร่องอำนาจที่เหนือธรรมชาติ

5:24 พระเยซูทำสิ่งที่ดูเหมือนยากกว่าเพื่อจะพิสูจน์ว่าพระองค์สามารถทำสิ่งที่ดูเหมือนง่ายกว่าได้อีกด้วย นี่เป็นครั้งแรกที่ลูกาบันทึกว่าพระเยซูเรียกพระองค์เองว่า “บุตรมนุษย์” ลูกาใช้ชื่อเรียกนี้ 26 ครั้งและในทุกๆกรณีพระเยซูใช้มันเพื่อจะบรรยายถึงพระองค์เอง (ยกเว้นใน กจ. 7:56 ที่ที่สเทเฟนใช้มันเกี่ยวกับพระองค์) นี่เป็นชื่อเรียกของพระเมสสิยาห์พร้อมกับความหมายโดยนัยที่ชัดเจนเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้า (ดนล. 7:13-14) เนื่องจากว่าบุตรมนุษย์เป็นผู้พิพากษาและผู้ปกครองที่เป็นพระเจ้า มันก็ปกติที่ว่าพระองค์จะมีอำนาจที่จะยกโทษ มันสอดคล้องเท่านั้นสำหรับพระเยซูที่จะอ้างถึงความเป็นพระเจ้า เนื่องจากว่าพระองค์เพิ่งได้แสดงถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์โดยการยกโทษบาปของชายคนนั้น พระองค์จะพิสูจน์มัน โดยการรักษาเขา

5:25-26 คนง่อยตอบสนองด้วยความเชื่อ “ทันที” (คำกรีก *พาราพมรมา*) ต่อคำสั่งของพระเยซู เปลหามได้หามชายคนนั้นและตอนนี้ชายคนนั้นหามเปลหาม

“ความสามารถของคนง่อยที่จะเริ่มต้นการดำเนินแห่งชีวิตของเขาใหม่เป็นภาพของสิ่งที่พระเยซูทำเมื่อพระองค์ช่วยให้ออด ข่าวสารของพระองค์เป็นข่าวสารที่ปลดปล่อย”[397]

ทุกคนที่อยู่ที่นี่ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเนื่องจากสิ่งที่พระเยซูได้ทำ หนึ่งในเป้าหมายของลูกาคือที่จะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและที่จะหนุนใจให้อ่านของท่านที่จะทำอย่างเดียวกันในพระกิตติคุณนี้และในกิจการของอัครทูต (เปรียบเทียบ 2:20) การตอบสนองที่

ประหลาดใจของฝูงชนทำให้ระลึกถึงการตอบสนองอย่างเดียวกันของผู้คนในวันเพ็นเทกอสต์ (กจ. 2:11-12; เปรียบเทียบ ลก. 7:16; 13:17; 18:43; กจ. 3:9; 8:8) บางทีลูกาหมายถึงที่จะดึงความสนใจของผู้อ่านไปยัง “วันนี้” ซึ่งเป็นถ้อยคำสุดท้ายและเป็นถ้อยคำแรกที่ พระเยซูกล่าวเมื่อพระองค์ป่าวประกาศความสำเร็จของอิสยาห์ 61:1-2ก (4:21) “วัน” ของการปรากฏตัวของพระเมสสิยาห์ได้มาถึงแล้วและพยานต่างๆต่อการอัศจรรย์นี้ก็เป็นพยานต่อมันแม้ว่าอย่างไรไม่รู้ตัว

การเน้นของลูกาในการบันทึกของท่านถึงเหตุการณ์นี้อยู่ที่สิทธิอำนาจของพระเยซูและการยอมรับของผู้คนถึงมัน พวกเขาบอกว่า “วันนี้เราได้เห็นสิ่งที่เหลือเชื่อ (คำกรีก พาราโดคซิก้า – เหมือนขัดกัน)” พวกเขาหมายถึงว่านั่นได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์ต่างๆที่นำพวกเขาไปสู่การสรุปที่ไม่มีเหตุผลอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงแตกต่างจากมนุษย์ธรรมดา ลูกาเน้นถึงภารกิจที่ต่อเนื่องของพระเยซูอีกด้วย (เปรียบเทียบ กิจการของอัครทูต)

“เรื่องราวแห่งการค้นหาทั้งสามปรากฏแต่เน้นๆในการบันทึกเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูในลูกา 5 และ 7 เรื่องราวทั้งสามปรากฏอีก ณ ตอนปลายของการเดินทางไปยังเยรูซาเล็มของพระเยซูในลูกา 17 18 และ 19 ดังนั้นเรื่องราวเหล่านั้นปรากฏแต่เน้นๆและทำๆในการบันทึกเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูก่อนการไปถึงเยรูซาเล็มของพระองค์ แนวโน้มที่จะได้วงเล็บพันธกิจของพระเยซูด้วยเรื่องราวประเภทนี้ก็บ่งบอกถึงความสำคัญของการเผชิญหน้าเหล่านี้ในกิจกรรมรวมของพระเยซู [398]

“เรื่องราวการค้นหา” เป็นเรื่องราวที่ซึ่งใครคนหนึ่งเข้าหาพระเยซูในการค้นหาถึงบางสิ่งที่สำคัญอย่างมากต่อสวัสดิภาพของมนุษย์ จากเรื่องราวการค้นหาทั้งเก้าในหมวดพระกิตติคุณสัมพันธ์ เจ็ดเรื่องก็อยู่ในลูกาและสี่ในเจ็ดนี้ก็เฉพาะต่อลูกา

3. ทำที่ของพระเยซูต่อคนบาป 5:27-32 (เปรียบเทียบ มธ. 9:9-13; มก. 2:13-17)

ลูกาวาดภาพพระเยซูที่ให้พระคุณของพระเมสสิยาห์เหนือผู้คนที่หลากหลายคือคนถูกผีสิง คน โรคเรื้อน คน ง่อยและตอนนี้คนเก็บภาษี พระองค์ได้ปลดปล่อยเชลยเหล่านี้จากวิญญานที่มุ่งร้าย ความไม่สะอาดตลอดชีวิต ความพิการทางร่างกาย และตอนนี้การเนรเทศทางสังคมและวัตถุนิยม อีกครั้งหนึ่งพวกฟาริสีก็ปรากฏตัว ในกรณีของเลวี พระเยซูไม่ได้จัดเตรียมการยกโทษเท่านั้นแต่จัดเตรียมการสามัคคีธรรมกับพระองค์เองอีกด้วย เหตุการณ์นี้แสดงถึงประเภทของผู้คนที่พระเยซูเรียกมายังพระองค์และอธิบายถึงการทรงเรียกพวกเขาของพระองค์ ทำที่ของพระเยซูต่อคนบาปเป็นเชิงบวกและตรงกันข้ามกับทำที่ทางลบของพวกเขา ผู้นำทางศาสนาที่มีต่อพวกเขา

5:27-28 “เลวี” (มัทธิว) เป็น “คนเก็บภาษี” (“เจ้าของร้านเหล้า” AV) อย่างไรก็ตาม เขาไม่ใช่ *หัวหน้า* คนเก็บภาษีอย่างที่สักเคียสเป็น (19:2) หรือตัวบทที่ไม่ได้กล่าวว่าเขาร่ำรวยแม้ว่าเขาดูเหมือนจะร่ำรวย อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสีและพวกยิวธรรมดาส่วนใหญ่ดูถูกเขาเนื่องจากอาชีพของเขา เขาเก็บภาษีจากพวกยิวเพื่อรัฐบาลโรมันอันไม่เป็นที่นิยมและเพื่อนคนเก็บภาษีหลายคนของเขาก็ทุจริต คนเก็บภาษีเป็นความเทียบเท่าทางสังคมกับ “แมงดาและผู้ให้ข้อมูล”^[399]

“ภาษีที่จัดเก็บโดยเลวีอาจได้อยู่ที่การจรรยาบรรณทางหลวงหรือการจรรยาบรรณข้ามทะเลสาบ”^[400]

“เป็นสิ่งสำคัญที่จะสังเกตว่าฉบับทัลมุดแยกแยะสองประเภทของ ‘คนเก็บภาษี’ คือ คนเก็บภาษีโดยทั่วไป (*กับบาย*) และ *มอกเฮส* หรือ *มอกซา* ผู้เป็น *คูอานีเออร์* หรือเจ้าหน้าที่ศุลกากร แม้ว่าทั้งสองประเภทตกอยู่ภายใต้การห้ามของรับบี *คูอานีเออร์* อย่างเช่นมัทธิวเป็น เป็นเป้าของการต่อว่าหลัก”^[401]

สิทธิอำนาจของพระเยซูปรากฏชัดในการละทิ้งทันทีและไม่มีเงื่อนไขของเลวีเกี่ยวกับอาชีพของเขาเพื่อจะติดตามพระเยซู เลวีเชื่อฟังพระเยซูอย่างที่เขาควรได้เชื่อฟังและในการทำอย่างนั้นก็ให้แบบอย่างทางบวกแก่ผู้อ่านของลูกาที่จะทำตาม (เปรียบเทียบ 5:11) คำศัพท์ของลูกานั้นถึงการแตกหักที่เด็ดเดี่ยวของเลวีกับอาชีพแต่ก่อนของเขา (“สละทิ้งทุกสิ่ง”) และชีวิตใหม่ของเขาแห่งการเป็นสาวกที่ต่อเนื่อง อย่างไม่สงสัยแล้ว การตัดสินใจนี้เกี่ยวข้องกับทำการเสียสละทางการเงินและอาชีพ

“เขาได้เห็นเห็น้อยกับการเก็บภาษีจากประชากรที่ลึงเลใจและยินดีที่จะติดตามผู้หนึ่งที่ได้มาเพื่อจะเอากากระออกไปแทนที่จะวางภาะลงไป ที่จะยกหนี้แทนที่จะบีบบังคับด้วยกำลัง”^[402]

5:29-30 ความยินดีของเลวีและแขกที่สังคมไม่ยอมรับของเขาตรงกันข้ามกับ “การบ่น” ของพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์ อาหารร่วมกันในโลกแถบเมดิเตอร์เรเนียนเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตร่วมกัน^[403] พวกผู้นำทางศาสนาคัดค้านการกินและการดื่มของพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์กับ “พวกคนเก็บภาษีและคนบาป” เหล่านี้ เนื่องจากความเลียดที่เป็นไปได้เกี่ยวกับความเป็นมลทินทางพิธีกรรมที่พวกเขาประสบโดยการทำอย่างนั้น ^[404] พวกเขาจัดจ่อการวิจารณ์ของพวกเขาไปที่ “พวกสาวก” ของพระเยซูแทนที่ที่พระเยซู บางทีเพราะว่าพระเยซูเป็นที่นิยมอย่างมาก “คนบาป” ต่อพวกฟาริสีนั้นเป็นบรรดาผู้ที่ดำเนินชีวิตนอกความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ในกรณีนี้ *ทีมของพระเยซู* ที่เกี่ยวข้องกับพวกคนเก็บภาษี

“ที่จริงพระเยซูกำลังถูกกล่าวอ้างสำหรับการฝ่าฝืนธรรมเนียมปฏิบัติ ในเมื่อมันคือพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ผู้ซึ่งอุปนิสัยของพวกเขาที่ยกประเด็นการสนทนาที่ไม่เหมาะสมนั้นเกินขอบเขต”[\[405\]](#)

5:31-32 พระเยซูใช้สุภาษิตที่จะสรุปภารกิจของพระองค์ (เปรียบเทียบ บทที่ 15) พระองค์ใช้คำว่า “ชอบธรรม” ในแง่เทียบเคียงและบางทีอย่างถากถางเล็กน้อยเนื่องจากว่าไม่มีใครชอบธรรมอย่างแท้จริง แม้ว่าพวกเขาฟาริสีถือว่าพวกเขานั้นชอบธรรม เป็นพิเศษ บุคคลหนึ่งต้องยอมรับความจำเป็นของเขาหรือเธอที่มีต่อพระเยซูและความชอบธรรมของพระองค์ ก่อนที่บุคคลนั้นจะได้รับผลประโยชน์จากอำนาจของแพทย์ที่ยิ่งใหญ่ การยอมรับถึงความจำเป็นนี้คือสิ่งที่พระเยซูหมายถึงโดย “การกลับใจใหม่” การกลับใจใหม่นำไปสู่ความยินดีเช่นเดียวกับชีวิตในลูกา (เปรียบเทียบ 15:7, 10, 22-27, 32) ลูกาเน้นถึง “ทรงการเรียก” ทางบวกของ “คนบาปสู่การกลับใจใหม่” ทั้งในพระกิตติคุณนี้และในกิจการของอัครทูต ลูกาอ้างอิงถึงการกลับใจใหม่มากกว่ามัทธิวหรือมาระโก (เปรียบเทียบ 3:3, 8; 10:13; 11:32; 13:3, 5; 15:7, 10; 16:30; 17:3-4; 24:47)

“การเชื่อมโยงระหว่าง 5:32 และ 19:10 บ่งบอกว่าทั้งสองนี้จัดตั้งการผนวก นั่นคือเรามีข้อความโดยทั่วไปที่คล้ายกันเกี่ยวกับภารกิจของพระเยซูในตอนต้นและตอนท้ายในพันธกิจของพระองค์ ข้อความที่ทำหน้าที่ที่จะตีความพันธกิจทั้งหมดที่อยู่ระหว่างทั้งสองนั้น”[\[406\]](#)

4. ทำที่ของพระเยซูต่อการอดอาหาร 5:33-39 (เปรียบเทียบ มธ. 9:14-17; มก. 2:18-22)

บริบทของการโต้เถียงนี้ก็เป็นอย่างเดียวกันกับบริบทก่อนหน้านี้คืองานเลี้ยงของเลวี ทำที่ของพระเยซูต่อการอดอาหารเน้นว่าการปรากฏตัวของพระองค์คาดหวังถึงวันแห่งการยินดีในแผ่นดินของพระเจ้า

5:33 พวกผู้นำทางศาสนา (ข้อ 30; มก. 2:18) และพวกสาวกของพระเยซู (มธ. 9:14; มก. 2:18) ตั้งคำถามเกี่ยวกับการอดอาหาร พวกเขาทำอย่างนั้นเพราะว่ามันเป็นการปฏิบัติอีกอย่างหนึ่งนอกเหนือจากการกินกับคนบาปที่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์นั้นผิดปกติ (เปรียบเทียบ 7:34) เนื่องจากว่าพระเยซูประกาศการกลับใจใหม่ (ข้อ 32) ทำไมพระองค์ไม่ได้คาดหวังให้พวกผู้ติดตามของพระองค์ที่จะแสดงออกถึงเครื่องหมายที่ยอมรับได้ที่บ่งบอกถึงมัน? คำถามเหล่านี้ทำให้พระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ดูเหมือนแตกต่างโดยการเปรียบเทียบในเชิงลบถึงอุปนิสัยของพวกเขาที่อุปนิสัยของพวกสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพวกสาวกของพวกฟาริสี คนเหล่านั้นทั้งหมดดูเหมือนจะเห็นอกเห็นใจพระเยซูและกิจชอบธรรม

พันธสัญญาเดิมเรียกร่องวันเดียวเท่านั้นของการอดอาหารกล่าวคือวันลบมลทิน (ลนต. 16:29) แต่หลายปีผ่านไปการอดอาหารเพิ่มเติมได้กลายมาเป็นธรรมเนียม เป็นที่ชัดเจนว่าอหังและพวกสาวของท่านอดอาหารเป็นบางครั้งบางคราว พวกฟาริสีอดอาหารทุกๆ วันจันทร์และวันพฤหัสบดี (เปรียบเทียบ 18:12) เช่นเดียวกับอีกสี่วันในการระลึกถึงการถูกทำลายของเยรูซาเล็ม (สคย. 7:3, 5; 8:19).[407] พระเยซูไม่ได้ต่อต้านการอดอาหารแต่พระองค์วิจารณ์การละเมิดของมัน (4:2; 22:16, 18; มธ. 6:16-18)

ลูคาเท่านั้นกล่าวถึงการอ้างอิงถึงพวกผู้ถามของพระเยซูต่อการอธิษฐาน บางที่ท่านทำสิ่งนี้เพื่อจะอธิบายถึงสถานการณ์ต่างๆ ที่ซึ่งการอดอาหารเกิดขึ้นสำหรับผู้อ่านของท่าน พวกผู้ถามบ่งชี้ว่าพวกสาวของพระเยซูละเลยการอธิษฐานเช่นเดียวกับการอดอาหาร

5:34-35 พระเยซูเปรียบเทียบสถานการณ์นี้กับการแต่งงานซึ่งเรียกหาความยินดี พระองค์หมายถึงว่าพระองค์ทรงเป็น “เจ้าบ่าว” ผู้ได้มาเพื่อจะเรียกร่องเอาเจ้าสาวของพระองค์คืออิสราเอล (เปรียบเทียบ อสย. 54:5-8; 62:5; ยรม. 2:2; ฮชย. 2:19-20, 23; อสค. 16) พวกสาวของพระองค์เป็นสหาย (“ผู้เข้าร่วม”) ของพระองค์ผู้ยินดีต่อโอกาสนี้กับพระองค์ เพราะฉะนั้นที่จะบังคับให้พวกเขาที่จะ “อดอาหาร” ก็ไม่เหมาะสม ดังนั้นพระเยซูว่ากล่าวพวกผู้ถามของพระองค์ อย่างไรก็ตาม พระเยซูบ่งบอกว่าเจ้าบ่าวจะตาย (“ถูกนำไปจากพวกเขา”) นี่เป็นหนึ่งในการพูดเป็นนัยแต่เนิ่นๆ ของพระเยซูเกี่ยวกับการตายของพระองค์ จากนั้นพวกสาวของพระองค์จะอดอาหาร บางทีพวกเขาได้ทำสิ่งนี้หลังจากการถูกตรึงของพระองค์ แต่ก่อนการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ พวกเขาทำมันหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์และก่อนการเสด็จกลับมายังโลกของพระองค์อีกด้วย (เปรียบเทียบ ยน. 16:16-24)

5:36 ถัดไปพระเยซูอธิบายถึงข้อเท็จจริงที่ว่า การเสด็จมาของพระองค์ริเริ่มการแตกหักที่รุนแรงกับธรรมเนียมทางศาสนาแต่ก่อนด้วยคำอุปมา พระองค์ไม่ได้มาเพื่อจะปะลัทธิิวแต่ที่จะเริ่มต้นระบบใหม่ ถ้าอิสราเอลได้ยอมรับพระเยซู ระบบใหม่นี้คงได้เป็นอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ แต่เนื่องจากพวกยิวปฏิเสธพระองค์ มันได้กลายมาเป็นคริสตจักร ในที่สุดแล้ว มันจะกลายมาเป็นอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ การเพิ่มระบบใหม่ของพระองค์เข้ากับลัทธิิวคงมีผลกระทบที่เป็นอันตรายสองอย่าง มันคงได้ทำลายระบบ “ใหม่” และมันจะไม่สงวนระบบ “เก่า” ไว้ มันจะดูเหมือนไม่เข้ากันอีกด้วย การบันทึกของลูคาเท่านั้นรวมผลกระทบอันแรกที่ว่ามันจะทำลายระบบใหม่ เป็นที่ชัดเจนว่าลูการวมสิ่งนี้ไว้เพื่อจะช่วยผู้อ่านที่เป็นคริสเตียนของท่านเห็นว่าอิสราเอลและคริสตจักรนั้นแตกต่าง

“ประเด็นแท้จริงคือความเข้ากันไม่ได้ของผ้าสองชิ้นและความแตกต่างของใหม่และเก่าที่ชัดเจน. ... ในขณะที่โนมาระโก ข้อบกพร่องต่างๆของลัทธิิวไม่

สามารถถูกซ่อมโดย ‘แผ่นปะ’ ของคริสเตียนได้ ในลูกา การเน้นอยู่ที่ความเป็นไป
ไม่ได้ของการพยายามที่จะปลุกถ่ายบางสิ่งที่เป็นคริสเตียนเข้ากับลัทธิยิว”[408]

การตีความอันเป็นที่นิยมน้อยกว่าอีกอย่างหนึ่งเข้าใจว่า “เก่า” แสดงถึงความประพฤติของ
พระเยซูในฐานะเป็นความสำเร็จแห่งความปรารถนาของพระเจ้า และ “ใหม่” เป็นตำแหน่งที่
ผิดปกติของพวกฟาริสี

“ที่จริงในตอนนั้นพระเยซูตีความอุปนิสัยของพระองค์ซึ่งน่าสงสัยและเป็น
นวัตกรรมใหม่ต่อผู้ดูบางคนว่าเป็นการแสดงออกถึงจุดประสงค์โบราณของ
พระเจ้าที่มาสู่การเกิดผล ในขณะที่ความเป็นห่วงของพวกฟาริสีถูกปฏิเสธไม่ใช่แค่
ว่าเป็นนวัตกรรมใหม่แต่ไม่สอดคล้องที่เดียวกับแผนการของพระเจ้าอีกด้วย”[409]

5:37-38 ตัวอย่างประกอบที่สองเพิ่มข้อเท็จจริงที่ว่าระบบใหม่ที่พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อจะนำมาก็มี
คุณสมบัติที่ขยายตัวโดยธรรมชาติและระเบิดออกอย่างมีศักยภาพ ข่าวประเสริฐและ
คริสตศาสนาจะขยายไปทั่วโลก ลัทธิยิวไม่สามารถรองรับสิ่งที่พระเยซูนำมาได้ เพราะว่า
ลัทธิยิวแข็งเกินไปเนื่องจากหลายศตวรรษแห่งธรรมเนียมที่ได้สะสมมา ที่นี้การบันทึก
ของลูกาก็ใกล้เคียงกับของมาระโกอย่างมาก

5:39 ลูกาเท่านั้นรวมข้อความนี้ไว้ ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าคนส่วนใหญ่ที่ได้คุ้นเคยกับระบบเก่า
ก็พึงพอใจกับมัน และไม่ชอบระบบใหม่ พวกเขามีแนวโน้มที่จะทักท้วงเอาว่าระบบเก่า
ดีกว่า เพราะว่ามันเก่า นี่ก็เป็นจริงโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพวกผู้นำทางศาสนาชาวยิวผู้ถือว่า
คำสอนของพระเยซูนั้น “ใหม่” และด้อยกว่าสิ่งที่เก่า

“มีประเภทของความหลงใหลในสิ่งเก่าในผู้คนที่เคร่งศาสนา ไม่มีอะไรเคลื่อนไหวเข้าไปกว่า
คริสตจักร . . .

“เราไม่ควรกลัววิธีใหม่ๆ สิ่งที่ทำมาตลอด อาจเป็นเหตุผลที่ดีที่สุดในการหยุดทำ สิ่งที่ไม่เคย ทำ
มาก่อนอาจเป็นเหตุผลที่ดีที่สุดในการลองทำ. . . ในฐานะเป็นคริสเตียนขอให้เรามีความระมัดระวัง
ที่ว่าในความคิดและการกระทำนั้นเราไม่ใช่พวกฝ่ายขวาที่หัวโบราณในเมื่อเราควรที่จะเป็นพวก
นักผจญภัยที่กล้าหาญ”[410]

พระเยซูเปรียบเทียบสิ่งต่างๆ สี่อย่างที่ไมเข้ากันในส่วนนี้ สิ่งเหล่านั้นคือ การกินและการอดอาหาร ผ้าใหม่และ
เสื้อเก่า เหล้าองุ่นใหม่และถุงหนังเก่า และเหล้าองุ่นใหม่และเหล้าองุ่นเก่า ประเด็นของพระองค์ก็คือว่า
แนวทาง ใหม่ ของพระองค์ และแนวทาง เก่า ที่พวกผู้นำยิวทำตามและสนับสนุนก็เข้ากันไม่ได้ พวกผู้นำ
ทางศาสนาปฏิเสธที่จะแม้กระทั่ง สอง แนวทางใหม่ของพระเยซูซึ่งเชื่อว่าแนวทางเก่าของพวกเขาคือว่า

5. สิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือวันสะบาโต 6:1-5 (เปรียบเทียบ มธ. 12:1-8; มก. 2:23-28)

สองเหตุการณ์สุดท้ายของการเผชิญหน้ากับพวกฟาริสีที่ลูกาบันทึกเกี่ยวกับข้อเรียกร้องรักษาวินัยสะบาโต วันสะบาโตเป็นหนึ่งในธรรมเนียมหลักของลัทธิยิว และการละเมิดของพระเยซูเกี่ยวกับมุมมองทางธรรมเนียมในเรื่องการถือรักษาวินัยสะบาโตนำความเป็นปรปักษ์ของพวกผู้นำทางศาสนาที่มีต่อพระองค์นั้นไปถึงจุดสูงสุด นี่คือการยืนยันประเด็นที่ว่าแนวทางใหม่ของพระเยซูไม่สามารถอยู่กับแนวทางเก่าของอิสราเอลได้ การถือรักษาวินัยสะบาโตมีรากเหง้าของมันไม่ใช่ในธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเท่านั้นแต่ในการทรงสร้างอีกด้วย ยิ่งกว่านั้นการเกิดขึ้นอีกของมันทุกๆวันที่เจ็ดทำให้มันเป็นหัวข้อของความสนใจที่ต่อเนื่อง สิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือวันสะบาโตแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็น “เจ้าเป็นนายเหนือวันสะบาโต” และดังนั้นก็เป็นพระเจ้า

“สิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับการเข้าหาของพระเยซูก็คือว่าพระองค์ไม่ได้โต้เถียงว่ากฎเกณฑ์ที่ออกกันควรถูกทำให้ผ่อนคลายเป็นพิเศษและทำที่ที่เป็นอิสระมากขึ้นควรถูกรับเอา พระองค์กำลังกล่าวว่าพวกผู้ต่อต้านของพระองค์ได้พลาดประเด็นทั้งหมดของวันที่บริสุทธิ์นี้ ถ้าพวกเขาเข้าใจวันสะบาโต พวกเขาคงได้เห็นว่ากรกระทำแห่งความเมตตาอย่างเช่นการกระทำต่างๆของพระองค์ไม่ใช่แค่ได้รับอนุญาตเท่านั้น—สิ่งเหล่านั้นเป็นพันธะอีกด้วย (เปรียบเทียบ ยน. 7:23-24)”^[411]

6:1-2 มาระโกบันทึกว่าพวกฟาริสีสงสัยถามพระเยซู แต่ลูกาบันทึกว่าพวกเขาถามพวกสาวกของพระเยซู บางทีพวกเขาทำทั้งสอง ลูกาเลือกที่จะเชื่อมคำถามของพวกเขาเกี่ยวกับพวกสาวก เป็นที่ชัดเจนว่าตอนนั้นพระเยซูก้าวเข้ามาและตอบเพื่อพวกเขา (ข้อ 3) ดังนั้นลูกาแสดงแก่ผู้อ่านของท่านถึงตำแหน่งของพระเยซูในฐานะเป็นเจ้าเป็นนายผู้มาเพื่อจะปกป้องพวกสาวกของพระองค์ ลูกาเท่านั้นอ้างอิงถึงพวกสาวกที่ “ขี้” รวงข้าว “ในมือของพวกเขา” บางทีเพื่อจะให้ภาพที่ชัดเจนมากขึ้นแก่ผู้อ่านของท่านถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง

ธรรมเนียมปฏิบัติอนุญาตให้ประชาชนที่จะเด็ดรวงข้าวจากทุ่งนาขณะที่พวกเขาเดินผ่าน (ฉธบ. 23:25) อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสีเลือกที่จะถือว่าการเด็ดรวงข้าวของพวกสาวกเป็นการเก็บเกี่ยวและการขี้อรวงข้าวในมือของพวกเขาเป็นการนวดและการฝัดร่อนเช่นเดียวกับการเตรียมอาหาร พวกฟาริสีถือว่าการปฏิบัติเหล่านี้ทั้งหมดไม่เหมาะสมสำหรับวันสะบาโต

6:3-4 พระเยซูจึงการเปรียบเทียบจากพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 21:1-9) อย่างชัดเจนแล้วพวกฟาริสีได้อ่านเรื่องราวของดาวิด แต่พวกเขาไม่ได้เห็นสิ่งที่มันหมายถึง

“มันเป็นไปได้ที่จะอ่านพระคัมภีร์อย่างพิถีพิถัน ที่จะรู้พระคัมภีร์จากภายในสู่ภายนอกตั้งแต่ปกหน้าถึงปกหลัง ที่สามารถที่จะอ้างคำต่อคำและที่จะผ่านการสอบ

ใดๆเกี่ยวกับมัน และกระนั้นก็พลาดความหมายแท้จริงของมันอย่างสิ้นเชิง ทำไมพวกฟาริสีพลาดความหมายไป และทำไมเราพลาดมันอยู่บ่อยๆ?

“เมื่อเราอ่านหนังสือของพระเจ้า เราต้องนำไปสู่จิตใจที่เปิดออกและใจที่จำเป็น และจากนั้นมันจะเป็นหนังสือที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกต่อเราอีกด้วย”[\[412\]](#)

ประเด็นของพระเยซูมีสองอย่าง หนึ่ง ธรรมเนียมตามพิธีกรรมเป็นรองต่อการปรนนิบัติพระเจ้า สิ่งที่เราคิดว่าตรงข้ามกับการเข้าใจของพวกฟาริสีเกี่ยวกับสิ่งที่ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสเรียกร้อง (ลนต. 24:9) กระนั้นพระคัมภีร์ไม่ได้ประณามเขาสำหรับสิ่งที่เขาทำ (เปรียบเทียบกับ 2 พศด. 30:18-20) สิ่งที่พวกสาวกของพระเยซูทำก็ไม่ใช่ว่าตรงกันข้ามกับความตั้งใจของพระเจ้าในธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส ดังนั้นพวกฟาริสีไม่ควรประณามพวกเขาสำหรับสิ่งที่พวกเขาทำ

ทำไมข้อพระคัมภีร์ต่างๆไม่ได้ประณามดาวิดสำหรับสิ่งที่เขาทำ? ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นไม่ได้ประณามเพราะว่าดาวิดตอบสนองต่อความจำเป็นของมนุษย์ พระเจ้าอนุญาตให้เขาที่จะละเมิดสิ่งที่สำหรับพวกฟาริสีนั้นดูเหมือนเป็นตัวอักษรของธรรมเนียมบัญญัติ แต่ไม่ใช่ความตั้งใจแท้จริงของธรรมเนียมบัญญัติโดยปราศจากการประณาม ดังนั้นบุตรมนุษย์ (ข้อ 5) ผู้เหนือกว่าดาวิดมีสิทธิ์ที่จะเพิกเฉยธรรมเนียมของฟาริสีที่ไม่ใช่ธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้าในการปรนนิบัติพระเจ้า

“อย่างที่ดาวิดกระทำในแนวทางนี้ มันจะต้องเป็นที่เข้าใจว่าเขาตีความความหมายความตั้งใจแท้จริงของน้ำพระทัยที่เขียนไว้ของพระเจ้า และมันควรจะเป็นที่เข้าใจอีกว่าเมื่อบุตรมนุษย์ทำการจัดเตรียมสำหรับพวกสาวกของพระองค์ในวันสะบาโต พระองค์ก็ไม่ได้ละเมิดวันสะบาโต แต่ในฐานะเป็นเจ้าของและเป็นนายเหนือวันสะบาโตก็เปิดเผยความสำคัญที่แท้จริงของมัน”[\[413\]](#)

สมมุติว่าคุณกำลังนั่งอยู่ในยานพาหนะของคุณ ณ ไฟสัญญาณจราจรคอยมันที่จะเปลี่ยนจากแดงไปสู่เขียว ขณะที่คุณมองกระจกมองหลังของคุณ คุณสังเกตเห็นรถบรรทุกขนาดใหญ่เข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วและนำกลัวจากข้างหลัง มันดูเหมือนหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ว่าคุณจะไม่สามารถหยุดทันเวลาเพื่อจะหลีกเลี่ยงการไถไปยังคุณและผลักคุณผู้สับสนที่ว่างเปล่า คุณจะต้องทำการตัดสินใจ คุณจะนั่งที่นั่นและรอคอยการชนกันที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ หรือคุณจะขับไปข้างหน้าฝ่าไฟแดงและทำการเลี้ยวซ้ายเพื่อหลีกเลี่ยงอุบัติเหตุ พวกฟาริสีจะกล่าวว่าคุณควรอยู่ที่ที่คุณอยู่ เพราะว่าคุณต้องไม่ขับฝ่าไฟแดง มันเป็นกฎหมาย พระเยซูจะกล่าวว่าคุณควรขับฝ่าไฟแดงและออกจากทางของรถบรรทุกที่กำลังมา เพราะว่า

สวัสดิภาพของมนุษย์สำคัญกว่าการเชื่อฟังสัญญาณไฟจราจร ถ้าคุณจะต้องเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

“ประเด็นที่องค์พระเยซูกำลังเน้นก็คือว่ามนุษย์สำคัญในสายพระเนตรของพระเจ้ามากกว่าการถือรักษาทางพิธีกรรมใดๆ”[\[414\]](#)

6:5 ประเด็นที่สองก็คือว่า “บุตรมนุษย์” (เปรียบเทียบ 5:24) เนื่องจากใครที่พระองค์ทรงเป็น (“เจ้านายเหนือวันสะบาโต”) มีสิทธิที่จะละเมิดวันสะบาโต พระเยซูไม่ได้ละเมิดวันสะบาโต โดยการทำให้พระองค์ทำแต่พระองค์ก็มีสิทธิที่จะทำอย่างนั้น นี่เป็นการอ้างอีกอย่างหนึ่งถึงสิทธิอำนาจของพระเจ้า ซึ่งเป็นการเน้นที่เราได้เห็นดำเนินไปตลอดส่วนนี้ของพระกิตติคุณของลูกา พระเจ้าทรงใหญ่กว่าธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆที่พระองค์ได้ตั้งขึ้น และจากนั้นพระองค์สามารถเปลี่ยนสิ่งเหล่านั้นได้เมื่อพระองค์เลือกที่จะทำอย่างนั้น

“ดาวิดไม่ยอมให้กฎเกณฑ์ทางลัทธิที่จะขวางทางของการบรรลุการทรงเรียกของพระเจ้าของเขาแห่งการกลายมาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล พระเยซูมีภารกิจที่คล้ายกันซึ่งทำให้พระองค์เป็น ‘เจ้านายเหนือวันสะบาโต’ คือผู้หนึ่งที่ได้รับสิทธิอำนาจที่จะตัดสินใจเมื่อกฎเกณฑ์ของวันสะบาโตต้องถูกเพิกเฉยเพื่อจะบรรลุจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระเจ้า”[\[415\]](#)

เหตุการณ์นี้ยกการตระหนักของผู้อ่านถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูไปสู่ความสูงใหม่ในลูกา

นี่เป็นหนึ่งในเจ็ดเหตุการณ์ที่ผู้เขียนพระกิตติคุณบันทึกว่าพระเยซูได้มาสู่ความขัดแย้งกับพวกผู้นำทางศาสนาชาวยิวเกี่ยวกับการถือรักษาวันสะบาโต แผนภูมิข้างล่างลงรายการเหล่านั้นในลำดับตามวันเวลาที่เป็นไปได้

การโต้เถียงเกี่ยวกับวันสะบาโต				
เหตุการณ์	มัทธิว	มาระโก	ลูกา	ยอห์น
สาวกเคี้ยวข้าวในวันสะบาโตในกาลิลี	12:1-8	2:23-28	6:1-5	
พระเยซูรักษาคนง่อย ณ สระเบธซาธาในเยรูซาเล็ม				5:1-18

พระเยซูรักษาชายที่มีมือข้างหนึ่งลีบในคาเปอร์นาอุม	12:9-14	3:1-6	6:6-11	
พระเยซูอ้างอิงถึงพวกยิวที่เข้าสู่หนัดในวันสะบาโต				7:22-23
พระเยซูรักษาคคนตาบอดแต่กำเนิดในเยรูซาเล็ม				9:1-34
พระเยซูรักษาหญิงหลังโกงในยูเดีย			13:10-17	
พระเยซูรักษาชายที่เป็นโรคบวมน้ำในเพอเรีย			14:1-6	

6. ท่าทีของพระเยซูต่อวันสะบาโต 6:6-11 (เปรียบเทียบ มธ. 12: 9-14; มก. 3:1-6)

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันสะบาโตที่แตกต่างออกไปจากวันสะบาโตในส่วนที่มาก่อน (ข้อ 6) จงสังเกต คำศัพท์ที่คล้ายกันที่ลูกาใช้เพื่อจะแนะนำทั้งสองเหตุการณ์ เป็นที่ชัดเจนว่าท่านใส่มันไว้ที่นี่ในการบันทึกของท่าน เพราะว่ามันสร้างแนวคิดของสิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือวันสะบาโต และแม้กระทั่งทำให้มัน คืบหน้าไปกว่าส่วนที่มาก่อนทำ ในฐานะบุตรมนุษย์ที่มีสิทธิอำนาจ พระเยซูประกาศว่ามันถูกต้องที่จะ ทำดีในวันสะบาโต ทั้งสองเหตุการณ์เกี่ยวข้องกับการโต้เถียงเกี่ยวกับคำถามนี้: อะไรสำคัญกว่า ธรรมเนียมปฏิบัติตามพิธีกรรมหรือความจำเป็นของมนุษย์?

พวกฟาริสีเชื่อว่ามันไม่ถูกต้องที่จะทำอะไรบางอย่างแท้จริงในวันสะบาโต แม้ว่าพวกเขาทำดีเพื่อพวกเขาเอง แต่ไม่ใช่เพื่อคนอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม พวกเขาอนุญาตมาตรการการช่วยชีวิต การผดุงครรภ์และการเข้าสู่หนัด ในวันสะบาโต [416] ท่าทีของพระเยซูต่อวันสะบาโตแสดงให้เห็นว่าท่าทีของพวกผู้นำทางศาสนานั้นผิด พวกเขามีความเมตตาสงสารเล็กน้อยอย่างแท้จริงสำหรับคนที่ขัดสน พวกเขาไม่รักเพื่อนบ้านของพวกเขา เหมือนตนเอง

6:6-8 อีกครั้งหนึ่งลูกาบันทึกความเป็นอันดับหนึ่งแห่ง “การสอน” ของพระเยซูเหนือการทำ การ อัจฉริยะของพระองค์ (เปรียบเทียบ 4:15-16, 31-33) ยิ่งกว่านั้นท่านอ้างอิงว่ามันเป็น “มือ ขวา” ของชายคนนั้นที่ไร้ประโยชน์ ซึ่งเป็นรายละเอียดของความสนใจที่เฉพาะของแพทย์ รายละเอียดนี้แสดงถึงความรุนแรงของกรณีของชายคนนั้น คนส่วนใหญ่ถนัดขวา ณ เวลา นี้พวกผู้นำทางศาสนา (เปรียบเทียบ ข้อ 7) กำลังมองหาโอกาสที่จะวิจารณ์พระเยซูต่อ สาธารณะ ซึ่งเชื่อว่าพวกเขามีกรณีที่จะต่อต้านพระองค์ บางทีพระเยซู “รู้ความคิดของพวก เขา” (HCSB) อย่างน้อยก็เพราะว่าความตั้งใจของพวกเขานั้นชัดเจนในตอนนั้น (เปรียบเทียบ 5:22) พระองค์อาจได้รู้ถึงความคิดของพวกเขาเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ มอริริสเชื่อว่าลูกาเน้นถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู [417] พระเยซูกระตุ้นความขัดแย้ง

อย่างมีสติโดยการเรียกชายคนนั้นให้ออกมา “ข้างหน้า” สำหรับการรักษา การริเริ่มของพระองค์แสดงถึงสิทธิอำนาจของพระองค์และอำนาจสิทธิขาดของพระองค์

6:9 คำถามของพระเยซูมีสองส่วน ก่อนอื่นพระองค์ถามว่าการทำความดีในวันสะบาโตถูกต้องหรือ การทำความชั่วนั้นถูกต้อง คำตอบชัดเจนก็คือว่าการทำความดีนั้นถูกต้องแต่การทำความชั่วนั้นไม่ถูกต้อง พระเจ้าได้สถาปนาวันสะบาโตเพื่อสวัสดิภาพของมนุษย์ ท่าทีแห่งความรักของพระองค์ควรได้แสดงลักษณะของคณิสราเอลเมื่อพวกเขาถือรักษาวันนั้น พวกเขาเช่นกันควรได้ทำให้มันเป็นวันพิเศษสำหรับการอวยพรผู้คน ส่วนที่สองของคำถามของพระเยซูทำให้มันเป็นลักษณะเฉพาะและชี้ไปยังผลลัพธ์สุดท้ายต่างๆของมัน เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูกล่าวถึงการช่วยชีวิต (คำกรีก *ซุเค*) ให้รอดจากการทำลายทางกายภาพไม่ใช่ช่วยจิตวิญญาณจากการลงโทษนิรันดร์

“การเข้าหาของพระเยซูถึงการถือรักษาวันสะบาโตถูกควบคุมโดยความเชื่อมั่นที่ว่าความรักของพระเจ้าเชื่อมโยงกับความรักของเพื่อนบ้านอย่างแยกไม่ออก (ลก. 10:25-37) ดังนั้น สิ่งที่ไม่ให้เกียรติแก่เพื่อนบ้านของข้าพเจ้าก็ไม่สามารถให้เกียรติแก่พระเจ้าได้ และสิ่งที่ละเพื่อนบ้านของข้าพเจ้าไว้ในการณ์ทุกข์ของเขาก็สามารถเป็นความชั่วได้เท่านั้น”[\[418\]](#)

6:10 มีคำตอบเดียวเท่านั้นที่พวกเขาสามารถให้ได้ มันถูกต้องที่จะทำความดีและไม่ถูกต้องที่จะทำความชั่วในวันสะบาโต อย่างไรก็ตาม พวกเขาปฏิเสธที่จะตอบเพราะว่าคำตอบของพวกเขาคงได้ให้การรับรองของพวกเขาแก่พระเยซูที่จะรักษาชายคนนั้นอย่างแท้จริง พวกเขาไม่ต้องการที่จะทำอย่างนั้นเพราะว่าพวกเขาต้องการที่จะสงวนการละเว้นทางธรรมเนียมของพวกเขาไว้จากกิจกรรมต่างๆในวันสะบาโต พระเยซูดำเนินการที่จะทำความดีและรักษามือของชายคนนั้น แต่พระองค์ทำอย่างนั้นโดยปราศจากการปฏิบัติการทางกายภาพใดๆ ในฐานะเป็นการกระทำที่พระเยซูปฏิบัติการ ไม่มีสิ่งไหนที่พวกเขาวิจารณ์สามารถชี้ถึงเพื่อว่าพวกเขาสามารถประณามพระองค์ได้ วิธีแห่งการรักษาที่ชี้ไปยังพระเยซูที่เป็นผู้เผยพระวจนะซึ่งถูกส่งมาจากพระเจ้าเป็นอย่างน้อยและไปยังการที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเป็นอย่างมาก

6:11 อย่างที่สามารถเป็นที่เข้าใจได้ การตอบสนองของพวกเขาผู้วิจารณ์ของพระเยซูนั้นรุนแรง “เดียดดาล” หรือ “โกรธจัด” แปลคำกรีก *อะนอยอา* ซึ่งอ้างอิงถึงความโกรธที่ไม่มีสติ (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 3:9)

“พระองค์ทำให้พวกผู้นำทางศาสนาอับอายและรักษาชายคนนั้นทั้งหมด ณ เวลาเดียวกัน โดยปราศจากแม้กระทั่งละเมิดธรรมเนียมบัญญัติของพวกเขาฟาริสี จึงไม่แปลกใจที่ว่าสถาบันทางศาสนาเดือดดาลและแสวงหาวิธีที่จะขจัดพระองค์”[\[419\]](#)

ข้อ 11 เป็นจุดสูงสุดของส่วนนี้ของลูกาที่อธิบายถึงการเริ่มต้นของการโต้เถียงของพระเยซูกับพวกผู้นำทางศาสนา (5:12-6:11) เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเกือบสองปีก่อนการถูกตรึงของพระเยซู [\[420\]](#) ลูกาไม่ได้กล่าวว่าเหตุการณ์นี้ได้นำพวกเขาที่จะวางแผนการตายของพระเยซูอย่างที่มีทริชและมาระโกกล่าว ความเข้มข้นของความขัดแย้งไม่ได้ทำให้ลูกาสนใจมากเท่ากับสิทธิอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเยซูเหนือพวกศัตรูของพระองค์

ก. การสอนพวกสาวกของพระองค์ของพระเยซู 6:12-49

ลูกาให้ภาพรวมแห่งพันธกิจของพระเยซูแก่ผู้อ่านของท่าน (4:14-5:11) และจากนั้นนำเสนอความสัมพันธ์ของพระเยซูกับพวกผู้ต่อต้านของพระองค์ (5:12-6:11) ถัดไปลูกาบรรยายถึงความสัมพันธ์ของพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์ (6:12-49) ท่านเรียบเรียงเนื้อหาของท่านเพื่อจะระบุถึงพวกสาวกก่อนและจากนั้นท่านสรุปสิ่งที่พระเยซูสอนพวกเขา

มีความคล้ายกันบ้างระหว่างการบันทึกของลูกาและการบันทึกเกี่ยวกับ โมเสสที่ขึ้นไปบนภูเขาซีนายเมื่อท่านได้รับธรรมเนียมบัญญัติจากพระเจ้าและจากนั้นลงมาและสอนมันแก่ประชาชน (อพย. 19; 32; 34).[\[421\]](#) บางทีลูกาตั้งใจให้ผู้อ่านของท่านที่จะตระหนักถึงความสำเร็จของเฉลยธรรมเนียมบัญญัติ 18:18 ในความคล้ายกันนี้

1. การเลือกสาวก 12 คน 6:12-16 (เปรียบเทียบ มก. 3:13-19)

ลูกาแนะนำพระเยซูที่สอนพวกผู้ติดตามของพระองค์ด้วยบทนำถึงพวกสาวกที่สำคัญที่สุดของพระองค์

“สำหรับลูกาแล้วมันสำคัญที่วาระยะที่สำคัญในการก่อตั้งคริสตจักรจะต้องเป็นที่เห็นได้ที่นี่ คือการเลือกบรรดาผู้ที่อยู่ท่ามกลางกลุ่มคนของพวกเขาของพระเยซูตั้งแต่การเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระองค์ผู้ซึ่งในแง่ที่พิเศษนั้นจะต้องเป็นพยานถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์และเป็นผู้ส่งสารแห่งข่าวประเสริฐ”[\[422\]](#)

6:12 การเลือกสาวกสิบสองคนของพระเยซูตามหลังความขัดแย้งของพระองค์กับพวกผู้นำชาวยิว ลูกาบ่งชี้ว่าความเป็นปรปักษ์มีส่วนในการตัดสินใจของพระเยซูที่จะใช้ “ตลอดทั้งคืนในการอธิษฐาน” ก่อนการเลือกพวกอัครทูต เนื่องจากความเป็นปรปักษ์ที่เพิ่มขึ้น มันก็จำเป็นที่ว่าพระองค์รับคำแนะนำจากพระบิดาของพระองค์ในการเลือกนี้ “ภูษา” (หรือเนินเขา) เป็นสถานที่ตามธรรมเนียมที่จะอธิษฐานเนื่องจากว่ามันจัดเตรียมการแยกตัวให้ และความสูงของมันให้ความรู้สึกที่พิเศษถึงความใกล้ชิดต่อพระเจ้าแก่บุคคลที่อธิษฐาน ลูกาเท่านั้น

อ้างอิงถึงการเฝ้าอธิษฐานตลอดทั้งคืนของพระเยซู มันแสดงถึงการพึ่งพาที่มีสติของพระเยซูที่พระเจ้าซึ่งเป็นการเน้นที่พิเศษในพระกิตติคุณที่สาม คริสตจักรเริ่มแรกทำตามแบบอย่างของพระเยซู (กจ. 13:2; 14:23; เปรียบเทียบ กจ. 1:2, 24-26; 6:6)

“ไม่มีที่อื่นใดในช่วงเวลาแห่งการอธิษฐานที่ถูกคำนวณไว้เช่นนั้นถือว่าเป็นของพระเยซู กิจการของอัครทูต 1:2 จัดตั้งความเท่าเทียมกันระหว่างการอธิษฐานที่นี้และการนำพาของพระวิญญาณ”[\[423\]](#)

6:13-16 พระเยซูเลือกสาวกสิบสองคนจากกลุ่มที่ใหญ่ขึ้นของบรรดาผู้เรียนรู้ที่ได้ติดตามพระองค์ไปรอบๆ (เปรียบเทียบ มธ. 10:2-4; กจ. 1:13)

“มันเป็นไปได้ที่ว่าการเลือกจำนวนที่จำกัดที่จะมาเป็นสหายที่ใกล้ชิดและต่อเนื่องของพระองค์ได้กลายมาเป็นความจำเป็นต่อพระคริสต์ สืบเนื่องจากความสำเร็จอย่างมากของพระองค์ในการดึงดูดพวกสาวก”[\[424\]](#)

ลูกาเท่านั้นอ้างอิงว่าพระเยซูทรงเรียก “อัครทูต” (ตามตัวอักษรคือ ผู้ที่ถูกส่งไป นั่นคือ ตัวแทนที่ได้รับสิทธิอำนาจ) สิบสองคน ลูกาใช้คำศัพท์นี้หกครั้งในพระกิตติคุณนี้ (6:13; 9:10; 11:49; 17:5; 22:14; 24:10) และ 28 ครั้งในกิจการของอัครทูต ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆแต่ละคนใช้มันแค่ครั้งเดียว ข้อเท็จจริงนี้สะท้อนถึงความสนใจที่ต่อเนื่องของท่านในภารกิจที่พระเยซูได้เริ่มต้น และดำเนินต่อไปผ่านทางอัครทูตเหล่านี้และคริสตจักรทั้งหมด (กจ. 1:1-2) ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูเลือก “อัครทูต 12 คน” ณ เวลานี้บางทีแนะนำถึงความต่อเนื่องในแผนการแห่งความรอดของพระเจ้า เพราะว่าในแง่หนึ่งนั้นอัครทูต 12 คนได้แทนที่บุตรชาย 12 คนของอิสราเอล (ยาโคบ) อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าว่าหลายจุดของความไม่ต่อเนื่องกับอิสราเอลนั้นสำคัญพอ ๆ กัน และทำให้การทำให้เท่าเทียมของอิสราเอลและคริสตจักรเป็นไปได้ (เปรียบเทียบ อฟ. 2)

รายชื่อของลูกามีบุคคลเดียวกันเหล่านั้นอย่างที่มีทิวและมาระโกให้แก่เราพร้อมกับความหลากหลายของลำดับ ยิ่งกว่านั้น เป็นที่ชัดเจนว่าบางคนมีสองชื่อ (ซีโมน/เปโตร ธัดเดอัส/ยูดาส บุตรหรือน้องของยากอบ และซีโมนชาวคานาอัน/ซีโมนพรรคชาตินิยม) ลูกาเท่านั้นบันทึกว่ายูดาสอิสคาริโอทกลายเป็นผู้ทรยศ

	มธ. 10:2-4	มก. 3:16-19	ลก. 6:14-16	กจ. 1:13
1.	ซีโมนเปโตร	ซีโมนเปโตร	ซีโมนเปโตร	เปโตร
2.	อันดรูว์	ยากอบ	อันดรูว์	ยอห์น
3.	ยากอบ	ยอห์น	ยากอบ	ยากอบ
4.	ยอห์น	อันดรูว์	ยอห์น	อันดรูว์
5.	ฟิลิป	ฟิลิป	ฟิลิป	ฟิลิป
6.	บารโธโลมิว	บารโธโลมิว	บารโธโลมิว	โธมัส
7.	โธมัส	มัทธิว	มัทธิว	บารโธโลมิว
8.	มัทธิว	โธมัส	โธมัส	มัทธิว
9.	ยากอบบุตรอัลเฟอัส	ยากอบบุตรอัลเฟอัส	ยากอบบุตรอัลเฟอัส	ยากอบบุตรอัลเฟอัส
10.	ซัดเดอัส	ซัดเดอัส	ยูดาบุตรหรือ น้องชายของยากอบ	ยูดาบุตรหรือ น้องชายของยากอบ
11.	ซีโมนชาวคานาอัน	ซีโมนชาวคานาอัน	ซีโมนพรรคชาตินิยม	ซีโมนพรรค ชาตินิยม
12.	ยูดาสิสคาริโอท	ยูดาสิสคาริโอท	ยูดาสิสคาริโอท	

“มันไม่ได้ใช้คนที่ยิ่งใหญ่ที่จะสร้างพยานที่ดี และที่จะเป็นพยานถึงข้อเท็จจริงของคริสตจักรก็เป็นธุรกิจหลักของพวกเขาอัครทูต. ...

“ไกลจากการเสียดายที่ว่าทุกคนไม่ใช่เปโตรและยอห์น ตรงกันข้ามมันเรื่องราวที่จะขอบพระคุณเพราะว่ามีความหลากหลายของของประทานท่ามกลางนักประกาศแรกๆของข่าวประเสริฐ ในฐานะกฎโดยทั่วไป มันไม่ดีเมื่อทุกคนเป็นผู้นำ คน

เล็กน้อยก็เป็นที่ต้องการเช่นเดียวกับคนที่ยิ่งใหญ่ สำหรับธรรมชาติของมนุษย์นั้น มีด้านเดียว และคนเล็กน้อยมีคุณความดีและของประทานที่พิเศษต่างๆ และสามารถทำบางสิ่งดีกว่าพี่น้องที่ถูกเฉลิมฉลองมากกว่าของพวกเขา”[425]

2. การรวมตัวของประชาชน 6:17-19 (เปรียบเทียบ มธ. 5:1-2)

ความคล้ายกันต่างๆระหว่างคำเทศนาบนภูเขาในมัทธิว 5-7 และสิ่งที่ลูกาบันทึกใน 6:20-49 ดูเหมือนที่จะบ่งบอกว่าลูกาย่อคำเทศนานั้น อย่างไรก็ตาม บทนำคู่สองส่วนนี้ได้ให้นักศึกษาหลายคนแห่งพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้ที่จะสรุปว่าพระเยซูให้คำกล่าวที่แตกต่างกันสองอย่างในโอกาสที่แตกต่างกัน ความกลมกลืนของบทนำก็เป็นไปได้และนี่จะชี้ไปยังคำเทศนาเดียวที่ลูกาแก้ไขอย่างเอาใจจริงอาจมากกว่าที่มัทธิวได้แก้ไข [426] มัทธิวเขียนว่าพระเยซูอยู่บนเชิงเขาเมื่อพระองค์นำเสนอคำปราศรัย (มธ. 5:1) แต่ลูกากล่าวว่าพระองค์อยู่ “บนที่ราบแห่งหนึ่ง” (ข้อ 17) “ยูเดีย” ที่นี้อ้างถึงทั้งหมดของปาเลสไตน์ (เปรียบเทียบ 3:1; 4:44) สถานที่ที่พระเยซูให้คำเทศนานี้เป็นปัญหาหลักในการทำให้การบันทึกทั้งสองกลมกลืนกัน [427]

เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้ขึ้นไปบนภูเขาใกล้กับคาเปอร์นาอุมเพื่อจะอธิษฐานตลอดคืน (ข้อ 12) ในตอนเช้า นั้นพระองค์ได้เลือกสาวกสิบสองคน (ข้อ 13; เปรียบเทียบ มก. 3:13-14) จากนั้นพระองค์ได้ลงไปยัง “ที่ราบแห่งหนึ่ง” ที่ที่พระองค์พบ “มหาชน” ที่มา “เพื่อจะฟังพระองค์” และรับการรักษา (ข้อ 17-19) ลูกาบอกเราว่าพวกเขามาไกลจาก “ยูเดียและเยรูซาเล็ม” ไปยังทางใต้และ “เมืองไทระและเมืองไซดอนซึ่งเป็นเมืองชายฝั่งทะเล” ไปยังทิศเหนือ (ข้อ 17) สถานที่ที่ตั้งนั้นตามที่ลูกาบรรยายก็อยู่ใกล้คาเปอร์นาอุม[428] เป็นที่ชัดเจนว่า ถัดไปนั้นพระเยซูได้กลับขึ้นไปบนเชิงเขาเพื่อจะไปจากมหาชน (มธ. 5:1ก) ที่นี้พวกสาวกของพระองค์มาหาพระองค์และพระองค์สอนพวกเขา (มธ. 5:1ข-2)

เมื่อคำเทศนาสืบหน้าไป ผู้คนมากขึ้นได้ทำการเดินทางขึ้นไปบนเชิงเขาและเริ่มต้นที่จะฟังสิ่งที่พระเยซูกำลังสอน (มธ. 7:28; ลก. 7:1; เปรียบเทียบ มธ. 7:24; ลก. 6:46-47).[429] ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่า สถานที่ที่พระเยซูประกาศอาจได้เป็นที่ราบในเขตภูเขา (เปรียบเทียบ อสย. 13:2; ยรม. 21:13).[430] ข้าพเจ้าเชื่อว่าคำเทศนาสองกัณฑ์เป็นกัณฑ์เดียวอย่างแท้จริง

“ฤทธิ์เดชช่านออกจากพระองค์” (ข้อ 19) อ้างอิงถึงฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ถูกสำแดงออกในพันธกิจของพระเยซู

การเน้นของลูกาในส่วนนี้อยู่ที่คำวิงวอนที่กว้างขวางของพระเยซูพร้อมกับความเต็มใจของพระองค์ที่จะให้พระองค์เองอย่างอิสระเพื่อจะช่วยเหลือบรรดาผู้ที่มาหาพระองค์เนื่องด้วยความจำเป็น

3. คำเทศนาบนภูเขา 6:20-49

ฉบับของลูกาเกี่ยวกับคำปราศรัยที่สำคัญนี้ที่มุ่งไปที่พวกสาวกของพระเยซูเป็นหลักก็สั้นกว่าของมัทธิวอย่างมาก (มธ. 5:3-7:29) ลูกานำเสนอคำสั่งสอนของพระเยซูที่มีต่อพวกสาวกของพระองค์ (6:20-49) ว่าตามหลังการเลือกสาวกสิบสองคนของพระองค์ทันที (6:12-16) ข้อ 17 ถึง 19 เป็นการเปลี่ยนผ่าน การบันทึกของมัทธิวมี 137 ข้อในขณะที่ลูกามีแค่ 30 ข้อ การบันทึกทั้งสองเริ่มต้นด้วยสุขคติ มีเนื้อหาโดยทั่วไปอย่างเดียวกัน และจบลงด้วยคำอุปมาเดียวกันต่างๆ อย่างไรก็ตาม ลูกาแก้ไขคำสอนที่มีการวิงวอนต่อคน ยิวอย่างเด่นชัดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการตีความของพระเยซูเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสซึ่งเป็น “เรื่องราวตามกฎหมาย” ส่วนเหล่านี้มีความสำคัญน้อยกว่าสำหรับผู้ฟังแห่งคริสเตียนชาวต่างชาติเป็นหลัก

“การรวมคำเทศนาของลูกาในรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับพวกต่างชาติแสดงให้เห็นว่าข่าวสารนั้นไร้กาลเวลา”[\[431\]](#)

นักอรรถาธิบายบางคนอ้างอิงถึงส่วนนี้พระกิตติคุณของลูกาว่าเป็น “คำเทศนาบนที่ราบ” พวกเขาบางคนเชื่อว่ามันเป็นคำเทศนาที่แตกต่างจากคำเทศนาบนภูเขาซึ่งได้ให้มาในโอกาสที่แตกต่างและในสถานที่ที่แตกต่างดังกล่าวข้างต้น คนอื่นๆเชื่อว่ามีความหมายเหมือนกัน แต่พวกเขาใช้ชื่อนี้เพื่อจะแยกแยะฉบับนี้ของคำเทศนาจากฉบับของมัทธิวที่พวกเขาเรียกว่า “คำเทศนาบนภูเขา” ข้าพเจ้าเชื่อว่ามันเป็นคำเทศนาเดียวกัน และชอบที่จะเรียกมันว่าคำเทศนาบนภูเขาเพื่อจะหลีกเลี่ยงความหมายโดยนัยของคำเทศนาสองกัมภ์ เนื่องจากภูมิประเทศทางภูมิศาสตร์ที่ต่างกัน คำเทศนาบน “ภูเขา” สามารถถูกเรียกว่าคำเทศนาบน “ที่ราบ” ได้อย่างไร? บางทีสถานที่คือที่ราบ (ที่ราบสูง) บนภูเขา (เนินเขา)[\[432\]](#)

“คำเทศนาบนภูเขาจัดตั้งหลักการต่างๆที่ควรควบคุมพวกสาวกระหว่างเวลาแห่งการขาดหายไปของพระองค์ในขณะที่ยังคงถูกปฏิเสธโดยโลก มันคงจะโง่เขลาที่จะกล่าวว่ามันประยุกต์ใช้กับยุคพันปีเท่านั้น เพราะว่ามันทำนายถึงสภาพต่างๆที่จะไม่มีอยู่ทั่วไปในตอนนั้น”[\[433\]](#)

การเลือกต่างๆของพวกสาวก 6:20-26

มัทธิวบันทึกสุขคติเก้าอย่าง แต่ลูการวมไว้สี่อย่างเท่านั้น มัทธิวไม่ได้ให้ชีวิตต่างๆ แต่ลูกาบันทึกสี่อย่าง สุขคติสี่อย่างนำหน้าชีวิตสี่อย่าง และสุขคติต่างๆคล้ายกันกับชีวิตต่างๆในความคิด สุขคติเป็นเชิงบวกและชีวิตต่างๆเป็นเชิงลบอย่างสอดคล้อง (เปรียบเทียบ สดค. 1; อสย. 5:8-23)

สาวกสองประเภทถูกกล่าวถึงตลอดส่วนนี้ของคำเทศนาคือ “คนยากจนและคนถูกกดขี่” และ “คนร่ำรวยและคนอันเป็นที่นิยม” ประเภทแรกสามารถคาดหวังให้พระเจ้าที่จะตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆของพวกเขาได้ แต่ประเภทที่สองควรคาดหวังการพิพากษาของพระเจ้า การเปรียบเทียบเรียกร้องให้พวกสาวกที่จะพิจารณาว่ากลุ่มไหนที่พวกเขาต้องการที่จะอยู่ใน สุขคติต่างๆของมัทธิวเป็นจริยธรรมมากกว่าในหลักการ และบรรยายสิ่งที่สาวกของพระเยซูควรจะเป็น สุขคติของลูกาบรรยายถึงสภาพที่เป็นจริงของสาวก

สองประเภทและผลลัพธ์ต่างๆของสภาพเหล่านั้น สุขคติเป็นการยอมรับถึงสภาพที่ดีของการเป็นอยู่ (เปรียบเทียบ สดค. 1:1; สภย. 14:21; 16:20; 29:18) สุขคติเหล่านั้นไม่เห็นคุณค่าของค่านิยมของโลกโดยการยกย่องสิ่งที่โลกดูถูกและปฏิเสธสิ่งที่โลกยกย่อง [\[434\]](#)

สุขคติต่างๆ 6:20-23 (เปรียบเทียบ มธ. 5:3-10)

6:20 เป็นที่ชัดเจนว่าพวกสาวกของพระเยซูเป็นเป้าหมายของการสั่งสอนของพระองค์ในคำเทศานี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 13-19)

“เป็นสุข” (คำกรีก *มาคาริออส*) ในบริบทนี้บรรยายถึงสภาพที่เป็นสุข (หรือพึงพอใจ) ของใครคนหนึ่งผู้ซึ่งพระเจ้าได้ประทานความโปรดปรานที่พิเศษแก่เขา [\[435\]](#) ผู้อ่านดั้งเดิมชาวกรีกของลูกาองได้คุ้นเคยกับคำนี้

“อย่างดั้งเดิมนั้น ในการใช้ของคำกรีก คำนี้บรรยายถึงสภาพที่เป็นสุขของพวกพระเหนือการทนทุกข์และการตรากตรำต่างๆของโลก”[\[436\]](#)

พวกสาวกที่ “ยากจน” คือบรรดาผู้ที่สละสิ่งที่โลกนำเสนอไว้เพื่อที่จะติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อ (เปรียบเทียบ ลธบ. 33:29; สดค. 2:12; 32:1-2; 34:8; 40:4; 84:12; 112:1) พวกสาวกบางคนของพระเยซูได้ทำสิ่งนี้แล้ว (เปรียบเทียบ 5:11, 28) พวกสาวกเช่นนั้นพึ่งพาพระเจ้าสำหรับความจำเป็นต่างๆของพวกเขาอย่างเป็นคุณลักษณะแทนที่จะพึ่งพาพวกเขาเองหรือโลก ตอนพระคัมภีร์ที่คล้ายกันในมัทธิวอธิบายถึง *ความยากจนฝ่ายวิญญาณ* นั่นกล่าวคือ การตระหนักถึงความจำเป็นฝ่ายวิญญาณของบุคคลหนึ่งอยู่ที่รากของการคิดของสาวกที่ยากจนทางกายภาพนี้ (“ยากจนด้านจิตวิญญาณ” มธ. 5:3)

“พวกเขาพึ่งพาพระเจ้าและพวกเขาต้องพึ่งพาพระองค์เพราะว่าพวกเขาไม่มีอะไรของพวกเขาเองที่จะพึ่งพาได้ ... คนร่ำรวยของโลกนี้บ่อยครั้งก็พึ่งพาตนเอง”
[\[437\]](#)

ส่วนที่สองของสุขคติแต่ละอย่างอธิบายว่าทำไมบุคคลที่ถูกกล่าวถึงได้รับพรหรือเป็นสุข พวกสาวกที่ละทิ้งทรัพย์สินสมบัติของระบบโลกในปัจจุบันเพื่อที่จะติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อก็มีพระสัญญาของพระเยซูที่ว่าพวกเขาชื่นชมผลประโยชน์ต่างๆของระบบโลกที่กำลังจะมากล่าวคือ อาณาจักรของพระเมสสิยาห์ พวกสาวกของพระเยซูควรจะยากจนในตอนนี้ กระนั้นก็มีส่วนในอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ที่กำลังมามากกว่าร่ำรวยในตอนนี้และไม่มีส่วนในอาณาจักรในอนาคตนั้น

“สังคมนมนุษย์ทำให้โครงสร้างของความยุติธรรมและการกันออกไปนั้นถาวร แต่พระเจ้าแทรกแซงในด้านของคนที่ถูกกดขี่ ผลกระทบที่แตกหักของการแทรกแซงนี้ถูกนำเสนออยู่บ่อยครั้งในลูกาในฐานะเป็นการกลับด้านของโครงสร้างต่างๆของสังคมคือบรรดาผู้ที่มีอำนาจ สถานะและความร่ำรวยก็ถูกทำให้ตกต่ำและบรรดาผู้ที่ปราศจากสิ่งเหล่านั้นก็ถูกยกขึ้น การกลับด้านนี้ถูกป่าวประกาศไว้ในแมกนิฟิแคต (1:51-53) การล้มคว่ำที่คล้ายกันของระบบที่ถูกสถาปนาไว้ได้ถูกคาดหวังไว้ในคำพยากรณ์ของสิเมโอนว่าพระเยซู ‘เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือลุกขึ้น’ (2:34)”[\[438\]](#)

“ณ คุณค่าที่อ้างนั้น มันดูเหมือนว่าพระเยซูทำพระสัญญาครอบคลุมแห่งความรอดและพระพรแก่ใครก็ตามและทุกๆคนที่อยู่ใต้เส้นความยากจน (6:20) บางคนได้รับเอาการตีความเช่นนั้นและได้รู้สึกถึงการทรงเรียกพิเศษที่จะมุ่งเป้าพันธกิจของพวกเขาไปยังคนที่ถูกกดขี่ ในมุมมองนี้ คนยากถูกมองว่าเป็นประชากรที่เลือกสรรของพระเจ้า แม้ว่าพวกเขาทนทุกข์ในโลกนี้ และบางทีเพราะว่าพวกเขาทนทุกข์ในตอนี้ พวกเขาก็สามารถคาดหวังพระพรที่มีสง่าราศีในโลกที่จะมาถึงได้ และผู้สนับสนุนมุมมองนี้เชื่อว่าในโลกนี้ประชากรของพระเจ้าควรทำทุกๆสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะทำให้การทนทุกข์ของคนยากจนบรรเทาลง ในแนวทางนี้อาณาจักรของพระเจ้าก็ถูกขยายออก”[\[439\]](#)

- 6:21 การติดตามพระเยซูในฐานะพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวข้องกับการรู้สึกหิวบางโอกาสอีกด้วย อย่างไรก็ตาม พระเยซูสัญญาถึงความพึงพอใจสูงสุดแก่บรรดาผู้ที่เลือกการเป็นสาวก ต่อบรรดาผู้ที่ขัดสน การเป็นสาวกในตอนนั้นและตอนนี้บางครั้งได้เกี่ยวข้องและเกี่ยวข้องในการให้เงินเพื่อว่าบุคคลหนึ่งจะใช้เพื่ออาหารได้ บางครั้งพวกนักศึกษาที่เตรียมตัวเพื่อพันธกิจจะต้องดำเนินชีวิตด้วยการแบ่งสรรเพียงเล็กน้อยเพื่อจะจ่ายค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เชื่อมโยงกับการอุทิศตนของพวกเขาต่อการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าและรับใช้พระองค์
- ในทำนองเดียวกัน การเป็นสาวกเกี่ยวข้องกับการร้องไห้และการ โศกเศร้า แต่การหัวเราะจะมาในที่สุด อีกครั้งหนึ่งสภาพของแผ่นดินของพระเจ้าก็ถูกกล่าวถึง ในแง่หนึ่ง สาวกจะต้องยินดีอยู่เสมอ (1 ธส. 5:16) อย่างไรก็ตาม ในอีกแง่หนึ่ง บาปที่ล้อมรอบเราและความแข็งกระด้างของใจของผู้คนที่เราแบ่งปันข่าวประเสริฐด้วยนั้นก็เป็แหล่งที่ต่อเนื่องของความโศกเศร้า ความหิวและการร้องไห้บ่อยครั้งก็มากับความยากจน (ข้อ 20)
- 6:22-23 รูปแบบที่หลากหลายของการห่มเหงจะหลีกเลี่ยงแก่ “รางวัล” สุดท้ายและ “ความยินดี” ที่เป็นผลลัพธ์ จงตั้งเจตถึงความคืบหน้าทางตรรกะในข้อ 22 คือ จากความเกลียดชังสู่การขับไล่

(นั่นคือ การคว่ำบาตรและการกันออกไปทางสังคม [440]) ผู้การดูถูกและสุดท้ายผู้การลอบสังหารตัวบุคคล ลูกาบันทึกไว้ในกิจการของอัครทูตว่ารูปแบบเหล่านี้ทั้งหมดของการข่มเหงได้โจมตีคริสเตียนเริ่มแรก จดหมายฝากของพันธสัญญาใหม่เดือนคริสเตียนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นอีกด้วย (เช่น 1 ยน. 3:13; 1 ปต. 4:14; ยก. 2:7) ไม่เพียงแต่พวกผู้เผยพระวจนะสมัยโบราณเท่านั้นแต่พระเยซูเองด้วยได้ประสบกับการข่มเหงเหล่านี้ พวกสาวกสามารถคาดหวังถึงอย่างเดียวกันได้ ในที่สุดพระเจ้าจะแก้ต่างพวกเขาและให้รางวัลพวกเขาสำหรับความสัตย์ซื่อของพวกเขา (เปรียบเทียบ 12:37, 42-44; 18:1-8)

การใช้ “บุตรมนุษย์” ที่นี้ก็สำคัญเนื่องจากว่ามันรวมแนวคิดของพระเยซูในฐานะพระเจ้าและมนุษย์ การเป็นสาวกเกี่ยวข้องกับการอุทิศตนต่อพระเยซูในฐานะพระเจ้า-มนุษย์ พวกสาวกผู้ไดยินสุขคดีนี้เป็นครั้งแรกก็ยังไม่ได้ประสบกับการข่มเหงอย่างมากเพื่อเห็นแก่พระเยซู แต่พวกเขาจะประสบในไม่ช้า “ในสวรรค์” จดจ่อที่จดหมายสูงสุดของสาวก “สวรรค์” เป็นการกล่าวทางเลือกสำหรับ “พระเจ้า” ที่ลูกาและพระเยซูใช้อยู่บ่อยๆ

วิบัติต่างๆ 6:24-26

6:24 วิบัติต่างๆตรงข้ามกับสุขคดีต่างๆทั้งในเนื้อหาและใน โครงสร้างของตอนพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ 1:53) สิ่งเหล่านั้นกล่าวต่อสาวกเหล่านั้นผู้ปฏิเสธที่จะสละทุกสิ่งเพื่อจะติดตามพระเยซูหรือผู้เผชิญหน้ากับการทดลองที่จะถอยกลับจากการติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ (เปรียบเทียบ ข้อ 46-49) ส่วนนี้ของคำเทศนาเริ่มต้นด้วยถ้อยคำแห่งความตรงกันข้ามที่หนักแน่นคือ แต่ (คำกรีก *เพลน*) “วิบัติ” หมายถึง “อนิจจา” (NEB) หรือ “น่ากลัวแค่ไหน” (TEV) และมันแนะนำถึงการแสดงออกถึงความสงสารที่มีต่อบรรดาผู้ที่อยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า[441]

พวกสาวกผู้เลือกความร่ำรวยในปัจจุบันเหนือการเข้าส่วนกับบุตรมนุษย์ก็น่าสงสาร เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถคาดหวังความร่ำรวยมากขึ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์ในอนาคต บริบทอธิบายว่าพระเยซูไม่ได้ประณามคนร่ำรวยสำหรับการที่ร่ำรวย พระองค์เตือนบรรดาผู้ที่เลือกความร่ำรวยในปัจจุบันด้วยการสูญเสียการอุทิศตนที่สิ้นเชิงต่อพระองค์ในฐานะพวกสาวกของพระองค์ ความมั่งคั่งทดลองผู้คนให้คิดว่าพวกเขาไม่ต้องการสิ่งใดนอกเหนือจากเงิน (เปรียบเทียบ 12:19)

“ความร่ำรวยเกือบจับกุมบรรดาผู้ที่ครอบครองมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้” (18:25) ในชุดที่เทียมเท็จของคำนิยามและความจงรักภักดีที่เกี่ยวข้องมุมมองที่สั้นลงที่ซึ่งความ

รักที่มีสำหรับสิ่งต่างๆของโลกพิสูจน์ว่ายิ่งใหญ่กว่าความรักที่มีสำหรับ
อาณาจักรของพระเจ้า (18:23)”[\[442\]](#)

6:25 อย่างคล้ายกันนั้น การกินอย่างดีและการหัวเราะก็ไม่ผิดในพวกมันเอง อย่างไรก็ตาม ถ้าบุคคล
หนึ่งตัดสินใจที่จะไม่ติดตามพระเยซูเพราะว่าเขาชอบท้องที่อ้อมกว่าและความสุขที่ใหญ่กว่า
ที่เขาเชื่อว่าเขาคงได้มีถ้าเขาติดตามพระเยซู เขาก็ทำการเลือกที่แย่ เขาเป็นคนโง่เนื่องจาก
สละสิ่งที่เขาไม่สามารถสูญเสียได้เพื่อจะได้รับการที่เขาไม่ได้สามารถรักษาไว้ได้
(เปรียบเทียบ อสย. 65:13-14; ยก. 4:9)

6:26 ความตรงกันข้ามของการประสพกับการข่มเหง (ข้อ 22-23) คือการให้ทุกคน “กล่าวถึงคุณอย่าง
ดี” พวกสาวกที่ค้นพบว่าทุกคนคิดว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขากำลังทำนั้น ไม่มีปัญหาที่จำเป็นที่จะ
ตรวจสอบการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระเยซูคริสต์ โดยธรรมชาติแล้วในระดับหนึ่งนั้นผู้
ไม่เชื่อไม่เห็นด้วยและต่อต้านบรรดาผู้ที่ทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ
เพราะว่าพวกเขาถือค่านิยมที่แตกต่าง ประสพการณ์ของพระเยซู (การปฏิเสธ การต่อต้าน
การข่มเหง การถอดถอน) คือสิ่งที่พวกสาวกทั้งหมดของพระองค์สามารถคาดหวังที่จะถอด
แบบในระดับหนึ่ง พวกผู้เผยพระวจนะเท็จมักได้รับเสียงชื่นชมอย่างกว้างขวาง
(เปรียบเทียบ ยรม. 5:31)

ความประพฤติกของพวกสาวก 6:27-38 (เปรียบเทียบ มธ. 5:43-48; 7:1-2)

การอธิบายของพระเยซูถึงความสำคัญของความชอบธรรมแท้เป็นหัวใจของคำเทศนาบนภูเขา
อย่างที่มีมัทธิวบรรยายมัน (มธ. 5:17-7:12) ตามลูกา นั้น ความจำเป็นของความรักคือหัวใจของคำเทศนานี้
มัทธิวรายงานว่าพระเยซูกล่าวถึงความชอบธรรมแท้ในความสัมพันธ์กับสามสิ่งคือ พระคัมภีร์ (มธ. 5:17-48)
พระบิดา (มธ. 6:1-18) และโลก (มธ. 6:19-7:12) ลูกาละเว้นคำสอนของพระเยซูในเรื่องความสัมพันธ์ของ
ความชอบธรรมแท้ต่อพระบิดาซึ่งรวมถึงคำแนะนำเกี่ยวกับ การเอาหน้า (มธ. 6:1) การให้ทาน (มธ. 6:2-4)
การอธิษฐาน (มธ. 6:5-15) และการอดอาหาร (6:16-18) ส่วนแรกของส่วนเหล่านี้วางหลักการพื้นฐาน และ
สามส่วนสุดท้ายกล่าวถึงสิ่งที่เรียกว่า “เสาหลักทั้งสามแห่งความศรัทธาของชาวยิว” ลูกาบันทึกคำสอน
บางอย่างของพระเยซูในหัวข้อเหล่านี้ในที่อื่นๆในพระกิตติคุณของท่าน

ในส่วนที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ของความชอบธรรมแท้ต่อพระคัมภีร์ ลูกาบันทึกหนึ่งในการเปิดเผยของ
พระเยซูเท่านั้น ท่านรวมคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องความรัก (มธ. 5:43-47)
และความสำคัญของการรักพี่น้อง (มธ. 7:1-5) ณ จุดนี้ลูกาข้ามการอธิบายของพระเยซูถึงมุมมองของ
พระองค์เกี่ยวกับพันธสัญญาเดิม และการเปิดเผยของพระองค์เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องการ

มาตรการ การลวงประเวณี การหย่าร้าง คำสาบาน การแก้แค้น และการสรุปของพระองค์เกี่ยวกับหน้าที่ของสาวก

อย่างที่เรารู้ได้สังเกตก่อนหน้านี้ นั้นหนึ่งในความห่วงใยหลักของคุณอย่างชัดเจนจากการเลือกเนื้อหาของท่านก็คือความห่วงใยของท่านที่มีต่อประชาชน ท่านไม่ได้เสนอคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับความรักที่ตรงกันข้ามกับการบิดเบือนพันธสัญญาเดิมของรับบีอย่างที่มีที่รื้อถอนเสนอ (มธ. 5:43-44) ตรงกันข้ามท่านเน้นถึงคำสั่งเชิงบวกของพระเยซู กฎทองซึ่งมีที่รวมไว้ในภายหลังในฉบับคำเทศนาของท่าน (มธ. 7:12) ลูกาบันทึกพระเยซูที่ระบุการกระทำที่เจ็ดที่เปิดเผยถึงความรักแท้ในสาวก การกระทำเหล่านี้ทั้งหมดก็เป็นไปไม่ได้ที่จะก่อให้เกิดโดยธรรมชาติ สิ่งเหล่านั้นเรียกร้องการทำให้สามารถที่เหนือธรรมชาติ การแสดงออกถึงประเภทของความรักนี้เปิดเผยถึงความชอบธรรมแท้ในสาวก นั่นคือความชอบธรรมที่มอบให้โดยพระเจ้าและทำให้มีชีวิตชีวาโดยพระวิญญาณของพระองค์

“ข้อ 27-31 ระบุถึงอุปนิสัยต่างๆที่กลายเป็นของผู้ได้รับเอาข่าวสารของพระเยซูอย่างเต็มที่ ในขณะที่ข้อ 31-38 สรุปอุปนิสัยเหล่านั้นและพัฒนาพื้นฐานที่เป็นแรงจูงใจต่างๆของสิ่งเหล่านั้น” [\[443\]](#)

6:27-28 “ความรัก” (คำกรีก *อาภาเว*) เกี่ยวข้องกับการแสดงออกถึงความเป็นห่วงแท้สำหรับสวัสดิภาพของอีกบุคคลหนึ่ง โดยไม่คำนึงถึงความดึงดูดใจหรือความสามารถของบุคคลนั้นที่จะตอบแทนความรัก (เปรียบเทียบ รม. 12:14-21) “ศัตรู” ที่นี่คงเป็นผู้คนที่ต้องด้านพวกสาวกเนื่องจากการอุทิศตนของพวกเขาต่อพระเยซู ที่จะ “อวยพร” (คำกรีก *ยูลอกเกเต*) ที่นี่หมายถึงที่จะขอให้ใครคนหนึ่ง โชคดีซึ่งตรงกันข้ามกับการสาปแช่งหรือการขอให้ใครคนหนึ่ง โชคร้ายไม่ดี “อธิษฐาน” (คำกรีก *พอสซูเมสเช* ซึ่งเป็นคำโดยทั่วไปสำหรับการอธิษฐาน) ในบริบทนี้หมายถึงการขอให้พระเจ้าที่จะทำดีแก่พวกเขาเมื่อพวกเขาทำชั่วแก่คุณ

“การเรียกให้มีความรักต่อศัตรูในตัวของมันเองนั้นไม่ใช่เป็นแบบคริสเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่บางครั้งถูกยึดมั่นไว้” [\[444\]](#)

นอลแลนซ์และบาร์คเลย์อ้างตัวอย่างมากมายของการเรียกนี้ที่ให้รักศัตรูของบุคคลหนึ่งในพันธสัญญาเดิมและในแหล่งทางโลกก่อนสมัยของพระเยซู [\[445\]](#)

6:29-30 พวกสาวกไม่ควรต่อต้านการโจมตีที่รุนแรงของผู้ต่อต้านของพวกเขา การโจมตีอาจเป็นการดูถูก (เปรียบเทียบ มธ. 5:39) หรือการชกอันรุนแรงที่กราม (คำกรีก *ซีอาคอน*). [\[446\]](#) ไม่ว่าในกรณีใด นี่เป็นการโจมตีที่ตัวบุคคลของสาวก การโจมตีต่อสมาชิกครอบครัวของเขาอาจเรียกร้องการปกป้องของพวกเขาแม้ว่าไม่ใช่ด้วยการกระทำที่เป็นมากกว่าการป้องกันที่มี

ต่อผู้โจมตี พวกเขาจำเป็นต้องป้องกันพวกเขาเองต่อความหึงที่บางครั้งปลอมเป็นความกล้าหาญในขณะเดียวกันก็ปกป้องบรรดาผู้ที่อยู่ในการดูแลของพวกเขาและพยายามที่จะไม่ตอบโต้ผู้โจมตีมากเกินไป

การเอาเลือดลุมไป (คำกรีก *ฮีมาท็อน*) บ่งบอกว่าบริบทคือการปล้นที่ถนน ในการโต้เถียงทางกฎหมาย ชุดชั้นใน (คำกรีก *คิทอน* เปรียบเทียบ มธ. 5:40) บ่อยครั้งแล้วก็ไปยังผู้ชนะ ลูกวาดภาพผู้ปล้นที่เอาเลือดลุมไป บุคคลที่ถูกโจมตีควรนำเสนอชุดชั้นใน (เสื้อชั้นใน) ของเขาแก่ผู้ปล้นนั้นอีกด้วย โดยกลับกัน มัทธิววาดภาพคดีในศาลที่ซึ่งศัตรูฟ้องสาวกสำหรับชุดชั้นในของเขาและสาวกนำเสนอเลือดลุมของเขา ในส่วนนี้ทั้งหมด ลูกาบรรยายสิ่งที่ เป็นแบบฉบับมากกว่าในโลกของต่างชาติและมัทธิวบรรยายสิ่งที่ เป็นธรรมดา มากกว่าท่ามกลางพวกยิว

“คริสเตียนไม่ควรยับยั้งจากการให้ทรัพย์สินสมบัติของเขาออกไปด้วยความรัก” [447]

“คำสอนของพระคัมภีร์ตอนนี้โดยรวมไม่เกี่ยวข้องกับความเฉยเมยเมื่อเผชิญกับความชั่วร้ายมากเท่ากับการห่วยใยที่มีต่ออีกบุคคลหนึ่ง” [448]

ในการยับยั้งจากการทำชั่ว สาวกอาจประสบกับความชั่ว นี่คือแนวทางที่พระเยซูประพฤติ และสิ่งที่พระองค์ประสบ (23:34; เปรียบเทียบ 1 ปต. 2:20-24) มันคือสิ่งที่พระองค์สอนพวกสาวกของพระองค์ที่จะทำและที่จะคาดหวังอีกด้วย

- 6:31 คำสั่งที่เกินจริงนี้สรุปหน้าที่ของสาวกเกี่ยวกับการรักศัตรูและทุกคนสำหรับเรื่องนั้น เราควรเต็มใจและพร้อมที่จะเสียสละตัวเราเองและสิ่งที่เรามีเพื่อสวัสดิภาพของคนอื่นๆ “กฎทอง” นี้ไม่ได้เป็นของพระเยซูแม้ว่าพระองค์ทำให้มันเป็นเชิงบวกและเสริมกำลังมัน (เปรียบเทียบ โทบีต 4:15; ลนต. 19:18). [449]

“ในการอภิปรายของกรีกเกี่ยวกับจริยธรรม โดยปกติแล้วมัน [กฎทอง] ได้ถูกทำให้เป็นบริบทภายในจริยธรรมแห่งความคงเส้นคงวาและการพึ่งพาอาศัยกันคือกระทำเช่นนั้นเช่นนี้เพื่อที่คุณจะได้รับ การปฏิบัติอย่างเหมือนกัน” [450]

- 6:32-34 ถัดไปพระเยซูเปรียบเทียบความมียารยาตต่างๆที่ผู้ที่ไม่ใช่สาวกหยิบยื่นให้แก่คนอื่นๆกับความมียารยาตเหล่านั้นที่พวกสาวกของพระองค์ควรจะหยิบยื่น พระองค์ดำเนินการจากแนวคิดโดยทั่วไปเกี่ยวกับความรัก (ข้อ 32) ไปสู่การแสดงออกที่เป็นรูปธรรมมากขึ้นของมันเช่นการทำดี (ข้อ 33) ไปสู่ตัวอย่างที่เจาะจงของการให้ยืม (ข้อ 34) ประเด็นของพระองค์ก็คือ

ว่าพวกเขาไม่ควรรักศัตรูของพวกเขาเท่านั้น แต่รักและแสดงออกถึงความรักของพวกเขาต่อเพื่อนๆ ของพวกเขาอีกด้วย มากกว่าคนอื่นทำ

การกระทำที่เจ็ดที่พระเยซูสั่งในข้อ 27-31 ก็เป็นดังต่อไปนี้ (1) จงรักศัตรูของท่าน (2) จงทำดีกับคนที่เกลียดชังท่าน (3) จงอวยพรแก่คนที่แช่งด่าท่าน และ (4) จงอธิษฐานเผื่อคนที่ทำร้ายท่าน ยิ่งกว่านั้น (5) อย่าแก้แค้นเมื่อคนอื่น ๆ โจมตีท่าน (6) จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และ (7) จงปฏิบัติต่อคนอื่นเหมือนอย่างที่พวกท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน ความรักประเภทนี้ทำให้สาวกโดดเด่นในฐานะที่แตกต่าง (ข้อ 32-34) และเป็นประเภทของความรักที่พระเจ้าสำแดงและช่วยให้พวกสาวกที่จะสำแดง (ข้อ 35)

6:35-36 “แต่” (คำกรีก *เพลน*) แนะนำความตรงกันข้ามที่หนักแน่นอีกอย่างหนึ่ง (เปรียบเทียบ ข้อ 23) แทนที่จะรัก ทำดีและให้อภัยอย่างที่คนอื่นทำด้วยความต้องการที่จะได้รับกลับคืน สาวกควรทำสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ด้วยความคิดแห่งการรับกลับคืน นั่นคือแนวทางที่พระเจ้าให้และดังนั้นมันเป็นแนวทางที่ลูกๆ ของพระองค์ควรให้ พระเยซูสัญญาถึง “รางวัลใหญ่” สำหรับพวกสาวกที่ทำการนี้

“ภายในโลกของลูกท่าน คำถามเกี่ยวกับการทำการต่อรองกับพระเจ้าคงแทบจะไม่ได้อยู่ในส่วนหน้าในการอภิปรายเกี่ยวกับจริยธรรมที่ถูกกล่าวถึงนี้ สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคงเป็นวิธีที่พระเยซูได้ล้มล้างกฎเกณฑ์จัดการองค์ประกอบของอาณาจักรโรมัน กล่าวคือ จริยธรรมแบบอุปถัมภ์ จักรพรรดิเป็นโยแห่งพันธะที่ล่วงล้ำและยับยั้งพร้อมกับแหล่งต่างๆ ที่ถูกวางให้เหมาะสมเพื่อจะรักษาไว้ซึ่งดุลยภาพทางสังคม พร้อมกับอภิชนในทุกๆ หมู่บ้าน เมือง นคร และเขตและของจักรวรรดิโดยรวมที่ได้ให้การนับถือที่ควรแก่พวกเขาในแง่ของบทบาทของพวกเขาในฐานะเป็นผู้อุปถัมภ์ ถ้าพระเจ้าและไม่ใช่จักรพรรดิถูกระบุว่าเป็นผู้มีพระคุณ ผู้อุปถัมภ์ที่ยิ่งใหญ่และถ้าประชาชนจะต้องกระทำโดยปราศจากการคำนึงถึงวงเวียนของพันธะ จากนั้นการเมือง (การทำให้ชอบด้วยกฎหมาย การแจกจ่ายและการใช้อำนาจ) ของจักรวรรดิก็ถูกบ่อนทำลาย”[\[451\]](#)

บุตรของพระเจ้าสามารถแสดงถึงความสัมพันธ์ของพวกเขา กับ “ผู้สูงสุด” โดยการประพฤติอย่างที่พระองค์ประพฤติ การใช้ชื่อนี้สำหรับพระเจ้าก็เน้นถึงตำแหน่งที่ถูกยกขึ้นของสาวก ความเมตตาต่อทุกคนควรเป็นแบบฉบับของท่าทีและการกระทำของพวกสาวก โดยไม่คำนึงถึงการไม่สำนึกคุณ ความชั่วร้ายและความเป็นศัตรูของผู้รับ อย่างที่มันเป็นแบบฉบับของท่าทีและการกระทำของพระเจ้าผู้ให้ฝนอย่างต่อเนื่องแก่คนธรรมดาไม่ใช่แก่คนชอบธรรมเท่านั้น การเน้นนี้สอดคล้องกับความเป็นห่วงลูกาที่มีต่อผู้คนที่มีความจำเป็น

(เปรียบเทียบ 10:25-37) ในอีกด้านหนึ่ง ความสนใจของมัทธิวอยู่ในความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 5:48; 19:21)

6:37-38 ข้อเหล่านี้อธิบายถึงสิ่งที่มันหมายถึง “จงมีใจเมตตากรุณาเหมือนอย่างพระเจ้ามีพระทัยเมตตากรุณา” สองตัวอย่างแรกเป็นเชิงลบและสองตัวอย่างที่สองเป็นเชิงบวก ท่าทีแห่งการพิพากษาไม่ใช่เมตตากรุณา อย่างไรก็ตาม การพิพากษาบางอย่างก็จำเป็น ดังนั้นพระเยซูอธิบายว่าพระองค์หมายถึงโดยเฉพาะอย่างยิ่ง “การกล่าวโทษคนอื่น” โดยเนื้อแท้แล้วการพิพากษาและการกล่าวโทษเป็นหน้าที่ของพระเจ้าไม่ใช่ของมนุษย์ ตรงกันข้าม บุคคลที่มีเมตตากรูณา ยกโทษแก่คนอื่น ๆ ตลอดคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูกล่าวถึงอุปนิสัยระหว่างบุคคลไม่ใช่ระบบตุลาการ การให้แก่คนอื่น ๆ เป็นอุปนิสัยที่เมตตากรูณาอีกด้วย สิ่งนี้บุคคลหนึ่งหว่าน ตามปกติแล้วเขาหรือเธอจะเก็บเกี่ยวไม่ว่าจะเพื่อความชั่วหรือเพื่อความดี (เปรียบเทียบ กท. 6:7) พวกเขาจะค้นพบว่าพวกเขาจะได้รับการปฏิบัติอย่างเดียวกันที่พวกเขาได้ให้อย่างอุดมสมบูรณ์กลับคืนจากพระเจ้าถ้าไม่ใช่จากมนุษย์

“คำกล่าวที่นี้อาจดูเหมือนที่จะกล่าวในแง่ของการตอบแทนที่เข้มงวด แต่ความคิดก็คือว่าความใจกว้างของมนุษย์ก็ได้รับรางวัลโดยความใจกว้างของพระเจ้าไม่ใช่ด้วยของขวัญที่เท่าเทียมพอดีจากพระเจ้า”[\[452\]](#)

“พวกผู้ติดตามของพระเยซูให้อย่างไม่คิดมูลค่าโดยการปราศจากการดึงคนอื่น ๆ และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ที่ความจำเป็น ไปสู่บึงแห่งวงเวียนที่ไม่เคยสิ้นสุดของการชำระคืนและหนี้สิน”[\[453\]](#)

คุณลักษณะของพวกเขา 6:39-49

ในส่วนที่มาก่อนต่างๆของคำเทศานี้ พระเยซูกล่าวถึงการเลือกต่างๆที่พวกเขาทำและความประพฤติของพวกเขา พระองค์กล่าวถึงคุณลักษณะที่ซึ่งสิ่งเหล่านี้ปลู่ออกมาจากอีกด้วย พระองค์ใช้คำอุปมา (การเปรียบเทียบ) ห้าเรื่องเพื่อจะสอนบทเรียนเหล่านี้

คำอุปมาเรื่องคนนำทางตาบอด 6:39-42 (เปรียบเทียบ มธ. 7:3-5)

6:39 ในคำอุปมานี้ เป็นที่ชัดเจนว่าผู้นำแสดงถึงสาวกและบุคคลที่ถูกนำคือใครคนหนึ่งซึ่งสาวกกำลังแสวงหาที่จะนำไปสู่แนวทางแห่งชีวิต ถ้าสาวก “ตาบอด” เขาจะไม่สามารถช่วยคนที่ไม่ใช่สาวกที่ “ตาบอด” พบทางของพวกเขาได้ ทั้งสาวกและคนที่ไม่ใช่สาวกจะสะดุดอย่างโศกสลด ในอีกโอกาสหนึ่ง พระเยซูเรียกพวกฟาริสีว่าผู้นำที่ตาบอด (มธ. 15:14) อย่างไรก็ตาม ที่นี้พระองค์เปรียบเทียบสาวกของพระองค์กับคนนำทางตาบอด พวกเขาสามารถ

กลายมาเป็นคนนำทางตามอดได้ถ้าพวกเขาไม่ทำตามคำสั่งของพระเยซูเกี่ยวกับการรัก (ข้อ 27-38)

“นี่เป็นการใช้ครั้งเดียวเกี่ยวกับคำศัพท์คำอุปมาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบในคำเทศนาบนภูเขา แต่ในทั้งการรายงานของมัทธิวและของลูกาเกี่ยวกับการอภิปรายนั้นก็มีการประยุกต์ใช้ที่เป็นไปได้สืบทอดอย่างเกี่ยวกับคำนั้น” [454]

6:40 จากการเปลี่ยนภาพชั่วขณะ พระเยซูก็เปรียบเทียบสาวกของพระองค์กับครุ มันเป็นสุภาษิตที่ว่าศิษย์ไม่สามารถอยู่เหนือครูของเขาในความรู้ได้ ข้อเท็จจริงที่ว่าศิษย์บางคนเหนือกว่าพวกครูของพวกเขาก็เป็นข้อยกเว้นต่อภูนั้น ประชาชนผู้ซึ่งพวกสาวกจะแนะนำในความจริงที่พระเยซูได้สอนพวกเขาตามปกติแล้วจะไม่ก้าวหน้าไปกว่าพวกสาวก โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี่ก็เป็นจริงก่อนการแพร่หลายของการหาได้ง่ายของหนังสือ [455] ดังนั้นมันจำเป็นที่พวกสาวกให้ความสนใจที่เอาใจใส่ต่อคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับความรักและประยุกต์ใช้คำสอนเหล่านั้น ความกึบหน้าของผู้เรียนรู้ของพวกสาวกขึ้นอยู่กับมัน

6:41-42 พระเยซูกลับไปสู่ภาพของการรับรู้ที่จำกัด (ข้อ 39) มันจะง่ายสำหรับสาวกที่จะวิจารณ์บรรดาผู้ที่เขากำลังสอนและล้มเหลวที่จะตระหนักถึงความผิดของตัวเอง เนื่องจากว่าเขาอยู่ในตำแหน่งของครุ (ข้อ 40) มันจะไม่อันตรายเท่านั้น แต่จะน่าเชื่อถืออีกด้วยที่จะพยายามช่วยผู้เรียนรู้พิชิตข้อบกพร่องต่างๆของเขาโดยปราศจากการจัดการกับความล้มเหลวต่างๆของบุคคลนั้นเองเสียก่อน ถ้าสาวกพยายามที่จะสอนผู้เรียนรู้ของเขาถึงความสำคัญของการรักอย่างที่พระเยซูได้สอน แต่ไม่ได้ปฏิบัติความรักประเภทนั้นด้วยตัวเอง เขาก็ไม่สามารถจัดความบกพร่องทางความรู้ของผู้เรียนรู้ของเขาได้ บาปของเขาจะใหญ่กว่าความไม่รู้ของผู้เรียนรู้ของเขา

“นั่นหมายถึงว่าเราไม่มีสิทธิ์ที่จะวิจารณ์เลย เพราะว่า ‘มีสิ่งที่แย่มากในคนที่ดีที่สุดของเราและสิ่งที่ดีอย่างมากในคนที่แย่ที่สุดของเราจนมันเลวสำหรับใครก็ตามในเราที่จะค้นหาความผิดกับส่วนที่เหลือของเรา’” [456]

ดังนั้นพระเยซูเน้นถึงความสำคัญของพวกสาวกของพระองค์ที่ประยุกต์ใช้ความจริงต่างๆที่พระองค์ได้สอนพวกเขา ก่อน ที่พวกเขาพยายามที่จะสอนสิ่งเหล่านั้นแก่คนอื่น ความล้มเหลวของพวกเขาก็จะทำอย่างนั้นจะทำให้พวกเขาเป็นความเท่าเทียมฝ่ายวิญญาณของศิษย์แพทย์ตาที่ตาบอด พวกเขาจะตัดสินคนอื่นๆแต่ไม่ใช่พวกเขาเอง (ข้อ 37; เปรียบเทียบ รม. 2:1-3)

คำอุปมาเรื่องต้นไม้สองต้น 6:43-44 (เปรียบเทียบ มธ. 7:15-20)

ประเด็นของพระเยซูในคำอุปมานี้ก็คือว่าตามปกติแล้วบุคคลแห่งคุณลักษณะที่แย่ไม่สามารถก่อให้เกิดความประพาศที่ดีได้ (เปรียบเทียบ มธ. 12:33-35) ดังนั้นพวกสาวกของพระองค์จำเป็นต้องชำระชีวิตของพวกเขา ก่อนที่พวกเขาสามารถรับใช้เพื่อพระองค์อย่างมีประสิทธิภาพได้ อย่างที่ศิษย์ทำตามแบบอย่างของครูของเขา (ข้อ 40) ดังนั้น “ผล” จากต้นไม้ก็ทำตามธรรมชาติของต้นไม้ นั่น ในความเหมือนกันของมัทธวันั้น พระเยซูประยุกต์ใช้คำอุปมานั้นกับพวกครูสอนเท็จ แต่ที่นั่นมันอยู่โดยตัวมันเองและประยุกต์ใช้กับพวกสาวกของพระองค์ในบริบทนี้ ความประพาศตามคุณลักษณะอย่างที่เราแน่นอนว่าผลตามรากเพื่อ “สิ่งดี” และเพื่อ “สิ่งเลว” (เปรียบเทียบ ยก. 3:12) บางครั้งความประพาศของคริสเตียนนั้น “แย่” มากกว่า “ดี” เพราะว่าคุณลักษณะของพวกเขาที่ยังบาปอยู่ พวกสาวกไม่ได้คืออย่างสิ้นเชิงหรือแย่อย่างสิ้นเชิง

“ตัวบทซึ่งว่าแม้ว่าผลอาจไม่ได้เป็นตัวบ่งชี้ที่แน่นอน มันก็สามารถเป็นตัวบ่งชี้ที่แนะนำได้”[\[457\]](#)

“ในโลกของลูกา (ก่อนฟรอยด์) ‘ภายใน’ ของบุคคลหนึ่งก็สามารถเข้าถึงได้ไม่ใช่โดยทางจิตวิทยาของเขาหรือของเธอแต่ผ่านทางปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของเขาหรือของเธอ”[\[458\]](#)

คำอุปมาเรื่องคนสองคน 6:45 (เปรียบเทียบ มธ. 12:35)

คำอุปมาอันสั้นนี้ทำให้ประเด็นเดียวกันเกี่ยวกับความประพาศของมนุษย์ที่พระเยซูเพิ่มทำกับต้นไม้ที่ชัดเจนมากขึ้น (เปรียบเทียบ มธ. 12:35) ความประพาศของผู้คนตามคุณลักษณะของพวกเขาเพื่อ “สิ่งดี” หรือ “สิ่งเลว” (เปรียบเทียบ 3:7-9) คลังของมนุษย์คือใจของเขา สิ่งที่ทำให้ใจดีคือการปรับตัวที่เหมาะสมต่อพระเยซูในฐานะเป็นสาวก “คนดี” ได้เลือกที่จะติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อในฐานะสาวกของพระองค์ แต่ “คนชั่ว” ได้ตัดจิตใจที่จะติดตามความมั่งคั่งและความสุขของโลก ตามปกติแล้วถ้อยคำของบุคคลหนึ่งแสดงออกถึงสิ่งที่ “เติมเต็มใจของเขา”

คำอุปมาเรื่องการกล่าวอ้างสองอย่าง 6:46 (เปรียบเทียบ มธ. 7:21-23)

นี่เป็นการทำให้สั้นลงอย่างมากของคำอุปมาที่มัทธวันั้นทักไว้ครบถ้วนมากขึ้น ความสนใจของมัทธวันั้นเชื่อมโยงกับการอ้างอิงถึงพวกครูสอนเท็จที่ปรากฏในบริบทของการบันทึกของท่านเกี่ยวกับคำเทศนานั้น ลูกา ยกประเด็นหลักของคำสอนนั้นออกมาและใส่มันไว้ในการบันทึกของท่าน โดยพื้นฐานแล้วความสนใจของท่านคือคำเตือนของพระเยซูต่อพวกสาวกที่จะประยุกต์ใช้คำสอนของพระองค์กับชีวิตของพวกเขา อาชีพของการเป็นสาวกเป็นสิ่งที่ระบุสาวกแท้ของพระเยซูคือการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ ยก. 1:22-25)

สาวกไม่สามารถอ้างอิงถึงพระเยซูในฐานะ “องค์พระเป็นเจ้า” ของเขาหรือของเธออย่างถูกต้องสมควรได้ และละเลยสิ่งที่พระองค์สอน ชื่อเรียกสองครั้ง (“องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า”) ก็ปกติในลัทธิยิวเพื่อจะเสริมกำลังรูปแบบของคำกล่าว (เปรียบเทียบ ปฐก. 22:11; 46:2; อพย. 3:4; 1 ซมอ. 3:10) ที่นั่นมันบ่งบอก

ถึงเกียรติที่ยิ่งใหญ่ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นคำกล่าวต่อที่น่านับถืออย่างที่เราได้บันทึก แต่ในแง่ของใครที่ พระเยซูทรงเป็นมันก็มาสู่การบ่งบอกถึงการนับถือที่สูงที่สุด เมื่อถูกใช้อย่างฉลาดนั้น มันบ่งบอกถึงความ เป็นพระเจ้า พระเมสสิยาห์และอำนาจสิทธิขาด อย่างไรก็ตาม ทุกคนที่ใส่ชื่อเรียกนี้แม้กระทั่งพวกสาวก ของพระเยซูก็ไม่ได้บ่งบอกถึง *สิ่งนี้ทั้งหมด* เมื่อพวกเขาใช้มัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนการเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู

คำอุปมาเรื่องคนสร้างสองคน 6:47-49 (เปรียบเทียบ มธ. 7:24-27)

คำอุปมาเรื่องสุดท้ายนี้เป็นการวิงวอนต่อผู้ฟังโดยพื้นฐานแล้วคือพวกสาวกของพระเยซู (ข้อ 20) ที่จะเชื่อ ฟังคำสอนที่พวกเขาได้ยิน (เปรียบเทียบ ยก. 1:21-25; อสค. 13:10-16) เช่นนั้น มันเป็นการสรุปต่อคำเทศนา ทั้งหมด ลูกแกะเว้นการตอบสนองของผู้คนซึ่งมีทิวอ้างอิงถึง

พระเยซูเปรียบเทียบสาวกที่ได้ยินคำสอนต่างๆของพระองค์และนำสิ่งเหล่านั้นไปสู่การปฏิบัติกับ “บ้าน” ที่ ถูกสร้างบน “รากฐาน” (“ศิลา”) ที่แข็งแรง ลูกค้านั้นถึงการขุดรากฐานที่เหมาะสม บางทีท่านมีบ้านของชาว กรีกที่มีรากฐานในความคิด^[459] นำท่วมแสดงถึงอำนาจของศัตรูและการทดลองต่างๆที่คุกคามที่จะเคลื่อน สาวกไปจากรากฐานเหล่านี้บางทีแม้กระทั่งการทดสอบของพระเจ้า สาวกผู้ฟังไม่ได้ยินและประยุกต์ใช้คำ สอนของพระเยซูโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้สอนเกี่ยวกับการอุทิศตน การเลือกและความ ประพฤติที่มีความรักก็สามารถคาดหวังถึงความหายนะได้ มันโง่งเวลาที่จะได้ยินคำสอนของพระเยซูโดย ปราศจากการเชื่อฟังพระองค์อย่างที่มีมันโง่งเวลาที่สร้างบ้านโดยปราศจากการวางรากฐานที่แข็งแรงก่อน

“... ในมีทิวความแตกต่างระหว่างชายสองคนก็คือว่าพวกเขาเลือกสถานที่ที่แตกต่างที่จะสร้าง ที่นี้ พวกเขาแตกต่างในสิ่งที่พวกเขาทำในสถานที่นั้น”^[460]

“ในการตัดสินใจทุกอย่างในชีวิตก็มีมุมมองสั้นและมุมมองยาว บุคคลที่ไม่แลกเปลี่ยนสิ่งดีใน อนาคตกับความเพลิดเพลินในปัจจุบันก็เป็นสุข บุคคลที่เห็นสิ่งต่างๆไม่ใช่ในแง่ของชั่วขณะแต่ใน แง่ของนิรันดร์กาลก็เป็นสุข” ^[461]

ตลอดคำเทศนานี้ พระเยซูไม่ได้เปรียบเทียบผู้เชื่อกับผู้ไม่เชื่อ แต่พวกสาวกผู้ติดตามพระองค์กับบรรดาผู้ที่ ไม่ได้ติดตาม บรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณไม่ได้เป็นห่วงมากเกินไปเกี่ยวกับการระบุถึงชั่วขณะที่บุคคลหนึ่ง ตั้งความเชื่อที่ช่วยให้อรอดไว้ในพระเยซูและผ่านจากความตายไปสู่ชีวิต นี่กลายมาเป็นความเป็นห่วงที่ใหญ่ ขึ้นต่อบรรดาผู้เขียนจดหมายฝากของพันธสัญญาใหม่ อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่งพวกเขาไม่ได้สนใจในการ กำหนดชั่วขณะแห่งการบังเกิดใหม่อย่างชัดเจนอย่างที่เรายังคนสนใจ พระเยซูและบรรดาผู้เขียน พระกิตติคุณตั้งการเน้นมากขึ้นที่ความสำคัญของผู้คนที่ทำการตัดสินใจที่จะติดตามพระเยซู ที่จะเรียนรู้จาก พระองค์และที่จะกลายมาเป็นผู้มีส่วนร่วมด้วยสุดใจกับพระองค์ในการกิจของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

นั่นเป็นความสนใจของลูกาในการเชื่อมโยงสิ่งที่พระเยซูสอนพวกสาวกของพระองค์ในคำเทศนาบนภูเขา ข้าพเจ้าไม่ได้ลดค่าความสำคัญที่จำเป็นของการวางใจในพระเยซูในช่วงระยะเวลาของความเชื่อที่ช่วยให้รอด ตามปกติแล้วการเรียนรู้จากพระเยซูนำหน้าช่วงเวลานั้น

ง. ความเมตตาสงสารของพระเยซูที่มีต่อประชาชน บทที่ 7

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณของลูกาบันทึกพระเยซูที่เปิดเผยพระองค์แก่ประชาชนมากขึ้น ลูกานำเสนอพระองค์ในฐานะความสำเร็จของคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับการแทรกแซงที่มีพระคุณของพระเจ้าเข้าไปในชีวิตในโลก (เช่น อสย. 61:1-2ก; เปรียบเทียบ ลก. 4:18) พระเยซูตอบสนองต่อความจำเป็นมากมายของประชาชน ทั้งทางกายภาพและฝ่ายวิญญาณ ลูกาพรรณานาถึงพระเยซูที่แสดงถึงความเมตตาสงสารต่อคนต่างชาติ หญิงม่ายและหญิงที่มีบาป โดยทั่วไปแล้วฝูงชนถือว่าการกระทำที่มีพระคุณเหล่านี้เป็นหลักฐานของการเยี่ยมชมของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พวกฟาริสีมองสิ่งเหล่านั้นด้วยความสงสัย หัวข้อรวมกันของบทนี้คือความเมตตาสงสารของพระเยซูที่มีต่อประชาชน

“ในพันธกิจของพระองค์ พระเยซูก็แทรกแซงในฝ่ายของคนที่ถูกกดขี่และคนที่ถูกกันออกไป ทำให้พวกเขาแน่ใจว่าพวกเขาแบ่งปันในความรอดของพระเจ้าและปกป้องพวกเขาต่อคนอื่นๆผู้ต้องการที่จะรักษาความเหนือกว่าของพวกเขาเองไว้ด้วยการทำลายผู้คนเช่นนั้น กลุ่มต่างๆผู้ซึ่งพระเยซูแทรกแซงเพื่อนั้นก็ไม่ได้ถูกนิยามและถูกจำกัดวงอย่างเด็ดขาด กลุ่มเหล่านั้นรวมถึงสมาชิกของกลุ่มที่คาบเกี่ยวบางส่วน ในพันธกิจของพระองค์นั้น พระเยซูก็ช่วยเหลือคนยากจน คนบาป คนเก็บภาษี ผู้หญิง คนสะมาเรีย และคนต่างชาติ แต่ละกลุ่มของกลุ่มเหล่านี้ได้ถูกกันออกไปหรือถูกทำให้ต่ำกว่าในสังคมที่ซึ่งพระเยซูกล่าวถึง และผู้บรรยายพระธรรมลูกาคูเหมือนที่จะสนใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพันธกิจของพระเยซูต่อคนเหล่านี้”[\[462\]](#)

1. การรักษาบาดแผลของนายร้อย 7:1-10 (เปรียบเทียบ มธ. 8:5-13)

เหตุการณ์นี้แสดงถึงพระเยซูที่หยิบยื่นพระคุณแก่คนต่างชาติผ่านทางคนกลางที่เป็นชาวยิว มันคงได้ช่วยผู้อ่านชาวต่างชาติดั้งเดิมของลูกาแลเห็นว่าภารกิจของพระเยซูรวมทั้งพวกเขาเช่นเดียวกับพวกยิว มันเป็นอีกกรณีหนึ่งที่พระเยซูชมเชยความเชื่อของใครคนหนึ่ง (เปรียบเทียบ 1:45; 5:20) ลูกาดำเนินการที่จะเน้นถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูและอำนาจแห่งพระวาทะของพระองค์ต่อไป (เปรียบเทียบ 4:32, 36) ความคล้ายกันต่างๆระหว่างเหตุการณ์นี้และการกลับใจเชื่อของ โครเนลิอัสก็จับใจ (เปรียบเทียบ กจ. 10)

“ดังนั้นเรื่องราวของพระองค์เป็นตัวอย่างของข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าเต็มพระทัยที่จะยอมรับทุกคนเหมือนกันและที่ทุกๆคนที่ยำเกรงพระองค์และปฏิบัติความชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับได้ต่อพระองค์ (กจ. 10:34f.)”[\[463\]](#)

ความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดระหว่างพวกยิวและคนต่างชาตินี้แสดงถึงความเข้ากันได้ของพวกเขาอีกด้วย ซึ่งเป็นบทเรียนที่สำคัญสำหรับคริสเตียนเริ่มแรก เนื่องจากว่ามีความตึงเครียดของคนยิวและคนต่างชาติภายในคริสตจักรเริ่มแรก พระเยซูบังชี้ถึงความไม่เชื่อที่แสดงคุณลักษณะของพวกยิวโดยทั่วไปอีกด้วย ซึ่งเป็นองค์ประกอบอันสำคัญที่คริสตจักรเริ่มแรกจะต้องรับมือด้วย ในการการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการรักษานี้ มัทธีอัสที่เขียนถึงพวกยิวก็เน้นถึงการรวมพวกต่างชาติเข้าไว้ในแผนการของพระเจ้า แต่ลูกาที่เขียนถึงพวกต่างชาติก็เน้นถึงความสำคัญของพวกต่างชาติที่รักพวกยิว[464]

7:1 ข้อนี้เป็นการเปลี่ยนผ่าน มันช่วยเราสังเกตเห็นข้อเท็จจริงที่ว่า “ผู้คน” (คำกรีก *ลาออส*) โดยทั่วไปได้ฟังคำเทศนาบนภูเขาอย่างน้อยก็ส่วนสุดท้ายของมัน (เปรียบเทียบ มธ. 7:28) คำกรีกที่ลูกาใช้เพื่อจะอธิบายถึงความสำเร็จของการสอนของพระเยซูในโอกาสนั้นคือ *เอพเพล โรเซน* ซึ่งหมายถึง “สำเร็จ” ดังนั้นพระองค์บ่งบอกว่าการสอนนี้เป็นความสำเร็จของคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์บางที่ที่พระองค์จะประกาศข่าวดีแก่คนยากจน (4:18; 6:20; อสย. 61:1) นายร้อยอธิบายถึงทำที่ที่เหมาะสมต่อพระวาระที่มีสิทธิอำนาจของพระเยซู

7:2-3 ข้อเหล่านี้ก็เฉพาะต่อการบันทึกของลูกา ข้อเหล่านี้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับคุณลักษณะของนายร้อยผู้คงได้สั่งทหารตั้งแต่ 50 ถึง 100 นาย[465] เขามีความเป็นห่วงส่วนตัวสำหรับทาสของเขาผู้ซึ่งเขาให้เกียรติและนับถือ (คำกรีก *เอนทิมอส*) ซึ่งไม่ธรรมดาและน่ายกย่อง การนับถือที่มีความรักนี้ก็ชัดเจนอีกด้วยในการใช้คำกรีกของท่าน *ไพส์* เพื่อจะอธิบายถึงทาส (ข้อ 7) คำนี้ในที่อื่นบางครั้งก็อธิบายถึงบุตร (ยน. 4:51) ยิ่งกว่านั้นนายร้อยนี้ชื่นชมการนับถือของพวกยิวในคาเปอร์นาอุมอย่างมากจนเขารู้สึกเป็นอิสระที่จะขอ “ผู้ใหญ่วายิว” ที่องถันที่จะเข้าหาพระเยซูเพื่อเขา (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 3:7)

“นี่เป็นธรรมเนียมที่โบราณและธรรมดาอย่างมาก ทุกๆสิ่งถูกทำโดยการเป็นสื่อกลาง [เปรียบเทียบ กดว. 22:15-16]”[466]

ตามปกติแล้วพวกยิวไม่ชอบพวกทหารโรมันผู้ครอบครองเมืองต่างๆของพวกเขา [467] เป็นที่ชัดเจนว่าทาสนั้นป่วยเกินไปที่นำมาหาพระเยซู ลูกาบรรยายเขาว่ากำลังจะตาย มัทธีอัสบรรยายเขาว่าเป็นง่อยและอยู่ในความเจ็บปวดมาก (มธ. 8:6)

“น่าเป็นไปได้ว่านายร้อยนั้นเป็นผู้เปลี่ยนศาสนาแห่งประตู่ซึ่งหมายถึงว่าเขายังไม่ได้รับบัพติศมาและเข้าสู่หน้ดหรือเขาไม่สามารถถวายเครื่องบูชาได้ ถ้าเขาได้เป็นผู้เปลี่ยนศาสนาเต็มที่สุดักยิว เขาคงไม่ได้ส่งผู้ใหญ่วายิวไปเพื่อจะขออรรถนิจของเขา” [468]

7:4-5

พวกผู้นำหมู่บ้านอธิบายต่อพระเยซูว่าทำไมพวกเขาจึงไว้วางใจเพื่อนายร้อย ความรักใคร่ของพวกเขาที่มีต่อเขานั้นก็ชัดเจนและค่อนข้างไม่ธรรมดาเหมือนความรักใคร่ของทหารโรมันที่มีต่อพวกยิว ใครก็ตามในตำแหน่งของนายร้อยคงได้เสริมสร้างตนเองอย่างซื่อสัตย์ได้ [469] ดังนั้นข้อเท็จจริงที่ว่าเขาใจกว้างอย่างมากกับชาวเมืองที่เป็นชาวยิวของคาเปอร์นาอุม แสดงถึงความห่วงใยที่ไม่เห็นแก่ตัวของเขาที่มีสำหรับสวัสดิภาพของพวกเขา แน่แน่นอนว่า โดยการสร้างธรรมศาลา นายร้อยได้ทำให้ชาวเมืองที่เป็นชาวยิวนั้นเป็นหนี้เขา ซึ่งในสังคมนั้นก็ถูกคาดหวังที่จะเรียกร้องการชำระคืนในบางรูปแบบ [470] อย่างเริ่มแรกแล้ว ผู้อ่านชาวยิวที่เป็นคริสเตียนควรได้สรุปว่าเนื่องจากว่าพวกยิวคิดว่าคนต่างชาตินี้สมควรต่อการช่วยเหลือของพระเยซู พวกเขาก็ไม่ควรเห็นปัญหาที่มีกับการยอมรับผู้คนที่คล้ายกันเข้าไปในคริสตจักร

บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่อ้างอิงถึงนายร้อยเก้าคนด้วยกันทั้งหมดและพวกเขาทั้งหมดก็ปรากฏในแนวทางอันเป็นที่โปรดปราน พวกเขาคือ (1) คนนี้ (2) นายร้อย ณ การถูกตรึงของพระเยซู (มธ. 27:54), (3) โครเนลิอัส (กจ. 10), (4) นายร้อยผู้ซึ่งเปาโลเปิดเผยถึงการเป็นพลเมืองโรมันแก่เขา (กจ. 22:25-26), (5) นายร้อยผู้ซึ่งเปาโลกล่าวเกี่ยวกับหลานชายของเขาต่อเขา (กจ. 23:17-18), (6 และ 7) นายร้อยสองคนผู้เตรียมการย้ายของเปาโลจากเยรูซาเล็มไปยังซีซารียา (กจ. 23:23-24), (8) นายร้อยผู้ซึ่งเฟลิกส์สั่งให้ดูแลเปาโลในการคุมขังในซีซารียา (กจ. 24:23), และ (9) ยูเลียสผู้ปฏิบัติต่อเปาโลอย่างกรุณาในการเดินทางของท่านสู่โรม (กจ. 27:1, 3, 43)

7:6-8

มันดูเหมือนผิดปกตินายร้อยจะเรียกหาพระเยซู และจากนั้นก็บอกพระองค์ที่จะไม่มา เป็นที่ชัดเจนว่า ความถ่อมใจของเขาเคลื่อนเขาที่จะทำอย่างนั้น (เปรียบเทียบกับ 3:16) เขารู้สึกที่ไม่สมควรที่พระเยซูควรเข้าไปในบ้านของเขา เขาเข้าใจว่าตามธรรมเนียมแล้วพวกยิวหลีกเลี่ยงการเข้าไปในบ้านของพวกต่างชาติเพราะพวกเขาถือว่าพวกเขาไม่สะอาดทางพิธีกรรม เขาอาจได้ปรารถนาที่จะสงวนพระเยซูไว้จากความอับอายของการเข้าไปในบ้านของคนต่างชาติ เนื่องจากว่าคนยิวมากมายคงได้วิจารณ์พระเยซูสำหรับการทำอย่างนั้น [471] เขาแม้กระทั่งรู้สึกไม่เหมาะสม (ฝ่ายวิญญาณ ทางศีลธรรม ทางศาสนา) ที่จะพบพระเยซูนอกบ้านของเขา

อย่างไรก็ตาม ประเด็นหลักของถ้อยคำของนายร้อยคือการรับรู้ของเขาถึง “สิทธิอำนาจ” ของพระเยซู เขามองความสัมพันธ์ของพระเยซูกับความเจ็บป่วยว่าคล้ายกับความสัมพันธ์ของเขาเองกับผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชา เขาเห็นชายทั้งสองที่ปฏิบัติการในชื่อแห่งคำสั่งคือ “ภายใต้” สิทธิอำนาจของคนอื่นๆ แต่ใน “สิทธิอำนาจ” เหนือ คนอื่นๆ อีกด้วย ดังนั้น

พระเยซูสามารถสั่งให้ “มา” ให้ “ไป” และให้ประพุด (“จงทำสิ่งนี้”) อย่างที่ทหารนี้สั่ง ทาสของเขา ดังนั้นพระเยซูแค่จำเป็นที่จะออกคำสั่งที่มีสิทธิอำนาจอย่างที่นายร้อยให้คำสั่ง และความเจ็บป่วยจะจากไป ทั้งหมดที่ พวกเขา จำต้องทำคือกล่าวถ้อยคำ และสิ่งต่างๆ ก็เกิดขึ้น ชายคนนี้ไม่เพียงแต่มองว่าพระเยซูมีสิทธิอำนาจเหนือความเจ็บป่วยเท่านั้น แต่เขา แม้กระทั่งเชื่อว่าถ้อยคำของพระเยซูนั้นเพียงพอที่จะรักษาอีกด้วย

7:9-10 ข้อคิดเห็นของพระเยซูไม่ได้ให้ร้ายความเชื่อของพวกยิว บุคคลหนึ่งจะคาดหวังให้ พวกเขา ที่มีความเชื่อ เนื่องจากว่าพวกเขามีคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในพระคัมภีร์ แต่ พวกต่างชาติ ไม่ได้มีความสว่างนั้น นายร้อยเชื่อว่าพระเยซู สามารถ รักษาทาสของเขาได้ ไม่ใช่ที่ว่าพระองค์ จะ รักษาเขา สองเหตุการณ์เท่านั้นของพระเยซูที่ “ประหลาดใจ” ต่อ ผู้คนคือที่นี้ในเรื่องราวของความเชื่อ และ ณ นาซาเร็ธเนื่องจากความไม่เชื่อ (มก. 6:6) ความเชื่อของนายร้อยในสิทธิอำนาจของพระเยซูนั้นไม่ธรรมดาเพราะว่ามันขึ้นอยู่กับ การ รายงานและบางทีการสังเกตส่วนตัวเกี่ยวกับพันธกิจแต่ก่อนของพระเยซู พระเยซูให้ รางวัลแก่ความเชื่อของเขาโดยการรักษาทาสของเขา

“นี่คือบุคคลหนึ่งผู้อยู่ในสภาพที่ถูกบรรยายไว้ในอนุประโยคแรกของ ‘สุขคติ’ และผู้ซึ่งพระสัญญาแห่งอนุประโยคที่สองมายังเขา เพราะว่าพระคริสต์เป็นข้อต่อ ที่เชื่อมโยงระหว่างสองคนและเพราะว่าพระองค์เป็นเช่นนั้นต่อนายร้อยอย่างมีสติ และข้อต่อที่เชื่อม โยงที่เป็นไปได้เท่านั้นระหว่างพวกเขาอย่างแท้จริง”[\[472\]](#)

พระเยซูไม่ได้จำกัดพันธกิจการรักษาต่อผู้คนที่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า เป็นที่ชัดเจนว่า พระองค์รักษาบางคนที่ไม่ได้แสดงถึงความเข้าใจถึงอัตลักษณ์แท้ของพระองค์ เพราะว่าพระองค์รู้สึกมีความ เมตตาสงสารต่อพวกเขาและเลือกที่จะอวยพรพวกเขา (เปรียบเทียบ ยน. 9:11; กจ. 10:38) แม้กระทั่งสาวก สิบสองคนไม่เข้าใจว่าพระเยซูทรงเป็นทั้งพระเจ้าและมนุษย์จนกระทั่งพระเจ้าได้เปิดเผยต่อเปโตร ณ ซีซาร์ ยาฟีลิปปี (มธ. 16:16) ดังนั้นมันอาจไม่ถูกต้องที่จะสรุปว่านายร้อยคนนี้ได้กลายเป็นผู้เชื่อในความเป็น พระเจ้าของพระเยซูที่นี้แม้ว่าเขาอาจได้กลายเป็น เขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า เป็นอย่างน้อยและบางทีเขาเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ชาวยิว (เปรียบเทียบ 2 พกษ. 5:1-14) พระเยซูให้รางวัลแก่ความเชื่อของเขาเพราะว่าเขาตอบสนอง—อย่างที่เขาควรได้ตอบสนอง—ต่อข้อมูล เกี่ยวกับพระเยซูที่เขามี โดยเนื้อแท้แล้ว นั่นคือสิ่งที่พระเยซูได้สอนพวกสาวกของพระองค์ที่จะทำใน คำเทศนาบนภูเขา นั่นคือสิ่งที่ลูกาต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะทำเช่นกัน[\[473\]](#)

“ความเชื่อถูกปลูกฝังอยู่เสมอโดยการมองดูที่เป่าของมัน ความเชื่อถูกทำให้อ่อนแอโดยการมองดู ที่ตัวมันเอง เมื่อเรามาหาพระคริสต์เพื่อความรอด เราก็ได้รับการบอกกล่าวที่จะเชื่อพระองค์ เรา ได้รับการกระตุ้นที่จะดำเนินชีวิตคริสเตียนโดยการดำเนิน โดยความเชื่อในพระองค์ ถ้าเรามองดูที่

ความเชื่อของเรา เราจะท้อใจ ถ้าเรามองดูที่พระองค์ ความเชื่อของเราจะได้รับการเสริมกำลัง”
[474]

2. การเป็นขึ้นของบุตรชายของหญิงม่าย 7:11-17

การอัศจรรย์นี้ยกการขึ้นขอบอันเป็นที่นิยมเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซูไปสู่ความสูงใหม่ๆ ลูกาเน้นถึงความเมตตาสงสารของพระเยซูที่มีต่อผู้คนต่อไป ในกรณีนี้หญิงม่ายผู้ซึ่งบุตรชายของนางได้ตายไปโดยการรวมเหตุการณ์นี้ไว้ในพระกิตติคุณของท่าน นางเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของคน “ยากจน” ผู้ซึ่งพระเยซูได้มาเพื่อนำข่าวดีมาสู่ (เปรียบเทียบกับ 4:18) ความสำคัญของความเชื่อในพระเยซูไม่หนักแน่นในส่วนนี้ อย่างไรก็ตาม ลักษณะเด่นของความยินดีที่พระเยซูนำมาก็เกิดขึ้นอีก ยิ่งกว่านั้นเหตุการณ์นี้จัดตั้งเวลาสำหรับการสัมภาษณ์ของพระเยซูโดยพวกสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่ติดตามมา (ข้อ 18-23)

7:11 พระเยซูอาจได้ไปยังนาอิน (“คนที่นำยินดี”) จากคาเปอร์นาอุมโดยตรง (7:1-11) นาอินอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองนั้นประมาณ 20 ไมล์เท่านั้น มันตั้งอยู่บนพื้นที่ลาดเอียงทางทิศเหนือของเนินเขาโมเรห์ที่อยู่ปลายทิศตะวันออกของหุบเขาอิสเรเอล มันอยู่ทางใต้หกไมล์และทางตะวันออกเล็กน้อยของนาซารัธและมองเห็นได้ง่ายตรงข้ามหุบเขาจากนาซารัธ เนินเขาโมเรห์เป็นสถานที่ตั้งที่สำคัญเพราะว่าในด้านใต้ของมันนั้นเมืองชูเนมตั้งอยู่ที่ทีเอลีซาได้ชุบชีวิตของบุตรชายของหญิงชาวชูเนม (2 พกษ. 4:18-37) ลูกาแยกแยะสองกลุ่มของผู้คนที่ติดตามพระเยซูกล่าวคือ พวกสาวกของพระองค์และมหาชนแห่งพวกที่ไม่ใช่สาวกอย่างน่าจะเป็นไปได้

“ใกล้กับประตูทางทิศตะวันออกของนาอินตามถนนไปยังคาเปอร์นาอุมก็คืออุโมงค์ศิลา พระเยซูที่เข้ามาจากคาเปอร์นาอุมอาจได้พบขบวนแห่ศพที่ออกมาจากเมืองนั้นบนทางไปสู่อุโมงค์เหล่านี้” [475]

7:12 เพื่อนๆกำลังห้ามศพออกจาก “ประตู” เมืองเพื่อจะฝังข้างนอกเมืองอย่างที่ป็นธรรมเนียม

“เมื่อขบวนแห่ศพผ่านไป ทุกคนได้ถูกคาดหวังที่จะร่วมขบวนนั้นถ้าเป็นไปได้”
[476]

“การเผาศพถูกปฏิเสธในฐานะเป็นการปฏิบัติของต่างชาติอย่างสิ้นเชิงที่ตรงกันข้ามกับวิญญาณทั้งหมดของคำสอนของพันธสัญญาเดิม” [477]

ข้อเท็จจริงที่ว่า “หญิงม่าย” นั้นตอนนี้ไม่มีสามีหรือบุตรชายที่อยู่รอดก็หมายถึงว่าเธออยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวังทางเศรษฐกิจเช่นเดียวกับทางอารมณ์ (เปรียบเทียบกับ 1 พกษ. 17:10)

บางทีนางจะขัดสนโดยปราศจากใครคนหนึ่งที่จะจัดเตรียมความจำเป็นต่างๆให้เธอ กลุ่มผู้ติดตามขนาดใหญ่ของผู้ไว้ทุกข์ก็ปกปิดแม้ว่ามันบ่งบอกว่าเธอมีเพื่อนๆ[478]

7:13 นี่เป็นการใช้การบรรยายครั้งแรกของลูกาเกี่ยวกับคำศัพท์ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” สำหรับพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 19; 10:1, 39, 41; 11:39; 12:42; 13:15; 17:5, 6; 18:6; 19:8; 22:61; 24:3, 34) มันคาดหวังถึงชื่อเรียกที่คริสตจักรเริ่มแรกให้แก่พระองค์ (เช่น กจ. 2:36) และในเรื่องราวนี้มันคาดหวังถึงการสำแดงที่โดดเด่นของอำนาจสิทธิขาดของพระองค์ที่ตามมา

ลูกาบันทึก “ความเมตตาสงสาร” ของพระเยซูที่มีต่อหญิงนี้ซึ่งเป็นหนึ่งในการเน้นที่เป็นคุณลักษณะของท่าน ถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าแสดงถึงความเมตตาสงสารของพระองค์แต่ถ้อยคำเหล่านั้นพิสูจน์ว่าจะอยู่ห่างไกลจากแค่ถ้อยคำที่ว่างเปล่าแห่งการหนุนใจในไม่ช้าพระองค์จะให้เหตุผลแก่นางที่จะไม่ “ร้องไห้” แต่ที่จะยินดี

7:14 “โลงศพ” (คำกรีก *ໄ໊ໂຣູ*) เป็นเปลหามที่หามศพซึ่งคลุมด้วยผ้าห่อศพ โดยการแกะต้องมัน พระเยซูก็แสดงถึงความเมตตาสงสารของพระองค์แต่การกระทำของพระองค์ทำให้พระองค์ไม่สะดวกทางพิธีกรรมอีกด้วย (กตว. 19:11, 16) บางทีการกระทำของพระองค์ได้บอกผู้ห้ามว่าพระองค์ต้องการที่จะทำบางสิ่ง ดังนั้นพวกเขาก็หยุด อย่างไม่สงสัยแล้ว ชาวเมืองนาอินรู้จักพระเยซูและบางที่ชื่อเสียงของพระองค์เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่พวกเขาหยุด ตามการบันทึกของหมวดพระกิตติคุณ นี่เป็นครั้งแรกที่พระเยซูทรงคืนชีวิตให้กับคนที่เสียชีวิต อีกครั้งหนึ่งถ้อยคำที่เรียบง่ายแต่มีฤทธิ์เดชของ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” พิสูจน์ว่าเพียงพอที่จะก่อให้เกิดการอัศจรรย์

พยานต่อข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนมีชีวิตต่อไปอย่างพวกเขาเป็นหลังจากความตายก็คือว่า ในแต่ละโอกาสของสามโอกาสนี้ที่ซึ่งพระเยซูได้ชุบชีวิตคนตาย (ที่นี่ ลูกสาวของไยริสและลาซารัส) พระเยซูก็กล่าวต่อคนตายนางกับว่าพวกเขาสามารถได้ยืนพระองค์ พระองค์ไม่ได้สร้างพวกเขาใหม่แต่เรียกพวกเขากลับจากที่พวกเขาได้อยู่มาสู่ชีวิตในโลกอย่างพวกเขาได้รู้จักมันมาก่อน

7:15 บางทีลูกาเขียนว่าชายหนุ่ม (“ที่ตาย”) นั้นลุกขึ้นและพูดเพื่อที่จะรับรองการคืนชีพ ลูกาถึงความสนใจเพิ่มเติมไปที่เหตุการณ์ที่คล้ายกันของเอเลียห์ที่ชุบชีวิตบุตรชายของหญิงม่ายโดยการบันทึกว่าพระเยซู “มอบ” ชายหนุ่มให้ “แก่มารดาของเขา” (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 17:23) พระองค์มอบเขาแก่นางครั้งหนึ่งตอนการเกิดโดยทางอ้อม แต่ตอนนี้พระองค์มอบเขาแก่นางอีก การกระทำนี้อธิบายต่อไปถึงความเมตตาสงสารของพระเยซูที่มีต่อหญิงม่ายและพระคุณของพระองค์

7:16 อีกครั้งหนึ่งลูกาบันทึกว่าผลลัพธ์ของพันธกิจของพระเยซูก็คือว่า ผู้คนก็ “เกิดความเกรงกลัว” (คำกรีก *ฟาบอส*) (เปรียบเทียบ 1:12; 5:26) นี่เป็นการตอบสนองตามธรรมชาติของมนุษย์ต่อการตำหนิถึงฤทธิ์เดชที่เหนือธรรมชาติ ยิ่งกว่านั้นพวกเขาสรรเสริญพระเจ้าว่าการกระทำแห่งฤทธิ์เดชนี้มีผลกระทบที่มีประโยชน์เช่นนั้น (เปรียบเทียบ 2:20; 5:25-26; 18:43; 23:47)

ผู้คนระลึกถึงการอัศจรรย์ที่ฟื้นฟูชีวิตของเอเลียห์และเอลีซาในบริเวณใกล้เคียงนี้ในหลายศตวรรษก่อนหน้านั้น พวกเขาสรุปอย่างรวดเร็วว่าพระเจ้าได้ส่งผู้เผยพระวจนะอีกคนหนึ่ง ที่คล้ายกับสองคนนั้นมายังพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 17:17-24; 2 พกษ. 4:18-37) อย่างไรก็ตาม การเรียกพระเยซูว่า “ผู้เผยพระวจนะยิ่งใหญ่” ก็ไม่ใช่อย่างเดียวกันกับการยอมรับพระองค์ในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์ซึ่งน้อยกว่าพระเจ้าอย่างมาก การร้องอุทานที่สองของพวกเขาไม่จำเป็นที่จะหมายถึงว่าพวกเขายอมรับพระเยซูในฐานะเป็นพระเจ้า มันเป็นส่วนหนึ่งของพันธสัญญาเดิมที่หมายถึงว่าพระเจ้าได้ส่งการช่วยเหลือมายังประชากรของพระองค์ (นรธ. 1:6; เปรียบเทียบ ลก. 1:68) บางคนอาจได้สรุปว่าพระเยซูทรงเป็นอิมมานูเอล “พระเจ้าสถิตกับเรา” (อสย. 7:14) แต่ถ้อยคำของพวกเขาขอให้มีความหมายที่กว้างขึ้น

7:17 ลูกาสรุปส่วนนี้ด้วยข้อสังเกตที่ว่าข่าว (คำกรีก *โลกอส* ถ้อยคำ) เกี่ยวกับเหตุการณ์นี้กระจายไปทั่วทั้งแคว้นนั้น (เปรียบเทียบ 4:14, 37) “บริเวณโดยรอบ” บางทีอ้างอิงถึงบริเวณที่ไกลโพ้น “ยูเดีย” ที่รวมถึงเพอเรียที่ที่ขอร้องผู้ให้บัพติศมาได้ยื่นเกี่ยวกับการงานที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู (ข้อ 18)

“การรักษาที่อัศจรรย์และการขับผีของพระเยซูส่งเสริมต่อการกระจายที่เร็วอย่างมากของชื่อเสียงของพระองค์ การเปรียบเทียบถึงข้อความดังต่อไปนี้แสดงถึงการที่ผู้บรรยายแสดงถึงความประทับใจของชื่อเสียงที่เติบโตอย่างรวดเร็ว: หลังจากการขับผีในธรรมศาลาของคาเปอรนาอุม ‘กิตติศัพท์ของพระองค์จึงเลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น’ (4:37) หลังจากการรักษาคนโรคเรื้อน ‘กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป’ (5:15) ในฉากถัดไป พวกฟาริสีและพวกอาจารย์สอนธรรมบัญญัติก็ปรากฏตัว ‘จากทั่วทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็ม’ (5:17) นี่ก็เกิดขึ้นใน 6:17-18 ที่ที่เราได้ยื่นเกี่ยวกับ ‘มหาชนที่มาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม รวมทั้งเมืองไทระและเมืองไซดอนซึ่งเป็นเมืองชายฝั่งทะเลเพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา’ เราไปถึงจุดสูงสุดของ

การพัฒนานี้ใน 7:17: ‘แล้วกิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปตลอดทั่วยูเดีย และทั่วแวนแคว้นโดยรอบ’^[479]

ในกิจการของอัครทูต การกระจายข่าวเกี่ยวกับพระเยซูจะไปจากเยรูซาเล็มจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก (กจ. 1:8)

จุดประสงค์บางอย่างของลูกาในการรวมถึงการชুবชีวิตบุตรชายของหญิงม่ายชาวนาอินคืออะไรบ้าง? จุดประสงค์เหล่านั้นดูเหมือนจะรวมถึงฤทธิ์เดชแห่งถ้อยคำของพระเยซู (อย่างเช่นในส่วนที่มาก่อน) ชีวิตและความยินดีที่พระเยซูจัดเตรียม และความสามารถของพระเยซูที่จะทำสิ่งที่พวกผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและพระเจ้าท่านั้นสามารถทำได้

อย่างไม่สงสัยแล้วเหตุการณ์นี้กลายมาเป็นพื้นฐานสำหรับหลายคนที่สรุปว่าพระเยซูทรงเป็นคือ ไม่ว่าความสำเร็จของคำพยากรณ์เกี่ยวกับการกลับมาของเอลียาห์ (มลค. 4:5-6) หรือเอลียาห์เอง (9:8) อย่างมีความหวังแล้วมันนำคนอื่นๆ ไปสู่ความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระองค์

พระเยซูชুবชีวิตคนตายอีกสองคนกลับสู่ชีวิตคือลูกสาวของไยรัส (8:54) และลาซารัส (ยน. 11:43) พระเจ้าพระบิดาถูกกล่าวว่าได้ชুবพระเยซูให้เป็นขึ้นจากตาย (กจ. 4:10; 13:37)

3. ความสับสนเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู 7:18-35

เป็นเรื่องธรรมดาที่คนเหล่านี้มีคำถามว่าพระเยซูทรงเป็นใครอย่างแท้จริง พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะใช่ไหม? พระองค์ทรงเป็นเอลียาห์ใช่ไหม? พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะสมัยก่อนอีกคนหนึ่งใช่ไหม? พระองค์ทรงเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” ที่โมเสสได้ทำนายถึงใช่ไหม? (ฉธบ. 18:18)? พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ใช่ไหม? พระองค์ทรงเป็นอิมมานูเอล “พระเจ้าสถิตกับเรา” (อสย. 7:14)ใช่ไหม? แม้กระทั่งยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้เริ่มต้นที่จะมีคำถามต่างๆ ในด้านหนึ่ง พระเยซูกำลังบรรลุคำพยากรณ์ที่บ่งชี้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์กำลังประกาศความชอบธรรม การรักษาคนเจ็บป่วย การขับผีออก แม้กระทั่งการชুবคนตายให้เป็นขึ้น อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ไม่ได้กำลังบรรลุคำพยากรณ์อื่นๆ เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ เช่น การทำให้เชลยเป็นอิสระ (ยอห์นเป็นบุคคลหนึ่ง) การพิพากษาพวกศัตรูของอิสราเอล และการรื้อฟื้นราชวงศ์ของดาวิดไปสู่อำนาจ

ลูการวมการโต้เถียงเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูไว้อย่างมาก เพราะว่ามันรับรองถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูและเสริมกำลังความมั่นใจของพวกสาวกในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา ในฐานะพยานของพระเยซูคริสต์ผู้อ่านของลูกาก็เผชิญกับผู้ท้าทายที่เป็นปรปักษ์มากมายแห่งอัตลักษณ์ของพระเยซู ส่วนนี้ช่วยให้พวกสาวกที่จะเผชิญการท้าทายเหล่านี้ยังมีประสิทธิภาพมากขึ้น

การตอบสนองของพระเยซูต่อการสอบถามของยอห์นผู้ให้บัพติศมา 7:18-23 (เปรียบเทียบ มธ. 11:2-6)

7:18-20 “สิ่งเหล่านี้” บางทีหมายถึงกิจกรรมต่างๆของพระเยซูที่ลูกาบันทึกซึ่งรวมถึงการรักษาทาสนของ นายร้อยและการชุบชีวิตของบุตรชายของหญิงม่าย เป็นที่ชัดเจนว่ายอห์นคิดดูอีกทีเกี่ยวกับ พระเยซู เพราะว่าพระเมสสิยาห์สมควรที่จะปลดปล่อยผู้ที่ถูกจำจอง (อสย. 61:1) และ พระเยซูอ้างที่จะบรรลुकำพยากรณ์นั้น อย่างไรก็ตาม พระองค์ยังไม่ได้ปลดปล่อยยอห์นผู้ อยู่ในคุก (มธ. 11:2; เปรียบเทียบ ลก. 3:20) ยิ่งกว่านั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าอย่างชัดเจนนั้นพระเยซู กำลังบรรลुकำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับการมาของเอลิยาห์อาจได้ทำให้ยอห์นแปลกใจว่า พระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์หรือเอลิยาห์หรือไม่ เป็นที่ชัดเจนว่าลูกา รายงานถึงคำถาม ของยอห์นสองครั้งในข้อเหล่านี้เพื่อที่จะเน้นว่านี่เป็นประเด็น

“บ่อยครั้งแล้วความผิดหวังเรียกเราสู่การดำเนินกับพระเจ้าที่ลึกกว่าและจดจ่อที่ ตนเองน้อยกว่า”[\[480\]](#)

7:21-23 ลูกาบันทึกและพระเยซูลงรายการการงานของพระเมสสิยาห์หลายอย่างที่พระองค์เพิ่งได้ทำเสร็จ (เปรียบเทียบ อสย. 29:18-19; 35:5-6; 42:7; 61:1) อิสยาห์ไม่ได้ทำนายว่าพระเมสสิยาห์ จะทำให้คน โรคเรื้อนหายสะอาด บางทีพระเยซูอ้างอย่างนั้น เพราะว่าพันธกิจของ พระองค์บรรลุพันธกิจของเอลิซาและพระองค์ได้ทำให้โรคเรื้อนหายสะอาด (เปรียบเทียบ 2 พกษ. 5)

อย่างชัดเจนแล้วกิจการต่างๆของการพิพากษาขาดหายไปจากรายการนี้ เพราะว่ามันไม่ใช่ เวลาสำหรับการพิพากษา เป็นที่ชัดเจนว่าในสมัยของพระเยซู พวกยิวเชื่อว่าพระเมสสิยาห์ จะไม่อ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ ก่อนที่ พระองค์ปฏิบัติรายการการงานมากมายของ พระเมสสิยาห์[\[481\]](#) พระเยซูป่าวประกาศว่าบรรดาผู้ที่ยอมรับหลักฐานที่พระองค์นำเสนอ ก็ “เป็นสุข” และสรุปว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์แทนที่จะสะดุดต่อมัน ยอห์น อยู่ในอันตรายของการสะดุดกล่าวคือ การทำการสรุปที่ผิดและโดยเหตุนั้นก็ตกไปสู่กับดัก (คำกรีก *สกันคัลลิสเท* เปรียบเทียบ อสย. 8:13-14) การสะดุด (“ขุ่นเคือง”) เป็นสิ่งตรงกันข้ามของการเชื่อที่นี้

“มีความแตกต่างระหว่างความสงสัยและความไม่เชื่อ ความสงสัยเป็นเรื่องราว ของจิตใจคือเราไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่กำลังทำหรือทำไมพระองค์กำลังทำมัน ความไม่เชื่อเป็นเรื่องราวของความตั้งใจคือ เราปฏิเสธที่จะเชื่อพระวจนะของ พระเจ้าและเชื่อฟังสิ่งที่พระองค์บอกให้เราทำ”[\[482\]](#)

บางทีลูกตั้งคำถามมากมายเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู ซึ่งคำถามของยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ตั้งขึ้นเพื่อจะเน้นถึงความรุนแรงของการปฏิเสธพระเยซู

พยานของพระเยซูต่ออัตลักษณ์ของยอห์น 7:24-28 (เปรียบเทียบ มธ. 11:7-11)

เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ การยกย่องยอห์น เพราะว่าคำถามของยอห์นเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูทำให้ยอห์นดูเหมือนคนที่ลึกลับซึ่งเป็นไม้อ้อไหวเมื่อถูกลมพัด พระเยซูทำให้พวกผู้ฟังของพระองค์แน่ใจว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่ยอห์นเป็น พยานของยอห์นต่อความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูก็เชื่อถือได้

7:24-26 ยอห์นไม่ใช่เหมือน “ต้นอ้อ” หรือ ท่านไม้ไผ่ “อ่อนนุ่ม” หรืออ่อนแอ ยอห์นไม่ได้รับใช้เกียรติยศในโลกแต่เกียรติยศในสวรรค์ และเสื่อผ้าของท่านระบุท่านว่าเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” ของพระเจ้า พระเยซูกล่าวว่ายอห์นไม่ใช่แค่ “ผู้เผยพระวจนะ” แต่แม้กระทั่ง “มากกว่าผู้เผยพระวจนะ” อีกด้วย

7:27-28 ข้อเหล่านี้เกือบเหมือนกับมัทธิว 11:10-11 พระเยซูระบุยอห์นว่าเป็นผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเมสสิยาห์ตามที่ได้อ่านไว้ในมาลาคีย์ 3:1

“คุณ [AV; “คุณ”, NASB, NIV, และฉบับอื่นๆ] ในความดั้งเดิมของตัวบทที่อ้างอิงอ่านว่า ‘เรา’ และอ้างอิงถึงพระเจ้าผู้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งเพิ่ม ‘และองค์เจ้านายผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้นจะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน ทูตแห่งพันธสัญญาผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น’ ดังนั้นโดยความหมายโดยนัยนั้น พระเยซูถูกระบุกับองค์เจ้านายของมาลาคีย์และความเป็นพระเจ้าของพระองค์ก็ถูกรับรอง”[\[483\]](#)

ในฐานะเป็นผู้ล่วงหน้ามาก่อนของพระเมสสิยาห์ ยอห์นก็ขึ้นชมนบพาทที่ใหญ่กว่าผู้เผยพระวจนะคนอื่นใดแม้กระทั่งบรรดาผู้ที่ให้คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่งผู้มีส่วนร่วมที่ไม่สำคัญมากที่สุด (“เล็กน้อยที่สุด”) ใน “อาณาจักร” ของพระเมสสิยาห์ก็เหนือ (“ใหญ่”) กว่ายอห์นเพราะว่ายอห์นคาดหวังมันเท่านั้น

“การเป็นคนเล็กน้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ดีกว่าการเป็นคนที่ดีที่สุดในที่อื่น”[\[484\]](#)

การประณามของพระเยซูต่อชนรุ่นที่ไม่เชื่อของพระองค์ 7:29-35 (เปรียบเทียบ มธ. 11:16-19)

ยอห์นสงสัยอัตลักษณ์ของพระเยซู และพระเยซูปกป้องอัตลักษณ์ของยอห์น ตอนนี้พระเยซูเตือนพวกผู้ฟังของพระองค์ผู้ปฏิเสธอัตลักษณ์ของยอห์นและอัตลักษณ์ของพระเยซู

7:29 ข้อ 29 และ 30 ไม่ปรากฏในการเปรียบเทียบของมัทธิว ข้อเหล่านี้เปิดเผยถึงการแตกแยกที่ลึกท้ำมกลางผู้คนและข้อเหล่านี้จัดตั้งฉากสำหรับข้อคิดเห็นของพระเยซูที่ติดตามมา (ข้อ 31-35)

“ผู้คนที่ไป” หลายคนแม้กระทั่งคนเก็บภาษีได้ตอบสนองต่อข่าวสารของยอห์นและรับบัพติศมาจากท่าน (3:12, 21) เมื่อพวกเขาได้ยินการประกาศของพระเยซู คนเหล่านี้ก็ตอบสนองในทางบวก พวกเขา “ยอมรับถึงความยุติธรรมของพระเจ้า” (พระเจ้าทรงยุติธรรม) เมื่อพวกเขาได้ยินพระเยซูกล่าวถึงยอห์นอย่างสูงส่ง นั่นคือ พวกเขายอมรับแนวทางต่างๆของพระเจ้าอย่างที่^{เป็น}และไม่ได้พยายามที่จะบังคับให้พระองค์ประพฤติ^{ที่}อย่าง^{ที่}พวกเขาอาจได้ชื่นชอบ ถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับยอห์นแตกต่างการตัดสินใจแต่ก่อนของพวกเขาที่จะจำนวนต่อบัพติศมาของยอห์น

7:30 อย่างไรก็ตาม “พวกฟาริสีและพวกผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ (ธรรมจารย์) ไม่ได้จำนวนต่อ “บัพติศมา” ของยอห์นซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้ปฏิเสธ “พระประสงค์ของพระเจ้า” กล่าวคือแผนการแห่งความรอดของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา

7:31-32 กลุ่มที่สองนี้ซึ่งเป็น “ชนรุ่น” ปัจจุบันของผู้ไม่เชื่อก็คล้ายกับอิสราเอลที่ไร้ความเชื่อในอดีต (เปรียบเทียบ ฉธบ. 32:5, 20; วนจ. 2:10; สดค. 78:8; 95:10; ยรม. 2:31; 7:29) พวกเขาจะต้องอยู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้าเช่นกัน พวกเขาก็ไม่ได้ประพฤติดีกว่า “เด็กๆ” ที่แปรปรวนผู้คิดหวังเมื่อเพื่อนๆของพวกเขาปฏิเสธที่จะร่วมมือกับพวกเขา พระเยซูวาดภาพพวกผู้นำทางศาสนาว่าเป็นเด็กๆที่นั่งลง “ในตลาด” และเรียกให้คนอื่นๆที่จะ *เดินไปตามน้ำเสียงของพวกเขา* อย่างไรก็ตาม เพื่อนๆของพวกเขาจะไม่ร่วมมือ ดังนั้นพวกผู้นำทางศาสนาก็วิจารณ์พวกเขา

7:33-34 พวกผู้นำทางศาสนาที่ไม่เชื่อเหล่านี้ไม่ชอบยอห์นเพราะว่าท่านเป็นคนสันโดษโดยกินไป ท่านจะไม่ “เดินรำ” เพื่อพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ชอบพระเยซูเช่นกัน พวกเขาเชื่อว่าพระองค์เป็น *คนปล่อยตัว* กินไปอย่าง^{ที่}พวกเขานิยามคำศัพท์นั้นคือยินดีกินไป พระเยซูจะไม่ “ร้องไห้” เพื่อพวกเขา เพราะว่ายอห์นกินผักและน้ำผึ้งป่าแทนที่ “ขนมปัง” และ “เหล้าองุ่น” พวกฟาริสีและพวกผู้เชี่ยวชาญบัญญัติที่ไม่เชื่อกล่าวหาท่านถึงการมี “ผี” พฤติกรรมที่คลั่งไคล้ของท่านยังบ่งบอกสิ่งนี้ให้กับพวกเขา

ในอีกด้านหนึ่ง พระเยซูมีส่วนในงานเลี้ยงซึ่ง “กินและดื่ม” อย่างอิสระ ดังนั้นพวกหน้าซื่อใจคดกล่าวหาพระองค์ถึงความตะกละและความขี้เมาอย่างแน่นอน พันธสัญญาเดิมบรรยายถึงคนอิสราเอลผู้เป็น “คนตะกละและขี้เมา” ว่าสมควรต่อการเอาหินขว้าง

(เปรียบเทียบ ฉธบ.. 21:20) ยิ่งกว่านั้น พระเยซูคบหากับผู้คนผู้ซึ่งพวกผู้นำชาวยิวถือว่าเป็นผู้เลิกละ

“ผู้ที่ต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความจริงเกี่ยวกับพวกเขาเองก็สามารถค้นหาบางสิ่ง อยู่เสมอในนักเทศน์เพื่อจะวิจารณ์” [485]

ยอห์นและพระเยซูทั้งสองเป็นคำอุปมาที่มีชีวิต ยอห์นสอนความสำคัญของการกลับใจใหม่และพระเยซูนำเสนอความยินดีและพระพร อย่างไรก็ตาม พวกผู้นำทางศาสนาชาวยิวพลาดประเด็นของข่าวสารของพวกท่านทั้งสอง เพราะว่ายอห์นและพระเยซูไม่ได้ “เดินรำตามน้ำเสียงของพวกเขา” บางทีพระเยซูอ้างอิงถึงพระองค์เองในฐานะ “บุตรมนุษย์” ที่นี้ เพราะว่าชื่อเรียกนี้เน้นถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์เสมอ (ดนล. 7:13-14) สิ่งนี้จะเพิ่มความรุนแรงของการปฏิเสธของพวกผู้นำทางศาสนา

7:35 ทั้งๆที่มีการปฏิเสธของพวกผู้นำชาวยิว บรรดาผู้ที่ยอมรับแผนการของพระเจ้า (ข้อ 30) อย่างที่ ยอห์นและพระเยซูป่าวประกาศมันก็แสดงถึงความถูกต้องของมัน ชีวิตของพวกเขาเป็น พยานถึงความสัตย์จริงของสิ่งที่พวกเขาเชื่อซึ่งยอห์นและพระเยซูป่าวประกาศ พระเยซู เน้นถึงความจริงนี้ในฐานะเป็นหลักการ อุปนิสัยของ “ลูกๆ” (คือ พวกสาวก) ที่ติดตามปกติ แล้วชี้ถึงการที่พวกเขามีบิดามารดาที่ฉลาด (คือยอห์นและพระเยซู) ยอห์นและพระเยซู ประพฤติในฐานะเป็น “ลูกๆ” ที่ดีของพระเจ้า และ “แก้ต่าง” “ปัญญา” ของพระองค์โดย อุปนิสัยของพวกเขา

การบันทึกของลูกาเกี่ยวกับถ้อยคำที่กล่าวโทษเหล่านี้ก็เต็มทีว่าการบันทึกของมัทธิว ลูกาจดจ่อที่การ ปฏิเสธของพวกผู้นำทางศาสนาส่วนมัทธิวประยุกต์ใช้ถ้อยคำของพระเยซูกับคนอิสราเอลที่ไม่เชื่อซึ่ง พระองค์เผชิญหน้าโดยทั่วไปมากกว่า

4. การขโมยโดยหญิงที่บาป 7:36-50

เหตุการณ์นี้ที่ปรากฏในพระกิตติคุณลูกาเท่านั้นก็อธิบายถึงความจริงที่เพิ่งได้กล่าวไปในข้อ 35 มันอาจได้ เกิดขึ้นในนาอีน (เปรียบเทียบ ข้อ 11, 37) นี่คือการณ์ในประเด็นของสิ่งที่พระเยซูเพิ่งได้อธิบายไปว่าเกิดขึ้น (ข้อ 34) พระเยซูเข้าถึงหญิงที่บาปเพียงแค่ว่าจะได้รับการวิจารณ์จากฟาริสีที่จู้จี้ ความรักที่หญิงนั้นแสดงต่อ พระเยซูอย่างมากก็ตรงกันข้ามกับการขาดความรักของฟาริสีที่มีต่อพระองค์ ช่างน่าขันและขัดแย้งเพียงใดที่ คนบาปแสดงความรักต่อพระเยซูอย่างมาก แต่ผู้นำทางศาสนาไม่ได้ปฏิบัติต่อพระองค์ด้วยความนับถือที่ พิเศษ! ลักษณะของอัตลักษณ์ของพระเยซูก็สำคัญในเรื่องราวนี้อีกด้วย เนื่องจากพระองค์ได้ยกโทษบาป ของหญิงนั้นและสิ่งนี้ตั้งคำถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระองค์ อีกครั้งหนึ่งลูกาทำให้ผู้หญิงโดดเด่นใน

การบรรยายของท่านที่แสดงถึงความห่วงใยของพระเยซูที่มีต่อผู้หญิงนั้น มีความคล้ายกันบางอย่างระหว่างเรื่องนี้และเรื่องเกี่ยวกับมารีย์ที่ชโลมพระบาทของพระเยซูในบ้านของซีโมนคน โรครีออน แต่นั่นเป็นเหตุการณ์ที่แตกต่างกัน (เปรียบเทียบ มธ. 26:6-13; มก. 14:3-9; ยน. 12:1-8)

“... เรื่องราวของหญิงที่บาปในบ้านของฟาริสีห้าเดือนเราถึงความขัดแย้งแต่ก่อนเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซูที่จะปลดปล่อยบาปซึ่งบ่งชี้ว่าเป็นความขัดแย้งที่ต่อเนื่อง ยิ่งกว่านั้นการห้าเดือนนี้อาจช่วยผู้อ่านที่จะระลึกถึงการอ้างพื้นฐานของพระเยซูถึงสิทธิอำนาจที่จะปลดปล่อยบาปใน 5:24”[486]

“การแสดงแบบสัมผัสของการดำเนินชีวิตที่มีความรักซึ่งแสดงต่อพระเยซูโดยหญิงนี้จากข้างถนนก็อธิบายอย่างดีถึงการอ้างของข้อ 35 ที่ว่าพระปัญญาที่ได้รับการพิสูจน์ว่าถูกต้องแล้วโดยบรรดาคนที่ทำตาม”[487]

7:36 เราไม่ควรมองข้ามข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูตอบรับคำเชิญไปรับประทานอาหารค่ำจากฟาริสีพระองค์ไม่ได้ตัดพวกผู้นำทางศาสนาทั้งหมดออกไปเพียงเพราะว่าพวกเขาส่วนใหญ่ปฏิเสธพระองค์ พระองค์ปฏิบัติกับผู้คนในฐานะเป็นบุคคล บางทีซีโมนยังไม่ได้ตั้งความคิดเห็นเกี่ยวกับพระเยซูอย่างทีนิโคเดมัสได้ตั้งไว้ (ยน. 3) เรื่องราวนี้นำเสนอเขาว่าไม่ต้อนรับและดูถูก แต่ไม่ใช่เป็นปรปักษ์หรือเป็นศัตรูกัน พระเยซูตอบรับคำเชิญของเขา

7:37 ธรรมเนียมทางสังคมอนุญาตให้ผู้ที่ขัดสนที่จะเยี่ยมชมมีอาหารเช่นนั้นและที่จะมีส่วนในของที่เหลืออย่าง [488] ยิ่งกว่านั้น มันไม่ใช่ผิดปกติสำหรับผู้ที่จะมาเยี่ยมชมเมื่อรับบีกำลังเยี่ยมชม [489] อย่างกล้าหาญแล้วลูกาละเว้นการอธิบายว่าทำไมหญิงนั้น “เป็นคนบาป” แม้ว่าบรรดานักอรรถาธิบายชอบที่จะเถียง นักเขียนคนหนึ่งเรียกเธอว่า “หญิงโสเภณีโดยอาชีพ นางคนิกาโดยสถานะทางสังคม” [490] บางคนได้ทักท้วงเอาว่าหญิงนั้นเป็นมารีย์ชาวมัคดาลา แต่นี่เป็นการเดาโดยตรง ประเด็นก็คือว่าเธอเป็นสมาชิกของชนชั้นทางสังคมที่เรียกว่าคนบาปซึ่งพวกฟาริสีถือว่าปฏิบัติธรรมบัญญัติอย่างหลวมๆ น้ำหอมเป็น “พอบน้ำมันหอม” ที่แพง บ่อยครั้งแล้วผู้หญิงชาวยิวประดับพอบเช่นนั้นที่แขวนจากเชือกรอบๆคอของพวกเขา [491]

7:38 บางทีพระเยซู “เอนกาย” บนเก้าอี้ยาวเพื่อจะกินพร้อมกับศิระและแขนของพระองค์ที่อยู่ใกล้กับโต๊ะ และพระบาทของพระองค์เหยียดออกไปจากมันอย่างที่เป็นธรรมเนียม ณ อาหารมื้อที่สำคัญ ของขวัญที่เสียดสีของหญิงนั้นและน้ำตาของเธอตั้งคำถามต่างๆที่ตัวบทไม่ตอบ เธอสำนึกคุณต่อพระเยซูสำหรับการกระทำแห่งความกรุณาบางอย่างที่พระองค์ได้สำแดงแก่เธอ หรือเธอกำลังแสวงหาการช่วยเหลือของพระองค์? โดยการ “จูบ” (คำกรีก *คาเทพิ*

เลอี กาลไม่สมบูรณ์) “พระบาท” ของพระเยซูอย่างต่อเนื่อง หญิงนั้นก็กำลังแสดงถึงความรัก การนับถือและการงานของเธอ (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 10:1) ตามปกติแล้วผู้คนชโลมศิระษะของบุคคลไม่ใช่เท้า

“ตัวอย่างเช่น การปล่อยผมของเธอลงในฉากนี้คงจะพอๆกับการเปลือยช่วงบนในที่สาธารณะ เธอคงได้ดูได้เห็นพระบาทของพระเยซูเหมือนหญิงโสเภณีหรือทาสสาวที่คุ้นเคยกับการจัดเตรียมความชอบทางเพศให้”^[492]

7:39 ซีโมนลงความเห็นว่าคุณเยซูไม่สามารถเป็นผู้เผยพระวจนะได้ เนื่องจากว่าถ้าพระองค์เป็นพระองค์จะไม่อนุญาตให้หญิงที่บาปทำสิ่งที่หญิงนี้กำลังทำ การสัมผัสของ “คนบาป” นำความเป็นมลทินทางพิธีกรรมมา

“ดูซิพวกจิตวิญญาณที่เยอหยิ่งและคับแคบนั่นฉลาดแค่ไหนที่จะคิดว่าคนอื่น ๆ ควรจะหยิ่งผยองและอวดดีเหมือนกับพวกเขาเอง”^[493]

7:40 ซีโมนไม่มีเหตุผลใดที่จะคาดหวังให้ถ้อยคำของพระเยซูที่มีต่อเขานั้นที่จะมีสิ่งใดก็ตามที่จะเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขาได้คิดมาตลอด เขาได้สรุปว่าคุณเยซูไม่สามารถบอกคนบาปจากคนไม่บาปได้ ตอนนี้ซีโมนคงเรียนรู้ว่าคุณเยซูรู้อย่างแท้จริงถึงสิ่งที่อยู่ในใจของเขา (เปรียบเทียบ 5:22) เขากล่าวต่อพระเยซูอย่างสุภาพว่าเป็น “ท่านอาจารย์” (คำกรีก *ดิศาสคาเล* ซึ่งเป็นความเท่าเทียมของลูกาถึง “รับบี” เปรียบเทียบ 9:38; 20:21, 38; 21:7; 22:11) ซึ่งเล็กกว่าผู้เผยพระวจนะ

7:41-42 พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะเล่าคำอุปมาเกี่ยวกับ “ลูกหนี้สองคน” แก่เจ้าบ้านของพระองค์^[494] เคนริอันเป็นคำจ้างหนึ่งวันสำหรับคนงานเกษตรกรรม โดยไม่คำนึงถึงอำนาจการซื้อของเงินที่ถูกกล่าวถึง เป็นที่ชัดเจนว่าชายทั้งสองเป็นหนี้ค่อนข้างมาก แต่หนี้ของคนหนึ่งมากกว่าหนี้ของคนหนึ่งเป็น 10 เท่า พระเยซูนับถือ “ความรัก” อย่างที่เป็นหลักฐานโดยการแสดงออกแห่งการสำนึกคุณของลูกหนี้ที่บ่งบอกไว้ในคำถามของคุณพระเยซู

7:43 คำตอบต่อคำถามของคุณพระเยซูอาจได้ชัดเจนต่อซีโมน แม้ว่าเขาดูเหมือนได้รู้เกี่ยวกับการยกโทษและความรักเล็กน้อยอย่างมาก อย่างไรก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่าเขารู้ว่าบางครั้งพระเยซูใช้คำถามเพื่อจะล่อให้พวกนักวิจารณ์ของคุณพระองค์ตกหลุมพราง ดังนั้นเขาตอบด้วยความลึกลับที่กระสับกระส่ายซึ่งปล่อยให้มีความเป็นไปได้ที่ว่าคำตอบอาจจะไม่ชัดเจนอย่างที่มันดูเหมือนจะเป็น

7:44-46 บางทีพระเยซูทำให้ซีโมนประหลาดใจโดยการทำให้หญิงนั้นเป็นจุดจจ่อของคำอุปมาของพระองค์และโดยการเปรียบเทียบเธอกับซีโมน แม้กระทั่งแยกว่านั่น พระเยซูทำให้เธอเป็นวีรสตรีและซีโมนเป็นนายร้ายซึ่งเป็นสิ่งตรงกันข้ามของการที่ซีโมนคิด หญิงนั้นมีความผิดเกี่ยวกับบาปแห่งการกระทำแต่ซีโมนมีความผิดเกี่ยวกับบาปแห่งการละเลยสิ่งทั้งหมดที่ ซีโมน ได้ลืมหลวที่จะทำเพื่อพระเยซูก็เป็นความเอื้อเฟื้อโดยทั่วไปที่เจ้าบ้านหยิบยื่นแก่แขกของพวกเขาอยู่บ่อยๆ อย่างไรก็ตาม บางทีซีโมนไม่ได้กระทำอย่างไม่มีมารยาท เขาเพียงแค่มิได้ปฏิบัติกรกระทำที่พิเศษใดๆแห่งความเอื้อเฟื้อเพื่อต่อพระเยซู [495] “น้ำมัน” หอมที่นี้คงได้เป็นน้ำมันมะกอกซึ่งทั้งมีมากและไม่แพง อย่างไรก็ตาม หญิงนั้น ได้ไปมากกว่าความเอื้อเฟื้อและทำการเสียสละที่ไม่ธรรมดาสำหรับพระเยซู เนื่องด้วยความรัก ซีโมนปรากฏในเหตุการณ์นี้ในฐานะ “คนบาป” ที่ใหญ่กว่าของคนบาปสองคน

“... พระคริสต์ทรงสั่งเกิดการละเลยและพระองค์ชื่นชอบการอุทิศตน”[496]

7:47 ถัดไปพระเยซูทำการสรุปจากสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้กล่าวไป ความรักที่ยิ่งใหญ่ของหญิงนั้นแสดงให้เห็นว่าเธอเห็นคุณค่าการยกโทษที่ยิ่งใหญ่ พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าเธอได้รับการยกโทษที่ยิ่งใหญ่เนื่องด้วยความรักที่ยิ่งใหญ่ของเธอ ความรักของเธอเป็นผลลัพธ์ไม่ใช่เหตุผลของการยกโทษของเธอ[497] สิ่งนี้ก็ชัดเจนจากคำอุปมานี้ (ข้อ 42-43) เช่นเดียวกับจากข้อความต่อมาของพระเยซูที่ว่ามันเป็นความเชื่อของเธอไม่ใช่ความรักของเธอที่ช่วยเธอให้รอด (ข้อ 50) ในฐานะคติพจน์ ความเข้มข้นของความรักของบุคคลหนึ่งมีแนวโน้มที่จะได้สัดส่วนกับการรับรู้ของเขาถึงความยิ่งใหญ่แห่งการยกโทษของเขา

“เพราะว่าเขา [ซีโมน] ทำให้บาปของเขาเล็กน้อย เขาก็เลยเข้าใจผิดในความหมายของการยกโทษของพระเจ้า[498]

7:48 ตอนนี้พระเยซูยืนยันต่อหญิงนั้นถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้ว นี่เป็นถ้อยคำแห่งความแน่ใจ พระเยซูใช้กริยาสมบุรณ์ในกรีก (คำกรีก *ไซไซเคน*) เราสามารถแปลมันว่า “บาปของคุณได้รับการอภัยแล้วและคงอยู่แบบได้รับการอภัย” สิ่งนี้เป็นจริงโดยไม่คำนึงถึงการใส่ร้ายป้ายสีของฟาริสี (ข้อ 39) เป็นที่ชัดเจนว่าเธอได้รับการยกโทษของพระเจ้าในอดีตก่อนเธอเข้าไปในบ้านของซีโมน ตอนนี้พระเยซูไม่ได้ให้การยกโทษแก่เธอเป็นครั้งแรก แต่กำลังแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพ “ที่ได้รับการยกโทษ” ของเธอ สิ่งนี้ก็ชัดเจนเพราะว่าตลอดเรื่องราวนี้พระเยซูถืออย่างคงเส้นคงว่าหญิงนั้นเป็นบุคคลที่ได้รับการยกโทษ

การกระทำแห่งความรักของหญิงที่บาปออกมาจากความรู้สึกแห่งการสำนึกคุณของเธอ สำหรับการได้รับการยกโทษ ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้ยกโทษบาปของคนง่อยในคาเปอร์นาอุม (5:20) แต่ในเรื่องราวนี้ พระองค์ไม่ได้ *ยกโทษ* บาปต่างๆของหญิงที่บาปอย่าง กระฉับกระเฉง แต่ป่าวประกาศอย่างมีสิทธิอำนาจว่าแท้จริงแล้วบาปเหล่านั้นได้รับการยกโทษแล้วและยังคงได้รับการยกโทษ

7:49 บางคนที่น่าประหลาดก็ทักท้วงเอาอย่างผิดพลาดว่าพระเยซูกำลังยกโทษบาปของหญิงนั้น อีกครั้งหนึ่งสิ่งนี้ก็ตั้งคำถามเกี่ยวกับใครที่พระองค์ทรงเป็น (เปรียบเทียบ ข้อ 39; 5:21) พระเยซูไม่ได้ตอบหรือลูกาก็ไม่ได้ตอบ บรรดาผู้ที่ปรากฏตัวและพวกผู้ฟังอาจและสามารถทำการสรุปของพวกเขาเองซึ่งควร ได้ชัดเจนและควรชัดเจน ณ ตอนนี้

7:50 พระเยซูสรุปเหตุการณ์นี้โดยการให้ถ้อยคำแห่งการหนุนใจและความชัดเจนต่อไปแก่หญิงนั้น มันเป็น “ความเชื่อ” ของเธอไม่ใช่ความรักของเธอที่ได้ส่งผลต่อความรอดของเธอที่ซึ่งการยกโทษของเธอเป็นส่วนหนึ่ง ดังนั้นเธอสามารถจากไป “อย่างมีความสุข” เกี่ยวกับสภาพของเธอแม้ว่าคนอื่นอาจถือว่าเธอเป็น “คนบาป” ต่อไป (เปรียบเทียบ 8:48; 17:19; 18:42) ที่นี้ ความรอดมีความหมายกว้างขึ้นเกี่ยวกับการช่วยให้พ้นฝ่ายวิญญาณ สิ่งนี้ชัดเจนเนื่องจาก ข้อคิดเห็นแต่ก่อนของพระเยซูเกี่ยวกับการยกโทษ และการขาดการอ้างอิงถึงการช่วยให้พ้นทางกายภาพ (คือ การรักษา)

ในทำนองเดียวกัน การกล่าวอำลาโดยทั่วไปของชาวยิว “ขอให้สันติสุขของพระเจ้าเป็นของท่าน” (วนจ. 18:6; 1 ซมอ. 1:17; 2 ซมอ. 15:9; 1 พกษ. 22:17; กจ. 16:36; ยก. 2:16) ทักท้วงเอาความหมายที่กว้างขึ้นเมื่อเชื่อมโยงกับความรอดฝ่ายวิญญาณ หญิงนี้สามารถที่จะ “ไป” สู่สภาพที่ถาวรของ “สันติสุข” เนื่องจาก “ความเชื่อ” ของเธอ (เปรียบเทียบ รม. 5:1)

“... 7:36-50 เป็นโอกาสแรกของโอกาสที่ถูกรายงานไว้ทั้งสาม (ดู 11:37-54; 14:1-24) ที่ซึ่งพระเยซู ถูกเชิญไปทานอาหารที่บ้านของฟาริสีและแต่ละ โอกาสก็เป็นฉากที่ค่อนข้างยาว การกล่าวซ้ำรูปแบบฉากนี้บ่งบอกว่านี่เป็นสถานการณ์ที่เป็นคุณลักษณะระหว่างพันธกิจของพระเยซูและหนึ่งในความสนใจที่พิเศษต่อผู้บรรยาย แต่ละฉากของฉากเหล่านี้เป็นโอกาสของความขัดแย้ง”^[499]

“คำอุปมาเรื่องลูกหนี้สองคนของพระเยซูและข้อคิดเห็นของพระองค์ต่อซีโมนและหญิงนั้นสอนบทเรียนหลายบทเรียน (ก) ความรอดเป็นผลลัพธ์ของการงานที่มีพระคุณของพระเจ้าที่ได้รับมา โดยความเชื่อ (ข) พระเจ้ายกโทษหนี้บาปอย่างมีพระคุณที่ไม่มีใครสามารถตอบแทนได้ (ค) สันติสุขกับพระเจ้าเป็นไปได้เนื่องจากการยกโทษบาป (ง) ยิ่งบุคคลหนึ่งเข้าใจการยกโทษ เขายัง

จะมีความรักต่อพระคริสต์ (จ) การรับใช้ที่ถ่อมใจมาจากหัวใจแห่งการสำนึกคุณที่มีต่อพระคุณของพระเจ้า”[500]

จ. การสอนด้วยคำอุปมาของพระเยซู 8:1-21

ส่วนปัจจุบันนี้ของลูกาตามรูปแบบพื้นฐานอย่างเดียวกันกับส่วนก่อนหน้านั้น มีช่วงของการสอน (8:1-21; เปรียบเทียบ 6:12-49) ที่ติดตามมาโดยการบันทึกอีกอย่างหนึ่งของการงานที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู (8:22-56; เปรียบเทียบ บทที่ 7) การเรียงลำดับนี้ก็ปกติในลูกาและในมัทธิว

1. สหายและผู้สนับสนุนของพระเยซู 8:1-3

การบันทึกของลูกาเน้นว่าความหวังโยที่มีต่อมหาชนกระตุ้นภารกิจของพระเยซู ในอีกด้านหนึ่ง มาระโก นำเสนอการต่อต้านจากพวกผู้นำทางศาสนาว่าเป็นเหตุผลสำหรับกิจกรรมต่างๆของพระองค์ มัทธิวนั้นถึงความปรารถนาของพระเยซูที่จะนำเสนอพระองค์ในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์ต่อพวกยิว สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นองค์ประกอบที่นำพาพระเยซูในพันธกิจของพระองค์

8:1 ข้อนี้เป็นการสรุปของลูกาเกี่ยวกับการเดินทางประกาศถัดไปของพระเยซู (เปรียบเทียบ 4:43-44) เหมือนกับข้อความสรุปอันแรก ข้อสรุปนี้เน้นถึงพันธกิจของพระเยซูที่ประกอบด้วย การประกาศที่เดินทางไปต่างๆเป็นหลักอีกด้วย ลูกาบันทึกการปรากฏตัวของสาวกสิบสองคนกับพระเยซูเพื่อที่จะทำให้พวกเขามีคุณสมบัติในฐานะพยานที่เชื่อถือได้แห่งการสอน ความตายและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ นี่เป็นการปรากฏครั้งแรกในลูกาเกี่ยวกับ คำศัพท์นี้ “สาวกสิบสองคน”

8:2-3 การอ้างอิงของลูกาถึง “พวกผู้หญิง” ในส่วนนี้คาดหวังถึงการอ้างของท่านถึงพวกเขาในฐานะ เป็นพยานแห่งการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูในภายหลัง (เปรียบเทียบ 23:49, 55; 24:6, 10; กจ. 1:14) นี่เป็นการอ้างถึงผู้หญิงครั้งที่สามล่าสุดของลูกาผู้ได้รับผลประโยชน์จาก พันธกิจของพระเยซูที่มีต่อพวกเธอ หลายคนจากพวกเธอได้ตอบสนองโดยการปรนนิบัติ พระองค์ (เปรียบเทียบ 7:12-15, 36-50) แบบอย่างของพวกเธอจัดเตรียมแบบอย่างทางบวก สำหรับผู้อ่านพระกิตติคุณของลูกาที่เป็นผู้หญิง

“นี่คือสังคมมิชชันนารีของผู้หญิงสังคมแรกสำหรับการสนับสนุนมิชชันนารีแห่ง ข้าวประเสริฐ”[501]

“... การเดินทางไปรอบๆกับอาจารย์สอนศาสนาก็ขัดแย้งอย่างรุนแรงกับบทบาท ตามธรรมเนียมของผู้หญิงในสังคมชาวยิว [502] อุปนิสัยเช่นนั้นละเลยสิทธิ์ของ

สามีและความรับผิดชอบของภรรยาที่มีต่อครอบครัวของเธอ บางทีมันคงกระตุ้นความสงสัยแห่งความสัมพันธ์ทางเพศที่ผิดศีลธรรม ในคำสอนภายหลังของพระองค์ พระเยซูจะบอกพวกสาวกของพระองค์อย่างซ้ำๆว่าการทรงเรียกของพระองค์เรียกร้องการตัดขาดกับครอบครัว (ลก. 9:57-62; 12:51-53; 14:26; 18:28-30) สองตอนสุดท้ายของพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้กล่าวถึงการละ ‘บ้าน’ และ ‘ลูก’ ซึ่งสามารถประยุกต์ใช้กับไม่ว่าชายหรือหญิง แต่ข้อความเหล่านี้มุ่งเน้นไปที่ผู้ชาย เพราะว่าพูดถึงการจาก ‘ภรรยา’ แต่ไม่ใช่สามี [เชิงอรรถ 56:] อย่างไรก็ตาม 12:53 บ่งชี้ว่าการแบ่งแยกในครอบครัวที่ก่อให้เกิดโดยใครคนหนึ่งที่กำลังกลายเป็นสาวกจะเกี่ยวข้องกับผู้หญิงเช่นเดียวกับผู้ชาย [จบเชิงอรรถ] อย่างไรก็ตาม 8:2-3 อ้างอิงถึงพวกผู้หญิงผู้ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าได้ดำเนินย่างก้าวที่น่าทึ่งของการจากบ้านและครอบครัวเพื่อที่จะที่จะแบ่งปันในพันธกิจที่ท่องเที่ยวไปของพระเยซู การเป็นสาวกของผู้หญิงนั้นถูกสร้างขึ้นอย่างรุนแรงเช่นเดียวกับผู้ชาย บางทีแม้กระทั่งอย่างรุนแรงมากกว่าเนื่องจากว่าผู้หญิงแห่งสมัยนั้นผูกพันกับครอบครัวอย่างใกล้ชิดซึ่งเกี่ยวข้องกับการตัดขาดที่เทียบกับการคาดหวังทางสังคมและความรับผิดชอบตามปกติต่างๆ” [503]

หลายคนได้สรุปว่ามารีย์ชวามักดาลาเคยเป็นหญิงโสเภณี อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุที่ไม่ได้ให้การรับรองสำหรับแนวคิดนี้ มันแค่กล่าวว่าผีเจ็ดตนได้อาศัยอยู่ในเธอ ในกรณีอื่นๆของการถูกผีสิงในหมวดพระกิตติคุณ โดยพื้นฐานแล้วผลลัพธ์ต่างๆก็เป็นโรคทางจิตแทนที่จะเป็นความประพฤติที่ผิดศีลธรรม เป็นที่ชัดเจนว่า “มักดาลา” อ้างอิงถึงบ้านเกิดของเธอแห่งมักดาลา (ตามอักษรคือหอคอย) มันตั้งอยู่ด้านตะวันตกของทะเลกาลิลีซึ่งอยู่ทางใต้ของเยนเนซารัธและทางเหนือของทิเบเรียส (แม้ว่าทิเบเรียสเป็นหนึ่งในเมืองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดกาลิลี [504] บรรดผู้เขียนพระกิตติคุณไม่เคยอ้างอิงถึงมัน เฮโรดแอนทิพาสที่หนึ่งได้สร้างเมืองนี้และตั้งชื่อมันในการให้เกียรติแก่ซีซาร์ทิเบเรียสซีซาร์ [505])

“โยอันนา” ภรรยาของหัวหน้ากรรมวังของเฮโรดก็ปรากฏตัว ณ การถูกตรึงของพระเยซูและอุโมงค์ที่ว่างเปล่า (23:55-56; 24:1, 10) เธอเป็นสาวกคนแรกของพวกเขาของพระเยซูที่ถูกระบุว่าเชื่อมโยงกับ ‘บ้านเรือน’ ของเฮโรด แอนทิพาส เป็นที่ชัดเจนว่า “คูซา” (“ผู้ขว้างที่เล็กน้อย”) เป็นหัวหน้ากรรมวังหรือหัวหน้าคนงานซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ยศสูงบางอย่างในการว่าจ้างของเฮโรด (เปรียบเทียบ มธ. 20:8; กท. 4:2) เขาอาจเป็นหรืออาจไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่หลวงผู้ได้มาหาพระเยซูในคานาและขอร้องให้พระเยซูที่จะไปยังคาเปอร์นาอุมเพื่อรักษาบุตรชายของเขา (ยน. 4:46-53)

“มันอาจจะเป็นว่าความรู้ที่พิเศษเกี่ยวกับเฮโรดและวังของเขาที่สะท้อนในลูกา มาทางเขา อย่างไม่สงสัยนั้นเขาและภรรยาถูกขนานนามว่าเป็นบุคคลอันที่รู้จักกัน อย่างดีในคริสตจักรและเป็นหลักฐานของสาวกคริสเตียนท่ามกลางชนชั้นสูง” [506]

“เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่จะพบมารีย์มัคดาลาพร้อมกับอติดอันมีดและโยอันนา ผู้หญิงแห่งราชสำนักในกลุ่มคนเดียว มันเป็นหนึ่งในการบรรลู่ที่สุดยอดของ พระเยซูที่ว่าพระองค์สามารถทำให้ผู้คนที่หลากหลายมากที่สุดที่จะดำเนินชีวิต ด้วยกันโดยปราศจากการสูญเสียบุคลิกภาพหรือคุณสมบัติของพวกเขาเองในคน เล็กน้อยที่สุด” [507]

“สุสันนา” (“ต้นพลับพลึง”) ซึ่งไม่เป็นที่รู้จักต่อเราก็อาจเป็นความสนใจที่พิเศษของผู้อ่าน ดั้งเดิมของลูกา การสนับสนุนของสาวกที่ไม่มีชื่อเหล่านี้และคนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน อธิบายว่าพระเยซูสามารถที่จะดำเนินพันธกิจของพระองค์ทางการเงินต่อไปได้อย่างไร ผู้หญิงเหล่านี้และบางทีผู้ชายบางคนได้จัดเตรียมเงินโดยการให้อย่างเสียดสเนื่องจาก ความรักที่มีต่อพระเยซูและสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อพวกเขา (เปรียบเทียบ 7:36-50) เป็นที่ ชัดเจนว่ามันผิดปกติสำหรับพระเยซูที่จะมีผู้ติดตามที่เป็นผู้หญิง (เปรียบเทียบ ยน. 4:27) แม้ว่าสิ่งนี้เป็นปกติในโลกของกรีกมากกว่าในปาเลสไตน์ [508]

“ลูกาจัดตั้งความคล้ายกันที่จงใจระหว่างพวกอัครทูตและพวกผู้หญิง (พระกิตติคุณ ของท่านถูกแสดงให้เห็นปรากฏชัดโดยการทำให้คล้ายคลึงกันเช่นนั้นของผู้ชายและ ผู้หญิงคือเศคาริยาห์และมารีย์ในลูกา 1-2; ผู้หญิงแห่งสาราเฟทและนาอามานใน 4:25-27; บางทีคนถูกผีสิงและแม่ยายของซีโมนใน 4:31-39; นายร้อยและหญิงม่าย แห่งนาอินใน 7:1-17; ชายที่มีแกะและหญิงที่มีเหรียญใน 15:3-10; บางทีหญิงม่าย ที่ได้รับการแก้ต่างและผู้เก็บภาษีที่ถูกนับว่าชอบธรรมใน 18:1-14)” [509]

2. คำอุปมาเรื่องดิน 8:4-15

การบันทึกของลูกาเกี่ยวกับคำอุปมาต่างๆของพระเยซูที่ข้างทะเลเป็นการบันทึกที่สั้นที่สุดของทั้งสามและ การบันทึกของมัทธิวเป็นการบันทึกที่ยาวที่สุด ลูกาจำกัดตัวท่านเองต่อการบันทึกคำอุปมาสองเรื่องกล่าวคือ คำอุปมาเรื่องดินและคำอุปมาเรื่องตะเกียง ด้วยเหตุนี้ท่านก็ได้เน้นถึงความสำคัญของการได้ยิน การเชื่อฟัง และการป่าวประกาศพระวจนะของพระเจ้า

“ไม่เหมือนมาระโก 4 และมัทธิว 13 ที่ที่บัพททั้งหมดถูกมอบให้แก่คำสอนเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าผ่านทางคำอุปมา ลูกาก็จัดจ่อที่หัวข้อเดียวแห่งความเชื่อทั้งที่นี้และในพระคัมภีร์สองตอนสั้นๆที่ตามมา (8:16-21)”[\[510\]](#)

“ระยะปัจจุบันแห่งแผ่นดินของพระเจ้าเป็นขอบเขตของการกล่าวยอมรับของคริสเตียน ที่ซึ่งเราเรียกว่าโลกคริสเตียน”[\[511\]](#)

การให้คำอุปมา 8:4-8 (เปรียบเทียบ มธ. 13:1-9; มก. 4:1-9)

อย่างเช่นในพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ พระเยซูให้คำอุปมาแรกแก่ฝูงชนและจากนั้นก็ตีความมันเพื่อพวกเขาของพระองค์

8:4 ลูกาละเว้นการอ้างอิงถึงฉากของคำสอนนี้ มันเป็นชายฝั่งของทะเลกาลิลี ตรงกันข้าม ท่านอ้างอิงถึง “ฝูงชน” “ใหญ่” และหลากหลายที่พระเยซูกล่าวต่อ บางที่ท่านต้องการที่จะพรรณนาว่าฝูงชนเป็นรูปแบบที่หลากหลายของคนที่พระเยซูอ้างอิงถึงในคำอุปมานี้

8:5-8 จุดจ่อของคำอุปมานี้ในพระกิตติคุณสัมพันธ์ทั้งหมดไม่ใช่อยู่ที่ผู้หว่าน (พระเยซูและพวกเขาของพระองค์) หรือเมล็ด (พระวจนะของพระเจ้า) อย่างที่สิ่งเหล่านี้สำคัญอย่างที่เป็นจุดจ่ออยู่ที่คนที่ซึ่งเมล็ดตกลงไป เป็นที่ชัดเจนว่าในสมัยของพระเยซู การหว่านนำหน้าการไถอย่างน้อยในบางสถานการณ์ [\[512\]](#) ดังนั้นมันไม่ใช่ผิดปกติที่ผู้หว่านหว่านเมล็ดพืชที่ที่เขาหว่าน การปรากฏของเมล็ดหนามจะกีดกันผู้หว่านไว้จากการหว่านเมล็ดท่ามกลางเมล็ดเหล่านั้นถ้าเขารู้ว่าเมล็ดเหล่านั้นอยู่ที่นั่น หินที่อยู่ใต้พื้นผิวจะกลายมาเป็นที่เห็นได้เมื่อชวานาไถเมล็ดที่อยู่ภายใต้

บางทีลูกาละเว้นการเก็บเกี่ยวที่เล็กกว่าและอ้างอิงถึงผลผลิตที่ใหญ่ที่สุดเพื่อจะหนุนใจพวกเขาของพระเยซูด้วยผลลัพธ์ที่ถูกทำนายไว้สูงสุดแห่งการงานของพระองค์และของพวกเขา ผลผลิตสิบเท่าก็ปกติในปาเลสไตน์ [\[513\]](#) ลูกาเท่านั้นที่อ้างอิงว่าผู้คน “เหยียบย่ำ” เมล็ด “ภายใต้เท้า” (ข้อ 5) บางทีเพื่อจะแสดงถึงการดูแลของผู้คนที่มีความต่อพระวจนะของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฮบ. 10:29) การอ้างอิงที่เฉพาะของท่านถึงการขาดความชื่น (ข้อ 6 เปรียบเทียบ ยรม. 17:8) อธิบายว่าทำไมพืชเหล่านั้น “ไม่มีราก” (มธ. 13:6; มก. 4:6) การวิงวอนสุดท้ายของพระเยซูกระตุ้นการฟังที่ระมัดระวัง

เหตุผลสำหรับการใช้คำอุปมา 8:9-10 (เปรียบเทียบ มธ. 13:10-17; มก. 4:10-12)

ลูกาจดจ่อคำถามของพวกเขาไปที่คำอุปมาเดียวที่ท่านบันทึกจนเดี๋ยวนี้ มัทธิวและมาระโกบันทึกพวกเขาที่ถามพระเยซูว่าทำไมพระองค์ตรัสแก่ผู้คนด้วยคำอุปมาต่างๆ (พหูพจน์) “ข้อความลึกลับ” เป็นความลับที่ไม่เป็นที่รู้จักมาก่อนเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ดนล. 2:20-23, 28-30) พวกกรีกมีศาสนา ลึกลับต่างๆของพวกเขา ซึ่งเป็นความลับต่างๆที่ผู้ริเริ่มเท่านั้นรู้ ดังนั้นผู้อ่านดั้งเดิมของลูกาคงไม่ได้มีความ ยุ่งยากในการเข้าใจความหมายของพระเยซู คำอุปมาต่างๆเปิดเผยความจริงบางอย่างอย่างตั้งใจแก่ทุกคนที่ ได้ยินคำอุปมาเหล่านั้น แต่พวกเขาของพระเยซูเท่านั้นผู้ซึ่งมีความสนใจที่จริงจังในความหมายของคำ อุปมาเหล่านั้นก็สามารถเข้าใจความสำคัญที่ลึกกว่าของสิ่งที่คำอุปมาเหล่านั้นสอนได้

หนึ่งในหลักการของการเติบโตฝ่ายวิญญาณก็คือว่าเมื่อบุคคลหนึ่งศึกษาวิวรรณ์ (ความจริงตามพระคัมภีร์) พระเจ้าก็ให้ความสามารถแก่เขาหรือเธอที่จะเข้าใจความจริงมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลหนึ่งไม่ แสวงหาที่จะเข้าใจมัน พระเจ้าก็ซ่อนความจริงมากขึ้นจากเขาหรือเธอ (ข้อ 18; อสย. 6:9; เปรียบเทียบ อพย. 8:32; 9:12; รม. 9:17-18) “เพื่อว่า” (ข้อ 10) บ่งชี้ถึงจุดประสงค์ของพระเจ้ามากกว่าผลลัพธ์ (ข้อ 10)

ความหมายของคำอุปมานี้ 8:11-15 (มธ. 13:18-23; มก. 4:13-20)

ตอนนี้พระเยซูให้ข้อมูลแก่พวกเขาของพระองค์ที่ช่วยให้พวกเขาเข้าใจคำสอนที่ลึกกว่าของคำอุปมานี้ได้ พระวณะที่ถูกป่าวประกาศของพระเจ้าในตัวเองนั้นก็ไม่ได้ส่งผลต่อการตอบสนองที่เหมือนกันแห่ง ความเชื่อ การตอบสนองของมนุษย์ต่อมันก็สำคัญทั้งหมด

8:11-12 ลูกาเท่านั้นเขียนว่า “เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรับความรอด” การรวมอยู่ด้วยนี้สะท้อนถึงความ สนใจที่หนักแน่นของท่านในความรอด ลูกา มองว่าภารกิจการประกาศของพระเยซูและ พวกเขาของพระองค์นั้นโดยเนื้อแท้แล้วเป็นการทรงเรียกผู้คนสู่ความรอด จุดประสงค์ ของชาตานเป็นสิ่งตรงกันข้ามที่แน่ชัดกับจุดประสงค์ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 2 ปด. 3:9) ในพันธกิจของพระเยซู “พระวณะของพระเจ้า” ที่ “ช่วย” ผู้คน “ให้รอด” ก็เป็นข่าวสาร ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า-มนุษย์ เมื่อผู้คนวางใจในพระองค์เช่นนั้น พวกเขา ก็ประสบ กับความรอด

8:13-14 ในทั้งสองกรณีเหล่านี้ (“บนหิน” และ “กลางหนาม”) ก็มีความเชื่อที่ริเริ่มบางอย่างในพระเยซู และต่อมาก็มีการหันไปจากพระองค์ด้วยความไม่เชื่อ จึงสังเกตว่าพระเยซูไม่ได้อ้างอิงว่า พวกเขาได้รับความรอดหรือไม่ นั่นไม่ใช่ประเด็นของพระองค์ ประเด็นที่นี้คือพวกเขา ตอบสนองต่อพระวณะของพระเจ้าอย่างไร พวกเขาบางคนอาจได้รับความรอดและคน อื่นๆอาจไม่ได้รับความรอด พระเยซูไม่ได้กล่าวว่าพวกเขาสูญเสียความรอด นั่นเป็นไป ไม่ได้ (เปรียบเทียบ รม. 8:31-39) พระองค์กล่าวว่าพระองค์หันไปด้วยความไม่เชื่อ นั่น คือ พวกเขาเชื่อ “สักกระยะหนึ่ง” และจากนั้นก็หยุดเชื่อ

ในสมัยของพระเยซู ผู้ฟังบางคนของพระองค์เชื่อในพระองค์ (ยน. 8:31) กระนั้นก็ยังไม่ได้รับความรอด (ยน. 8:44) ในทำนองเดียวกันในทุกวันนี้ บางคนตอบสนองต่อข่าวประเสริฐอย่างผิวเผินโดยการยอมรับมัน แต่จากนั้นก็มันไปจากมันด้วยความไม่เชื่อ ในสมัยของพระเยซู คนอื่นๆเชื่อในพระองค์ *อย่างจริงใจ* และจากนั้นก็หยุดเชื่อ (เช่น ยอห์น ผู้ให้บัพติศมา) พระเยซูใช้วลี “หลงไป” (คำกรีก *สกันดาลิด โซมาย*) เกี่ยวกับยอห์นผู้ให้บัพติศมาในลูกา 7:23 ลูกาใช้คำกรีกที่แตกต่างไปที่นี้ (8:13, *อพิสเทมิ*) แต่เพราะว่าท่านชอบมันเท่านั้นไม่ใช่เพราะว่ามันมีความหมายที่แตกต่างไป[514] ทุกวันนี้ บางครั้งผู้เชื่อแท้หยุดเชื่อเนื่องจากข้อมูลที่ได้รับที่โน้มน้าวพวกเขาถึงความเชื่อแต่ก่อนของพวกเขาว่าผิด (เช่น วิทยุที่ละทิ้งความเชื่อของพวกเขาในวิทยาลัย เปรียบเทียบ 2 คร. 11:3) การปฏิบัติของลูกาเกี่ยวกับพระคัมภีร์ตอนนี้แสดงถึงความห่วงใยของท่านเกี่ยวกับการเลิกเชื่อ (คือ การหัน ไปจากความจริง) ภายใต้อการข่มเหง

พวกเราที่ได้เติบโตในประเทศ “คริสเตียน” บางครั้งก็ล้มเหลวที่จะเห็นความสำคัญของข้อเท็จจริงที่ว่าคริสเตียนแท้ได้ปฏิเสธความเชื่อของพวกเขาในพระเยซูภายใต้อการข่มเหงที่รุนแรง (เช่น เปโตร) เราอาจมีแนวโน้มที่จะคิดว่าผู้คนที่ทำสิ่งนี้ไม่เคยเป็นผู้เชื่อแท้เลย นั่นอาจเป็นจริงในบางกรณี อย่างไรก็ตาม เราต้องจำไว้ว่าสำหรับผู้พลีชีพคริสเตียนทุกคนที่เสียชีวิตโดยไม่ปฏิเสธความเชื่อของตน ก็มีผู้เชื่อคนอื่นๆที่หลีกเลี่ยงความตายโดยการปฏิเสธมัน ที่จะกล่าวว่าอุปนิสัยของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่เคยเชื่ออย่างแท้จริงก็ไร้เดียงสาและไม่เป็นตามพระคัมภีร์ (เปรียบเทียบ 19:11-27; 2 ทธ. 2:12-13; 4:10ก)

ผู้คนที่นี้ในข้อ 13 หยุดเชื่อเนื่องจากความทุกข์ยาก แต่บรรดาผู้ที่อยู่ในข้อ 14 ทำอย่างนั้นเนื่องจากความไขว้เขว (เปรียบเทียบ มธ. 6:19-34; ลก. 11:34-36; 12:22-32; 16:13) จงสังเกตว่าพระเยซูกล่าวว่า “ผู้เชื่อ” (ข้อ 13) เหล่านี้ไม่ก่อให้เกิดผลที่เติบโต (เปรียบเทียบ ยน. 15:2) ตามความจริงแห่งข้อความนี้ เราต้องตรวจสอบแนวคิดที่ว่าผู้เชื่อแท้ทุกๆ คนนั้นเกิดผล และถ้าไม่มีผล บุคคลนั้นอาจหลงหายไป “ผล” ที่นี้คือสิ่งที่ปรากฏภายนอกที่คนอื่นเห็น ตามปกติแล้วมันคือสิ่งที่แสดงถึงชีวิตที่ภายในแต่ก็ไม่เสมอไป มันเป็นไปได้สำหรับไม้ผลที่จะไม่เกิดผลและยังคงเป็นไม้ผล ไม้ผลส่วนใหญ่ไม่เกิดผลเป็นเวลาสองสามปีแรกหลังจากการปลูก บางต้นก็หยุดเกิดผลหลังจากระยะเวลาหนึ่งและต้นอื่นๆไม่เคยเกิดผลเลย

ในโลกของทุกวันนี้ คำพยานของคริสเตียนมากมายก็นำพวกผู้ดูที่จะสรุปว่าพวกเขาไม่ใช่ผู้เชื่อ เพราะว่าพวกเขาไม่ก่อให้เกิดหลักฐานภายนอกอย่างมากถึงชีวิตของพระเจ้าภายในของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พระเยซูก็อนุญาตสำหรับความเป็นไปได้ของผู้เชื่อแท้ที่ไม่เกิดผลเติบโตเพราะว่าพวกเขายอมให้ความไขว้เขวของโลกที่จะหันเหพวกเขาไปจาก

พระวณะของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ยน. 15:2) “ความกังวล” และ “ทรัพย์สินสมบัติ” เป็นสองสิ่งที่อยู่ ณ ตอนปลายที่ตรงกันข้ามของขอบเขตของประสบการณ์ที่มีแนวโน้มที่จะขัดขวางการเกิดผล คนยากจนมีความกังวลที่คนอื่นไม่มี และคนมั่งมีมีทรัพย์สินสมบัติที่คนอื่นไม่มี อย่างไรก็ตาม คนส่วนใหญ่ปล้ำสู้กับการทดลองเหล่านี้ ลูกาเท่านั้นอ้างอิงถึง “ความสนุกสนานของชีวิตนี้” ซึ่งเป็นปัญหาที่เฉพาะสำหรับผู้่านชาวกรีกของท่านและบางทีแม้กระทั่งสำหรับคนมากขึ้นในทุกวันนี้

8:15 ลูกาบรรยายผู้เชื่อ (“ดินดี”) นี้ว่ามี “ใจที่ซื่อสัตย์ (หรือ สูงส่ง) ดิงาม” ด้วยเหตุนี้ก็นั้นถึงคุณลักษณะของบุคคล ท่านรับเอาวลีกรีกโบราณที่แสดงถึงความเจาะจงของจุดประสงค์ [515] ริชาร์ด เทนซ์ บรรยายบุคคลเช่นนี้ดังต่อไปนี้:

“... บุคคลหนึ่ง [เช่น นาธานาเอล; ยน. 1:47] แห่งธรรมชาติที่เรียบง่าย เป็นจริงและจริงจังที่สุด ผู้ได้สัตย์ซื่อต่อความสว่างที่เขามี, ขยันในการปฏิบัติหน้าที่ที่เขารู้ ผู้ที่ไม่ได้ปฏิเสธการเตรียมของพระเจ้าในเขาสำหรับการมอบของขวัญที่ดีที่สุดของพระองค์แก่เขาเป็นอย่างน้อย แม้กระทั่งความรู้ถึงพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งด้วยสิ่งทั้งหมดนี้ รู้ว่าเขาเองเป็นคนบาป ก็ไม่ยืนยันว่าเขาชอบธรรม” [516]

มัทธิวบรรยายเขาว่าเข้าใจในความสอดคล้องกับการเน้นของท่านที่การเข้าใจข้อความลึกกลับแห่งแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 13:11, 14-15, 19, 23, 25) บุคคลประเภทที่ลูกาบรรยายจะติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อ และ “เกิดผลโดยความทรหดอดทน”

“การเน้นของพระเยซูที่นี่ไม่ใช่อยู่ที่ไม่ว่าบุคคลหนึ่งพากเพียรหรือไม่มากสักเท่าไรแต่อยู่ที่ประเภทของบุคคลที่พากเพียร” [517]

โดยสรุปแล้ว ข้อ 12 ดูเหมือนที่จะพิจารณาถึงคนหลงหาย ข้อ 13 และ 14 ทั้งคนหลงหายและคนที่รอด และข้อ 15 คนที่รอด อย่างไรก็ตาม ในแต่ละกรณี การเน้นอยู่ที่การตอบสนองปัจจุบันของพวกเขาต่อพระวณะของพระเจ้าว่าเป็นความเชื่อหรือความไม่เชื่อ ไม่ใช่ผลลัพธ์สุดท้ายของการตอบสนองของพวกเขา กล่าวคือ ความรอดนิรันดร์ของพวกเขา พระเยซูเผชิญหน้ากับสี่ประเภททั้งหมดของการตอบสนองระหว่างพันธกิจของพระองค์ และพวกสาวกสมัยใหม่ก็เช่นกัน บางคนปฏิเสธที่จะเชื่อเลย (เปรียบเทียบพวกฟาริสีส่วนใหญ่) คนอื่นๆติดตามพระเยซูอย่างชั่วคราว แต่เนื่องจากการข่มเหงหรือการรักสิ่งอื่นๆก็หยุดติดตามพระองค์ (เปรียบเทียบ ยน. 6:66; ลก. 18:18-30) ความรอดของคนเหล่านี้ก็ยากที่สุดที่จะประเมิน ส่วนคนอื่นๆก็เชื่อและติดตามอย่างสัตย์ซื่อต่อไป (เปรียบเทียบ ข้อ 1-3)

3. คำอุปมาเรื่องตะเกียง 8:16-18 (เปรียบเทียบ มก. 4:21-25)

พระเยซูกล่าวต่อพวกสาวกของพระองค์ต่อไป

8:16 เป็นที่ชัดเจนว่านี่เป็นคำกล่าวอันโปรงของพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 5:15; มก. 4:21; ลก. 11:33) ในแง่ของบริบทที่นี้ “ตะเกียง” อ้างอิงถึงบุคคลที่มีความสว่างแห่งพระวาระของพระเจ้า ภายในเขาหรือเธอ บุคคลเช่นนั้นมีความรับผิดชอบที่จะให้ความสว่างส่องสว่างแก่บรรดาผู้ที่อยู่รอบๆเขา แทนที่จะปิดมันไว้จากพวกเขา

8:17 ถัดไปพระเยซูให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับคำอุปมาเรื่องตะเกียง อธิบายถึงความสำคัญของมัน พวกเขาไม่ควรที่กักตักเอาไว้เพราะว่าก่อนหน้านี้พระเจ้าได้ทำให้ความจริงเป็นความลับ ที่ตอนนี้พระเยซูกำลังเปิดเผยแก่พวกเขา ดังนั้นพระองค์ก็ต้องการให้มันที่จะถูกซ่อนไว้ต่อไป พระองค์ต้องการให้มันถูกป่าวประกาศต่อสาธารณะในตอนนี้

8:18 พระเยซูสรุปโดยการกระตุ้นให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะฟังอย่างตั้งใจต่อสิ่งที่พระองค์สอน พวกเขา ถ้าพวกเขาเชื่อสิ่งที่พระองค์บอกพวกเขา พระเจ้าจะให้ความจริงมากขึ้นแก่พวกเขา อย่างไรก็ตาม ถ้าพวกเขาไม่เชื่อ พระเจ้าจะขจัดความจริงที่พวกเขาคิดว่าพวกเขามีนั้นไปจากพวกเขาเสีย

4. กรอบคร่าวแท้ของพระเยซู 8:19-21 (เปรียบเทียบ มธ. 12:46-50; มก. 3:31-35)

เป็นที่ชัดเจนว่าลูกาขยายคำสอนนี้มาที่นี้จากการโต้เถียงแต่ก่อนของพระเยซูกับพวกเขาฟาริสีเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระองค์เพื่อที่จะจัดเตรียมการสรุปสำหรับส่วนนี้ของการสอน (เปรียบเทียบ มธ. 12:22-50; มก. 3:19-35) มันดำเนินหัวข้อของความสำคัญของการเชื่อฟังที่ได้โดดเด่นในบริบทที่มาก่อนต่อไป

พระเยซูไม่ได้ไม่ให้เกียรติสมาชิกครอบครัวมนุษย์ของพระองค์ แต่ให้เกียรติบรรดาผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้า บางคนรู้ใกล้ชิดพระเจ้าเมื่อพวกเขาอ่านพระคัมภีร์ อธิษฐาน ฟังคนตรีบางประเภท ไตร่ตรองธรรมชาติ หรือนั่งในพระวิหารขนาดใหญ่ อย่างไรก็ตาม พระเยซูสอนว่าวิธีที่จะเข้าใกล้พระเจ้าคือที่จะฟังและเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 6:46-49; ยก. 1:22-23) การเชื่อฟังนำไปยังความสัมพันธ์ที่สนิทกับพระเยซู คำกล่าวนี้คงได้ช่วยผู้อ่านดั้งเดิมของลูกาเข้าใจว่าสายโลหิตของยิวไม่ได้นำผู้เชื่อไปยังความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระเยซูมากกว่าสายโลหิตของต่างชาติ บางทีลูกาละเว้น “และน้องสาว” (ข้อ 21) ซึ่งมัทธิวและมาระโกรวมไว้ก็เพื่อความสั้น การบันทึกของท่านถึงเหตุการณ์นี้เป็นการบันทึกที่กระชับที่สุดของพระกิตติคุณสัมพันธ์

ฉ. การงานที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู 8:22-56

ส่วนนี้ค่อนข้างคล้ายกันกับการบันทึกของมาระโก ลูกาเลือกการอัศจรรย์ต่างๆที่แสดงถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูเหนือผี ความเจ็บป่วยและความตายเพื่อจะแสดงถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูในฐานะเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่เป็นพระเจ้า อีกครั้งหนึ่งท่านเน้นถึงถ้อยคำที่มีพลังของพระเยซู การอัศจรรย์เหล่านี้เปิดเผยถึงความเมตตาสงสารและความเต็มใจของพระเยซูที่จะช่วยเหลือผู้คนที่มีความต้องการอีกด้วย

1. การห้ามพายุ 8:22-25 (เปรียบเทียบ มธ. 8:18, 23-27; มก. 4:35-41)

“ส่วนที่เหลือของส่วน 8:1-9:20 ก็มุ่งไปที่คำถามนี้อย่างหนักแน่น : พระเยซูทรงเป็นใคร? (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 8:25; 9:9, 18-20; แต่ 8:28, 37, 39, 56 อีกด้วย)”[\[518\]](#)

เรื่องราวนี้พรรณนาพระเยซูว่าอยู่ในการควบคุมเต็มที่เกี่ยวกับพระองค์เองและสภาพแวดล้อมของพระองค์ จุดสูงสุดของมันไม่ใช่การห้ามพายุ แต่เป็นคำถามของพระเยซูเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู (ข้อ 25) นี่เป็นการอัศจรรย์แรกที่ลูกาบันทึกที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบุคคล มันแสดงให้เห็นว่าพระเยซูมีอำนาจอย่างเดียวกันของพระเจ้าเหนือธรรมชาติที่พระเจ้าสำแดงออกในอพยพ (อพย. 14; เปรียบเทียบ สดค. 89:8-9; 93:3-4; 106:8-9; 107:23-30; อสย. 51:9-10) พวกเขาพากันไปหาพระเยซูเพื่อการช่วยกู้ ณ ทะเล อย่างที่หลายคนได้เรียกหาพระเจ้าเพื่อความรอดในสถานการณ์ที่คล้ายกันต่างๆ

“นี่เป็นเรื่องแรกของเรื่องชุดการงานอันยิ่งใหญ่ทั้งสองอย่าง (8:22-9:17) เรื่องแรกและเรื่องที่สี่ที่ได้จัดจ่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่คำถามเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู ในขณะที่สองเรื่องที่อยู่ตรงกลางจัดเตรียมรูปแบบสำหรับกิจกรรมของสาวกสิบสองคนเช่นกัน (9:1-2)”[\[519\]](#)

8:22-23 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูอ้างอิงถึงการข้ามทะเลสาบแก่พวกเขาของพระองค์ทั้งก่อนและหลังจากที่พระองค์เข้าไปในเรือ (เปรียบเทียบ มธ. 8:18; มก. 4:35) คำสั่งของพระเยซูที่ให้ข้ามได้จัดตั้งการรับรองที่ว่าพวกเขาจะไปได้อย่างปลอดภัย อีกฟากหนึ่งเป็นฟากตะวันออก (เปรียบเทียบ ข้อ 26) ลูกาแนะนำข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซู “บรรทมหลับ” ก่อนที่ท่านอ้างอิงถึงพายุที่เกิดขึ้น บางทีเพื่อจะเน้นถึงความตรงข้ามระหว่างสภาพที่สงบสุขของพระเยซูและพายุ ท่านเน้นถึงความรุนแรงของพายุโดยการอ้างอิงถึง “ลม” สามครั้ง (ข้อ 23, 24, 25) เช่นเดียวกับโดยการบรรยายถึงมัน

8:24-25 เวลานี้แห่งการทดสอบเป็นการท้าทายต่อความเชื่อของพวกเขาในถ้อยคำของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 13) พวกเขาหยุดเชื่ออย่างชั่วคราว การกล่าวสองครั้งของพวกเขา “พระอาจารย์ พระอาจารย์” แสดงถึงความเร่งด่วนของพวกเขา พระเยซูย้ำเตือนพวกเขาถึงความไม่เชื่อของพวกเขาด้วยคำถามของพระองค์ ลูกาบันทึกการว่ากล่าวที่นุ่มนวลกว่าที่มาระโก

บันทึก (มก. 4:40) บางทีเพื่อแสดงว่า “ความเชื่อ” เป็นคุณสมบัติอันมีพลังที่เติบโตและหาคตัว (เปรียบเทียบ ข้อ 13-15) คำถามของพวกเขาแสดงถึงการขาดการรับรู้ของพวกเขาถึงอัตลักษณ์แท้ของพระเยซู (เปรียบเทียบ 9:20) พวกเขาได้เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่พวกเขาคิดเกี่ยวกับพระองค์อย่างที่ยอมรับของพวกเขาคิด ตอนนี้พวกเขาเห็นว่าพระองค์สามารถปฏิบัติภารกิจที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถทำได้ (เปรียบเทียบ สดค. 107:23-30; เปรียบเทียบ กจ. 27:13-14, 25, 34) พวกเขาควรได้วางใจในถ้อยคำของพระเยซูและระลึกถึงสดค 107

“อย่างแน่ใจแล้ว ไม่มีการบรรยายใดที่จะสอดคล้องมากขึ้นกับสมมุติฐานพื้นฐานที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า – มนุษย์”^[520]

บ่อยครั้งแล้วคริสเตียนได้มองว่าพายุนี้เป็นรูปแบบของพายุแห่งชีวิตที่เราเผชิญที่คุกคามความเชื่อของเรา (เปรียบเทียบ ยก. 1:6)

“ประเด็นของการเชื่อมโยงไม่อยู่ในสถานการณ์ที่แน่นอนที่พวกเขาเผชิญในเรื่อง แต่ในความรู้สึกแห่งการไร้ความหวังที่พวกเขามีเกี่ยวกับที่ที่พระเยซูนำพวกเขาไป เหตุการณ์ต่างๆในชีวิตของเราบางครั้งก็ละเราไว้ให้รู้สึกว้าวุ่นไม่ว่าจะเป็นในสถานการณ์ทางการงานที่เรียกให้เราที่จะทำการยืนหยัด ในความเจ็บป่วยที่รุนแรงของบุคคลอันเป็นที่รัก ในความหายนะที่ไม่ได้คาดหวังหรือในความล้มเหลวของความสัมพันธ์ สิ่งใดก็ตามของสิ่งเหล่านี้สามารถเป็นพายุที่ซึ่งเราสงสัยความดีของพระเจ้าได้ เราอาจรู้สึกได้ว่าพระเจ้าได้ละเราให้ดูแลตัวเอง”^[521]

การประสบกับการช่วยกู้ในสถานการณ์เช่นนั้นควรขยายความรู้สึกขอบคุณของเราต่อพระเยซู

2. การช่วยกู้คนผีเข้าในกาตารา 8:26-39 (เปรียบเทียบ มธ. 8:28-34; มก. 5:1-20)

ความเดือดดาลของคนผีเข้านี้ก็แย่มากกว่าความเดือดดาลของน้ำทะเลกาลิลี (เปรียบเทียบ สดค. 65:7) อำนาจผีก็เด่นชัดในโลกของกรีกแห่งผู้อ่านดั้งเดิมของลูกา ข้อเท็จจริงที่ว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในเขตแดนที่ส่วนใหญ่เป็นต่างชาติก็บ่งบอกว่าลูกาอาจได้เห็นการชมก่อนถึงพันธกิจของคริสตจักรต่อพวกต่างชาติในมัน (เปรียบเทียบ กจ. 26:18) ในการบันทึกของท่านถึงเหตุการณ์นี้ ลูกาเน้นถึง: การช่วยชายคนนั้นให้รอด (ข้อ 36) ความกลัวของผู้ดูแลเหตุการณ์ (ข้อ 37) และนรกขุมลึกในฐานะเป็นจุดหมายปลายทางชั่วคราวของพวกเขา (ข้อ 31) อย่างที่พระเยซูได้ห้ามพายุ ตอนนี้พระองค์ได้ห้ามคนที่ผีทรمانนี้

8:26-29 มาระโกและลูกาเรียกบริเวณนี้ว่า “เขตแดนของเมือง เก-ราชา” แต่มัทธิวเรียกมันว่าเขตแดนกาตารา เกอร์ริซา (ซึ่งอ้างอิงถึงว่าเป็น เกอร์ซา เคอร์ซา และเคอร์ซี) เป็นหมู่บ้านเล็กๆที่อยู่ประมาณกึ่งกลางทางชายฝั่งตะวันออกของทะเลนั้น กาตาราหนึ่งในสิบเมืองก็เป็นเมืองที่

ใหญ่กว่าซึ่งอยู่ห่างไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของปลายทิศใต้ของทะเลนั้นหกไมล์ [522] เป็นที่ชัดเจนว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่ใดที่หนึ่งใกล้กับทั้งสองเมืองนั้นบนชายฝั่งทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลนั้น เมืองที่สามพร้อมกับชื่อที่คล้ายกันคือเกรซาบางที่เป็นอย่างเดียวกันกับยารัซซึ่งอยู่ไกลออกไปทางทิศใต้และทิศตะวันออกเฉียง [523] อย่างที่ลูกาบรรยายถึงเหตุการณ์นั้น คนผีเข้าได้พบพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์เมื่อพวกเขามาถึงชายฝั่งนั้น เขาเป็นหนึ่งในคนผีเข้าสองคนแต่ลูกาและมาระโกอ้างอิงถึงหนึ่งในพวกเขาเท่านั้น (เปรียบเทียบ มธ. 8:28-34)

หมอลูกาอ้างอิงถึงอาการหลายอย่างของการผีสิงของชายคนนี้อาการเหล่านี้รวมถึงการไม่นับถือความมีเกียรติ (ความเปลือยเปล่า) ส่วนตัวของเขา การแยกตัวออกจากสังคม การถอยกลับไปยังที่พักพิงที่ไม่สะอาด การตระหนักถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู การควบคุมการพูด การตะโกน และกำลังมาก (ข้อ 27, 29) ชายคนนี้อยู่ภายใต้การควบคุมของอำนาจฝ่ายวิญญาณต่างๆที่ต่อต้านพระเยซูและน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

พวกผีในชายคนนั้นยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็น “พระบุตรของพระเจ้าสูงสุด” (เปรียบเทียบ (เปรียบเทียบ 1:32, 35; ปฐก. 14:18-22; กดว. 24:16; อสย. 14:14; ดนล. 3:26; 4:2; กจ. 16:17) พวกมันไม่ได้มีสการพระเยซูในฐานะพระเจ้า แต่ได้อ้อนวอนขอความเมตตาจากพระองค์ในฐานะพระผู้พิพากษาของพวกเขา พวกมันต้องการที่จะหลีกเลี่ยงความทรมานก่อนเวลาอันควรในนรกขุมลึก (ข้อ 31; เปรียบเทียบ มธ. 8:29; วว. 20:1-3, 10)

“จงสังเกตว่าการปรากฏของพระเยซูนี้มีประสิทธิภาพในการขับยั้งชายคนนั้นมากกว่าความพยายามทั้งหมดของเพื่อนร่วมชนบทของเขาอย่างมาก” [524]

8:30-31 บางทีพระเยซูถามถึง “ชื่อ” ของผีที่อยู่ในชายคนนั้นเพื่อผลประโยชน์ของพวกสาวกของพระองค์ “กอง” ไม่ใช่ชื่อเฉพาะแต่เป็นการระบุถึงหน่วยทางกองทัพของโรมันที่ประกอบด้วยทหารประมาณ 6,000 นาย ชื่อที่แต่งทันทีโดยไม่ได้เตรียมคือ “กองพล” สื่อสารว่าผีหลายพันคนอยู่ในชายคนนั้น (เปรียบเทียบ 8:2; มก. 5:13) “นรกขุมลึก” อ้างอิงถึงสถานที่ที่กักขังสุดท้ายของมารและ “พวกทูตสวรรค์” (พวกผี) ของมัน (เปรียบเทียบ รม.10:7; วว. 9:1-3; 11:7; 17:8; 20:1-3) พวกเขาคิดว่ามันเป็นหลุมที่มีน้ำซึ่งอยู่ลึกใต้โลก (เปรียบเทียบ 2 ปด. 2:4; ยด. 6) พระเจ้าเท่านั้นสามารถส่งพวกผีไปยังนรกขุมลึกได้ นี่เป็นข้อบ่งชี้ที่อย่างหนึ่งที่ว่าพวกผีตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า พวกสาวกควรได้เรียนรู้จากพวกมัน

8:32-33 พระเยซูอนุญาตตามคำร้องขอของพวกผีที่เกี่ยวข้องกับการชะลอการลงโทษชั่วคราวดังนั้นที่แสดงถึงความเมตตาของพระองค์ แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ส่งพวกมันไปยังสถานที่ที่มี

น้ำอีกแห่งหนึ่ง ไม่มีหลักฐานที่ว่าพวกผีอยู่ในน้ำ ดังนั้นก็เป็นที่ยืนยันว่าพระเยซูได้ฆ่าพวกมันในแนวทางที่เป็นสัญลักษณ์นี้ แม้ว่าการพิพากษาสุดท้ายของพวกมันยังคงเป็นอนาคต (วว. 20:1-3)

“การเห็นด้วยของพระเยซูต่อคำร้องขอได้ทำให้บรรดาผู้อ่านสมัยใหม่แห่งตัวบทนี้เป็นทุกข์ในแง่ของชะตาของพวกสัตว์ ในมุมมอง (ของยิว) เกี่ยวกับเรื่องราวนี้ สุกกรไม่มีค่า ที่จะทำให้พวกผีไปที่นั่นก็คือที่จะกำจัดพวกมันให้พ้นทางอย่างปลอดภัยอย่างน้อยก็สักครั้งหนึ่ง”[525]

8:34-37 สภาพภายหลังของชายคนนั้นตรงข้ามกับสภาพตอนแรกของเขา ตอนนีเขานั่งอยู่ใกล้พระบาทพระเยซูเหมือนสาวก “นุ่งผ้ามีสติสัมปชัญญะ” ฤทธิ์เดชที่พระเยซูมีเพื่อจะกระทำการเปลี่ยนแปลงเช่นนั้นทำให้ผู้คนตกใจกลัว การใช้คำกรีก โซโซ (ข้อ 36 “หายเป็นปกติ” หรือ “หายโรค” ตามตัวอักษรคือ “รอด”) ของลูกาบ่งบอกว่าชายคนนั้นกลายมาเป็นผู้เชื่อและสาวกของพระเยซู อย่างน่าเสียดายแล้ว การกลัวพระเยซูได้นำชาวเมืองนั้นที่จะปฏิเสธพระองค์

“ความกลัวของพวกเขาอาจได้เป็นปฏิกริยาแบบเชื่อผิดๆต่อฤทธิ์เดชที่เหนือธรรมชาติที่ได้อยู่ในการปฏิบัติกรอย่างชัดเจน มันอาจได้เชื่อมโยงกับการสูญเสียทางวัตถุที่เกี่ยวข้องกับการถูกทำลายของสุกกร ถ้าเป็นเช่นนั้น พวกเขาเห็นว่าพระเยซูเป็นบุคคลที่รบกวนซึ่งสนใจในการช่วยมนุษย์ให้รอดมากกว่าในความมั่งคั่งทางวัตถุ มันสะดวกมากกว่าที่จะขอให้พระเยซูไปเสีย”[526]

“ดังนั้นฉากนี้ก็เกิดก่อนเวลาในการคาดหวังของมันถึงทั้งอำนาจของข่าวประเสริฐและการต่อต้านที่มันจะดึงดูดในโลกต่างชาติ”[527]

“โลกขอร้องให้พระเยซูที่จะจากไป ซึ่งปรารถนาความสะดวกส่วนตัวของพวกเขาที่ถูกรบกวนโดยการปรากฏและฤทธิ์เดชของพระเจ้ามากกว่าโดยกองพลของพวกเขา”[528]

ดังนั้นลูกาแสดงให้เห็นว่าสาวกที่เป็นผู้อ่านของท่านเห็นว่าสิ่งนั้นเป็นผลลัพธ์ต่างๆที่พวกเขาสามารถคาดหวังได้

8:38-39 ชายคนนั้นขอต่อพระเยซูที่จะอนุญาตให้เขาที่จะติดตามพระองค์ ความปรารถนาของเขาก็เป็นที่ยกย่องแต่พระเยซูสั่งให้สาวกนี้ที่จะคงอยู่ในที่ที่เขาอยู่ในฐานะพยานต่อตัวบุคคลและฤทธิ์เดชของพระเยซูอย่างชั่วคราวเป็นอย่างน้อย ชายคนนั้นตอบสนองในฐานะสาวกที่เชื่อฟัง

และกระจายข่าวประเสริฐในบริเวณของต่างชาติที่ไม่ได้รับการเข้าถึงมาก่อน บางทีลูกาตั้งใจให้ผู้อ่านที่ระบุนสิ่งที่ “พระเยซู” ได้ทำกับสิ่งที่ “พระเจ้า” ได้ทำ (ข้อ 39) 39—คือ ถ้อยคำของลูกา “เหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่พระเยซูทรงทำต่อเขา” เป็นการกล่าวซ้ำของพระเยซู “สิ่งที่ พระเจ้า ทรงทำต่อท่าน” ซึ่งทำให้พระเยซูและพระเจ้าเป็นหนึ่งและอย่างเดียวกัน ชายคนนั้นเชื่อฟังพระเยซูเกินพอ ดังนั้น เขาเป็นต้นแบบที่ดีสำหรับผู้กลับใจเชื่อ ชาวต่างชาติที่จะเลียนแบบ พยานควรเริ่มต้นที่ที่เราอยู่ จากนั้นพระเจ้าจะเป็นเหตุให้มันที่จะขยายไป (เปรียบเทียบ กิจการของอัครทูต)

“เรื่องราวนี้เป็นตัวอย่างของสิ่งที่การกลับใจเชื่อเกี่ยวข้องคือ ความรับผิดชอบที่จะประกาศ”[529]

“การคาดหวังที่เปิดเผยมากขึ้นถึงพันธกิจของบรรดาผู้ติดตามของพระเยซูในกิจการของอัครทูต แทนไม่สามารถพบได้ ณ ระยะเวลาเริ่มแรกนี้ในการบรรยายของลูกา”[530]

3. การรักษาผู้หญิงที่เป็นโรคตกโลหิตและการทำให้ลูกสาวของไยรัสเป็นขึ้น 8:40-56

เหมือนกับผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธกันอื่นๆ ลูกาบันทึกการอัศจรรย์สองอย่างนี้ในลำดับทางประวัติศาสตร์ นี่เป็นการอัศจรรย์แฝดเดียวในหมวดพระกิตติคุณ การอัศจรรย์หนึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมการช่วยกู้จากความเจ็บป่วยและอีกอันหนึ่งจากความตาย แต่ทั้งสองอย่างแสดงถึงฤทธิ์เดชและความเมตตาสงสารของพระเยซู และความสำคัญของการวางความเชื่อของบุคคลหนึ่งในพระองค์ ความตึงเครียดที่ถูกสร้างขึ้นในเรื่องราวของไยรัสโดยการขัดจังหวะของหญิงนั้น ได้ทำลาย *ความเชื่อ* ของไยรัสและพวกสาวกในด้านหนึ่งและ *ความเมตตาสงสาร* ของพวกเขาอีกด้านหนึ่ง

ทั้งสองเหตุการณ์นี้กล่าวถึง *ผู้หญิง* สำหรับผู้ซึ่งตัวเลข “12” นั้นสำคัญอีกด้วย ตัวเลขนี้สำคัญในชีวิตของผู้หญิงแต่ละคนเนื่องด้วยเหตุผลๆที่ได้อธิบายไว้ข้างล่าง แต่บางทีมันไม่มีความสำคัญทางสัญลักษณ์ ความเต็มใจของพระเยซูที่จะชำระผู้คนที่ไม่สะอาดจากการแลกมาด้วยความเป็นมลทินทางพิธีกรรมของพระองค์เองก็เกิดขึ้นอีก (เปรียบเทียบ 7:11-17) สิ่งนี้แสดงถึงความเหนือกว่าของพระองค์เหนือธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส การอัศจรรย์สองอย่างเหล่านี้ อย่างเช่นการอัศจรรย์สองอย่างก่อนหน้านั้นก็เปิดเผยถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูเป็นหลัก

การร้องขอของไยรัส 8:40-42ก (เปรียบเทียบ มธ. 9:18-19; มก. 5:21-23)

พระเยซูกลับจากด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบไปยังด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือของมันที่เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้น ผู้ชน “ต้อนรับ” พระเยซูเพราะว่าพระองค์กลายมาเป็นที่นิยมในบริเวณนั้นโดยการทำการอัศจรรย์อื่นๆมากมาย ตำแหน่งของไยรัสในฐานะ “นายธรรมศาลา” พิสูจน์ว่าผู้นำชาวยิวที่มีอิทธิพลบางคนได้เชื่อในพระองค์ อย่างน่าสนใจแล้ว ชื่อของเขามาหมายถึง “พระองค์ [คือ พระเจ้า] จะคืนตัว” เขา

อาจได้เป็นหนึ่งใน “ผู้ใหญ่ชาวยิว” ผู้ซึ่งก่อนหน้านั้นนายร้อยได้ส่งไปเพื่อจะขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้ารักษา ทาสของเขา (7:3) ลูกาเท่านั้นเขียนว่าหญิงสาวนั้นเป็น “ลูกสาว คนเดียว” (คำกรีก *มานอกกาเนส* เปรียบเทียบ ยน. 3:16) ของไยรัส รายละเอียดนี้เพิ่มความเห็นใจของเรื่องราว ณ อายุ “ประมาณ 12” ปี เด็กหญิงชาวยิวกำลังจะกลายเป็นหญิงสาวในวัยที่แต่งงานได้[531] เป็นที่ชัดเจนว่าเธอกำลังจะตายอย่างที่ เธอกำลังจะเริ่มต้นดำเนินชีวิตในฐานะเป็นผู้ใหญ่ — ความหายนะต่อไป ไยรัสเชื่อเชิญพระเยซูไปที่ “บ้าน” ของเขา

“ดังนั้นพระเยซูจะถูกพบได้ในบ้านมากกว่าในธรรมศาลามากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นสภาพที่จะถูกกล่าวซ้ำ ในภารกิจของคริสตจักรเริ่มแรกตามกิจการของอัครทูต”[532]

การรักษาผู้หญิงที่เป็นโรคตกโลหิต 8:42ข-48 (เปรียบเทียบ มธ. 9:20-22; มก. 5:24-34)

8:42ข-43 ผู้คนที่ถูกบรรยายอย่างชัดเจนว่า “เบียดเสียด” พระเยซูและเกือบบดขยี้พระองค์ก็ได้สร้างฉาก ที่ซึ่งหญิงนั้นได้เข้าหาพระเยซู เหตุผลที่แน่นอนสำหรับโลหิตออกที่ต่อเนื่อง (“โรคตก โลหิต”) ก็ไม่เป็นที่รู้จักและไม่ตรงประเด็น สภาพนี้ส่งผลต่อความไม่สะดวก ความไม่ สบาย ความไม่สะอาดทางพิธีกรรมและความลำบากใจของเธอ ดังนั้นเธอเป็นหนึ่งในคน “ยากจน” (ส่วนเกินของสังคม) ผู้ซึ่งพระเยซูได้มาเพื่อจะนำข่าวดีมาให้ (เปรียบเทียบ 4:18-19; 7:22; 8:1-2, 10)

นักอรรถาธิบายบางคนเชื่อว่าการละเว้นของลูกาเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าเธอใช้ทรัพย์ ทั้งหมดของนางเป็นค่าหมอผู้ไม่สามารถรักษาเธอได้นั้นก็เป็นความพยายามของท่านที่จะ ปกป้องชื่อเสียงแห่งอาชีพของท่าน อย่างไรก็ตาม มันอาจได้เป็นการละเว้นที่เรียบง่ายของ รายละเอียดที่ท่านรู้สึกว่าจะไม่สำคัญในแง่ของจุดประสงค์ของท่าน ประเด็นก็คือว่าหมอกัน อื่นๆไม่สามารถรักษาผู้หญิง “เป็นเวลา 12ปี” ได้ แต่พระเยซูทั้งสามารถและได้รักษาทันที!

8:44 ความเชื่อของนางของผู้หญิงนี้ได้สร้างปัญหาสำหรับผู้อ่านบางคนอีกด้วย อย่างไรก็ตาม พระเจ้า ให้เกียรติแม้กระทั่งการแสดงออกของความเชื่อที่แปลกกว่าของเธอ (เปรียบเทียบ กจ. 5:15; 19:11-12) แม้ว่าความรู้ของเธอนั้นไม่สมบูรณ์แบบ เธอก็เชื่อว่าพระเยซูสามารถรักษาเธอ ได้ และพระเยซูให้เกียรติความเชื่อนั้น

“เธอแสวงหาฉัน [การรักษา] แม้ว่าด้วยความผิดพลาดกระนั้นก็ ด้วยความเชื่อ และเธอได้รับมันเพราะว่าความเชื่อนั้นเป็นที่รู้จักและรับรู้โดยองค์พระผู้เป็นเจ้า”

[533]

8:45-46 คำถามของพระเยซูไม่ได้เปิดเผยถึงการขาดความรู้ แต่เปิดเผยถึงความปรารถนาที่จะระบุนูญิง นั้นเพื่อว่าพระองค์สามารถเสริมกำลังและหนุนใจความเชื่อของเธอได้ บางครั้งพระเยซู เลือกว่าจะรักษาผู้คนที่ไม่ได้แสดงถึงความเชื่อในพระองค์ ที่นี้ใครคนหนึ่งที่มีความเชื่อถึง “ฤทธิ์เดช” ของพระองค์โดยปราศจากการเลือกที่มีสติของพระองค์เกี่ยวกับเธอ เป็นที่ ชัดเจนว่าพระเจ้ารักษาผ่านทางพระเยซูโดยปราศจากการรับรู้ของพระเยซู พระวิญญาณ บริสุทธิ์เป็น “ฤทธิ์เดช” ที่ทำการ (เปรียบเทียบ 5:17-19; 6:19) ในทำนองเดียวกัน บางครั้ง พระเจ้านำพระพรไปยังบุคคลต่างๆผ่านทาง *ลูกคนอื่น ๆ* (ผู้เชื่อ) ของพระองค์โดยปราศจาก ผู้เชื่อที่เป็น “ท่อ” เหล่านั้นตระหนักถึงมันโดยพระวิญญาณของพระองค์

ในการกล่าวว่า “เรารู้สึกได้ว่าฤทธิ์ชำน่ออกจากตัวเรา” พระเยซูก็หมายถึงว่า ฤทธิ์เดช *บางอย่าง* ของพระเจ้าได้ส่งผ่านจากพระองค์ไปยังอีกบุคคลหนึ่ง ไม่ใช่ที่ว่าดั่งนั้นพระองค์ ก็ประสบกับการขาดแคลนฤทธิ์เดช ลูกาเท่านั้นระบุ “เปโตร” ว่าเป็นโคมกของพวกสาวก ที่นี้บางทีก็เพื่อจะทำให้การบรรยายนั้นเป็นรูปธรรมและชัดเจนมากขึ้น

“ดั่งนั้นจึงมีอยู่ตลอดไปในคริสตจักรของพระองค์ [ของพระคริสต์] หลายคน ‘เบียดเสียด’ พระคริสต์ด้วยสติและศาสนพิธีแห่งคริสตจักรของพระองค์ กระนั้นก็ ไม่ได้ *แต่ต้อง* พระองค์ เพราะว่าไม่ได้เข้าใกล้ด้วยความเชื่อ ไม่ได้มองหาและ ดั่งนั้นก็ไม่ได้รับชีวิตและการรักษาจากพระองค์” [534]

“มันดีสำหรับเธอ ที่จริงมันจำเป็นสำหรับเธอที่ว่าการรักษาของเธอเป็นที่รู้จักกัน อย่างกว้างขวาง คนรู้จักของเธอทุกคนต้องได้รับรู้ถึงสถานะถาวรแห่งความไม่ สะอาดทางพิธีกรรมของเธอ ถ้าเธอจะได้รับการกลับไปสู่การติดต่อกันทางศาสนา และทางสังคมตามปกติ มันก็จำเป็นที่ว่ารักษาของเธอกลายเป็นเรื่องราวของ ความรู้ทางสาธารณะ ดั่งนั้นพระเยซูดำเนินการเพื่อจะดูว่าผู้คนที่รู้สิ่งที่ได้เกิดขึ้น” [535]

8:47-48 ปฏิกริยาที่ตกใจของผู้หญิงคนนี้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นเพราะความเจ็บป่วยของเธอและความไม่ เหมาะสมของเธอในการสมาคมกับฝูงชนในขณะที่ไม่สะอาดทางพิธีกรรม การหมอบ กราบของเธอที่พระบาทของพระเยซูทำให้ระลึกถึงผู้หญิงที่บาปในบ้านซีโมนคนฟาริสี (7:36-50) ผู้มีวิญญาณแห่งการขอบคุณ อีกเหตุผลหนึ่งที่พระเยซูยื่นกรานในการระบุนูญิง นั้นคือที่จะรับรองถึงการกล่าวยอมรับแห่งความเชื่อต่อสาธารณะชนของเธอในพระองค์ บางทีลูกการรวมการกล่าวยอมรับต่อสาธารณะนี้ที่ตามหลังการช่วยกู้ส่วนตัวเพื่อจะจัดเตรียม แบบอย่างที่ดีสำหรับผู้อ่านของท่านที่จะทำตาม (เปรียบเทียบ รม. 10:9-10) จากนั้น พระเยซูก็ป้องกันการใช้ใจผิดที่เป็นไปได้ว่าการรักษาของเธออาจได้เป็นผลลัพธ์ของ

เวทมนต์ โดยการถือว่ามีเป็น “ความเชื่อ” ของเธอ การอวยพรของพระเยซูผู้เรื่องราวนี้ กับเรื่องราวก่อนหน้านั้นที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงที่เป็นบาปอีกด้วย (เปรียบเทียบ 7:50) โดยการเรียกเธอว่า “ลูกหญิงเอ๋ย” พระเยซูก็รับรองตำแหน่งใหม่ของเธอในครอบครัวของพระเจ้า

“จงไปเป็นสุขเถิด” นี้ไม่ใช่แค่ ‘จงไปด้วยพระพรเถิด’ แต่ ‘จงเข้าไปในสันติสุข ในฐานะเป็นองค์ประกอบที่ซึ่งชีวิตในอนาคตของท่านควรเคลื่อนที่...” [536]

การทำให้ลูกสาวของไยรัสเป็นขึ้น 8:49-56 (เปรียบเทียบ มธ. 9:23-26; มก. 5:35-43)

8:49-50 ถ้อยคำแห่งการหนุนใจของพระเยซู เช่นเดียวกับการลำแดงถึงฤทธิ์เดชเมื่อไม่นานนี้ของพระองค์ จัดเตรียมไยรัสสำหรับสิ่งที่ติดตามมา เขาเพิ่งได้เป็นพยานถึงพระเยซูที่พิชิตความเป็นมลทินทางพิธีกรรมและความเจ็บป่วย เขาต้องเชื่อว่าพระเยซูสามารถพิชิตความเป็นมลทินทางพิธีกรรมและความตายได้ ลูกค้านั้นถึงความสุดท้ายที่น่าเศร้าของโอกาสนั้น โดยการใช้คำกริยากรีกสมบูรณ์ที่แปลว่า “เธอได้ตายแล้ว” และโดยการใส่คำกริยานี้ในตำแหน่งแรกที่เน้นแรกในประโยคนั้น คำสั่งของผู้ส่งสารบ่งบอกว่าไม่มีความหวังอีกด้วย แต่ทันใดนั้น พระเยซูเสริมความแข็งแกร่งความเชื่อของไยรัส

“ในขณะที่ความเชื่อของหญิงนั้นต้องการการสนับสนุนเพราะว่ามันจือาย ความเชื่อของไยรัสก็ต้องการที่จะทำให้สงบ ยืนหยัดและวางใจ....

“บ่อยครั้งเราดิ้นรนที่จะเข้าใจการกะเวลาของพระเจ้า ที่จริงความเชื่อมากถูกเชื่อมโยงกับการยอมรับการกะเวลาของพระเจ้าสำหรับเหตุการณ์ต่างๆ” [537]

8:51-53 ความเชื่อของไยรัสก็เด่นชัดในการดำเนิน ไปกับพระเยซูและการยอมให้พระองค์ที่จะเข้าไปในบ้านของเขา บางทีพระเยซูอนุญาตเปโตร ยอห์นและยากอบเท่านั้น (เปรียบเทียบ 9:28; กจ. 1:13) ที่จะไปกับพระองค์และพ่อแม่ของเด็กหญิงนั้น เพราะว่าบางทีห้องของเด็กหญิงนั้นเล็ก บางทีลูกาใช้ลำดับนี้สำหรับสาวกเหล่านี้เนื่องจากความโดดเด่นและการเป็นหุ้นส่วนของเปโตรและยอห์นในการเป็นผู้นำของคริสตจักรเริ่มแรก อีกเหตุผลหนึ่งที่พระเยซูยอมให้มีแค่คนจำนวนน้อยเหล่านี้อาจได้เป็นการที่จะทำให้เด็กหญิงตัวเล็ก ๆ นั้นรู้สึกเป็นที่สนใจน้อยลงเมื่อเธอ “ตื่น” [538]

อย่างสำคัญมากขึ้นนั้น คำสั่งของพระเยซูที่จะทำให้เหตุการณ์นี้เป็น ความลับ (“สั่งไม่ให้บอกใครถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น” ข้อ 56) บ่งชี้ว่าพระองค์ไม่ต้องการการเปิดเผยต่อสาธารณะที่จะมากับการกู้ชีพครั้งที่สองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (เปรียบเทียบ 7:11-17) โดย

การกล่าวอย่างนุ่มนวลว่าเด็กหญิงนั้น “นอนหลับอยู่” (คำกรีก *คาธูเคอ*) พระเยซูก็กำลังบ่งบอกว่าการตายของเธอนั้นชั่วคราวเท่านั้น (เปรียบเทียบ ยน. 11:11; 1 ธส. 4:13-14) พระเยซูแสดงถึงมุมมองของพระเจ้าเกี่ยวกับความตายไม่ใช่ของมนุษย์

“ความเห็นของพระเยซูถูกมุ่งไปที่อนาคตและไม่ใช่ออดีต มันเป็นการทำนายไม่ใช่การวินิจฉัย สภาพของเธอคือนอนหลับไม่ใช่ความตายเนื่องจากสิ่งที่พระเยซูตั้งใจที่จะทำเพื่อเธอ” [539]

เป็นที่ชัดเจนว่าเด็กหญิงนั้นได้ตายไปเพราะว่าวิญญาณของเธอได้จากร่างกายของเธอไป (ข้อ 55) มันน่าสนใจที่ว่าผู้ใดที่ผู้ใดเกี่ยวกับฤทธิ์เดชเชิงเผยพระวจนะและของประทานแห่งการรักษามองพระเยซูก็ปฏิเสธที่จะอนุญาตความเป็นไปได้ที่ว่าพระองค์อาจถูกต้อง ทำที่นี้แสดงถึงการขาดความเชื่อของพวกเขา

อย่างดั้งเดิมนั้นการอัศจรรย์นี้ก็มีสำหรับผลประโยชน์หลักของครอบครัวของไยรัสและพวกสาวกของพระองค์ มันเป็นหลักฐานที่หนักแน่นถึงความเป็นพระเจ้าของพระเยซู เพราะว่าดาเนียลได้เขียนว่า *พระเจ้า* จะทำให้คนตายเป็นขึ้นในอนาคต (ดนล. 12:2) และที่นี้ *พระเยซู* กำลังทำให้คนตายเป็นขึ้น พระเยซูแม้กระทั่งบรรยายคนตายอย่างที่ดาเนียลได้บรรยายว่านอนหลับอยู่ เพื่อจะช่วยให้พยานเหล่านี้ที่จะทำการเชื่อมโยง

8:54-56 พระเยซูเรียก “วิญญาณ” ของเด็กหญิงนั้นกลับสู่ร่างกายของเธอ (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 17:21; กจ. 9:41) เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ขึ้นพระหัตถ์ของพระองค์ (“ทรงจับมือของเด็ก”) เพื่อที่จะช่วยเหลือเธอในการนั่งไม่ใช่ที่จะส่งผ่านฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปยังเธอ ลูกาเขียนว่าเด็กหญิงนั้นได้ลุกขึ้นจากเตียงนอนขณะที่ตายของเธอ “ทันที” และสามารถที่จะกินได้ ข้อเท็จจริงต่างๆที่ชัดเจนว่าการรื้อฟื้นที่ละน้อยหรือแค่ฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ 4:39) ความประหลาดใจ (คำกรีก *เอ็กเซสเทซาน*) ของพ่อแม่ของเธอเป็นพยานถึงความเป็นจริงแห่งการอัศจรรย์นี้อีกด้วย

“หมวดพระกิตติคุณบันทึกการเป็นขึ้นทั้งสามเช่นนั้น แม้ว่าบางทีพระเยซูได้ปฏิบัติการมากกว่านั้น ในแต่ละกรณี บุคคลที่ได้เป็นขึ้นก็ให้หลักฐานแห่งชีวิต บุตรชายของหญิงมายเริ่มต้นที่จะพูด (ลก. 7:15) บุตรสาวของไยรัสเดินและกินอาหาร และลาซารัสถูกปลดปล่อยจากผ้าพันศพ (ยน. 11:44) เมื่อคนบาปที่หลงหายถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย คุณสามารถบอกมันได้โดยการพูดของเขา การเดินของเขา ความอยากอาหารของเขา และ ‘การเปลี่ยนเสื้อผ้า’ ของเขา (คส. 3:1-12) คุณไม่สามารถซ่อนชีวิตได้!” [540]

การอัศจรรย์สองอย่างนี้มีส่วนนี้ในเรื่องการงานที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซูไปสู่จุดสูงสุด ประเด็นที่ลูกานั้นตลอดคืออัตลักษณ์ของพระเยซู ผู้ซึ่งท่านนำเสนอว่าได้ใช้สิทธิ์ของความเป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ สดค. 146:7-9)

“บทเรียนที่เป็นพื้นฐานมากที่สุดในพระคัมภีร์ตอนนี้คือการรวมกันของคุณลักษณะต่างๆที่ผูกกับความเชื่อ ความเชื่อควรช่วยการริเริ่มที่จะกระทำการโดยการฟังปาพระเจ้าและกล่าวเกี่ยวกับพระองค์ กระนั้นบางครั้งมันต้องอดทน ในแง่หนึ่งความเชื่อเป็นความเร็วเต็มที่ที่ไปข้างหน้า ส่วนอีกแง่หนึ่งมันเป็นการรอคอยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราเรียกรื่องความเชื่อที่มีชีวิตชีวาซึ่งประยุกต์ใช้กับเรื่องราวของชีวิต แต่มันก็เรียกรื่องการรอคอยอันอดทนที่องค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าอีกด้วย เพราะว่าพระบิดารู้ดีที่สุด” [541]

ข. การเตรียมสาวกสิบสองคนของพระเยซู 9:1-50

ในส่วนหลักสุดท้ายนี้ที่บรรยายถึงพันธกิจของพระเยซูในและรอบๆกาลิลี (4:14-9:50) ลูกาก็เน้นถึงการเตรียมพวกสาวกของพระองค์ของพระเยซูสำหรับการต่อต้านที่อยู่ข้างหน้าพวกเขา นี่เป็นจุดสูงสุดของพันธกิจของพระเยซูในกาลิลี และเหตุการณ์เหล่านี้จัดตั้งสะพานไปสู่ส่วนหลักที่เฉพาะของลูกานในเรื่องการเดินทางไปยังเยรูซาเล็มของพระเยซู (9:51-19:10)

ก่อนหน้านั้นลูกานับที่พระเจ้าสอนและรับรองการสอนของพระองค์ด้วยการอัศจรรย์ส่วนใหญ่ที่ทำกลางและกับผู้คนโดยทั่วไป พระเยซูทำอย่างนั้นด้วยฤทธิ์เดชและความเมตตาสงสาร ระหว่างเวลานั้นพวกสาวกปรากฏในตัวบทในฐานะสหายของพระเยซู ตอนนี้พระเยซูเริ่มที่จะปรนนิบัติสาวกสิบสองคนอย่างเจาะจงมากขึ้น จุดจุดจ่อของการอบรมนี้คืออัตลักษณ์ของตัวบุคคลของพระองค์อย่างเริ่มแรกและอย่างเป็นส่วนใหญ่ อีกสองหัวข้อครอบครองส่วนนี้คือ การทนทุกข์ที่พระเยซูจะทนและความจำเป็นแห่งการทำตามเส้นทางเดียวกันแห่งการรับใช้ของพวกสาวกของพระองค์ที่จะส่งผลต่อการทนทุกข์สำหรับพวกเขาเช่นกัน

1. ภารกิจของสาวกสิบสองคนต่ออิสราเอล 9:1-6 (เปรียบเทียบกับ มธ. 9:35-11:1; มก. 6:6b-13)

นี่เป็น “การสอดเข้าไประหว่างสองสิ่ง” หรือส่วนที่ไขว้เปลี่ยนในการออกแบบไว้ (เปรียบเทียบกับ 8:40-56) ตามปกติแล้วกลไกทางโครงสร้างนี้ให้ออกภาพต่อส่วนทั้งหมดและจ่อความสนใจไปที่ส่วนกลางของมันหนึ่ง พระเยซูส่งสาวกสิบสองคนไปในภารกิจการประกาศตลอดกาลิลี สอง ลูกาดำเนินเข้าไปในระยะเวลาแห่งภารกิจที่เหมาะสมของพวกเขาคือข้อมูลเกี่ยวกับการที่เฮโรด แอนทิปาสและผู้คนรับรู้ว่าพระเยซู สาม ผู้เขียนบันทึกการกลับของสาวกสิบสองคนไปยังพระอาจารย์ของพวกเขา ภารกิจทั้งหมดบอกเหตุล่วงหน้า

ถึงภารกิจในภายหลังของสาวกเหล่านี้และสาวกคนอื่นๆ ไปยังที่สุดปลายแผ่นดินโลกที่กิจการของอัครทูตบันทึก

“อย่าง que การปฏิบัติในนาซาเร็ธเป็นประเภทของการซ้อมใหญ่สำหรับการทนทุกข์ของพระเยซู ดังนั้นภารกิจนี้ก็เป็นบางสิ่งเกี่ยวกับการซ้อมใหญ่สำหรับบทบาทหลังวันฟื้นเทออสต์ของสาวกสิบสองคน”^[542]

บทเรียนที่พระเยซูสอนเกี่ยวกับการฟังพาทิพระเจ้าและการปฏิบัติ โดยมนุษย์ก็ประยุกต์ใช้กับภารกิจของคริสตจักรในยุคปัจจุบัน คำสั่งของพระเยซูต่อมิชชันนารีของพระองค์แทนที่จะเป็นกิจกรรมของมิชชันนารีก็เป็นหลักของส่วนนี้ อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านต้องแยกแยะหลักการพื้นฐานต่างๆ ที่พระเยซูสอนอย่างระมัดระวังจากคำสั่งที่เจาะจงต่างๆ ที่พระองค์หมายถึงสำหรับภารกิจที่เฉพาะนี้และไม่ใช่ภารกิจอื่น

9:1-2 ลูกาเท่านั้นบันทึกว่าพระเยซูมอบทั้ง “ฤทธิ์เดช” (คำกรีก *ดูนามิส* ความสามารถ) และ “สิทธิอำนาจ” (คำกรีก *เฮกซูซิอา สิทธิที่จะใช้ฤทธิ์เดช*) แก่สาวกสิบสองคน นี่เป็นคุณสมบัติอย่างเดียวกันสองอย่างที่ลูกาบันทึกถึงก่อนหน้านั้นว่าผู้คนแห่งนาซาเร็ธถือว่าเป็นของพระเยซู (4:36) การบันทึกของพระกิตติคุณที่คล้ายกันก็อ้างอิงถึงสิทธิอำนาจเท่านั้น ในทั้งพระกิตติคุณของท่านและในกิจการของอัครทูต ลูกาเน้นถึงการใช้ได้ของการประกาศข่าวประเสริฐด้วยหมายสำคัญและการอัศจรรย์

เนื่องจากว่า พวกครุสสอนทั้ง สามารถทำการอัศจรรย์ที่มีพลังเช่นกัน โดยอำนาจของซาตาน (เปรียบเทียบ กจ. 13:6-10; 19:13) ดังนั้นมันก็จำเป็นที่พวกเขาของพระเยซูรับรองการประกาศของพวกเขาด้วยการอัศจรรย์ที่มีพลังอย่าง que พระเยซูได้ทำ สาวกสิบสองคนได้รับสิทธิอำนาจ “เหนือผีทั้งหลาย” ไม่มีใครจากพวกมันที่พิสูจน์ว่ามีพลังเกินไปสำหรับพวกเขา หน้าที่หลักของพวกเขาของสาวกคือที่จะประกาศแผ่นดินของพระเจ้าและวิธีของพวกเขาเกี่ยวกับการแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าอยู่เบื้องหลังการประกาศของพวกเขา โดยการทำการอัศจรรย์ ดังนั้นพวกเขาทำตามแบบอย่างของพระเยซู (เปรียบเทียบ 8:26-56; 9:11) เหมือนกับพระองค์ พวกเขาจะต้องแสดงถึงความหวังโยที่มีต่อจิตวิญญาณของผู้คนแต่ต่อร่างกายของพวกเขาอีกด้วย

9:3 สาวกสิบสองคนจะต้องวางใจพระเจ้าที่จะจัดเตรียมอาหาร การปกป้องและที่พักพิงประจำวันของพวกเขา (เปรียบเทียบ 8:14) พวกเขาจะต้องไม่กระหังที่จะเอา “ไม้เท้า” (คำกรีก *ฮาบดอส*) ไปด้วยซึ่งถูกใช้ในการเดินทางไกลทางเท้า (เปรียบเทียบ มธ. 10:10) ในอีกด้านหนึ่ง มาระโกเขียนว่าพระเยซูสั่งให้สาวกสิบสองคนเอาไม้เท้าไปด้วย (คำกรีก *ฮาบดอส* มก. 6:8) ทางแก้ไขต่อความขัดแย้งที่เด่นชัดนี้อาจจะเป็นว่า *อย่างเริ่มแรก* นั้นพระเยซูไม่ว่า

อนุญาตหรือห้ามการเอาไม่ทำไปด้วย และ ภายหลัง ก็ทำสิ่งตรงกันข้าม การห้ามบ่งบอกถึงภารกิจแห่งช่วงเวลาที่สูงและการอนุญาตบ่งบอกถึงการยินยอมสำหรับความสะดวก

ยิ่งกว่านั้นพระเยซูห้ามการเอาย่ำไป (คำกรีก *เพรา*) สำหรับความจำเป็นต่างๆของพวกเขา (คือ ย่ำของขอทาน [\[543\]](#)) อาหาร เงินหรือชุดชั้นในพิเศษ (คำกรีก *ชิตอน*) ในแง่ของข้อจำกัดเหล่านี้ มันดูเหมือนว่าพระเยซูคาดหวังภารกิจสั้นๆสำหรับสาวกสิบสองคน (ข้อ 10) พวกเขาสามารถดำเนินชีวิตเช่นนี้ได้อย่างชั่วคราวแต่ไม่ใช่อย่างถาวร ยิ่งกว่านั้น วิถีชีวิตที่เรียบง่ายของพวกเขาบ่งบอกถึงการจวนเจียนของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ที่พวกเขาไปประกาศ พระเยซูไม่ต้องการให้พวกเขาออกไปในฐานะเป็นขอทานอย่างที่ผู้สนับสนุนของศาสนาอื่นๆประพฤตินั้นในฐานะเป็นตัวแทนของพระองค์[\[544\]](#)

9:4 พวกสาวกจะต้องยอมรับความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่คนอื่นๆจะนำเสนอแก่พวกเขา แต่พวกเขาจะต้องไม่ย้ายจากบ้านหนึ่งไปยังอีกบ้านหนึ่งโดยไม่จำเป็น การจากบ้านหนึ่งไปยังอีกบ้านหนึ่งบางทีก็บ่งบอกว่าพวกเขากำลังแสดงหาการต้อนรับที่ดีกว่าและสิ่งนี้จะถูกเจ้าบ้านของพวกเขา ผู้คนที่ต้อนรับสาวกสิบสองคนจะเป็นการแสดงถึงการสนับสนุนที่มีต่อพระเยซู เนื่องจากว่าพวกสาวกของพระองค์เป็นตัวแทนของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3 ยน. 5-7)

9:5 ผู้เดินทางชาวยิวบ่อยครั้งแล้วสะบัด “ผงคลีออก” จากเท้าของพวกเขาเมื่อพวกเขากลับจากการเดินทางในเขตแดนของต่างชาติเพื่อจะปฏิเสธความไม่สะอาดของคนต่างชาติในทางสัญลักษณ์[\[545\]](#) เมื่อสาวกสิบสองคนทำสิ่งนี้ มันก็แสดงถึงการปฏิเสธผู้ไม่เชื่อที่ไม่ได้ยอมรับข่าวสารของพวกเขาและพวกเขา (เปรียบเทียบ กจ. 13:51; 18:6) มันกล่าวในเชิงสัญลักษณ์ว่าคนอิสราเอลที่ปฏิเสธการประกาศของพวกสาวกก็ไม่ดีกว่าคนต่างชาติที่ไม่เชื่อ เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูหมายถึงว่านี่ไม่ใช่แค่เครื่องหมายของการปฏิเสธส่วนตัวแต่เป็นการปฏิเสธทั้งเมืองเป็นหลักอีกด้วย (เปรียบเทียบ มธ. 10:14-15)

9:6 ลูกาสรุปภารกิจของสาวกสิบสองคนอย่างสั้นๆ “ทุกแห่งหน” หมายถึง ทุกๆที่ในเขตนั้นของกาลิลี (เปรียบเทียบ มธ. 10:5-6) บางทีลูกาจะคำไว้แบบไม่ได้นิยามเพื่อว่าผู้อ่านคริสเตียนของท่านจะเห็นความคล้ายกันกับพระมหาบัญชา

ดังนั้นพวกสาวกของพระเยซูทำการเดินทางในกาลิลีเป็นคู่ (มก. 6:7) อย่างที่พระเยซูได้ทำการเดินทางในกาลิลีกับพวกเขา พวกเขาทำงานอย่างเดียวกันที่พระองค์ได้ทำคือ “การประกาศ” และ “การรักษา” (เปรียบเทียบ กิจการของอัครทูต)

2. ข้อสงสัยของเฮโรดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซู 9:7-9 (เปรียบเทียบ มธ. 14:1-3; มก. 6:14-16)

ประเด็นที่สำคัญในการประกาศของพระเยซูและสาวกสิบสองคนระหว่างพันธกิจของพวกเขาในกาลิลีคือ อัตลักษณ์ของพระเยซู ลูกาแสดงถึงความเป็นศูนย์กลางของประเด็นนี้โดยการใส่ส่วนปัจจุบันนี้ไว้ในศูนย์กลางแห่งการบันทึกของท่านเกี่ยวกับภารกิจของสาวกสิบสองคน มันเน้นถึงการโต้เถียงเกี่ยวกับ อัตลักษณ์ของพระเยซู เฮโรด แอนทิพาสกล่าวคำถามที่สำคัญในข้อ 9: “คนนี่...เป็นใครกันแน่” ยิ่งกว่านั้น ส่วนนี้จัดเตรียมแนวทางสำหรับการกล่าวยอมรับของเปโตร (ข้อ 18-20) และคำแนะนำของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์ในหัวข้อนี้ที่ตามมา ยิ่งกว่านั้นมันแนะนำการพบปะของพระเยซูกับเฮโรดที่ลูกาพัฒนาในภายหลัง (13:31-32; 23:6-12)

เป็นที่ชัดเจนว่าทุกคนในกาลิลีกำลังกล่าวถึงพระเยซูรวมถึงเจ้าหน้าที่รัฐบาลระดับสูงที่สุด อย่างไรก็ตาม ผู้คนกำลังสรุปสิ่งที่แตกต่างเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูที่ลูกาบันทึก มาระโกเขียนว่าเฮโรดเชื่อว่าพระเยซูเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมาที่ได้เป็นขึ้นจากตาย (มก. 6:16) อย่างไรก็ตาม ลูกากล่าวว่าเฮโรดสงสัยว่าใครที่พระเยซูอาจเป็น (ข้อ 9) การแก้ไขอาจจะเป็นว่าเฮโรดคิดรอบคอบก่อนและจากนั้นก็ตัดสินใจว่าพระเยซูเป็นยอห์น โดยการรวมคำถามของเฮโรดไว้ในการบรรยายของท่าน ลูกาก็บ่งชี้ว่าคำตอบที่ผู้คนให้ต่อคำถามของเฮโรดนั้นไม่เพียงพอ เฮโรดดูเหมือนไม่สามารถที่จะทำการตัดสินใจได้อย่างเช่นคนอื่น ๆ หลายคน

ลูกาท่านเขียนรวมไว้ว่าเฮโรดได้พยายามที่จะรู้จักพระเยซูเรื่อยไป (ข้อ 9) อย่างที่เหตุการณ์ภายหลังต่างๆ ได้เปิดเผย ความอยากรู้อยากเห็นและความเป็นปรปักษ์กระตุ้นเขาแทนที่จะเป็นความเชื่อ

3. การเลี้ยงคน 5,000 คน 9:10-17 (เปรียบเทียบ มธ. 14:13-21; มก. 6:30-44; ยน. 6:1-13)

นี่เป็นการอัศจรรย์เดียวที่ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่บันทึก มันสำคัญเพราะว่ามันเป็นจุดสูงสุดของการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ที่รับรองตัวบุคคลของพระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดด. 146:7).^[546] บางทีมันเป็นการสำแดงที่มีพลังมากที่สุดแห่งความเป็นพระเจ้าของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์

“จากการที่ถูกตีกรอบด้วยความสับสนของเฮโรดและการยืนยันที่มั่นใจของเปโตร การบันทึกก็เกี่ยวกับการเลี้ยงที่ถูกตั้งใจโดยลูกาที่จะทำการส่งเสริมที่พิเศษต่อความเข้าใจถ่องแท้ของพวกสาวกผู้อัตลักษณ์ของพระเยซู” ^[547]

พระเยซูทำการอัศจรรย์นี้เพื่อประโยชน์ของพวกเขาเป็นหลัก แม้ว่าเนื่องจากความเมตตาสงสารที่มีต่อผู้คนอีกด้วย ลูกาไม่ได้บันทึกถึงการตอบสนองของผู้คนที่มีความมั่นใจ การบันทึกของท่านเปรียบเทียบความไม่

เพียงพอของพวกสาวกกับความสามารถของพระเยซูที่จะช่วยเหลือฝูงชน[548] ความเมตตาสงสารของพระเยซูที่มีต่อผู้คนตรงกันข้ามกับความไม่หวังใยของพวกสาวกอีกด้วย

9:10 ข้อเปลี่ยนผ่านนี้แสดงถึงการสิ้นสุดของภารกิจที่พิเศษของสาวกสิบสองคน (ข้อ 1-6) ตอนนี้อยากเรียกพวกเขาว่า “อัครทูต” (มิชชันนารี) อีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 6:13) บางทีในการคาดหวังถึงพันธกิจของพวกเขาในกิจการของอัครทูตในฐานะตัวแทนที่มีสิทธิอำนาจของพระเยซู พวกเขารายงานต่อพระเยซูในฐานะสิทธิอำนาจของพวกเขา (เปรียบเทียบ กจ. 14:26-28)

“จะเป็นอะไรที่วิเศษมากถ้าคริสตจักรกลับไปสู่วิธีแบบอัครทูตนี้ ถ้ามันจะกล่าวว่: เราจะไม่เผยแพร่การรายงานใดๆถึงสิ่งที่เรากำลังทำอยู่ การรายงานทั้งหมดควรถูกมอบแต่พระเยซูและไม่ใช้แก่โลก”[549]

จากนั้นพระเยซูพาพวกเขาไปตามลำพังยังเขตของ “เบธไซดา” จูเลียสเพื่อการพัก (มก. 6:31) และเพื่อการแนะนำเพิ่มเติม เมืองนี้ตั้งอยู่ใกล้กับชายฝั่งทิศตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลสาบกาลิลีคือแก่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

“ในฐานะเป็นวิทยากรอันเป็นที่นิยม วานซ์ ฮาฟเนอร์เคยกล่าวว่า ‘ถ้าเราไม่แยกออกมาและพักผ่อน เราจะแยกจากกัน’”[550]

9:11 ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่เขียนว่าพระเยซูต้อนรับฝูงชนที่มาหาพระองค์ โดยการทำอย่างนั้น ท่านก็พรรณนาว่าพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่พร้อมเสมอผู้พร้อมและเต็มใจที่จะช่วยบรรดาผู้ที่มาหาพระองค์ (เปรียบเทียบ ฮบ. 13:8)

9:12-13 อย่างไม่สงสัยแล้วพระเยซูใช้การแนะนำนี้ในฐานะเป็นกลไกทางการสอนเพื่อจะเผชิญหน้าสาวกสิบสองคนด้วยความไม่เพียงพอของแหล่งของพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะหันไปหาพระองค์สำหรับการช่วยเหลือ (เปรียบเทียบ 2 พกษ. 4:42-44) พวกเขาได้สอบตกการทดสอบนี้และคิดถึงการซื้ออาหาร ผู้คนที่ไม่ใช่คนท้องถิ่นต้องการที่พักสำหรับกลางคืนซึ่งเป็นรายละเอียดที่ลูกาเท่านั้นบันทึก

9:14-17 การบันทึกของลูกาที่นี่ก็ไม่แตกต่างอย่างสำคัญจากคนอื่นๆ การอัศจรรย์นี้แสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้เชื่อกลายมาเป็นหุ้นส่วนกับพระเยซูในการปฏิบัติการภารกิจของพระองค์ พระองค์ก็สามารถทำให้พวกเขาสามารถที่จะเตรียมพระพรที่ใหญ่ขึ้นเพื่อคนอื่นๆ ได้มากกว่าที่พวกเขาสามารถทำได้ด้วยพวกเขาเอง และพระองค์เอาใจใส่พวกเขาผู้รับใช้ของพระองค์อย่างดีสาวกแต่ละคนได้รับตะกร้าแห่งเศษอาหาร “ที่เหลือ” การขาดหายไปของการอ้างอิงถึง

การตอบสนองของฝูงชนในการบันทึกของพระกิตติคุณสัมพันธจักรจ่อความสนใจไปที่ผลลัพธ์ต่างๆของการอัศจรรย์นี้ มันต้องนำอีกคำถามหนึ่งออกมา พระเยซูทรงเป็นใคร?

“ในแนวทางที่โดดเด่น การเล็งนั้นเป็นตัวอย่างประกอบในเชิงอุปมาของวิธีที่ซึ่งบรรดาผู้ที่รับใช้พระองค์จะต้องเข้าถึงความจำเป็นของมนุษยชาติ หน้าที่ของพวกเขาคือที่จะมอบทุกสิ่งที่มีแด่พระองค์ และจากนั้นก็เชื่อฟังพระองค์ไม่ว่าความสุขและปัญญาทางโลกจะส่งยิวินั้นอย่างไรก็ตาม” [551]

4. การกล่าวยอมรับแห่งความเชื่อของเปโตร 9:18-27

ลูกาเท่านั้นบันทึกการกล่าวยอมรับถึงความเชื่อของเปโตรหลังจากการเล็งคน 5,000 ของพระเยซูทันที การเรียบเรียงเนื้อหานี้เน้นถึงอัตลักษณ์ของพระเยซู เฮอร์โศด (9:9) และคน 5,000 คน (9:101-7) สงสัยอัตลักษณ์ของพระเยซูอย่างชัดเจนและโดยปริยายตามลำดับ ลักษณะสำคัญทางอัตลักษณ์ก็โดดเด่นอย่างมากในลูกา เพราะว่าพระเยซูเป็นสิ่งทั้งหมด

มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับหญิงที่ชราคนหนึ่งที่เคยนั่งในแถวหน้าของโบสถ์ของเธอ เธอเชื่อว่านักเทศน์ทุกคนควรยกย่องพระเยซูเมื่อเขาเทศนา ดังนั้นเธอจะพูดกับใครก็ตามที่กำลังเทศนาระหว่างคำเทศนาของเขา การเริ่มต้นของเนื้อหาของเขา เธอจะตะโกนว่า “จงทำให้พระองค์สูงขึ้น” หมายถึง “จงยกพระเยซู!” ถ้าเขาล้มเหลวที่จะทำอย่างนั้น เธอจะร้องออกมาอีกว่า “จงทำให้พระองค์สูงขึ้น!” ถ้านักเทศน์นั้นไม่ได้มีอะไรมากที่จะกล่าวเกี่ยวกับพระเยซู เขาก็อยู่ในช่วงเวลาอันยาวนานและยากลำบากจากพี่สาวคนนี้ เพราะว่าเธอจะร้องออกมาต่อไปว่า “จงทำให้พระองค์สูงขึ้น!” นั่นเป็นคำแนะนำที่ดีสำหรับนักเทศน์คนใดก็ตาม เราต้องทำให้แน่ใจว่าเราทำให้พระองค์เป็นสิ่งหลัก

“ตอนนี้ส่วน 8:1-9:20 ไปสู่เป้าหมายสุดท้ายของมัน ในที่สุดแล้วตอนนี้เป็นครั้งแรกที่มี การตอบสนองของมนุษย์ที่สอดคล้องกับการนำเสนอที่พระเจ้าได้ทำเกี่ยวกับทูตของพระองค์ล่วงหน้าในข่าวประเสริฐระยะแรกๆ (1:4-2:52) สิ่งนี้จะเป็นเวลาที่ลูกาจะสร้างส่วนที่เหลือของการบรรยายของท่านบนมันพร้อมกับจุดจ่อใหม่ของมันจากประเด็นนี้ในเรื่องการทนทุกข์ที่กำลังมาถึงในเยรูซาเล็ม” [552]

การบันทึกของลูกามีสามส่วน: คำถามของพระเยซูและคำตอบของเปโตร การทำนายของพระเยซูถึงการทนทุกข์ของพระองค์ และการอธิบายของพระเยซูถึงความหมายโดยนัยสำหรับพวกเขา

คำถามของพระเยซูและคำตอบของเปโตร 9:18-20 (เปรียบเทียบ มธ. 16:13-16; มก. 8:27-29)

ลูกาละเว้นหลายเหตุการณ์ที่นี้ที่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆรวมไว้ (มธ. 14:22-16:12; มก. 6:45-8:26; ยน. 6:16-66) โดยการทำอย่างนั้น ท่านก็เชื่อมโยงคำถามโดยเฮโรดและฝูงชนเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของพระเยซูกับคำตอบของเปโตรต่อคำถามนั้น การเลือกเนื้อหาช่วยให้ผู้อ่านเห็นว่าคำถามเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของ พระเยซูสำคัญต่อลูกาอย่างมาก มันควรจะสำคัญต่อผู้ประกาศข่าวประเสริฐทุกคน

9:18-19 ข้อเท็จจริงที่ว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นใกล้ซีซารียา ฟิลิปปี (มธ. 16:13; มก. 8:27) ไม่สำคัญต่อลูกา ท่านอาจมองมันเป็นรายละเอียดที่ไขว้เขวแม้ว่าเหตุการณ์นั้นปรากฏในเขตแดนของต่างชาติ

อย่างไรก็ตาม ลูกาท่านอ้างอิงว่าพระเยซู “กำลังอธิษฐาน” ลูกาอาจได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะผูกเหตุการณ์นี้กับการเลี้ยงคน 5,000 คนเมื่อพระเยซูอธิษฐานเช่นกัน (ข้อ 16) ดังนั้นท่านนำเสนอการเลี้ยงและการเปิดเผยต่อเปโตรว่าเกิดขึ้นในการตอบต่อการอธิษฐาน การฟังพาที่เป็นแบบอย่างของพระเยซูที่พระบิดาของพระองค์เป็นหนึ่งในการเน้นที่เฉพาะของลูกา (เปรียบเทียบ 3:21; 6:12; 11:1; และข้ออื่นๆ) ท่านแสดงว่าพระเยซูอธิษฐานก่อนเหตุการณ์ที่สำคัญมากมายในพันธกิจของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์กำลังอธิษฐานเป็นส่วนตัวแม้ว่าพวกสาวกอยู่กับพระองค์ (เปรียบเทียบ 11:1)

พระเยซูจดจ่อความสนใจไปที่ประเด็นที่สำคัญแห่งอัตลักษณ์ของพระองค์กับคำถามของพระองค์ พระองค์ต้องการให้พวกสาวกบอกพระองค์ว่าใครที่ “ฝูงชน” (คำกรีก *อ็อกลอย* ฝูงชนที่ไม่อุทิศตน) เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็น ท่านหมายถึงบทบาทอะไรที่ผู้คนเชื่อว่าพระองค์ได้บรรลุ พวกสาวกตอบสนองด้วยมุมมองต่างๆที่ลูกาเปิดเผย (เปรียบเทียบ ข้อ 7-8)

9:20 จากการกล่าวเพื่อสาวกคนอื่นๆ เปโตรก็ตอบว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (“พระคริสต์”) ผู้ซึ่ง “พระเจ้า” ได้ส่งมา (สดด. 2:2; ดนล. 9:26; เปรียบเทียบ อสย. 9:6-7; 11:1-16) ในการกล่าวสิ่งนี้ เปโตรก็ปฏิเสธความคิดเห็นที่ว่าพระเยซูทรงเป็นแค่ผู้เผยพระวจนะ แม้กระทั่งหนึ่งในผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ส่วนหลังนี้คือการที่ชาวมุสลิมมองพระเยซูอย่างไร ในทุกวันนี้ อย่างไรก็ตาม เปโตรเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่ถูกสัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิม

มันไม่ยากที่จะรู้สิ่งที่แนวคิดของเปโตรเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์เป็นเมื่อท่านทำการกล่าวยอมรับแห่งความเชื่อนี้ เมื่อน้องชายของเปโตรเชื่อเชิญท่านที่จะมาและดูพระเยซูในตอนแรก อันครู้อ้างอิงถึงพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ (ยน. 1:41) อย่างไรก็ตาม คนยิวส่วน

ใหญ่แห่งสมัยของเปโตรเชื่อว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นพงศ์พันธุ์ของดาวิดผู้จะโค่นล้มพวกโรมันและสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้าในโลก พวกเขาไม่ได้มองพระองค์ว่าเป็นพระเจ้า

มีทิวทัศน์ที่การกล่าวยอมรับเต็มทีของเปโตรซึ่งรวมถึง “พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (มธ. 16:16) นี่เป็นข้อความที่ชัดเจนเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ทำไมลูกาไม่ได้รวมวลีนั้นไว้ เนื่องจากว่ามันคงได้อธิบายถึงสิ่งที่เปโตรหมายถึง? บางทีท่านไม่เห็นว่ามันจำเป็น เนื่องจากว่าชื่อเรียก “พระคริสต์” มีความหมายเหมือนกันกับพระเสลียห์ที่เป็นพระเจ้าท่ามกลางพวกต่างชาติผู้ซึ่งลูกา (และมาระโก) เขียนถึง (เปรียบเทียบ 1 ยน. 5:1) ดังนั้นลูกาคูเหมือนจะได้ทักท้วงเอาว่าผู้อ่านของท่านจะเข้าใจการกล่าวยอมรับของเปโตรถึงพระเยซูในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์ เป็นการกล่าวยอมรับถึงความ เป็นพระเจ้าของพระองค์

คำทำนายของพระเยซูถึงการทนทุกข์ของพระองค์ 9:21-22 (เปรียบเทียบ มธ. 16:17-23; มก. 8:30-33)

ลูกาละเว้นการทำนายของพระเยซูถึงคริสตจักร (มธ. 16:17-19) การว่ากล่าวพระเยซูของเปโตร (มธ. 16:22; มก. 8:32) และการว่ากล่าวเปโตรของพระเยซู (มธ. 16:23; มก. 8:33) การละเว้นเหล่านี้ทำให้ท่านสามารถที่จะจดจ่อที่คำทำนายของพระเยซูถึงการทนทุกข์ของพระองค์และการทรงเรียกของพระองค์ที่มีต่อพวกสาวกที่จะรับกางเขนของพวกเขาและตามพระองค์ ชะตาของพระเยซูเป็นหลักในส่วนนี้

เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูกระตุ้นให้พวกสาวกที่จะไม่เผยแพร่อัตลักษณ์แท้ของพระองค์ เพราะว่าสิ่งนี้ได้ส่งผลต่อความกดดันที่ไม่จำเป็นจากฝูงชนชาวยิว พระองค์จะป่าวประกาศความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ต่อสาธารณะ ณ เวลาที่เหมาะสมกล่าวคือ ในการเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต ถัดไปพระเยซูให้การทำนายที่ชัดเจนแรกของพระองค์ถึงการทนทุกข์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 2:35; 5:35) ในแง่ของสิ่งที่พระเยซูจำเป็นต้องสอนพวกสาวก พวกเขาก็จำเป็นที่จะได้ยินว่าการปฏิเสธ ความตายและการเป็นขึ้นจากตายรออยู่ข้างหน้าสำหรับพระองค์ ทุกๆครั้งที่พระเยซูบอกพวกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์ พระองค์ก็บอกพวกเขาอีกว่าพระองค์จะถูกทำให้เป็นขึ้นอีก พระองค์เพิ่มความหวังแก่การป่าวประกาศถึงการสิ้นของพระองค์แต่ละครั้ง กระนั้นพวกสาวกก็ล้มเหลวอย่างต่อเนื่องที่จะเข้าใจสิ่งที่พระองค์หมายถึง

การใช้ชื่อเรียกพระเจ้าของพระเยซู “บุตรมนุษย์” (ข้อ 22) สนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่าเปโตรตระหนักถึงความ เป็นพระเจ้าของพระเยซู เป็นสิ่งเหมาะสมที่จะใช้ชื่อเรียกนี้เมื่อก้าวถึงการถูกปฏิเสธของพระองค์ เนื่องจากพันธสัญญาเดิมได้ทำนายถึงการปกครองที่มีสง่าราศีของบุตรมนุษย์ (ดนล. 7:13-14) พวกสาวกได้เห็น พระเยซูทำให้สองคนเป็นขึ้นจากตายคือบุตรชายของหญิงม่ายและบุตรสาวของไยรัส ความล้มเหลวของพวกเขาก็จะเข้าใจว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์และเป็นขึ้นจากตายก็ไม่ใช่เนื่องจากความเป็นไปไม่ได้

แท้จริงของมันแต่เนื่องจากความไม่น่าจะเป็นไปได้ของมัน (จากจุดยืนของพวกเขา) เนื่องจากว่าพระเยซูทรงเป็น “บุตรมนุษย์”

ความหมายโดยนัยสำหรับพวกสาวก 9:23-27 (เปรียบเทียบ มธ. 16:24-28; มก. 8:34-9:1)

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงผลลัพธ์ต่างๆสำหรับพวกสาวกผู้เลือกที่จะติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อในแง่ของการปฏิบัติเสขของพระองค์

9:23 “ทุกคน” ต้องเป็นพวกสาวกเมื่อพิจารณาถึงบริบท (ข้อ 18) “ติดตาม” พระเยซูหมายถึงการกลายมาเป็นสาวกของพระองค์ การปฏิบัติตนเองเป็นพื้นฐานมากกว่าการปฏิบัติสิ่งต่างๆ มันเกี่ยวข้องกับการละทิ้งความทะเยอทะยานและความปรารถนาส่วนตัวของบุคคลหนึ่งเพื่อที่จะบรรลุน้ำพระทัยของพระเจ้า มันหมายถึงการดำเนินชีวิตเพื่อเห็นแก่พระองค์มากกว่าตัวเราเอง อาชญากรที่ไปสู่การถูกตรึงตามปกติแล้วก็แบกท่อนไม้ (คำกรีก *พาทีบูลัม*) แห่งกางเขนของพวกเขาเอง [553] ดังนั้นการแบก “กางเขน” ของบุคคลหนึ่งเองบ่งชี้ถึงการแบกการดำเนินและภาระที่เชื่อมโยงกับแนวทางที่เลือกแห่งชีวิตของบุคคลหนึ่งที่จะทำสิ่งนี้ “ทุกวัน” (คำกรีก *อาราโท* กาลอดีต) หมายถึงการทนต่อสิ่งเหล่านี้ในฐานะสาวกของพระเยซูวันแล้ววันเล่าซึ่งไม่มีโอกาสได้รับการปลดปล่อยในชีวิตนี้ พระเยซูหมายถึงว่าพวกสาวกของพระองค์จำเป็นต้องแบกภาระที่เฉพาะที่ผู้ไม่ได้เป็นสาวกไม่จำเป็นต้องแบก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันคือ *ผลลัพธ์ต่างๆ* ที่เชื่อมโยงกับการเลือกที่จะติดตามพระเยซูอย่างสุดใจที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ พวกสาวกของพระเยซูต้องติดตามพระองค์ “ทุกวัน” (คำกรีก *อะโคลูเชอิโท* กาลปัจจุบัน) เรื่อยไป และแบกผลลัพธ์ต่างๆของการเลือกของพวกเขา ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการสูญเสีย (ข้อ 24-25) และความอับอาย (ข้อ 26) สำหรับพวกเขา ความหมายโดยนัยก็คือว่าเราต้องทำสิ่งนี้ด้วยความเป็นไปได้แท้จริงของการสละชีวิตของเราอย่างชัดเจน (เปรียบเทียบ ปฐก. 22:6)

“เอาละ ‘ที่จะติดตามพระองค์’ ไม่ใช่แค่แนวทางของชีวิตเกี่ยวกับการกล่าวถึงการเป็นสาวกของอาจารย์ แต่เป็นการทำทายเป็นการที่จะให้การมีอยู่ทั้งหมดของบุคคลหนึ่งถูกกำหนดโดยและเป็นตามรูปแบบของพระเมสสิยาห์ที่ถูกตรึงอีกด้วย” [554]

9:24-26 ข้อเหล่านี้ขยายแนวคิดของการสูญเสียและความอับอายที่บ่งบอกไว้ในตัวอย่างประกอบของการแบกกางเขนของบุคคลหนึ่ง (ข้อ 23) ความตรงข้ามคือแรกสุดการสละสิ่งที่โลกสามารถ

จัดเตรียมให้เพื่อจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าสามารถจัดเตรียมให้ มันเกี่ยวข้องกับ การไปโดยไม่มี-ตอนนี้- ด้วยความเชื่อที่ว่าพระเจ้าจะให้รางวัลอย่างอุดมสมบูรณ์ต่อการเสียสละใดๆ ที่สาวกทำเพื่อจะติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ นอกจากนี้ มันเกี่ยวข้องกับ การสละตนเอง (ความทะเยอทะยาน สง่าราศี เกียรติทางโลกของบุคคลหนึ่ง) ตอนนี้เพื่อที่จะได้รับบางสิ่งเพื่อตนเอง ไม่ว่าจะตอนนี้หรือภายหลัง ความตรงข้ามที่สองคือระหว่าง สง่าราศี (คือ ชื่อเสียงดี) ในตอนนี้ในสายตาของโลกกับสง่าราศีในอนาคตในสายพระเนตรของพระเจ้า พระเยซู “ยกย่อง” สง่าราศีที่มีไว้ในอนาคตโดยการเชื่อมโยงมันกับ “สง่าราศีของพระบิดา และพวกทูตสวรรค์บริสุทธ์”

“มันคงไม่นานก่อนหน้านี้อันที่พวกสาวกได้มีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในการบอกคนทั้งชาติเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และแผนการเกี่ยวกับอาณาจักรของพระองค์ อย่างไม่สงสัยแล้วหลายคนคิดว่าพวกสาวกกำลังทิ้งชีวิตของพวกเขาไป พวกเขาได้สละแหล่งแห่งรายได้ของพวกเขาและอยู่ในอันตราย เพราะว่าพวกเขาเกี่ยวข้องกับพระเยซู พระเยซูทำให้พวกสาวกของพระองค์แน่ใจว่าพวกเขากำลังทำสิ่งที่ถูกต้อง พวกเขาได้เลือกค่านิยมที่เหมาะสม...” [555]

“สิ่งที่ได้รับในพระคริสต์นั้นมีมากกว่าทุกสิ่งที่สูญเสียบ้างไปเพื่อพระคริสต์” [556]

9:27 ในแง่ของเหตุการณ์ที่ตามมาคือ การทรงจำแลงพระกาย “บางคน” ในข้อนี้ดูเหมือนจะอ้างอิงถึงสาวกบางคน กล่าวคือ เปโตร ยอห์นและยากอบ (เปรียบเทียบ ข้อ 28) การทรงจำแลงพระกายเป็นการแสดงก่อนถึง “แผ่นดินของพระเจ้า” ที่ซึ่งสาวกสามคนเห็นพระเยซูในสภาพที่มีสง่าราศีที่จะเป็นของพระองค์ในแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 2 ปด. 1:16-18) การอ้างอิงของพระเยซูถึง “การพบความตาย” ที่นี้เชื่อมโยงกับสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้บ่งบอกเกี่ยวกับพวกสาวกที่เป็นไปว่าจะต้องตายเพื่อคำพยานของพวกเขา (ข้อ 23-25) “แต่” ที่เป็นบทนำบ่งบอกว่าสาวกหลายคนจะตายก่อนที่พวกเขาได้เห็นแผ่นดินของพระเจ้า พระเยซูกำลังคาดหวังถึงการถูกปฏิบัติพิเศษของพระองค์ (ข้อ 22) และการเลื่อนไปที่ตามมา (หรือความล่าช้า) แห่งแผ่นดินของพระเมสสิยาห์

มุมมองอื่นๆเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูหมายถึงโดย “บางคน...จะ...เห็นแผ่นดินของเจ้า รวมถึงหนึ่ง การเป็นขึ้นจากตาย ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม สาวกส่วนใหญ่ที่ปรากฏตัวบางทีได้เห็นพระเยซูหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์และเหตุการณ์นั้นไม่ได้ริเริ่มแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ ประการที่สอง มุมมองอื่นๆเชื่อว่าพระเยซูอ้างอิงถึง วันฟื้นเทคอสต์ กระนั้นสาวกส่วนใหญ่ที่ปรากฏได้เห็นวันฟื้นเทคอสต์และวันฟื้นเทคอสต์ไม่ได้เริ่มต้นแผ่นดินของพระเจ้า มุมมองที่สามก็คือว่าพระเยซูหมายถึง การถูก

ทำลายของเยรูซาเล็ม แต่เหตุการณ์นั้นไม่ได้ริเริ่มแผ่นดินของพระเจ้าเช่นกัน มุมมองที่ลึกซึ้งก็คือว่าพระเยซูหมายถึงว่าพวกสาวกจะมีชีวิตอยู่เพื่อจะเห็น การเริ่มต้น แห่งแผ่นดินของพระเจ้า กระนั้นแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ไม่ได้เริ่มต้นภายในช่วงเวลาของสาวกคนใดก็ตามของสาวกเหล่านั้น

อีกมุมมอง (ที่ห้า) หนึ่งก็คือว่า “บางคน” เป็นผู้ที่ปรากฏตัวผู้เชื่อในพระเยซู และส่วนที่เหลือผู้จะไม่เห็นแผ่นดินของพระเจ้าคือผู้ไม่เชื่อ ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่าผู้ไม่เชื่อไม่อยู่ในบริบท และแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ไม่ได้เริ่มต้นระหว่างช่วงเวลาของสาวกคนใดก็ตามของสาวกเหล่านั้น ผู้คนที่ถือมุมมองเหล่านี้จะต้องนิยามแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ใหม่เพื่อจะรวมถึงการปกครองในปัจจุบันของพระเจ้าเหนือผู้คนของพระองค์เอง มุมมองนี้เกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า (อย่างเช่นในปัจจุบันนี้) แตกต่างจากคำพยากรณ์ของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับมันในฐานะเป็นการปกครองในโลกของพระเมสสิยาห์

5. การทรงจำแลงพระกาย 9:28-36 (เปรียบเทียบ มธ. 17:1-8; มก. 9:2-8)

เหตุการณ์นี้เป็นจุดสูงสุดของลักษณะสำคัญแห่ง “อัครลักษณะของพระเยซู” ในพระกิตติคุณสัมพันธทั้งหมด พระกิตติคุณของยอห์น ไม่รวมมันไว้ ที่นี่สาวกสามคนได้เห็นและได้ยินใครที่พระเยซูทรงเป็นอย่างแท้จริง การเน้นที่เฉพาะของลูกาคือการทนทุกข์ของพระเยซูที่ใกล้เข้ามา สิ่งนี้ผ่านมาทางการบรรยายของท่านถึงการสนทนาของพระเยซูกับ โมเสสและเอลียาห์ (ข้อ 30-31) และการตีความของท่านถึงสิ่งที่เสี่ยงจากสวรรค์ กล่าว (ข้อ 35) ฉากทั้งหมดทำให้ระลึกถึงการปรากฏของพระเจ้าต่อ โมเสสบนภูเขาซีนาย (อพย. 24) และมันคาดหวังถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ มีการเกิดขึ้นอีกของหัวข้อทั้งสามเกี่ยวกับอัครลักษณะของพระเยซู (ข้อ 20) การทนทุกข์ของพระองค์ (ข้อ 22) และพระสิริ (ข้อ 26) จากส่วนที่มาก่อน แต่ในลำดับที่กลับกัน (ข้อ 29, 30, 35) สิ่งเหล่านี้เป็นประเด็นหลักที่ผู้อ่านควรระบุน่าสำคัญในการบรรยายของ ลูกา สำหรับพวกสาวกวงใน การทรงจำแลงพระกายแสดงให้เห็นก่อนถึงสภาพที่มีสง่าราศีในอนาคตของพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งตอนนี้พวกเขาได้กล่าวยอมรับว่าเป็นพระเจ้า

“การบรรยายเกี่ยวกับการทรงจำแลงพระกายยืนยันถึงความสำคัญของการฟังพระเยซูขณะที่พระองค์จัดตั้งชะตาที่ทนทุกข์เพื่อพระองค์เองและบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ แต่มันยืนยันถึงการคาดหวังของพระองค์ถึงผลลัพท์ที่มีสง่าราศีแห่งการเดินทางบนถนนที่ลำบากนี้อีกด้วย” [557]

9:28 มัทธีวและมาระโกกล่าวว่า การทรงจำแลงพระกายได้เกิดขึ้น “หลังจากหกวัน” (มธ. 17:1; มก. 9:2) แต่ลูกาเขียนว่า “ประมาณแปดวัน” การอ้างอิงของลูกาก็แม่นยำน้อยกว่าและอาจจะอ่อนถึงแนวทางแบบกรีกของการอ้างอิงถึงสัปดาห์ อีกครั้งหนึ่ง ลูกากลับลำดับที่ปกติ

ของอัครทูตหลักสามคนบางทีเพื่อจะเชื่อมโยง “เปโตร” กับ “ยอห์น” ซึ่งเป็นผู้นำของคริสตจักรแบบอัครทูตในปาเลสไตน์ (เปรียบเทียบ 8:51)

ท่านใช้คำนำหน้าเฉพาะกับ “ภูเขา” บ่งบอกถึงภูเขาที่เจาะจง แต่ลูกาไม่ได้ระบุมัน บางทีภูเขาแห่งการทรงจำแลงพระกายเป็นที่รู้จักกันอย่างดีเมื่อท่านเขียนจนท่านไม่จำเป็นที่จะระบุมัน แต่แค่อ้างอิงถึงมันว่าเป็นภูเขาที่ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้น อีกแนวคิดหนึ่งก็คือว่าท่านอ้างอิงถึงภูเขาในแนวทางนี้เพื่อที่จะระบุมันในแนวทางที่เป็นสัญลักษณ์ที่พิเศษบางอย่างที่คล้ายกับภูเขาซีนายหรือภูเขามะกอกเทศ (เปรียบเทียบ ภูเขาโอลิมปัส).[558] การลดความสำคัญของภูเขามีผลกระทบต่อการยกย่องพระเยซู

ในแง่ของการเคลื่อนที่ทางภูมิศาสตร์ของพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์ มันดูเหมือนต่อข้าพเจ้าว่าภูเขานั้นบางทีเป็นภูเขาเฮอร์โมนซึ่งอยู่ทางเหนือของซีซารียา ฟิลิปปี ความเป็นไปได้อื่นๆคือ ภูเขาทาโบร์ ภูเขาอาร์เบล และภูเขามีรอน[559] ภูเขาทาโบร์เป็นสถานที่ตั้งทางธรรมเนียม แต่มันก็ไกลเกินไปจากซีซารียา ฟิลิปปีและดูเหมือนจะได้ถูกรอบงำณเวลานี้[560]

อีกครั้งหนึ่งลูกาอ้างอิงถึงพระเยซูที่ “อธิษฐาน” ความหมายโดยนัยก็คือว่าการทรงจำแลงพระกายเป็นคำตอบต่อการอธิษฐานของพระองค์ บ่อยครั้งแล้วในสมัยพันธสัญญาเดิม การเปิดเผยตามหลังการอธิษฐาน (เช่น ดนล. 9; และข้ออื่นๆ; เปรียบเทียบ กจ. 22:6; 26:13) แม้ว่าการเปิดเผยนี้มายังพวกสาวกไม่ใช่ยังพระเยซู

“การทรงจำแลงพระกายไม่ได้จัดตั้งความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ แต่ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ การทรงจำแลงพระกายเป็นเป้าหมายของมนุษยชาติ เมื่อคุณเห็นพระเยซูคริสต์เจ้าทรงจำแลงพระกายบนภูเขานั้น คุณก็กำลังเห็นสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในวันนั้นอย่างแท้จริงเมื่อเราถูกเปลี่ยน คนตายจะถูกทำให้เป็นขึ้น และบรรดาผู้ที่มิชิวิตอยู่ก็จะถูก *เปลี่ยน* นั่นคือ พวกเขาควรประสบความสำเร็จกับการเปลี่ยนแปลงรูปร่าง จากนั้นพวกเขาทั้งหมดจะถูกเปลี่ยนและนำไปยังพระพักตร์พระเจ้า” [561]

9:29 ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูประสบความสำเร็จกับการเปลี่ยน “ในขณะที่อธิษฐาน” ก็บ่งบอกอีกถึงผลกระทบส่วนตัวที่การอธิษฐานสามารถมีในผู้คนได้ มันเปลี่ยนพวกเขาอย่างที่เราแน่นอนว่ามันได้เปลี่ยนพระองค์ ลูกาหลีกเลี่ยงคำศัพท์ “จำแลงพระกาย” ที่มีทิวและมาระโกใช้บางทีเพื่อจะหลีกเลี่ยงการให้แนวคิดนี้แก่ผู้อ่านชาวกรีกของท่านผู้คุ้นเคยกับเรื่องราวต่างๆเกี่ยวกับพระทั้งหลายที่ปรากฏแก่มนุษย์ พระเยซูทรงเป็นมากกว่าพระของกรีก ตรงกันข้าม ลูกา

บรรยายถึงการเปลี่ยนในพระเยซูที่บ่งบอกถึง *การเปลี่ยนแปลงรูปร่าง* ไปสู่สภาพที่บริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ อพย. 34:29-35; 2 คร. 3:7, 13) นิमितนั้นก็เกี่ยวกับผู้ชอบธรรมผู้ได้มาทางการทนทุกข์ (คนล. 3:12-25; เปรียบเทียบ วว. 3:5).^[562] เป็นที่ชัดเจนว่าสาวกสามคนได้เห็นพระเยซูอย่างที่เราจะประจักษ์ในสภาพที่มีสง่าราศีของพระองค์ ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์

“ในพันธสัญญาเดิมและธรรมเนียมของยิว โฉมหน้าของบุคคลหนึ่งเป็นกระจกเงาของใจของบุคคลหนึ่งและการสำแดงออกถึงความสัมพันธ์ของบุคคลหนึ่งกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ อพย. 34:29-30; 1 ซมอ. 1:9-18; สดค. 34:5-6; คนล. 10:6; กจ. 6:15; ...) ตลอดลูกา-กิจการของอัครทูต เสื้อผ้าเป็นตัวแสดงถึงสถานะ เสื้อผ้าที่แวววาวแสดงถึงสง่าราศีของสวรรค์ (เปรียบเทียบ 24:4; กจ. 1:10) ดังนั้นประเด็นของลูกาไม่ใช่ที่ว่าพระเยซูประสบกับการปรับเปลี่ยนภายในของบางสิ่งซึ่งนำไปสู่การปรากฏที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงของพระองค์ แต่ที่ว่าชีวิตภายในของพระองค์ได้ถูกทำให้โปร่งใสต่อบรรดาผู้ที่อยู่กับพระองค์”^[563]

“บางคนถามคำถามที่โง่เขลาว่า ‘เราจะสวมใส่เสื้อผ้าในสวรรค์ใช่ไหม?’ ข้าพเจ้าคิดว่าเราจะสวมใส่ แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเราจำเป็นต้องมีเสื้อผ้าเหล่านั้นเพราะเราจะถูกสวมใส่ด้วยพระสิริ-ความสว่างนี้อย่างที่ได้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้สวมใส่”^[564]

9:30 การสมาคมของพระเยซูกับ “โมเสส” และ “เอลียาห์” บางทีควรได้แนะนำต่อพวกสาวกถึงการดำเนินต่อไปของพระเยซูเกี่ยวกับการงานแห่งการไถ่ของอพยพสู่ความสมบูรณ์แบบยุคสุดท้ายของมัน “โมเสส” เป็นผู้ไถ่ดั้งเดิมแห่งประชากรของพระเจ้า “เอลียาห์” เป็นผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทำนายว่าจะหวนใจของผู้คนกลับไปหาพระองค์เอง ในอนาคตอย่างที่ท่านได้ทำในอดีต (มลค. 4:4-6; เปรียบเทียบ ฉธบ. 18:18) คนเหล่านี้เป็นแค่สองบุคคลในพระคัมภีร์ที่ได้พบกับพระเจ้าบนภูเขาซีนาย (ภูเขาไซเรบ; อพย. 24; 1 พกษ. 19) ข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีใครสามารถพบศพของโมเสสได้ (ฉธบ. 34:5-6) และที่ว่า เอลียาห์ได้ขึ้นไปสู่สวรรค์ในขณะที่ยังมีชีวิต (2 พกษ. 2:11-12, 15-18) พูดเป็นนัยถึงการเป็นขึ้นจากตายและการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู

อย่างไรก็ตาม โมเสสและเอลียาห์ไม่ได้ประสบกับการจำแลงกายอย่างที่พระเยซูได้ประสบ ลูกาบรรยายว่าพวกเขาเป็น “คน” (คำกรีก *άνθρωποι*) ข้อเท็จจริงนี้บ่งบอกถึงความเหนือกว่าของพระเยซูต่อคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสองคนในประวัติศาสตร์ฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล ข้าพเจ้าตั้งการประเมินนี้บนข้อเท็จจริงที่ว่าโมเสสสถาปนาการนมัสการพระยาเวห์ใน

อิสราเอลโดยการให้ธรรมบัญญัติ และเอเลียห์ส่งวนการนมัสการพระยาเวห์ไว้ในอิสราเอล เมื่อชนชาตินั้นเกือบที่จะละทิ้งสิ่งนั้น โมเสสเป็นผู้มาก่อนของพระเยซูอีกด้วย และเอเลียห์เป็นผู้มาก่อนของพระองค์เช่นกัน [565] แม้ว่าในแง่หนึ่งนั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมาเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ท่านก็ไม่ได้มีผลกระทบถาวรต่ออิสราเอลที่โมเสสและเอเลียห์ได้มี

9:31 ลูกาบรรยายโมเสสและเอเลียห์ว่าปรากฏ “ด้วยสง่าราศี” (NASB) หรือ “ความงดงามที่มีสง่าราศี” (NIV) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกท่านอาบในพระสิริที่สะท้อนของพระเยซู

พวกสาวกสังเกตเห็นพวกท่านพูดกับพระเยซูเกี่ยวกับ “การจากไป” (คำกรีก *เอ็กโซคอส*) ที่กำลังจะเกิดขึ้น ลูกาท่านนั้นอ้างอิงถึงหัวข้อของการสนทนาของพวกท่าน การใช้ *เอ็กโซคอส* ชี้ไปที่ความสำคัญที่ใหญ่กว่าแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู มันมากกว่าแค่การจากไปจากโลกของพระองค์ มันจะผิดจากธรรมดาอย่างว่าการจากไปของโมเสสและเอเลียห์ได้เป็น อย่างไรก็ตาม มันจะ “บรรลุ” การไถ่อย่างการอพยพจากอียิปต์ได้บรรลุแต่ในระดับโลก[566] “การอพยพ” ของพระเยซูจะเปิดประสบการณ์ในถิ่นทุรกันดารใหม่สำหรับคริสตจักรที่จะเดินทางข้ามอย่างการอพยพของโมเสสได้ทำเพื่อคนอิสราเอล (เปรียบเทียบ กจ. 13:24)

ลูกาบันทึกอีกว่า “การอพยพ” นี้จะเกิดขึ้น “ที่เยรูซาเล็ม” นี่เป็นการอ้างอิงแรกของการอ้างอิงมากมายของท่านถึงเมืองนั้น มันเป็นสถานที่ที่ซึ่งตอนนี้พระเยซูเริ่มต้นที่จะมองว่าเป็นเมืองแห่งจุดหมายของพระองค์ (เปรียบเทียบ ข้อ 51, 53; 13:33; 17:11; 18:31) “บรรลุ” (NASB) เป็น “ความสำเร็จ” (NIV, คำกรีก *เพลอรู*) ซึ่งบ่งบอกถึงความสำเร็จแห่งจุดหมายของพระเยซูในฐานะเป็นผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ซึ่งพระคัมภีร์ได้ทำนายไว้

“ส่วนใหญ่ของพระกิตติคุณของลูกาตั้งแต่ที่นี่ไปตลอดบทที่ 19 กล่าวถึงการเตรียมพวกสาวกสำหรับพันธกิจในแง่ของการจากไปของพระองค์ [ของพระเยซู]” [567]

“จุดประสงค์ของการทรงจำแลงพระกายคือที่จะเสริมกำลังหัวใจของพระเยซู ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานที่ยาวนานเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์และที่จะให้การเห็นแวบหนึ่งแห่งพระสิริของพระองค์สำหรับเวลาแห่งความมืดที่ใกล้เข้ามาแก่สาวกที่เลือกสรรสามคน ไม่มีใครในโลกเข้าใจหัวใจของพระเยซูและดังนั้นโมเสสและเอเลียห์ก็ได้มา พวกสาวกที่น่าสงสารล้มเหลวอย่างสิ้นเชิงที่จะเข้าใจความสำคัญของมันทั้งหมดเลย” [568]

9:32 ข้อมูลนี้ก็เฉพาะต่อพระกิตติคุณที่สามอีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่า สาวกสามคน “ถูกพิชิตด้วยการนอนหลับ” ไม่ว่าได้นอนหลับมาตลอดหรือเกือบนอนหลับขณะที่พระเยซูกำลังอธิษฐาน (ข้อ 29; เปรียบเทียบ 22:45) ดังนั้นพวกเขาก็ไม่พร้อมฝ่ายวิญญาณสำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ประสบ บางทีการทรงจำแลงพระกายเกิดขึ้นในตอนกลางคืน [569] ตอนนั้นถ้าพระเยซูพบว่ามันจำเป็นที่จะอธิษฐาน พวกเขาควรได้ทำตามแบบอย่างของพระองค์ การตอบสนองที่ไม่เหมาะสมของพวกเขาเกิดขึ้นในข้อถัดไป เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาไม่เข้าใจความสำคัญของการอภิปรายเกี่ยวกับการอพยพของพระเยซู อย่างไรก็ตาม นิमितต่อหน้าพวกเขาได้ทำให้พวกเขาตื่น “อย่างเต็มที่”

9:33 เปโตรดูเหมือนต้องการที่จะทำให้ประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่นี้ยาวออกไป แต่ข้อเสนอแนะของท่านไม่เหมาะสม โดยการนำเสนอที่จะสร้างเพิง “สามหลัง” เปโตรก็ทำให้พระเยซูอยู่ในระดับเดียวกันกับโมเสสและเอลียาห์ แม้กระทั่งแยกว่านั่น โดยการแนะนำถึงการก่อสร้างของพวกเขา โดยจิตใต้สำนึก แม้ว่าอย่างมีประสิทธิภาพนั้น บางทีเปโตรกำลังส่งเสริมความล่าช้าของการจากไปยังเยรูซาเล็มของพระเยซู โดยธรรมชาติที่ท่านถือว่าเยรูซาเล็มเป็นสถานที่ที่จะหลีกเลี่ยงซึ่งรู้ถึงความเป็นไปได้ของอันตรายที่นั่น เปโตรอาจได้คิดว่าแผ่นดินของพระเจ้าได้มาถึงและก็ไม่มีความหมายสำหรับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ที่จะไปยังเยรูซาเล็ม

“เพิง” ที่เปโตรแนะนำให้สร้างบางทีเป็นประเภทเดียวกันที่พวกยิวสร้าง ณ เทศกาลพลับพลาประจำปีเพื่อจะระลึกถึงการวนเวียนในถิ่นทุรกันดารและที่จะคาดหวังถึงแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (ลนต. 23:42-43; นหม. 8:14-17; ศคย. 14:16-21)

“เปโตรแนะนำว่าพวกเขาสร้างเพิงสามหลังเนื่องจากคำพยากรณ์ในเศคาริยาห์ 14:16 ว่าเทศกาลพลับพลา (อยู่เพิง) จะถูกฉลองเมื่อพระคริสต์ปกครองในโลก เป็นที่ชัดเจนว่าเปโตรคิดว่าด้วยการมีโมเสส เอลียาห์ สาวกสามคนและพระคริสต์ทั้งหมดที่ปรากฏตัวนั้น สิ่งนี้ต้องเป็นการเริ่มต้นแห่งแผ่นดินของพระเจ้าในโลก” [570]

9:34 อย่างไม่สงสัยแล้ว “เมฆ” เป็น *เซไคโนห์* ซึ่งเป็นพายุหิมะที่มองเห็นได้สำหรับการทรงสถิตในท้องถื่นของพระเจ้าระหว่างการวนเวียนในถิ่นทุรกันดาร (อพย. 13:21-22; 16:10; 24:16; 40:34-38) มันจะมากับการเสด็จมาของบุตรมนุษย์อีกด้วย (อสย. 4:5; ดนล. 7:13) การปรากฏของมันเป็นข้อบ่งชี้ที่อีกอย่างหนึ่งว่าการเสด็จมาครั้งที่สองถูกกล่าวถึง คำกรีก *เฮปทิสคิแอตโซ* (“บดบัง” เช่นในข้อ 34 อีกด้วย แต่แปลว่า “หุ้มห่อ” ใน NIV) แปลคำฮีบรู *ชาคาน* ในฉบับเซปทัวจินต์ที่ซึ่งคำศัพท์ “เซไคโนห์” มาจาก ดังนั้นผู้อ่านมีการพูดเป็นนัย

ว่าพระเจ้ากำลังเข้ามาใกล้คือ เมฆที่ สว่าง (คำกรีก *โฟทีเน*) และการบดบัง (คำกรีก *เอบฟิสคิแอดโซ*) ของมัน เป็นที่ชัดเจนว่าเมฆนั้นปกคลุมพระเยซู โมเสสและเอลียาห์ และ พวกสาวกก็นั่งอย่างมก (เปรียบเทียบ มธ. 17:5-7)

9:35 พระเจ้าตรัสจากฟ้าสวรรค์ที่ระบุพระเยซูว่าเป็น “พระบุตร” ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 3:22) เป็นครั้งที่สอง ก่อนหน้านั้น พระเจ้าได้ระบุพระเยซูต่อ *พระเยซู* ว่าเป็นพระบุตร “อันเป็นที่รัก” ของพระองค์ คราวนี้พระองค์ระบุพระองค์ต่อ *พวกสาวก* ในฐานะเป็นพระบุตร “ที่เลือกสรร” ของพระองค์ ถ้อยคำแห่งการรับรองที่เป็นทางการของพระเจ้าที่นี่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรที่ *เชื่อฟัง* ของพระเจ้า และที่ว่าพระองค์มี *สิทธิอำนาจของพระเจ้า* ดังนั้นพวกสาวกจะต้องฟังสิ่งที่พระเยซูกำลังบอกพวกเขาเกี่ยวกับชะตาของพระองค์และของพวกเขา ถ้อยคำต่างๆทำให้ระลึกถึงสดุดี 2:7 อีสยาห์ 42:1 และเฉลยธรรมบัญญัติ 18:15 ดังนั้นการแก้ต่างของพระเจ้าที่ระบุพระเยซูว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้รับใช้ที่เลือกสรรของพระเจ้าและผู้เผยพระวจนะในยุคสุดท้าย

“ความปรารถนาทางวัฒนธรรมของเราที่จะรวบรวมหรือเกียรตินิยมทางศาสนาจากธรรมเนียมทางศาสนามากมายเท่าที่จะเป็นไปได้ ทั้งหมดนั้นก็ในการให้เกียรติแก่การอุทิศตนของเราต่อความอดกลั้นทางศาสนา แต่พระเยซูไม่ได้ขอเพียงที่อยู่ข้างเพียงอื่นๆ” [571]

นักศึกษาหลายคนแห่งข้อนี้ได้เห็นการเตือนของพระเจ้าต่อการมาก่อนของปัญญาของมนุษย์เหนือการเปิดเผยของพระเจ้าในมัน

“เสียงจากฟ้าสวรรค์ที่ประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าทำให้ระลึกถึงฉากของพระเยซูที่อธิษฐานหลังจากการรับบัพติศมาของพระองค์ใน 3:22 ในฉากนั้นพระเยซูกำลังเตรียมสำหรับพันธกิจของพระองค์ ในฉากการทรงจำแลงพระกายพระองค์กำลังเตรียมสำหรับวิกฤตในเยรูซาเล็ม ที่จะเตรียมพระองค์นั้นพระเยซูก็ได้รับประสบการณ์ที่เป็นการคาดหวังถึงเป้าหมายแห่งชีวิตและความตายของพระองค์ ซึ่งเป็นสง่าราศีในสวรรค์ที่พระองค์จะเข้าไปเมื่อได้รับการยกย่องไปสู่เบื้องพระหัตถ์ขวาของพระเจ้า (ดู ลก. 24:26; กจ. 7:55-56)” [572]

9:36 ฉากนี้จบลงด้วยพระเยซู “ตามลำพัง” ซึ่งเป็นศูนย์กลางแห่งความสนใจของพวกสาวก พวกสาวกไม่ได้บอก “ใคร” ถึงสิ่งที่ “พวกเขาได้เห็น” เพราะว่าพระเยซูบอกให้พวกเขาที่จะปิดเรื่องนี้เสีย (มธ. 17:9; มก. 9:9) ลูกาแค่บันทึกข้อเท็จจริงและละเว้นการอธิบายเกี่ยวกับเอลียาห์ที่ติดตามมา (มธ. 17:10-13; มก. 9:10-13) ดังนั้นก็เป็นการเน้นถึงสิทธิอำนาจของพระเยซู

การเน้นหลักในการบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการทรงจำแลงพระกายก็คือว่าพระบุตรที่มีสง่าราศีของพระเจ้าต้องทนทุกข์

6. การขับผีออกจากเด็กชายที่เป็นลมบ้าหมู 9:37-43ก (เปรียบเทียบ มธ. 17:14-20; มก. 9:14-29)

ผลกระทบของการละเว้นของลูกาเกี่ยวกับการสนทนาที่พระเยซูมีกับพวกสาวกเกี่ยวกับเอเลียห์ก็ชัดเจน การรักษานี้ (โดยการขับผี) ปรากฏในฐานะเป็นการงานของ “พระบุตรของพระเจ้า” ผู้ซึ่งการทรงจำแลงพระกายได้นำเสนอ

“เป็นพระเยซูผู้ได้ทรงจำแลงพระกายผู้ซึ่งตอนนี้ปรากฏเพื่อจะช่วยเหลือผู้คน ณ เิงเขา สิ่งที่ว่าพวกสาวกไม่สามารถทำได้ พระองค์ก็สามารถทำได้ พระองค์ปรากฏเหมือนผู้เยี่ยมชมจากอีกโลกหนึ่งผู้ซึ่งอดทนกับความไม่เชื่อของมนุษย์”^[573]

ยิ่งกว่านั้นลูกาละเว้นคำสอนของพระเยซูในเรื่องความสำคัญของความเชื่อที่พระองค์ให้แก่พวกสาวกของพระองค์ ณ ตอนปลายของเรื่องราวนี้ (เปรียบเทียบ มธ. 17:19-20; มก. 9:28-29) การเน้นทั้งหมดของลูกาอยู่ที่สิทธิอำนาจของพระเยซู นี่เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ทั้งสี่ที่แสดงตามลำดับถึง การขาดความเชื่อของพวกสาวก ความเชื่อซึ่งจะเรียนรู้ ความหยิ่งและความไม่อดทน

9:37 ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่อ้างอิงว่าการลงมานั้นเกิดขึ้นหลังจากการทรงจำแลงพระกาย การบันทึกนี้มีผลกระทบของการเปรียบเทียบการสำแดงออกที่มีสง่าราศีบนภูเขา กับโลกโลกีย์แห่งบาปและความไม่เชื่อข้างล่าง นักอรรถาธิบายบางคนคิดว่าข้อคิดเห็นของลูกาบ่งบอกว่าการทรงจำแลงพระกายเกิดขึ้นในตอนกลางคืน แต่นั่นเป็นการคาดคะเนที่ไม่จำเป็น

9:38-40 ลูกาไม่ได้อ้างอิงถึงสภาพของเด็กชายนั้นในฐานะเป็น “โรคลมบ้าหมู” อย่างที่มีพันธูอ้างอิง (มธ. 17:15) บางทีท่านต้องการให้ผู้อ่านของท่านเข้าใจอย่างชัดเจนว่ามันเป็นผลมาจากอิทธิพลของผี (ข้อ 42) ผีก่อให้เกิดอาการของโรคลมบ้าหมูในเด็กชายนี้ แม้ว่าไม่ใช่ทุกๆกรณีของโรคลมบ้าหมุนั้นเป็นผลลัพธ์ของการทำให้ลำบากของผี อย่างน่าเสียดาย ตลอดประวัติศาสตร์บางคนได้เทียบเท่าโรคลมบ้าหมูกับการถูกผีสิงเนื่องจากอาการที่คล้ายกัน

นายแพทย์ลูกาบรรยายถึงอาการของเด็กชายนี้อย่างเต็มที่มากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ และท่านเท่านั้นอ้างอิงว่าเด็กชายนั้นเป็นลูกชาย “คนเดียว” (คำกรีก *μονογενής* เปรียบเทียบ 8:42; ยน. 3:16) ของบิดาของเขา (ข้อ 38) ความล้มเหลวของพวกสาวก (ข้อ 40 เปรียบเทียบกับ ความล้มเหลวของเกหะซีใน 2 พกษ. 4:31) จัดตั้งเวทีสำหรับการสำแดง

ออกที่ยิ่งใหญ่แห่งฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจที่เฉพาะของพระเยซู (ข้อ 42) ในกรณีนี้ พวกเขา ก็ไม่ดีไปกว่าพวกแพทย์ผู้ได้สัมผัสแผลที่ช่วยเหลือผู้หญิงที่เป็นโรคตกโลหิต (8:43).[\[574\]](#)

9:41-42 ข้อความของพระเยซูต่อบิดานั้นและฝูงชน (ข้อ 41) ทำให้ระลึกถึงเฉลยธรรมบัญญัติ 32:20 ที่ที่ พระเจ้าว่ากล่าวคนอิสราเอลที่ไม่เชื่อในถิ่นทุรกันดาร พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะ แสดงออกถึงความผิดหวังกับการขาดความเชื่อของคนเหล่านี้ โดยการละเว้นการสนทนา ต่อไประหว่างพระเยซูและพระบิดาที่ซึ่งพระเยซูเน้นถึงความสำคัญของความเชื่อใน พระองค์ (เปรียบเทียบ มก. 9:21-24) ลูกาก็จัดจ่อความสนใจไปที่ฤทธิ์เดชของพระเยซู ยิ่งกว่านั้นลูกาเน้นถึงความเมตตาสงสารของพระเยซูโดยการบันทึกว่าพระองค์ “ส่ง” เด็กชายนั้น “คืนให้บิดาของเขา” (ข้อ 42, เปรียบเทียบ 7:15)

9:43ก โดยสรุป ลูกาจัดจ่อความสนใจไปที่การตอบสนองของฝูงชน การอัศจรรย์ของพระเยซูทำให้ ผู้คน “ประหลาดใจ” (คำกรีก *เอ็กเซเพลชัน โท* เปรียบเทียบ 4:32) ผู้ตระหนักมันว่าเป็นการ สำแดงถึงฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 5:25; 7:16, 18; กจ. 2:11; 19:17; 2 ปด. 1:16)

หมายเหตุสำคัญนี้ควรได้น้อมน้าวฝูงชนว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า

7. การป่าวประกาศของพระเยซูถึงการทรยศของพระองค์ 9:43ข-45 (เปรียบเทียบ มธ. 17:22-23; มก. 9:30-32)

การบรรยายของลูการวมเหตุการณ์นี้กับเหตุการณ์ที่มาก่อนในทางหัวข้อ อย่างไรก็ตาม พระกิตติคุณ สัมพันธ์เล่มอื่นๆบ่งชี้ว่าการสนทนาที่เกิดขึ้นในภายหลัง (มธ. 17:22; มก. 9:31) การสร้างของลูกามี ผลกระทบของการเปรียบเทียบ *ความประหลาดใจ* ของผู้คนกับ *การปฏิเสธ* ของพวกเขาที่ส่งผลต่อการทน ทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ลูกาเน้นถึงความสำเร็จแห่งจุดประสงค์ของพระเจ้าในการทนทุกข์ ของพระเยซูอีกด้วย

“ลูกาจัดตั้งความแตกต่างที่คมชัดระหว่างผู้จับผิดที่มีอำนาจทั้งสิ้นของฉาก่อนหน้านี้และบุตรมนุษย์ ผู้ซึ่งในไม่ช้าจะพบว่าพระองค์เองนั้นตกอยู่ภายใต้ความตั้งใจที่ไม่เป็นมิตรของมนุษย์ ความตรง ข้ามนั้นเหมือนกันอย่างมากกับสิ่งที่เราได้เห็นระหว่างพระคริสต์ที่มีสง่าราศีแห่งการทรงจำแลง พระกายและผู้หนึ่งที่ต้องเป็นที่ไต่ถามเมื่อพระองค์กล่าวถึงการไปสู่การทนทุกข์และความตายและ เมื่อพระองค์นิยามเส้นทางของการเป็นสาวกที่นำไปสู่อย่างเดียวกัน คนแห่งจุดหมายไปยังจุดหมาย ของพระองค์ในแนวทางที่ท้าทายความเข้าใจของมนุษย์ ที่นี่พระเยซูเน้นถึงความสำคัญของเส้นทาง

นี้แห่งจุดหมายและแสวงหาที่จะทำให้พวกสาวกของพระองค์ยอมรับคำสอนของพระองค์อย่างไม่
ไร้ประโยชน์”[575]

9:43-44 การตอบสนองของฝูงชนต่อการจับผิดของพระเยซู (ข้อ 43ก) เป็นแบบฉบับของการตอบสนอง
ของฝูงชนทั้งหลายเมื่อพระองค์ดำเนินการที่จะปรนนิบัติต่อไป (ข้อ 43ข) ในบริบทของ
การรับรองอันเป็นที่นิยมนี้ พระเยซูก็เปิดเผยแก่พวกสาวกของพระองค์อีกครั้งว่ามันจะไม่
ดำเนินต่อไป พระเยซูเริ่มการป่าวประกาศของพระองค์ด้วยการเรียกร้องความสนใจที่เน้น
ถึงความไม่เข้าใจของพวกเขาอย่างจับใจมากขึ้น การป่าวประกาศนี้มีข้อมูลใหม่เกี่ยวกับ
การทนทุกข์ของพระองค์กล่าวคือว่าใครคนหนึ่ง มนุษย์แต่สุดท้ายแล้วพระเจ้า จะมอบ
พระเยซูแก่พวกศัตรูของพระองค์ (เปรียบเทียบ รม. 4:25; 8:31-32) การใช้ชื่อเรียกของ
พระเยซูเกี่ยวกับ “บุตรมนุษย์” (ข้อ 44) ทำให้ความน่ากลัวของโอกาสเช่นนั้นรุนแรงขึ้น

9:45 อย่างไรก็ตาม การประกาศนี้ไม่สมเหตุสมผลสำหรับพวกสาวก บางทีนี่เป็นเพราะมุมมอง
อันเป็นที่นิยมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ยังคงมีอิทธิพลต่อพวกเขา ซึ่งเป็นคำพยากรณ์ที่มี
สง่าราศีต่างๆเกี่ยวกับบุตรมนุษย์ในพันธสัญญาเดิมและความเป็นที่นิยมอันยิ่งใหญ่ของ
พระเยซู “พวกสาวกไม่เข้าใจ” เพราะการคิดตามธรรมเนียมพวกเขา “ปิดซ่อน” การเข้าใจ
นี้ไว้ “จากพวกเขา” (เปรียบเทียบ 18:34; 24:16; มก. 9:32) นั่นคือ พวกเขาเข้าใจถ้อยคำแต่
ไม่สามารถเข้าใจว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นอย่างไร บางส่วนแล้วก็เนื่องจากความเชื่อที่จำกัดของ
พวกเขา พวกเขาระลึกถึงถ้อยคำของพระเยซู แต่พวกเขาเข้าใจการท่านานนั้นเท่านั้น
หลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู บางที “พวกเขากลัวที่จะขอ” พระเยซูที่จะอธิบาย
สิ่งที่พระองค์กล่าว เพราะว่าพวกเขากลัวที่จะได้ยินสิ่งที่พวกเขาสงสัยว่าพระเยซูจะ
สิ้นพระชนม์ในไม่ช้าอย่างแท้จริง

“นักคิดบางคนเข้าใจข้อความนี้ ‘มันถูกซ่อนไว้จากพวกเขา เพื่อเขาจะไม่
เข้าใจ’ ว่าเป็นข้อบังชี้ว่าพระเจ้ากันพวกสาวกไว้จากการเข้าใจ [576] ในขณะที่
การวางหลักเกณฑ์เชิงรับอาจบ่งบอกถึงการมีความเกี่ยวข้องของพระเจ้า ข้าพเจ้า
จะเตือนต่อการที่กักเอาที่ว่าการต่อต้านของมนุษย์ไม่ใช่อุปสรรคที่ประจักษ์ที่สำคัญ ณ
จุดนี้ในการบันทึก ถ้าจุดประสงค์ของพระเจ้านั้นเกี่ยวข้อง มันก็เป็นจุดประสงค์
ที่ทำการในและผ่านทางต่อต้านของมนุษย์ที่ซึ่งมนุษย์ยังคงมีความรับผิดชอบ”
[577]

ดังนั้น “ความลับเกี่ยวกับการทนทุกข์” เช่นเดียวกับ “ความลับเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์” ในพันธกิจของ
พระเยซู [578] “ความลับเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์” ก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่เป็น
พระเจ้า ซึ่งพระองค์เปิดเผยตามลำดับเท่านั้นก่อนการเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต พระองค์ยับยั้งข้อมูลนี้ไว้เพื่อจะ

ป้องกันการยอมรับที่ผิดเพี้ยนและยังไม่โตเต็มที่เกี่ยวกับพระองค์เองโดยฝูงชน “ความลับเกี่ยวกับการทนทุกข์” เป็นข้อมูลเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซูที่พระเจ้าเปิดเผยแก่พวกสาวกอย่างตามลำดับเท่านั้นก่อนการเป็นขึ้นจากตาย

8. ความหยิ่งของพวกสาวก 9:46-50

ในความตรงข้ามกับท่าทีที่ถ่อมใจของพระเยซูที่แสดงออกมาในความเต็มใจของพระองค์ที่จะจำนนต่อการทรยศและความตายในน้ำพระทัยของพระเจ้า พวกสาวกก็แสดงถึงความหยิ่ง พวกเขามีแนวคิดของพวกเขาเองเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าที่กำลังมา และพวกเขาต้องการที่จะทำให้อาณาเขตของพวกเขาเองมั่นคงในมัน วิญญาณนี้แห่งการแสวงหาตนเองก็ชัดเจนอีกด้วยหลังจากพระเยซูทำการเปิดเผยแรกของพระองค์ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (มก. 8:32-33) เอาล่ะพวกสาวกแสดงถึงความปรารถนาที่หยิ่ง แรกสุดสำหรับตำแหน่งและจากนั้นสำหรับชื่อเสียงในแผ่นดินของพระเจ้า ท่าทีที่ไม่เหมาะสมของพวกเขาเป็นคำแนะนำสำหรับสาวกคริสเตียนทุกคน

“พวกสาวกที่ถูกทำให้มีนเมาด้วยการคาดหวังถึงสง่าราศีที่จะเป็นของพวกเขาผ่านทาง การเชื่อมโยงของพวกเขา กับพระคริสต์แห่งสง่าราศีที่พร้อมเล็กน้อยที่จะพบสง่าราศีในการรับใช้ของคนถ่อมใจอย่าง ที่พวกเขาเคยเป็นเพื่อจะเห็นประเด็นในการกล่าวของพระเยซูถึงการถูกทรยศของบุตรมนุษย์”

[579]

การยกย่องตนเอง 9:46-48 (เปรียบเทียบ มธ. 18:1-5; มก. 9:33-37)

อีกครั้งหนึ่งลูกาละเว้นรายละเอียดทางประวัติศาสตร์หลายอย่างและด้วยเหตุนี้ก็จัดข้อความสนใจของผู้อ่านไปยังประเด็นที่สำคัญต่างๆและความตรงข้ามกับส่วนที่มาก่อน เนื่องจากว่าพวกสาวกไม่เข้าใจบทบาทของพระเยซูในฐานะเป็นผู้รับใช้ที่ทนทุกข์ พวกเขาก็ไม่สามารถเห็นความหมายโดยนัยของมันสำหรับพวกเขาในฐานะเป็นสาวกของพระองค์

9:46 สาวกสิบสองคนกำลังคิดถึงเกี่ยวกับยศในแผ่นดินของพระเจ้า พวกเขาสงสัยว่าคนไหนจากพวกเขาจะมีตำแหน่งที่สูงที่สุดและเกียรติยศมากที่สุด

“ความทะเยอทะยานสำหรับเกียรติและการต่อสู้สำหรับความเหนือกว่าและการมีลำดับเหนือกว่าเป็นบาปที่โง่เขลาพวกสาวกของพระเยซูของเราอย่างง่ายที่สุด”[580]

9:47-48 พระเยซูใช้เด็กเล็กๆในโอกาสที่แตกต่างกันในฐานะเป็นตัวอย่างที่เป็นอุทาหรณ์ เมื่อพระองค์ใช้เด็กเพื่อจะสอนว่าไม่มีการกระทำแห่งความกรุณาใดสำหรับหนึ่งในพวกสาวกที่ทนทุกข์ของพระองค์ผู้ซึ่งเด็กเป็นตัวแทนจะผ่านไปโดยปราศจากรางวัลของพระเจ้า (มธ. 10:40-

42) ในโอกาสปัจจุบันนี้ พระเยซูก็ใช้ “เด็ก” เพื่อจะอธิบายถึงบทเรียนสองบทเรียน โดยให้เด็กยืน บางทีเป็นเด็กที่พระองค์เพิ่งได้ฟื้นฟูสุขภาพ ข้างพระองค์ พระเยซูก็ให้เกียรติแก่เด็กนั้น มาระโกเขียนว่าพระเยซูอุ้มเด็กนั้นไว้ (มก. 9:36) เป็นที่ชัดเจนว่า พระเยซูทำสองสิ่ง

บทเรียนแรกที่พระเยซูใช้เด็กนี้ที่จะอธิบายก็คือว่าพวกสาวกของพระองค์ควรต่อมใจอย่างเช่นเด็กเล็กๆ (มธ. 18:4, 6) ลูกาไม่ได้อ้างอิงถึงบทเรียนนั้น บทเรียนที่สองก็คือว่าการรับใช้ที่ยอมรับได้เกี่ยวข้องกับการเอาใจใส่ผู้คนแม้กระทั่งผู้คนที่ไม่สำคัญอย่างเช่นเด็กๆ (มธ. 18:5; มก. 9:37) นั่นคือบทเรียนที่ลูการวมไว้ในการบินทักของท่านเกี่ยวกับคำสอนนี้ (ข้อ 48) มันสะท้อนถึงความสนใจของท่านในผู้คนที่ถูกละเลย เด็กเป็นบุคคลที่สำคัญน้อยที่สุดในวัฒนธรรมยิวและกรีก-โรมัน [581] ผู้หญิงหรือหนึ่งในคนรับใช้ก็รับมือกับเด็กๆ[582]

“‘ที่จะต้อนรับ’ ผู้คนคือที่จะหยิบยื่นเกียรติแห่งความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่พวกเขา ที่จะถือว่าพวกเขาเป็นแขก (เปรียบเทียบ 7:44-46) แต่บุคคลหนึ่งจะต้อนรับคนที่เท่าเทียมทางสังคมหรือคนที่เกียรติของเขาอยู่เหนือบุคคลนั้นเท่านั้น เด็กๆผู้ซึ่งที่แห่งที่อาศัยทางสังคมของพวกเขาถูกกำหนด ณ ด้านล่างของบันไดแห่งความนับถืออาจถูกเรียกที่จะปฏิบัติกรกระทำแห่งความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ (เช่น การล้างเท้าของแขก) แต่ตามปกติแล้วพวกเขาเองจะไม่เป็นผู้รับแห่งอุปนิสัยที่มีเกียรติ ดังนั้นพระเยซูพลิกพีระมิดทางสังคมซึ่งกำหนดข้อตกลงที่น่าพวกสาวกที่จะตรึงตรองเกี่ยวกับความยิ่งใหญ่เทียบเคียงและอย่างแท้จริงแล้วที่ได้้นำพวกสาวกไปจากการเข้าใจที่เหมาะสมใดๆเกี่ยวกับสถานะของพระเยซู” [583]

พระเยซูหมายถึงว่าแทนที่จะแสวงหาสถานะเพื่อพวกเขาเอง พวกสาวกของพระองค์ควรให้ความสนใจของพวกเขาไปยังความจำเป็นของผู้คนผู้ไม่มีสถานะ ผู้คนเช่นเด็กๆ สาวกที่ปรนนิบัติบุคคลที่ไม่มีสถานะราวกับว่าเขาหรือเธอกำลังปรนนิบัติพระเยซู แท้จริงแล้วก็ปรนนิบัติพระเยซูและพระเจ้าพระบิดา หลักการที่นี้ก็คือว่าใครที่เต็มใจที่จะเสียสละความก้าวหน้าส่วนบุคคลเพื่อที่จะรับใช้ผู้คนที่ไม่สำคัญอย่างในโลกประเมินผู้คนก็ “ยิ่งใหญ่” อย่างแท้จริงในการประเมินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 25:35-40; มก. 9:41).[584]

การกันคนอื่นออกไป 9:49-50 (เปรียบเทียบ มก. 9:38-40)

พวกสาวกต้องระมัดระวังเกี่ยวกับท่าทีของพวกเขาต่อผู้เชื่อที่อยู่นอกแวดวงการสามัคคีธรรมของพวกเขา เช่นเดียวกับท่าทีของพวกเขาต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในแวดวงนั้น อย่างเช่นในกรณีก่อนหน้าทั้งหลายนั้น การบันทึกของลูกาเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้จะเว้นรายละเอียดเพื่อจะตัดผ่านไปยังหัวใจของเรื่องราว

เหตุการณ์นี้เปิดโปงท่าทีแห่งการชิงดีท่ามกลางสาวกสิบสองคนที่เกิดขึ้นกับสาวกคนอื่นๆของพระเยซู นี่ไม่ใช่ปัญหาของความเชื่อดั้งเดิม คนขับผีนั้นเชื่อในพระเยซู ตรงกันข้ามมันเป็นปัญหาของการสามัคคีธรรมหรือการสมาคม เขาไม่ใช่หนึ่งในสาวกสิบสองคน เขาดูเหมือนจะได้อยู่รอบนอกบรรดาผู้ติดตามของพระเยซู สาวกสิบสองคนต้องการที่จะกันเขาออกไป แต่พระเยซูต้องการที่จะรวมเขาไว้ พวกสาวกได้จัดตั้งขอบเขตบนพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับธรรมเนียมแห่งเกียรติที่ได้รับรู้ [585] คำตอบของพระเยซูเป็นสุภาษิต พระองค์ได้กล่าวความจริงกลับกันก่อนหน้านั้น (มธ. 12:30) พวกสาวกควรถือว่าผู้คนที่ไม่ต่อต้านพวกเขาเป็นหุ้นส่วนแทนที่จะเป็นศัตรู

เหตุการณ์นี้สรุปส่วนนี้ของพระกิตติคุณของลูกาที่บันทึกพันธกิจของพระเยซูในและรอบๆกาลิลี (4:14-9:50) การเน้นหลักของมันได้เป็นอัตลักษณ์ของพระเยซู

V. พันธกิจของพระเยซูบนเส้นทางสู่เยรูซาเล็ม 9:51-19:27

ส่วนที่ใหญ่ที่สุดของพระธรรมลูกาไม่มีสิ่งที่คล้ายกันในพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ แต่เนื้อหาบางอย่างในมันก็ปรากฏในส่วนอื่นๆของหมวดพระกิตติคุณ (เปรียบเทียบ มธ. 19-20; มก. 10)

“ในความตรงข้ามกับสองบทเท่านั้นในมัทธิวและบทเดียวในมาระโก มัน [การบันทึกเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูบนเส้นทางสู่เยรูซาเล็ม] ขยายไปไม่น้อยกว่า สิบ บทในลูกา โดยเหตุนี้ก็จัดตั้งส่วนที่ยาวที่สุดของเรื่องราว (9:51-19:44)”[586]

ในฐานะเป็นอาจารย์ที่ดี พระเยซูก็กล่าวซ้ำบางบทเรียนของพระองค์ในโอกาสที่แตกต่างกัน ส่วนใหญ่แล้วส่วนนี้มีคำแนะนำที่พระเยซูให้แก่พวกสาวกของพระองค์พร้อมกับการอ้างอิงสั้นๆถึงการเคลื่อนที่ทางภูมิศาสตร์ ลูกาไม่ได้เน้นถึงข้อมูลเกี่ยวกับภูมิภาคในประเทศในส่วนนี้ ยกเว้นข้อมูลเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับเยรูซาเล็ม [587] เราได้สังเกตเห็นแล้วว่าลูกามีความสนใจในบทเรียนมากกว่าในรายละเอียดของภูมิศาสตร์และลำดับเหตุการณ์

การอ้างอิงทางโครงสร้างเกี่ยวกับการเคลื่อนที่ของพระเยซูแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงโดยทั่วไปจากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (เช่น 9:52; 10:38; 13:22, 32-33; 17:11; 18:31, 35; 19:1, 28-29) อย่างไรก็ตาม การเดินทางของพระองค์ไม่ใช่ทางตรง (เปรียบเทียบ 10:38; 17:11) พระเยซูเยี่ยมชมเยรูซาเล็ม

มากกว่าหนึ่งครั้ง แต่ส่วนนี้บันทึกพระเยซูที่ละกาลิเลอีและไปถึงเยรูซาเล็มเป็นครั้งสุดท้ายก่อนการทนทุกข์ของพระองค์ ลูกันำเสนอสิ่งที่เป็นการเดินทางสามครั้งสู่เยรูซาเล็มอย่างแท้จริงในฐานะเป็นการเดินทางครั้งเดียว [588] ยอห์นบอกเรามากขึ้นเกี่ยวกับการเดินทางสามครั้งเหล่านั้น

พันธกิจของพระเยซูระหว่างการเดินทางนี้ไม่ใช่แค่แตกต่างเนื่องจากที่ที่มันเกิดขึ้น มันรับเอาคุณลักษณะใหม่ๆ พันธกิจของพระองค์ต่อพวกสาวกดูเหมือนจะได้ครอบงำความสนใจหลักของพระองค์ แม้ว่าลูกาบรรยายสิ่งนี้น้อยกว่ามาระโก เราได้สังเกตเห็นการเน้นที่หนักแน่นที่อัตลักษณ์ (ศาสนศาสตร์พระคริสต์) ของพระเยซูในบทก่อนๆ นั้น ตอนนี้ภาระกิจของพวกสาวกกลายเป็นหัวข้อที่เด่น มีถ้อยคำมากมายแห่งคำเตือนต่อคนร้ายและคนที่พึงพอใจเช่นเกี่ยวกับต่อพวกฟาริสีในส่วนนี้ นักศึกษาหลายคนแห่งลูกาและกิจการของอัครทูตได้สังเกตเห็นโดยทั่วไปที่การเดินทางซึ่งแสดงถึงลักษณะของพระธรรมทั้งสองเล่ม และได้ชี้ถึงการเปรียบเทียบที่สำคัญบางอย่าง สำหรับพระเยซูแล้ว เยรูซาเล็มเป็นจุดหมายที่ซึ่งพระองค์บากบั่นไป อย่างที่โรมเป็นสำหรับเปาโล

โครงร่างทางวรรณกรรมของส่วนนี้เป็นส่วนไขว้ (ความขนานที่กลับกัน) ส่วนกรอบทั้งสองกล่าวถึงการปฏิเสข (9:51-56 และ 19:41-44) ส่วนที่เป็นศูนย์กลาง จุดจจ่อที่ที่การเน้นอยู่ที่เป็นการเติบโตของแผ่นดินของพระเจ้าที่จะรวมทั้งพวกต่างชาติเช่นเดียวกับพวกยิว (13:18-21) และการพิพากษาเหนืออิสราเอลที่กำลังมาเนื่องจากการปฏิเสขของพวกยิวต่อพระเยซู (13:22-35). [589]

ลูกาให้คำอุปมา 37 เรื่องของพระเยซูแก่เรา (เปรียบเทียบ มัทธิว 34 เรื่อง; มาระโก 12 เรื่อง; และยอห์นไม่มีสักเรื่อง). [590] มีคำอุปมา 23 เรื่องใน 9:51-19:27 นี้ก็มากกว่าครึ่งหนึ่งของคำอุปมาทั้งหมดในพระกิตติคุณของลูกา พระเยซูให้ส่วนใหญ่ของคำอุปมาต่างๆ ในส่วนนี้แก่พวกสาวกของพระองค์ แต่คนที่ไม่ใช่สาวกคนอื่นๆ ที่ติดตามพระองค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะได้รับการช่วยเหลือในประเภทที่หลากหลายจากพระองค์ก็ปรากฏตัวเช่นกัน นั่นคือเหตุที่พระองค์ใช้คำอุปมาเพื่อจะสอนพวกสาวกของพระองค์เพื่อจะเปิดเผยและปิดซ่อนความจริง [591]

คำอุปมาต่างๆ ในลูกา 9:51-19:27	
ชาวสะมาเรียใจดี	10:30-37
เพื่อนที่ไม่ละอายใจ	11:5-8
บ้านของคนที่มีกำลัง	11:21-22 (เปรียบเทียบ มธ. 12:29; มก. 3:27)

เศรษฐีโง่	12:16-21
บ่าวที่สัจซื่อ	12:36-38
บ่าวสองคน	12:42-48 (เปรียบเทียบ มธ. 24:45-51)
ต้นมะเดื่อที่ไม่มีผล	13:6-9
เมล็ดมัสตาร์ด	13:18-19 (เปรียบเทียบ มธ. 13:31-32; มก. 4:30-32)
เชื้อกนมที่ถูกซ่อนไว้ในแป้ง	13:20-21 (เปรียบเทียบ มธ. 13:33)
ที่นั่ง ณ งานเลี้ยงสมรส	14:7-11
งานเลี้ยงใหญ่	14:15-24
คนสร้างตึก	14:28-30
กษัตริย์ที่ไปทำสงคราม	14:31-33
แกะหาย	15:4-7 (เปรียบเทียบ มธ. 18:12-14)
เหรียญหาย	15:8-10
บุตรหาย	15:11-32
ผู้จัดการที่หลักแหลม	16:1-9
เศรษฐีกับลาซารัส	16:19-31
บ่าวที่ไม่สมควร	17:7-10
คนหนึ่งถูกรับไปและคนหนึ่งถูกละไว้	17:34-35 (เปรียบเทียบ มธ. 24:40-42)
หญิงม่ายที่พากเพียร	18:1-8
ฟาริสีและคนเก็บภาษี	18:9-14
เงินมินา	19:11-27

ก. ความรับผิดชอบและรางวัลต่างๆของพวกสาวก 9:51-10:24

ส่วนนี้ของส่วนใหม่ดำเนินการที่จะจัดข้อความสนใจไปที่พวกสาวกของพระเยซูต่อไป (เปรียบเทียบ ข้อ 1-50) ปัญหาเกี่ยวกับท่าทีของพวกเขาต่อคนอื่นก็ดำเนินต่อไปเช่นกัน (เปรียบเทียบ ข้อ 46-50) มีคำแนะนำเพิ่มเติมในเรื่องราคาของการเป็นสาวกอีกด้วย (ข้อ 57-62; เปรียบเทียบ 6:20-49) หัวใจของส่วนนี้ของพระกิตติคุณนี้คือการเตรียมพวกสาวกของพระเยซูสำหรับภารกิจที่สองของพวกเขา ความตรงข้ามระหว่างพวกสาวกและคนที่ไม่ใช่สาวกก็ชัดเจนมากขึ้น และหน้าที่และสิทธิพิเศษของการเป็นสาวกก็ปรากฏออกมาอย่างชัดเจนมากขึ้น

ในขณะที่ผู้เขียนพระกิตติคุณใช้คำศัพท์ “สาวก” (ตามตัวอักษรคือ ผู้เรียนรู้) เพื่อจะอธิบายถึงความหลากหลายที่กว้างของผู้คนที่แสวงหาที่จะเรียนรู้จากพระเยซู ผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อเช่นกัน เมื่อพระเยซูเคลื่อนไปยังกางเขน การอบรมการเป็นสาวกของพระองค์ก็จัดจ่อที่พวกสาวกที่เชื่อของพระองค์อย่างเพิ่มขึ้น

1. ความสำคัญของความอดกลั้น 9:51-56

ข้อแรก (9:51) จัดตั้งระเบียบวาระสำหรับทั้งหมดที่ติดตามมาจนกระทั่งการเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิตของพระเยซู ตอนนี้มันเป็นเวลาสำหรับพระเยซูที่จะเริ่มต้นเคลื่อนไปยังเยรูซาเล็มและกางเขน เมื่อพระองค์ทำเช่นนั้น ทันทีนั้นพระองค์ก็เผชิญกับการต่อต้าน (เปรียบเทียบ กจ. 20:3; 21:4, 11-14) แต่พระองค์ยอมรับมันและปฏิเสธที่จะแก้แค้นพวกผู้ต่อต้านของพระองค์ ท่าทีของพระเยซูที่นี่ทำให้ระลึกถึงการตอบสนองของพระองค์ต่อการต่อต้านที่พระองค์ได้เผชิญในนาซาเร็ธ ณ การเริ่มต้นแห่งพันธกิจในกาลิลีของพระองค์ (4:16-30) และมันแสดงล่วงหน้าถึงท่าทีของพระองค์ในการทนทุกข์ของพระองค์ มันตรงกันข้ามกับท่าทีของพวกสาวกต่อคนอื่นอีกด้วย และจัดเตรียมตัวอย่างทางบวกสำหรับสาวกที่เป็นผู้อ่านที่บางครั้งเผชิญกับปฏิปักษ์ที่คล้ายกับชาวสะมาเรีย

“ปณิธานของพระเยซูถูกทำให้ชัดเจนมากขึ้นในส่วนนี้ และมีการคาดการณ์ไว้ถึงชะตาที่รอคอยของพระองค์ในเยรูซาเล็ม แต่ถึงวิญญูณที่ซึ่งพระองค์จะรับในการปฏิเสธสุดท้ายนั้นอีกด้วย” [592]

มันยากที่จะทำให้เหตุการณ์นี้เข้ากับบริบทของลูกาตามลำดับวันเวลา บางทีผู้เขียนของเราไม่ได้ทำตามลำดับที่เคร่งครัดของเหตุการณ์ต่างๆที่นี่ แต่ได้สอดเหตุการณ์นี้ไว้ที่ที่ท่านสอดเพื่อจุดประสงค์ทางหัวข้อ

9:51 เวลาได้มาสำหรับพระเยซูที่จะเริ่มต้นการเคลื่อนที่ไปยังเยรูซาเล็มสำหรับการเยี่ยมเยียนสุดท้ายของพระองค์ก่อนกางเขน (เปรียบเทียบ ปฐก. 31:21; ยรม. 21:10; 44:12) ลูกามองข้ามการทนทุกข์ของพระองค์ที่นั่นไปยังการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ในพระกิตติคุณนี้ ลูกานำเสนอพันธกิจของพระเยซูก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ และในกิจการของ

อัครทูต ท่านก็รายงานถึงที่พระเยซูได้ทำหลังจากการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ผ่านทางพวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ กจ. 1:2) โดยการจดจ่อที่การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ลูกาก็ยำเฝ้าผู้อ่านของท่านถึงผลลัพธ์ที่มีสง่าราศีของการทนทุกข์และพันธกิจที่ต่อเนื่องของพวกสาวกของพระเยซู ความเค็ดเคี้ยวของพระเยซูทั้งหลายที่มีการทนทุกข์ที่อยู่ข้างหน้าพระองค์ให้ตัวอย่างทางบวกแก่ผู้อ่านอีกด้วย

9:52 “ผู้ส่งข่าว” ที่ “พระเยซูส่ง” ล่วงหน้าไปก่อนก็เพื่อที่จะจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกกลางคืนสำหรับพระเยซูและส่วนที่เหลือของพวกสาวกของพระองค์ พวกเขาไม่ใช่อยู่ในภารกิจการประกาศ “ผู้ส่งข่าว” เหล่านี้จะต้องเตรียมผู้คนสำหรับการมาถึงของพระเยซูซึ่งเคยเป็นภารกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมาแต่ก่อน (7:24, 27) ตามปกติแล้ว ผู้เดินทางชาวยิวบนเส้นทางของพวกเขาจากกาลิลีไปยังเยรูซาเล็มได้ผ่านทางสะมาเรีย[593] พวกเขาเป็นผู้เยี่ยมชมที่ไม่ได้รับการต้อนรับ การเดินทางโดยตรงจากกาลิลีไปยังเยรูซาเล็มคงได้ใช้เวลาสักสามวัน

พวกเขายิวถือว่าพวกสะมาเรียเป็นผู้ละทิ้งความเชื่อและครึ่งต่างชาติตั้งแต่การถูกเนรเทศ พวกสะมาเรียสืบเชื้อสายจากคนอิสราเอลที่ยากจนที่คงอยู่ในแผ่นดินเมื่อพวกอัสซีเรียได้จับกุมอาณาจักรเหนือของอิสราเอลในปี กคศ. 722 พวกเขาเชื่อว่าพวกสะมาเรียเป็นผู้สืบเชื้อสายของคนอิสราเอลที่ได้แต่งงานกับคนที่ไม่ใช่ยิวซึ่งบรรดากษัตริย์ชาวอัสซีเรียนำเข้าไปในแผ่นดิน(2 พกษ. 17:6, 24-26) อย่างไรก็ตาม พวกเขาอาจได้เป็นผู้สืบเชื้อสายโลหิตที่บริสุทธิ์ของคนอิสราเอลที่คงอยู่ในแผ่นดิน [594] ในที่สุดแล้วพวกสะมาเรียได้ปฏิเสธพระคัมภีร์ของชาวยิว ยกเว้นเบญจบรรณ คนสองกลุ่มยังคงปั่นศัทรุกัน ในสมัยของพระเยซู (เปรียบเทียบ ยน. 4:9).[595]

9:53-54 ชาวสะมาเรียผู้ซึ่งผู้ส่งสารติดต่อก็ปฏิเสธที่จะยอมรับพระเยซูและบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ เพราะว่าพวกเขาอยู่บนเส้นทางของพวกเขาสู่ “เยรูซาเล็ม” เพื่อจะนมัสการที่นั่น ชาวสะมาเรียปฏิเสธเยรูซาเล็มในฐานะเป็นสถานที่ตั้งของการนมัสการ (เปรียบเทียบ ยน. 4:20) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้ปฏิเสธพระเยซูเพราะว่าพระองค์อ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ แต่เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นคนยิว

“ชาวสะมาเรียไม่ได้ต่อต้านผู้คนที่เดินทางไปทางเหนือจากเยรูซาเล็ม แต่ไม่ชอบที่จะเห็นพวกเขาเดินทางไปทางใต้ไปยังเมืองนั้น...” [596]

โดยทั่วไปแล้วท่าทีของ “ยากอบและยอห์น” นั้นไม่เป็นมิตร พวกเขาอาจคิดว่าพระเยซูจะตอบสนองต่อชาวสะมาเรียอย่างที่เอลียาห์ได้มีต่อผู้ต่อต้านของท่าน (2 พกษ. 1:9-12)

คำถามของพวกเขาบ่งบอกว่าพวกเขาของพระเยซูเห็นความคล้ายกันที่ชัดเจนระหว่างพันธกิจของพระเยซูและพันธกิจของเอลียาห์ (เปรียบเทียบ ข้อ 19) อย่างไรก็ตาม พวกเขาเต็มใจที่จะเล่นบทบาทของเอลียาห์โดยการเรียกการพิพากษาลงมา พวกเขาไม่ได้ขอให้พระเยซูที่จะทำอย่างนั้น

“อีกครั้งหนึ่งช่างน่าตกใจที่จะคิดถึงจอห์นคนเดียวกันนี้ที่ปีหรือสองปีหลังจากวันแห่งคำแนะนำที่โหดร้ายนี้ก็ลงไปจากเยรูซาเล็มและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูผู้ได้ถูกตรึงใน ‘หลายหมู่บ้านของชาวสะมาเรีย’ [กจ. 8:25] บางทีในหมู่บ้านนี้ที่ท่านปรารถนาที่จะเห็นว่าถูกทำลาย!”^[597]

มันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ที่พระเยซูให้ชื่อเล่นของพวกเขา โบอาเนอเย “ลูกฟ้าร้อง” แก่ยากอบและยอห์น เนื่องจากเหตุการณ์นี้ (มก. 3:17) ชื่อเล่นของสาวกคนอื่นๆ ทั้งหมดนั้นเป็นเชิงบวกแทนที่จะเสื่อมเสีย และบางทีชื่อเล่นนี้ก็เป็นอย่างนั้น

9:55-56 พระเยซูไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับท่าทีของยากอบและยอห์น และพระองค์ “ว่ากล่าวพวกเขา” (คำกรีก *เอปฟีทิเมเช่น* เปรียบเทียบ 4:35, 41; 8:24) ภารกิจของพระเยซูยังไม่ได้เรียกร้องให้พระองค์ที่จะนำการพิพากษามา ดังนั้นกลุ่มนั้นเดินทางไปยัง “หมู่บ้าน” สะมาเรีย “อีกแห่งหนึ่ง” ที่ที่พวกเขาพบที่พัก

ประเด็นของเรื่องนี้คือความอดกลั้นของพระเยซูแห่งการปฏิเสธโดยปราศจากการแก้แค้น (เปรียบเทียบ 6:36) ท่าทีของพระองค์ตรงกันข้ามกับท่าทีของพวกเขาซึ่งไม่ได้ออกมาจากความเดือดดาลที่ชอบธรรม เพราะว่าชาวสะมาเรียได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ แต่ออกมาจากอคติแห่งเชื้อชาติ

2. ความสำคัญของการปฏิเสธตนเอง 9:57-62 (เปรียบเทียบ มธ. 8:19-22)

ดูจากคำแนะนำเสนอผู้คนที่ปฏิเสธพระเยซูไปยังการนำเสนอที่ซึ่งสามบุคคลต้องการที่จะมาเป็นสาวกของพระองค์ พวกเขาแต่ละคนประเมินระดับของการอุทิศตนที่พระเยซูเรียกร้องนั้นต่ำไป ถ้อยคำของพระเยซูอธิบายถึงราคาของการเป็นสาวก (เปรียบเทียบ ข้อ 23-26) จงสังเกตการปรากฏซ้ำของคำใบ้ “ติดตาม” ในข้อ 57, 59, และ 61 เป็นที่ชัดเจนว่าสองเหตุการณ์แรกเกิดขึ้นระหว่างพันธกิจของพระเยซูในกาลิลี (เปรียบเทียบ มธ. 8:18) และบางทีเหตุการณ์ที่สามก็เช่นกัน บางทีดูการรวมกลุ่มเหตุการณ์เหล่านั้นไว้ที่นี่เพราะว่าเหตุการณ์เหล่านั้นทั้งหมดกล่าวถึงประเด็นเดียวกันที่ดูการพัฒนาในบริบทนี้กล่าวคือ การเป็นสาวก

9:57-58 มัทธิวนเขียนว่าชายคนนั้นเป็นธรรมาจารย์ (มธ. 8:19) แต่ดูทำให้การอ้างอิงเป็นทั่วไป บางทีเพื่อว่าผู้อ่านทุกคนสามารถเข้าส่วนกับชายคนนั้นได้ ชายคนนั้นยืนยันถึงความเต็มใจที่จะ

ติดตามพระเยซูไปที่ใดก็ตามในฐานะเป็นสาวกที่ใกล้ชิดของพระองค์ พระเยซูไม่ได้ว่ากล่าวเขาแต่อธิบายแก่เขาถึงสิ่งที่จะเกี่ยวข้อง เพื่อว่าเขาสามารถคิดราคาอย่างฉลาดได้ เขาจะต้องเต็มใจที่จะยอมรับการไร้ที่อยู่อาศัย ความไม่สะดวกทางกายภาพ การขาดแคลนอื่นๆและการปฏิเสธ พวกเขาของพระเยซูได้ประสบกับสิ่งเหล่านี้ในการเดินทางตลอดสะมาเรีย (ข้อ 51-56) โดยการไร้ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” พระเยซูก็เน้นถึงการเหน็ดเหนื่อยเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระองค์ ถ้าบุตรมนุษย์ประสบกับสิ่งเหล่านี้ สาวกของพระองค์จะประสบมากเพียงใด

9:59-60 ชายคนแรกมาหาพระเยซูขอร้องการอนุญาตที่จะติดตามพระองค์ ชายคนที่สองได้รับคำสั่งจากพระเยซูที่จะติดตามพระองค์ ในถ้อยคำเดียวกันอย่างแท้จริงที่พระเยซูใช้เพื่อจะเรียกสาวกสิบสองคน (เช่น 5:27)

“การพูดที่จะ ‘ติดตาม’ อาจารย์ในสมัยนั้นจะถูกเข้าใจอย่างเป็นการปกปิดว่าเป็นการบ่งบอกถึงการเป็นสาวก” [598]

การบันทึกของมัทธิวบอกว่าเขาเข้าหาพระเยซู แต่เป็นที่ชัดเจนว่าหลังจากที่พระเยซูเรียกเขา บิดาของชายคนนั้นตายแล้วใช่ไหม หรือเขากำลังอยู่ในอันตรายของการตาย? ด้วยที่ที่ไม่ชัดเจนและคำตอบต่อคำถามนี้ก็ไม่ใช่ เป็นที่ชัดเจนว่าชายคนนั้นต้องการให้พระเยซูที่จะรับรองการเชื่อฟังที่เลื่อนไปของเขาไม่ว่าในกรณีใด บางทีบิดาของชายคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ เนื่องจากว่าตามปกติแล้วในอิสราเอลนั้นผู้คนถูกฝังในวันที่เขาตาย [599]

“แต่ถ้อยคำมีความเร่งด่วนที่ใหญ่ขึ้นถ้าบิดานั้นตายไป พวกยิวถือว่าการฝังที่เหมาะสมนั้นสำคัญที่สุด หน้าที่ของการฝังมาก่อนการศึกษาธรรมเนียมปฏิบัติ การปรนนิบัติที่พระวิหาร การฆ่าเครื่องบูชาสำหรับปีศาจ การถือรักษาการเข้าสู่หนัดและการอ่านเมกิลลาห์ (Megillah 3b)” [600]

เอลีชาอนุญาตให้เอลีชาที่จะกลับไปยังบ้านของเขาเพื่อจะกล่าวอำลาต่อบิดามารดาของเขา (1 พกษ. 19:19-21) โดยการที่ไม่อนุญาตให้ชายคนนี้จะให้เกียรติแก่บิดาของเขาในแนวทางตามธรรมเนียมนั้น บางทีพระเยซูก็เน้นถึงภารกิจที่สำคัญกว่าซึ่งพระองค์ดำเนินการเมื่อเปรียบเทียบกับภารกิจของเอลีชา พระเจ้าไม่อนุญาตให้เอเสเคียลที่จะโสภเคราะห์ต่อการตายของภรรยาของท่าน (อสค. 24:15-24)

“คนตาย” ผู้ซึ่งพระเยซูกล่าวว่าควร “ฝังคนตาย” บางทีเป็น *คนตายฝ่ายวิญญาณ* ผู้ไม่เชื่อในพระเยซู

“ประเพณีงานศพของชาวอียิปต์สมัยทำให้อ่านได้อีกแบบหนึ่ง การฝังศพขั้นต้น (ที่ซึ่งศพถูกวางไว้ในอุโมงค์ที่ประทับตราไว้) ที่ตามมาด้วยการฝังศพรอง (ที่ตามมาในระยะสิบสองเดือนของการเนาเปื้อย กระดูกก็ถูกรวบรวมและถูกฝังใหม่ ในที่เก็บกระดูกหรือ ‘กล่องกระดูก’) ได้รับการยืนยันอย่างดีด้วยสิบสองเดือนที่เพิ่มเติมระหว่างการเตรียมการฝังและการฝังใหม่สำหรับความสำเร็จแห่งการงานของการโศกเศร้า ตามการรับรู้ การกล่าวในเชิงสุภายิตของพระเยซูจะอ้างอิงถึงคนตายทางกายภาพในสองเหตุการณ์: ‘ขอให้บรรดาผู้ที่ตายแล้วในอุโมงค์ของครอบครัวฝังคนตายของพวกเขาเองใหม่’ ไม่ว่าในกรณีใด การไม่นับถือของพระเยซูสำหรับการปฏิบัติที่น่าเคารพซึ่งมีรากในธรรมเนียมปฏิบัติของพันธสัญญาเดิม ก็ถูกทำให้เท่าเทียมเท่านั้น โดยสิทธิอำนาจที่พระองค์แสดงออกโดยการยืนยันถึงลำดับความสำคัญของการอ้างอิงถึงการเป็นสาวกในแผ่นดินของพระเจ้า”^[601]

ภารกิจของผู้เชื่อสำคัญกว่าการปฏิบัติพันธะทางครอบครัวตามธรรมเนียมทั้งหลาย เมื่อสิ่งเหล่านี้ขัดแย้งกับความรับผิดชอบต่างๆของการเป็นสาวก มันยากที่จะจินตนาการว่าพระเยซูสามารถจัดตั้งความสำคัญของการมีส่วนร่วมทันทีและสุดใจในแผนการของพระเจ้าอย่างมีพลังมากขึ้นอย่างไร

9:61-62 ลูกาเท่านั้นบันทึกการสนทนาที่สามนี้ มันดูเหมือนลดความสำคัญอย่างกะทันหันในตอนแรก แต่ไม่ใช่เพราะว่าชายคนนั้นไม่ได้ขอพระเยซูถึงการยินยอมที่น้อยกว่าคนที่มาก่อนของเขา (ข้อ 59-60) “การลา” จะใช้เวลาสองสามนาทีเท่านั้นในขณะที่การฝังบิตจะใช้เวลาที่ไม่ตายตัว บางทีเขาคิดว่าถ้าเอลิยาห์อนุญาตให้เอลิยาห์ที่จะกล่าวอำลาต่อบิตามารดาของเขา ก่อนที่เขาติดตามเอลิยาห์ แน่แน่นอนว่าพระเยซูจะอนุญาตให้เขาที่จะทำอย่างเดียวกัน (1 พกษ. 19:19-21) กระนั้นแม้กระทั่งการยินยอมนี้ก็ไม่ใช่การยินยอมที่พระเยซูจะอนุญาตภารกิจของพระเยซูก็สำคัญกว่าภารกิจของเอลิยาห์ อีกครั้งหนึ่งคำตอบของพระเยซูเป็นสุภายิต (เปรียบเทียบ ข้อ 50)

การเป็นสาวก เกี่ยวข้องกับงานหนักและการเสียสละเหมือนกับการไถ ชาวนาที่ไม่จดจ่อที่การไถของเขาก็ไม่ใช่ชาวนาที่เหมาะสม ในทำนองเดียวกัน สาวกที่อนุญาตให้ชีวิตที่จะทำ ให้เขาไขว่เขวจากหน้าที่ต่างๆของเขาในฐานะสาวกก็ไม่เหมาะสม “สำหรับแผ่นดินของพระเจ้า” (เปรียบเทียบ ฟป. 3:13; ฮบ. 6:7; 12:1-2) สาวกของพระเยซูต้องติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ อย่างเด็ดเดี่ยวต่อไป

“คำกล่าวที่ยาก” เหล่านี้อธิบายถึงข้อเรียกร้องต่างๆของการเป็นสาวก บรรดาผู้ติดตามของพระเยซูต้องเต็มใจที่จะแบ่งปันการไถที่อยู่อาศัยของพระองค์ ที่จะตั้งการมีส่วนร่วมในแผนการของพระเจ้าเหนือการอ้าง

ต่างๆที่ครอบครัวและหน้าที่เรียกร้อง และที่จะพากเพียรในการทรงเรียกของพวกเขา บางทีลูกาบันทึกการตอบสนองต่างๆของสามคนเหล่านี้ เพื่อว่าผู้อ่านจะเห็นตัวเขาเองหรือเธอเองในเรื่องนี้และตระหนักถึงความสำคัญของการทำการตอบสนองที่เหมาะสมอย่างเป็นส่วนตัว

3. ความสำคัญของการมีส่วนร่วม 10:1-16

หัวข้อการอบรมการเป็นสาวกดำเนินต่อไปในส่วนนี้ของข้อต่างๆ สาวก 70 คนที่พระเยซูส่งออกไปก็ตรงข้ามกับชายสามคนที่ลูกาเพิ่งเสร็จสิ้นการนำเสนอไป (9:57-62) นี่เป็นภารกิจที่สองที่ซึ่งพระเยซูส่งกลุ่มของพวกสาวกของพระองค์ไป ภารกิจแรกเป็นภารกิจของสาวกสิบสองคน (9:1-6, 10) ลูกาเท่านั้นอ้างอิงถึงมัน แม้ว่าจะมีความคล้ายกันต่างๆกับเนื้อหาของพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ (เปรียบเทียบ มธ. 9:37-38; 10:7-16; 11:21-23) มันไม่ประหลาดใจที่จะพบเหตุการณ์นี้ในพระกิตติคุณนี้ ลูกามีความสนใจในการแสดงถึงการพัฒนาของภารกิจของพระเจ้าจากการเริ่มต้นเล็กๆในพระธรรมลูกา ท่านนำเสนอว่ามันเติบโตไปสู่กิจการทั่วโลกในกิจการของอัครทูต อีกครั้งหนึ่งการเน้นของท่านคือคำแนะนำที่พระเยซูให้แก่สาวกเหล่านี้ในการเตรียมเพื่อพันธกิจของพวกเขา (เปรียบเทียบ 9:1-6)

10:1 “ภายหลังเหตุการณ์เหล่านั้น” แสดงถึงความคืบหน้าตามลำดับเวลาแบบพื้นฐานของลูกา แต่ท่านเบี่ยงเบนจากมันอยู่บ่อยๆ อย่างที่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆทำ การใช้ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ของลูกาที่เน้นถึงสิทธิอำนาจของพระองค์ ซึ่งเป็นการเน้นที่สำคัญในส่วนที่กล่าวถึงคำแนะนำของพระเยซูต่อบรรดาผู้ติดตามของพระองค์

จำนวนของผู้ส่งข่าวเป็นปัญหา ทั้ง 70 (NASB, AV, RSV) และ 72 (NIV, NEB, JB) มีการสนับสนุนทางตัวบทที่ดี ตามปกติแล้วบรรดาผู้รรดาธิบายชอบอันหนึ่งหรืออีกอันหนึ่งที่ขึ้นอยู่กับเหตุผลที่พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูเลือก “70” หรือ “72” เนื่องจากว่าหลักฐานทางตัวบทก็เท่าเทียมกัน บรรดาผู้ที่ชอบ 70 ตามปกติแล้วทำเช่นนั้นเพราะพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูทำตามสิ่งที่มีมาก่อนของพันธสัญญาเดิม มีพงศ์พันธ์ 70 คนของยาโคบผู้ได้ไปยังอียิปต์พร้อมกับท่าน (อพย. 1:1-5) มีผู้ใหญ่ 70 คนอีกด้วยในอิสราเอล (อพย. 24:1; กดว. 11:16-17, 24-25) และในสภาพแซนเฮดริน และผู้คนในสมัยของพระเยซูถือว่าโลกมี 70 ประเทศ (ปฐมก. 10).[\[602\]](#)

นักวิชาการบางคนเชื่อว่าหนึ่งหรือมากกว่านั้นขององค์ประกอบเหล่านี้ส่งอิทธิพลต่อพระเยซู คนอื่นๆที่ชอบ 72 คิดว่าตารางของบรรดาประชาชาติในฉบับเซปทัวจินต์ของปฐมกาล 10 ที่ลงรายชื่อ 72 ชาติส่งอิทธิพลต่อพระเยซู [\[603\]](#) อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าผู้แปล 72 คนของฉบับเซปทัวจินต์ส่งอิทธิพลต่อพระองค์ [\[604\]](#) บอเคียนว่ามีหลักฐานทางตัวบทที่ “ดีกว่าเล็กน้อย” สำหรับ 72 [\[605\]](#) ข้าพเจ้าชอบ 70 เป็นหลักเพราะข้าพเจ้า

คิดว่า มันเป็นไปได้ที่พระเจ้าเยซูกำลังคาดการณ์ไว้ถึงภารกิจต่อทั้งโลกที่นี้ อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่ไม่มีอาการอ้างอิงที่สำคัญถึงความหมายของส่วนที่เหลือของเรื่องนี้

ขอบเขตของภารกิจนี้กว้างกว่าภารกิจของสาวกสิบสองคน สาวกเจ็ดสิบคนจะต้องไปยังเมืองทั้งหมดที่พระเยซูวางแผนจะไปเยี่ยม เป็นที่ชัดเจนว่าไม่ใช่แค่เมืองของยิวแต่เมืองเหล่านั้นในบริเวณของสะมาเรียและต่างชาติแห่งปาเลสไตน์อีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่าสาวกเหล่านี้จะต้องทำสิ่งที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ทำผ่านทางพยานทางอ้อมคำของท่านกล่าวคือการเตรียมผู้คนสำหรับการเสด็จมาและการประกาศของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 7:27) งานของพวกเขาไม่ใช่แค่ที่จะจัดการที่พักสำหรับพระเยซูอย่างที่ได้เป็นงานของผู้ส่งข่าวใน ส่วนที่มาก่อน (เปรียบเทียบ 9:52) การส่งผู้ส่งข่าวออกไปเป็นคู่ๆเป็นการปฏิบัติโดยทั่วไป (เปรียบเทียบ 7:18-19; มก. 6:7; กจ. 13:2; 15:27, 39-40; 17:14; 19:22) มันทำให้แน่ใจถึงความ เป็นเพื่อน การปกป้องและพยานทั้งสองที่พวกยิวเรียกร้อง (ฉธบ. 17:6; 19:15).[\[606\]](#)

10:2 คำแนะนำแรกของพระเยซูต่อสาวกเจ็ดสิบคนก็คือว่าพวกเขาจะ “อธิษฐาน” (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 2:1-8) พระเยซูให้คำแนะนำเดียวกันแก่พวกสาวกของพระองค์ในอีกโอกาสหนึ่ง (เปรียบเทียบ มธ. 9:37-38) ภาพ “การเก็บเกี่ยว” เป็นเรื่องปกติในพระคัมภีร์และมัน พรรณนาถึงพระเจ้าที่รวบรวมผู้เลือกสรรของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 13:37-43; และ ข้ออื่นๆ) ในบริบทนี้ มันอ้างอิงถึงการรวบรวมผู้เชื่อในพระเยซูจากผู้ไม่เชื่อจำนวนมาก ผู้ซึ่งสาวกเจ็ดสิบคนจะไปหา

เมื่อพระองค์กล่าวว่าการเก็บเกี่ยวนั้นมี “มาก” พระเยซูหมายถึงว่ามีงานมากที่จะทำในการนำข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าไปยังทุกๆคน ผู้ส่งสารที่เป็นสาวกของพระองค์นั้นมี “น้อย” ในสัดส่วนต่องานใหญ่ ดังนั้นพวกสาวกจะต้องอธิษฐาน (“อ่อนวอน”) ขอให้พระเจ้าที่จะ “ส่ง” ผู้ส่งข่าวที่มีคุณสมบัติทุกๆคนไปยัง “ทุ่งนา” และที่ว่าไม่มีใครจะล้มเหลวที่จะเข้าร่วมในภารกิจนี้ ดังนั้นข้อนี้แสดงถึงความปรารถนาของพระเยซู ที่มีต่อคนงานมากขึ้นและต่อการมีส่วนร่วมเต็มที่โดยคนงานทั้งหลายที่พร้อม

“นี่อาจดูเหมือนแปลกต่อคุณ แต่ข้าพเจ้าไม่ถือว่ามันเป็นธุรกิจของข้าพเจ้าที่จะเก็บเกี่ยว ธุรกิจของข้าพเจ้าคือการหว่าน ถ้าคุณเคยเป็นชาวนา คุณก็รู้ว่ามีความแตกต่างมากระหว่างการหว่านเมล็ดและการเก็บเกี่ยวกับพืชผลหลังจากเมล็ดได้เติบโต ใครคนหนึ่งโต้แย้งว่า ‘แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่าข้าพเจ้าที่ต้องเกี่ยวนั้นมีมาก แต่คนงานยังน้อยอยู่’ เราต้องระลึกถึงที่ ที่พระเยซูอยู่เมื่อพระองค์กล่าวข้อความนั้น พระองค์ทรงอยู่อีกด้านหนึ่งของกางเขน ณ เวลานั้นและยุคก็มาสู่การสิ้นสุด ณ ตอนสิ้นสุดของทุกๆยุคก็มีการพิพากษา การพิพากษาที่ทำให้ยุค

สิ้นสุดคือการเก็บเกี่ยว และยุคเองก็มีเพื่อสำหรับการหว่านเมล็ด ข้าพเจ้าเชื่อว่าเรากำลังหว่านเมล็ดในทุกวันนี้ และ ณ ตอนสิ้นสุดของยุคก็จะมี การเก็บเกี่ยว [เปรียบเทียบ มธ. 13:30]"[607]

10:3 ความสำคัญของการมีส่วนร่วมก็ดำเนินต่อไปในคำสั่งที่สำคัญต่อสาวกเจ็ดสิบคนที่จะ “ไป” (คำกรีก *สุบพาเกเท* เปรียบเทียบ มธ. 28:19) ภาพ “แกะ” (ลูกแกะ) ที่อยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า” เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นภาพอันโปรดสำหรับพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 10:16) มันพรรณนาถึงตำแหน่งที่พึงพาและเปราะบางของพวกเขาของพระองค์ท่ามกลางปฏิบัติที่ที่ไม่เป็นมิตร ดังนั้นพวกเขาจะต้องวางใจในและอธิษฐานต่อพระเจ้าขณะที่พวกเขาได้รับใช้ พระเยซู “ส่ง” พวกเขา “ออกไป” (คำกรีก *อะพอสเทิลโล*) ในฐานะเป็น *อัครทูต* ในแง่ทั่วไปของคำนั้นคือ มิชชันนารี พระเยซูกำลังกล่าวในฐานะเป็นพระผู้เลี้ยงแกะของพระองค์

10:4 ภารกิจของสาวกเจ็ดสิบคนค่อนข้างสั้น ดังนั้นพวกเขาจะต้องเดินทางอย่างง่าย ๆ (เปรียบเทียบ 9:3; มก. 6:8) ความหมายโดยนัยของการที่พวกเขาไม่ถ้อยยามก็คือว่าพวกเขาควรพึงพาความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และของขวัญของผู้เชื่อที่จะคำจุนพวกเขา แต่ที่สำคัญที่สุดคือพึงพาพระเจ้า ในแง่ของการเป็นปฏิบัติของโลก (ข้อ 3) พวกเขาอาจได้คาดหวังให้พระเยซูที่จะเตรียมพวกเขาที่จะเพียงพอด้วยตนเอง แต่พระองค์ทำสิ่งที่ตรงกันข้าม ตรงกันข้ามพระองค์แนะนำพวกเขาที่จะเลียนแบบการพึ่งพาที่เปราะบางของพระองค์เองที่พระบิดา

ในวัฒนธรรมตะวันออกใกล้โบราณ บ่อยครั้งแล้วผู้คนให้การต้อนรับที่ยาวนานมากที่ผูกพวกเขาไว้เป็นเวลาหลายวันในบางครั้ง (เปรียบเทียบ ผนจ. 19:4-9; 2 พกษ. 4:29) พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าพวกเขาของพระองค์ไม่ควรไม่เป็นมิตรหรือไม่เข้าสังคม แต่ที่ว่าพวกเขาไม่ควรอนุญาตให้การต้อนรับเหล่านี้ที่จะหันเหพวกเขาไปจากภารกิจของพวกเขา พวกเขาจะต้องติดตามงานของพวกเขาและไม่เสียเวลาของพวกเขาไปกับเรื่องที่น่า้อยกว่า

10:5-6 สาวกเจ็ดสิบคนจะต้องป่าวประกาศการอวยพร (พระพรทางคำพูด; ถ้อยคำที่ดีของความโปรดปรานของพระเจ้าอย่างที่มาจากพระเจ้า) เหนือครัวเรือนใดๆที่นำเสนอความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่พวกเขา “สันติสุข” (คำฮีบรู *ชาโลม*) เป็นการอวยพรตามปกติของยิวที่ปรารถนาให้ความเต็มทีของพระพรของพระยาเวห์อยู่เหนือผู้รับ (เปรียบเทียบ ยน. 14:27) คนหนึ่งอาจเกือบถือว่ามันเป็นนามนัยสำหรับ “ความรอด” (เปรียบเทียบ 1:79; 2:14, 29; 7:50; 8:48; 19:38, 42; 24:36).[608]

เมื่อพวกเขาได้รับใช้ มันก็จะชัดเจนว่าเจ้าของบ้านเชื่อในข่าวสารของพวกเขาอย่างแท้จริงหรือไม่ ถ้าเขากลับกลายเป็นคนแห่งสันติสุข (เปรียบเทียบ 5:34; 16:8; 20:34, 36; กจ.

4:36) กล่าวคือคนที่แสดงให้ปรากฏชัดโดยความเต็มใจที่แห่งพระพรของพระเจ้าในชีวิตของเขา การอวยพรของพวกเขาจะส่งผลต่อพระพรมากขึ้นของพระเจ้า ถ้าเจ้าของบ้านพิสูจน์ว่าไม่เชื่อ พระเจ้าจะไม่นำความเต็มใจที่แห่งพระพรของพระองค์ไปยังเขา แต่เจ้าของบ้านนั้นจะสูญเสียมัน (เปรียบเทียบ มธ. 10:11-13; มก. 6:10-11) อัลฟอว์คอธิบาย “คนแห่งสันติสุข” ว่าเป็นใครคนหนึ่งที่ได้รับข่าวสารแห่งสันติสุขของพวกเขา [609]

10:7 เหมือนกับสาวกสิบสองคน (เปรียบเทียบ 9:4) สาวกเจ็ดสิบคนตามปกติแล้วจะต้องคงอยู่กับเจ้าของบ้านของพวกเขาและไม่ย้ายไปมาในละแวกเพื่อนบ้านแห่งหนึ่งซึ่งพยายามที่จะปรับปรุงสถานการณ์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ มธ. 10:11; มก. 6:10) นี่จะส่งผลต่อการสูญเสียเวลาของพวกเขาและบางทีเป็นการดูถูกเจ้าของบ้านของพวกเขา การย้าย “จากบ้านนี้ไปบ้านโน้น” บ่งบอกถึงการเกี่ยวข้องในรอบสังคมของกิจกรรม และการได้รับความบันเทิงยาวนานหลังจากที่พวกเขาได้ทำงานของพวกเขาอีกด้วย [610]

“เหตุผลที่ชัดเจนอย่างมากกับบุคคลหนึ่งที่คุ้นเคยกับธรรมเนียมทางตะวันออก เมื่อคนแปลกหน้ามาถึงในหมู่บ้านหรือที่พัก พวกเพื่อนบ้านที่ละคนนั้นต้องเชิญเขาที่จะกินกับพวกเขา มีมารยาทที่เข้มงวดเกี่ยวกับมันซึ่งเกี่ยวข้องกับการโอ้อวดและความหน้าซื่อใจคดอย่างมาก และความล้มเหลวในการปฏิบัติตามเงื่อนไขของระบบการต้อนรับนี้ก็ได้รับการต่อต้านอย่างรุนแรง และบ่อยครั้งนำไปสู่ความท่างเหินและความบาดหมางท่ามกลางพวกเพื่อนบ้าน มันผลาญเวลามากอีกด้วย ก่อให้เกิดความไขว้เขวที่ผิดปกติของจิตใจ นำไปสู่ความไม่สำรวม และต่อต้านความสำเร็จแห่งภารกิจฝ่ายวิญญาณในทุกๆทาง ในเรื่องราวเหล่านี้ นักประกาศข่าวประเสริฐจะต้องหลีกเลี่ยงงานเลี้ยงเหล่านี้...” [611]

ในฐานะผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะต้องกินและดื่มสิ่งที่เจ้าของบ้านเตรียมให้ พวกเขาสามารถคาดหวังถึงการบำรุงเลี้ยงและต้องพึงพอใจด้วยสิ่งที่พวกเขาได้รับการเสนอให้ แม้ว่ามันอาจไม่เป็นที่พวกเขาชอบ หลักการของคนงานที่ “สมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” ก็ย้อนกลับไปยังการทรงสร้าง (ปฐมก. 1:28-30) พระเยซูและพวกอัครทูตรับรองมันอีกสำหรับยุคระหว่างการเสด็จมาในปัจจุบัน (เปรียบเทียบ มธ. 10:10; 1 คร. 9:3-18; 1 ทธ. 5:18; 3 ยน. 5-8)

10:8 เมื่อถืออย่างกว้างๆนั้น อาหารที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกสาวกในเมืองอะไรก็ตามที่พวกเขาอาจเยี่ยมชมเขียนบางที่สามารถรวมถึงอาหารที่ไม่สะอาดทางพิธีกรรม พระเยซูทำโดยปราศจากความแตกต่างที่สะอาดและไม่สะอาดในอาหารแล้ว (เปรียบเทียบ 11:41; มก. 7:19; รม. 10:4) การถือรักษาที่ถ่วงของเปโตรเกี่ยวกับกฎหมายการบริโภคอาหารของชาวยิวอาจไม่ได้

แสดงถึงพวกสาวกทั้งหมด (เปรียบเทียบ กจ. 10:14) การปฏิบัติของการกินอาหารที่ “ไม่สะอาด” ก็รับกวนคริสตจักรเริ่มแรกต่อไป (เปรียบเทียบ 1 คร. 8) อย่างไม่สงสัยแล้ว ลูกา รวมการอ้างอิงนี้ไว้พร้อมกับมีผู้อ่านดั้งเดิมของท่านในความคิด

- 10:9 สาวกเจ็ดสิบคนจะต้องดำเนินพันธกิจของพระเยซู (7:21-22; 9:11; มธ. 4:17; มก. 1:14-15; 6:12) และสาวกสิบสองคนต่อไป (9:1-2) ข้อนี้ให้เนื้อหาเชิงบวกเกี่ยวกับพันธกิจของผู้ส่งข่าว เหล่านี้การรักษาคนปวยในที่นี้เทียบเท่ากับการฟื้นฟูใครก็ตามที่ต้องการการฟื้นฟู [\[612\]](#) ลำดับของการรักษา ก่อน การประกาศบ่งบอกว่าการอัศจรรย์เตรียมโอกาสสำหรับการประกาศเช่นเดียวกับการรับรองมัน ข่าวสารของพวกเขาที่ถือว่าพระเมสสิยาห์ได้ปรากฏตัวและดังนั้น “แผ่นดิน” ของพระเมสสิยาห์ก็ใกล้จะเกิดขึ้น (“ใกล้เข้ามา” เปรียบเทียบ มธ. 3:2) ถ้าผู้คนได้เชื่อในพระเยซู แผ่นดินของพระเจ้าคงได้เริ่มต้นในไม่ช้า ณ ตอนนั้นแผ่นดินของพระเจ้าก็ใกล้โดยตำแหน่งและอย่างชั่วคราว มันยังไม่ได้เริ่มต้น

“ในความจริง คำพยากรณ์ของพันธสัญญาเดิมถึงอาณาจักรที่รอคอยมานานได้มาใกล้ผู้คนแห่งชนรุ่นนั้นจนพวกเขาได้เห็นใบหน้าของกษัตริย์อย่างแท้จริงและได้เป็นพยานถึงการทำงานที่เหนือธรรมชาติซึ่งเป็นเหตุการณ์ต่างๆที่ถูกทำนายไว้แห่งแผ่นดินของพระองค์” [\[613\]](#)

- 10:10-11 สาวกเจ็ดสิบคนจะต้องประกาศสองสิ่งต่อเมืองต่างๆ (คือชาวเมือง) ในที่สาธารณะที่ปฏิเสธพวกเขาและข่าวสารของพวกเขา พวกเขาจะต้องป่าวประกาศการปฏิเสธเชิงสัญลักษณ์สำหรับความไม่เชื่อ (เปรียบเทียบ 9:5; มธ. 10:14; มก. 6:11) และพวกเขาจะต้องย้ำเตือนบรรดาผู้ปฏิเสธถึงความเป็นจริงแห่งการนำเสนอของแผ่นดินของพระเจ้าที่พวกเขาได้ปฏิเสธ การกระทำที่สองนี้เป็นการประกาศที่แท้จริงถึงการพิพากษา

- 10:12 ลักษณะโดยทั่วไปของ “เมืองโสโดม” และเมืองในปาเลสไตน์เหล่านี้คือความล้มเหลวที่จะกลับใจเมื่อได้รับการเตือนโดยพระเจ้า (เปรียบเทียบ ปฐก. 19:24-29; มธ. 10:15; 11:20-24; รรม. 9:29; 2 ปต. 2:6; ยด. 7) ชะตาของผู้คนแห่งเมืองโสโดมได้กลายมาเป็นสุภายิต (เปรียบเทียบ อสย. 1:9-10) ชาวเมืองโสโดมมีพยานของโลก แต่เมืองเหล่านี้มีพยานของผู้ล่วงหน้านำก่อนของพระเมสสิยาห์ ชาวเมืองโสโดมอาจได้รักษาเมืองของพวกเขาไว้โดยการกลับใจ แต่เมืองเหล่านี้อาจได้เข้าไปสู่แผ่นดินของพระเมสสิยาห์ ดังนั้นความผิดของพวกเขาที่ใหญ่กว่าความผิดของผู้คนแห่งเมืองโสโดม

“ความล้มพันธ์ของชาวเมืองโสโดมกับการไร้ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ถูกกล่าวถึงในคัมภีร์ปัจจุบันอีกด้วย [คือ “สายแห่งข้อมูลทางภาษาภายในที่ซึ่งคัมภีร์ถูกตั้ง

ไว้”]: พวกเขาเป็นสัญลักษณ์ของเมืองใดก็ตามที่ปฏิเสธที่จะต้อนรับตัวแทนของ พระเยซูและดังนั้นก็มีความผิดเกี่ยวกับการปฏิเสธความเชื่อเพื่อเผื่อแผ่ต่อผู้แทน ของพระเจ้า”[614]

10:13-14 สถานที่ตั้งตามธรรมเนียมของ “โคราซิน” (ชื่อของปลา [615]) อยู่ปลายทิศเหนือของทะเลกาลิลี [616] “เบธไซดา” (“เมืองปลา”) จูเลียสเป็นเพื่อนบ้านของมัน (เปรียบเทียบ 9:10) ดังนั้น ความตรงข้ามที่พระเยซูนำเสนอก็ระหว่างหมู่บ้านสองแห่ง ณ ปลายทิศเหนือของทะเล กาลิลีและเมืองสองแห่ง ณ ปลายทิศใต้ของทะเลตายคือ โสโดมและโกโมราห์ สิ่งนี้จัดตั้ง บางสิ่งเกี่ยวกับ การผนวก สำหรับอิสราเอลเช่นเดียวกับวิทยาศาสตร์ทางภูมิศาสตร์ ทั้ง โคราซินและเบธไซดาที่ถูกใช้เป็นตัวแทนสำหรับเมืองอื่นๆที่คล้ายกันมากมายก็ได้รับ พันธกิจของพระเยซูอย่างมาก

“ไทระและไซดอน” ซึ่งเป็นเมืองฟินิเซียสองเมืองบนชายฝั่งเมดิเตอร์เรเนียนได้ประสบกับ การพิพากษาที่รุนแรงเนื่องจากการปฏิเสธพระเจ้าและประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ อสย. 23:1-18; ยรม. 25:22; 47:4; อสค. 26:1—28:23; ยอล. 3:4-8; อมส. 1:9-10) การ ตอบสนองของเมืองต่างชาติที่กบฏเหล่านี้ในการเปรียบเทียบกับเมืองชาวียที่ไม่ ตอบสนองคงได้หวนใจผู้อ่านของพระกิตติคุณของลูกาผู้ที่เป็นพยานต่อพวกต่างชาติ อย่างไรก็ตาม ประเด็นของพระเยซูก็คือชะตาที่เลวร้ายจะมายังผู้คนที่ปฏิเสธการนำเสนอ ความรอดของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 11:21-22) “การนั่งบนจี้เก้าอี้” ในขณะที่สวมผ้า กระสอบที่ทำจากขนแพะหรือ การนั่งบน “ผ้ากระสอบ” แสดงถึงความโศกเศร้ามากที่ เชื่อมโยงกับบาปในตะวันออกใกล้โบราณ (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 21:27; โยบ 2:8; 42:6; อสธ. 4:2-3; อสย. 58:5; ยนา. 3:6-8)

10:15 “คาเปอร์นาอุม” เป็นศูนย์กลางของพันธกิจของพระเยซูในกาลิลี ในขณะที่มันตอบสนอง มากกว่านาซาเร็ธ (4:23) มันก็ยังคงตอบสนองน้อยกว่าที่มันควรได้ตอบสนองเมื่อพิจารณา ถึงพยานที่มันได้รับ อย่างไม่สงสัยแล้วถ้อยคำของพระเยซูแห่งการพิพากษามาจากการ กล่าวโทษของพระเจ้าต่อความหยิ่งของกษัตริย์แห่งบาบิโลน (อสย. 14:13-15; เปรียบเทียบ มธ. 11:23) เป็นที่ชัดเจนว่าผู้คนที่แห่งคาเปอร์นาอุมคาดหวังให้พระเจ้าที่จะปฏิบัติต่อพวก เขาด้วยความโปรดปรานที่พิเศษเพราะว่าพระเยซูได้ทำการอัศจรรย์มากมายที่นั่น (เปรียบเทียบ 13:26) พระเยซูกำลังพรรณนาถึง “เฮเดส” (คือ “ซีโอด”) สถานที่แห่งวิญญาณ ที่จากไป) ในฐานะเป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับสวรรค์โดยตำแหน่ง เฮเดสเป็นสถานที่ที่เชื่อมโยกับ ความอับอายและการลงโทษ ส่วนสวรรค์เป็นสถานที่แห่งความยินดีและพระพร พระเยซู กำลังเปรียบเทียบความสูงของพระสิริกับความลึกของการเสื่อม

ข้อ 13-15 จัดตั้งการกล่าวโทษของการปฏิเสธพันธกิจของสาวกสิบเจ็ดคน ข้อความที่รุนแรงเหล่านี้ช่วยให้พวกสาวกชื่นชมความสำคัญของภารกิจของพวกเขาขณะที่พวกเขาออกไป

10:16 พระเยซูเพิ่มความสำคัญมากขึ้นแก่ภารกิจของพวกเขาโดยการอธิบายว่าการยอมรับหรือการปฏิเสธสาวกเจ็ดสิบคนเทียบเท่ากับการยอมรับหรือการปฏิเสธพระองค์เองและพระเจ้าพระบิดา—“ผู้หนึ่ง” ที่ทรง “ใช้” พระเยซูมา (เปรียบเทียบ มธ. 10:40; มก. 9:37) พระเยซูให้สิทธิอำนาจแก่สาวกเหล่านี้ที่จะกระทำเพื่อพระองค์ (เปรียบเทียบ ยน. 20:21)

การเดินทางอริชฐานได้กลายมาเป็นที่นิยมในบางส่วนของคริสต์ศาสนาเมื่อไม่นานมานี้ นี่เป็นการปฏิบัติของการอริชฐานขณะที่บุคคลหนึ่งเดินรอบๆเมืองซึ่งตามปกติแล้วก็ขอให้พระเจ้าที่จะนำความรอดมายังผู้คนของเมืองนั้น อย่างไม่สงสัยแล้ว สาวกเจ็ดสิบคนอริชฐานขณะที่พวกเขาปฏิบัติการเดินทางทำภารกิจของพวกเขา แต่พวกเขาก็ประกาศอีกด้วย พระองค์ไม่เพียงแต่บอกให้พวกเขาที่จะอริชฐานขอให้พระเจ้าที่จะทำให้ผู้คนตอบสนอง แต่ที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขาอีกด้วย พระองค์ก็ไม่ได้บอกให้พวกเขาที่จะออกไปและทำการดีเช่นกัน การอริชฐานเพื่อคนหลงหายและการประกาศแก่คนหลงหายควรไปด้วยกันเมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้

นี่เป็นการสิ้นสุดการบรรยายสรุปของพระเยซูเกี่ยวกับสาวกเจ็ดสิบคนสำหรับภารกิจที่พิเศษของพวกเขา ลูกาไม่ได้บันทึกสิ่งใดเกี่ยวกับภารกิจเอง ความเป็นห่วงของท่านคือคำแนะนำต่างๆของพระเยซูและการประยุกต์ใช้ได้ของสิ่งเหล่านั้นกับผู้อ่านของท่านในแง่ของภารกิจของพวกเขา (กจ. 1:8)

4. ความยินดีของการมีส่วนร่วม 10:17-20

ลูกานั้นถึงความยินดีที่สาวกเจ็ดสิบคนประสบจากการมีส่วนร่วมในแผนการของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฟป. 1:3-5) อย่างที่เราได้สังเกตมาก่อน บ่อยครั้งแล้วลูกาอ้างอิงถึงความยินดีที่พระเยซูนำมายังผู้คน (เปรียบเทียบ 1:14, 46; 24:52; และข้ออื่นๆ) ในแง่ของคำแนะนำที่เป็นการเตรียมของพระเยซู (ข้อ 1-16) เราอาจได้คาดหวังให้สาวกเจ็ดสิบคนที่จะรู้สึกเป็นทุกข์และยินดีที่ประสบการณ์นั้นได้สิ้นสุดลง อย่างไรก็ตามตามปกติแล้วนั้นไม่ใช่ผลลัพธ์ของการรับใช้พระเยซูโดยไม่คำนึงถึงความลำบากที่เกี่ยวข้อง อย่างเช่นในส่วนที่มาก่อนนั้น ลูกาก็จดจ่อที่ถ้อยคำของพระเยซูต่อผู้ส่งข่าวทั้งหลาย

10:17 อย่างไม่สงสัยแล้ว สาวกเหล่านี้ประสบกับการต่อต้านและการปฏิเสธอย่างเดียวกันที่พระเยซูประสบ แต่อารมณ์ที่ท่วมท้นของพวกเขาคือ “ความยินดี” (คำกรีก *คาราส*) พวกเขาได้ประสบกับการช่วยเหลือและอำนาจที่เหนือธรรมชาติเพราะว่าพวกเขาว่างใจและเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า (เปรียบเทียบ 9:1; มธ. 10:8) พวกเขาเป็นตัวอย่างเป็นธรรมชาติโดยเฉพาะ

อย่างยิ่งในการสำแดงออกที่น่าตื่นตะลึงถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ปรากฏชัดในการควบคุม “พวกผี” ของพวกเขา พระเยซูขับผีด้วยคำสั่ง แต่พวกสาวกของพระองค์จะต้องสั่งพวกผี ในนามของพระเยซู กล่าวคือ บนพื้นฐานแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์

10:18 พระเยซูบรรยายถึงความอับอายของพวกผีของซาตานราวกับว่ามันเป็นการกล่าวซ้ำถึง “การล้มลงจากสวรรค์” อันแท้จริงของซาตานที่ได้เกิดขึ้นก่อนการทรงสร้าง คำอธิบายของอิสยาห์ถึงการล้มลงของกษัตริย์แห่งบาบิโลนก็คล้ายกัน (อสย. 14:12) นักศึกษาพระคัมภีร์หลายคนเชื่อว่าอิสยาห์อธิบายถึงการล้มลงของซาตาน แต่บริบทโต้แย้งสำหรับกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ พระเยซูอาจได้พาดพิงถึงพระคัมภีร์ตอนนี้ [\[617\]](#) อย่างไรก็ตาม พระองค์ดูเหมือนจะได้อธิบายถึง “การตก” หรือความอับอายในปัจจุบันซึ่งเป็นผลจากการจำนนของพวกผีต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ นี่ก็เป็นไปได้มากกว่าที่ว่าพระองค์อธิบายถึงนิมิตที่พระองค์มีซาตานจะประสบความอับอายที่คล้ายกันในอนาคตระหว่างความลำบากใหญ่ (วว. 12:7-10, 13) ณ ตอนปลายของความลำบากใหญ่ (วว. 20:2) และ ณ ตอนปลายของยุคพันปี (วว. 20:10) ชัยชนะของพระเยซูเหนือซาตานให้เหตุผลแก่พระองค์เช่นเดียวกับพวกสาวกของพระองค์สำหรับการยินดี

“สำหรับผู้สังเกตโดยทั่วไป ทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้นก็คือว่านักเทศน์ที่ขอรานจำนวนน้อยได้กล่าวในเมืองเล็กๆ ไม่ใช่เมืองและได้รักษาคนไม่กี่คน แต่ในชัยชนะของข่าวประเสริฐ ซาตานได้ประสบความพ่ายแพ้ที่น่าสังเกต” [\[618\]](#)

“ต่อขอบเขตที่ว่าแผ่นดินของพระคริสต์ถูกสร้างขึ้น ซาตานพร้อมกับอำนาจของมันก็ล้มลง...” [\[619\]](#)

10:19 ฤทธิ์เดชที่พระเยซูได้มอบแก่สาวกเจ็ดสิบคนที่จะหลีกพ้นการบาดเจ็บทางกายภาพก็คล้ายกับความสามารถของพวกเขาที่จะพิชิตซาตานและพวกผีของมันในฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ วว. 12:13-17) ดังนั้นการเชื่อมโยงกับข้อก่อนหน้านั้นก็ชัดเจน บางทีพระเยซูอ้างอิงถึง “งู” (“งูใหญ่”) และ “แมงป่อง” ที่นี้เพราะว่าสองสิ่งนี้แสดงถึงศัตรูฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ (เปรียบเทียบ ปฐก. 3:15) ในอีกแห่งหนึ่ง ทุกวันนี้บางทีเรา ต้องถ้อยคำของพระองค์ในเชิงเปรียบเทียบแทนที่จะเป็นตามตัวอักษร อย่างชัดเจนแล้ว นี่เป็นการปกป้องที่พิเศษซึ่งพระเยซูให้แก่พวกสาวกของพระองค์ระหว่างภารกิจนี้ พระเยซูอาจให้มันแก่พวกสาวกของพระองค์อีกครั้งหนึ่งหลังจากการเป็นขึ้นขึ้นจากตายของพระองค์ (เปรียบเทียบ มก. 16:18) ข้อนี้อยู่ใน “การจบอันยาว” ที่ถูกโต้แย้งเกี่ยวกับพระกิตติคุณของมาระโก (16:9-20)

การปกป้องพิเศษที่อธิบายไว้ที่นี่เป็นที่ชัดเจนว่าอยู่แค่ช่วงเวลาสั้นๆเท่านั้น (เปรียบเทียบ กจ. 28:1-6) พวกสาวกของพระเยซู ตั้งแต่ระยเวลานานี้ได้สิ้นสุด ได้ประสบกับการ บาดเจ็บ ดังนั้นก็เป็นที่ชัดเจนว่ามันเป็นการจัดเตรียมที่จำกัดในแง่ของพันธกิจที่พิเศษ ของพวกสาวกและอัครทูตดั้งเดิมของพระเยซู แม้กระทั่งระหว่างยุคอัครทูต สาวกหลายคน ไม่ได้หลีกเลี่ยงการบาดเจ็บหรือความตาย (กจ. 7:60; 12:2; 2 ทธ. 4:20)

10:20 ยิ่งใหญ่พอ ๆ กับชัยชนะเหนือการบาดเจ็บและโดยเฉพาะอย่างยิ่งเหนือพวกผีเป็นนั่น สาเหตุ ใหญ่กว่าสำหรับการยินดีคือความแน่ใจของสาวกเจ็ดสิบคนที่ว่าพระเจ้าจะให้รางวัลแก่ พวกเขา ด้วยสวรรค์เองรวมถึงรางวัลในสวรรค์ที่เพิ่มเติมเข้ามา ในอีกนัยหนึ่ง สาเหตุที่ ใหญ่กว่าของการยินดีของพวกสาวกจะต้องไม่ใช่เป็นฤทธิ์เดชที่สำแดงออกโดยการใช้ นามของพระเยซู ของพวกเขา แต่เป็นการปรากฏของชื่อ ของพวกเขา ในหนังสือแห่งชีวิต ของพระเจ้า พระเจ้าทำการบันทึกบรรดาผู้ที่อุทิศตนต่อการมีส่วนร่วมในภารกิจของ พระองค์ การเปรียบเทียบของพระเยซูช่วยให้พวกสาวกถึรักษาพระพรของพระองค์ไว้ใน มุมมองที่เหมาะสมของพวกเขา

ดูเหมือนจะมีการบันทึกหลายอย่างที่พระเจ้าเก็บไว้ในสวรรค์ มีหนังสือแห่งผู้มีชีวิต กล่าวคือ บรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่ในโลกในปัจจุบัน (อพย. 32:32-33; ฉบบ. 29:20; สดค. 69:28; อสย. 4:3) มีหนังสือที่มีชื่อของผู้หลงหายและการกระทำของพวกเขาอีกด้วย (วว. 20:12) มีหนังสือที่มี “ชื่อ” ของผู้เลือกสรร (“หนังสือแห่งชีวิต”) ในมัน (คนล. 12:1; วว. 13:8; 17:8; 20:15; 21:27) เป็นที่ชัดเจนว่าหนังสือเล่มที่สี่มี “ชื่อ” ของบรรดาผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มลก. 3:16; ฟป. 4:3; ฮบ. 12:23; วว. 3:5) ในแง่ของบริบท เป็นที่ ชัดเจนว่าเป็นบันทึกสุดท้ายนี้ที่พระเยซูอ้างถึงที่นี่ อย่างชัดเจนแล้ว พระเจ้าไม่ต้องการแผ่น หินตามตัวอักษรที่จะเขียนบันทึกต่างๆไว้ในเนื่องจากว่าพระองค์ทรงรู้ทุกๆสิ่ง “บันทึกไว้ ในหนังสือ” เป็นแนวทางในเชิงเปรียบเทียบถึงกรกล่าวที่ว่าพระองค์ทรงจดจำ

ส่วนทั้งหมดนี้กล่าวถึงความยินดีที่พวกสาวกผู้มีส่วนร่วมในภารกิจของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขา นั้น ประสบ เหตุผลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและพื้นฐานมากที่สุดสำหรับการยินดีสำหรับสาวกคนใดก็คือ *ความรอด ส่วนตัว* ของเขาหรือของเธอ กระนั้นก็มีความยินดีเพิ่มเติมสำหรับพวกสาวกผู้มีส่วนร่วมในแผนการของ พระเจ้าและทำให้น้ำพระทัยของพระองค์ในโลกก้าวหน้าไป มันเกี่ยวข้องกับการเห็นการชมก่อนของ ชัยชนะสุดท้ายเหนืออำนาจต่างๆของความชั่ว (เปรียบเทียบ มธ. 16:18) ความยินดีนี้เป็นมากกว่าการชดเชย การลิดรอนและการปฏิเสธที่การเป็นสาวกทำให้พัวพัน พวกสาวกที่ไม่มีส่วนร่วมก็ไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับ ความยินดีนี้

5. ความยินดีของความเข้าใจ 10:21-24

เหตุการณ์นี้ตามหลังเหตุการณ์ที่มาก่อนทันที (ข้อ 21) หัวข้อความยินดีก็ดำเนินต่อไป และส่วนเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่างๆและรางวัลต่างๆของการเป็นสาวกก็ไปถึงจุดสูงสุดของมันที่นี่ พระเยซูแสดงออกถึงความยินดีของพระองค์ต่อ “พระบิดา” ด้วยการอธิษฐานเพื่อการเปิดเผยแก่พวกสาวก (“พวกทารก”) ถึงสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้โดยเฉพาะอย่างยิ่งชัยชนะของพระเยซูเหนือซาตาน การเข้าใจนี้จัดตั้งสิทธิพิเศษที่พระเยซูชี้แก่พวกเขา

สองส่วนของส่วนนี้ปรากฏในที่อื่นๆในพันธกิจของพระเยซู (ข้อ 21-22 ใน มธ. 11:25-27, และข้อ 23-24 ใน มธ. 13:16-17) สิ่งนี้บ่งบอกว่าพระเยซูกล่าวสิ่งนี้มากกว่าหนึ่งโอกาส

10:21 บทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในพันธกิจของพระเยซูเป็นความสนใจที่พิเศษอีกอย่างหนึ่งของลูกา การบันทึกเกี่ยวกับการอธิษฐานที่คล้ายกันใน มัทธิว 11:25-26 ขาดการอ้างอิงถึงความยินดีและพระวิญญาณบริสุทธิ์ วลี “เปรมปรีดิ์...ในพระวิญญาณบริสุทธิ์” (NASB) บางทีหมายถึงว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นแหล่งแห่งความเปรมปรีดิ์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ กจ. 13:52) *พระองค์* มอบมันแก่พระเยซู ข้อความนี้เสริมกำลังพลังของสิ่งที่พระเยซูดำเนินการที่จะกล่าว สมาชิกทั้งสามของตรีเอกภาพปรากฏในข้อนี้ พระบุตรที่ได้รับฤทธิ์เดชโดยพระวิญญาณก็กล่าวต่อพระบิดาของพระองค์ สิ่งนี้เช่นกันชี้ไปยังข้อความที่สำคัญอย่างมากที่จะติดตาม

พระเยซูสรรเสริญพระเจ้าสำหรับบางสิ่งที่พระบิดาได้ทำ พระองค์กล่าวต่อพระเจ้าอย่างสนิทสนมในฐานะ “พระบิดาของข้าพระองค์” (คำกรีก *พาทอร์* ซึ่งเป็นความเท่ากันของ *อับบา* ของอาร์เมค เปรียบเทียบ 11:2) ชื่อเรียก “ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และโลก” เป็นชื่อเรียกโดยทั่วไปสำหรับพวกยิวที่จะใช้ มันมาจาก ปฐมกาล 14:19 และ 22 และมันดึงความสนใจไปยังอธิปไตยของพระเจ้า การพาดพิงนี้เหมาะสมเมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่พระเยซูขอบพระคุณพระเจ้าเพื่อ บางทีพระเยซูหมายถึงว่าพระองค์สรรเสริญพระเจ้าที่แม้ว่าพระองค์ได้ “ซ่อน” ข่าวดูประเสริฐแห่งแผ่นดินของพระเจ้าจากคน “ฉลาด” อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้ “เปิดเผย” มัน “แก่พวกทารก” คือ คนยากจน คนไร้การศึกษาและคนถ่อมใจ (เปรียบเทียบ 1:48-55; 8:10; 1 คร. 1:18-31)

ประโยคสุดท้ายของข้อ 21 เป็นที่ชัดเจนว่าหมายถึง: “ถูกแล้ว ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์เพราะว่านี่เป็นน้ำพระทัยของพระองค์ (และข้าพระองค์เห็นด้วยกับมัน)” คนฉลาดและคนมีปัญญาที่พระเยซูมีในความคิดบางที่เป็นพวกผู้นำทางศาสนาชาวยิวและพวกทารกเป็นพวกสาวกของพระองค์ พระเยซูเปรมปรีดิ์ในสิทธิพิเศษที่สาวกเหล่านี้ได้รับ

เกี่ยวกับการเข้าใจแนวทางต่างๆของพระเจ้าขณะที่พวกเขามีส่วนร่วมในภารกิจของพระองค์

10:22 ในเบื้องต้นข้อนี้ดูเหมือนที่จะเป็นข้อความต่อพวกสาวก แทนที่จะเป็นการดำเนินต่อไปแห่งการอธิษฐานของพระเยซู แต่ข้อ 23 ระบุอย่างเจาะจงถึงการเริ่มต้นแห่งถ้อยคำของพระองค์ “ต่อพวกสาวก” ดังนั้นบางทีเราควรเข้าใจข้อ 22 ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของการอธิษฐานของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูกล่าวคำเหล่านี้เพื่อผลประโยชน์ของพวกสาวกมากกว่าเพื่อผลประโยชน์ของพระบิดาของพระองค์

“สิ่งสารพัด” ที่นี้บางทีรวมถึงการเปิดเผยของพระเจ้าและอำนาจของพระเจ้าเมื่อพิจารณาถึงบริบท อนุประโยคที่สองและที่สามบ่งชี้ว่า “พระบิดา” และ “พระบุตร” รู้จักซึ่งกันและกันอย่างสมบูรณ์ ดังนั้น “พระบุตร” เท่านั้นสามารถ “เปิดเผย” พระบิดาได้ มีสองเหตุการณ์เท่านั้นที่ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์บันทึกไว้ที่ซึ่งพระเยซูอ้างอิงถึงพระองค์เองว่าเป็น “พระบุตร” (มธ. 11:27 ซึ่งเป็นตอนที่เหมือนกันกับตอนนี้ และ มก. 13:32) แต่ย้อนหวนบันทึกเหตุการณ์หลายอย่างเช่นนั้น พระเยซูสรุปโดยการกล่าวว่าพระบุตรให้ความรู้ถึงพระบิดาตามน้ำพระทัยของพระบุตร โดยการกล่าวสิ่งเหล่านี้ พระเยซูก็อ้างถึงการมีความสัมพันธ์ที่เฉพาะกับพระบิดาและที่จะเป็นผู้กลางเดียวแห่งความรู้ถึงพระเจ้าแก่มนุษยชาติ (เปรียบเทียบ 4:32; 1 ทธ. 2:5)

10:23 ตอนนี้พระเยซูกล่าวต่อสาวกเจ็ดสิบคนโดยตรง และแสดงความยินดีต่อพวกเขาในการมีส่วนร่วมในการเปิดเผยนี้ พระพรที่พวกสาวกที่ถ่อมใจประสบก็ตรงข้ามกับการพิพากษาที่คนหยิ่งผู้ไม่นับถือความรู้และฤทธิ์เดชที่พระเยซูเปิดเผยจะประสบ (เปรียบเทียบ 13-15; 1:52-55; 6:20-26; 1 คร. 2:9-10) บรรดาผู้ที่เห็นสิ่งต่างๆที่สาวกเหล่านี้เห็นก็ “เป็นสุข” หรือรุ่งเรือง สิ่งที่พวกเขาเห็นคือหมายสำคัญต่างๆที่ว่าพระเมสสิยาห์ได้มาถึงและแผ่นดินของพระองค์มาใกล้แล้ว (ข้อ 17)

10:24 โดยพื้นฐานแล้ว “พวกผู้เผยพระวจนะ” มองไปข้างหน้ายังความสำเร็จของสิ่งต่างๆที่พวกเขาได้พยากรณ์ไว้ (1 ปต. 1:10-12) “กษัตริย์หลายองค์” บางทีแสดงถึงคนที่สำคัญที่สุดแห่งสมัยของพวกเขา แม้กระทั่งพวกเขา พร้อมกับความได้เปรียบทั้งหมดของพวกเขาก็ไม่สามารถ “เห็น” และ “ได้ยิน” สิ่งที่พวกสาวกที่ถ่อมใจของพระเยซูสามารถเห็นและได้ยิน สิ่งที่พวกเขาเห็นคือหมายสำคัญต่างๆแห่งการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ และสิ่งที่พวกเขาได้ยินคือข่าวดีที่ว่าแผ่นดินของพระเจ้ามาใกล้แล้ว

คำสอนของพระเยซูในส่วนนี้ยกย่องสิทธิพิเศษของการเป็นสาวกของพระองค์ บ่อยครั้งอย่างมากที่ความรับผิดชอบต่างๆของการเป็นสาวกทำให้การติดตามพระเยซูดูเหมือนคุกคามและไม่ดึงดูดใจอย่างมาก แต่รางวัลต่างๆของการเป็นสาวกก็มีค่าเกินกว่าราคาต่างๆของมันอย่างมาก (เปรียบเทียบกับ รม. 8:18) ในแง่ของการเปิดเผยนี้ พวกสาวกของพระเยซูควรรู้สึกได้รับการหนุนใจที่จะมีส่วนร่วมอย่างสุดใจและอย่างเต็มที่ในภารกิจของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขา สำหรับเราแล้วนั่นหมายถึงการมีส่วนร่วมในการดำเนินการพระมหาบัญชา (24:44-49)

ข. ความสัมพันธ์ต่างๆของพวกสาวก 10:25-11:13

เหตุการณ์ทั้งสามที่ประกอบเป็นส่วนนี้ทั้งหมดก็เกี่ยวข้องกับลักษณะที่หลากหลายของชีวิตของพวกสาวก การดำเนินการที่จะจัดจ่อที่คำสอนของพระเยซูในเรื่องการเป็นสาวกต่อไป โดยการเลือกเนื้อหาของพระองค์ เหตุการณ์ทั้งสามก็เฉพาะต่อพระกิตติคุณของลูกา แม้ว่าอีกครั้งหนึ่งก็มีหลักฐานที่ว่าพระเยซูสอนบทเรียนที่คล้ายๆกันและทำการกล่าวข้อความที่คล้ายๆกัน ณ เวลาอื่นๆที่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆบันทึกในบริบทอื่นๆ

1. ความสัมพันธ์ของพวกสาวกต่อเพื่อนบ้านของพวกเขา 10:25-37

คำถามที่ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติถามพระเยซูได้จัดเตรียมโอกาสสำหรับบทเรียนนี้ พระเยซูได้ตอบ แต่จากนั้นก็ติดตามผลคำตอบของพระองค์ด้วยคำอุปมาที่เป็นจุดสูงสุดของคำสอนของพระองค์ในหัวข้อนี้ คำอุปมานั้นขยายพระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่อันดับสอง (ข้อ 27) แต่มันไม่พอแค่ที่จะรู้ สิ่งที่ถูกต้องที่จะทำ บุคคลหนึ่งต้องทำมัน คำสอนที่ตามหลังคำอุปมานี้ (10:38-11:13) ในขณะที่ไม่ถูกกล่าวต่อผู้เชี่ยวชาญบัญญัตินั้นก็อธิบายถึงพระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่อันดับแรก (ข้อ 27) ส่วนปัจจุบันนี้ย้ำเตือนผู้อ่านถึงความจงรักภักดีของพระเยซูที่มีต่อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอีกด้วยซึ่งพระองค์ถือว่ามีสิทธิอำนาจ ดังนั้นมันทำให้ถ้อยคำแต่ก่อนของพระเยซูเกี่ยวกับพระองค์ที่เปิดเผยพระบิดา (ข้อ 22) สอดคล้องกับความสำคัญของพระคัมภีร์ในกระบวนการนั้น

คำถามของผู้เชี่ยวชาญบัญญัติและคำตอบของพระเยซู 10:25-29

เหตุการณ์ที่มาระโกบันทึกใน มาระโก 12:28-34 ก็ค่อนข้างคล้ายกับเหตุการณ์นี้ แต่ความแตกต่างทั้งหลายในการบันทึกนั้นก็ชี้ไปยังสองเหตุการณ์ที่แยกกัน ในแง่ของคำถามนี้ มันก็ง่ายที่จะเห็นว่าผู้คนอาจได้ถามมันจากพระเยซูในเวลาที่แตกต่างกันมากมายอย่างไร ยิ่งกว่านั้น คำถามที่เฉพาะนี้เป็นความหวังใหญ่ที่ยิ่งใหญ่ของพวกธรรมจารย์ผู้ได้ศึกษาธรรมบัญญัติโดยอาชีพ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์บันทึกบทเรียนเดียวกัน สองครั้ง ในพระคัมภีร์ก็เป็นพยานต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์ในฐานะเป็นพระอาจารย์ เนื่องจากว่าบรรดาอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่กล่าวซ้ำพวกเขาเองอย่างจงใจ

“... ในศตวรรษแรกของคริสตศักราช ในปาเลสไตน์นั้นวิถีเดียวของการประกาศความคิดต่างๆที่ยิ่งใหญ่คือที่จะกล่าวซ้ำความคิดเหล่านั้นด้วยคำพูดหรือคำเทศนา”[\[620\]](#)

10:25 ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ (พวกธรรมจารย์) เป็นผู้เชี่ยวชาญในธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส คำกรีกที่แปลว่า “ทดสอบ” (เอกไพราคซอน) ไม่จำเป็นที่จะบ่งบอกถึงความเป็นปรปักษ์ (เปรียบเทียบ 4:12) ชายคนนั้นอาจได้ต้องการความคิดเห็นของพระเยซู เขากล่าวต่อพระเยซูในฐานะเป็นอาจารย์หรือรับบี ซึ่งเรียกนี้ไม่ได้บอกเราเกี่ยวกับแรงจูงใจของเขา แต่ที่ว่าเขามองพระเยซูว่าน้อยกว่าผู้เผยพระวจนะ พระเมสสิยาห์หรือพระเจ้า เขาก็ทักเอาว่าผู้คนจำต้องทำบางสิ่งเพื่อจะจะได้รับชีวิตนิรันดร์ (เปรียบเทียบ 18:18) คำว่า “รับมรดก” มีความสำคัญที่เฉพาะสำหรับผู้่านชาวยิวที่แยกแยะวิธีที่พิเศษของการได้รับชีวิตนิรันดร์ (เปรียบเทียบ มธ. 5:5; 19:29; 25:34) อย่างไรก็ตาม ผู้อ่านชาวต่างชาติผู้ซึ่งถูกเขียนถึงคงได้เชื่อมั่นว่าเหมือนกับ *การได้รับ* ชีวิตนิรันดร์ (เปรียบเทียบ มก. 10:17) “ชีวิตนิรันดร์” เป็นความเท่ากันของความรอดฝ่ายวิญญาณและรวมถึงทางเข้าไปสู่แผ่นดินของพระเมสสิยาห์

10:26 แทนที่จะตอบคำถามของผู้เชี่ยวชาญบัญญัติทันที พระเยซูก็นำเขาไปสู่สิทธิอำนาจที่ทั้งสองยอมรับคือ พันธสัญญาเดิม ยิ่งกว่านั้น โดยการถามคำถามตอบได้นี้ พระเยซูก็ทำให้พระองค์เองอยู่ในตำแหน่งของการประเมินคำตอบของผู้เชี่ยวชาญบัญญัติแทนที่จะให้ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติประเมินคำตอบของพระองค์

“หลายคนถามคำถามที่ดีต่างๆพร้อมกับการออกแบบที่จะ *แก้ตัว* พวกเขาเอง แทนที่จะ *บอก* พวกเขาเอง ที่จะแสดงถึงสิ่งที่ดีในพวกเขาอย่างเยอหยิ่งแทนที่จะเห็นสิ่งที่แย่ในพวกเขาอย่างถ่อมใจ”[\[621\]](#)

10:27-28 ผู้เชี่ยวชาญบัญญัตินี้ให้คำตอบเดียวกันอย่างแท้จริงที่พระเยซูเองให้แก่คำถามเดียวกันในอีกโอกาสหนึ่ง (มธ.. 22:37-40; มก. 12:29-31)

“ที่จะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเองไม่ได้หมายถึงที่จะรักคนอื่นมากเท่ากับที่คุณรักตนเองแต่หมายถึงที่จะรักเพื่อนบ้าน *ในแนวทางที่คุณจะ* รักตัวคุณเอง การเรียกคือที่จะประพฤติต่อคนอื่นด้วยการพิจารณาและความห่วงใยอย่างเดียวกันที่ตามปกติแล้ว (และอย่างเหมาะสมภายใต้สถานการณ์ส่วนใหญ่) บุคคลหนึ่งแสดงเกี่ยวกับสวัสดิภาพของเขาเอง (เช่น อฟ. 5:29)”[\[622\]](#)

พระเยซูยืนยันว่าผู้เชื่อชาวยิวบัญญัตินั้นได้ตอบอย่างถูกต้อง (คำกรีก *ออร์ธอส* ที่ซึ่งเราได้รับ คำว่า “ออร์โธดอก” มาจาก) อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ตาม พระองค์ดำเนินการที่จะเตือน ผู้เชื่อชาวยิวบัญญัติต่อไปว่าเขาจำเป็นต้องมีการยินยอมที่เต็มใจกับธรรมเนียมบัญญัติเพื่อจะได้รับ ชีวิตนิรันดร์—ซึ่งเป็นไปไม่ได้ พระเยซูอ้างธรรมเนียมบัญญัติเพื่อที่จะทำให้ประเด็นนี้ชัดเจน (ลกต. 18:5)

10:29 ผู้เชื่อชาวยิวบัญญัติตระหนักว่าวิธีเดียวที่เขาอาจบรรลุข้อเรียกร้องของธรรมเนียมบัญญัติคือที่จะจำกัด ข้อเรียกร้องของมัน เขาควรได้ยอมรับการไร้ความสามารถของเขาที่จะถือรักษาคำสั่ง เหล่านี้และถามพระเยซูถึงสิ่งที่เขาควรทำ ตรงกันข้าม เขาพยายามที่จะ “แก้ตัว” เขาเอง (คือ ที่จะป่าวประกาศว่าตัวเองชอบธรรม) โดยการจำกัด (นิยามใหม่) ข้อเรียกร้องของ ธรรมเนียมบัญญัติ และจากนั้นก็แสดงให้เห็นว่าเขาได้บรรลุข้อเรียกร้องที่จำกัดไว้

คำถามของเขาจัดตั้งความแตกต่างระหว่างเพื่อนบ้านและคนที่ไม่ใช่เพื่อนบ้าน คำว่า “เพื่อนบ้าน” (คำกรีก *เพลซิออน*) หมายถึงบุคคลหนึ่งที่อยู่ใกล้ (เปรียบเทียบ กจ. 7:27) คำฮีบรูที่แปลว่า *ริอา* หมายถึงบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งใครคนหนึ่งมีบางสิ่งที่ทำด้วย พวกเขาแปลคำ นั้นในแง่จำกัดเพื่อจะหมายถึงเพื่อนชาวยิวหรือใครคนหนึ่งที่อยู่ในชุมชนทางศาสนาเดียวกัน อย่างเจาะจงแล้วพวกเขาถิ่นชาวสะมาเรียและชาวต่างชาติไปจากประเภทนี้[623]

“ถ้ามีเพื่อนบ้านที่ข้าพเจ้าต้องรัก นอกจากนี้ยังมีคนที่ไม่ใช่เพื่อนบ้านที่ข้าพเจ้าไม่ จำเป็นต้องรักไหม? ข้าพเจ้าจะต้องรักทุกคนไหม? ข้าพเจ้าจะขีดเส้นที่ไหน? ... คำถามเหล่านี้แทบจะไม่เกี่ยวข้องกันเลยในโลกที่ ‘ความเหน้อยล้ำทาง ความเมตตา’ ไปถึงสัดส่วนที่ระบาค”[624]

คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี 10:30-37

พระเยซูเล่าคำอุปมานี้เพื่อจะแก้ไขการเข้าใจผิดของผู้เชื่อชาวยิวบัญญัติเกี่ยวกับใครที่เป็นเพื่อนบ้านของเขา และเพื่อจะอธิบายถึงหน้าที่ของเขาต่อเพื่อนบ้านของเขา[625] นอกจากนั้น พระเยซูต้องการให้ผู้เชื่อชาวยิว บัญญัตินี้ที่จะเห็นว่าเขารู้สึกบพร่องมากแค่ไหนเกี่ยวกับการถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติ เพื่อว่าเขาจะตระหนักถึง ความจำเป็นของเขาที่มีต่อความชอบธรรมที่ได้รับมา

“จากคำอุปมานี้ให้ความสนใจกับเพื่อนบ้านครั้งหนึ่งของคำสั่งที่จะรักพระเจ้าและเพื่อนบ้านของ ข้อ 25-28 ข้อ 38-42 จะให้ความสนใจพระเจ้าครั้งหนึ่งของคำสั่งนั้นอย่างทางอ้อมมากขึ้น”[626]

10:30 “ชาย” คนหนึ่งที่น่าจะเป็นบุคคลจริงและเหตุการณ์ที่พระเยซูอธิบายคงได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริง กระนั้นข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูเล่าเรื่องนี้อย่างที่พระองค์เล่าซึ่งคล้ายกับคำอุปมาเรื่องอื่นๆก็

ได้นำนักศึกษาส่วนใหญ่ของพระคัมภีร์ตอนนี้ที่จะสรุปว่าพระองค์ประดิษฐ์มันขึ้นเพื่อจะสอนบทเรียน

พระเยซูละเชื้อชาติและอาชีพของชายคนนั้นไว้โดยไม่ระบุรายละเอียด แม้ว่าผู้ฟังของพระองค์คงได้ทักท้วงเอาว่าเขาเป็นคนยิว ถนนทะเลทรายที่ยาว 17 ไมล์ที่ลงมาประมาณ 3,000 ฟุต “จากเยรูซาเล็มไปยังเยรีโค” ก็ไม่ปลอดภัย คดเคี้ยวและเป็นสถานที่ที่ไปบอยอันชื่นชอบของพวกโจร [\[627\]](#) เสื้อผ้าเป็นของใช้ที่มีค่าในสังคมของพระเยซูและข้อเท็จจริงนี้บางทีก็อธิบายว่าทำไมโจรได้ยึดเสื้อผ้าของชายคนนั้นไป บางทีชายคนนั้นต่อต้านผู้โจมตีของเขาซึ่งคงได้เป็นการตอบสนองโดยทั่วไปและประสบความสำเร็จที่ใกล้ถึงแก่ชีวิต

10:31 พระเยซูอธิบายว่า “บังเอิญ” มี “ปุโรหิต” ที่ทำการเดินทางซึ่งนำเขาไปสู่การติดต่อกับเหยื่อผู้โชคร้ายนั้น ข้อเท็จจริงนี้ไม่ได้แก้ตัวถึงความล้มเหลวของปุโรหิตที่จะแสดงถึงความรัก แต่มันอาจบ่งบอกว่าจากมุมมองของปุโรหิตนั้นการค้นพบของเขาเป็นการบังเอิญ พระเยซูเพียงแค่นำเรื่องถึงการกระทำที่ไม่มีความรักของปุโรหิต (“ก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง”) โดยปราศจากการทำให้เรื่องราวซับซ้อนด้วยแรงจูงใจของเขา เนื่องจากเหตุผลใดก็ตาม และเหตุผลก็ไม่สำคัญ ปุโรหิตนั้นก็ล้มเหลวที่จะกระทำด้วยความรัก แม้ว่าความมีมารยาทโดยทั่วไปเรียกร้องให้เขาหยุดและให้การช่วยเหลือ อย่างไรก็ตาม จากทุกคนนั้น ปุโรหิตควรได้แสดงความเมตตาสงสาร เขาปรนนิบัติใน “อาชีพการช่วยเหลือ” และเขามีการเกี่ยวข้องกับพระคัมภีร์และข้อเรียกร้องต่างๆของพระคัมภีร์ ยิ่งกว่านั้น เมื่อไม่นานนี้ ปุโรหิตนี้คงได้อยู่ในเยรูซาเล็มซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของการนมัสการและอิทธิพลฝ่ายวิญญาณ

“ตามธรรมเนียมยิว ครั้งหนึ่งของแต่ละ 24 “กลุ่ม” ที่ซึ่งพวกปุโรหิตถูกแบ่งไปสู่นั้นก็เป็นผู้อาศัยที่ถาวรในเยรูซาเล็ม ส่วนที่เหลือก็กระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน มีการเพิ่มเติมว่าประมาณครึ่งหนึ่งของอันหลังได้ตั้งรกรากในเยรีโคและมีนิสัยของการให้การสนับสนุนที่จำเป็นแก่พี่น้องของพวกเขาในขณะที่ทำหน้าที่ในเยรูซาเล็ม”[\[628\]](#)

“เยรีโคซึ่งเป็นเมืองที่สองของยูเดียก็เป็นเมืองแห่งปุโรหิตและเลวีและพวกเขาหลายพันคนอาศัยอยู่ที่นั่น”[\[629\]](#)

เนื่องจากว่า “ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ” บ่อยครั้งแล้วเป็น “ปุโรหิต” ผู้เชี่ยวชาญบัญญัตินี้อาจได้เห็นตัวเขาเองในตัวละครนี้ในคำอุปมาของพระเยซู [\[630\]](#)

“คนเลวี” ทำซ้ำการกระทำของปุโรหิตนั้น เขาเป็นบุคคลที่เป็นไปได้ไม่น้อยที่จะเสนอการช่วยเหลือเนื่องจากหน้าที่ของเขาซึ่งทักท้วงเอาว่าเขาได้บรรลุมันแล้วนั้นก็เกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือพวกปุโรหิตในเรื่องราวทางโลกที่เกี่ยวข้องในการนมัสการ โดยการละเว้นแรงจูงใจของเขา อีกครั้งหนึ่งพระเยซูก็จัดจ่อความสนใจไปที่การกระทำที่ไม่มีความรักของชายคนนั้น

“... พวกเลวี ... ไม่มีเสื้อผ้านักบวชเลย [เมื่อพวกเขาช่วยเหลือพวกปุโรหิตในการปรนนิบัติในพระวิหาร] แต่สวมใส่ผ้าลินินสีขาวเท่านั้น (2 พศด. 5:12) ...” [631]

“การเกี่ยวข้องกับ ‘บุคคลที่มีปัญหา’ บ่อยครั้งทำให้เราพัวพันในสถานการณ์ต่างๆ ที่น่าอับอาย ยุ่งยากและแม้กระทั่งอันตราย....

“มันเป็นความกลัวสำหรับความปลอดภัยของตัวเอง (พวกโจรอาจยังอยู่ในบริเวณใกล้เคียง) ความกลัวเกี่ยวกับความเป็นมลทิน ความกลัวแห่งการพัวพันหรือเปล่า? ไม่ว่าจะ เป็นเหตุผลอะไรก็ตาม เขาก็ ‘เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง’ เช่นกัน” [632]

10:33-35 “ชาวสะมาเรีย” เป็นผู้ที่เป็นไปได้น้อยที่สุดของผู้เดินทางสามคนที่เสนอการช่วยเหลือ กระนั้น เขาก็ได้ทำ (เปรียบเทียบ 9:52) โดยการวาง “ชาวสะมาเรีย” ไว้ในตำแหน่งที่เน้นแรกในประโยคกรีก พระเยซูก็เน้นถึงความตรงข้ามระหว่างเขาและคนเดินทางอีกสองคน “ความเมตตาสงสาร” ที่เขารู้สึกได้พิชิตอคติทางเชื้อชาติใดๆที่เขาอาจได้รู้สึกต่อพวกยิว พระเยซูอธิบายถึงท่าทีของเขา แต่ไม่ใช่แรงจูงใจอื่นๆของเขาว่าไม่เกี่ยวข้องอีกครั้งหนึ่ง ความเมตตาสงสารของชาวสะมาเรียตรงข้ามกับความอำมหิตของปุโรหิตและคนเลวีต่อหนึ่งใน “เพื่อนบ้าน” ของพวกเขาเอง ความเมตตาสงสารของเขานำชาวสะมาเรียที่จะทำการเพื่อจะช่วยเหลือคนที่ทุกข์ยาก “น้ำมัน” บรรเทาความเจ็บปวดของบาดแผลของเหยื่อ และ “เหล้าองุ่น” ทำให้บาดแผลไม่ติดเชื้อ [633] สิ่งเหล่านี้เป็นการรักษาของครีวเรื้อนสำหรับบาดแผล [634] แม้ว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ถูก [635]

ความรักของชาวสะมาเรียก็ชัดเจนในความเต็มใจของเขาที่จะทำให้เขาเองไม่สะดวกสบาย และในการทำการเสียสละที่ใจกว้างและมีราคาสำหรับผลประโยชน์ของอีกคนหนึ่ง (เปรียบเทียบ 2 พศด. 28:8-15) ความจริงใจแห่งความรักของเขาก็ชัดเจนจากการจัดเตรียมการดูแลเพิ่มเติมของเขาใน “วันถัดไป” (ข้อ 35) มันใช้หนึ่งในสิบสองของเดนาเรียนที่จะดำเนินชีวิตในวันหนึ่ง ดังนั้นของขวัญของชาวสะมาเรียก็มากกว่าความจำเป็นของชายคนนั้นหลายเท่า [636]

10:36 จากนั้นพระเยซูประยักต์ใช้คำสอนของคำอุปมานี้กับผู้เชื่อชาวซาบูลัญญิตินั้น โดยการถามเขาว่า ในสามคนที่เดินทางไปมานั้น “คนไหน” ประพฤติดีเช่นเพื่อนบ้าน พระองค์กลับคำถามดั้งเดิมของผู้เชื่อชาวซาบูลัญญิตินั้น (ข้อ 29) และจัดจ่อความสนใจที่ที่มันควรเป็นไปที่บุคคลที่แสดงถึงความรักแทนที่จะเป็นบุคคลที่รับมัน ปุโรหิตและคนเลวได้หลีกเลี่ยงการปนเปื้อนและความไม่สะอาดทางพิธีกรรม ในขณะที่ชาวสะมาเรียได้สัมผัสมัน กระนั้น ชาวิวสองคนไม่ได้แสดงถึงความเมตตาสงสาร ส่วนเพื่อนบ้านแท้ได้แสดงถึง

10:37 คำตอบต่อคำถามของพระเยซูก็เรียบง่ายและชัดเจน ผู้เชื่อชาวซาบูลัญญิตินั้นดูเหมือนจะได้เข้าใจประเด็นของคำอุปมานั้น เพราะว่าเขาไม่ได้บรรยาย “เพื่อนบ้าน” แท้ว่าเป็น “ชาวสะมาเรีย” แต่เป็น “คนนั้นแหละที่แสดงความรักเมตตา” ในอีกด้านหนึ่ง เขาอาจได้หลีกเลี่ยงการใช้คำว่า “ชาวสะมาเรีย” เนื่องจากความรังเกียจ การแสดงความรักเมตตาเป็นประเด็นหลักไม่ใช่สัญชาติของเพื่อนบ้าน การพิจารณาทางเชื้อชาติและศาสนาไม่เกี่ยวข้อง

พระเยซูจบการเผชิญหน้าโดยการสั่งให้ผู้เชื่อชาวซาบูลัญญิตินั้นที่จะเริ่มต้นทำตามแบบอย่างของชาวสะมาเรีย นี่คือนี่ที่เขาจำเป็นต้องทำถ้าเขาต้องการที่จะ ได้รับ ชีวิตนิรันดร์ (เปรียบเทียบ ข้อ 25) ถ้าเขาปฏิบัติต่อทุกคนผู้ซึ่งเขามีการกระทำใดๆด้วยนั้นด้วยความเมตตาสงสารและความเมตตา เขาจะรักเพื่อนบ้านของเขาในแง่ที่พระเจ้าบัญชา (ข้อ 27; ลนต. 19:18) ดังนั้นพระเยซูแสดงให้เห็นว่าการทดสอบแท้ของความรักคือการกระทำ ไม่ใช่แค่การกล่าวยอมรับ (เปรียบเทียบ ยก. 2:15-16; 1 ยน. 3:17-18) พระองค์เผชิญหน้ากับผู้เชื่อชาวซาบูลัญญิตินั้นด้วยพันธะที่เป็นไปไม่ได้ของมนุษย์ อย่างหวังไว้แล้ว ในที่สุดแล้ว ชายคนนั้นตระหนักอย่างนั้น และหันไปหาพระเยซูสำหรับการรักษาหน้าของเขา (ข้อ 29)

เป็นที่ชัดเจนว่าคำอุปมานี้สอนว่าผู้คนควรช่วยเหลือคนอื่นๆที่มีความจำเป็นเมื่อพวกเขาเผชิญหน้ากับพวกเขา แม้ว่าพวกเขาอาจไม่มีสิ่งใดก็ตามที่เหมือนกันแต่มีความเป็นมนุษย์ของพวกเขา มันเป็นการโต้เถียง (ข้อโต้แย้ง) ที่มีพลังต่ออคติและสำหรับความเมตตาสงสาร พระเยซูเองเป็นแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่ของท่าทีและการกระทำต่างๆที่พระองค์สนับสนุนในคำอุปมานี้ ความเหมือนกันระหว่างพระเยซูและชาวสะมาเรียก็จับใจ [637] อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้ให้คำอุปมานี้เพื่อจะดึงความสนใจไปที่พระองค์เอง แต่เพื่อจะสอนพวกสาวกของพระองค์และผู้เชื่อชาวซาบูลัญญิตินั้นถึงสิ่งที่หมายถึงที่จะ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

“ความรักไม่ใช่ความรู้สึกทางอารมณ์ ตรงกันข้ามมันเป็นการกระทำที่เสียสละ มันหมายถึงการรบกวนตารางเวลาของข้าพเจ้า การใช้จ่ายเงินของข้าพเจ้า การเสี่ยงชื่อเสียงของข้าพเจ้า การทำลาย

ทรัพย์สินสมบัติของข้าพเจ้าแม่กระทั่งเพื่อคนแปลกหน้า เพื่อว่าข้าพเจ้าสามารถทำสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อเขาได้” [638]

เมื่อเข้าใจอย่างเหมาะสมแล้ว พวกสาวก็เรียนรู้อีกว่าข้อเรียกร้องของพระเจ้านั้นเป็นไปได้ที่จะรักษาอย่างสมบูรณ์แบบ ดังนั้นบุคคลหนึ่งต้องทิ้งตัวเองลงบนความเมตตาของพระเจ้าถ้าเขาหวังว่าจะได้รับชีวิตนิรันดร์

“คำอุปมานี้บ่งบอกไม่ใช่แค่การขยายของแนวคิดต่างๆของยิว แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงแนวคิดเหล่านั้นอีกด้วย แท้จริงแล้วมันเป็นคำอุปมาของข้าพเจ้าประเสริฐเพราะว่าความสัมพันธ์เก่าทั้งหมดแห่งหน้าที่เท่านั้นถูกเปลี่ยนไปเป็นความสัมพันธ์แห่งความรัก ดังนั้น เรื่องราวต่างๆก็ถูกตั้งไว้บนพื้นฐานที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากพื้นฐานของลัทธิยิว คำถามตอนนี้ไม่ใช่ ‘ใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?’ แต่เป็น ‘ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนบ้านของใคร?’” [639]

“คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดีนี้ได้สร้างโรงพยาบาลต่างๆของโลก และถ้าเป็นที่เข้าใจและได้รับการปฏิบัติก็จะขจัดอคติทางเชื้อชาติ ความเกลียดชังทางชนชาติและสงคราม ความริษยาทางชนชั้น” [640]

“ด้วยชาวสะมาเรียนั้น เราก็ได้รับต้นแบบของอุปนิสัยที่เมตตาสงสารที่จะเลียนแบบ ด้วยปุโรหิตและคนเลวี่ เราก็ได้รับการเตือนต่อการยอมให้หน้าที่ทางศาสนาที่จะทำให้เราไม่มีความรัก จากชายที่ถูกทิ้งไว้ เราก็เรียนรู้บทเรียนของความจำเป็นของเราที่จะเต็มใจที่จะรับเอาการช่วยเหลือ” [641]

คำนิยามอันเป็นที่นิยมของคำอุปมาคือ “เรื่องราวทางโลกที่มีความหมายแห่งสวรรค์” นี่เป็นคำนิยามที่บรรยายที่ดี แต่คำกรีก *พาราโบลา* ที่แปลว่า “คำอุปมา” หมายถึง บางสิ่งที่ถูกวางไว้ข้างๆสิ่งอื่นเพื่อประโยชน์ของการเปรียบเทียบ ดังนั้น คำว่า “คำอุปมา” มีทั้งความหมายโดยทั่วไปและความหมายทางวิชาการโดยทั่วไปแล้ว มันหมายถึงการเปรียบเทียบใดๆซึ่งรวมถึงตัวอย่างประกอบ ความเหมือน ความคล้าย และเรื่องเปรียบเทียบ ในทางวิชาการ “คำอุปมา” ตามปกติแล้วอ้างอิงถึง เรื่องราว ที่ทำการเปรียบเทียบ การใช้ทั้งสองของคำนี้อธิบายข้อเท็จจริงที่ว่านักศึกษายบางคนแห่งหมวดพระกิตติคุณมองว่าการเปรียบเทียบบางอย่างของพระเยซูเป็นคำอุปมา ในขณะที่คนอื่นๆไม่ได้มองอย่างนั้น บางคนนิยามคำอุปมาแตกต่างจากคนอื่นๆ และดังนั้นก็มีรายการที่แตกต่าง ตามปกติแล้ว ความแตกต่างเหล่านี้เกี่ยวข้องกับความยาวของการเปรียบเทียบ

2. ความสัมพันธ์ของพวกสาวต่อพระเยซู 10:38-42

นี่เป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงที่กลายมาเป็นสาวกของพระเยซู (เปรียบเทียบ 8:1-3; และข้ออื่นๆ) เหมือนกับคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดี มันแสดงถึงพระเยซูที่พิชิตอคติ ขณะที่คำอุปมาก่อนหน้านี้

อธิบายถึงความหมายของพระบัญญัติที่สอง คำอุปมานี้ขยายความพระบัญญัติแรก พระเยซูได้อ้างถึงการเป็นผู้เปิดเผยของพระเจ้าต่อมนุษยชาติ (ข้อ 22) ตอนนี้พวกสาวกเรียนรู้อีกครั้งหนึ่งถึงความสำคัญของการฟังพระองค์ (เปรียบเทียบ 8:1-21; และข้ออื่นๆ)

“ท่าน [ลูกา] อาจได้ไต่มนั้ไว้ทันทีหลังจากคำอุปมาก่อนหน้านี้ในฐานะเป็นสิ่งป้องกันต่อผู้อ่านคนใดๆของท่านที่มาอยู่ภายใต้ความเข้าใจผิดที่ว่าความรอดนั้นก็โดยการประพฤติ ท่านตั้งประเด็นที่ว่าการรอดขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเฉียบพลันก็สำคัญกว่าความยุ่งที่อีกทีก็กรีกโครม” [642]

10:38 การอ้างอิงของลูกาถึงการเดินทางรักษาหัวข้อการเดินทางไว้ เรายังคงเห็นพระเยซูเคลื่อนที่ไปยังเยรูซาเล็มและความสำเร็จของภารกิจของพระองค์ มันอธิบายถึงเหตุผลสำหรับความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของมารธาและมารีย์อีกด้วย ลูกาไม่ได้อ้างอิงว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในเบธานี (เปรียบเทียบ ยน. 11:1; 12:1) บางทีท่านละเว้นรายละเอียดนี้เพื่อจะกั้นผู้อ่านของท่านไว้จากการถูกรอบงำด้วยการเคลื่อนที่แท้จริงของพระเยซูมากเกินไป ซึ่งลูกาถือว่าไม่ค่อยสำคัญสักเท่าไร

ลูกานำเสนอ “มารธา” ในฐานะเป็นเจ้าบ้านหลัก ชื่อของเธอมาจากคำอารเมค *มาร* ซึ่งหมายถึง “นายผู้หญิง” ซึ่งเหมาะสมเนื่องจากว่าเธอเป็นนายผู้หญิงของบ้านของเธอ ความกระตือรือร้นของเธอที่จะต้อนรับพระเยซูก็ตรงกันข้ามกับชาวสะมาเรียผู้ไม่ได้ “ต้อนรับ” พระองค์” (9:53)

10:39 “มารีย์” (หรือมิเรียม เปรียบเทียบ 1:27; และข้ออื่นๆ) รับเอาสถานที่ตามธรรมเนียมของสาวกที่ทำให้เธอเองนั่งแท่น “พระบาท” ของพระเยซูเพื่อจะฟังและเรียนรู้ (เปรียบเทียบ กจ. 22:3) ตามปกติแล้ว พวกรับบีไม่ได้อนุญาตให้ผู้หญิงที่จะทำสิ่งนี้ในสมัยของพระเยซู [643] ชื่อเรียก “องค์พระผู้เป็นเจ้า” เน้นต่อไปถึงสิทธิอำนาจของพระเยซู ที่ซึ่งมารีย์จำนนในเชิงสัญลักษณ์โดยการนั่งแท่นพระบาทของพระองค์

จงสังเกตว่าลูกาบรรยายมารีย์ว่าอย่างไร: “ยิ่งกว่านั้น [หรืออีกด้วย] เธอกำลังฟังถ้อยคำขององค์พระผู้เป็นเจ้า นั่งแท่นพระบาทของพระองค์” มารีย์ปรนนิบัติเช่นเดียวกับมารธา แต่เธอนั่งแท่นพระบาทของพระเยซูเพื่อจะฟังพระองค์ *อีกด้วย* เธอ รวมการปรนนิบัติกับการนมัสการ [644] สิ่งนี้ดูเหมือนจะเป็นการตีความที่คิดว่าที่มารธานั่งแท่นพระบาทของพระเยซูและมารีย์ก็นั่งแท่นพระบาทของพระองค์ *อีกด้วย* เมื่อพิจารณาถึงบริบท

10:40 หน้าที่ของมารธาในฐานะเป็นนายผู้หญิงถึงความสนใจของเธอไปจากพระเยซู ผู้ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าเธอต้องการที่จะนั่งใกล้และฟังอีกด้วย (เปรียบเทียบ 1 คร. 7:35). [645] เธอแสดงออกถึง

ความกังวลที่ว่าพระเยซูไม่ได้กีดกันเธอจากการนั่งแท่นพระบาทของพระองค์ เธอต้องการให้พระองค์ที่จะ “บอก” มารีย์ “ที่จะช่วยเหลือ” เธอด้วยหน้าที่นายผู้หญิงของเธอ มารธากว่ากล่าวพระเยซูสำหรับการผูกขาดมารีย์ไว้กับความเจ็บปวดของเธอ (ของมารธา) เอง [646] แม้ว่าเธอกล่าวต่อพระเยซูในฐานะเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” มารธาก็ต้องการพระองค์ที่จะช่วยเหลือเธอในแผนการต่างๆของเธอแทนที่จะเรียนรู้จากพระองค์อย่างที่มีมารีย์กำลังทำอยู่

10:41-42 พระเยซูแสดงถึงความห่วงใยสำหรับความกังวลของมารธา (เปรียบเทียบ 1 คร. 7:32-35) แต่พระองค์ไม่ได้ทำสิ่งที่เธอขอ “หลายอย่าง” ที่ “รบกวน” มารธาคือ “การเตรียม” สำหรับอาหารที่เกินไป (เปรียบเทียบ 12:29) เธอได้ยอมให้หน้าที่ของเธอในฐานะเป็นนายผู้หญิงที่จะเป็นภาระเกินไป (เปรียบเทียบ 8:14; 12:22, 26) เป็นที่ชัดเจนว่าเธอปรารถนาที่จะให้เกียรติพระเยซูด้วยอาหารที่พิถีพิถัน แต่อาหารที่เรียบง่ายกว่าที่อาจได้ยอมให้เธอที่จะมีเวลาที่จะฟังแขกของเธอบ้างคงจะดีกว่า บางสิ่งที่นี่คือสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องในความบันเทิงที่เรียบง่าย สิ่งที่เขาไม่ได้สิ่งเดียวคือการฟังคำสอนของพระเยซูซึ่งสะท้อนถึงท่าทีแห่งการฟังพา

“สำหรับพระกิตติคุณที่สาม ที่จะฟังพระวจนะคือที่จะได้ร่วมในถนนของการเป็นสาวก (เช่น 6:47; 8:11, 21; 11:28) ...” [647]

พระเยซูกำลังบอกมารธาว่า “สิ่งเดียว” ที่มีมารีย์ได้ “เลือก” ก็สำคัญกว่า “หลายอย่าง” ที่มารธาได้เลือกที่จะทำ ความหมายโดยนัยก็คือว่ามารธาควรฟังพระเยซูมากขึ้นและทำงานน้อยลง “ส่วนที่ดี” ที่มีมารีย์จะไม่สูญเสียคือพระพรที่มายังบรรดาผู้ที่ใส่ใจต่อคำสอนของพระเยซูด้วยท่าทีแห่งการฟังพาพระองค์ (คือพวกสาวก)

“บางสิ่งก็เป็นความเสียหายต่อชีวิตคริสเตียนอย่างเช่นการพยายามที่จะทำงานเพื่อพระคริสต์โดยปราศจากการใช้เวลาที่จะพูดคุยอย่างสนทนากับพระคริสต์....

“ดังนั้นบ่อยครั้งแล้วเราต้องการที่จะใจดีต่อผู้คน แต่เราต้องการที่จะใจดีต่อพวกเขาในวิธีของเรา เมื่อมันดูเหมือนว่าวิธีของเราไม่ใช่สิ่งที่จำเป็น บางครั้งเราก็มีความขุ่นเคืองและคิดว่าเราไม่ได้รับการขอบคุณ ถ้าเรากำลังพยายามที่จะใจดี ความจำเป็นแรกคือที่จะพยายามที่จะมองไปยังหัวใจของบุคคลที่เราต้องการที่จะช่วยเหลือ และจากนั้นก็ลืมแผนการต่างๆของเราเองและคิดถึงสิ่งที่เขาหรือเธอจำเป็นเท่านั้น” [648]

“ถ้าการปรนนิบัติพระคริสต์ทำให้เรายากที่จะอยู่ด้วย จากนั้นบางสิ่งก็ผิดกับการบริการของเราอย่างเลวร้าย!” [649]

“ส่วนนี้สนใจที่จะแสดงให้เห็นว่าแม้กระทั่งการบริการในบ้านได้ถูกควบคุมต่อจุดประสงค์ต่างๆของแผ่นดินของพระเจ้า อันตรายก็คงอยู่ที่ว่าความหวังโยของมันเป็นจะทำการครอบครองเรา” [650]

ดังนั้นนี้เป็นบทเรียนในเรื่องลำดับความสำคัญสำหรับมารธาและสาวกของพระเยซูทุกคน ประเด็นของพระเยซูไม่ใช่ที่ว่าชีวิตที่ตรึงตรองดีกว่าชีวิตที่กระฉับกระเฉง หรือที่ว่าความเป็นผู้คงแก่เรียนก็ดีกว่าความเป็นอยู่ภายในบ้าน การให้ความสนใจที่ถ่อมใจต่อถ้อยคำของพระเยซูเป็นความสำคัญหลัก นี่เป็นวิธีที่ดีกว่าที่จะรับใช้พระองค์ พระคัมภีร์ตอนนี้ควรเป็นคำเตือนต่อพวกสาวกผู้มีแนวโน้มที่จะกระฉับกระเฉงเกินไปในการบริการของคริสเตียนและละเลยพระวาระของพระเจ้า มันควรย้ำเตือนเราอีกว่าความยุ่งแม้กระทั่งด้วยการติดตามที่ถูกต้องสมควรก็สามารถขัดขวางความสัมพันธ์ของเรากับพระคริสต์ได้ พวกสาวกต้องตั้งเวลาที่จะฟังและเรียนรู้จากพระเยซู ทุกๆสิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นสำคัญ

“พระคัมภีร์ตอนนี้เป็นตัวบทหลักเกี่ยวกับการเป็นสาวกอีกด้วย ไม่ใช่ในการเปรียบเทียบระหว่างงานของมารธาและของมารีย์ แต่ในการที่มารธาได้ตัดสินใจไม่ทำอะไรของมารีย์อย่างพิศุและกังวลมากเกินไปเกี่ยวกับสิ่งที่คนอื่นกำลังทำ [เปรียบเทียบ ยน. 21:21] ตัวบทมีการเน้นที่แตกต่างสองอย่าง: ความสิ้นเปลืองของมารธาเกี่ยวกับการประเมินคนอื่นฯขณะที่เธอปฏิบัติภารกิจที่เธอถูกเรียกให้ทำ และปัญญาของมารีย์ในการแสวงหาเวลาบ้าง ณ พระบาทของพระเยซู คุณสมบัติทั้งสอง ซึ่งหนึ่งอย่างนั้นเป็นลบและอีกอย่างหนึ่งเป็นบวกก็อยู่ ณ หัวใจของการเป็นสาวก” [651]

“คริสตจักรที่เต็มไปด้วยคนแบบมารีย์คงจะเป็นความชั่วที่ยิ่งใหญ่เท่ากับคริสตจักรที่เต็มไปด้วยคนแบบมารธา ทั้งสองก็จำเป็น แต่ละฝ่ายจะต้องเป็นการเติมเต็มของอีกฝ่ายหนึ่ง” [652]

ช่วงระยะเวลาหนึ่งที่ผ่านมาข้าพเจ้าได้รับจดหมายจากอดีตนักศึกษาคนหนึ่งผู้เขียนสิ่งดังต่อไปนี้: “แม้ว่าข้าพเจ้าเคยอยู่ต่างประเทศมาก่อนตอนที่อยู่ในกองทัพบก ประจำการอยู่ที่เกาหลีเป็นเวลาสองปี ความรู้สึกสับสนต่อวัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคยที่นี่ [ในอินเดีย] ก็ยิ่งใหญ่ ก่อนอื่นข้าพเจ้าพบว่าตนเองท้อใจและพ่ายแพ้อย่างมาก และใช้เวลาเกือบสองเดือนอย่างตกต่ำในฝ่ายวิญญาณอย่างมาก ข้าพเจ้าแม้กระทั่งได้ส่งสัจการนำพาของพระเจ้าในชีวิตของข้าพเจ้าอย่างแท้จริง ข้าพเจ้ารู้สึกไร้ประโยชน์ที่นี่ ไม่รู้จักภาษาและแค่ติดตามคนงานคริสเตียนคนอื่น ๆ ข้าพเจ้าเริ่มต้นที่จะเทียบเท่าความสุขกับชีวิตที่สะดวกในอเมริกา และข้าพเจ้ารู้สึกสิ้นกลางวันเกี่ยวกับการกลับมาที่นั่นในเดือนมิถุนายนนี้ อย่างไรก็ตาม บุคคลหนึ่งจำเป็นต้องพบความยินดีไม่ว่าสถานการณ์เป็นอย่างไรก็ตามที่ที่พระเจ้ามีเขา ข้าพเจ้าระลึกถึงการที่ในชั้นเรียนหมวดพระกิตติคุณนั้น อาจารย์บอกเราว่าใจของเราจะต้องถูกตั้งไว้ไม่ใช่อยู่ที่การทำงานของพระเจ้าหรือ

การแบ่งปันพระวณะของพระเจ้าแต่อยู่ที่การรักพระเจ้า หากไม่แล้ว มันคงจะง่ายที่จะละสภาพแวดล้อมที่รุนแรงทางกายภาพและฝ่ายวิญญาณนี้ไปอย่างรวดเร็ว สำหรับข้าพเจ้าแล้ว การรักพระเจ้าอย่างลึกซึ้งก็ยากที่นี้ แต่มันคือสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งเป้าที่จะทำ ข้าพเจ้าต้องรักพระเจ้ามากกว่าชีวิตแบบอเมริกาที่ง่าย นั่นเป็นประเด็นที่ดีที่อาจารย์ตั้ง และข้าพเจ้าแค่คิดว่าอาจารย์คงชอบที่จะได้ยินการตอบสนองบางอย่างเกี่ยวกับมัน” ข้าพเจ้าชอบจริงๆ

3. ความสัมพันธ์ของพวกสาวกต่อพระเจ้าพระบิดา 11:1-13

พระเยซูดำเนินการที่จะชี้ถึงความสัมพันธ์ที่เหมาะสมของพวกสาวกต่อไป จากการที่ได้อธิบายถึงความสัมพันธ์ของพวกเขากับเพื่อนบ้านของพวกเขา (10:25-37) และต่อพระองค์เอง (10:38-42) ตอนนี้พระองค์สั่งสอนพวกเขาถึงความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระบิดาในสวรรค์ของพวกเขา อย่างเช่นส่วนก่อนหน้านี้ ส่วนนี้อธิบายถึงความหมายของพระบัญญัติแรก (10:27)

ส่วนทั้งหมดนี้มีคำสอนในเรื่องการอธิษฐาน ลูกาแนะนำการสอนอธิษฐานในฐานะเป็นหัวข้อหลักที่ซึ่งพระเยซูสั่งสอนพวกสาวกของพระองค์ ส่วนในมัทธิวนั้น การสั่งสอนเกี่ยวกับการอธิษฐานก็มักเกิดขึ้นกับหัวข้ออื่นๆ คำสอนนี้ในส่วนปัจจุบันของพระกิตติคุณนี้ให้การช่วยเหลือแก่พวกสาวกผู้จำเป็นต้องเรียนรู้วิธีที่จะอธิษฐานและการหนุใจที่ว่าพระเจ้าจะฟังและตอบคำอธิษฐานของพวกเขา การร้องขอของพวกสาวกสำหรับการแนะนำวิธีที่จะอธิษฐาน (ข้อ 1) ส่งผลต่อพระเยซูที่ให้การอธิษฐานที่เป็นต้นแบบแก่พวกเขา (ข้อ 2-4) จากนั้นพระองค์ให้คำอุปมาแก่พวกเขาที่อธิบายถึงความเต็มใจของพระเจ้าที่จะตอบ (ข้อ 5-8) พระสัญญาที่ว่าพระเจ้าจะตอบ (ข้อ 9) และความแน่ใจที่มากขึ้นซึ่งแสดงถึงความพร้อมของพระเจ้าที่จะตอบคำอธิษฐานของพวกเขา (ข้อ 10-13) การอธิษฐานเป็นวินัยของการพึ่งพาพระเจ้าและอย่างที่เป็นเช่นนั้นก็เป็นลมหายใจชีวิตของสาวกทุกคนของพระเยซู

การสอนเกี่ยวกับการอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า 11:1-4 (เปรียบเทียบกับ มธ. 6:9-13)

การบันทึกลูกาถึงคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการสอนเกี่ยวกับการอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็แตกต่างจากการบันทึกของมัทธิวอย่างสำคัญพอซึ่งเราสามารถสรุปได้อย่างปลอดภัยว่าพระเยซูให้คำสอนที่คล้ายกันในโอกาสที่แยกกัน การกล่าวขานนี้อธิบายถึงความสำคัญที่ว่าพระเยซูแนบไว้กับหัวข้อการอธิษฐาน

11:1 ข้อนี้ให้บริบทสำหรับคำสอนที่ตามมา นี่เป็นครั้งที่ห้าที่ลูกาอ้างอิงถึงพระเยซูที่ “อธิษฐาน” (3:21; 5:16; 6:12; 9:18, 28; เปรียบเทียบ 22:32, 40-44; 23:46) เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นการอธิษฐานบ่อยๆของพระเยซูทำให้พวกสาวกของพระองค์ตื่นตัวต่อความสำคัญของมันและทำให้พวกเขาารู้สึกถึงความจำเป็นของพวกเขามีต่อการช่วยเหลือของพระองค์ในการอธิษฐานของพวกเขา นี่เป็นครั้งเดียวที่ผู้เขียนพระกิตติคุณบันทึกว่าใครคนหนึ่งขอให้

พระเยซูที่จะสอนพวกเขาถึงบางสิ่งซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ที่ถูกต้องอย่างหนึ่งถึงความสำคัญของการสั่งสอนนี้

พวกเขาดูเหมือนว่าได้รับรู้ถึงความจำเป็นที่ใหญ่กว่าสำหรับการช่วยเหลือในการเรียนรู้วิธีที่จะอธิษฐานกว่าที่จะเทศนา แต่พวกเขาไม่ได้ขอการสั่งสอนในหัวข้อของการอธิษฐานใน *ทางทฤษฎี* พวกเขาต้องการการช่วยเหลือในการอธิษฐานที่แท้จริงของพวกเขา เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาต้องการพระเยซูที่จะให้คำอธิษฐานแก่พวกเขาที่พวกเขาสามารถใช้ได้ ซึ่งจะเหมาะสมในแง่ของความสัมพันธ์ที่แตกต่างของพวกเขาต่อพระเจ้าในฐานะผู้เชื่อในพระเยซู กลุ่มยิวกลุ่มอื่นๆเช่นพวกสาวกของยอห์นก็มีคำอธิษฐานที่แตกต่างของพวกเขาเอง [653] บางทีการอยู่ในบริเวณของพันธกิจก่อนหน้านี้ของยอห์นนำเขาไปสู่ความคิดของพวกสาวก

“การอธิษฐานเป็นความจำเป็นของชีวิตฝ่ายวิญญาณ และทุกคนผู้ร้อนรนที่จะพยายามอธิษฐานในไม่ช้าก็รับรู้ถึงความจำเป็นของการสอนวิธีที่จะทำมัน” [654]

11:2 บทนำของพระเยซูต่อการอธิษฐานนี้บ่งบอกว่าพระองค์ตั้งใจให้พวกสาวกที่จะกล่าวซ้ำมัน คำต่อคำ บทนำของพระองค์ต่อคำสอนที่มีทิวรายานก็บ่งบอกว่าพระองค์ให้ต้นแบบหรือตัวอย่างคำอธิษฐานแก่พวกเขา (มธ. 6:9) “เมื่อ” (คำกรีก *โฮเทน*) บ่งชี้ว่าพวกเขาจะอธิษฐานคำอธิษฐานนี้อยู่บ่อยๆ

ก่อนอื่นพระเยซูจดจ่อความสนใจไปที่ตัวบุคคลของพระเจ้า คำศัพท์ “พระบิดา” (คำกรีก *พาเทอร์* คำอาร์เมค *อับบา*) เป็นชื่อเรียกทั้งสนิทสนมและน่านับ โดยการใช้นั้น พวกสาวกก็แสดงถึงความสัมพันธ์ที่พวกเขาชื่นชมกับพระเจ้าเนื่องจากความสัมพันธ์ของพวกเขาที่พระเยซู (เปรียบเทียบ ยน. 20:17; รม. 8:14-17; กท. 4:6) ความใกล้ชิดของความสัมพันธ์ของพวกเขาที่พระเยซูก็ชัดเจนในแง่ที่ว่าตอนนี้พวกเขาสามารถกล่าวต่อพระเจ้าในฐานะพระบิดาของพวกเขาอย่างที่พระเยซูกล่าวต่อพระเจ้าในฐานะพระบิดาของพระองค์ (เปรียบเทียบ 10:21) แน่แน่นอนว่า นี่ไม่ได้หมายถึงว่าพวกสาวกชื่นชมความสัมพันธ์อย่างเดียวกันที่เดียวกับที่พระบุตรของพระเจ้าชื่นชมกับพระบิดา

“การใช้รูปแบบที่สนิทสนมเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูปรารถนาที่จะสอนพวกสาวกของพระองค์ ซึ่งริเริ่มพวกเขาไปสู่ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดอย่างเดียวกันกับพระบิดาที่พระองค์ได้ชื่นชม...” [655]

แนวคิดของพระเจ้าในฐานะเป็นพระบิดาของผู้เชื่อปรากฏในพันธสัญญาเดิม (เช่น สดค. 68:5; 89:26; 103:13)

สองชุดของการอ้อนวอนก็ตามมา การอ้อนวอนสองอย่างเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์เกี่ยวกับโลกของพระเจ้า และการอ้อนวอนที่สามเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของพวกเขา

อนุประโยค “ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” หมายถึง “ขอให้ทุกคนถือว่าพระนามของพระองค์นั้นบริสุทธิ์” (เปรียบเทียบ ลนต. 22:32; สดค. 79:9; 111:9; อสย. 29:23) โดยเนื้อแท้แล้วพระนามของพระเจ้าเป็นการรวบรวมของพระลักษณะของพระองค์ และอย่างมีประสิทธิภพนั้นมันเป็นชื่อเสียงของพระองค์ท่ามกลางผู้คน การอ้อนวอนนี้เป็นการแสดงออกถึงการนมัสการมากเท่ากับมันเป็นการอ้อนวอน มันขอให้พระเจ้าที่จะกระทำเพื่อว่าผู้คนจะถือว่าพระองค์บริสุทธิ์ ที่จะก่อให้เกิดสถานการณ์ต่างๆ ที่ซึ่งพวกเขาจะนับถือและเชื่อฟังพระองค์แทนที่จะหมิ่นประมาทและทำบาปต่อพระองค์

“กาลอดีตที่นี้บ่งบอกว่าเวลาที่เจาจะจงแห่งความสำเร็จก็อยู่ในความคิด สิ่งนี้อาจเป็นการมาของแผ่นดินของพระเจ้า”[\[656\]](#)

มุมมองนี้พบการสนับสนุนในการปรากฏซ้ำของกาลอดีต และการอ้างอิงที่เจาจะจงถึง “แผ่นดิน” ของพระเจ้าในการอ้อนวอนที่สอง อย่างไรก็ตาม การอ้อนวอนแรกก็เพื่อพระเกียรติของพระนามของพระเจ้าโดยทั่วไปอีกด้วย การมาของแผ่นดินของพระเจ้าเป็นสภาพที่น่าปรารถนา เพราะว่ามันจะส่งผลต่อการอวยพรทั่วโลกเช่นเดียวกับพระเกียรติที่ยิ่งใหญ่สำหรับพระเจ้า ถ้าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ได้เริ่มต้นแล้ว อย่างที่นักวิชาการบางคนยืนยัน การอธิษฐานนี้ก็ยากที่จะจำเป็น การอ้อนวอนที่สองนี้กล่าวถึงแผนการของพระเจ้า

“ดังนั้นในความสอดคล้องกับคำพยากรณ์ของพันธสัญญาเดิม การอธิษฐานที่ถูกสอนโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่บ่งบอกไม่ใช่แค่ที่ว่าแผ่นดินของพระองค์จะต้องได้รับการอธิษฐานเพื่อ แต่ที่ว่าการมาของมันยัง ‘โลก’ จะเป็นวิกฤตที่เฉพาะในประวัติศาสตร์ไม่ใช่กระบวนการที่ยาวและเป็นตามลำดับของวิวัฒนาการ นี่เป็นความตรงข้ามที่ชัดเจนกับแผ่นดินของพระเจ้าทั่วโลกที่ปรากฏในโลกมาตลอดในโลกรุ่นเดียวกับในสวรรค์”[\[657\]](#)

จนเดี๋ยวนี้โดยพื้นฐานแล้วนี่เป็นการอธิษฐานแบบยิวยกเว้นการเพิ่มเติมของ “พระบิดา” การอ้อนวอนทั้งสองเป็นความหวังใจของพวกยิวขณะที่พวกเขาคาดหวังการมาถึงของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์

- 11:3 การอ้อนวอนที่สาม ซึ่งเป็นการอ้อนวอนแรกในกลุ่มที่สองของการอ้อนวอนก็กล่าวถึงการจัดเตรียมของพวกสาวก การอ้อนวอนที่คล้ายกันในมัทธิวมีกาลอคิดที่บ่งบอกถึงการกระทำที่เรียบง่ายของการให้ (มธ. 6:11) แต่การอ้อนวอนนี้มีบริบทที่บ่งบอกถึงการจัดเตรียมประจำวันที่ต่อเนื่อง แนวคิดต่างๆก็เป็นการส่งเสริมแทนที่จะเป็นความตรงกันข้าม

การอธิษฐานของมัทธิวมี่ “วันนี้” เช่นกัน ซึ่งเน้นถึงความจำเป็นปัจจุบัน ส่วนการอธิษฐานของลูกามี “ทุกวัน” ซึ่งชี้ถึงความจำเป็นที่ต่อเนื่องของพวกสาวกที่มีต่อการจัดหาของพระเจ้า “ทุกวัน” (คำกรีก *เอปทีอูสซิออน*) ไม่ได้หมายถึงแค่วันต่อวันแต่แสดงถึงความหมายโดยนัยของเพียงพอหรือจำเป็น [658] แนวคิดนี้อาจเป็นหลักใน *เอปทีอูสซิออน* ที่นี้ เนื่องจากว่า “แต่ละวัน” ได้แสดงถึงแนวคิดของพระเจ้าที่จัดเตรียมวันต่อวัน

“ขนมปัง” (คำกรีก *อาร์ทอส*) บ่อยครั้งแล้วแสดงถึงอาหาร โดยทั่วไปและบางทีที่นี้เช่นกัน (เปรียบเทียบ 7:33; ยน. 13:18; 2 ธส. 3:8) ดังนั้นมันจึงไม่น่าเป็นไปได้ที่พระเยซูหมายถึงว่าพวกสาวกควรร้องขอเฉพาะสิ่งที่จำเป็นที่สุดของชีวิตเท่านั้น พวกยิวในถิ่นทุรกันดารได้เรียนรู้ที่จะวางใจพระเจ้าสำหรับอาหารวันต่อวันของพวกเขา (อพย. 16:4; ฉธบ. 8:6-10) ตามปกติแล้วผู้คนสมัยในของพระเยซูได้รับค่าจ้างทุกวันดังนั้นพวกเขาจึงเข้าใจถึงความจำเป็นนี้เช่นกัน มันอาจยากขึ้นสำหรับเราที่จะระลึกว่าเราพึ่งพาพระเจ้าสำหรับการค้าจุนประจำวัน เนื่องจากว่าเราส่วนใหญ่ไม่ได้ดำเนินชีวิตแบบหาเช้ากินค่ำตามตัวอักษร อย่างไรก็ตาม เรามีชีวิตอยู่ในสภาพของการพึ่งพาอันต่อเนื่องที่พระเจ้า (เปรียบเทียบ ยน. 15:5) การอ้อนวอนนี้ควรย้ำเตือนเราถึงสิ่งนั้น

“การอธิษฐานที่พระเยซูสอนพวกผู้ติดตามของพระองค์รวบรวมความเร่งด่วนของการให้โดยปราศจากการคาดหวังถึงการคืน นั่นคือเกี่ยวกับทำลายโครงสร้างของระบบอุปถัมภ์โดยปฏิบัติต่อผู้อื่นในฐานะเป็น (เรื่องสร้างขึ้น [คือจินตนาการ]) เครือญาติมากกว่าที่จะใหญ่กว่าหรือน้อยกว่าตนเอง (เปรียบเทียบ 6:27-38)” [659]

- 11:4 การอ้อนวอนที่สี่ร้องขอการยกโทษของพระเจ้า ลูกาใช้คำที่เรียบง่าย “บาปผิด” (คำกรีก *ฮามาทิอา*) แทนที่จะเป็นคำแสลงของยิว “หนี้” (คำกรีก *ออพฟีเลมาทา*) ที่มัทธิวใช้ ผู้เชื่อใน

พระเยซูได้รับการยกโทษนิรันดร์สำหรับความผิดทางกฎหมายของบาปผิดของเขาหรือของเธอแล้ว (เปรียบเทียบ 5:20; 7:47; โรม. 5:1; 8:1; อฟ. 1:7) ดังนั้นการยกโทษที่พระเยซูกล่าวถึงที่นี่คือการยกโทษที่จำเป็นสำหรับการรักษาไว้ซึ่งการสามัคคีธรรมกับพระบิดา (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:5-10) ความไม่เต็มใจของบุคคลหนึ่งที่จะยกโทษคนอื่นๆที่ได้ทำผิดต่อเขาหรือเธออาจบ่งชี้ว่าเขาหรือเธอไม่รู้สิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับการยกโทษของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 7:47) อย่างตรงกันข้ามแล้ว ความเต็มใจของบุคคลหนึ่งที่จะยกโทษคนอื่นๆก็แสดงให้เห็นว่าบุคคลนั้นตระหนักถึงความจำเป็นของเขาหรือของเธอที่มีต่อการยกโทษ (เปรียบเทียบ อฟ. 4:32)

การอ้อนวอนที่ห้าร้องขอการปกป้องของพระเจ้า การร้องขอนี้ไม่ได้บ่งบอกว่าพระเจ้าอาจชักจูงเราไปสู่บาป (เปรียบเทียบ ยก. 1:1-15) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าอนุญาตให้ผู้คนที่จะเผชิญกับการทดลอง (คำกรีก *พืราสมอส*) ในแง่ของการทดสอบความสัตย์ซื่อของพวกเขา (4:1-12; เปรียบเทียบ จธบ. 6-8; โยบ) การอ้อนวอนนี้แสดงออกถึงการรับรู้ของพวกเขาถึงความจำเป็นของเขาหรือของเธอที่มีต่อการช่วยเหลือของพระเจ้าในการหลีกเลี่ยงการทดลองที่มากเกินไปและการทนต่อการทดลองทั้งหมด โดยเนื้อแท้แล้วมันเป็นการร้องขอความช่วยเหลือในการยังคงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ 22:40)

“นั่นคือ การตระหนักถึงความอ่อนแอของเรา เราอธิษฐานที่จะไม่ถูกเปิดเผยต่อการทดสอบที่ใหญ่เกินไปสำหรับเรา” [660]

รูปแบบที่กลับกันที่ไม่ปกติของการอ้อนวอนนี้ก็เนื่องจากการเป็นภาพพจน์ของมัน (คือ *ลิโทเทส*) ที่ซึ่งผู้เขียนแสดงถึงแนวคิดเชิงบวกโดยการกล่าวถึงสิ่งตรงข้ามทางลบของมัน ลูกาทำการใช้ที่บ่อยๆถึง *ลิโทเทส* ในส่วนของการบรรยายของกิจการของอัครทูต (เปรียบเทียบ กจ. 12:18; 15:2; 17:4, 12; 19:24; 27:20) โครงสร้างนี้เน้นถึงความตรงข้ามกับการอ้อนวอนที่สี่ก่อนหน้านี้ [661]

จงสังเกตว่าการอ้อนวอนเหล่านี้ครอบคลุมชีวิตทางโลกทั้งหมดของเรา: ปัจจุบัน (ความจำเป็นสำหรับอาหารประจำวัน) อดีต (การยกโทษสำหรับบาปผิดแต่ก่อน) และอนาคต (การปกป้องจากการทดลองที่กำลังมาทั้งหลาย)

คำอุปมาเรื่องเพื่อนที่ไม่อับอาย 11:5-8

จากการที่ได้ช่วยให้พวกเขาอธิษฐาน ตอนนี้พระเยซูให้สิ่งคลายแก่พวกเขาที่จะอธิษฐาน พระองค์เปรียบเทียบคุณลักษณะของพระเจ้าและคุณลักษณะของเพื่อนบ้านที่ลังเลใจในเรื่องราวของพระองค์

(เปรียบเทียบ ข้อ 13; 18:1-8) คำอุปมานี้มีการเปิดเผยที่มีประโยชน์และสนุกสนานอย่างมากเกี่ยวกับคุณลักษณะของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 10:22) การเข้าใจคุณลักษณะของพระเจ้าช่วยแก้ปัญหามากมายที่เรามีกับการอธิษฐาน [\[662\]](#) คำอุปมานี้สนุกสนานจนทำให้เราอธิษฐานโดยไม่คำนึงถึงการไม่มีคำตอบทันทีอีกด้วย มันกล่าวถึงความรู้สึกรอคอยที่ว่าการอธิษฐานอาจไร้ประโยชน์เนื่องจากว่าพระเจ้าไม่ได้ให้คำตอบอย่างที่บุคคลหนึ่งคาดหวังให้พระองค์ที่จะให้

“อย่างชัดเจนแล้วประเด็นของคำอุปมานี้ไม่ใช่ จงอธิษฐานเพราะว่าพระเจ้าจะตอบสนองต่อการรบกวน ตรงกันข้าม มันคือจงอธิษฐานเพราะว่าพระเจ้าตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆของบรรดาบุตรของพระองค์อย่างมีพระคุณ” [\[663\]](#)

11:5-6 ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ในตะวันออกใกล้โบราณ เมื่อผู้เยี่ยมชมมาถึงตามปกติแล้วเจ้าบ้านจะจัดเตรียมที่พักภายใต้ชายคาของเขาและอาหารที่จะกิน เจ้าบ้านในคำอุปมานี้ไม่มีขนมปังพองสำหรับแขกของเขา ดังนั้นเขาก็อ่อนวอนขอขนมปังจากเพื่อนบ้านของเขาอย่างไม่อับอาย ข้อเท็จจริงที่ว่าเขามาเคาะประตูของเพื่อนของเขา ณ “ที่ยังคืน” ที่ดึกเช่นนั้นก็บ่งบอกถึงขนาดของความอับไม่อายของเขา

“ในสภาพอากาศที่ร้อน การเดินทางส่วนใหญ่ก็ดำเนินไปในระหว่างกลางคืน...”
[\[664\]](#)

“ในตะวันออก ไม่มีใครสามารถเคาะที่ประตูปิดนอกจากความจำเป็นนั้นเลยไม่ได้ ในตอนเช้าประตูก็เปิดและเปิดไว้ตลอดทั้งวัน เพราะว่ามีคนมีความจำเป็นส่วนตัวเล็กน้อย แต่ถ้าประตูปิด นั่นเป็นเครื่องหมายที่แน่นอนว่าเจ้าของบ้านจะต้องไม่ถูกรบกวน” [\[665\]](#)

เจ้าบ้านเต็มใจที่จะยอมรับว่าเขาต้องการความช่วยเหลือของเพื่อนบ้านของเขา แม้ว่าสิ่งนี้ก่อให้เกิดความอับอายบางอย่างแก่เขา พระเยซูไม่ได้อธิบายว่าทำไมชายคนนั้นมาสายมากและเหตุผลก็ไม่สำคัญ

11:7-8 ในบ้านของชาวปาเลสไตน์หนึ่งห้องตามแบบฉบับ ครอบครัวทั้งหมดและบ่อยครั้งแม้กระทั่งสัตว์เลี้ยงต่างก็นอนใกล้ซึ่งกันและกัน ในคำอุปมานี้ ชายคนหนึ่งที่มาเคาะก็เต็มใจที่จะประสบกับความอับอายในสายตาของเพื่อนบ้านของเขา และบางทีในสายตาของเพื่อนบ้านทั้งหมดของเขา เมื่ออุปนิสัยที่ไม่อารีอย่างเป็นทางการไปได้ของเขาเป็นที่ทราบกัน ข้อเท็จจริงที่ว่าชายคนนั้นเต็มใจที่จะถ่อมตัวลงและขอความช่วยเหลือก็กระตุ้นเพื่อนบ้านให้ลุกขึ้นและให้ขนมปังแก่เพื่อนของเขา

มิตรภาพ ตามคำพังทึไม่พอ มันคือข้อเท็จจริงที่ว่าชายคนนั้นเต็มใจที่จะยอมรับถึงความจำเป็นของเขาอย่างไม่อับอายและขอความช่วยเหลือ ณ เวลาที่ไม่สะดวกเช่นนั้นที่กระตุ้นเพื่อนบ้านที่จะให้สิ่งที่เขาจำเป็น คำกรีก *อะนัยไดอา* หมายถึง ไร้ความอับอาย หรือการหลีกเลี่ยงความอับอาย ไม่ใช่ “การคะยั้นคะยอ” (เปรียบเทียบ ปฐก. 18:13-33; มธ. 15:22-28).[\[666\]](#) กรินตีความวลี “เนื่องจากการคะยั้นคะยอของเขา” “เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงการไร้เกียรติ” [\[667\]](#)

“การคะยั้นคะยอ” ที่นี้อ้างอิงถึงความกล้าหาญที่ไม่อับอายมากกว่าความคือดิ่ง” [\[668\]](#)

พระเยซูชี้ถึงความตรงข้าม ไม่ใช่เปรียบเทียบ ท่าทีของพระเจ้ากับท่าทีของเพื่อนของเขา (ข้อ 9-13).[\[669\]](#) ท่าทีของพระเจ้าต่อบรรดาบุตรของพระองค์เป็นสิ่งตรงข้ามของท่าทีของเพื่อนคนนั้นต่อเพื่อนบ้านที่กำลังเคาะของเขา พระเจ้าจะให้คำตอบต่อการอธิษฐานถ้าเรา จะขอความช่วยเหลือจากพระองค์ แต่เราจะต้องถ่อมตัวลงและขอความช่วยเหลือจากพระองค์ บ่อยครั้งเราคิดว่าเราสามารถรับมือกับสถานการณ์ที่เฉพาะด้วยตัวเราเองและดังนั้นก็ไม่ได้ อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ในกรณีเหล่านี้ เราจะไม่ได้รับการช่วยเหลือที่ พิเศษจากพระบิดาของเรา แต่ถ้าเราถ่อมตัวลงและขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์ จะช่วยเรา

ช่วงเวลาหนึ่งที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้สังเกตว่าประตูบนตู้กับข้าวในครัวของเราเริ่มห่างออก จากกรอบ เพราะข้าพเจ้าติดชั้นไว้ด้านในที่เราใช้เก็บขวดโหลและกระป๋องหนักรๆ ประตู ไม่ได้ลื้อคอย่างถูกต้องและข้าพเจ้าเห็นว่าอีกไม่นานเราจะไม่สามารถปิดได้ ในฐานะที่ เป็นคนทำด้วยตัวเอง ข้าพเจ้าก็วางแผนที่จะแก้ไขมัน สำหรับข้าพเจ้าแล้วดูเหมือนว่า ข้าพเจ้าจะต้องเอาประตูออกจากบานพับและทำให้มันเรียบ ข้าพเจ้าอาจต้องถอดกรอบ ออก ซ่อมมัน ติดตั้งมันใหม่ และฉาบมันใหม่และทาสีรอบๆมันใหม่

จากนั้นข้าพเจ้าระลึกถึงเมอร์ตันเพื่อนของข้าพเจ้า ผู้ได้สร้างและซ่อมแซมบ้านทั้งหลาย เกือบตลอดชีวิตอันยาวนานของเขา ข้าพเจ้าถ่อมตัวลงและโทรศัพท์หาเขาเพื่อขอความ ช่วยเหลือ เขาแก้ไขปัญหานั้นด้วยตะปูควงตัวหนึ่งในเวลาห้านาที นั่นคือสิ่งที่ การอธิษฐานอย่างไม่อับอายดูเหมือน มันเป็นการยอมรับว่าเราต้องการความช่วยเหลือจาก พระเจ้าและขอความช่วยเหลือนั้น ทางเลือกก็คือการพยายามที่จะทำให้บางสิ่งเสร็จด้วย ตัวของเราเอง

การหนุนใจที่จะอธิษฐาน 11:9-13

พระเยซูดำเนินการสั่งสอนของพระองค์ต่อไปโดยการจัดเตรียมการหนุนใจเพิ่มเติมที่จะขอจากพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน

พระสัญญาจากพระเยซู 11:9-10

11:9 พระเยซูแนะนำพระสัญญานี้ด้วยวลีที่เน้นถึงความน่าเชื่อถือของมันและให้การรับรองส่วนตัวของพระองค์ ทุกๆคนที่ขอจากพระเจ้าจะได้รับจากพระองค์ไม่ใช่แค่ผู้ที่ปากเพียร (เปรียบเทียบ มธ. 7:7-8) ในบริบทนี้ “ทุกคน” คือทุกคนของ *บรรดาบุตร* ของพระองค์ (ข้อ 10, 13) พระเจ้าทรงเป็นมากกว่าเพื่อนของพวกเขาที่เชื่อ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของพวกเขา พระเยซูกระตุ้นให้พวกเขาของพระองค์ที่จะอธิษฐาน บางทีพระองค์หมายถึงว่าเราต้อง “ขอ” เพื่อจะได้รับ (เปรียบเทียบ ยก. 4:2) บรรดาผู้ที่ “หา” ความสนใจของพระเจ้าและตอบสนองด้วยการอธิษฐานจะพบมัน (เปรียบเทียบ ยรม. 29:12-13) บรรดาผู้ที่ “เคาะ” ที่ประตูที่ปิดของบ้านในสวรรค์ของพระเจ้าจะพบว่าพระองค์จะเปิดประตูแก่พวกเขาและให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่พวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 7)

“ในอีกนัยหนึ่ง อย่างมาหาพระเจ้าในความเร่งด่วนตอนเที่ยงคืนเท่านั้น แต่ให้มีการเข้าร่วมที่ต่อเนื่องกับพระบิดาในสวรรค์ของคุณ” [\[670\]](#)

กาลของคำกริยาสามคำ “ขอ” “หา” และ “เคาะ” ในคำกรีกเป็นกาลปัจจุบันซึ่งบ่งบอกถึงการกระทำที่ต่อเนื่อง นักตีความบางคนได้เข้าใจสิ่งนี้ที่จะหมายถึงว่าพระเยซูกำลังสอนพวกเขาของพระองค์ที่จะปากเพียรคือ “ขอต่อไป หาต่อไปและเคาะต่อไป” ข้าพเจ้ามีแนวโน้มที่จะคิดว่าพระองค์หมายถึง “อย่ายอมแพ้ในการขอ การหาและการเคาะ เมื่อคำตอบต่อการอธิษฐานของคุณนั้นไม่ได้มาถึง” แทนที่กาลปัจจุบันจะเป็นเงื่อนไขสำหรับการอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ บางทีมันถูกตั้งใจที่จะเป็นการหนุนใจที่จะไม่ล้มเลิกในการอธิษฐาน “อย่าท้อถอย แต่จงอธิษฐานต่อไป”

“จงขอสิ่งที่คุณไม่ครอบครอง จงหาสิ่งที่ไม่ปรากฏ จงเคาะที่อุปสรรคต่างๆจะถูกจัด” [\[671\]](#)

11:10 ข้อ 10 ให้การให้เหตุผลสำหรับพระสัญญาในข้อ 9 มันจัดตั้งความแน่นอนเต็มที่เกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูเพิ่งกล่าวไป พระเจ้าจะตอบสนองต่อคำอธิษฐานของบรรดาบุตรของพระองค์อย่างแน่นอน พระสัญญาที่หนักแน่นกว่าก็ยากที่จะจินตนาการ (เปรียบเทียบ อสย. 65:24)

“การใช้ภาษาจากชีวิตทุกวัน พระองค์ [พระเยซู] สอนว่า เพราะว่าพระเจ้าจะลุก
ขึ้นและกระทำเพื่อเห็นแก่บรรดาผู้ที่มีความจำเป็น พวกเขาควรจะนำการร้องขอ
ต่างๆของพวกเขาไปยังพระองค์” [672]

การตอบสนองของคริสเตียนหลายคนต่อพระสัญญานี้คือ ข้าพเจ้าขอแต่ข้าพเจ้าไม่ได้รับ
ข้าพเจ้าหาพระเจ้าแต่ไม่ได้รู้สึกว่าการข้าพเจ้าเข้าถึงพระองค์ ข้าพเจ้าเกาะที่ประตูของพระองค์
แต่พระองค์ไม่ยอมรับข้าพเจ้า อย่างไรก็ตาม กำลังที่ไม่ธรรมดาที่ซึ่งพระองค์ให้กับ
พระสัญญานี้ควรหนุนใจเราที่จะเชื่อพระองค์โดยไม่คำนึงถึงลักษณะ เราอาจยังไม่ได้รับ
เราอาจไม่รู้สึกรู้ว่าเราเข้าถึงพระเจ้า แต่พระเยซูกล่าวว่าเราได้แล้ว เราอาจรู้สึกรู้ว่าเรากำลัง
เกาะสวรรค์แห่งทองเหลือง แต่พระเยซูสัญญาว่าพระเจ้าต้อนรับคำอธิษฐานของเรา

ข้อโต้แย้งจากตรรกะ 11:11-13

11:11-12 สองตัวอย่างเหล่านี้บังคับใช้ประเด็นที่ว่าพระเจ้าจะตอบสนองต่อคำอธิษฐานของเราต่อไป และ
ตัวอย่างเหล่านั้นเน้นว่าพระองค์จะทำอย่างกรุณา (เปรียบเทียบ มธ. 7:9-10) เนื่องจากว่า
พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาในสวรรค์ของเรา แน่แน่นอนว่าพระองค์จะไม่ทำอะไรที่น้อยกว่าบิดาท่าง
โลกจะทำ แม้กระทั่งบิดาท่างโลกที่ดีจะไม่ให้ “งู” หรือ “แมงป่อง” แก่บุตรชายของเขา
ผู้ขอ “ปลา” หรือ “ไข่” งูสามารถดูเหมือนปลาและบางครั้งแมงป่องออกไข่ [673] แมง
ป่องเป็นที่รู้จักกันว่า จะเจาะไข่ กินสิ่งที่อยู่ภายในและจากนั้นไข่เปลือก เป็นบ้านของพวก
มัน แมงป่องขาตัวเล็กพร้อมกับหางที่พับของมันก็จะดูเหมือนไข่ ใบเล็กๆ [674] การ
ตอบสนองเช่นนั้นจะโหดร้าย แทนที่จะเป็นความรัก เนื่องจากว่าสิ่งแทนจะไม่เกี่ยวข้องกับ
การให้แท้จริง แต่เกี่ยวข้องกับ การหลอกลวงและแม้กระทั่งอันตราย

ข้อเหล่านี้ช่วยเราที่จะเห็นว่าเมื่อพระเจ้าไม่ให้สิ่งที่เราขอในการอธิษฐาน มันก็เป็นเพราะว่า
มันดีกว่าสำหรับเราที่จะไม่ได้มัน ในตอนนั้นหรือตลอดไป

11:13 พระเยซูทำการสรุปที่เป็นจุดสุดยอดของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 7:11) เนื่องจากว่าพระเจ้า
ทรงสมบูรณ์แบบ พระองค์จะทำมากกว่าบิดาท่างโลกที่บาปจะทำ เมื่อพระเยซูให้คำสอนนี้
พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้สถิตในผู้เชื่อทุกคน (กจ. 2:33; เปรียบเทียบ ลก. 24:49; กจ.
1:4) พระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งพระเจ้าสามารถให้แก่ผู้เชื่อในตอนนั้นคือการมีพระวิญญาณ
ของพระองค์ ดังนั้นของประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นของประทานที่เป็นไปได้
อย่างยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าสำหรับพวกสาวกที่ได้ยินคำสอนนี้เป็นครั้งแรก แต่ที่จริงแล้ว
พระเยซูกำลังกล่าวว่าพระบิดาในสวรรค์จะให้ของประทานที่ดีที่สุดอย่างมากแก่บรรดา
ผู้ที่ขอพระองค์ ในพระคัมภีร์ตอนที่คล้ายกัน ในมัทธิว 7:11 พระเยซูกล่าวว่า “... ยิ่งกว่านั้น

สักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์จะประทาน สิ่งดี แก่พวกที่ขอต่อพระองค์!” ผู้เชื่อในทุกวันนี้ไม่ต้องขอพระเจ้าที่จะให้พระวิญญานบริสุทธิ์แก่พวกเขา เพราะว่าพระองค์ได้ทำสิ่งนี้เมื่อพวกเขาวางใจในพระบุตรของพระองค์ (รม. 8:9)

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าให้ของประทานที่ดีเท่านั้นแก่บรรดาบุตรของพระองค์ก็อธิบายว่าทำไมพระองค์ไม่ได้ให้ทุกสิ่งที่เราขอแก่เรา แม้กระทั่งสิ่งที่คุณเหมือนคิดต่อเรา ดังนั้นเราต้องเข้าใจพระสัญญาของพระเยซูว่าพระเจ้าจะให้สิ่งที่เราขอแก่เรา (ข้อ 9-10) เป็นการอ้างอิงถึงสิ่งต่างๆที่ดีสำหรับเรา เท่านั้น โดยปราศจากความล้มเหลว นั้น พระเจ้าจะให้สิ่งที่ดีที่สุดเท่านั้นแก่บรรดาบุตรของพระองค์ผู้ขอจากพระองค์ด้วยการอธิษฐาน

“ไม่มีสิ่งที่คุณเรียกว่าคำอธิษฐานที่ไม่ได้รับคำตอบ คำตอบที่โหม้ออาจไม่เป็นคำตอบที่เราต้องการหรือคาดหวังไว้ แม้กระทั่งมันเป็นการปฏิเสธต่อความปรารถนาของเรา มันก็เป็นคำตอบแห่งความรักและปัญญาของพระเจ้า”[\[675\]](#)

ในคำสอนที่สำคัญนี้ในเรื่องการอธิษฐาน พระเยซูให้คำอธิษฐานที่แตกต่างแก่พวกสาวกของพระองค์ที่จะอธิษฐาน ซึ่งแสดงถึงความห่วงใยที่เหมาะสมสำหรับพวกเขาที่ตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ที่เฉพาะของพวกเขา กับพระเจ้า จากนั้นพระองค์แสดงถึงการที่พระเจ้าร้อนรนและพร้อมเพียงไรที่จะตอบคำอธิษฐานของพวกเขา สุดท้าย พระองค์สัญญาว่าพระเจ้าจะตอบสนองต่อคำอธิษฐานของพวกเขาอย่างแน่นอน แต่ให้ของประทานที่ได้อย่างแท้จริงเท่านั้นแก่พวกเขา ตลอดทั้งหมดนั้นพระองค์เน้นถึงคุณลักษณะของพระเจ้าและความสัมพันธ์อันเป็นสิทธิพิเศษของพวกสาวกกับพระองค์ [\[676\]](#)

ค. ผลลัพธ์ต่างๆของการต่อต้านอันเป็นที่นิยม 11:14-54

ลูกาบันทึกจุดสูงสุดของการปฏิเสธพระเยซูและข่าวสารของพระองค์ และจากนั้นบรรยายถึงคำสั่งสอนของพระเยซูต่อพวกสาวกเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาควรดำเนินชีวิตในแง่ของการปฏิเสธนั้น

1. ความขัดแย้งเกี่ยวกับเบเอลเซบูล 11:14-26 (เปรียบเทียบ มธ. 12:22-37; มก. 3:19-30)

อีกครั้งหนึ่งการวางข้อเหล่านี้ไว้ในพระกิตติคุณของลูกาตั้งคำถามเกี่ยวกับว่าลูกาบันทึกเหตุการณ์อย่างเดียวกันที่มัทธีวและมาระโกหรือไม่ หรือนี่เป็นเหตุการณ์ที่คล้ายกันแต่แตกต่างกันหรือเปล่า ข้าพเจ้าพร้อมกับนักศึกษามากมายแห่งพระคัมภีร์ตอนเหล่านี้เชื่อว่าบางทีมันเป็นโอกาสที่แตกต่างในแง่ของความแตกต่างทั้งหลายในการบันทึกเหล่านั้น

แนวคิดที่เชื่อมโยงกับสิ่งที่มาก่อนคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ข้อ 13) ลูกาได้เน้นถึงอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตและพันธกิจของพระเยซู แต่พวกผู้นำทางศาสนาปฏิเสธความเป็นไปได้ นั่น ซึ่งสรุปว่าซาตานควบคุมพระเยซู

“ที่จะเข้าใจความสำคัญของการงานที่อัครราชย์ของพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขับผีของพระองค์นั้นบุคคลหนึ่งต้องเข้าใจ 11:14-23” [677]

11:14-16 อีกครั้งหนึ่งแรกสุดลูกานำเสนอจากสำหรับการเผชิญหน้าที่ติดตามมา พระเยซูขับ “ผี” ออกจากชายคนหนึ่งผู้ซึ่งมันทำให้เป็น “ใบ้” เครื่องหมายนี้แห่งความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระองค์ทำให้ฝูงชนที่สังเกตมันนั้นประหลาดใจ (เปรียบเทียบ 4:36; 9:42-43; และข้ออื่น) บางคนถือว่าอำนาจของพระเยซูเป็นของหัวหน้าผีกล่าวคือ ซาตาน (ข้อ 18) การสะกดว่า “เบเอลเซบูล” (NASB) เป็นธรรมดาที่สุดในคัมภีร์ไบเบิล “เบเอลเซบับ” (NIV) ได้มาจากเราจากธรรมเนียมฉบับของละติน บางที “เบเอลเซบูล” มาจากคำฮีบรู *บาอัล เซบูล* ซึ่งหมายถึง “เจ้าบาอัล” บาอัลเป็นพระใหญ่ของคานาอันและพวกยิวถือว่ามันเป็นการเทียบให้เป็นบุคคลของทุกสิ่งชั่วร้ายและเป็นแบบซาตาน (เปรียบเทียบ มธ. 10:25) ความหมายที่เป็นไปได้คือ “เจ้าแห่งที่อาศัย” (เปรียบเทียบ มก. 3:22)

คนอื่นๆ เรียกร้อง “หมายสำคัญ” ที่มีพลังแม้กระทั่งว่าการขับผีจากพระเยซูเพื่อจะรับรองถึงการอ้างเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระองค์ การร้องขอที่ไม่ได้รับการรับรองนี้จัดตั้งการทดสอบหรือการปลุกปั่นพระเยซู

“ก่อนหน้านั้นผู้บรรยายแยกแยะระหว่างท่าทีของพวกธรรมจารย์/พวกฟาริสีและฝูงชนหรือประชาชน (7:29-30) ตอนนี่การต่อต้านพระเยซูซึ่งเป็นคุณลักษณะของส่วนก่อนหน้านั้นก็กำลังปรากฏในส่วนหลังนี้” [678]

11:17-20 อย่างน้อยที่สุดแล้วพระเยซู “รู้” “ความคิด” ของพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์โดยการร้องขอหมายสำคัญที่ใหญ่กว่าของพวกเขา (ข้อ 16) ถ้าไม่ใช่โดยความเข้าใจอ่องแท้เชิงการเผยพระวจนะ

“ลูกาแสดงถึงความสนใจที่เจาะจงในการรับรู้ที่แปลกของพระเยซูถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในความคิดของผู้คน...” [679]

ก่อนอื่นพระเยซูโต้แย้งว่าหัวหน้าของกองทัพแทบจะทำการไม่ได้กับศัตรูของเขาในการต่อต้านกองทัพของเขาเอง ประการที่สอง ถ้าซาตานอยู่เบื้องหลังการขับผีของพระเยซู มันก็เป็นตรรกะที่จะทึกทักเอาว่ามันก็อยู่เบื้องหลังการขับผีที่ผู้ขับผีชาวยิวอันเป็นที่ประจักษ์ บางคนได้กระทำ ผู้ขับผีชาวยิวปฏิบัติเวทมนตร์คาถาต่อต้านพวกผีอย่างประสิทธิภาพ

(เปรียบเทียบ กจ. 19:13-14) พวกปรบึกษ์ของพระเยซูคงไม่ได้เต็มใจที่จะยอมรับว่าซาตาน อยู่เบื้องหลังการขับผีของชาวยิว พวกเขาต้องการที่จะคงไว้ซึ่งสองมาตรฐานที่เชื่อว่า ผู้ขับ ผีที่ได้รับการรับรองของพวกเขาปฏิบัติการใช้ฤทธิ์เดชของพระเจ้า แต่พระเยซูใช้ฤทธิ์เดช ของซาตาน พระเจ้าให้ฤทธิ์เดชแก่ผู้ขับผีชาวยิวอีกด้วย พระเยซูเชื่อในมารแท้จริงผู้นำ อาณาจักรที่แข็งแกร่งและเป็นหนึ่ง (เปรียบเทียบ อฟ. 2:1-3; 6:10-18)

การพาดพิงของพระเยซูถึง “นิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า” (ข้อ 20) ย้อนกลับไปยังการอัศจรรย์ ต่างๆของโมเสสในราชสำนักของฟาโรห์ (อพย. 8:19) ที่นั่นพวกอียิปต์กล่าวยอมรับว่า “นิ้วพระหัตถ์ (คือ ฤทธิ์เดชที่ทำการ) ของพระเจ้า” ทำการอยู่เมื่อพวกเขาไม่สามารถทำ การอัศจรรย์ต่างๆของโมเสสขึ้นมาได้อีกต่อไป พระเยซูอ้างถึงแหล่งแห่งอำนาจของ พระเจ้าอย่างเดียวกันสำหรับการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ การอัศจรรย์ต่างๆของ พระองค์บ่งชี้ถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ และการไถ่เข้ามาทุกที่แห่ง “แผ่นดิน” ของ พระองค์ นี่เป็นข้อโต้แย้งที่สามของพระเยซู

“แผ่นดินของพระเจ้าก็มาถึงพวกท่านแล้ว” หมายถึงว่า มันอยู่ท่ามกลางพวกเขาใน การปรากฏของตัวบุคคลของพระเยซูผู้มีหลักฐานอ้างอิงถึงกษัตริย์”[\[680\]](#)

11:21-22 “คนที่มีกำลัง” ในคำอุปมานี้คือซาตาน และคนที่มี “กำลังมากกว่า” คือพระเยซู ซาตานได้ รวบรวมของที่ยึดได้อย่างมากในแง่ของเขลยมนุษย์และได้จำจองคนเหล่านี้ไว้ พระเยซู ได้มา ได้ “โจมตี” ซาตานในกรณีต่างๆของการขับผีของพระองค์และได้ “พิชิต” มัน พระองค์ได้จัดการป้องกันของซาตานกล่าวคือพวกผีของมันและได้ทำให้บรรดาผู้ที่มันได้ จับเป็นเขลยนั้นเป็นอิสระ

11:23 เมื่อกล่าวถึงภาพของการต่อสู้ต่อไป พระเยซูก็ย้ำเตือนผู้ฟังของพระองค์ว่าใครก็ตามที่ไม่อยู่ฝ่าย พระเยซูที่อยู่ฝ่ายของศัตรูของพระองค์ จากการเปลี่ยนภาพไปสู่การเก็บเกี่ยวและการด้อน พระองค์ก็ตั้งประเด็นอย่างเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง คนงานในทุ่งนาของพระเจ้าและท่ามกลาง ผงสัตว์ของพระเจ้าผู้ไม่ “รวบรวม” ผู้คนในฐานะเป็นฟอนข้าวหรือแกะ ไปสู่ยู้งฉางและ คอกแห่งแผ่นดินของพระเจ้าพร้อมกับพระเยซู ก็ “กระจาย” พวกเขาไปเสีย ไม่มีที่กลาง ผู้คนไม่ว่าสนับสนุนพระเยซูหรือต่อต้านพระองค์

11:24-26 บางทีข้อเหล่านี้เป็นถ้อยคำแห่งการเตือนต่อพวกผู้วิจารณ์ของพระเยซู ผู้ซึ่งกำลังกระจัดกระจาย ไปโดยปราศจากพระองค์ แทนที่จะรวบรวมกับพระองค์ (ข้อ 23).[\[681\]](#) ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้อ เหล่านี้ทำให้ข้อโต้แย้งของพระองค์ไปถึงจุดสุดยอด ข้อเหล่านี้เตือนการขับพวกผีซึ่ง พวกผู้วิจารณ์เหล่านี้กำลังทำอยู่โดยปราศจากการแทนที่พวกมันด้วยบางสิ่งที่มีแข็งแกร่งกว่า

กล่าวคือชีวิตของพระเจ้าที่เข้าไปในบรรดาผู้ที่เชื่อในพระเยซู (เปรียบเทียบ ยน. 3:16) บุคคลที่ถูกพิสิงแต่ก่อนผู้ไม่ได้เชื่อในพระเยซูก็อยู่ในอันตรายหลังจากการจับพิของเขามากกว่าก่อน ผู้ที่ถูกจับออกสามารถกลับมาอยู่ในวิญญาณที่ว่างเปล่าในฝ่ายวิญญาณพร้อมกับพวกผีที่เพิ่มเข้ามา

ดังนั้นบรรดาถ้อยคำสุดท้ายเหล่านี้แสดงถึงคำเตือนของพระเยซูต่อไป ไม่เพียงแต่มันแน่ที่จะต่อต้านพระเยซูและถือว่าการงานของพระองค์เป็นของซาตานเท่านั้น แต่มันแน่กว่าที่จะใช้ฤทธิ์เดชที่จับไล่ของพระเจ้าโดยปราศจากการประกาศว่าประเสริฐแก่ผู้คนอื่นอีกด้วย

“เพื่อนเอ๋ย การปฏิรูปไม่ดี ถ้าทุกคนในโลกจะหยุดทำบาปตอนนี้ มันก็ไม่มีคริสเตียนมากขึ้น ที่จะหยุดทำบาปก็ไม่ได้ทำให้เป็นคริสเตียน การปฏิรูปไม่ใช่สิ่งที่จำเป็น การมีชีวิตใหม่คือสิ่งที่จำเป็น” [682]

2. ความสำคัญของการถือรักษาพระวณะของพระเจ้า 11:27-28

แทนที่จะโจมตีการงานของพระเยซู พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ควรได้ยอมรับและเชื่อฟังถ้อยคำของพระองค์ ข้อคิดเห็นของผู้หญิงคนหนึ่งทีละ โคนออกมาจากฝูงชน ได้กระตุ้นการตอบสนองนี้จากพระเยซูก็จัดเตรียมการสรุปที่เหมาะสมต่อเหตุการณ์ก่อนหน้านั้น

หญิงนั้นแสดงออกถึงการที่มันต้องขอดเยี่ยมเพียงไรสำหรับมารีย์ที่จะได้ให้กำเนิดบุตรชายเช่นพระเยซู นี่เป็นทางอ้อมของการชมเชยพระเยซู การตอบสนองของพระองค์ไม่ได้สะท้อนถึงมารีย์อย่างไม่เป็นที่โปรดปราน หรือไม่ได้ให้สถานะที่พิเศษแก่เธอ สิทธิพิเศษของเธอในฐานะเป็นมารดาของพระเมสสิยาห์นั้นยิ่งใหญ่จริงๆ (เปรียบเทียบ 1:45) อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้ที่ได้อินพระวณะแห่งความรอดของพระเจ้าผ่านทางพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ได้เชื่อและกระทำตามก็มีตำแหน่งที่ใหญ่กว่า ความหมายโดยนัยที่พวกผู้ฟังของพระองค์ควรทำก็ชัดเจนอย่างมาก ในบริบททันทีนั้น “พระวณะของพระเจ้า” เป็นคำสอนที่พระเยซูได้ให้ ถ้อยคำของพระเยซูที่นี้ควรเตือนเราถึงการนับถือมารีย์อย่างสูงเกินไป

“การสรรเสริญเช่นนั้นต้องไม่ฟังปรารณาต่อพระคริสต์อย่างแปลกประหลาด ในฐานะเป็นการยกย่องแค่ความขอดเยี่ยมส่วนตัวแบบมนุษย์ของพระองค์ซึ่งฉลาดหรือมีศีลธรรม มันค่อนข้างมินจากสิ่งที่พระองค์จะนำเสนอคือ การงานและภารกิจของพระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ดังนั้นแม้ว่าจากเส้นทางที่ตรงกันข้ามมันก็เป็นความเข้าใจผิดที่ใหญ่พอๆกับการลดค่าส่วนตัวของพวกเขาฟาริสี” [683]

“บางสิ่งที่น่าประทับใจอย่างมากก็ปรากฏในพระเยซู แต่ที่จะได้รับความประทับใจก็ไม่พอ สิ่งที่สำคัญคือการตอบสนองที่อุทิศตนต่อข่าวสารที่พระเยซูนำมา” [684]

3. **หมายสำคัญของโยนาห์ 11:29-32 (เปรียบเทียบ มธ. 12:38-42; มก. 8:11-12)**

คำสอนนี้ตอบสนองต่อคำร้องขอของนักวิจารณ์ของพระเยซูสำหรับหมายสำคัญ (ข้อ 16; เปรียบเทียบ มธ. 16:1-4) มันเป็นส่วนใหญที่สองแห่งคำตอบของพระองค์ต่อผู้ต่อต้านเหล่านี้

11:29-30 การอ้างอิงของลูกาถึง “ฝูงชนมาชุมนุมกันมากขึ้น” ผูกข้อนี้กับเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ที่เกี่ยวข้องกับการวิจารณ์ถึงการอัครรย์ต่างๆของพระองค์ (ข้อ 14-26) “โยนาห์” เองเป็นหมายสำคัญของ “การพิพากษาที่ใกล้เข้ามา” “ต่อชาวนินะเวห์” การปรากฏตัวที่เหนือธรรมชาติและการประกาศของเขากระตุ้นการกลับใจใหม่ที่แพร่หลาย ในทำนองเดียวกันการปรากฏตัวที่เหนือธรรมชาติและการประกาศของพระเยซูและการกลับใจใหม่ที่มากับมันก็แสดงถึงการพิพากษาที่ใกล้เข้ามา ความแตกต่างก็คือว่าการตอบสนองเชิงบวกต่อพันธกิจของโยนาห์โดยคนต่างชาติไม่น้อยได้เลื่อนการพิพากษาของพระเจ้าไป

การตอบสนองเชิงลบต่อพันธกิจของพระเยซูไม่ได้ทำอะไรเพื่อจะเลื่อนการพิพากษาของพระเจ้าเหนืออิสราเอลไป การพิพากษาประกอบด้วยการเล่น (การล่าช้า) ของทั้งแผ่นดินของพระเจ้าและการถูกทำลายของเยรูซาเล็ม การปฏิเสธการประกาศของพระเยซูก็รุนแรงกว่าเนื่องจากการอัครรย์ต่างๆที่มากับมัน ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” นำเสนอพระเยซูในฐานะที่เหนือกว่าโยนาห์

ลูกาไม่ได้อ้างอิงถึงการอ้างอิงของพระเยซูถึงสามวันและสามคืนของโยนาห์ในปลาใหญ่ แม้ว่านั่นจะเป็นหมายสำคัญที่ว่าพระเยซูได้เสด็จมาจากพระเจ้าหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย (เปรียบเทียบ มธ. 12:40)

“**หมายสำคัญของโยนาห์** ที่นี้อ้างอิงถึงการเรียกเชิงการเผยพระวจนะของเขาสู่การกลับใจแทนที่จะเป็นสู่การเป็นขึ้นจากตายที่บอกล่วงหน้าโดยการกลับมาของโยนาห์จากท้องของปลาใหญ่” [685]

11:31-32 “ราชินีแห่งทิสไต” (คือ ราชินีแห่งเชบา) ได้เดินทางในระยะไกลเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน (1 พกษ. 10:1-13) กระนั้นผู้คนแห่งปาลอสไตน์ (“คนยูคนี้”) ไม่ได้ใส่ใจต่อสติปัญญาของพระเยซู นี่ก็เป็นจริงแม้ว่าบุตรมนุษย์ “ใหญ่กว่าซาโลมอน” ดังนั้น “การพิพากษา” ของพวกเขาก็แน่นอน เช่นเดียวกัน ผู้คน (“คน”) แห่งนินะเวห์ ... ได้กลับใจใหม่เพราะการประกาศของโยนาห์” กระนั้นผู้ฟังของพระเยซูไม่ได้กลับใจใหม่เพราะการประกาศของพระองค์โดยไม่คำนึงถึงความเหนือกว่าของพระองค์ต่อโยนาห์ ยิ่งกว่านั้นราชินีและชาวนินะเวห์ได้ตอบสนองต่อข่าวสารโดยปราศจากหมายสำคัญที่รองรับใดๆ

สิ่งเป็นกลาง “บางสิ่ง” โดยทั่วไปแล้วอาจอ้างอิงถึงสิทธิอำนาจของบุตรมนุษย์ แต่มันอาจอ้างอิงอย่างเจาะจงถึง: ปัญหาที่เหนือกว่าของพระองค์ในการเปรียบเทียบอันแรกและถึงการประกาศของพระองค์ในการเปรียบเทียบอันที่สอง อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่า “บางสิ่ง” อ้างอิงถึงการกระทำของพระเจ้าในพระคริสต์ [686] อย่างสำคัญแล้ว สำหรับผู้อ่านดั้งเดิมของลูกา ผู้คนที่ได้ตอบสนองต่อสองบุคคลในพันธสัญญาเดิมที่พระเยซูอ้างอิงถึงคือคนต่างชาติ โดยการเปรียบเทียบพระองค์เองกับกษัตริย์ที่ฉลาดและมีสง่าราศีมากที่สุดของอิสราเอลและผู้เผยพระวจนะชาวยิวที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด (ในแง่ของการตอบสนองของผู้ฟัง) พระเยซูก็สอนถึงความเหนือกว่าของพระองค์ในสองบทบาท

4. ความสำคัญของการตอบสนองต่อความสว่าง 11:33-36

การกระตุ้นนี้สรุปการโต้เถียงเกี่ยวกับหมายสำคัญ (ข้อ 16, 29-33) ขณะที่คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับความสำคัญของการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า (ข้อ 27-28) สรุปการโต้เถียงเกี่ยวกับการจับผี (ข้อ 14-26) การสรุปทั้งสองเรียกร้องให้ผู้ฟังของพระเยซูที่จะตอบสนองต่อคำสอนของพระองค์แทนที่จะดำเนินในความมืดแห่งความไม่รู้ต่อไป

คำอุปมาเรื่องตะเกียงที่ซ่อนไว้ 11:33 (เปรียบเทียบ มธ. 5:15)

นี่เป็นคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูใช้อย่างซ้ำๆระหว่างพันธกิจการสอนที่เดินทางไปในที่ต่างๆของพระองค์ ในการบันทึกของมัทธิว พระองค์ใช้มันเพื่อจะหนุนใจพวกสาวกที่จะเป็นพยานต่อสาธารณะ (เปรียบเทียบ ลก. 8:16) ที่นี่ พระองค์ใช้มันเพื่อจะอธิบายถึงบทบาทของพระองค์เองในฐานะใครคนหนึ่งที่ยับได้ความมืด

“... พันธกิจของพระเยซูไม่ใช่สิ่งที่ซ่อนเร้นและคลุมเครือ มันส่องแสงออกมาอย่างสดใสสำหรับทุกคนที่จะค้นพบหนทางของพวกเขาโดยอาศัยความสว่างของมัน” [687]

คำอุปมาเรื่องตาที่ไม่ดี 11:34-36 (เปรียบเทียบ มธ. 6:22-23)

11:34 พระเยซูใช้คำอุปมานี้เช่นกันอย่างน้อยก็ในส่วนตัวทางลบของมันในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูเปรียบเทียบตาของมนุษย์กับตะเกียงในสถานการณ์ทั้งสองไม่ใช่ในแง่ของการเป็นแหล่งแห่งความสว่างแต่เป็นพาหนะที่ซึ่งการทำให้กระจ่างผ่านมาได้ ในพระกิตติคุณของมัทธิว พระองค์สอนว่าท่าทีของบุคคลหนึ่งสามารถกระทบความสามารถของเขาที่จะ “เห็น” ได้ (คือเข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณ) พร้อมกับการเน้นที่ตัวเอง ที่นี่ การเน้นอยู่ที่ “ความสว่าง” และประเด็นก็คือความสำคัญของการยอมรับความสว่างในกรณีนี้ก็คือข่าวสารของข่าวประเสริฐ โดยการยอมรับคำสอนของพระเยซู การล้มเหลวที่จะรับคำสอน

ของพระเยซูส่งผลต่อความมืดบอดฝ่ายวิญญาณ ตาที่ชัดเจนและสุขภาพดีแสดงถึงความสามารถที่จะเข้าใจความจริงอย่างถึมั่นเป็น ที่จะ “เห็น” อย่างชัดเจน ส่วนตาที่ไม่ดีแสดงถึงการไร้ความสามารถที่จะทำอย่างนั้น

การตีความอีกอย่างหนึ่งแม้ว่าจะได้รับความนิยมน้อยกว่าก็เข้าใจว่าตาที่ขอมให้แสงสว่างออกจากร่างกายแทนที่จะขอมให้มันเข้าไปข้างใน

“ตามสรีรวิทยาที่แพร่หลายในสมัยโบราณของกรีก-โรมัน ตาไม่ทำหน้าที่โดยการขอมให้แสงสว่างที่จะเข้าไปแต่โดยการขอมให้แสงสว่างของร่างกายที่จะออกไป ตาเป็นท่อหรือแหล่งของแสงสว่างที่ทำให้การมองเห็นเป็นไปได้”^[688]

11:35 ถ้าบุคคลหนึ่งปฏิเสธแสงสว่าง (ความจริง) ของพระเยซูเพื่อแสงสว่างอีกอย่างหนึ่ง เขาหรือเธอจะค้นพบว่าแสงสว่างอีกอย่างหนึ่งนั้นไม่ได้้นำการทำให้กระจ่างแท้เข้ามา แต่เป็น “ความมืด” ตามปกติแล้วตาของผู้คนตอบสนองต่อแสงสว่างโดยการขอมรับมัน และผลลัพธ์คือการทำให้กระจ่างของพวกเขา นั่นคือการที่พระเยซูต้องการให้ผู้ฟังของพระองค์ที่จะตอบสนองต่อคำสอนของพระองค์ เพราะว่าผลลัพธ์จะเป็นการทำให้กระจ่างฝ่ายวิญญาณ

11:36 ข้อนี้แสดงถึงทางเลือกต่อสถานการณ์ที่ถูกบรรยายไว้ในข้อที่มาก่อน มันสรุปการกระตุ้นของพระเยซูในข้อความเชิงบวก แน่แน่นอนว่าพระเยซูใช้ “ร่างกาย” เพื่อจะแสดงถึง บุคคลภายใน “ทั้งหมด” นั่นคือบุคลิกภาพในคำอุปมานี้ บุคคลที่เชื่อคำสอนทั้งหมดของพระเยซูจะประสบความสำเร็จในการทำให้กระจ่าง “เต็มที”

5. จุดสูงสุดแห่งการต่อต้านของฟาริสี 11:37-54 (เปรียบเทียบ มธ. 23:1-36; มก. 12:38-40)

หัวข้อของการต่อต้านพระเยซูก็ดำเนินไปในส่วนนี้ แต่แหล่งของการต่อต้านเปลี่ยนจากผู้คนโดยทั่วไปไปสู่พวกฟาริสีและแม้กระทั่งอย่างเฉพาะมากขึ้นสู่ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ (พวกธรรมาจารย์) ของพวกเขา การตอบสนองของพระเยซูเปลี่ยนจากการเตือนและการกระตุ้นไปสู่การประณามอีกด้วย พระเยซูประณามคำสอนของพวกฟาริสีคือแสงสว่างที่เป็นความมืด (ข้อ 35) แทนที่จะเป็นพวกฟาริสีและพวกผู้เชี่ยวชาญบัญญัติเอง

ความแตกต่างทั้งหลายในการบันทึกของมัทธิวเกี่ยวกับการประณามพวกฟาริสีของพระเยซู (มธ. 23:1-36) ตั้งคำถามต่างๆเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูกล่าวอย่างแท้จริงและการที่ผู้เขียนพระกิตติคุณบันทึกสิ่งที่พระองค์ได้กล่าว

“เรารู้จากการปฏิบัติของท่านในที่อื่นว่ามัทธิวรวมเนื้อหาจากหลายแหล่งและเรียงลำดับใหม่ ในขณะที่ในทั้งหมดนั้นลูกาไม่ได้รวมแหล่งต่างๆของท่านหรือเรียงเนื้อหาของท่านใหม่ ดังนั้น มันไม่น่าเป็นไปได้ที่มัทธิวได้สงวนลำดับดั้งเดิมไว้ที่นี่...” [689]

บางทีเรากำลังรับมือกับโอกาสการสอนที่แตกต่างกันสองโอกาสอีกครั้งหนึ่ง นี่เป็นการพูดสุดท้ายของพระเยซูต่อพวกฟาริสีที่ถูกรับเข้าไว้ในลูกา

คำถามเกี่ยวกับความสะอาดแท้ 11:37-41

“ความเป็นศัตรูของพรรคฟาริสีต่อพระเยซูก็เข้มข้น มันยังไม่แพร่กระจายไปไกลหรือไม่ได้รับการยอมรับอย่างมาก อย่างเช่นในทุกๆที่เพื่อที่จะแทนที่กฎธรรมดาของมารยาท” [690]

11:37-38 โอกาสการสอนมากมายของพระเยซูเกิดขึ้นระหว่างมื้ออาหาร (เปรียบเทียบ 14:1-24; มธ. 15:1-20; 23:1-36; มก. 7:1-22) นี่เป็นโอกาสเช่นนั้น พระเยซูทำให้เจ้าบ้านของพระองค์ขุ่นเคือง โดยการไม่ได้ล้างมือตามพิธีกรรมก่อนการกิน ลูกาละเว้นการอธิบายถึงธรรมเนียมยิว (เปรียบเทียบ มธ. 15:1-9; มก. 7:1-4) และบันทึกแค่เหตุผลสำหรับการคัดค้านของฟาริสี ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสไม่ได้เรียกร้องการล้างนี้ (คำกรีก *βάπτισις*) แต่มันได้กลายมาเป็นประเพณี และพวกฟาริสีถือว่ามันเป็นสิ่งป้องกันต่อความเป็นมลทิน

11:39-40 พระเยซูไม่ได้วิจารณ์ฟาริสีคนนี้และพี่น้องทางศาสนาของเขาสำหรับการล้างมือของพวกเขา ก่อนการกิน หรือสำหรับการถือรักษาการชำระให้บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมเกินกว่าสิ่งที่ธรรมเนียมบัญญัติเรียกร้อง พระองค์ใช้การคัดค้านของเจ้าบ้านของพระองค์ในฐานะเป็นโอกาส เพื่อจะชี้ถึงความหน้าซื่อใจคดที่เกี่ยวข้องในคำสอนและการปฏิบัติของฟาริสี บรรดาผู้ที่ปรากฏตัวคงได้เข้าใจการกระทำของพระเยซูว่าเป็นการฝ่าฝืนมารยาท [691] เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูเต็มใจที่จะใช้การกระทำนี้เพราะว่ามันสำคัญต่อพระองค์ที่จะออกคำเตือนเหล่านี้แก่พวกเขาฟาริสี

โดยพื้นฐานแล้วพวกฟาริสีละเลยสิ่งที่สำคัญว่าต่างๆ ในขณะเดียวกันก็เน้นถึงความจำเป็นของสิ่งที่สำคัญน้อยกว่าต่างๆ (เปรียบเทียบ 6:27-36; 10:25-37) โดยการล้างมือตามพิธีกรรม พวกเขาก็แค่ทำครั้งหนึ่งของสิ่งที่พระเจ้าคาดหวังจากพวกเขา พวกเขาควรชำระพวกเขาเองทางภายในเช่นเดียวกับทางภายนอก ที่จะล้างภายนอกของบุคคลหนึ่งและไม่ได้ล้างภายในก็โง่เขลาเท่ากับการแค่ล้างภายนอกของขามโดยปราศจากการล้างภายใน

“ผู้(ช่างปั้นหรือพระเจ้า) ที่ได้สร้างภายนอกก็สร้างภายใน (และดังนั้นคุณต้องล้างทั้งสอง) ใช่หรือไม่?” [692]

“วิธีที่จะทำความสะอาดคำศัพท์สกปรกไม่ใช่การแปรงฟันของคุณแต่คือการชำระหัวใจของคุณ” [693]

11:41 ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าการให้แก่นักยากจนจะแสดงถึงว่าบุคคลนั้นได้ชำระเขาเองทางภายในและอย่างเพียงพอ พระองค์อาจได้ดำเนินการเปรียบเทียบนี้ต่อไปและการกล่าวถึงงานหรือภาระซึ่งฉบับแปล NIV ได้จัดเตรียมแต่พระองค์กำลังคิดถึงบุคคล พระองค์อาจได้หมายถึงว่าพวกฟาริสีควร “ให้” อาหารในฐานะเป็นการกระทำแห่ง “การกุศล” แต่การให้จากสิ่งที่เป็นของพวกเขาเป็นสิ่งที่สำคัญ

วิบัติสามอย่างต่อพวกฟาริสี 11:42-44

ตอนนี้พระเยซูระบุสองตัวอย่างของภาวะสายตาสั้นฝ่ายวิญญาณของพวกเขา (ข้อ 42-43) และจากนั้นพระองค์เปรียบเทียบสิ่งเหล่านั้นกับบางสิ่งที่คล้ายกันที่ทำให้เป็นมลทิน (ข้อ 44) การเน้นที่สิ่งภายนอกนำไปสู่ความผิดพลาด เมื่อผู้คน “จดจ่อที่สิ่งเล็กน้อย พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะมองข้ามสิ่งที่สำคัญ” [694] พระเยซูป่าวประกาศการประณามของพระองค์ด้วยการใช้ “วิบัติ”

11:42-43 ธรรมดาแล้วพวกฟาริสีถวายทศางค์อย่างละเอียดลออ แม้กระทั่ง “สมุนไพรรินสวน” ของพวกเขาซึ่งพระเยซูระบุถึงสองอย่าง (เปรียบเทียบ ลนต. 27:30-33; ฉธบ. 14:22-29; 26:12-15) นี่เป็นที่ยอมรับได้ต่อพระเยซู แต่พวกเขาละเลยการให้สิ่งที่สำคัญกว่าต่างๆแก่พระเจ้าซึ่งรวมถึง “ความยุติธรรม” และ “ความรัก” ตามปกติแล้วพวกผู้นำของธรรมศาลาครอบครอง “ที่นั่ง” ด้านหน้า (“ใหญ่”) ดังนั้นพระเยซูกำลังวิจารณ์การรักตำแหน่งและเกียรติของพวกเขาฟาริสี “การทักทายที่น่านับถือ” ในที่สาธารณะชักนำไปสู่ความหยิ่งของพวกเขาก็ด้วย

11:44 พวกฟาริสีหลีกเลี่ยงการจะต้องอุโมงค์ฝังศพอย่างละเอียดลออเพื่อจะหลีกเลี่ยงความเป็นมลทินทางพิธีกรรม อย่างไรก็ตาม พวกเขาเองทำให้คนอื่นที่จะต้องพวกเขาเป็นมลทิน อย่างที่อุโมงค์ฝังศพที่ไม่ปรากฏให้เห็นทำให้บรรดาผู้ที่เดินเหยียบอยู่บนนั้นเป็นมลทินโดยไม่รู้เรื่อง (เปรียบเทียบ กคว. 19:16) ในขณะที่พวกเขาเองพยายามที่จะคงอยู่ *อย่างบริสุทธิ์ตามพิธีกรรม* พวกเขา กำลังทำให้คนอื่นหลายคนที่ไม่ตระหนักถึงอิทธิพลชั่วร้ายของพวกฟาริสีที่มีต่อพวกเขานั้นเป็น *มลทินฝ่ายวิญญาณ* บาปของพวกเขาเจือปนทั้งชาติ ตามปกติแล้วพวกยิวโบกปูนขาวอุโมงค์ฝังศพเหล่านี้เพื่อจะเตือนผู้คนที่อยู่ห่างจากอุโมงค์เหล่านั้น [695]

วิบัติตามอย่างต่อผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ 11:45-52

11:45-46 “ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ” (หรือธรรมจารย์) เป็นกลุ่มที่แตกต่างแม้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่เป็นพวก ฟาริสี พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีกระทำการด้วยกันอยู่บ่อยๆ “ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ” ที่กล่าวขึ้นมาที่ต้องการที่จะแยกแยะกลุ่มของเขาในฐานะมีความคิดน้อยกว่าพวกฟาริสี แต่พระเยซูปฏิเสธที่จะทำอย่างนั้น เพราะว่าพวกธรรมจารย์ก็นำชื่อใจคดเท่ากับพวกฟาริสี พวกผู้เชี่ยวชาญบัญญัติทำให้พวกเขาเองเกี่ยวข้องในการตีความธรรมบัญญัติมากกว่า ส่วนพวกฟาริสี โดยทั่วไปแล้วก็สนับสนุนและบังคับใช้การตีความเหล่านั้น กลุ่มแรกเป็นชนชั้นทางอาชีพและกลุ่มหลังเป็นกลุ่มทางศาสนา

โดยการตีความธรรมเนียบยิวต่างๆอย่างเข้มงวด พวกธรรมจารย์ก็วางภาระทางศีลธรรมอันหนักอึ้งไว้บนพวกยิว อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้ค้นพบวิธีหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของพวกเขาเองที่จะรักษาธรรมบัญญัติอย่างฉลาด ในขณะที่ ณ เวลาเดียวกันก็ให้ความประทับใจที่ว่าพวกเขาเชื่อฟัง นี่สะท้อนถึงการขาดความรักสำหรับส่วนที่เหลือของพวกยิวผู้จำเป็นต้องทำการภายใต้ข้อเรียกร้องของพวกเขา พวกฟาริสีดูเหมือนจะได้เสนอการช่วยเหลือเล็กน้อยหรือการไม่มีการช่วยเหลือหรือความเมตตาสงสารสำหรับเพื่อนชาวยิวของพวกเขาผู้ได้พยายามที่จะทำตามกฎเกณฑ์ต่างๆของพวกเขา

“มิชนาห์กล่าวไว้ว่าการถือรักษาการตีความแบบธรรมจารย์มีความสำคัญมากกว่า ธรรมบัญญัติเอง (Sanhedrin 11:3) การให้เหตุผลก็คือว่าถ้ามันเป็นเรื่องราวที่รุนแรงที่จะทำผิดต่อธรรมบัญญัติซึ่งบางครั้งก็ยากที่จะเข้าใจ มันก็เป็นเรื่องราวที่รุนแรงมากกว่ามากที่จะทำผิดต่อการตีความซึ่งพวกธรรมจารย์คิดว่าได้ทำให้ทุกสิ่งชัดเจน”^[696]

11:47-48 มันไม่ผิดทางศีลธรรมสำหรับพวกผู้เชี่ยวชาญบัญญัติที่จะทำการนำในการก่ออุโมงค์ใหม่เพื่อจะแทนที่อุโมงค์เก่าของพวกผู้เผยพระวจนะของอิสราเอล อย่างไรก็ตาม ในการปฏิบัตินี้พระเยซูก็เห็นคำพยานแบบเหน็บแนมต่อการต่อต้านของพวกเขาที่มีต่อพวกผู้เผยพระวจนะเมื่อไม่นานนี้ของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งยอห์นผู้ให้บัพติศมาและพระองค์เอง โดยการก่อ “อุโมงค์” เหล่านี้ พวกผู้เชี่ยวชาญบัญญัติดูเหมือนจะให้เกียรติ “พวกผู้เผยพระวจนะ” แต่พวกเขาได้ยังปิดล้อมพวกท่านไว้และปิดกั้นพวกท่านจากผู้คน พวกเขาทำสิ่งนี้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อพวกเขาหันผู้คนไปจากพวกผู้เผยพระวจนะผู้ซึ่งพระเจ้าได้ส่งไปหาอิสราเอลเมื่อไม่นานนี้ ในสิ่งนี้พวกเขากำลังดำเนินรอยตามบรรพบุรุษของพวกเขาผู้ได้ “ฆ่า” พวกผู้เผยพระวจนะ

“ท่าทีของพวกเขาต่อพวกผู้เผยพระวจนะนั้นเหมือนซัดกัน พวกเขาถ่ม
ขมรับการปรนนิบัติทางริมฝีปากและการชื่นชมอันลึกซึ้งที่มีสำหรับพวกผู้เผย-
พระวจนะ แต่พวกผู้เผยพระวจนะที่พวกเขายกย่องเท่านั้นเป็นผู้เผยพระวจนะที่ตาย
แล้ว เมื่อพวกเขาพบผู้เผยพระวจนะที่มีชีวิตอยู่ พวกเขาก็พยายามที่จะฆ่าท่านเสีย”

[697]

“ผู้สละชีวิตเพื่อความเชื่อของชนรุ่นหนึ่งก็กลายมาเป็นวีรบุรุษของชนรุ่นถัดไป”

[698]

พวกญาติของคนร้ายที่กระทำผิดบางครั้งได้ให้เงินแก่สมาชิกครอบครัวของเหยื่อแห่ง
อาชญากรรมของคนร้าย ซึ่งเป็นเงิน โลหิตเพื่อจะไถ่โทษความผิดร่วมของพวกเขา บางที
พวกผู้เชื่อชาวซาบับญ์ดีก็อู๋โม่งค้ำของพวกผู้เผยพระวจนะด้วยแรงจูงใจอย่างเดียวกัน

[699]

11:49-51 พวกผู้เชื่อชาวซาบับญ์ดีอ้างว่ามีสติปัญญาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในอิสราเอลโดยการประกาศว่าการ
ตีความพระคัมภีร์ของพวกเขาเป็นการตีความที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม พระเยซูอ้างอิงแหล่ง
ที่ใหญ่กว่าแห่ง “ปัญญา” คือ พระเจ้า

“พระปัญญาของพระเจ้า” อาจเป็นชื่อเรียกสำหรับพระเยซู (เปรียบเทียบ 1 คร. 1:24, 30;
คส. 2:3).[700] อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนผิดปกติสำหรับพระเยซูที่จะอ้างอิงถึงพระองค์
เองในแนวทางนี้ นอกจากนั้น สิ่งที่ตามมาคือการเปิดเผยต่างๆ ของพันธสัญญาเดิม มัน
สามารถหมายถึง “พระเจ้าในปัญญาของพระองค์” ซึ่งทำให้พระเจ้าเป็นแหล่งแห่งถ้อยคำ
ที่ตามมา (NIV).[701] อย่างแน่นอนแล้วพระเจ้าทรงเป็นแหล่งสูงสุดของปัญญาและปัญญา
ที่ตามมาในบริบทนั้น แต่นี่เป็นการตีความของตัวบทแทนที่จะเป็นการแปลของมัน ความ
เป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งก็คือว่ามันหมายถึง “ปัญญาของพระเจ้า” และอ้างอิงถึงพระปัญญา
ที่ถูกทำให้เป็นบุคคล (เปรียบเทียบ สภษ. 1:20-33; 8).[702] อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ตามมา
ไม่ใช่การเปิดเผยของวรรณกรรมทางปัญญาของพันธสัญญาเดิมที่ทำให้เป็นบุคคล
เช่นนั้นจะบังชี้ไว้

ถ้อยคำที่ตามมา (ข้อ 49-51) ไม่ใช่การอ้างอิงจากพันธสัญญาเดิม ตรงกันข้าม ข้อความ
เหล่านั้นรวบรวมแก่นสารของการเปิดเผยของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับชะตาของพวกผู้เผย-
พระวจนะและบรรดาผู้ที่ต่อต้านพวกท่าน บางทีข้อความเหล่านั้นพาดพิงถึง 2 พงศาวดาร
24:18-22.[703] ดังนั้นข้าพเจ้ามีแนวโน้มที่จะคิดว่า “พระปัญญาของพระเจ้า” อ้างอิงถึง
พันธสัญญาเดิมที่พระเยซูสรุปและเพิ่มเติม (คือบรรดฺ์ สถาปนาไว้) ที่นี้

เนื้อหาของการเปิดเผยนี้ก็ถือว่าตามปกติแล้วประชากรของพระเจ้าจะปฏิเสธพวกผู้เผย-
พระวจนะและผู้ส่งสาร (เปรียบเทียบ 9:1-6; 10:1-16) ที่พระองค์ส่งไปยังพวกเขา
ผลลัพธ์ก็จะเป็นว่าพระเจ้าจะทำให้ “ชนรุ่น” ปัจจุบันของผู้ปฏิเสธต้องรับผิดชอบ การ
ปฏิเสธสุดท้ายนี้จะเป็ “ฟางเส้นที่ทำให้หลังอูฐหัก” มันเป็นการปฏิเสธ พระบุตร ของ
พระเจ้าเองไม่ใช่แค่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ (เปรียบเทียบ 20:9-19) นั่นจะพิสูจน์ถึง
การปฏิเสธที่จะเพิ่ม ขนาดสุดท้ายของความผิด ที่จะส่งผลต่อพระเจ้าที่เทพะพิโรธของ
พระองค์มา (การถูกทำลายของเยรูซาเล็ม ค.ศ. 70; การกระจัดกระจายของอิสราเอล
การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ยิว) สำหรับการฆาตกรรมที่ปราศจากเหตุผลเหล่านั้นทั้งหมดตลอด
ประวัติศาสตร์

“อาเบล” เป็นผู้ตายเพื่อความเชื่อที่ชอบธรรมคนแรก (ปฐมก. 4:8) และผู้เผยพระวจนะ
“เศคาริยาห์” เป็นคนสุดท้าย (เปรียบเทียบ มธ. 23:35; 2 พศด. 24:21-22) บางทีคงได้มี
เหยื่อคนอื่นๆตั้งแต่เศคาริยาห์แต่การฆาตกรรมของท่านเป็นการฆาตกรรมสุดท้ายใน
ประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาเดิม

11:52 วิบัติที่สามของพระเยซูต่อพวกผู้เชื่อชาวชาวยิวบัญญัติประณามพวกเขาสำหรับการเอา “ลูกกุญแจ”
ของ “ความรู้” ฝ่ายวิญญาณไปจากผู้คน บางที “ลูกกุญแจ” นี้เป็นการอ้างอิงถึงคำสอนของ
พระเยซู พระเยซูเรียกสิ่งนี้ว่า “ลูกกุญแจแห่งความรู้” ไม่ใช่ “ลูกกุญแจแห่งแผ่นดินของ
พระเจ้า” (เปรียบเทียบ มธ. 16:19) พวกธรรมจารยก์กล่าวยอมรับที่จะมีลูกกุญแจสู่การ
เข้าใจพันธสัญญาเดิม ผู้คนถือว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อชาวชาวยิวในมัน อย่างไรก็ตาม พวกเขา
ปฏิเสธคำสอนของพระเยซูและดังนั้น “ไม่ได้เข้าไป” สู่ความรู้ที่ว่า การยอมรับคำสอนของ
พระองค์คงได้เปิดสู่พวกเขา นอกจากนั้น พวกเขาต่อต้านพระเยซูและด้วยเหตุนี้ก็ได้
ขัดขวางผู้คน “ที่เข้าไป” สู่ความรู้นั้น วิบัติสุดท้ายนี้เป็นจุดสูงสุดของวิบัติทั้งหก (ข้อ 42-
52) และเปิดเผยถึงความผิดที่รุนแรงที่สุดของพวกเขาผู้นำทางศาสนาของอิสราเอล

นักตีความบางคนมองว่าข้อนี้เป็นข้อความที่ชัดเจนที่ว่าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์เป็น
ความเป็นจริงในปัจจุบันเมื่อพระเยซูกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ [704] อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้า
เชื่อว่าการสรุปนี้ไม่เหมาะสมเนื่องด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ แรกสุด “ความรู้” เป็นหัวข้อที่
ถูกกล่าวไว้ของข้อนี้ไม่ใช่แผ่นดินของพระเจ้า ประการที่สอง หัวข้อของแผ่นดินของ
พระเจ้าไม่อยู่ในบริบทแต่หัวข้อของการเข้าใจฝ่ายวิญญาณอยู่ (ข้อ 33-51) ประการที่สาม
ผู้เขียนพระกิตติคุณ ไม่ได้นำเสนอพระเยซูที่เริ่มต้นแผ่นดินของพระองค์ ณ การเสด็จมา
ครั้งแรกของพระองค์ แต่ที่จะนำเสนอมันและจากนั้นก็เลื่อนมันไปเนื่องจากการปฏิเสธ
ของพวกยิวที่มีต่อพระเมสสิยาห์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ มธ. 12)

ความเป็นปรปักษ์ของพวกฟาริสีและพวกผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ 11:53-54

ถ้อยคำที่ชั่วโทสะเหล่านี้แห่งการวิจารณ์และการประณามกระพือถ่านที่ยังไม่มอดแห่งความเป็นปรปักษ์ของฟาริสีไปสู่อัฟนรอกแห่งความเกลียดชังและความเป็นปรปักษ์ ลูคาเขียนว่าพวกผู้นำศาสนาเหล่านี้ตอนนี้ “จู่โจมพระองค์ด้วยคำถามต่างๆ” พระองค์ได้ทำทลายความชำนาญของพวกเขา ตอนนี้พวกเขาแสวงหาการปกป้องพวกเขาเองโดยการทำให้พระองค์เสียชื่อเสียง พวกเขา “วางแผนต่อต้านพระองค์” ซึ่งแสวงหาการจับผิดพระองค์และดักจับพระองค์ พวกเขาพยายามที่จะทำให้พระองค์กล่าวบางสิ่งที่ผิด ไม่ฉลาด หรือไม่เหมาะสมอีกด้วย ความเป็นปรปักษ์นี้เพิ่มขึ้นไม่นานหลังจากการเผชิญหน้าที่ลูคาเพิ่งได้อธิบายไป (ข้อ 37-52) ข้อเหล่านี้บันทึกการปฏิเสธพระเยซูที่เป็นทางการของพวกผู้นำทางศาสนาของยิว (เปรียบเทียบกับ มธ. 12; มก. 12)

ผู้อ่านดั้งเดิมของลูคา คงได้เรียนรู้ความสำคัญของการยอมรับและการเชื่อคำสอนของพระเยซูในฐานะผลลัพธ์ของการเลือกเนื้อหาของลูคาในส่วนนี้ (11:14-54) ที่จะล้มเหลวที่จะทำอย่างนั้นก็ส่งผลกระทบต่อผลลัพธ์ที่เลวร้ายมากต่างๆ การฟังพระวาจาของพระเจ้าดำเนินการที่จะเป็นการเน้นหลักในส่วนนี้ต่อไป ยิ่งกว่านั้น ความน่าเชื่อถือของคนซึ่งแสดงถึงคุณลักษณะของพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์สามารถมีอิทธิพลต่อพวกสาวกของพระเยซูอีกด้วยถ้าพวกเขาขการถือรักษาทางพิธีกรรมเหนือการนมัสการแท้ พระเยซูพัฒนาแนวคิดนี้ในส่วนถัดไป (12:1-12)

“ประเด็นต่างๆที่พระเยซูตั้งที่นี่ [ข้อ 37-54] คืออันตรายต่างๆที่บรรดาผู้คนแห่งการโน้มน้าวเชิงทางศาสนศาสตร์เชิงอนุรักษณ์เผชิญอยู่เสมอ ในการติดตามความจริงและแนวทางของพระเจ้า ไกลเกินไปนั้นหลายคนปฏิบัติความรื้อร่นของพวกเขามีต่อความชอบธรรมโดยการทำให้แน่ใจว่าทุกๆ “ไอ” นั้นถูกใส่จุดและทุกๆ “ที” นั้นถูกขีดฆ่า และโดยการดูแลคนอื่นๆเพื่อจะทำให้แน่ใจว่าพวกเขากำลังกระทำอย่างเหมาะสม ในอีกด้านหนึ่ง ผู้คนอย่างเดียวกันเหล่านี้บ่อยครั้งได้สูญเสียความไวต่อการทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่อความยุติธรรม พระเจ้าต้องการให้เราที่จะสนใจในบรรดาผู้ที่สภาพของพวกเขาที่น้อยกว่าดีน้อยกว่าสภาพของเราเอง (รม. 12:16)”[\[705\]](#)

ง. คำสั่งสอนพวกสาวกเมื่อพิจารณาถึงการถูกปฏิเสธของพระเยซู 12:1-13:17

การสอนพวกสาวกดำเนินต่อไปเป็นหลักในส่วนนี้ของพระกิตติคุณที่สาม (9:51-19:10) ถ้อยคำของพระเยซูต่อพวกเขา ณ การเริ่มต้นของส่วนปัจจุบันนี้ (12:1-13:17) ขยายออกเพื่อจะรวมถึงฝูงชนจนถึงบ้านปลาย โดยเนื้อแท้แล้วข้อ 12:1-13:9 เป็นการอภิปรายที่ต่อเนื่องเดียวพร้อมกับการเน้นที่การเฝ้าระวังเมื่อเผชิญกับวิกฤต[\[706\]](#)

“การพิพากษาที่กำลังมาถึงและความจำเป็นสำหรับการเตรียมที่เหมาะสมก็เป็นเส้นด้ายที่ผูก
บทที่ 12 ด้วยกันทั้งหมด” [707]

1. ความสำคัญของการกล่าวยอมรับที่ไร้ความกลัว 12:1-12 (เปรียบเทียบ มธ. 10:19- 20, 26-33)

พระเยซูใช้การประณามของพระองค์ต่อความหน้าซื่อใจคดของพวกฟาริสีเป็น โอกาสที่จะเตือนพวกสาวก
ของพระองค์ถึงการหน้าซื่อใจคด บริบทของคำสอนนี้ในพระกิตติคุณของมัทธิวคือคำสั่งสอนของพระเยซู
ที่มีต่อสาวกสิบสองคนก่อนที่พระองค์ส่งพวกเขาไปทำภารกิจของพวกเขา ลูกาบันทึกว่าพระองค์สอนพวก
สาวกของพระองค์อีกด้วยถึงความสำคัญของพยานที่ไร้ความกลัวภายใต้การข่มเหงขณะที่พวกเขาเคลื่อนที่
ไปยังเยรูซาเล็ม

เชื้อของพวกฟาริสี 12:1-3

12:1 ลูกาตั้งฉากสำหรับคำสอนที่ตามมาโดยการอธิบายว่ามันเกิดขึ้นเมื่อความเป็นปรปักษ์ของฟาริสี
ได้เข้มข้น (11:53-54) สิ่งที่พระเยซูดำเนินการที่จะบอกพวกสาวกของพระองค์ต่อไปก็มี
การต่อต้านและการข่มเหงอยู่ด้วย ทั้งๆที่มีความเป็นปรปักษ์นี้ พระเยซูก็มีผู้ติดตามจำนวนมาก
มาก (คำกรีก *มูริอาดอน* ตามตัวอักษรคือ หนึ่งในหมื่น แต่ถูกใช้ที่นี่ในฐานะเป็นระดับสูงสุด
อย่างเกินจริง เปรียบเทียบ กจ. 19:19; 21:20) ตาม เอ. บี. บรูซ นี่เป็นฝูงชนขนาดใหญ่ที่สุด
ที่ถูกอ้างอิงในที่อื่นๆในหมวดพระกิตติคุณแม้ว่าเกินจริง [708] เป็นที่ชัดเจนว่าขนาดของ
ฝูงชนนั้นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ (เปรียบเทียบ 11:29) อย่างไรก็ตาม บทเรียนที่ตามมาก็มีสำหรับ
พวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ 20:45)

“เชื้อ” หรือเชื้อฟู (คำกรีก *ซูเมส*) มีผลกระทบที่แผ่ซ่านและดังนั้นก็เป็นตัวอย่างประกอบ
ที่ดีของอิทธิพลของ “ความหน้าซื่อใจคด” ในที่อื่น ๆ นั้น พระเยซูเตือนพวกสาวกถึง คำสอน
ของพวกฟาริสีที่พระองค์เปรียบได้กับเชื้อ (มธ. 16:6, 12; มก. 8:15) ที่นี้พระองค์ใช้เชื้อ
เป็นตัวอย่างของความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา เชื้อในฐานะเป็นความหน้าซื่อใจคดเริ่มต้น
เล็กน้อยแต่ขยายและกระทบทุกๆสิ่งที่มันแตะต้อง

“เชื้อนี้คืออะไร? พระเยซูระบุว่ามันเป็น ‘ความหน้าซื่อใจคด’ ซึ่งเป็นการถอดถ่าย
ตัวอักษรที่ไม่ค่อยดีของหน่วยขนาดเล็กของภาษากรีก [คือหน่วยเกี่ยวกับคำศัพท์
ของภาษา] ที่ซึ่งความหมายในลูกานันถูกจัดเรียงอย่างใกล้ชิดกับการใช้ในฉบับ
LXX; ที่นั่นมันอธิบายถึง ‘บุคคลหนึ่งผู้ซึ่งการประพฤตินั้นเขาไม่ได้ถูกกำหนด
โดยพระเจ้าและดังนั้น “ไม่อยู่ในทางพระเจ้า”... ดังนั้นประเด็นของพระเยซู

ไม่ใช่ที่ว่าพวกเขากำลังเล่นการแสดง แต่ที่ว่าพระเยซูถือว่าพวกเขาถูกชักนำผิดในการเข้าใจพื้นฐานของพวกเขาถึงจุดประสงค์ของพระเจ้าและดังนั้นก็ไร้ความสามารถแห่งการหยั่งรู้ความหมายแท้จริงของพระคัมภีร์ และโดยเหตุนี้จึงไม่สามารถที่จะนำเสนอสิ่งใดนอกจากความประทับใจแห่งความเคร่งศาสนา” [709]

12:2-3 อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ดีตอนนี้ไม่เป็นที่รู้จักเนื่องจากความหน้าซื่อใจคดวันหนึ่งจะมาเป็นที่ยอมรับ เป็นหลักการโดยทั่วไป ในระดับของมนุษย์ก็มีข้อยกเว้นต่อหลักการนี้ แต่อย่างไม่สงสัยแล้วพระเยซูมีพระเจ้าผู้รู้ความลับทั้งหมดในความคิด บางทีข้อ 3 เป็นการหนุนใจเชิงบวกแทนที่จะเป็นการคุกคามที่เป็นกลางร้าย พระเยซูใช้มันในแนวทางนั้นในบริบทอื่นๆที่ซึ่งพระองค์กล่าวข้อความนี้ (เปรียบเทียบ 8:17; มธ. 10:26-27; มก. 4:22) ถ้าเป็นเช่นนั้น พระองค์ก็หมายถึงพยานข่าวดีที่พวกเขาอาจพยายามที่จะซ่อนไว้เนื่องจากการคุกคามของการข่มเหงจะออกมาสู่การเปิดเผยในที่สุด

การเตรียมสำหรับการพิพากษา 12:4-12

“คำสอนเกี่ยวกับพวกฟาริสีและการพิพากษาตามปกติแล้วก็นำไปสู่ส่วนโดยทั่วไปมากขึ้นในเรื่องการพิพากษาและความสำคัญของการเตรียมสำหรับมัน” [710]

12:4 พระเยซูระบุสิ่งที่ติดตามมาว่าสำคัญโดยเฉพาะ (เปรียบเทียบ 6:27; 11:9; 12:5, 8) การพูดที่ไม่ธรรมดา “มิตรสหายของเรา” (คำกรีก *φίλοις*) เพิ่มการหนุนใจมากขึ้นเพื่อจะเป็นตัวแทนของพระเยซูอย่างกล้าหาญทุกอย่างที่มีการต่อต้าน แม้ว่ามันอาจส่งผลต่อความตาย คำนี้แสดงออกถึงความมั่นใจในพวกเขาและการรับรองพวกเขาในฐานะบรรดาผู้ที่ได้รับมอบหมายด้วยความลับต่างๆของพระองค์และผู้ที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ มันตรงกันข้ามกับการปฏิเสธที่พวกเขาเผชิญในโลก นี่เป็นที่เดียวในพระกิตติคุณสัมพันธ์ที่ที่พระเยซูเรียกพวกเขาของพระองค์ว่ามิตรสหายของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 12:48-50; ยน. 15:13-15) เพื่อนๆไม่ใช่แค่ผู้คนที่เราแบ่งปันชีวิตร่วมด้วย แต่เป็นบรรดาผู้ที่เราแบ่งปันการอุทิศตนและเป้าหมายร่วมอีกด้วย ผู้เขียนฮีบรูสร้างความแตกต่างที่คล้ายกันเมื่อท่านเขียนเกี่ยวกับหุ้นส่วนขององค์พระผู้เป็นเจ้า (คำกรีก *μετοχοι* ฮบ. 1:9)

12:5 แทนที่จะกลัวบรรดาผู้ข่มเหงของพวกเขา พวกเขาควร “กลัว” พระเจ้ามากขึ้น

“... เมื่อครอมเวลได้ถูกถามถึงพื้นฐานสำหรับความกล้าหาญและการปราศจากความกลัว เขาก็ตอบว่าเขาได้เรียนรู้ว่าถ้าเขากลัวพระเจ้า เขาก็จะไม่กลัวมนุษย์ นั่นคือสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลังกล่าวในพระคัมภีร์ตอนนี้อย่างแท้จริง” [711]

พระเจ้ามีอำนาจที่จะกระทบจุดหมายนิรันดร์ไม่ใช่แค่ชั่วคราว ที่นี้พระเยซูไม่ได้บ่งบอกว่าพวกสาวกจะจบลงใน “นรก” นิรันดร์ถ้าพวกเขาพิสูจน์ว่าไม่สัจย์ชื่อ (เปรียบเทียบ ยน. 10:27-28; 2 ทธ. 2:11-13) พระองค์เตือนพวกเขาเกี่ยวกับการสูญเสียรางวัลนิรันดร์พระองค์อ้างถึงอำนาจเกี่ยวกับการลงโทษของพระเจ้าเพื่อจะขจัดความน่าเชื่อถือใจคน นี่เป็นการอ้างอิงเดียวของลูกาถึงนรก (คำกรีก *เกอนนา*) แต่ในที่อื่นนั้นมันเป็นที่แห่งการทรมานนิรันดร์ (เปรียบเทียบ มธ. 5:22; 18:8-9; มก. 9:43-48; ยก. 4:12; 1 อน. 27:2)

“พระเยซูสอนถึงความเป็นจริงของนรกอย่างเปิดเผย”[\[712\]](#)

“ดังนั้นข้อนี้กำจัดความเชื่อปรัมปราอันเป็นที่นิยมที่ว่ามารควบคุมนรกอยู่”[\[713\]](#)

12:6-7 ประเด็นของตัวอย่างประกอบสองอย่างเหล่านี้ก็คือว่าพระเจ้ารับรู้ถึงสิ่งที่ไม่สำคัญต่างๆมากกว่าพวกสาวก กระนั้นพระองค์ก็มีความห่วงใยต่อสิ่งเหล่านี้ มันเป็นข้อโต้แย้งจากสิ่งทีเล็กกว่าไปสู่สิ่งทีใหญ่กว่า (เปรียบเทียบ 11:13) เนื่องจากว่าพระเจ้ารู้เกี่ยวกับและมีความห่วงใยต่อสิ่งทีสำคัญน้อยเหล่านี้ แน่แน่นอนว่าพระองค์จะห่วงใยพวกสาวกผู้มี “คุณค่ามากกว่า” นกกระจาบเป็นแหล่งอาหารราคาถูกลำหรับคนยากจนและ “เหรียญ” (คำกรีก *อาส์ซารีออน*) เป็นเหรียญโรมันที่มีค่าประมาณหนึ่งในสิบหกของเดนาร์อันซึ่งเป็นค่าจ้างของหนึ่งวัน (เปรียบเทียบ มธ. 10:29).[\[714\]](#) ตัวอย่างประกอบเหล่านี้ทำให้คำเตือนเดียวของพระเยซูที่จะกลัวพระเจ้าสมดุลกับความแน่ใจสองเท่าถึงความห่วงใยแบบบิดาของพระองค์ที่มีต่อพวกสาวก อย่างไรก็ตาม ความคุ้นเคยที่สนิทสนมของพระบิดากับชีวิตของพวกเขาจัดตั้งคำเตือนต่อความหน้าเชื่อถืออีกด้วย

ในมัทธิว 10:29 พระเยซูกล่าวว่า “นกกระจาบสองตัวเขาขายหนึ่งอัสซารีอันไม่ใช่หรือ?” ที่นี้ลูกาบันทึกว่าพระเยซูกล่าวว่า “นกกระจาบห้าตัวเขาขายสองอัสซารีอันไม่ใช่หรือ?” บางทีพระเยซูใช้ตัวอย่างประกอบนี้ในหลายโอกาสที่แตกต่างกัน บางครั้งก็อ้างอิงถึงราคาของนกกระจาบสองตัวและครั้งอื่นๆก็อ้างอิงถึงราคาของนกกระจาบห้าตัว

“พวกมัน [นกกระจาบ] ถูกขายในตลาดไม่ว่าโดยคู่หรือห้าตัว คู่ นั้นเป็นจำนวนทีเล็กทีสุด และห้าตัวเป็นจำนวนทีเล็กทีสุดถัดไปทีถูกขาย... ราคาในตลาดในสมัยของพระเยซูคือ ‘เหรียญเงินตราของอังกฤษสมัยก่อน’ (ประมาณครึ่งเพนนีของเงิน [อังกฤษ] ของเรา) คู่หรือ ‘เหรียญเงินตราสองเหรียญ’ (ประมาณหนึ่งเพนนีของเงินของเรา) สำหรับห้าตัว”[\[715\]](#)

“บางคนได้กล่าววว่าพระเจ้าไปยังงานศพของนกกระจาบทุกๆตัว!”[\[716\]](#)

12:8-9

บทหน้าที่พิเศษอีกอย่างหนึ่งบ่งชี้ถึงความแน่นอนและความสำคัญของสิ่งที่ติดตามมา (เปรียบเทียบ ข้อ 4-5) การกล่าวยอมรับ “บุตรมนุษย์” (คือ พระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้า) ต่อสาธารณะ (เปรียบเทียบ กจ. 7:55-56) หรือปฏิเสธพระองค์ต่อสาธารณะก็เป็นตัวเลือกของพวกสาวก (เปรียบเทียบ 9:26) การกล่าวยอมรับ (คำกรีก *โฮโมลเกซี*) และการปฏิเสธ (คำกรีก *อาร์เนเซทาย*) เป็นการแสดงออกที่ตรงกันข้าม การแยกออกเป็นสองขั้ว คำที่สวดขี้นั้นถึงทางเลือกต่างๆ พวกสาวกจำต้องทำการเลือก การเลือกของพวกเขาจะกำหนดการยอมรับของพระเจ้าหรือการขาดการยอมรับพวกเขา “ต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์” และพระบิดา (เปรียบเทียบ 7:28; มธ. 10:32-33; 11:11)

เป็นที่ชัดเจนว่าเวลาแห่งการกระทำการพิพากษาของพระเจ้าจะมาเมื่อพระองค์ประเมินชีวิตของผู้คนขณะที่พวกเขาขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์ สำหรับคริสเตียนแล้ว นี่จะอยู่ที่ “หน้าบัลลังก์ของพระคริสต์” (1 คร. 3:10-15) รางวัลมากกว่าหรือน้อยกว่าถูกกล่าวถึง เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูได้มองความเต็มใจของพยานของสาวกไม่ใช่ทุกๆ สถานการณ์ของมัน เนื่องจากว่าพระองค์กล่าวถึงการประเมินในสวรรค์สุดท้าย

12:10

การวิจารณ์พระเยซูก็ยกโทษให้ได้แต่การปฏิเสธพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์นั้นยกโทษให้ไม่ได้ (เปรียบเทียบ มธ. 12:31-32; มก. 3:28-29) คำเตือนนี้ดำเนินการเตือนถึงการปฏิเสธพระเยซูต่อไป พระเยซูบ่งบอกว่าพวกสาวกของพระองค์อาจเผชิญการทดลองที่จะปฏิเสธความเชื่อในพระองค์ ที่จะปฏิเสธพระองค์ต่อสาธารณะนั้นแน่ แต่การปฏิเสธความเชื่อของบุคคลหนึ่งในพระองค์ก็แยกว่า พระเยซูไม่ได้หมายถึงว่าพระเจ้าจะยับยั้งการยกโทษไว้จากสาวกผู้ทำสิ่งนี้ หรือที่ว่าเขาจะสูญเสียความรอดของเขา อย่างจำเป็นแล้วพระองค์นำเสนอทางเลือกไม่ใช่ในฐานะเป็นความเป็นไปได้สำหรับพวกสาวก แต่ในฐานะเป็นคำเตือนที่แสดงถึงความรุนแรงของการปฏิเสธแบบนั้น ที่จะกีดกันการเลิกเชื่อ ที่จะ “กล่าวหมิ่นประมาท” ต่อใครคนหนึ่งหมายถึงที่จะ พูดยาไม่ดีหรือเหยียดหยามเขาหรือเธอ[717] พวกศัตรูของพระเยซูพูดยาไม่ดีต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการถือว่าการทำงานของพระเยซูเป็นของซาตานแทนที่จะเป็นของพระวิญญาณบริสุทธิ์

“ที่จะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ในยุคนั้นคือที่จะปฏิเสธที่จะยอมรับพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ต่อตัวบุคคลและการทำงานของพระเยซูคริสต์เจ้า มันก็เป็นอย่างเดียวกันในทุกวันนี้ บาปหนึ่งที่ไม่สามารถได้รับการยกโทษได้คือการปฏิเสธสุดท้ายต่อพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงพระเยซู”[718]

12:11-12 สาวกบางคนอาจคาดหวังถึงการที่จะต้องกล่าวขอรับความเชื่อของพวกเขาในพระเยซูต่อหน้ากลุ่มคนทางศาสนาและทางการเมืองที่เป็นปรปักษ์ทั้งยิวต่างชาติ พวกเขาไม่ควรกังวลเกี่ยวกับการใช้คำเกี่ยวกับพยานของพวกเขาในโอกาสเหล่านั้น สถานการณ์ทั้งหลายเองนั้นจะจัดเตรียมการคุกคามที่เพียงพอ พระเยซูสัญญาถึงการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการกำหนดการป้องกันที่เหมาะสมในตอนนั้น “พระวิญญาณบริสุทธิ์” องค์เดียวกันผู้ซึ่งพวกเขาอาจรู้สึกกดดันที่จะ “กล่าวหมิ่นประมาทต่อ” (ข้อ 10) จะช่วยพวกเขาถ้าพวกเขายังคงสัตย์ซื่อต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ 21:14-15; มธ. 10:19-20).

พระเยซูไม่ได้กล่าวถึงสถานการณ์การประกาศแบบธรรมดา แต่เกี่ยวกับการให้การแก้ต่างทางอ้อมภายใต้การข่มเหง [719] ลูกาบันทึกหลายเหตุการณ์ของสิ่งนี้ในกิจการของอัครทูต (เช่น กจ. 4:8; 6:10; 7:55; และข้ออื่นๆ) พวกสาวกสมัยใหม่ที่ถูกข่มเหงได้เป็นพยานอีกด้วยถึงการช่วยเหลือที่เหนือธรรมชาติของพระวิญญาณต่อพวกเขาที่พระเยซูได้สัญญาที่นี่

ผลกระทบรวมของคำสอนนี้คือที่จะหนุนใจพวกสาวกที่จะเป็นพยานถึงความเชื่อของพวกเขาในพระเยซูอย่างกล้าหาญ เมื่อถูกเผชิญหน้าด้วยการทดลองที่จะเจียบหรือปฏิเสธความเชื่อของพวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 10:9-10) สาวกทั้งหมดต้องการการหนุนใจนี้อยู่บ่อยๆ

“ลูกา 12:4-34 ถูกผูกด้วยกันโดยการเชื่อมโยงทางอ้อมคำที่เน้นถึงหัวข้อหลัก ในการกล่าวต่อพวกสาวก พระเยซูก็กำลังพยายามที่จะเผชิญหน้ากับความกลัวสองประเภท (จงสังเกต โฟบีโอมาย ใน 12:4, 5, 7, 32) หรือความกังวล (เมอริมนาโอ ใน 12:11, 22, 25, 26) การต่อต้านที่คุกคามอาจก่อให้เกิดความกลัว (12:4, 7) และความกังวล (12:11) การขาดการจัดเตรียมสำหรับอาหารและเสื้อผ้าอาจก่อให้เกิดความกังวล (12:22, 25, 25) และความกลัว (12:32)” [720]

2. ความสำคัญของมุมมองนรีนทร์ 12:13-21

พระเยซูดำเนินการที่จะสอนพวกสาวกของพระองค์ถึงความสำคัญของการติดตามพระองค์อย่างสัตย์ซื่อต่อไป จากการตอบสนองต่อคำร้องขอจากใครคนหนึ่งในฝูงชนอย่างทักท้อแล้วไม่ใช่สาวกนั้น พระเยซูก็เตือนถึงความโลภ ความโลภเป็นหนึ่งใน การทดลองที่ใหญ่ที่สุดซึ่งพวกสาวกเช่นเดียวกับคนอื่นๆเผชิญ มันได้ล่อใจสาวกมากมายจากเส้นทางแห่งความสัตย์ซื่อ

“ถ้าส่วนก่อนหน้านั้นความน่าเชื่อถือของพวกฟาริสีแนะนำคำสอนสำหรับพวกสาวกในเรื่องการหลีกเลี่ยงความหน้าเชื่อถือและการไม่กลัวในการกล่าวขอรับ ตอนนี้พระเยซูก็ใช้ความโลภของ

ฝูงชนที่จะแนะนำคำสอนสำหรับพวกสาวกในเรื่องการวางใจในพระเจ้าและเสรีภาพจากความโลภ
ที่มีต่อทรัพย์สมบัติ (12:22-34)”[721]

การทดลองของความโลภ 12:13-15

12:13 เป็นที่ชัดเจนว่าคุณคคนที่ทำการร้องขอนี้มองว่าพระเยซูเป็นผู้มีสิทธิอำนาจทางจริยธรรม (“อาจารย์” คำกรีก *คิตคาสคาเล่* เปรียบเทียบ 7:40) ที่พี่ชายของเขาจะนับถือ คำร้องขอของเขาดูเหมือนจะเป็นวัตถุประสงค์แท้จริงพร้อมกับการไม่มีความหมายเสริมฝ่ายวิญญาณ ชายคนนั้นแสดงความกังวลที่ถูกต้อง การร้องขอจัดเตรียมจากสำหรับคำสอนที่ตามมา

12:14 “พ่อหนุ่ม” เป็นการกล่าวต่อที่มีพลัง แต่มันไม่ใช่การดูถูก (เปรียบเทียบ 5:20; 22:58, 60) โดยการถามคำถามของพระองค์ พระเยซูก็บังคับให้ชายคนนั้นที่จะพิจารณาถึงใครที่พระเยซูทรงเป็น นี่เป็นประเด็นโดยพื้นฐานสำหรับชายคนนี้ เขาวิงวอนต่อพระเยซูในฐานะ “ผู้พิพากษา” อย่างที่บ่อยครั้งแล้วพวกเขายวิงวอนต่อพวกรับบีที่จะยุติการโต้เถียงเช่นนั้น [722] สรุปแล้วพระเยซูกำลังถามชายคนนั้นว่าเขาตระหนักถึงสิ่งที่กำลังทำอยู่หรือไม่ นั่นคือ ใครที่พระเยซูทรงเป็นอย่างที่พิสูจน์โดยการงานแบบพระเมสสิยาห์ของพระองค์ อย่างเหน็บแนมแล้ว พระเจ้าได้แต่งตั้งพระเยซูในฐานะเป็นพระผู้พิพากษาของชายคนนั้น เช่นเดียวกับพระผู้พิพากษาของคนอื่นๆ อย่างคาดหวังแล้ว ชายคนนั้นเผชิญกับคำถามเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเยซูเหนือเขาและกลายมาเป็นผู้เชื่อ แต่นี่ไม่ใช่ความเป็นห่วงของลูกาในการบันทึกเหตุการณ์นี้

โดยการตอบอย่างที่ได้ตอบ พระเยซูก็กำลังปฏิเสธที่จะทำการตัดสินในสถานการณ์ที่ชายคนนั้นได้นำเสนอต่อพระองค์ พระองค์ทรงสามารถที่จะรับมือกับมัน แต่พระองค์ปฏิเสธที่จะทำอย่างนั้นเพราะว่าพระองค์ต้องการที่จะรับมือกับอีกปัญหาหนึ่ง กล่าวคือวัตถุนิยมของชายคนนั้น พระเยซูปฏิเสธที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวของชีวิตทางพลเรือนอยู่เสมอ แต่ตรงกันข้ามได้รับมือกับปัญหาฝ่ายวิญญาณและทางศีลธรรมที่ปรับแต่งชีวิตทางพลเรือนในที่สุด [723] ผู้รับใช้มากขึ้นของพระองค์จะปฏิบัติตามตัวอย่างนี้หรือไม่

“พระองค์ [พระเยซู] ได้เสด็จมาเพื่อจะนำคนไปยังพระเจ้าไม่ใช่ที่จะนำทรัพย์สมบัติไปยังคน” [724]

12:15 พระเยซูเตือนชายคนนั้นและฝูงชนซึ่งรวมถึงพวกสาวกของพระองค์ต่อ “ความโลภทุกรูปแบบ”

“ความโลภเป็นความปรารถนาที่จะมีมากขึ้น ที่จะรับเอาอะไรก็ตามที่บุคคลหนึ่งสามารถรับเอาได้ ที่จะรับเอาโดยปราศจากการอ้างอิงถึงความจำเป็นที่เจาะจงของบุคคลหนึ่งเองหรือสถานการณ์ของคนอื่นๆ บุคคลที่โลภก็สับสนเกี่ยวกับชีวิต เนื่องจากว่าชีวิตที่มีความหมายและพึงพอใจมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องเล็กน้อยอย่างมากกับการที่ทรัพย์สินสมบัติของบุคคลหนึ่งนั้นกว้างขวางแค่ไหน”^[725]

ความโลภนั้นผิดเพราะว่ามันยกย่อง “ทรัพย์สินสมบัติ” ไปสู่ที่แห่งความสำคัญที่ใหญ่กว่าที่ที่พวกมันครอบครองในชีวิต คุณภาพของ “ชีวิต” ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทรัพย์สินสมบัติของบุคคลหนึ่ง มันมีอะไรมากขึ้นต่อชีวิตมากกว่าสิ่งนั้น แม้กระทั่ง “ความบริบูรณ์” ของทรัพย์สินสมบัติก็ไม่ได้นำความเต็มใจที่แห่งชีวิตมา ชายคนนั้นได้บ่งบอกโดยการร้องขอของเขาว่าชีวิตของเขาจะดีกว่าถ้าเขามีทรัพย์สินสมบัติมากขึ้น พระเยซูกล่าวว่ามันไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างนั้นเลย ผู้คนควรแสวงหาพระเจ้าแทนที่ความมั่งคั่ง เพราะว่าพระเจ้า ทรง นำความสำเร็จไปยังชีวิต (เปรียบเทียบ คส. 3:1-4)

“กฎแห่งชีวิตของจอห์น เวสลีย์คือที่จะ *เก็บ* ทุกอย่างที่เขาสามารถเก็บได้และ *ให้* ทั้งหมดที่เขาสามารถให้ได้ เมื่อเขาอยู่ที่อ็อกฟอร์ดเขามีรายได้ 30 ปอนด์ต่อปี เขาใช้ 28 ปอนด์และให้ 2 ปอนด์ เมื่อรายได้ของเขาเพิ่มสู่ 60, 90 และ 120 ปอนด์ต่อปี เขาก็ยังคงใช้ 28 ปอนด์และให้ส่วนที่เหลือนั้นออกไป”^[726]

คำอุปมาเรื่องเศรษฐีโง่ 12:16-21

12:16-18 พระเยซูเล่าคำอุปมาเรื่องเศรษฐีโง่เพื่อจะอธิบายถึงประเด็นของพระองค์ (ข้อ 15) พระองค์นำเสนอ “เศรษฐี” นั้นในฐานะชาวสวนที่ฉลาด ชาวสวนนั้นทำสิ่งที่มีเหตุผลเท่านั้น พระเยซูไม่ได้ตำหนิเขาสำหรับแผนการของเขา ในทำนองเดียวกันความเป็นห่วงของชายคนนั้นเกี่ยวกับมรดกของเขาก็เป็นความเป็นห่วงที่ถูกต้องสมควร (ข้อ 13)

12:19 ความโง่เขลาของชายคนนั้นอยู่ในสิ่งที่เขาล้มเหลวที่จะพิจารณาถึง ไม่ใช่อยู่ในแผนการที่เขาได้วางแผน ถ้อยคำของเขาคือเขาเองบ่งชี้ว่าเขาคิดว่าชีวิตของเขาประกอบด้วยความบริบูรณ์แห่งทรัพย์สินสมบัติของเขาเท่านั้น ชีวิตมีอะไรมากกว่าที่เขาตระหนักกล่าวคือชีวิตที่ไกลพ้นความตาย ชายคนนั้นใช้รูปแบบธรรมดาของคำพูดในการพูดต่อเขาเอง (เปรียบเทียบ สดด. 41:6, 12; 42:5) “จิตใจ” หรือ “ตนเอง” แปลคำกรีก *ซูเค่* ที่บ่อยครั้งแล้วเป็นตัวแทนของทั้งบุคคลอย่างที่ยึดมั่นเป็นที่นี้ (เช่น ยก. 1:21; 5:20)

12:20 พระเจ้าตรัสบางสิ่งที่แตกต่างต่อชายคนนั้นมากกว่าที่เขาถ่าวกับตัวเอง ความตรงข้ามนี้แสดงถึงความผิดพลาดของการคิดของเศรษฐีนั้น ในพันธสัญญาเดิม โดยเนื้อแท้แล้ว “คนโง่” คือใครคนหนึ่งที่ไม่เชื่อหรือไม่นับถือพระเจ้า (เช่น สดค. 14:1; เปรียบเทียบ ลก. 11:40) นั่นคือสิ่งที่ชายคนนี้ได้ทำเกี่ยวกับความหมายของชีวิตอย่างแท้จริง เขาได้คิดว่าเขาจะสะดกสบายเป็นเวลาหลายปีที่จะมาถึง (ข้อ 19) แต่พระเจ้าเรียกร่องชีวิตของเขาใน “คืน” นั้น (เปรียบเทียบ ยก. 4:13-16) การสูญเสียชีวิตนี้ตรงกันข้ามกับการสะสมทรัพย์สมบัติของเขา ตอนนี้เขาไม่มีสิ่งใดเหลือเลย และทรัพย์สมบัติของเขาจะส่งผ่านไปยังทายาทของเขา (เปรียบเทียบ ปญจ. 2:18-19) ข้อเท็จจริงนี้ไม่สามารถหลีกเลี่ยงการสังเกตเกี่ยวกับชายคนที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับมรดกของเขา (ข้อ 13) แม้กระทั่งเขาได้รับส่วนหนึ่งของมรดกของพี่ชายของเขา เขาก็ไม่อาจรักษามันไว้นานได้

12:21 พระเยซูทำการประยุกต์ใช้ บุคคลที่ทำให้ “ตนเอง” มั่งมีเท่านั้นและไม่สะสมทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ (“ต่อพระเจ้า”) เป็นคนโง่ (เปรียบเทียบ มธ. 6:19; 1 ทธ. 6:6-10; ยก. 1:10) “สำหรับตัว” ตรงกันข้ามกับ “ต่อพระเจ้า” การเปลี่ยนสวางนรูปแบบของความตรงกันข้ามในดับทกรีกไว้ ประเด็นของความตรงกันข้ามคือความแตกต่างระหว่างความมั่งมีในโลกและความมั่งมีในสวรรค์ (เปรียบเทียบ มธ. 6:19-21)

“ชายคนที่อยู่ในเรื่องราวนี้ถูกเรียกว่าคน โง่สำหรับการสับสนเวลาด้วยนิรันดร์กาล ร่างกายของเขาสำหรับจิตใจของเขาและสิ่งที่เป็นของเขาสำหรับสิ่งที่เป็นของพระเจ้า”[\[727\]](#)

“... ดังเช่นสุภายิตสเปนที่น่ากลัวถ่าวไว้ “ไม่มีกระเป่าในผ้าห่อศพ”[\[728\]](#)

ในคำสอนนี้พร้อมกับคำอุปมาที่เป็นตัวอย่างประกอบของมัน พระเยซูก็ได้สอนพวกสาวกของพระองค์และฝูงชนที่จะระวังทำที่ที่โง่เขลาต่อทรัพย์สมบัติทางวัตถุ ทำที่ที่ผิดก็คือว่าความมั่งคั่งของชีวิตขึ้นอยู่กับความมั่งคั่งของทรัพย์สมบัติทางโลก พวกสาวกจำเป็นต้องระวังมุมมองนี้ เพราะว่าความปรารถนาที่จะเพิ่มพูนทรัพย์สมบัติสามารถดึงพวกเขาไปจากการติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นี่เป็นจริงเนื่องจากพระเยซูสัญญาการต่อต้านและการข่มเหงแก่พวกเขา แทนที่จะเป็นความมั่งคั่งและความสะดกทรัพย์สมบัติทางวัตถุไม่สามารถจัดเตรียมคุณภาพของชีวิตที่ความสนิทสนมกับพระเจ้าสามารถเตรียมให้ได้ พวกสาวกควรดำเนินชีวิตด้วยสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยเกี่ยวกับชีวิตที่ไกลพ้นความตาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับรางวัลหรือการสูญเสียรางวัลที่ถูกถ่าวถึงอย่างชัดเจน แทนที่จะดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบัน

มีรายงานว่าออกัสตินกล่าวว่า: พระเจ้าไม่ต้องการให้คุณที่จะสูญเสียความมั่งคั่งของคุณแต่จะเปลี่ยนที่ของพวกมัน[729] ในอีกนัยหนึ่ง แทนที่จะสะสมมากขึ้นและมากขึ้น (ในบัญญัติสะสมทรัพย์ การลงทุน เป็นต้น) คริสเตียนควรแจกจ่ายมากขึ้นและมากขึ้น (แก่ผู้ขัดสนฝ่ายวิญญาณและทางกายภาพ)

“การทดสอบหัวใจของเราคือวิธีที่เราให้ เราเป็นคนใจกว้างหรือเราเป็นผู้สะสม? นี่คือการทดสอบที่เราต้องเข้าร่วมเป็นการส่วนตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า ไม่มีใครสามารถบอกคนอื่นอย่างแท้จริงถึงวิธีที่จะตอบคำถามต่างๆเช่นนั้น เพราะว่าไม่มีอัตราส่วนอันพิเศษที่จะถูกไปถึง” [730]

3. การจัดเตรียมของพระเจ้าสำหรับพวกสาวก 12:22-34 (เปรียบเทียบ มธ. 6:25-34)

ส่วนนี้ดำเนินหัวข้อชีวิตและทรัพย์สมบัติต่อไป (เปรียบเทียบ “ทรัพย์สมบัติ” ในข้อ 21, 34) สิ่งที่พระเยซูบ่งบอกไว้ในคำอุปมาเรื่องเศรษฐีโง่นั้นพระองค์สอนในข้อเหล่านี้อย่างชัดเจน พวกสาวกของพระองค์ไม่ควรคิดหรือกระทำอย่างเช่น โลกต่างชาติ (ข้อ 30) ซึ่งถูกทำให้เป็นตัวอย่างโดยเศรษฐีโง่ จากการเน้นที่ความโลภและการเห็นแก่ตัวนั้น พระเยซูก็เคลื่อนไปสู่ความกังวลซึ่งเกี่ยวข้อง

“อีกด้านหนึ่งของการไม่สะสมทรัพย์สมบัติและการดูแลตัวเองเพียงอย่างเดียวเกี่ยวข้องกับการที่คนๆ หนึ่งจะระวังสิ่งจำเป็นในชีวิต ดังนั้นหน่วยนี้จึงตอบคำถามนั้น”[731]

12:22-23 พระเยซูกล่าวถ้อยคำดังต่อไปนี้ต่อพวกสาวกโดยเฉพาะมากขึ้น (เปรียบเทียบ ข้อ 1, 13) เป็นเรื่องโง่เขลาที่จะสะสมทรัพย์สมบัติโดยไม่คำนึงถึงพระเจ้า ดังนั้นพระเยซูกระตุ้นให้พวกสาวกของพระองค์ผู้ได้คำนึงถึงพระเจ้าที่จะยับยั้งจากความเป็นห่วงที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติ “ชีวิต” (คำกรีก *ซูเค่*) ที่ถูกกล่าวถึงเป็นชีวิตทางกายภาพ (หน้าที่ทางร่างกาย) ที่ต้องการเชื้อเพลิง “ร่างกาย” เป็นเปลือกภายนอกที่ต้องการการปกคลุม “อาหาร” และ “เสื้อผ้า” เป็นความจำเป็นต่างๆของชีวิตในปัจจุบัน ดังนั้นพวกสาวกควรปฏิบัติต่อความจำเป็นเหล่านี้ในฐานะเป็นสิ่งรองและไม่กังวลเกี่ยวกับพวกมัน มีอะไรต่อชีวิตมากกว่าสิ่งเหล่านี้ ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้เตือนต่อความโลภเมื่อบุคคลหนึ่งไม่มีทรัพย์สมบัติต่างๆ (ข้อ 15) ตอนนี้พระองค์เตือนต่อความกังวลเหนือสิ่งเหล่านั้นเช่นกัน ความกระวนกระวาย (“ความกังวล”) นั้นโง่เขลาเพราะว่าชีวิตประกอบด้วย “มากกว่า” สิ่งที่บุคคลหนึ่งกินและสวมใส่ (เปรียบเทียบ 4:4)

12:24 ตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับ “อิกา” แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าจัดเตรียมสำหรับสิ่งทรงสร้างของพระองค์ ความหมายโดยนัยก็คือว่าพระเจ้าจะจัดเตรียมสำหรับผู้คน และแม้กระทั่งมากขึ้นสำหรับพวกสาวกของพระองค์ เนื่องจากว่าพวกเขาสำคัญต่อพระองค์ “มากกว่านก” การเลือกอิกาของพระเยซูสำหรับตัวอย่างประกอบของพระองค์ก็โดดเด่น เนื่องจากว่าอิกา

เป็นนกล่าเหยื่อที่ตะกละและไม่สะอาด (ลนต. 11:15) และน่าอับอายสำหรับการไม่เลี้ยงดู ลูกอ่อนของพวกมันเอง กระนั้นพระเจ้าก็ทำให้แน่ใจว่าอีกาลูกอ่อนนั้นกิน พวกนกไม่และไม่สามารถจัดเตรียมเพื่อพวกมันเองได้อย่างที่มนุษย์จัดเตรียมหรือสามารถจัดเตรียมได้ แต่พระเจ้ายังคงจัดเตรียมเพื่อ (“เลี้ยงดู”) พวกมัน อีกครั้งหนึ่งพระเยซูโต้แย้งจากสิ่งทีเล็กกว่า ไปสู่สิ่งที่ใหญ่กว่า (เปรียบเทียบ ข้อ 6-7)

12:25 พระเยซูมีอายุหรือขนาดในความคิดเมื่อพระองค์ทำการเปรียบเทียบนี้ใหม่? บรรดาผู้แปลฉบับ NASB ได้แปลคำกรีก *เพซุส* ว่าเป็น “ศอก” และ *เฮลิกิอา* ว่าเป็น “ช่วงของชีวิต” ที่แปลข้อความของพระเยซูว่าเป็นการเปรียบเทียบที่อธิบายถึงอายุ บรรดาผู้แปลฉบับ NIV แปล *เพซุส* ว่าเป็น “ชั่วโมง” และ *เฮลิกิอา* ว่าเป็น “ชีวิต” การแปลทั้งสองนำเสนอพระเยซู ที่กล่าวถึงการทำให้ชีวิตยืนยาวไม่ใช่ขนาด นี่ก็เป็นที่เข้าใจได้เมื่อพิจารณาถึงข้อ 19-20 เศรษฐีโง่ไม่สามารถขยายชีวิตของเขาได้ อย่างไรก็ตาม *เพซุส* หมายถึง “ศอก” มันเป็นตัววัดของระยะทางแทนที่จะเป็นเวลา บางทีพระเยซูใช้มันในเชิงเปรียบเทียบเพื่อจะอ้างอิงถึงความยาวที่เป็นไปได้ น้อยที่สุดของการเพิ่มขึ้น (เปรียบเทียบ สดค. 39:5) แนวคิดของการต้องการที่จะเพิ่มความสูงของบุคคลหนึ่งประมาณ 18 นิ้วก็น่าหัวเราะถ้าถือตามตัวอักษร ใครก็ตามไม่ค่อยจะต้องการที่จะทำอย่างนั้น แม้ว่าคนส่วนใหญ่อยากที่จะทำให้ชีวิตของพวกเขาเล็กน้อย

ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าความกังวลไม่สามารถทำให้ชีวิตยาวพอๆกับไม่สามารถจัดเตรียมเพื่อชีวิตได้ (ข้อ 24) ความกังวลสามารถลดช่วงชีวิตของบุคคลหนึ่งได้อย่างแท้จริง

12:26 พระเยซูทำการสรุปโดยการโต้แย้งจากสิ่งที่เล็กกว่าไปสู่สิ่งที่ใหญ่กว่าอีกครั้งหนึ่ง ถ้ามันไร้ประโยชน์ที่จะกังวลเกี่ยวกับเรื่องเล็ก ๆ ที่อยู่นอกการควบคุมของเรา มันก็ไร้เขลามากขึ้นที่จะกังวลเกี่ยวกับสิ่งที่ใหญ่กว่าที่อยู่นอกการควบคุมของเราอย่างมาก [732] เรื่องเล็ก ๆ รวมถึงการดำเนินชีวิตที่ยาวนานกว่าและเรื่องที่ใหญ่กว่าต่าง ๆ รวมถึงทั้งหมดของชีวิตและความจำเป็นต่าง ๆ ของมัน

12:27 พระเยซูหันจากสัตววิทยาไปสู่พฤกษศาสตร์เพื่อจะอธิบายต่อไปถึงการไร้ประโยชน์ของการกังวลเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติทางวัตถุ ดอกไม้ (คำกรีก *ครินอน*) ไม่สามารถทำสิ่งใดก็ตามที่จะจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นของพวกมันเองได้ พวกมันจะต้องพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง กระนั้นพระองค์ก็จัดเตรียมเพื่อพวกมันและทำอย่างเลอเลิศมาก พระองค์ให้เครื่องแต่งกายที่มีสง่าราศีแก่ดอกไม้โดยทั่วไปทุก ๆ ดอกมากกว่าที่ “ซาโลมอน” กษัตริย์ที่มีสง่าราศีมากที่สุดสามารถจัดเตรียมเพื่อเขาเองได้ การทำงานและการปั้นด้ายเพื่อจะจัดเตรียมเครื่องแต่ง

กายดูเหมือนจะถูกกล่าวถึง นี่เป็นงานของผู้หญิงในสมัยของพระเยซู ในความตรงกันข้ามกับการจัดเตรียมเพื่อคนหนุ่ม (ข้อ 24) ซึ่งเป็นงานของผู้ชาย ดังนั้นพระเยซูบ่งบอกว่าคำสอนของพระองค์สามารถประยุกต์ใช้กับทั้งสาวกชายและสาวกหญิง

12:28 “หญ้า” เป็นคำศัพท์โดยทั่วไปสำหรับชีวิตพืชทุกประเภท ผู้คนเผาพืชพันธุ์ทั่วไปเพื่อความอบอุ่น กระนั้นพระเจ้าได้ทำให้มันสวยงาม พระเจ้าจะจัดเตรียมเพื่อผู้คนที่มิชีวิตยืนยาวและรับใช้จุดประสงค์ที่สูงกว่าหญ้ามามากเพียงใด

พวกสาวกเป็น “คนแห่งความเชื่ออ่อน” เพราะพวกเขากังวลเกี่ยวกับความจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิตมากกว่าที่จะวางใจพระเจ้าที่จะจัดเตรียมเพื่อพวกเขา

12:29 เป็นที่ชัดเจนว่าผู้คนที่มีความรับผิดชอบที่จะจัดเตรียมเพื่อความจำเป็นต่าง ๆ ของพวกเขาเอง (ปฐมก. 1:29-30; 2 ธส. 3:10) พระเยซูห้ามการกังวลเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ พระองค์ใช้การพูดเกินจริง (คือ การกล่าวเกินจริงเพื่อเห็นแก่ผลกระทบ) เพื่อจะสร้างประเด็นของพระองค์ คำกรีกที่แปลว่า “กังวล” ที่นี่คือ *เมเท โอริคเซสเซ* ซึ่งหมายถึง “ยกขึ้น” หรือ “แขวน” แนวคิดก็เกี่ยวกับบุคคลที่อยู่ในการแขวนหรือ “ขึ้นไปในอากาศ” ด้วยความกังวลเกี่ยวกับความจำเป็นต่าง ๆ ของเขาหรือของเธอ

“การตรึงตรองเล็กน้อยช่วยเราที่จะตระหนักว่าความกังวลมากที่สุดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ก็ไม่สามารถถูกเปลี่ยนแปลงได้ (อดีต) สิ่งต่าง ๆ ที่ไม่สามารถถูกควบคุมได้ (ปัจจุบัน) หรือสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่อาจเกิดขึ้น (อนาคต)” [733]

12:30 เหตุผลที่การกังวลเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้มันผิดก็คือว่ามันเป็นการปฏิบัติของต่างชาติ พระบิดาในสวรรค์ที่มีพระคุณ “รู้” ว่าบรรดาบุตรของพระองค์ “ต้องการสิ่งเหล่านี้” ดังนั้นผู้เชื่อควรฟังพาพระองค์ที่จะจัดเตรียมสิ่งที่จำเป็นให้

“โลกแห่งวัตถุนิยมเป็นเหมือนกลุ่มผู้โดยสารที่กำลังลงบันไดเพื่อให้ได้เก้าอี้ผ้าใบที่ดีที่สุดบนเรือที่กำลังจะจม” [734]

12:31 แทนที่จะแสวงหาทรัพย์สมบัติทางวัตถุ พวกสาวกของพระเยซูควรแสวงหา “แผ่นดิน” ของพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า และสิ่งที่ถาวรต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงกับมัน นี่หมายถึงการเตรียมตนเองเพื่อมันและกลายมาเป็นผู้มีส่วนร่วมที่กระฉับกระเฉงในแผนการของพระเจ้าที่นำไปสู่มัน พระเยซูสัญญาว่าพระเจ้าจะจัดเตรียมการจัดเตรียมทางวัตถุเพื่อบรรดาผู้ที่ทำเช่นนั้น รูปแบบของประโยคกรีกและบริบทบ่งบอกว่าการจัดเตรียมของพระเจ้าขึ้นอยู่กับ การแสวงหาแผ่นดินของพระองค์ของพวกสาวก

นี่เป็นพระสัญญาที่มีเงื่อนไข (เปรียบเทียบ มธ. 6:33) โครงสร้าง *การใช้ประโยชน์ร่วมกัน* ที่มีความสัมพันธ์เล็กน้อยหรือไม่มีเลย บ่งบอกถึงเงื่อนไข “พาราเทกซิส” ตามตัวอักษร คือการวางข้างต่อข้างซึ่งเป็นเครื่องมือทางวรรณกรรมของการตั้งอนุประโยคข้างต่อข้าง โดยปราศจากการบ่งชี้ด้วยคำที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์ที่ประสานกันหรือเป็นส่วนขยาย ระหว่างคำเหล่านั้น ตัวอย่างเช่นที่นี้อย่างเช่นใน 10:28x อนุประโยคแรกมีเงื่อนไขสำหรับการตระหนักถึงสิ่งที่อนุประโยคที่สองมี

อย่างไรก็ตาม เราต้องเข้าใจพระสัญญานี้ในบริบทที่ใหญ่ขึ้นของชีวิตในโลกที่ลึ้มลง เราต้องตระหนักว่าบางครั้งพวกสาวกจมอยู่กับผลของบาปและการทนทุกข์อย่างที่ไม่เป็นสาวกจมอยู่อย่างนั้น แม้ว่าพระเจ้ารู้จักนรกกระเจาบทุก ๆ ตัวที่ตกลงถึงดิน พระองค์ก็อนุญาตให้บางตัวที่จะตก (มธ. 10:29-31) ในทำนองเดียวกัน พระองค์อนุญาตให้สาวกบางคนของพระองค์ที่จะประสบกับการขาดแคลนและที่จะตายก่อนเวลาอันควร

12:32 คำสั่งของพระเยซูที่จะหันความสนใจจากการได้มาของการจัดเตรียมทางวัตถุสู่การแสวงหาความหวังโยของแผ่นดินของพระเจ้าอย่างไม่สงสัยแล้วก็ก่อให้เกิดความไม่สบายใจบางอย่างในพวกสาวกของพระองค์ ในทำนองเดียวกัน ความเป็นปรปักษ์ของพวกฟาริสีและศัตรูอื่น ๆ อย่างไม่สงสัยแล้วก็รบกวนพวกเขา ดังนั้นพระเยซูที่กล่าวในฐานะพระผู้เลี้ยงของ “ฝูงเล็ก ๆ” ที่ซึ่งพระองค์จะจัดเตรียมให้ก็กระตุ้นให้พวกเขาที่จะไม่กลัว พวกเขาสามารถปลดปล่อยการยึดมั่นของพวกเขาในสิ่งที่เป็วัตถุได้ด้วยความแน่ใจเต็มที่ที่ว่าพระพรของแผ่นดินของพระเจ้า และแม้กระทั่งรางวัล จะเป็นของพวกเขาในวันหนึ่ง (เปรียบเทียบ ดนล. 7:27) การอธิบายถึงพระเจ้าในฐานะ “พระบิดา” ที่ให้บางสิ่งแก่พวกเขาก็ผูกกับความคิดก่อนหน้านั้นถึงการได้รับมรดก (ข้อ. 13; เปรียบเทียบ 11:13) พวกสาวกที่สัตย์ซื่อจะได้รับมรดกในที่สุด[735]

12:33 ในแง่ของความหวังนี้ พวกสาวกของพระเยซูต้องประหยัดเงินและดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่าย เพื่อว่าพวกเขาสามารถแสวงหาแผ่นดินของพระเจ้า (“ทรัพย์สมบัติในสวรรค์”) โดยปราศจากความไขว้เขวทางวัตถุนิยมที่ไม่จำเป็นต่าง ๆ โดยการขจัด (“การขาย”) “ทรัพย์สมบัติ” ของพวกเขา ที่แท้พวกเขากำลังเตรียมตัวที่จะได้รับรางวัลของพวกเขา พระเยซูพรรณนาลักษณะนี้ในฐานะการสร้าง “กระเป๋าเงินที่เอาไว้อาคาเอว” ในการคาดหวังถึงการรับบางสิ่งเพื่อจะใส่ไว้ในมัน กล่าวคือ รางวัลนิรันดร์ “กระเป๋าเงินที่เอาไว้อาคาเอว” เช่นนั้นจะไม่ซำรุดในความตรงกันข้ามกับ “กระเป๋าเงินที่เอาไว้อาคาเอว” ที่ถือทรัพย์สมบัติทางวัตถุไว้ยิ่งกว่านั้น “ทรัพย์สมบัติ” ในสวรรค์ของพวกเขาจะปลดปล่อยแทนที่จะเปราะบางต่อการขโมยและการถูกทำลาย (เปรียบเทียบ 1 ปด. 1:3-4)

“ความมีใจกว้างที่ตัวบทนี้เรียกร้องบ่อยครั้งแล้วก็เป็นที่ยกขา เราถูกเรียกให้ขายทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเราอย่างแท้จริงไหม? ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าเราต้องละการถือสิ่งที่เราเรียกว่าเป็นของเราไว้ว่ามันเป็นทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวที่จะถูกกักตุนไว้”[736]

“คำสั่งให้ ‘ขาย’ และ ‘ให้’ (หรือ ‘แจกจ่าย’) ก็ไม่ล้าสมัยหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู เพราะว่าผู้บรรยายพรรณนาถึงชีวิตของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็มในแนวทางที่จะบ่งบอกถึงประเภทที่เจาะจงของความสำเร็จแห่งคำสั่งของพระเยซู . . . การอธิบายของการเรียบเรียงนี้แสดงถึงถ้อยคำ ‘ขาย’ และ ‘แจกจ่าย’ (ซึ่งใช้ *พิบราสโก* และ *คิอาเมอริคโซ* ในกิจการ 2:45 *โพลีโอ* และ *คิอาคิโดมิ* ใน 4:34-35) ซึ่งสอดคล้องกับคำสั่งของพระเยซูในลูกา 12:33 (*โพลีโอ* และ *คิโดมิ*) และ 18:22 (*โพลีโอ* และ *คิอาคิโดมิ*)”[737]

12:34 ในฐานะหลักการ ผู้คนก็คิดถึงและโหยหา “ที่” ที่ “ทรัพย์สินสมบัติ” ของพวกเขาอยู่คือไม่ว่าในโลกหรือในสวรรค์ การลงทุนในสวรรค์คือความรักใคร่ (“ใจ”) ของบุคคลหนึ่งในเส้นทางนั้น แต่ถ้าความร่ำรวยอยู่ในโลก เขาหรือเธอจะคิดถึงเกี่ยวกับสิ่งชั่วครวรมากขึ้น

พระเยซูต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะเป็นอิสระจากความกังวลที่ไม่จำเป็นขณะที่พวกเขาเผชิญหน้ากับการต่อต้านและการข่มเหงสำหรับความเชื่อของพวกเขา ที่จะขจัดมันจากพวกเขา พระองค์ก็ย้ำเตือนพวกเขาก่อนว่าชีวิตประกอบด้วยสิ่งที่เป็นมากกว่าทรัพย์สินสมบัติทางวัตถุ (ข้อ 22-24) ประการที่สอง พระองค์บอกพวกเขาว่าความกังวลนั้นโง่เขลาเพราะว่ามันไม่สามารถกระทบการเปลี่ยนแปลงทางวัตถุ (ข้อ 25-28) ประการที่สาม พระองค์สังเกตว่าความกังวลแสดงถึงลักษณะของต่างชาติ (ข้อ 29-31) จากนั้น พระองค์หนุนใจของพวกเขาด้วยคำสั่งที่จะไม่กลัวกล่าวคือ พระเจ้าจะให้แผ่นดินของพระเจ้าแก่พวกเขา (ข้อ 32) สุดท้าย พระองค์กระตุ้นให้พวกเขาที่จะขายทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาจากโลกไปยังสวรรค์ สิ่งนี้จะให้สันติสุขทันทีแก่พวกเขาเช่นเดียวกับรางวัลในที่สุด (ข้อ 33-34)

4. การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ 12:35-48

การสอนสาวกของพระเยซูดำเนินไปโดยปราศจากการหยุดพัก อย่างไรก็ตาม หัวข้อเปลี่ยนจากการหยุดที่จะกังวลเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติทางวัตถุสู่การพร้อมสำหรับการเสด็จมาของบุตรมนุษย์ ความเป็นอิสระจากความกังวลสามารถนำไปสู่ความเกียจคร้านได้ พระเยซูไม่ต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะเกียจคร้านแต่ที่จะเตรียมพวกเขาเองเพื่อการกลับมาของพระองค์ พระองค์สอนสิ่งนี้ด้วยคำอุปมาสองเรื่อง คำสอนนี้เป็นตัวบ่งชี้แรกในลูกาที่ว่าพระเยซูจะละพวกสาวกของพระองค์ไปและจากนั้นจะเสด็จมายังพวกเขาในภายหลัง

ความสำคัญของความพร้อม 12:35-40

พระเยซูพรรณนาถึงพวกสาวกของพระองค์ในฐานะคนใช้ที่รอคอยการกลับมาของนายของพวกเขาอย่างคาดหวัง (เปรียบเทียบ มก. 13:33-37) พระองค์สัญญาให้รางวัลแก่พวกเขาที่ไกลโพ้นการเงินธนาคารสำหรับความสัตย์ซื่อของพวกเขา คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารี 10 คนก็คล้ายกับคำอุปมานี้ในคำสอนของมัทธิว (เปรียบเทียบ มธ. 25:1-13)

การหวนใจของพระเยซู 12:35

คำว่า “ทรัพย์สินสมบัติ” ปรากฏ ณ การเริ่มต้นและตอนปลายของคำสอนก่อนหน้าและบ่งบอกถึงหัวข้อของมัทธิว (ข้อ 21, 34) ในทำนองเดียวกัน คำว่า “พร้อม” ทำหน้าที่อย่างเดียวกันในส่วนนี้ (ข้อ 35, 40) พวกสาวกจะต้องพร้อมสำหรับการรับใช้และพร้อมที่จะขับไล่ความมืดทั้งในอนาคตและในปัจจุบัน

คำอุปมาเรื่องบรรดาบ่าวที่สัตย์ซื่อ 12:36-38

12:36 ในคำอุปมานี้ นายกลับมา จาก งานสมรส บางทีพระเยซูได้มีงานเลี้ยงสมรสในสวรรค์ของพระเยซูกับเจ้าสาวของพระองค์ซึ่งก็คือคริสตจักรที่ถูกกล่าวถึง (เปรียบเทียบ วว. 4-5) งานเลี้ยงสมรสในสวรรค์จะนำหน้าการเสด็จมายังโลกครั้งที่สองของพระองค์ (วว. 19) พระเยซูไม่ได้อ้างอิงถึงงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ในข้อ 36 เพราะว่ามันจะ ตามหลัง การเสด็จมาครั้งที่สอง พวกสาวกที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ก็อยู่ในโลกและพระเยซูกำลังเสด็จมาจากสวรรค์ ดังนั้นคำอุปมานี้เป็นการประยุกต์ใช้โดยตรงมากที่สุดกับพวกสาวกที่มีชีวิตอยู่ในโลกระหว่างความลำบากใหญ่ มันสอนอีกว่าพวกสาวกที่เป็นคริสเตียนจะต้องพร้อมสำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ณ การรับขึ้นไป พระองค์อาจได้เสด็จกลับมาทันทีที่เจ็ดปีหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ดังนั้นพวกสาวกที่ได้ยินพระองค์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ในครั้งแรกก็ต้องพร้อมเช่นกัน

“ความตื่นตัวประเภทที่พระเยซูแนะนำก็ไม่ใช่ว่าเป็นที่เข้าใจอย่างดีที่สุดในฐานะชุดของกิจกรรมต่างๆ แต่เป็นสภาพของความคิดและจิตใจ พวกสาวกจะต้องเป็นผู้คนประเภทที่ตื่นตัวอยู่เสมอ”[\[738\]](#)

12:37-38 พระพรที่พระเยซูสัญญาก็คือว่า “นาย” ผู้นั้นจะ “คาดเอาไว้” (รับใช้) พวกบ่าวของเขา “และปรนนิบัติพวกเขา” นี้คิดไม่ถึงในโลกของพระเยซู (เปรียบเทียบ ยน. 13:3-8) อย่างไรก็ตาม พระเยซูบังคับใช้ความแน่นอนของมันด้วยการยืนยันที่หนักแน่นซึ่งลูกาไม่ได้บันทึกว่าพระองค์ใช้ตั้งแต่ 4:24 งานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ ในโลก ณ การเริ่มต้นของยุคพันปีที่ถูกกล่าวถึงที่นี่อย่างชัดเจน (ข้อ 37-38)

“ความสำเร็จในยุคสุดท้ายและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการแบ่งปันในการปกครองของพระเจ้าถูกพรรณนาอย่างซ้ำ ๆ ในแง่ของมืออาหารการเลี้ยงฉลองในลูกา การเชื่อมโยงนี้ต้องถูกพิจารณาเมื่อตีความจากมืออาหารและการอ้างอิงต่าง ๆ ถึงมืออาหารในอนาคตในพระกิตติคุณซึ่งมีที่อันโดดเด่นอย่างพิเศษในการบันทึกของลูกาเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซู” [739]

พระเมสสิยาห์จะปรนนิบัติประชากรของพระองค์ต่อไประหว่างแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ แต่พระองค์จะให้เกียรติผู้สัจย์ชื่อ (“ป่าวเหล่านั้น... ที่ตื่นตัว”) โดยเฉพาะ เวลา “สองยาม” ก็ตั้งแต่ 21 นาฬิกาจนถึงเที่ยงคืนและ “สามยาม” ก็ตั้งแต่เที่ยงคืนจนถึงตี 3 โดยการคำนวณของชาวยิว ระยะเวลานี้เป็นตัวแทนของโลกในปัจจุบันในฐานะเป็นที่ (และเวลา) แห่งความมืดที่ซึ่งสาวกมีแนวโน้มที่จะหลับแทนที่จะเป็นพยาน [740]

ความสำคัญของการเฝ้าระวัง 12:39-40

12:39 พระเยซูเลือกตัวอย่างประกอบอีกตัวอย่างหนึ่งของความสำคัญของการเตรียมพร้อม พระองค์เปรียบเทียบการเสด็จกลับมาของพระองค์กับการมาของ “ขโมย” ในตัวอย่างประกอบนี้ ประเด็นก็คือว่าบรรดาผู้ที่พระองค์จะเยี่ยม นั้นจะไม่ “คาดหวัง” ถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ (ข้อ 40) ตัวอย่างประกอบนี้ให้คำเตือนในขณะที่ตัวอย่างประกอบก่อนหน้านี้จัดเตรียมการหนุนใจ ตัวอย่างประกอบก่อนหน้านี้แนะนำเสนอความเป็นไปได้ของการล่าช้า ในขณะที่ตัวอย่างประกอบนี้แสดงถึงการมาถึงทันทีและไม่ได้คาดหวังไว้ [741]

12:40 พระเยซูสรุปโดยการประยุกต์ใช้ตัวอย่างประกอบต่าง ๆ โดยการใช้อ้างอิงเรียก “บุตรมนุษย์” พระองค์อาจได้บ่งบอกว่าการเสด็จมาของบุตรมนุษย์ที่ดาเนียลได้ทำนายไว้ก็ถูกกล่าวถึง (ดนล. 7:13-14) คำพยากรณ์นั้นกล่าวถึงการเสด็จมาด้วยพระสิริของพระองค์เพื่อจะปกครอง ในที่อื่นนั้นพระเยซูกล่าวว่าพระองค์ไม่รู้เวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ (มธ. 24:36) อย่างไรก็ตาม มันจะไม่ได้ถูกคาดหวังไว้เพราะว่าวันและเวลาที่แน่นอนก็ไม่เป็นที่รู้จักและการเสด็จกลับมาของพระองค์จะทำให้หลายคนประหลาดใจ (เปรียบเทียบ มธ. 24:36, 42, 44; 25:13; มก. 13:32-33, 35)

ความสำคัญของความสัจย์ชื่อ 12:41-48

ความสัจย์ชื่อเช่นกันที่สำคัญสำหรับพวกสาวกในแง่ของการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า นอกเหนือจากความพร้อม

คำถามของเปโตร 12:41

เปโตรถามคำถามที่ชัดเจน ท่านต้องการที่จะรู้ว่าพระเยซูกำลังมุ่งเป้าการเตือนของพระองค์ที่จะ “พร้อม” ไปยังพวกสาวกท่านนั้นหรือไม่ หรือยังพวกสาวกรวมกับฝูงชนที่ปรากฏตัวและฟัง (ข้อ 1)

คำอุปมาเรื่องบ่าวสองคน 12:42-48 (เปรียบเทียบ มธ. 24:45-51)

12:42 พระเยซูตอบคำถามของเปโตรด้วยหนึ่งในคำถามของพระองค์ คำตอบต่อคำถามของพระเยซูจะให้คำตอบแก่เปโตรต่อคำถามของท่านเอง เป็นที่ชัดเจนว่า “พ่อบ้านที่สัตย์ซื่อและฉลาด” พรรณนาถึงสาวก คำถามของพระเยซูสอนอีกว่าพระองค์จะให้สิทธิอำนาจแก่พ่อบ้านที่สัตย์ซื่อเหนือบ่าวคนอื่น ๆ ของพระองค์ในอนาคต (คือ แผ่นดินสวรรค์) เป็นที่ชัดเจนว่า คำว่า “ให้การปันส่วนของพวกเขาแก่พวกเขา ณ เวลาที่เหมาะสม” หมายถึงว่าพวกสาวกที่สัตย์ซื่อหรือพวกพ่อบ้านที่จงรักภักดีจะได้รับตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจเหนือพวกบ่าวด้วยกันโดยพระคริสต์ในแผ่นดินยุคพันปี (เปรียบเทียบ 22:30; มธ. 19:28) มันปกติในสมัยของพระเยซูสำหรับบ่าวบางคนที่จะมีสิทธิอำนาจเหนือบ่าวคนอื่น ๆ ภายในครัวเรือน (เปรียบเทียบ มธ. 18:21-35) พระเยซูกล่าวถึง *พวกผู้นำ* ของพวกบ่าวของพระองค์

12:43-44 พวกสาวกที่น่าผู้ซึ่งปรนนิบัติพวกบ่าวด้วยกันขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาระหว่างการขาดหายไปของพระองค์ก็สามารถเชื่อใจในการรับความรับผิดชอบที่ใหญ่ขึ้นได้ (“ดูแลทรัพย์สินทั้งหมดของท่าน”) หลังจาก “การเสด็จกลับมาของพระองค์” สาวกที่สัตย์ซื่อเหล่านี้จะกลายมาเป็นผู้บริหารจัดการใหญ่แผ่นดินสวรรค์ (เปรียบเทียบ ดนล. 7:27) สิทธิอำนาจในแผ่นดินสวรรค์ก็ถูกกล่าวถึง

12:45-46 อย่างไรก็ตาม สาวกที่ยืมเท้าผู้ไม่นับถือคำเตือนของพระเยซูที่จะพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์และผู้ไม่สัตย์ซื่อ ทำการละเมิด เอาตนเองเป็นศูนย์กลางและหมกมุ่นในตนเองจะจบลง “กับบรรดาผู้ไม่เชื่อ”^[742]

“หนึ่งในวันที่อันตรายที่สุดในชีวิตของมนุษย์คือเมื่อเขาค้นพบคำว่า “พຽນนี้”
^[743]

การพิพากษา ณ การเริ่มต้นแห่งแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่ตามหลังการเสด็จมาครั้งที่สองทันทีที่ถูกกล่าวถึง (มธ. 25:31-46) เนื่องจากว่า “พวกสาวก” เหล่านี้พินาศอย่างเป็นนิตย พวกเขาคงต้องสัมพันธ์กับพวกผู้นำทางศาสนาแห่งสมัยของพวกเขาคือเป็นผู้ไม่เชื่อจุดจบที่น่ากลัวของพวกเขานั้นเหมาะสมเนื่องจากว่าพวกเขาได้มีสิทธิพิเศษและความ

รับผิดชอบ ที่ยิ่งใหญ่แต่ได้ล้มเหลวในหน้าที่ของพวกเขา (ได้เป็นผู้สร้างและผู้ไม่เชื่อ ตั้งแต่เริ่มต้นมาตลอด)

12:47-48 พระเยซูอธิบายถึงมาตรฐานที่ซึ่งพระองค์จะใช้พิพากษาว่าที่ไม่สัตย์ซื่อเหล่านี้ (เปรียบเทียบ มธ. 10:15; 11:22, 24; รม. 1:20-2:16; ฮบ. 10:28-29) ขอบเขตแห่งความรู้ของพวกเขาถึงความประสงค์ของนายของพวกเขาจะกระทบการลงโทษของพวกเขา (เปรียบเทียบ กดว. 15:30; ฉธบ. 17:12; สดค. 19:13)

“ภาษาชี้แนะถึงระดับของการลงโทษ” [744]

สิทธิพิเศษเพิ่มความรับผิดชอบ (เปรียบเทียบ 11:29-32; รม. 2:12-13; ยก. 3:1) ข้อเท็จจริงนี้ไม่ควรกีดกันพวกสาวกจากการค้นพบน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่ควรกระตุ้นให้พวกเขาที่จะรักษาไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อของพวกเขาขณะที่พวกเขาเพิ่มพูนในความรู้ บ่าวทั้งหมดของพระเจ้ามีความรับผิดชอบที่จะรู้จัก “พระทัย” ของเจ้านายของพวกเขาอย่างเต็มที่ อย่างที่พวกเขาสามารถรู้ได้ เนื่องจากว่าพวกเขาเป็นบ่าวของพระองค์ และที่จะ *ทำมัน*

“ความหวังใยในการตัดเดือนพวกผู้นำของคริสตจักรก็ปรากฏในการอภิปรายอำลาของพระเยซู อีกด้วยในคืนก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (22:24-38) และในการกล่าวอำลาของเปาโลแก่พวกผู้ปกครองชาวเอเฟซัส (กจ. 20:18-35) พระคัมภีร์ตอนเหล่านี้อ้างอิงถึงการละเมิดที่หลากหลายเกี่ยวกับตำแหน่งโดยพวกผู้นำของคริสตจักร” [745]

5. ความทุกข์ยากที่กำลังมา 12:49-59

คำสอนของพระเยซูในโอกาสเดียวกันก็ดำเนินต่อไป ถัดไปพระองค์อธิบายว่าพวกสาวกของพระองค์อาจคาดหวังถึงระหว่างเวลาแห่งการข่มเหงที่รุนแรง นี่คือเหตุผลที่พระองค์กำชับพวกเขาที่จะสัตย์ซื่อ (ข้อ 41-48)

“ในลูกา 12:49-14:24 พระเยซูกำลังเรียกร้องให้ผู้ฟังของพระองค์ที่จะสังเกตถึงธรรมชาติของเวลานี้ เวลาเมื่อพระเจ้ากำลังสร้างความแตกแยกท่ามกลางผู้คน เวลาเมื่อผู้คนควรสามารถที่จะเห็นสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำผ่านทางพระเยซู และเวลาเมื่ออิสราเอลควรที่จะตอบสนองก่อนที่จะมีความสามารถระดับชาติสำหรับการปฏิเสธผู้ส่งสารของพระเจ้า” [746]

การแตกแยกเกี่ยวกับพระเยซู 12:49-53 (เปรียบเทียบ มธ. 10:34-36)

พระเยซูกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกสาวกของพระองค์เป็นหลัก (เปรียบเทียบ ข้อ 41-42)

12:49-50 ในแง่ของบริบทนั้น การอ้างอิงของพระเยซูถึง “ไฟ” ต้องเป็นสัญลักษณ์ของ การพิพากษา เป็นหลักแทนที่จะเป็นการชำระให้บริสุทธิ์ ซึ่งเป็นความหมายโดยทั่วไปอีกอย่างหนึ่งของมัน ในพระคัมภีร์ อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าไฟเป็นของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ [747] พระเยซูเพิ่งได้กล่าวถึงการพิพากษาพวกสาวกที่ไม่สัตย์ซื่อ (คือ เสแสร้ง ไม่เชื่อ) (ข้อ 45-48) ตอนนี้พระองค์อธิบายว่าหนึ่งในจุดประสงค์ของการเสด็จมาเป็นมนุษย์ของพระองค์คือที่จะนำการพิพากษามายังโลก (เปรียบเทียบกับ 3:16) บางทีพระเยซูปรารถนาว่าด้านนี้แห่งพันธกิจของพระองค์ได้เกิดขึ้นแล้ว เพราะว่ามันจะส่งผลต่อการชำระประชากรของพระองค์ให้บริสุทธิ์และนำเข้ามาในแผ่นดินสวรรค์

อย่างไรก็ตาม ก่อนพันธกิจการพิพากษาของพระเยซูสามารถเริ่มต้นได้ พระเยซูเองจะต้องได้รับการพิพากษาซึ่งพระองค์พรรณาน่าว่าเป็น “บัพติศมา” มันคงได้ท่วมทับพระองค์แต่อย่างชั่วคราวเท่านั้น พระองค์จะขึ้นมาจากมันในฐานะเป็นบุคคลที่ประสบกับบัพติศมาในน้ำขึ้นจากน้ำ การคาดการณ์ถึงบัพติศมาของพระองค์ (คือ กางเขน) ได้ทำให้พระองค์เป็นทุกข์ เพราะว่ามันเกี่ยวข้องกับการแบกรับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีสำหรับมนุษยชาติ

“สิ่งที่พระเยซูคาดการณ์ไว้ที่นี่ไม่ใช่แค่ชะตาหรืออุบัติเหตุ แต่เป็นจุดหมายที่พระเจ้าได้กำหนดให้พระองค์ที่จะบรรลุ”[748]

ยอห์นเขียนว่าพระเจ้าได้ส่งพระบุตรเข้ามาในโลกไม่ใช่เพื่อจะพิพากษาโลก (ยน. 3:17) พระองค์หมายถึงการเสด็จครั้งแรกของพระองค์ เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ตอนนั้นพระองค์จะดำเนินการการพิพากษา

12:51-53 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูหมายถึงว่าพระองค์ไม่ได้ เพียงแค่ เสด็จมาเพื่อจะนำ (“ให้”) “สันติสุขมายังโลก” แต่ “การแตกแยก” อีกด้วย พันธกิจในโลกของพระเยซูเริ่มต้นการแตกแยกนี้ตั้งแต่เวลาที่พระเยซูปรากฏตัวที่จะเทศนาต่อสาธารณะ แม้กระทั่งครัวเรือนทั้งหลายซึ่งเป็นหน่วยทางสังคมที่แน่นแฟ้นที่สุดก็เริ่มต้นที่จะประสบกับการแตกแยก ความแตกต่างมากมายเกี่ยวกับความคิดเห็นที่ทำให้ผู้คนแตกแยกก็ถูกก่อให้เกิดโดยความเชื่อถือส่วนตัวของพวกเขาเกี่ยวกับตัวบุคคลและการทำงานของพระเยซู สถานการณ์นี้จะดำเนินต่อไป ไม่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวใดที่จะหลีกเลี่ยงหนีความเป็นไปได้ของการแตกแยก นี้ (มีคา. 7:6) สถานการณ์นี้ก่อให้เกิดวิกฤตสำหรับอนาคต อย่างตามลำดับเวลานั้น การแตกแยกในความลำบากใหญ่จะนำหน้าสันติสุขในยุคพันปี

“เนื่องจากว่าการแยกออกจากครอบครัวเป็นหัวข้อที่ถูกกล่าวซ้ำอีกหัวข้อหนึ่งในคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นสาวก (ดู 9:57-62; 11:27-28; 14:26; 18:28-30) การผนวกของ 12:51-53

ช่วยทำให้ลูกา 12 เป็นการอภิปรายที่ครอบคลุมในหัวข้อหลักต่าง ๆ ของคำสอนของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์”[749]

การแยกแยกเพื่อพระเยซู 12:54-59

อีกครั้งหนึ่งพระเยซูจดจ่อคำสอนของพระองค์ไปที่ฝูงชน (เปรียบเทียบ ข้อ 13) พระองค์กระตุ้นให้ผู้คนที่จะหยั่งรู้ความสำคัญของเวลาในปัจจุบัน สิ่งนี้สำคัญเมื่อพิจารณาถึงการพิพากษาที่กำลังมาและการแยกแยะในปัจจุบันของความคิดเห็นเกี่ยวกับพระองค์เอง ลูกาไม่ได้บ่งชี้ถึงการเชื่อมโยงตามลำดับเวลาระหว่างส่วนนี้และส่วนก่อนหน้าแม้ว่านั่นอาจมีการเชื่อมโยงหนึ่ง ท่านอาจได้สอดใส่คำสอนนี้ที่นี้เนื่องจากการเชื่อมโยงทางเหตุผลของมันกับสิ่งที่มาก่อน ที่จริง พระเยซูเรียกร้องให้ผู้คนที่เข้าร่วมในกลุ่มสาวกที่สัตย์ซื่อของพระองค์ก่อนที่จะสายเกินไป

12:54-55 เมฆฝนเคลื่อนตัวเข้ามาจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปทางทิศตะวันตกและโดยปกติจะ บ่งบอกถึงฝนตกปรอย ๆ ลมใต้มักพัดพาอากาศร้อนกว่าปกติจากทะเลทรายไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ คู่มืออธิบายเล่มหนึ่งอธิบายเรื่องนี้ไว้ว่า: “เดาหลอมของอากาศในทะเลทราย (ซึ่งปกติในปลายฤดูใบไม้ผลิ) ที่สามารถเพิ่มอุณหภูมิได้ถึงสามสิบองศาในหนึ่งชั่วโมง”[750]

12:56 ผู้คนสามารถทำนายสภาพอากาศในอนาคตได้จากเครื่องหมายต่างๆในปัจจุบัน แต่พวกเขาไม่สามารถเห็นว่าเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เชื่อมโยงกับพันธกิจของพระเยซูบ่งชี้ถึงการมาถึงของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ มธ. 16:2-3) เวลาในปัจจุบันเป็นเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงและวิกฤต โดยการเรียกพวกผู้ฟังของพระองค์ว่า “คนหน้าซื่อใจคด” พระเยซูที่กำลังกล่าวว่าการไร้ความสามารถที่กล่าวยอมรับของพวกเขาที่จะตระหนักถึงการปรากฏของพระเมสสิยาห์ก็ไม่จริงใจ มันไม่ใช่ที่ว่าพวกเขาไม่สามารถเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่ที่ว่าพวกเขาไม่ต้องการที่จะเห็นมันทั้ง ๆ ที่มีหลักฐาน

“พวกเขาเข้าใจลมของโลก แต่ไม่ได้เข้าใจลมของพระเจ้า พวกเขาสามารถหยั่งรู้ท้องฟ้าได้ แต่ไม่สามารถหยั่งรู้สวรรค์ได้”[751]

12:57-59 พระเยซูกระตุ้นให้พวกผู้ฟังของพระองค์ที่จะมาสู่การตัดสินใจก่อนที่จะสายเกินไป (เปรียบเทียบ มธ. 5:25-26) พวกเขาต้อง “ตัดสินใจ” ที่ “ถูกต้อง” และเชื่อในพระเยซู ก่อนที่พระเจ้าพิพากษาพวกเขาและประณามพวกเขาสำหรับความไม่เชื่อของพวกเขา พระเยซูย้ำเตือนพวกเขาถึงปัญญาของการยุติการโต้เถียงกับซึ่งกันและกัน ก่อนที่พวกเขาไปยังศาล และผู้พิพากษาทำการตัดสินใจเพื่อพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 คร. 6:1-11) ผลลัพธ์ของการไม่ยุติเนื่องจากศาลอาจเป็นการลงโทษและการคุมขังในคุกของลูกหนี้ชาวโรมัน

ที่ซึ่งพวกเขาไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีไปจากอย่างง่ายดาย ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าพวกเขา
ไม่เชื่อในฝูงชนต้องทำให้สิ่งต่าง ๆ ถูกต้องกับปฏิบัติหรือ “ผู้ต่อต้าน” (พระเยซู) ของพวกเขา
ก่อนที่ “ผู้พิพากษา” (พระเจ้า) ส่งพวกเขาไปยัง “คุก” (นรก)!

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูนำเสนอบุคคลในตัวอย่างประกอบว่าหลีกเลี่ยงหนีจากคุกโดยการใช้นี้
ของเขานั้นก็ไม่ได้หมายถึงว่าผู้คนสามารถหลีกเลี่ยงหนีจากนรกได้โดยการจ่ายสำหรับทุกสิ่ง
ด้วยพวกเขาเอง การตีความที่เจ้านำบุคคลหนึ่งที่จะจ่ายเงินแก่คริสตจักรเพื่อทำให้
เพื่อนของเขาหรือของเธอและหรือญาติๆ ออกจากนรก (สถานที่วิญญูณรับโทษทัณฑ์ก่อน
ขึ้นสวรรค์) ในที่อื่น ๆ นั้นพระเยซูสอนว่านรกเป็นสถานที่แห่งการทรมานนิรันดร์ที่ซึ่ง
บุคคลหนึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงหนีไปได้ (คนล. 12:2; มธ. 25:46; ยน. 5:29; กจ. 24:15) บางที
ชายที่ถูกจำคุกในตัวอย่างประกอบของพระเยซูไม่ได้รับการลงโทษนิรันดร์เพราะว่ามัน
เป็นคุกในโลกที่บุคคลหนึ่งสามารถจ่ายหนี้ของเขาเพื่อจะถูกปล่อยได้ ความคล้ายกัน
ต่าง ๆ ระหว่างการพิพากษาของพระเจ้าและการพิพากษาของมนุษย์ที่พระเยซูบรรยาย
ไว้ในตัวอย่างประกอบของพระองค์ก็ไม่ถูกต้องแม่นยำ

6. การเรียกสู่การกลับใจใหม่ 13:1-9

ข้อคิดเห็นอีกประการหนึ่งโดยบางคนในฝูงชนได้นำพระเยซูที่จะให้คำสอนเพิ่มเติมที่พระองค์อธิบายด้วย
คำอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง แนวคิดที่เชื่อมโยงกับสิ่งที่มาก่อนคือการพิพากษา

ความจำเป็นสำหรับการกลับใจใหม่ 13:1-5

13:1 ลูกาเชื่อมโยงเหตุการณ์นี้อย่างตามลำดับเวลากับเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขา
ผู้ส่งสารจากเยรูซาเล็มเพิ่งได้มาถึงพร้อมกับข่าวเกี่ยวกับการกระทำของปีลาต นี่เป็นพลัง
ที่ไม่ปกติของคำกริยากรีก *อะพังเกลโล่* ที่แปลว่า “รายงาน” หรือ “บอกกล่าว” “ชาวกาลิ-
ลี” บางคนได้อยู่ในเยรูซาเล็มก็ถวาย “เครื่องบูชา” ที่พระวิหาร นี่คงได้เกิดขึ้น ณ เทศกาล
ปัสกาเนื่องจากว่า ณ เวลานั้นของปีเท่านั้นที่ผู้ไม่ใช่ปุโรหิตถวายเครื่องบูชา [752] ปีลาต
ผู้ปกครองชาวโรมันแห่งแคว้นยูเดียอาจได้ฆ่าพวกเขาข้างแท่นบูชาในบริเวณพระวิหาร
อย่างไรก็ตาม ภาพพจน์ที่ลูกาใช้เพื่อจะบรรยายถึงการกระทำของปีลาตก็อนุญาต
การตีความที่ค่อนข้างหละหลวมกว่า ไม่มีการอ้างอิงตามพระคัมภีร์ถึงเหตุการณ์นี้
ที่มีอยู่อย่างปัจจุบัน[753]

13:2-3 พวกเขาหลายคนในสมัยของพระเยซูเชื่อว่าหายนะหรืออุบัติเหตุเหล่านั้นเป็นผลลัพธ์โดยตรงจากบาป
ส่วนตัวบางอย่าง (เปรียบเทียบ ยน. 9:1-3) ดังนั้นพวกเขาสรุปว่าชาวกาลิลีที่ได้พินาศไป

ต้องได้เป็น “คนบาป” *หนา* (หรือ *ใหญ่กว่า*) พวกเขาตั้งมูมมอมนั้นบนทฤษฎีที่ผิดของการแก้แค้นของพระเจ้า (เปรียบเทียบ โยบ 4:7; 8:20; 22:4-5) พระเยซูปฏิเสธทฤษฎีนี้และมองว่าการตายของชาวกาลิลีนั้นเป็นผลลัพธ์ของบาปโดยทั่วไป พระเยซูเน้นถึงความผิดพลาดของมูมมอของพวกเขาโดยการใส่คำว่า “ไม่” (คำกรีก *อูคีอี*) ไว้ก่อนในประโยคเพื่อการเน้น (เปรียบเทียบ ข้อ 4) จากนั้นพระองค์ทำการสรุป *ทุก ๆ คน* จำเป็นต้อง “กลับใจใหม่” เพราะว่าทุก ๆ คนเป็นคนบาป บาปทั้งหมดนำมาซึ่งการพิพากษา และ “ทุกคน” ที่ไม่กลับใจใหม่ “จะพินาศ”

13:4-5 พระเยซูสนับสนุนประเด็นของพระองค์โดยการอ้างความหายนะเมื่อไม่นานนี้ที่ชัดเจนอีกอย่างหนึ่งและการปฏิเสธมูมมอโดยทั่วไปเกี่ยวกับการพิพากษาอีกครั้งหนึ่ง สระสิโลอัมตั้งอยู่ในเขตทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ ยน. 9:7, 11).^[754] คำกรีก *ออฟีไฟเลทาย* (“ผู้กระทำผิด” หรือ “ผิดมากขึ้น”) หมายถึง ลูกหนี้ พวกยิวใช้คำนี้เป็นคำพ้องสำหรับคนบาป (เปรียบเทียบ มธ. 6:12; 18:24) พระเยซูยืนยันว่า ผู้คนที่ประสบกับความหายนะก็ *ไม่จำเป็น* ที่จะเป็นคนบาป (“ผู้กระทำผิด”) ที่ *แย่กว่า* ผู้คนที่ไม่ได้ทำ สำคัญกว่านั้นคือ “ทุก” คน “จะ” เผชิญกับการพิพากษาของพระเจ้า “นอกจาก” ว่าพวกเขา “กลับใจใหม่”

คำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อที่ไร้ผล 13:6-9

คำอุปมานี้อธิบายถึงความจำเป็นสำหรับการกลับใจใหม่ แต่มันดึงความสนใจไปที่พระคุณของพระเจ้าในการอนุญาตเวลาสำหรับการกลับใจใหม่อีกด้วย คำอุปมานี้ไม่ควรถูกทำให้สับสนกับเหตุการณ์ที่ซึ่งพระเยซูสาปต้นมะเดื่อ (มธ. 21:19; มก. 11:13-14) หรือคำอุปมาที่สั้นกว่าที่พระองค์เล่าเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ (มธ. 24:32)

13:6-7 คำอุปมานี้โดยรวมก็คล้ายกับอิสยาห์ 5:1-7 อย่างมาก แม้ว่าที่นั่นต้นไม้มันที่ถูกกล่าวถึงคือต้นองุ่น ต้นมะเดื่อเป็นสัญลักษณ์อันเป็นที่นิยมอีกอย่างหนึ่งถึงอิสราเอล (เปรียบเทียบ ฮชย. 9:10; ยรม. 8:13; 24:1-8; มีคา. 7:1) โดยการอ้างอิงถึง “ต้นมะเดื่อ” และ “สวนองุ่น” ด้วยกันนั้น พระเยซูไม่ได้ละความสงสัยไว้เลยว่าพระองค์กำลังกล่าวถึงอิสราเอล อย่างไรก็ตาม นักตีความบางคนเชื่อว่าพระองค์กำลังกล่าวถึงบุคคลต่าง ๆ ^[755] พระเจ้าคาดหวังที่จะพบ *ผลของการกลับใจใหม่* ในอิสราเอล แต่ไม่พบเลยอย่างแท้จริง พระองค์ไม่ได้พบผลในมันเป็นเวลานาน ดังนั้นพระองค์วางแผนที่จะพิพากษามันเพราะว่ามันไม่ได้บรรลุจุดประสงค์ของมัน

“ต้นมะเดื่อมักได้รับเวลาที่จะออกผลดีเนื่องจากโครงสร้างรากของมันซับซ้อน และต้องใช้เวลาในการพัฒนา สามปีคงพอสำหรับต้นไม้นั้นที่จะออกผลบ้าง”

[756]

13:8-9 พระเจ้าทรงมีพระคุณต่ออิสราเอลและให้เวลามากขึ้นแก่พวกเขาที่จะออกผล ความหมายโดยนัย ดูเหมือนจะเป็นว่าอิสราเอลอยู่ในระยะพระคุณนี้ระหว่างพันธกิจของพระเยซู พันธกิจของพระองค์ได้กระตุ้นชนชาตินั้นและใส่องค์ประกอบต่าง ๆ เข้าไปที่ควรได้ส่งผลต่อผล การตอบสนองของอิสราเอลต่อพระองค์จะกำหนดชะตาระดับประเทศของพวกเขา ดังนั้น การกลับใจใหม่นั้นสำคัญอย่างทันที เนื่องจากว่าระยะพระคุณก่อนข้างสั้น พระเจ้ากำลังให้โอกาสสุดท้ายแก่อิสราเอลที่จะบรรลุจุดประสงค์ของพวกเขาโดยการยอมรับพระเมสสิยาห์ ในฐานะเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา

“คำถามที่คั่นหามาที่สุดซึ่งเราสามารถถามได้คือ ‘คุณถูกใช้เป็นอะไรในโลกนี้?’” [757]

บางทีเปาโลมีคำอุปมานี้ในความคิดเมื่อท่านเปรียบเทียบอิสราเอลกับต้นมะกอกเทศและเปิดเผยชะตาของอิสราเอลต่อไป (รม. 11:17-24)

7. **หมายเหตุเกี่ยวกับความสามารถของพระเยซูที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง**

13:10-17

มีการเชื่อมโยงทางหัวข้อมากมายที่ผูกส่วนนี้กับสิ่งที่เพิ่งมาก่อน และที่แสดงถึงบทบาทของมันในการพัฒนาของข้อโต้แย้งของลูกา พระเยซูเพิ่งได้เรียกให้ชนชาตินี้สู่การกลับใจใหม่ (ข้อ 3, 5) ตอนนี้พระองค์แสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงเป็นไปได้ด้วยอำนาจของพระองค์ พระองค์ได้พรรณนาถึงอิสราเอลที่ต้องมีผล (ข้อ 6-8) ตอนนี้พระองค์อธิบายถึงอำนาจที่ฟื้นฟูของพระองค์ พระองค์ได้เรียกให้ผู้คนที่จะเชื่อในพระองค์ (12:54-59) ตอนนี้พระองค์ให้หมายสำคัญแก่พวกเขาว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระองค์ได้เรียกฝูงชนว่า “พวกหน้าซื่อใจคด” เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะตอบสนองต่อหลักฐานที่ชัดเจนที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา (12:56) ตอนนี้พระองค์เรียกพวกเขาว่า “พวกหน้าซื่อใจคด” อีกเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะกระทำเพื่อบรรเทาการทนทุกข์ในวันสะบาโต (ข้อ 15)

“ในขณะที่ใน 4:31-8:40 ดูเหมือนจะมีความแตกต่างที่ชัดเจนระหว่างฝูงชนซึ่งเป็นที่ยื่นชอบต่อพระเยซูและพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีผู้ซึ่งไม่เป็นที่ชื่นชอบ พระเยซูก็เริ่มต้นที่จะให้คำเตือนที่รุนแรงต่อฝูงชนในลูกา 11-13 และขณะที่พระเยซูเข้าใกล้เยรูซาเล็ม ท่าทีของฝูงชนก็แทบไม่แตกต่างจากท่าทีของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีผู้ปฏิเสธคำสอนของพระเยซู

ในเรื่องความร่ำรวย (16:14) คิดว่าการป่าวประกาศว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ก็สมควรต่อการว่ากล่าวและการบ่น เมื่อพระเยซูสัมพันธ์กับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป”[758]

“ในสองชุดของหน่วยที่ถูกจัดไว้ในสิ่งเปรียบเทียบที่ติดต่อกัน (13:10-35; 14:1-35) ลูกาก็สำรวจเรื่องชุดของการพลิกกลับและการกลับกันที่เหมือนขัดกันซึ่งเชื่อมโยงกับการสำแดงถึงแผ่นดินของพระเจ้า...”[759]

13:10-11 วลีกรีก *คาย อิดู* (“และคูเถิด” ในฉบับแปล NASB และไม่ได้แปลในฉบับแปล NIV) บ่งบอกว่าพระเยซูอาจได้ตระหนักทันทีถึงผู้หญิงขณะที่พระองค์กล่าว [760] อย่างเช่นเคย ลูกาบันทึกขอบเขตและช่วงเวลาของความทุกข์เพื่อจะที่จะทำให้ความยิ่งใหญ่ของการรักษาของพระองค์นั้นเด่นชัด เป็นที่ชัดเจนว่ามีส่วนในการทนทุกข์ของผู้หญิงคนนั้น นี่หมายถึงว่าการรักษาของพระเยซูเกี่ยวข้องกับการพิชิตอำนาจที่เหนือธรรมชาติเช่นเดียวกับธรรมชาติ

“มีข้อผิดพลาดสองข้อที่เท่ากันและตรงกันข้ามที่มนุษย์ชาติของเราอดหัวเราะไม่ได้เกี่ยวกับพวกผี ข้อที่หนึ่งคือที่จะไม่เชื่อในความมีอยู่ของพวกมัน อีกข้อหนึ่งคือที่จะเชื่อและที่จะรู้สึกถึงความสนใจที่มากเกินไปและล่อแหลมในพวกมัน พวกมันเองก็พึงพอใจอย่างเท่าเทียมโดยข้อผิดพลาดทั้งสองข้อและให้ร่องรอยชั้ นักวัดถุณิยมหรือนักวิทยาศาสตร์ด้วยความยินดีอย่างเดียวกัน” [761]

สภาพทางกายภาพของหญิงนั้นก็คล้ายกับสภาพฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล (เปรียบเทียบ 4:18-19) เธออาจได้มี *สพอนคูลิติส แอนคูโลพอยเอทิกา* คือ การหลอมรวมของกระดูกกระดูกสันหลัง (กระดูกสันหลัง) หรือ *สโคลิโอซิส ฮุสเทอริกา* คือ อัมพาตที่เกิดจากโรคประสาท หรือสภาพอื่น ๆ บางอย่าง [762]

13:12-13 บางทีพระเยซู “เรียก” ผู้หญิงนั้น “มา” ยังพระองค์เอง แทนที่จะไปหาเธอ เพื่อว่าทุก ๆ คนที่ปรากฏตัวจะเห็นสิ่งที่พระองค์จะทำ อีกครั้งหนึ่งพระเยซูรักษาผู้หญิงด้วยถ้อยคำ การสัมผัสของพระองค์สื่อสารถึงความเมตตาสงสารและเชื่อมโยงสาเหตุกับผลลัพธ์โดยการเห็น การหายโรคของเธอก็ทันทีและเธอเริ่มต้น “ยกย่องพระเจ้า” ซึ่งเป็นแหล่งแห่งพระพรของเธอ (เปรียบเทียบ 2:20; 5:25-26; 7:16; 17:15; 18:43; 23:47; กจ. 3:8-9) ดังนั้นเธอตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นเครื่องมือแห่งพระพร ของพระเจ้า

13:14 อย่างเช่นก่อนหน้านั้น การงานของพระเยซูพิสูจน์ถึงอีกโอกาสหนึ่งที่แย้งกันและถูกเตรียมไว้สำหรับพระองค์ที่จะสอน นายธรรมศาลาแสดงถึงความสนใจต่อการถือรักษาวันสะบาโตมากกว่าการทนทุกข์ของมนุษย์ (เปรียบเทียบ ความขัดแย้งเกี่ยวกับวันสะบาโตก่อนหน้า

นั้นในกาลิลี [มธ. 12:9-13] และในเยรูซาเล็ม [ยน. 5:16]) แทนที่จะสรรเสริญพระเจ้ากับหญิงนั้น เขาก็วิจารณ์เธอและพระเยซูโดยทางอ้อม บางทีเขารู้สึกปลอดภัยในการกล่าวต่อผู้คนมากกว่าต่อพระเยซู คำแนะนำของเขามีสื่อผู้คนที่มาชุมนุมเท่ากับการป้องกันไม่ให้พวกเขาเข้ามาในแผ่นดินของพระเจ้า (11:52).[763]

13:15-16 พระเยซูเรียกพวกยิวที่ไม่เชื่อว่า “พวกหน้าซื่อใจคด” คนหน้าซื่อใจคดคือใครคนหนึ่งที่ไม่ว่าสร้างที่จะเป็นสิ่งที่เขาไม่ได้เป็น (อย่างเช่นที่นี่) หรือปิดบังสิ่งที่เขาเป็นอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ 12:1-2) ผู้ไม่เชื่อเหล่านี้เป็นพวกหน้าซื่อใจคดเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เข้าใจจุดประสงค์ของพระเจ้าหรือความหมายของพระคัมภีร์ แม้ว่าพวกเขากล่าวยอมรับและคังนั้นความเลื่อมใสของพวกเขาก็เป็นการสร้าง[764] ดังนั้นพระเยซูโต้แย้งจากสิ่งที่เล็กกว่าไปสู่สิ่งที่ใหญ่กว่าอีกครั้งหนึ่ง บุคคลหนึ่งก็สำคัญกว่าตัวอย่างมาก (เปรียบเทียบ 14:5)

พวกยิวถือว่าผู้หญิงสำคัญน้อยกว่าผู้ชาย พระเยซูถือว่าเธอเป็น “บุตรสาวของอับราฮัม” ซึ่งเป็นชื่อเรียกที่ได้รับการยกย่องอย่างมากซึ่งบรรยายถึงวงศ์พันธุ์ที่เป็นหญิงของบรรพบุรุษที่ได้รับการนับถือ บางทีพวกยิวได้ปฏิเสธหญิงนั้นเกี่ยวกับชื่อเรียกนี้ซึ่งสรุปว่าความทุกข์ของเธอก็เนื่องจากบาปที่เธอได้ทำ (เปรียบเทียบ ข้อ 2-5) เป็นไปได้ว่า “บุตรสาวของอับราฮัม” หมายถึงเธอเป็นบุตรสาวฝ่ายวิญญาณของอับราฮัม ว่าเธอมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดอย่างที่อับราฮัมมี [765] พระเยซูทำให้หญิงนั้นเป็นไทจากนาย (“ซาตาน”) ที่แปลกของเธอผู้ได้ “ผูกมัด” เธอ “ไว้ถึง 18 ปี” ความเมตตาสงสารของพระเยซูปฏิเสธที่จะอนุญาตให้เธอที่จะทนทุกข์อีกหนึ่งวัน เนื่องจากว่าวันสะบาโตเป็นวันแห่งการนมัสการและการยินดี มันก็เหมาะสมที่ว่าพระเยซูรักษาเธอในวันนั้น

“ถ้าพระเยซูได้เลื่อนการรักษาหญิงคนนี้ไปจนกระทั่งวันรุ่งขึ้น ก็ไม่มีใครอาจได้วิจารณ์พระองค์ได้ แต่พระเยซูยืนยันว่าการทนทุกข์ต้องไม่ถูกอนุญาตให้ดำเนินต่อไปจนกระทั่งวันรุ่งขึ้นถ้ามันสามารถได้รับการช่วยเหลือในวันนี้ได้” [766]

“ในฐานะเป็นผลลัพธ์แห่งคำสั่งของพระเยซู ใช้นั้น ‘ปลดปล่อยเธอ’ ในขณะที่คำกริยา *แอฟฟิเอเคน* (‘ปลดปล่อย’) ถูกแบ่งปันกับการบันทึกที่คล้ายกัน ในลูกา นั้นมันก็ถูกใส่ไว้ในบริบทที่มันมีพลังเต็มของการปลดปล่อยจากการคุมขังที่กดขี่และบรรยายถึง ‘การปลดปล่อย’ (*แอฟฟิซิน*) สำหรับเชลย’ ซึ่งพระเยซูกล่าวถึงใน 4:18” [767]

13:17 การกระทำของพระเยซูก่อให้เกิดการกระทำสองอย่าง พวกผู้ต่อต้านของพระองค์รู้สึก “อับอาย” เพราะอย่างชัดเจนแล้วพระเยซูมีอำนาจและความเมตตาสงสารของพระเจ้า แต่พวกเขาได้วิจารณ์พระองค์มาตลอด (เปรียบเทียบ อสย. 45:16) “ฝูงชนทั้งหมดชื่นชมยินดี” เพราะว่าพวกเขาชื่นชมพระเยซูที่ใช้อำนาจของพระองค์สำหรับสวัสดิภาพของผู้คน โดยไม่คำนึงถึงการต่อต้านของพวกผู้นำที่หน้าซื่อใจคดของพวกเขา (เปรียบเทียบ อพย. 34:10)

การอัศจรรย์นี้เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูและความสัตย์จริงแห่งการประเมินของพระองค์ถึงสภาพฝ่ายวิญญาณของอิสราเอลและพวกผู้นำของพวกเขา

ถึงนี้สรุปส่วนของลูกาเกี่ยวกับเนื้อหาที่บันทึกคำสอนของพระเยซูที่มีต่อพวกสาวกของพระองค์ในแง่ของการถูกปฏิเสธของพระองค์ (12:1-13:17) การเคลื่อนที่โดยทั่วไปของคำสอนของพระเยซูมาจากบทเรียนต่างๆ เกี่ยวกับการเป็นสาวกส่วนตัว และความรับผิดชอบของพวกสาวกไปสู่บทเรียนต่างๆ เกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์ที่กำลังมา

จ. คำสั่งสอนเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า 13:18-14:35

ส่วนที่ใหญ่กว่าของพระกิตติคุณนี้ที่บันทึกพันธกิจของพระเยซูบนเส้นทางไปยังเยรูซาเล็ม และกางเขนก็ดำเนินต่อไปกับคำสอนมากขึ้นเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า คำอุปมาทั้งหลายเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าที่เริ่มต้นส่วนนี้ (ข้อ 18-21) ก็แนะนำส่วนนี้ ความแตกต่างในคำสอนของพระเยซูในส่วนปัจจุบันนี้เป็นเรื่องราวของการเน้นแทนที่จะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน ความละเอียดอ่อนของความแตกต่างนี้ก็เป็นสิ่งที่สังเกตได้จนนักอรรถาธิบายแตกต่างเกี่ยวกับจุดที่พวกเขาเชื่อว่าส่วนต่าง ๆ แบ่งออก การอบรมการเป็นสาวกของพระเยซูก็ดำเนินต่อไปในส่วนนี้อีกด้วย

1. คำอุปมาเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า 13:18-21

การเชื่อมโยงกับสิ่งที่มาก่อน ที่คำว่า “ดังนั้น” ของลูกาบ่งบอกบางทีเป็นการตอบสนองของฝูงชน (ข้อ 17) เนื่องจากว่าฝูงชนได้ตอบสนองต่อพระเยซูในเชิงบวก พระองค์ก็สอนพวกเขาเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่กำลังมา ข้อคิดเห็นก่อนหน้าของพระองค์เกี่ยวกับการพิพากษาที่กำลังมาทำให้คำสอนนี้เหมาะสม

คำอุปมาเหล่านี้ปรากฏในมัทธิวและมาระโกในบริบทที่แตกต่างกัน ดังนั้นลูกาอาจได้รายงานคำสอนอย่างเดียวกันของพระเยซูที่ตั้งอยู่บนโอกาสที่แตกต่างกันหรือท่านอาจได้ย้ายคำสอนของพระเยซูในโอกาสที่มัทธิวและมาระโกรายงานไปยังที่นี้ในพระกิตติคุณของท่าน ทางเลือกแต่ก่อนดูเหมือนเหมาะสมกว่า

คำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด 13:18-19 (เปรียบเทียบ มธ. 13:31-32; มก. 4:30-32)

“แผ่นดินของพระเจ้า” มักเป็นแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่พันธสัญญาเดิมได้ทำนายไว้ มันจะเป็นแผ่นดินในโลกที่ซึ่งพระเมสสิยาห์จะปกครองเหนือเป็นเวลา 1,000 ปี (ว. 20:4-6) มันคล้ายกับ “เมล็ดมัสตาร์ด” ในแง่ที่ว่ามันมีการเริ่มต้นเล็กน้อยระหว่างการประกาศของพระเยซู แต่มันจะเติบโตไปเป็นสิ่งที่ใหญ่อย่างมาก ในที่สุดมันจะล้อมรอบทั้งโลกและมนุษยชาติทั้งหมดไว้ (สดด 2; คนล. 2:44; และข้ออื่น ๆ) ลูกาไม่ได้อ้างอิงถึงการเริ่มต้นเล็กน้อยของมัน แต่รูปแบบสุดท้ายที่ใหญ่ของมันเท่านั้น

“พวกยิวมีสุภาษิตว่า ‘เล็กเหมือนเมล็ดมัสตาร์ด’”[\[768\]](#)

การอ้างอิงถึง “นก” ที่ทำรัง “อาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น” อาจเป็นแค่รายละเอียดที่ไม่สำคัญ อย่างไรก็ตาม บางทีมันเป็นการพาดพิงถึง “ต้นไม้” ในความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ที่ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่านกเป็นตัวแทนของประเทศที่เป็นต่างชาติทั้งหลายที่ได้รับประโยชน์จากต้นไม้ (อาณาจักร คนล. 4:7-23) พระคัมภีร์เดิมหลายตอนใช้ต้นไม้ที่มีนกที่รวมกลุ่มกันยังกิ่งก้านของมันเพื่อจะอธิบายถึงอาณาจักรที่ผู้คนรับรู้ว่ายิ่งใหญ่ (ฉด. 9:15; สดด. 104:12-13; อสค. 17:22-24; 31:3-14)

ประเด็นของคำอุปมาคือรูปแบบที่ใหญ่ที่สุดท้ายของแผ่นดินของพระเจ้า ในบริบทนี้ บางทีลูกาต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะเชื่อมโยงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู ซึ่งสำแดงออกในการรักษาหญิงนั้น (ข้อ 10-17) กับอำนาจที่ส่งผลต่อการเติบโตที่ไม่ธรรมดาของต้นไม้ที่ไปสู่แผ่นดินของพระเจ้าทั่วโลก แผ่นดินของพระเจ้าจะมาด้วยการกระทำที่ดูเหมือนไม่สำคัญเช่นการรักษาผู้หญิงที่เจ็บป่วยผู้ดำเนินชีวิตในสวนเกินของสังคม [\[769\]](#)

คำอุปมาเรื่องเชื้อขนมที่ถูกซ่อนไว้ในอาหาร 13:20-21 (เปรียบเทียบ มธ. 13:33)

บทนำที่คล้ายกันของคำอุปมาของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 18) บ่งบอกถึงประเด็นที่คล้ายกัน แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ให้คำอุปมาที่แตกต่างกันก็บ่งชี้ถึงการเน้นที่แตกต่างเล็กน้อย เป็นที่ชัดเจนว่าแนวคิดการเติบโตแบบแทรกซึมก็ปรากฏในคำอุปมาทั้งสองเรื่อง แต่คำอุปมาเรื่องที่สองเน้นถึงธรรมชาติที่ซ่อนไว้ในของอำนาจ (ศักยภาพ) ที่เปลี่ยนแปลงมากกว่าคำอุปมาแรกเน้น แนวคิดของการเติบโตที่ลึกลับก็ยกออกไปอีกด้วย แผ่นดินของพระเจ้าจะกระจายทั่วมนุษยชาติที่มองไม่เห็นแต่มีพลัง

“บางทีมันมีคุณค่าในการสังเกตอีกด้วยว่าเชื้อขนมทำการจากภายใน มันไม่สามารถเปลี่ยนแปลงผสมได้ขณะที่มันอยู่ข้างนอก แต่มันสำคัญอีกด้วยที่ว่าพลังที่จะเปลี่ยนมาจากภายนอก คือเปลี่ยนแปลงไม่เปลี่ยนตัวมันเอง”[\[770\]](#)

“เป็นงานของคริสต์ศาสนาที่จะสร้างคนใหม่ไม่ใช่สิ่งใหม่ และเมื่อคนใหม่ถูกสร้าง แน่แน่นอนว่าโลกใหม่จะติดตาม นี่คือเหตุนี้คริสตจักรเป็นสถาบันที่สำคัญที่สุดในโลกเพราะว่าคริสตจักรเป็นโรงงานที่ที่ มนุษย์ ถูกผลิต”[\[771\]](#)

นักตีความบางคนเชื่อว่า “รูปแบบลึกลับของแผ่นดินของพระเจ้า” (คือ โลกคริสต์ศาสนา ตามตัวอักษรคือ แผ่นดินของพระคริสต์) ถูกกล่าวถึงในคำอุปมาเหล่านี้ไม่ใช่แผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่จะมาถึง สิ่งนี้ดูเหมือนถูกต้องเหมาะสมเนื่องจากว่าคำอุปมาสองเรื่องปรากฏในฐานะส่วนหนึ่งของคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับ “ความลึกลับ” แห่งแผ่นดินของพระเจ้าในมัทธิว 13 อีกด้วย นักตีความเหล่านี้เห็นการเติบโตของแผ่นดินของพระเจ้าในการพัฒนาของคริสตจักรที่ *กล่าวยอมรับ* ตลอดประวัติศาสตร์ ก่อนการเสด็จมาครั้งที่สอง และเชื่อมั่นเป็น *ความชั่วร้าย* กระจายอย่างเพิ่มพูนตลอดประวัติศาสตร์ระหว่างเวลานั้น (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 4; 2 ทธ. 4).^[772] ข้าพเจ้าชอบการตีความนี้

2. ทางเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า 13:22-30

อีกคำถามหนึ่งนำไปสู่คำสอนนี้ การเชื่อมโยงทางหัวข้อกับถ้อยคำของพระเยซูที่บ่งบอกถึงการเริ่มต้นเล็กน้อยของแผ่นดินของพระเจ้า (ข้อ 19, 21) ควรชัดเจน อย่างเช่นในที่อื่น ๆ ลูกาบันทึกพระเยซูที่สอนบทเรียนต่าง ๆ และใช้ตัวอย่างประกอบและการแสดงออกซึ่งผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่น ๆ บันทึกพระองค์ที่ใช้ในบริบทอื่น ๆ การกล่าวซ้ำของพระเยซูก็เป็นที่น่าสนใจได้เมื่อพิจารณาถึงพันธกิจที่เดินทางไปในที่ต่าง ๆ ของพระองค์และทักษะที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ในฐานะอาจารย์

13:22 ลูกาใช้ข้อความสรุปทางภูมิศาสตร์ที่คล้ายกันในกิจการของอัครทูตเช่นกันเพื่อจะบ่งชี้ถึงการแบ่งแยกต่าง ๆ ในการบันทึกของท่าน (เช่น 12:25; 14:27-28; 16:4; และข้ออื่น ๆ) การแบ่งแยกเหล่านั้นให้ความรู้สึกถึงการเคลื่อนที่และความคืบหน้าในเนื้อหาที่เป็นการสอน โดยเนื้อแท้ การเคลื่อนที่โดยทั่วไปของพระเยซูก็ไปยัง “เยรูซาเล็ม” และกางเขนแม้ว่าพระองค์ดูเหมือนจะได้ดำเนินการต่อไปโดยปราศจากการเร่งรีบและพร้อมกับการหยุดพักมากมายสำหรับการสอน เป้าหมายคือลักษณะที่สำคัญไม่ใช่วิธีที่พระเยซูจะไปถึงมัน พระองค์ให้คำสอนดังต่อไปนี้บนเส้นทาง

13:23 ลูกาไม่ได้ระบุถึงผู้ถามผู้อาจได้เป็นสาวกหรือสมาชิกของฝูงชนที่พบทั่วไป เป็นที่ชัดเจนว่าผู้ถามนั้นต้องการที่จะรู้ว่าเขาหรือเธอถูกต้องในการสรุปหรือไม่จากคำสอนแต่ก่อนของพระเยซู (เช่น มก. 10:23-26) ว่าผู้คน “เล็กน้อย” เท่านั้นจะประสบกับความรอด สำหรับพวกเขาและบางทีสำหรับผู้ถามนั้น ความรอดหมายถึงการเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า เช่นเดียวกับการเข้าไปในสวรรค์ อุตลักษณ์ของผู้คนผู้ซึ่งพระเยซูตอบสนองต่อก็ไม่เจาะจงและไม่สำคัญ

13:24 พระเยซูไม่ได้ตอบคำถามนั้นโดยตรง แทนที่จะให้คำตอบที่ไม่เป็นส่วนตัว พระองค์ก็อธิบายถึงวิธีที่บุคคลหนึ่งสามารถเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้ “ประตูที่คับแคบ” พรรณนาถึงทางเข้าอันไม่เป็นที่นิยมและลำบาก (เปรียบเทียบ มธ. 7:13) พระเยซูหมายถึงประตูว่าเป็น

ทาง ที่พระองค์สอน ในความตรงข้ามกับทางอันเป็นที่นิยมมากกว่าซึ่งพวกผู้นำทางศาสนา สอน การเพียรพยายาม อ้างอิงถึงการเชื่อพระเยซูโดยไม่คำนึงถึงความลำบากภายในของ การเชื่อและการต่อต้านของคนอื่น ๆ (เปรียบเทียบ ยน. 10:9) คน “จำนวนมาก” จะ “แสวงหาที่จะเข้าไปใน” แผ่นดินของพระเจ้าผ่านทางอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ประตูคับแคบแต่จะไม่สามารถเข้าไปได้ นักเขียนคนหนึ่งโต้แย้งว่าการเพียรพยายามที่ถูกต้องกล่าวถึงเกี่ยวข้องกับ การจำนนต่อความเป็นเจ้านายของพระคริสต์ [773] แต่การจำนนต่อความเป็นเจ้านายของ พระคริสต์ก็ไม่ใช่งานใจสำหรับการเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า ความเชื่อในพระเยซู เท่านั้นเป็น

13:25 การเปิดเผยที่ว่าในไม่ช้าพระเจ้าจะปิดประตูที่คับแคบแห่งโอกาสที่จะเข้าไปในสวรรค์และ แผ่นดินของพระเจ้าควรได้กระตุ้นให้ผู้ฟังของพระเยซูที่จะไม่ล่าช้าในการเชื่อในพระองค์ ในแง่หนึ่ง ใครก็ตามสามารถเชื่อได้ตราบเท่าที่เขาหรือเธอมีชีวิตอยู่ ในอีกแง่หนึ่ง มัน ยุ่งยากมากขึ้นที่จะเชื่อเมื่อบุคคลหนึ่งผัดวันประกันพรุ่งและเมื่อบุคคลหนึ่ง แก่ตัวขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงตัวอย่างประกอบของพระเยซูเกี่ยวกับงานเลี้ยงที่ตามมา มันเป็นไปได้มากขึ้นที่ว่าพระองค์กำลังคิดถึงการเริ่มต้นของแผ่นดินของพระเจ้า เมื่อ แผ่นดินของพระเจ้าเริ่มต้น มันจะเป็นไปไม่ได้สำหรับผู้ไม่เชื่อที่จะเปลี่ยนใจและได้รับความรอด ดังนั้นเมื่อพิจารณาถึงการจวนเจียนของแผ่นดินของพระเจ้า เมื่อพระเยซูกล่าว คำเตือนนี้ ผู้ฟังของพระองค์จำเป็นต้องเชื่อโดยปราศจากการล่าช้า

13:26-27 เมื่อแผ่นดินของพระเจ้าเริ่มต้น ไม่มีคำอุทธรณ์ใด ๆ โดยอาศัยเพียงมิตรภาพหรือความคุ้นเคย กับพระเยซูเท่านั้นที่จะเป็นประโยชน์ พระเยซูได้หยิบยื่นมิตรภาพแก่ผู้ฟังของพระองค์ และได้สอนพวกเขาถึงทางแห่งความรอด แต่พวกเขาได้ปฏิเสธการนำเสนอของพระองค์ ในมัทธีว พระเยซูระบุอย่างชัดเจนถึงบุคคลที่จะปิดประตูว่าเป็นพระองค์เอง (เปรียบเทียบ มธ. 7:22-23) ยิ่งกว่านั้นพระองค์จะเป็นบุคคลที่จะละทิ้งและป่าวประกาศการปฏิเสธ ในทางศาลแก่ผู้ไม่เชื่อสำหรับการขาดความชอบธรรมของพวกเขา (เปรียบเทียบ สดค. 6:8)

13:28-29 วลี “การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน” ในที่อื่น ๆ อธิบายถึงการลงโทษนิรันดร์ในนรก (มธ. 8:12; 13:42, 50; 22:13; 24:51; 25:30). [774] ไม่มีเหตุผลที่จะสรุปว่ามันหมายถึงสิ่งอื่นที่นี้ “การ ร้องไห้” แสดงถึงความเสียใจ (เปรียบเทียบ 6:25; กจ. 20:37; ยก. 4:9; 5:1) และ “การขบ เขี้ยว” หรือ การเคี้ยว “ฟัน” พรรณนาถึงความโกรธและความเกลียด (เปรียบเทียบ โยบ 16:10; สดค. 35:16; 37:12; 112:10; พลค. 2:16; มธ. 8:12; 13:42, 50; 22:13; 24:51; 25:30;

กจ. 7:54).^[775] ความรู้สึกเหล่านี้จะเกิดขึ้นในผู้คนที่อยู่นอกแผ่นดินของพระเจ้าขณะที่พวกเขา มองคนอื่น ๆ ที่อยู่ภายในมัน

การพิพากษา ณ การเริ่มต้นของแผ่นดินของพระเจ้าถูกกล่าวถึง เป็นที่ชัดเจนว่าพระเจ้าจะทำให้บรรพชนในพระคัมภีร์เดิมที่ตายไปนั้นเป็นขึ้นสู่ชีวิตในตอนนั้นเพื่อจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า (อสย. 26:19; ดนล. 12:2)

พระคัมภีร์เดิมเปิดเผยว่าพวกต่างชาติจะเข้าร่วมในงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์อีกด้วย ซึ่งจะเริ่มต้นการปกครองในโลกของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ อสย. 25:6-7; 60; 62:2-9; 65:13-14; อสค. 34:12-14; 39:17-20) ผู้คนที่มาจากสี่ทิศจะเป็นพวกต่างชาติมากกว่าพวกยิวผู้อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์เป็นหลัก พระเยซูกล่าวว่าคนยิวมากมายจะไม่เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 8:10-12) อย่างไม่สงสัยแล้วผู้ฟังหลายคนของพระเยซูได้เชื่อในสายเลือดยิวและมรดกของพวกเขาที่จะทำให้พวกเขาเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า ดังนั้นถ้อยคำของพระเยซูคงได้ทำให้พวกเขาตกใจ

13:30 ผู้คนที่เป็นคน “สุดท้าย” ในบริบทนี้บางที่อ้างอิงถึงพวกต่างชาติผู้ซึ่งพวกยิวถือว่าเป็นไปได้ น้อยที่สุดที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ มธ. 19:30; 20:16; มก. 10:31) ผู้ที่เป็น “คนแรก” เป็นพวกยิว พวกเขาถือว่าพวกเขาเองเหนือกว่าพวกต่างชาติในหลายทาง ยิ่งกว่านั้นพวกเขาเป็นเป้าหมายแรกและสำคัญที่สุดของพันธกิจของพระเยซู

3. การเลื่อนแผ่นดินของพระเจ้าออกไปของพระเยซู 13:31-35

ข้อคิดเห็นอีกอย่างหนึ่งกระตุ้นคำสอนแห่งธรรมชาติที่คล้ายกัน หัวข้อที่ดำเนินต่อไปคือแผ่นดินของพระเมสสิยาห์

13:31 เหตุการณ์นี้ตามหลังเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นตามลำดับเวลา ดังนั้นมันเป็นไปได้ที่ถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับพวกยิวที่ไม่เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าและพวกต่างชาติที่เข้าไปนั้นได้เป็นเหตุให้พวกฟาริสีที่จะเกี่ยวพันของพวกเขาด้วยความโกรธต่อพระองค์ การนำเสนอของลูกาถึงพวกฟาริสีก็เป็นปรบภัยมาตลอดอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นมันมีเหตุผลที่จะทักท้วงเอาว่าคำแนะนำของพวกเขามีแรงจูงใจที่ซ่อนเร้น พวกเขาอาจได้ต้องการที่จะทำให้พระเยซูตกใจกลัวไปสู่การล่าถอยแทนที่จะดำเนินต่อไปยังเยรูซาเล็มที่ที่เฮโรดรอคอยพระองค์ หรือบางที่เฮโรดกำลังใช้พวกฟาริสีที่จะส่งต่อการคุกคามเกี่ยวกับความตายไปยังพระเยซู

“เฮโรด” แอนทิปาสต้องการที่ “จะฆ่า” พระเยซูอย่างแท้จริงไหม? เขาพยายามที่จะพบพระเยซูเรื่อยไป (9:9) และสุดท้ายแล้วเมื่อเขาได้พบ เขาก็ดีใจอย่างมากสำหรับโอกาสนั้น

ซึ่งหวังว่าพระเยซูจะทำการอัศจรรย์ (23:8) อย่างไรก็ตาม เขาดำเนินการที่จะเยาะเย้ยพระเยซูต่อไปและที่จะปฏิบัติต่อพระองค์ด้วยการดูถูก (23:11) ดูเหมือนว่าพวกฟาริสีกล่าวความเป็นศัตรูของเฮโรดเกินไป ณ ตอนนี เฮโรดปกครองเพอเรียที่ที่พระเยซูอยู่ และเฮโรดได้ฆ่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาในเพอเรีย พวกฟาริสีกำลังบ่งบอกว่าพระเยซูอาจประสบกับชะตาอย่างเดียวกันที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาประสบถ้าพระองค์ยังคงอยู่ในเพอเรีย คำเตือนของพวกเขาต้องการทดลองสำหรับพระเยซูที่จะไปจากน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์ที่มีต่อพระองค์ แต่พระองค์ไม่ยอมต่อมัน

13:32-33 การตอบของพระเยซูต่อพวกฟาริสีแสดงให้เห็นว่าพระองค์ถือว่าพวกเขาเป็นผู้ส่งสารของเฮโรด พวกเขาเป็นปฏิปักษ์ต่อพระองค์อย่างที่เขาอ้างว่าเฮโรดเป็น แน่นนอนว่า “หมาจิ้งจอก” เป็นสัตว์ที่อันตรายเชิงสุภายิตที่ทำลายและค้นหาของจากกองขยะ (เปรียบเทียบ พชม. 2:15; พค. 5:17-18; อสค. 13:4; 1 เอโนค 89:10, 42-49, 55) พระเยซูดำเนินในความสว่างแต่หมาจิ้งจอกออกดำในความมืด ในสมัยของพระเยซู หมาจิ้งจอกเป็นสัตว์ที่ไม่สำคัญอีกด้วย (เปรียบเทียบ นหม. 4:3; พชม. 2:15) พระเยซูมองเฮโรดอย่างคล้ายๆกัน แม้ว่าหมาจิ้งจอกเจ้าเล่ห์อีกด้วย (หลอกลวง หลบเลี่ยง) ก็ไม่มีหลักฐานในลูกาที่ว่าเฮโรดได้กระทำในแนวทางนี้ ดังนั้นบางทีนี่ไม่ใช่คุณลักษณะที่พระเยซูกล่าวหาเขา

พระเยซูอธิบายว่าพระองค์จะไม่หนีไปจาก “เยรูซาเล็ม” แต่จะเคลื่อนที่ไปยังมันต่อไป และทำการรับใช้อย่างเช่นปกติขณะที่พระองค์ดำเนินไป พระองค์จะไปถึงเยรูซาเล็มในสามวัน นี่คงได้เป็นการอ้างอิงถึงสามวันตามตัวอักษรในกรณีที่มีนปรากฏว่าอ้างอิงถึงการเยี่ยมชมเยรูซาเล็มครั้งที่สองของพระองค์แทนที่จะเป็นการเยี่ยมชมครั้งสุดท้ายและครั้งที่สามของพระองค์ [776] นี้ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้เมื่อพิจารณาถึงข้อความของพระเยซูเกี่ยวกับการเยี่ยมชมเยรูซาเล็มในข้อ 35 บางทีนี่เป็นการแสดงออกทางสำนวนที่บ่งชี้ถึงระยะเวลาที่ค่อนข้างสั้นและจำกัด (เปรียบเทียบ ฮชย. 6:2). [777] ในกรณีนี้ สามวันจะอ้างอิงถึงเวลาแห่งโอกาสในปัจจุบัน ซึ่งไปสู่จุดสูงสุดในตอนปลายของโอกาสนั้น [778]

พระเยซูกล่าวถึงเมืองนั้นที่เป็น “เป้าหมาย” ของพระองค์ เพราะว่ามันจะอยู่ในเยรูซาเล็ม นั่นที่พระองค์จะไปถึงเป้าหมายแห่งพันธกิจของพระองค์กล่าวคือ การทนทุกข์ของพระองค์ พระองค์ยอมรับว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์ที่นั่น พระองค์ถือว่าการสิ้นพระชนม์ “นอก” เยรูซาเล็มนั้นไม่สอดคล้องกันและไม่เข้ากันกับธรรมเนียมเกี่ยวกับพวกผู้เผยพระวจนะที่ได้ตายไปภายในเมืองนั้น ณ เจ็อมมือของพวกยิว (1 พกษ. 18:4, 13; 19:10; ยรม. 26:20-23; นหม. 9:26; เปรียบเทียบ กจ. 7:52) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้

หมายถึงว่าผู้เผยพระวจนะ “ทั้งหมด” ได้ตายไปในเยรูซาเล็ม พระองค์หมายถึงว่าเนื่องจากเยรูซาเล็มได้ฆ่าผู้เผยพระวจนะมากมาย มันก็เหมาะสมสำหรับพระองค์ที่จะสิ้นพระชนม์ที่นั่นเช่นกัน

13:34-35 การอ้างอิงสองครั้งถึงเมืองนี้ “เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม” ที่ตามมาอย่างที่มีนัยสำคัญกับชื่อของเมืองนั้น ๓ ตอนปลายของข้อ 33 ก็ดึงดูดความสนใจไปยังมัน มันเป็นเมืองแห่งจุดหมายและเป้าหมายที่น่าเวทนาและไม่ตอบสนองต่อความรักของพระองค์ การคร่ำครวญของพระเยซูในการพูดกับตัวเองนั้นก็ทำให้ระลึกถึงการคร่ำครวญของเยเรมีย์ถึงการถูกทำลายของเยรูซาเล็มโดยพวกบาบิโลน (เปรียบเทียบ ยรม. 12:7; 22:5; พคค.) เมืองนี้กำลังมุ่งหน้าไปสู่ชะตาที่คล้ายกันภายใต้พวกโรมันสำหรับการปฏิเสธพระเยซู “นิเวศ” ถูกละไว้ให้ *ว่างเปล่า* บางที่เป็นพระวิหาร (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 9:7-8) แม้ว่าสิ่งนี้อาจเป็นการอ้างอิงถึงประเทศโดยรวม เมืองหรือราชวงศ์ของดาวิด (เปรียบเทียบ ยรม. 22:1-8)

“การคาดหวังที่ยิ่งใหญ่ในเรื่องราวการบังเกิดสำหรับการไถ่ของอิสราเอลและเยรูซาเล็มไม่ได้รับการตระหนักในแนวทางที่ถูกคาดหวังไว้และด้วยความเต็มใจที่คาดหวังไว้ เพราะว่าเยรูซาเล็มกำลังล้มเหลวที่จะตระหนักถึงเวลาแห่งการเยี่ยมชมของมัน การคาดหวังอันยิ่งใหญ่ต่างๆที่เกิดขึ้นในตอนแรกมีส่วนทำให้เกิดผลที่น่าสลดใจของการพลิกผันนี้ เพราะว่าเรารู้สึกถึงการสูญเสียอย่างชัดเจนมากขึ้นในความตรงกันข้ามกับความหวังอันยิ่งใหญ่เหล่านี้” [779]

เมืองนี้จะ “ไม่เห็น” พระเยซูจนกระทั่งการเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต (สดด. 118:26; มธ. 21:1-9; ลก. 19:28-38) อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จสุดท้ายและแท้จริงของคำพยากรณ์ถึงผู้คนของเยรูซาเล็มที่โห่ร้องอวยชัยแก่การมาถึงของพระเมสสิยาห์ของพวกเขายังคงเป็นอนาคต (มธ. 23:39) พระเยซูให้คำทำนายสองประการเกี่ยวกับความสำเร็จของสดด. 118:26 ประการแรกที่นี่ได้สำเร็จ ๓ การเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต ประการที่สองที่พระองค์ให้หลังจากการเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิต (มธ. 23:39) จะถูกทำให้สำเร็จ ๓ การเสด็จมาครั้งที่สอง

การคร่ำครวญของพระเยซูจัดตั้งการปฏิเสธที่เป็นทางการของอิสราเอลสำหรับการปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ มธ. 23:37-39) พระเยซูใช้เยรูซาเล็มอย่างเป็นทางการเปรียบเทียบ (คือ การใช้คำแทนคำอื่น) สำหรับทั้งประเทศ อย่างไรก็ตาม พระเยซูปฏิเสธพวกเขาด้วยใจที่แตกสลาย พระองค์ดำเนินการต่อไปที่จะนำเสนอพระองค์เองต่อประเทศ แต่ตอนนี้ชะตาของประเทศก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้

4. ผู้มีส่วนร่วมในแผ่นดินของพระเจ้า 14:1-24

ส่วนนี้มีการบันทึกเกี่ยวกับหลายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเป็นแขกอาหารเย็นของฟาริสีที่เป็นผู้นำคนหนึ่ง มัทธิวก “เรื่องราวที่คุยกันเวลารับประทานอาหาร” ของพระเยซู พระเยซูเพิ่งได้ป่าวประกาศว่าพระองค์จะละให้เยรูซาเล็มนั้นว่างเปล่า (13:35) ส่วนปัจจุบันนี้ให้เหตุผลถึงการประณามของพระเยซูโดยการแสดงให้เห็นว่ารากเหง้าของปัญหาต่างๆของอิสราเอลก็อยู่กับพวกผู้นำของพวกเขาโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกฟาริสี ยิ่งกว่านั้นมันให้เหตุผลสำหรับพระเยซูที่กัณฑ์พวกยิวหลายคนไว้จากแผ่นดินของพระเจ้าและการยอมรับพวกต่างชาติ (13:28-30)

การรักษาชายที่เป็นโรคบวมน้ำ 14:1-6

นอลแลนด์สังเกตว่าเหตุการณ์ที่คล้ายกันใน 13:10-17 แสดงให้เห็นถึงผู้หญิง และเหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงผู้ชายซึ่งอธิบายถึงความหวังโยของลูกาที่จะทำให้ผู้ชายและผู้หญิงนั้นสมดุล [\[780\]](#)

14:1 ฉากมีอาหารก็ดำเนินต่อไปจนถึงข้อ 24 และจากวันสะบาโตสรุปสิ่งที่ได้มาก่อน (13:10-23) อย่างไรก็ตาม ฉากมีอาหารก็เป็นรองต่อท่าทีของพวกฟาริสีที่ปรากฏตัว พวกเขาได้ตัดสินใจแล้วว่าที่จะกำจัดพระเยซู (11:53-54) ตอนนี้ “พวกฟาริสี” และ “ผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ” กำลัง “คอยดูพระองค์” ดังเช่นพวกนกแร้งรอคอยที่จะฉวยเหยื่อของพวกเขา ณ โอกาสแรก (ข้อ 1, 3)

มุมมองเกี่ยวกับวันสะบาโตเป็นแหล่งหลักของความขัดแย้งกันระหว่างพระเยซูและพวกฟาริสี (เปรียบเทียบ 6:1-5, 11; 13:10-17) อย่างค่อยข้างไปเป็นไปที่ว่าฟาริสีคนนี้บางที่เป็นสมาชิกของสภาแซนเฮดรินได้วางกับดักสำหรับพระเยซูโดยการเชื้อเชิญพระองค์ที่จะมายังบ้านของเขาสำหรับมีอาหารในวันสะบาโต พระเยซูได้ละเมิดธรรมเนียมเกี่ยวกับวันสะบาโตในโอกาสที่แตกต่างกันอย่างน้อยเจ็ดครั้ง (4:31-37, 38-39; 6:1-5; ยน. 5:1-9; ลก. 6:6-10; 13:10-17; ยน. 9) การสามัคคีธรรมที่โต้แย้งบอกลึงมิตรภาพแต่อย่างชัดเจนแล้วความหน้าซื่อใจคดก็เกิดในโอกาสนี้

14:2 ตัวบทไม่ได้กล่าวว่าเจ้าบ้านได้วางแผนให้ชายที่เจ็บป่วยอยู่ท่ามกลางพวกแขกของเขาเพื่อจะทดสอบพระเยซู แต่นั่นดูเหมือนเป็นไปได้ การบรรยายของลูกาถึงการปรากฏของชายคนนั้นก็บ่งบอกอย่างนั้น ลูกาเขียนว่า: เขาอยู่ “ต่อพระพักตร์ของ” พระเยซู “ที่นั่น” ชื่อของโรคของชายคนนั้นก็นำไปแบบผิดๆ “โรคบวมน้ำ” (คำกรีก *ฮูโดรพิกอส* คือ อาการบวมน้ำ) เป็นสภาพที่ทำให้ร่างกายบวมขึ้นเนื่องจากการสะสมของของเหลวในเนื้อเยื่อของร่างกายหรือโพรงร่างกาย มันมักเป็นผลมาจากหัวใจผิดปกติหรือไตที่เป็นโรค [\[781\]](#) ทุก

วันนี้เราอาจกล่าวว่าชายคนนี้มี “ปัญหาการกักเก็บของเหลวที่ร้ายแรง”^[782] พวกเขาบ่งชี้ถึงว่าสภาพนี้เป็นผลลัพธ์ของการผิดศีลธรรม^[783]

14:3-4 พระเยซูทำการริเริ่มและถามพวกฟาริสีและผู้เชี่ยวชาญบัญญัติถึงความคิดเห็นของพวกเขา ดังนั้นก็เปลี่ยนภาระของหลักฐานไปยังพวกเขา พระองค์ขอให้พวกเขาตีความสิ่งที่ธรรมบัญญัติของโมเสสอนุญาต (เปรียบเทียบ 6:9) เมื่อพวกเขาไม่คัดค้านพระองค์ก็ดำเนินการ “รักษา” ชายคนนั้น (เปรียบเทียบ 6:10) พระเยซูอาจรอได้วันหนึ่ง แต่พระองค์ทำการอัศจรรย์ “ในวันสะบาโต” เพื่อจะเริ่มคำสอนที่ติดตามมา บางทีพระองค์ให้ชายคนนั้นออกไปเพื่อย้ายเขาออกจากเวทีแห่งการโต้เถียงและเพื่อจะเน้นการอภิปรายในประเด็นมากกว่าที่ตัวบุคคล

14:5-6 พระเยซูดำเนินการที่จะแสดงตรรกะของการกระทำของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 12:11) พันธสัญญาเดิมและธรรมเนียมของรับป้อนอนุญาตการช่วย “บุตร” หรือ แม้กระทั่งสัตว์ในสถานการณ์เช่นนั้น (เปรียบเทียบ อพย. 23:4-5).^[784] พระเยซูบ่งบอกว่าชายเจ็บป่วยนั้นเป็นของพระองค์ นี่เป็นกรณีเนื่องจากว่าพระเยซูเป็นผู้ครอบครองสวรรค์และแผ่นดินโลก พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ “ไม่มีการตอบ” เนื่องจากตรรกะของพระเยซูนั้นหักล้างไม่ได้ นอกจากนั้น พวกเขาารู้แล้วถึงสิ่งที่พระองค์เชื่อเกี่ยวกับความสำคัญที่เกี่ยวข้องกันของการช่วยเหลือผู้คนและการถือรักษาวันสะบาโต (6:1-11; 13:10-17)

เหตุการณ์นี้จัดตั้งเวทีสำหรับการอภิปรายที่ติดตามมา นั่นดูเหมือนจะเป็นจุดประสงค์หลักในการบรรยายของลูกา ข้อเท็จจริงนี้อธิบายถึงการขาดการพัฒนาที่ลูกาให้เหตุการณ์นี้ เหนือสิ่งอื่นใด มันสถาปนาสิทธิอำนาจของพระเยซูที่จะสอนบทเรียนต่างๆที่ติดตามมาทันที

คำอุปมาเรื่องที่นั่ง ณ การเลี้ยงสมรส 14:7-11

ถัดไปพระเยซูให้บทเรียนแก่พวกเขาที่รวมตัวกันในเรื่องความสำคัญของความถ่อมใจ โดยการระบุว่าคำสอนนี้เป็น “คำอุปมา” (ข้อ 7) ลูกาก็แจ้งผู้อ่านของท่านว่าบทเรียนนี้มีความสำคัญในความสัมพันธ์ของผู้คนกับพระเจ้าไม่ใช่แค่ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล อย่างดั้งเดิมนั้นพระเยซูให้คำอุปมานี้เพื่อจะแก้ไขความหยิ่งของพวกฟาริสี

14:7 ตามธรรมเนียมแล้วผู้คนเอนกายบนเก้าอี้นอนตัวเดียวสำหรับมืออาหารมือสำคัญอย่างเช่นมือนี่ซึ่งพักบนสี่ข้างด้านซ้ายของพวกเขา ที่ที่บุคคลหนึ่งอยู่รอบๆโต๊ะก็บ่งบอกถึงสถานะของเขา ตามแบบฉบับการจัดวางรูปตัวยู ยิ่งบุคคลหนึ่งอยู่ใกล้เก้าอี้ที่บ้านที่เอนกาย ณ ศูนย์กลางหรือตอนท้ายของตัวยู สถานะของเขาก็ยิ่งสูง (“ที่อันมีเกียรติ”) เพื่อนแขกของพระเยซูได้

พยายามที่จะไปสู่ “ที่อันมีเกียรติ” ที่ใกล้ชิดที่สุดต่อเจ้าบ้านของพวกเขาเพื่อจะแสดงถึงความสำคัญของพวกเขาเอง

14:8-10 คำสอนของพระเยซูจากที่นี้ในส่วนนี้จดจ่อที่แนวคิดของการถูกรับเชิญ (เรียก คำกรีก *คาเลโอ* ข้อ 8 [สองครั้ง], 9, 10 [สองครั้ง], 12 [สองครั้ง], 13, 16, 17, 24)

เมื่ออาหารในบ้านของฟาริสีนั้นไม่ใช่การเลี้ยงสมรส พระเยซูใช้งานเลี้ยงประเภทนั้นในคำอุปมาของพระองค์เพราะว่าพระองค์กำลังกล่าวถึงงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ ณ การเริ่มต้นแห่งแผ่นดินของพระเจ้า จากนั้นอิสราเอลจะรวมกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขา เป็นที่ชัดเจนว่าประเด็นของพระเยซูก็คือว่าพวกยิวที่ปรากฏตัวควรเรียนรู้บทเรียนฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าจากสถานการณ์ทางสังคมที่เรียบง่ายซึ่งพระองค์บรรยาย ทุกๆ คนตระหนักว่าการแสวงหาที่ที่โดดเด่นเพื่อตนเอง ณ งานเลี้ยงสามารถนำไปสู่ความอับอายส่วนตัวได้

พวกผู้ฟังของพระเยซูจะต้องเรียนรู้จากเรื่องราวนี้ไม่ใช่เพื่อจะแสวงหาความโดดเด่นเพื่อพวกเขาเองแต่ที่จะถ่อมใจลง ในความสัมพันธ์กับแผ่นดินของพระเจ้า นี่หมายถึงการเต็มใจที่จะละทิ้งความโดดเด่นในปัจจุบันซึ่งพวกฟาริสีต้องการอย่างมากและที่จะถ่อมใจลงโดยการสัมพันธ์กับพระเยซูในฐานะเป็นสาวก ความหมายโดยนัยก็คือว่าบรรดาผู้ที่ถ่อมใจลงใน ตอนนี้ กับพระเยซูก็จะประสบกับการยกย่องโดยพระเจ้าในแผ่นดินของพระเจ้าเมื่อมันเริ่มต้น (ข้อ 11)

เหตุผลที่บุคคลหนึ่งควรถ่อมใจลงก็คือว่าใครคนหนึ่งได้เชิญเขา เขาเป็นแขกไม่ใช่เจ้าบ้าน พระเยซูเน้นความสัมพันธ์ที่พึงพานี้ต่อไปโดยการให้คำกริยาเชิงรับ นี่ไม่ใช่แค่ที่จะหลีกเลี่ยงการอ้างอิงโดยตรงถึงพระเจ้าด้วยความนับถือแต่ที่จะนำเสนอพระเจ้าในฐานะเจ้าบ้านที่ได้รับการยกย่องอีกด้วย ตำแหน่งของบุคคลหนึ่งในแผ่นดินของพระเจ้าขึ้นอยู่กับพระเจ้าไม่ใช่ขึ้นอยู่กับการแสวงหาตนเองของเขาเอง

14:11 ข้อนี้แสดงถึงหลักการที่เกี่ยวข้อง (เปรียบเทียบกับ 13:30; 18:14; มธ. 23:12) การยกย่องตนเองนำไปสู่ความอับอายส่วนความถ่อมใจส่งผลต่อการยกย่อง (เปรียบเทียบกับ สภษ. 25:6-7) หลักการนี้ปฏิบัติกรในปัจจุบันและในอนาคต มันปฏิบัติกรในสถานการณ์ทางสังคมและในสถานการณ์ของแผ่นดินของพระเจ้า

ดังนั้นคำอุปมานี้เป็นบทเรียนสำหรับพวกฟาริสีโดยเฉพาะแต่ก็สำหรับพวกสาวกของพระเยซูและคนอื่นๆ ที่ปรากฏตัวอีกด้วยในเรื่องความสำคัญของความถ่อมใจ บรรดาผู้มีส่วนร่วมในแผ่นดินของพระเจ้าและบรรดาแขกที่ได้รับความเกียรติในแผ่นดินของพระเจ้าจะเป็นบรรดาผู้ที่ถ่อมใจลงโดยการติดตามพระเยซู

บทเรียนเกี่ยวกับการเชื่อเชิญแขก 14:12-14

พระเยซูกล่าวคำอุปมาก่อนหน้านี้แก่เพื่อนแขกของพระองค์ แต่พระองค์มุ่งคำสอนนี้ไปยังเจ้าบ้านของพระองค์โดยเฉพาะ เหมือนกับคำอุปมาก่อนหน้านี้ บทเรียนนี้คงได้แค่ประยุกต์ใช้กับความสัมพันธ์ทางสังคม อย่างไรก็ตาม คำสอนของพระเยซูไม่ใช่เกี่ยวกับจริยธรรมอย่างเดียว มันมีมิติฝ่ายวิญญาณอยู่เสมอ (เปรียบเทียบ 6:32-36) พระเยซูสอนในทั้งสองระดับ ถ้าพวกฟาริสีไม่ได้รับรู้หรือปฏิเสธบทเรียนเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซู อย่างน้อยแล้วพวกเขาก็ได้รับประโยชน์จากคำสั่งสอนทางจริยธรรม ในคำสอนอย่างมากของพระเยซู ทางเลือกต่างๆ ไม่ใช่ “อย่าทำสิ่งนี้แต่ทำสิ่งนั้น” อย่างแท้จริงมากเท่ากับ “อย่าทำมากถึงขนาดนี้” นี่เป็นสำนวนของฮีบรูและมันให้เหตุผลสำหรับข้อความที่หนักแน่นของพระเยซู

หลักการที่พระเยซูแนะนำแก่เจ้าบ้านของพระองค์สำหรับการเลือกแขกก็คือหลักการที่พระเจ้าใช้ในการเชื่อเชิญผู้คนสูงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ การเชื่อเชิญบรรดาผู้ที่ไม่สามารถตอบแทนความโปรดปรานได้ส่งผลกระทบต่อสง่าราศีที่ใหญ่ขึ้นของเจ้าบ้านในโลกเช่นเดียวกับสำหรับเจ้าบ้านที่เป็นพระเจ้า ถ้าเจ้าบ้านในโลกประพฤติอย่างเจ้าบ้านในสวรรค์ อุปนิสัยนั้นจะแสดงถึงความชอบธรรมแท้ และพระเจ้าจะให้รางวัลมิฉะนั้นพวกเขาจะได้รับแค่รางวัลที่ชั่วคราวจากแขกของพวกเขา บทเรียนนี้แก้ต่างพันธกิจของพระเยซูต่อ “ผู้ที่ไม่มี” และอธิบายว่าทำไมพระเยซูไม่ได้จัดหาให้แก่ “ผู้ที่มี” (เปรียบเทียบ 4:18; 6:20-21) มันถูกวิงวอนแก่พวกฟาริสีโดยทางอ้อมอีกด้วยที่จะรับเอาการเชื่อเชิญของพระเยซูที่จะเชื่อในพระองค์สำหรับการอวยพร

“เราไม่สามารถแน่ใจว่าผู้ปกครองของคุณ 14 เป็นผู้เชื่อที่เจียมดังเช่นผู้ที่ถูกอ้างอิงถึงในยอห์น 12 บางทีเขาไม่ได้เจียม เพราะว่าเขาได้เชิญพระเยซูไปยังอาหารเย็นในการเลี้ยงต่อการวิจารณ์จากเพื่อนฟาริสีของเขา แต่สิ่งหนึ่งเรา รู้ ก็คือว่าเขา เป็น ผู้เชื่อ เพราะว่าถ้าเขา ไม่ได้ เป็น จากการนั้น การรับรอง ถึงรางวัลก็ไม่สามารถถูกมอบแก่เขาได้

“ชายคนนี้ช่างเป็นเจ้าบ้านที่โชคดีเหลือเกิน! ในการตอบแทนสำหรับอาหารเย็นนี้ เขาก็ได้รับบทเรียนที่ล้ำค่าในเรื่องมารยาทของคริสเตียนจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ถ้าผู้เชื่อใช้ความใจกว้างของเขาที่จะต้อนรับผู้คนที่ไม่มีทางที่จะตอบแทนเขา พระเจ้าเองก็กลายมาเป็นพนักงานจ่ายเงินและการเป็นขึ้นจากตายของผู้ชอบธรรมซึ่งแน่นอนว่ารวมถึงบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ก็กลายมาเป็น วันจ่าย!

“ครั้งสุดท้ายที่คุณหรือข้าพเจ้าให้การต้อนรับในแนวทางที่มันจะได้รับการตอบแทนแก่เราใน วัน
จ่ายแห่งการเป็นขึ้นจากตาย ในอนาคตเท่านั้นคือเมื่อใด? บางทีเราควรคิดเกี่ยวกับรายชื่อแขก
ของเราใหม่!”[785]

คำอุปมาเรื่องงานเลี้ยงใหญ่ 14:15-24

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะใช้มืออาหารในบ้านฟาริสีนั้นที่จะสอนเกี่ยวกับงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์
และแผ่นดินของพระเจ้าที่จะมาถึง พระองค์ได้สอนถึงความสำคัญของการถ่อมใจลงเพื่อจะเข้าร่วม (ข้อ 7-
11) และได้พิสูจน์ให้เห็นถึงข้อเรียกร้องนั้น (ข้อ 12-14) ตอนนี้พระองค์เชื้อเชิญผู้ฟังของพระองค์ที่จะ
ถ่อมใจลงเพื่อว่าพวกเขาสามารถเข้าร่วมได้ และพระองค์เตือนบรรดาผู้ที่ปฏิเสธการเชิญของพระองค์
ถึงชะตาของพวกเขา

14:15 เพื่อนแขกที่แสดงความคิดเห็นนี้ดูเหมือนจะได้เข้าใจว่าพระเยซูกล่าวถึงแผ่นดินของพระเจ้ามา
ตลอดและไม่ใช่แค่ความเหมาะสมทางสังคม อีกทางเลือกหนึ่ง ข้อคิดเห็นของเขาหรือของ
เธออาจได้เป็นแค่การอ้างอิงถึงแผ่นดินของพระเจ้าแต่ดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้ ผู้พูด
ดูเหมือนอาจได้ทักท้วงเอาว่าเขาหรือเธอจะเป็นหนึ่งใน “ผู้เป็นสุข” ที่ถูกอ้างอิงถึง ผู้พูด
อาจได้ตั้งใจที่จะแก้ไขความหมายโดยนัยของพระเยซูที่ว่าบรรดาผู้ที่ปรากฏตัวบางคนอาจ
ไม่มีส่วนร่วม (ข้อ 13-14; เปรียบเทียบ 13:28-29) หรือข้อคิดเห็นของเขาอาจได้เป็นอุบาย
ที่ดึงความสนใจไปจากคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าในเรื่องรางวัล [786] พระเยซูใช้
ข้อคิดเห็นเป็นโอกาสที่จะอธิบายถึงผู้ที่จะมีส่วนร่วม คำอุปมาที่คล้ายกันแม้ว่าแตกต่างกัน
อย่างชัดเจนก็ปรากฏในมัทธิว 22:1-14

14:16-17 ในคำอุปมานี้ เจ้าบ้านเหมือนกับพระเจ้าและบ่าว (คำกรีก *คูลอส*) แสดงถึงพระเยซู ผู้คนที่ได้
รับเชิญก็เป็นพวกยิวเป็นหลัก ในสมัยของพระเยซู งานเลี้ยงใช้เวลายาวนานที่จะจัดเตรียม
[787] อย่างคล้ายกัน พระเจ้าได้เตรียมงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ของพระองค์เป็นเวลา
หลายศตวรรษ

14:18-20 บรรดาผู้ที่ได้รับเชิญปฏิเสธที่จะมีส่วนร่วม พวกเขาพยายามที่จะแก้ตัวพวกเขาเองโดยการให้
เหตุผลที่ยอมรับได้สำหรับการไม่เข้าร่วมงานเลี้ยง “ข้อแก้ตัว” ทั้งสามที่พระเยซูอ้างก็เป็น
แค่ตัวแทนของข้อแก้ตัวอื่นๆมากมายที่แขกที่ได้รับเชิญคนอื่นๆให้อย่างไม่สงสัย

“... ในข้อแก้ตัวตามมาแต่ละอย่างนั้น เรากำลังกล่าวถึงการถูกรอรับบางส่วนตัว
แทนที่จะเป็นลำดับความสำคัญที่มีเหตุผล สุดท้ายแล้วลำดับความสำคัญต่างๆ เป็น
สิ่งเหล่านั้นที่ถูกเตือนถึงใน 17:31”[788]

ชายคนหนึ่งขอร้องออกไปบนพื้นฐานที่ว่าเขาเพิ่งกลายเป็นเจ้าของอสังหาริมทรัพย์บางอย่างและจำเป็นต้องไปดู เป็นที่ชัดเจนว่าเขาภูมิใจในตำแหน่งของเขาในฐานะเป็นเจ้าของที่ดินในชุมชนของเขา อีกบุคคลหนึ่งที่มีทรัพย์สินสมบัติใหม่ (“วัวห้าตัว”) แสดงออกถึงความสนใจในสิ่งเหล่านั้นมากกว่าในการเชิญ ข้อเท็จจริงที่ว่าชายทั้งสองคนนี้ตรวจสอบการซื้อของพวกเขาหลังจากที่พวกเขาได้ซื้อสิ่งเหล่านั้นก็แสดงถึงความรักของพวกเขาที่มีต่อสิ่งเหล่านั้น เนื่องจากว่าอย่างไม่สงสัยแล้วพวกเขาคงได้ตรวจสอบสิ่งเหล่านั้นก่อนที่จะซื้อ ชายคนที่สามอ้างการแต่งงานเมื่อไม่นานนี้ของเขาในฐานะเป็นข้อแก้ตัวของเขา ซึ่งบ่งบอกว่าความเพลิดเพลินสำคัญต่อเขามากกว่า (เปรียบเทียบ จชบ. 24:5) บุคคลเหล่านี้แสดงถึงหลายคนที่ได้ปฏิเสธที่จะยอมรับการเชิญแบบข่าวประเสริฐของพระเยซู เนื่องจากเหตุผลที่คล้ายกัน ที่นี้เหตุผลดูเหมือนจะได้เป็นทรัพย์สินสมบัติ การพาณิชย์ (ธุรกิจ) และความรักใคร่ตามธรรมชาติ[789]

14:21-22 เข้าบ้าน “กัโกรธ” อย่างถูกต้องสมควรเมื่อพิจารณาถึงการเชิญที่กรุณาและการเตรียมที่เสียสละของเขา การปฏิเสธก่อให้เกิดการดูถูกส่วนตัว เขาตัดสินใจที่จะเปิดงานเลี้ยงแก่ใครก็ตามที่จะมา ไม่ใช่แค่ผู้คนที่ถือว่าพวกเขาเองเป็นคนจำนวนน้อยที่ได้รับสิทธิพิเศษผู้เป็นการเลือกที่ชัดเจนที่สุด (เปรียบเทียบ รม. 9:4-5) ผู้ปฏิเสธเหล่านี้เหมือนกับพวกผู้นำทางศาสนาแห่งสมัยของพระเยซู คนอื่นที่เข้าบ้านได้เชิญก็เหมือนกับบรรดาผู้ที่อยู่ในสมัยของพระเยซู ผู้ซึ่งพวกยิวที่ชอบธรรมด้วยตนเองถือว่าบกร่องซึ่งรวมถึงพวกคนเก็บภาษี พวกคนบาป และพวกต่างชาติ (เปรียบเทียบ ข้อ 2-4, 13) แม้กระทั่งคนที่ขัดสนมากมายได้ตอบสนอง ก็ยังมีที่ว่างมากมาย ณ โต๊ะงานเลี้ยง

“ถนน” (คำกรีก *พลาทออา*) บรรจุทำทางทั้งหมดของผู้คนและ “ชอย” หรือตรอก (คำกรีก *รูเม*) เป็นที่ที่องค์ประกอบที่ต่ำกว่าของสังคมรู้สึกสะดวกสบาย [790] การมอบหมายของบ่าวนั้นก็เร่งด่วน (“บังคับพวกเขา”) เพราะงานเลี้ยงรอคอยพวกแขก [791] จงสังเกตว่าตอนนี้พระเยซูบรรยายว่าเข้าบ้านเป็น “นาย” หรือ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (คำกรีก *คูรี*) ซึ่งบ่งชี้ว่า *พระเจ้า* ถูกกล่าวถึง

14:23-24 ดังนั้นเข้าบ้านส่งบ่าวของเขาไกลออกไปยังชนบทเพื่อจะหาพวกแขกที่ใดก็ตามที่เขาสามารถหาได้

“มารยาทของชาวตะวันออกเรียกร้องว่างานเลี้ยงไม่ควรเริ่มต้นจนกระทั่งที่ทั้งหมดนั้นเต็ม”[792]

บรรดาผู้ที่หลบภัยจาก “พุ่มไม้” รั้ว และกำแพง (คำกรีก *พราวคอมอส*) คงได้เป็นผู้คนที่ยากจนและขัดสนโดยเฉพาะ ตามปกติแล้วพวกยิวไม่ได้ใส่พุ่มไม้ไว้รอบๆ ทุ่งนาของพวกเขา ดังนั้นภาพก็เกี่ยวกับบ่าวที่ออกไปยังโลกต่างชาติ [793] การบังคับ (คำกรีก *อะนัคคาโซ*) ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการบังคับพวกเขาต่อความตั้งใจของพวกเขาแต่เป็นการกระตุ้นให้พวกเขาที่จะมา มันแสดงออกถึง “ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่ยินทราน” [794]

ผู้ถูกเชิญ เหล่านี้อย่างไม่สงสัยแล้วเป็นตัวแทนของส่วนที่เหลือของมนุษยชาติที่อาศัยอยู่ไกลจากสถานที่แห่งงานเลี้ยง (คือเยรูซาเล็ม) พวกเขาขัดสนในฝ่ายวิญญาณคือพวกยิวและพวกต่างชาติเช่นกันทั้งในสมัยของพระเยซูและในยุคทั้งหลายที่ตามมา ก่อนงานเลี้ยงเริ่มต้น ณ การเริ่มต้นของยุคพันปี (เปรียบเทียบ 13:28-30) ไม่มีใครจากบรรดาผู้ที่รับการเชิญเริ่มแรกและปฏิเสธการนำเสนอที่กรุณาของเจ้าบ้านจะขึ้นชมงานเลี้ยง (เปรียบเทียบ 13:34-35)

ดังนั้นการแก้ไขของพระเยซูเกี่ยวกับข้อคิดเห็นดั้งเดิม (ข้อ 15) ยืนยันว่าบรรดาผู้ที่จะกินขนมปังในแผ่นดินของพระเจ้าจะเป็นเป้าแห่งความโปรดปรานที่พิเศษของพระเจ้าและดังนั้นก็มีความสุข (เป็นสุข) อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะเป็นบรรดาผู้ที่ตอบสนองต่อการเชิญที่มีพระคุณของพระเจ้าที่พระองค์หยิบยื่นผ่านทางพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ ไม่ใช่บรรดาผู้ที่คาดหวังงานเลี้ยงแต่ปฏิเสธการเชิญ คำอุปมานี้คงได้ช่วยพวกสาวกดั้งเดิมของพระเยซูชื่นชอบสิทธิพิเศษของพวกเขาและความเร่งด่วนแห่งภารกิจของพวกเขา ในทำนองเดียวกัน ผู้อ่านดั้งเดิมของลูกาและสาวกที่ตามมาทั้งหมดควรเรียนรู้บทเรียนอย่างเดียวกัน คำอุปมานี้มีการเปิดเผยถึงแผนการของพระเจ้าผ่านทางคริสตจักรที่การปฏิเสธของอิสราเอลถึงพระเมสสิยาห์ของพวกเขาและการเลื่อนไป (ความล่าช้า) ที่ตามมาของพระเจ้าเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าทำให้จำเป็น (เปรียบเทียบ รม. 11)

5. ราคาของการเป็นสาวก 14:25-35

ลูกาเพิ่งได้บันทึกคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเชิญที่มีพระคุณของพระเจ้าที่จะขึ้นชมงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ในแผ่นดินของพระเจ้า มันไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายสำหรับทุกคนที่จะตอบสนอง พระเยซูสอนในที่อื่นๆ ว่าการตอบสนองหมายถึงการเชื่อในพระองค์ ตอนนี้ลูกาบันทึกคำสอนของพระเยซูที่ว่าแม้ว่าความรอดนั้นให้เปล่า การเป็นสาวกก็มีราคา นี่เป็นการเปิดเผยที่สมดุลอันสำคัญ ความรอดรับรองถึงสวรรค์ แต่มันก็เรียกร้องการอุทิศตนเต็มที่ต่อพระเยซูอีกด้วย ไม่ใช่ที่จะทำให้สวรรค์มั่นคงแต่ที่จะแสดงออกถึงความกตัญญูที่มีต่อสวรรค์

“หัวข้อของราคาของการไปกับพระเยซูก็ดำเนินไปเหมือนสิ่งทีกล่าวถึงซ้ำๆตลอดลูกา (9:57-62; 18:24-30)” [795]

ฉากของคำอุปมาเหล่านี้ 14:25-27

- 14:25 ลูกาบรรยายถึงฉากที่แตกต่างจากมื้ออาหารที่มาก่อน พระเยซูอยู่บนถนนอีกครั้งหนึ่งซึ่งกำลังมุ่งไปยังเยรูซาเล็ม เป็นที่ชัดเจนว่ามันเป็นขนาดที่ใหญ่ของฝูงชน (“ฝูงชนใหญ่”) ที่ไปกับพระองค์ซึ่งนำพระองค์ที่จะกล่าวสิ่งที่พระองค์ได้กล่าว
- 14:26-27 ความอยากรู้อย่างเห็นเป็นสิ่งที่หนึ่ง แต่การเป็นสาวกเป็นอีกสิ่งหนึ่ง มีคนมากมายผู้ไปกับพระเยซูที่ไม่ได้ติดตามพระองค์อย่างแท้จริงในแง่ของการเรียนรู้จากพระองค์ พวกเขาเพียงแค่ต้องการที่จะได้รับประโยชน์จากพันธกิจของพระองค์

“ครั้งหนึ่งใครคนหนึ่งกำลังพูดคุยกับนักวิชาการที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งเกี่ยวกับชายหนุ่มกว่าคนหนึ่ง เขากล่าวว่า ‘คนนั้นคนนั้นบอกผมว่าเขาเป็นหนึ่งในนักศึกษาของคุณ’ อาจารย์คนนั้นตอบอย่างเสียดายหนักว่า ‘เขาอาจได้อาจเข้าร่วมการบรรยายของผม แต่เขาไม่ใช่หนึ่งในนักศึกษาของผม’ มีโลกของความแตกต่างระหว่างการเข้าร่วมการบรรยายและการเป็นนักศึกษา มันเป็นหนึ่งในความพิการที่สุดของคริสตจักรที่ว่าในคริสตจักรนั้นมีผู้ติดตามที่ห่างไกลมากมายของพระเยซูและมีสาวกแท้เพียงเล็กน้อย”[\[796\]](#)

พระเยซูอ้างอิงถึงคุณสมบัติสองประการสำหรับการเป็นสาวกของพระองค์ หนึ่ง บุคคลหนึ่งต้องเต็มใจที่จะสละความจงรักภักดีหลักของเขาหรือของเธอที่มีต่อครอบครัวและตนเอง พระเยซูสอนพวกสาวกของพระองค์ที่จะรักศัตรูของพวกเขาแทนที่จะชังพวกเขา (6:27-38) พระองค์ไม่ได้ต่อต้านคำสอนเกี่ยวกับพระบัญญัติประการที่ห้าเช่นกัน (18:20) พระองค์กล่าวในเชิงบวกเกี่ยวกับการรักตนเองอีกด้วย (10:27) พระองค์หมายถึง “ความเกลียดชัง” อย่างชัดเจนในแง่เทียบเคียงแทนที่จะเป็นอย่างสิ้นเชิงที่นี่ จงเปรียบเทียบปฐมกาล 29:31 ที่ “ไม่รัก” เป็น “ชัง” ตามตัวอักษรในตัว

“ภาษาเกี่ยวกับความเกลียดชังเป็นการพูดเกินจริงแบบฮีบรูโดยพื้นฐาน (สภษ. 13:24 2 ซมอ. 19:6 เปรียบเทียบ ปฐก. 29:30-33 ... มลค. 1:2-3 ฉธบ. 21:15-17) ...”[\[797\]](#)

“... ในบริบทนี้ ‘ความเกลียดชัง’ ไม่ได้เป็นคุณภาพทางอารมณ์เป็นหลัก แต่เป็นการปฏิเสธความจงรักภักดีหลักต่อเครือญาติของตน. ... อีกครั้งหนึ่งดังนั้น ‘การชัง’ ตนเองไม่ควรถือว่าเป็นการอ้างอิงถึงความเกลียดชังตนเองทางอารมณ์ แต่เป็น

การเรียกที่จะสละความสัมพันธ์ต่างๆซึ่งก็คือครอบครัวขยายแห่งที่มาและวงในของเพื่อนๆที่ซึ่งบุคคลหนึ่งได้ทำให้เป็นอัตลักษณ์ของตนมาก่อน”[798]

ประการที่สอง สาวกต้องแบกภาระของการเข้าส่วนในที่สาธารณะกับพระเยซูแม้กระทั่งจนถึงความตายถ้าจำเป็น (9:23; เปรียบเทียบ จชบ. 13:4; 1 พกษ. 14:8; 18:21; 2 พกษ. 23:3)

“กางเขนของสาวกก็คือความอับอายโดยเฉพาะหรือความลำบากที่เขาจะประสบโดยการกลายมาเป็นผู้ติดตามของพระเยซู”[799]

ดูฉบับที่คำสั่งนี้ในรายละเอียดมากกว่ามัทธิวบางที่เนื่องจากความจำเป็นมากขึ้นของผู้อ่านชาวต่างชาติของท่านสำหรับการทำทนายและการหนุนใจเมื่อพิจารณาถึงการข่มเหง (เปรียบเทียบ มธ. 10:37-38)

“ความรอดก็เปิดออกต่อทุกคนที่จะมาด้วยความเชื่อ ในขณะที่การเป็นสาวกก็มีไว้สำหรับผู้เชื่อที่เต็มใจที่จะจ่ายราคา ความรอดหมายถึงการมายังกางเขนและการวางใจพระเยซูคริสต์ ในขณะที่การเป็นสาวกหมายถึงการแบกกางเขนและการติดตามพระเยซู” [800]

“การตรึงกางเขนก็ธรรมดาพอในปาเลสไตน์ตั้งแต่สมัยของแอนโทอิคัส เอฟฟีฟานีสและอเล็กซานเดอร์ เจนแนอัส” [801]

“การเป็นสาวกหมายถึงการให้ความจงรักภักดีของบุคคลหนึ่ง”[802]

คำอุปมาเรื่องผู้สร้างตึก 14:28-30

จากนั้นพระเยซูเล่าคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่ง ประเด็นของพระองค์ก็คือว่าบรรดาผู้ที่อยู่ในฝูงชนผู้ซึ่งกำลังพิจารณาถึงการกลายมาเป็นสาวกของพระองค์ควร “คำนวณ (คิด พิจารณา) ราคา” ก่อนที่พวกเขาเริ่มต้นชีวิตของการเป็นสาวก

“ความจริงที่เรียบง่ายก็คือว่าพระคัมภีร์ใหม่ไม่เคยทักท้วงเอาว่าผู้เชื่อจะเห็นการเป็นสาวกจนถึงที่สุด และมันไม่เคยทำให้ความพากเพียรประเภทนี้ไม่ว่าเป็นเงื่อนไขหรือหลักฐานของความรอดสุดท้ายจากนรก

“มัน ... เป็นแค่ความเข้าใจผิดทางศาสนศาสตร์เพื่อจะรักษาไว้ที่ว่าคริสเตียนที่ได้เริ่มต้นเส้นทางของการเป็นสาวกไม่สามารถละทิ้งมันได้ ในย่านฝ่ายวิญญาณ ความคิดนี้ก็ไร้เดียงสาอย่างที่บิดาฝ่ายโลกผู้ป่าประกาศว่า ‘ลูกชายของ ข้าพเจ้า จะไม่ออกจากการศึกษาเลย’”[803]

บุคคลที่เริ่มต้นติดตามพระเยซูและจากนั้นหยุดติดตามพระองค์ก็หลอกตัวเองเท่านั้น คำกรีก *เพอโกส* หมายถึงไม่ว่าตึกหรืออาคารฟาร์ม บางทีผู้ฟังหลายคนของพระเยซูเป็นชาวสวน

คำอุปมาเรื่องกษัตริย์ที่ไปทำสงคราม 14:31-33

14:31-32 โดยเนื้อแท้แล้วคำอุปมาที่สองนี้สร้างประเด็นอย่างเดียวกันกับคำอุปมาก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตามราคาของความล้มเหลวในคำอุปมานี้ไม่ใช่แค่ความอับอายแต่เป็นการถูกทำลายส่วนตัวอีกด้วย มันสำคัญอย่างมากที่จะประเมินกำลังของศัตรูของบุคคลหนึ่งอย่างถูกต้อง พระเยซูไม่ได้หนุนใจให้ผู้ที่หยุดติดตามพระองค์เพราะว่าพวกเขากลัวว่าพวกเขาไม่สามารถต่อต้านการทดลองได้ พระองค์ต้องการให้พวกเขาที่จะติดตามพระองค์แต่อย่างฉลาดไม่ใช่อย่างไร้เดียงสา บางทีไม่มีกษัตริย์ในผู้ฟังของพระเยซู แต่ผู้คนที่สามารถใส่พวกเขาเองในที่ของ “กษัตริย์” ได้

“การเป็นสาวกต่อพระเยซูคริสต์ไม่ใช่การเชิญผู้การ ไปเที่ยวนอกบ้านและนำอาหารไปรับประทานของโรงเรียนวันอาทิตย์ มันเป็นการเชิญผู้สงครามฝ่ายวิญญาณ”[804]

14:33 ตอนนี้พระเยซูประยุกต์ใช้คำอุปมาต่างๆ (เปรียบเทียบ ข้อ 26-27) เป็นที่ชัดเจนว่าสาวกสิบสองคนไม่ได้สละทุกสิ่งที่พวกเขาเป็นเจ้าของตามตัวอักษร แต่พวกเขาได้รับเอาวิถีชีวิตที่นำไปสู่การบรรลุภารกิจของพวกเขาซึ่งเกี่ยวข้องกับทรัพย์สมบัติค่อนข้างเล็กน้อย ดังนั้นเราควรเข้าใจคำสั่งของพระเยซูในฐานะเป็นการเรียกร้อง *ความเต็มใจ* ที่จะแยกกับ “ทรัพย์สมบัติ” อย่างจำเป็นเพื่อจะติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อ (เปรียบเทียบ 12:33) ในที่อื่นนั้นพระเยซูสอนพวกสาวกของพระองค์ที่จะจัดการทรัพย์สมบัติ ที่พวกเขา มี อย่างฉลาด (16:1-12) บุคคลหนึ่งไม่ควรเริ่มต้นการผจญภัยโดยปราศจากความแน่ใจถึงแหล่งที่เพียงพอเพื่อจะทำให้มันสำเร็จ อย่างคล้ายกันนั้น บุคคลหนึ่งไม่ควรเริ่มต้นติดตามพระเยซูโดยปราศจากการเต็มใจที่จะเสียสละสิ่งใดก็ตาม บางทีทุกๆสิ่ง เพื่อจะทำให้โครงการนั้นบรรลุอย่างสำเร็จ

“บุคคลหนึ่งสามารถได้รับความรอดโดยการยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด แต่บุคคลหนึ่งจะไม่เคยติดตามและรับใช้พระองค์จนกว่าเขาเต็มใจที่จะทำการเสียสละ นั่นคือสิ่งที่พระคัมภีร์

ตอนนี้กำลังสอน มีความแตกต่างระหว่างการเป็นผู้เชื่อและการเป็นสาวก อย่างน่าเสียดายแล้ว ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนเป็นสาวก” [805]

ความสำคัญของการติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อ 14:34-35

สรุปแล้วพระเยซูเปรียบเทียบสาวกกับ “เกลือ” เกลื่อนั้นสำคัญในตะวันออกโบราณเพราะว่ามันให้รสชาติแก่อาหาร มันห่วงความเน่าเปื่อย และให้ปุ๋ยแก่ดินในจำนวนที่เล็กน้อย [806] ยิ่งกว่านั้นมันถูกใช้เป็นตัวเร่งสำหรับการเผาเชื้อเพลิงเช่นมูลของปศุสัตว์ [807] บางอย่างของการใช้เหล่านี้ก็ถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์ตอนนี้ แต่การใช้ของมันในฐานะตัวให้รสชาติดูเป็นจะเป็นหลัก [808] เกลือส่วนใหญ่ในโลกโบราณมาจากบึงเกลือหรือสิ่งที่คล้ายกันแทนที่จะมาจากการระเหยของน้ำเกลือ ดังนั้นมันมีสิ่งเจือปนมากมาย โซเดียมละลายได้มากกว่าสิ่งเจือปนมากมาย มันสามารถกรองออกได้ซึ่งละสสารให้เจือจางจนมันมีค่าน้อย[809]

อย่างที่สาวกสามารถหยุดที่จะติดตามพระเยซูได้ ดังนั้นเกลือก็สามารถหยุดที่จะสูญเสียความเค็มของมันได้ในกรณีนั้นทั้งสองอย่างก็ไร้ประโยชน์ สิ่งที่แยกแยะสาวกของพระเยซูจากผู้ไม่เป็นสาวก สิ่งที่ทำให้เขาหรือเธอ “เค็ม” คือความจงรักภักดีของเขาหรือของเธอที่มีต่อพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 5:13; มก. 9:50) ชาวสวนเพิ่มเกลือเข้ากับมูลสัตว์เพื่อจะทำให้กระบวนการของการหมักช้าลง เพื่อว่าพวกเขาสามารถรักษามันไว้เป็นปุ๋ยจนกว่าพวกเขาจำเป็นที่จะใช้มัน[810] สาวกที่ไม่ติดตามพระเยซูอย่างสัตย์ซื่อต่อไปก็ตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า ไม่ใช่ที่ว่าเขาจะสูญเสียความรอดของเขา แต่ส่วนหนึ่งแห่งรางวัลของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โอกาสสำหรับ *การรับใช้* ที่สำคัญมากขึ้น

พระเยซูกระตุ้นให้ผู้ฟังของพระองค์ที่จะฟังสิ่งที่พระองค์กล่าวอย่างระมัดระวัง (เปรียบเทียบ 8:8) พวกเขาในอนาคตต้องตระหนักถึงความหมายโดยนัยของการติดตามพระเยซู และ *จากนั้นเท่านั้น* ก็เลือกที่จะติดตามพระองค์ อย่างสัตย์ซื่อ

“ประเด็นหลักของท่าน [ของลูกา] ก็คือว่าการเป็นสาวกที่ประสบความสำเร็จเรียกร้องให้พระเยซูที่จะมาเป็นลำดับความสำคัญในชีวิต”[811]

ฉ. ทำที่ของพระเจ้าต่อคนบาป บทที่ 15

ส่วนปัจจุบันนี้เป็นการพัฒนาหัวข้อของพระเยซูที่เรียกร้องคนยากจนและคนขัดสนสู่ความรอด ลักษณะสำคัญนี้ได้เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นในพระกิตติคุณของลูกา (เปรียบเทียบ 14:2-5, 13-24; และข้ออื่นๆ) ลูกามีความสนใจที่พิเศษในกลุ่มนี้บางทีเพราะที่ท่านเขียนพระกิตติคุณของท่านเพื่อคนต่างชาติและพวกเขาหลายคนตกอยู่ในประเภทนี้ กลุ่มนี้จัดตั้งเป้าที่ใหญ่ที่สุดของภารกิจของคริสเตียน

“ส่วน 15:1-32 ปกป้องและขยอ้งการถูกรอบงำด้วยผู้หลงหายและความยินดีที่ไหลล้นต่อการฟื้นฟูของพวกเขา เราทุกคนตอบสนองในแนวนี้ด้วยสิ่งที่เป็นของเราเองและทำที่นี้สอดคล้องกับความหวังใจของใจของพระบิดาที่มีสำหรับลูกๆของพระองค์เอง ซึ่งแต่ละคนก็มีคุณค่าที่พิเศษในสายพระเนตรของพระองค์” [812]

“หัวข้อของคำอุปมานี้คืออะไร? พระคุณของพระเจ้า” [813]

1. ฉากสำหรับการสอนของพระเยซู 15:1-2

ลูกาเพิ่งได้บันทึกว่าพระเยซูเรียกผู้ที่จะเป็นสาวกที่จะใส่ใจต่อสิ่งที่พระองค์กล่าว (14:35) ตอนนี้ท่านบันทึกว่า “คนเก็บภาษี” และ “คนบาป” มากมายกำลังทำสิ่งนั้นอยู่ ดังนั้นท่านนำเสนอกลุ่มเหล่านี้แห่งคนที่สังคมไม่ยอมรับฝ่ายวิญญาณที่ชัดเจนว่าตอบสนองต่อพันธกิจของพระเยซู อย่างไรก็ตาม ยิ่งกว่านั้นในความตรงข้ามแล้ว ลูกาบันทึกว่า “พวกฟาริสี” และ “พวกธรรมาจารย์” วิจารณ์พระเยซู (เปรียบเทียบ 5:29-30) พวกเขาไม่ได้ฟังพระองค์อย่างแท้จริง บางที่ท่านทำให้กลุ่มเชิงบวกสองกลุ่ม (พวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป) สมดุลกับกลุ่มเชิงลบสองกลุ่ม (พวกฟาริสีและพวกผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ) เพื่อจะเน้นความตรงข้ามต่อไป “ทั้งหมด” บางทีเป็นการพูดเกินจริงสำหรับ “มากมายอย่างมาก” หรือมันอาจอ้างอิงถึงพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปในสถานที่ที่พระองค์อยู่ ณ เวลานั้น [814] การต้อนรับและการกินกับพวกคนบาปแสดงถึงการเปิดต่อพวกเขาและการสามัคคีธรรมกับพวก

“พวกคนบาป เป็นผู้ผิดศีลธรรมหรือบรรดาผู้ที่ติดตามอาชีพต่างๆที่คนเคร่งศาสนาถือว่าเข้าไม่ได้กับธรรมเนียมบัญญัติ” [815]

คำอุปมาที่ตามมาสอนพวกผู้นำทางศาสนาว่าการกลับไปยังพระเจ้าของคนบาปควรเป็นสาเหตุสำหรับการชื่นชมยินดีแทนที่การบ่น (เปรียบเทียบ 19:7) นักเขียนคนหนึ่งตั้งชื่ออุปมาเหล่านี้ว่า “ผู้เลี้ยงแกะที่แสวงหา” “ผู้หญิงที่แสวงหา” และ “พระบิดาที่แสวงหา” [816] พวกคนเลี้ยงแกะ หญิงสาวที่ยังไม่ได้แต่งงานและพวกบุตรชายที่กบฏทั้งหมดนั้นเป็นตัวอย่างของผู้คนที่ถูกลิตรอนสิทธิ์ซึ่งปกติแล้วถูกกันออกไปโดยสถาบันทางศาสนาแห่งสมัยของพระเยซู [817] คำอุปมาแรกเน้นถึงสภาพที่หลงหาย คำอุปมาที่สองการแสวงหาและคำอุปมาที่สามการฟื้นฟู [818] ผู้เลี้ยงแกะทนทุกข์ ผู้หญิงแสวงหา และบิดาร้องเพลง [819]

2. คำอุปมาเรื่องแกะหาย 15:3-7 (เปรียบเทียบ มธ. 18:12-14)

มัทธิวบันทึกคำอุปมานี้เช่นกันในฐานะส่วนหนึ่งของการอบรมการเป็นสาวกของพระเยซู ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าพระเจ้าไม่ต้องการให้ “แกะ” ตัวใดก็ตามของพระองค์ที่จะหลงทางไปจากพระผู้เลี้ยงของพวกเขา พระองค์แสวงหาพวกเขาและนำพวกเขากลับบ้าน มันเป็นการเรียกต่อพวกสาวกที่จะใช้ความเป็น

ผู้นำในการอภิบาลที่รับผิดชอบ ลูกาแสดงให้เห็นว่าพระเยซูใช้คำอุปมานี้ที่จะเน้นถึง “ความยินดี” ของพระเจ้าเมื่อหนึ่งใน “แกะ” ที่หลงหายของพระองค์ได้รับความรอด มันสอนพวกฟาริสีและพวกผู้เชี่ยวชาญบัญญัติว่าความรอดของ “คนบาป” หนึ่งคนสำคัญต่อพระเจ้าเพียงไร เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูใช้คำอุปมาอย่างเดียวกันนี้ในโอกาสที่แตกต่างกันสองโอกาสเพื่อจะสอนบทเรียนที่แตกต่าง

15:3-4 บางทีผู้ฟังหลายคนของพระเยซูเป็นผู้เลี้ยงแกะ เนื่องจากว่าเป็นหนึ่งในอาชีพธรรมดามากที่สุด ในปาเลสไตน์ฝูงของ “แกะ 100 ตัว” ก็ธรรมดาอย่างพอควรสำหรับเจ้าของฟาร์มเล็ก ๆ [820] ตามปกติแล้วฝูงสัตว์ก็มีจำนวนระหว่าง 20 และ 200 ตัว [821] มันก็ธรรมดาอีกด้วยสำหรับผู้เลี้ยงแกะที่จะนับแกะของเขาทุก ๆ คิน [822] คำกรีก *เอเรมอส* สามารถหมายถึง “ถิ่นทุรกันดาร” (AV) แต่บางทีมันหมายถึง “ทุ่งหญ้าเปิด” (NASB) หรือ “ชนบทเปิด” (NIV) ที่นี่ แกะหลงหายเนื่องจากความโง่เขลา (เปรียบเทียบ 1 ปต. 2:25) จึงสังเกตว่าแกะทั้งหมดเป็นของผู้เลี้ยงแกะ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากว่าพวกมันอยู่ใน “ถิ่นทุรกันดาร” นักคิดบางคนได้สรุปว่าพวกมันเป็นตัวแทนของผู้ที่ยังไม่รอด [823]

15:5-6 ความตรงข้ามระหว่างสภาพที่ “หลงหาย” และ “ถูกพบ” ของแกะหนึ่งตัวคือสาเหตุสำหรับการชื่นชมยินดีที่ยิ่งใหญ่ของผู้เลี้ยงแกะ ความยินดีของเขาต่อสภาพที่มั่นคงปลอดภัยของแกะตัวนั้นคือประเด็นของคำอุปมานี้ ยิ่งกว่านั้นคำอุปมานี้พรรณนาถึงผู้เลี้ยงแกะ (พระเยซู) ที่ทำการริเริ่มในการแสวงหาผู้หลงหายซึ่งเป็นหัวข้อหลักในลูกา (เปรียบเทียบ 19:10 และข้ออื่นๆ) โดยการพรรณนาถึงผู้เลี้ยงแกะที่แบกแกะกลับบ้าน “บนบ่าของเขา” พระเยซูก็กำลังสื่อสารถึงการเอาใจใส่ที่มีความรักของพระองค์ที่มีต่อบรรดาผู้ที่พระองค์ช่วยให้รอด (เปรียบเทียบ รม. 5:6) การกระทำของเขาพรรณนาถึงการปฏิบัติในชนบทโดยทั่วไป

15:7 “คนชอบธรรม 99 คน” เป็นตัวแทนของพวกฟาริสีและผู้เชี่ยวชาญบัญญัติที่ชอบธรรมด้วยตนเอง (ข้อ 2) พระเยซูกำลังใช้คำศัพท์ “ชอบธรรม” ในเชิงเหน็บแนม พวกเขาไม่ได้ชอบธรรมอย่างแท้จริง แต่พวกเขาถือว่าพวกเขาเองนั้นชอบธรรม ดังนั้นความตรงข้ามก็คือระหว่าง “ความยินดี” ของพระเจ้าต่อความรอดของคนบาป “คนหนึ่ง” ซึ่งเปรียบเทียบกับความเสียใจของพระองค์ต่อการขาดความรอดของผู้คนที่ชอบธรรมด้วยตนเอง 99 คน “ในสวรรค์” หมายถึงต่อพระพักตร์พระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 10)

พระเยซูเปิดเผยว่าแม้ว่าพวกคนบาปที่มาหาพระเยซูได้ทำให้พวกฟาริสีบ่น สิ่งนี้ทำให้พระทัยของพระเจ้ายินดี คำอุปมานี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่มีความกลมกลืนกับพระเจ้าอย่างไร ยิ่งกว่านั้นมันแก้ต่างการติดต่อกับพระเยซูกับพวกคนบาป

3. คำอุปมาเรื่องเงินเหรียญหาย 15:8-10

การกล่าวซ้ำของพระเยซูถึงประเด็นเดียวกันในคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งที่คล้ายกันแสดงให้เห็นถึงความสำคัญ
ของบทเรียนที่พระองค์ต้องการให้ผู้ฟังของพระองค์ที่จะเรียนรู้

อีกครั้งหนึ่ง ความห่วงใยของพระเยซูที่มีต่อพวกผู้หุงก็ออกมาในตัวอย่างประกอบนี้ที่ซึ่งผู้ฟังที่เป็นผู้หุง
ของพระองค์สามารถเข้าส่วนได้ ในคำอุปมาก่อนหน้านั้น ชายที่ค่อนข้างร่ำรวยคนหนึ่งได้สูญเสียหนึ่งใน
แกะของเขา ส่วนในคำอุปมานี้หุงที่ค่อนข้างยากจนคนหนึ่งได้สูญเสียหนึ่งในเงินเหรียญของเธอ “เงิน
เหรียญ” ที่ถูกกล่าวถึงคงได้เป็นเงินเหรียญของกรีกซึ่งเป็นความเท่าเทียมของเหรียญเดนาริอันของโรมันซึ่ง
แต่ละอย่างมีค่าประมาณค่าจ้างของวันหนึ่ง เงินเหรียญเหล่านั้นอาจได้เป็นส่วนหนึ่งของสินสมรสหรือเงิน
เก็บที่ผู้หุงในปาเลสไตน์บางคนได้ไถ่บนสร้อยรอบๆศีรษะของพวกเขา[824]

ในกรณีใดก็ตาม “เหรียญ” ที่เธอ “สูญเสีย” ไปก็มีค่าต่อเธอ แม้ว่ามันไม่ได้แสดงถึงความมั่งคั่งมากมายก็ตาม
ค่าของมันก็ชัดเจนจากความยุ่งยากที่เธอได้ไปเพื่อจะหามัน และหลงหายเนื่องจากความโง่เขลาของมัน (ข้อ
4) แต่เหรียญหายเนื่องจากความไม่ระมัดระวังของหุงนั้น ไม่ใช่ผ่านทางความผิดของมันเองแต่โดย
สถานการณ์รอบด้าน บ้านของชาวชนบทในปาเลสไตน์ตามปกติแล้วไม่มีหน้าต่าง ดังนั้นเธอต้องมี
“ตะเกียง” เพื่อจะช่วยเธอมองเห็น[825]

ในทำนองเดียวกัน พระเยซูต้องจ่ายราคาอย่างมากเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด แท้จริงแล้ว
พระเจ้าแสวงหากนบาปที่หลงหาย (เปรียบเทียบ ปฐก. 3:8-9)! การกู้คืนของผู้หุงเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ “หาย”
ไปก็นำไปสู่ “ความยินดี” และ “การชื่นชมยินดี” อย่างยิ่ง[826]

คำอุปมานี้กล่าวซ้ำประเด็นของคำอุปมาก่อนหน้านั้นกล่าวคือมีการชื่นชมยินดีในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่ง
กลับใจใหม่ อย่างไรก็ตาม มันเน้นถึงข้อเท็จจริงอีกว่าพระเจ้าเต็มใจที่จะพยายามอย่างเต็มที่เพื่อแสวงหาและ
ค้นหาผู้หลงหาย ทำที่นี้ตรงกันข้ามกับทำที่ของพวกเขาฟาริสีและผู้เชี่ยวชาญบัญญัติ (ข้อ 2) ตามคำกล่าวของ
มอริส “ไม่มีความเท่าเทียมของรับบีต่อพระเจ้าในการแสวงหากนบาป[827]

คำอุปมาที่เกือบจะเหมือนกันกับคำอุปมานี้เป็นเรื่องปกติในท่ามกลางพวกยิวในสมัยพระเยซู [828] อย่างไร
ก็ตาม ในคำอุปมาของชาวยิว ศีลธรรมก็คือว่าบุคคลหนึ่งควรแสวงหาโศราห์อย่างขยันมากกว่าหุงคนนี้
แสวงหาเงินเหรียญหายของเธอ เนื่องจากว่าการศึกษาโศราห์จะให้รางวัลนิรันดร์ ไม่ใช่แค่ความยินดีชั่วคราว
มันสอนคุณความดีของงาน ส่วนคำอุปมาของพระเยซูสอนความเมตตาสงสารของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและ
ความยินดีในสวรรค์ต่อความรอดของผู้หลงหาย

บางทีพระเยซูตั้งใจที่จะจดจ่อที่พวกยิวในคำอุปมาแรก เนื่องจากว่าพระองค์เปรียบเทียบผู้หลงหายกับแกะ
จากคอกของนาย (อิสราเอล) คำอุปมาที่สองอาจเปรียบเทียบเงินเหรียญหายกับคนต่างชาติ เนื่องจากว่าเงิน

เหรียญของกรีกได้หายไป นี่เป็นการอ้างอิงเดียวถึงเหรียญนี้ในพันธสัญญาใหม่ ถ้าเป็นเช่นนั้น จำนวนก็อาจสำคัญ จำนวนเล็กน้อยเท่านั้นของพวกยิวจะประสบความสำเร็จเมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนที่ใหญ่ขึ้นของพวกคนต่างชาติผู้จะเชื่อข่าวประเสริฐ พระธรรมกิจการของอัครทูตเปิดเผยถึงการไม่ตอบสนองที่พอสมควรของพวกยิวและการรับเอาของพวกต่างชาติ

4. คำอุปมาเรื่องบุตรหายไป 15:11-32

อีกครั้งหนึ่งคำอุปมาที่สามนี้ในเรื่องชุดนี้กล่าวซ้ำประเด็นของคำอุปมาแต่ก่อนทั้งสองเรื่องว่าพระเจ้าต้อนรับพวกคนบาปที่กลับใจใหม่อย่างยินดี แต่มันเน้นถึงข้อมูลอื่นอีก ความยินดีของบิดาในส่วนของคำอุปมานี้ตรงกันข้ามกับการบ่นของพี่ชายคนโตในส่วนของสอง ความรักของบิดาก็เท่าเทียมสำหรับบุตรทั้งสองคนของเขา ดังนั้นคำอุปมานี้สอนว่าพระเจ้าต้องการทุกคนที่จะประสบความสำเร็จและเพื่อจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า

“คำอุปมานี้มักถูกเรียกว่า ‘บุตรที่สรวุ่ยสรวาย’ แต่แท้จริงแล้วมันเป็นเรื่องของ การตอบสนองที่แตกต่างต่อผู้ที่สรวุ่ยสรวาย การตอบสนองหลักก็คือการตอบสนองของบิดาผู้ตื่นเต้นที่จะต้อนรับบุตรชายของเขากลับมา ดังนั้นชื่อที่ดีกว่าสำหรับคำอุปมานี้คือ ‘บิดาที่ยกโทษ’ หัวข้อรองคือการตอบสนองของพี่ชายคนโต ดังนั้นใครคนหนึ่งสามารถตั้งชื่อรองของคำอุปมานี้ด้วยบทเสริม ‘และพี่ชายที่บ่นว่า’” [\[829\]](#)

บุตรคนเล็ก 15:11-24

15:11-12 ชายที่อยู่ในเรื่องนี้ “มีบุตรสองคน” คือ บุตร “คนเล็ก” และ บุตร “คนโต” (ข้อ 25) เอาละ มรดกของบุตร “คนเล็ก” ตามปกติแล้วคงได้เป็นหนึ่งในสามของทรัพย์สินของบิดาของเขา เนื่องจากว่าบุตรคนโตคงได้รับสองเท่า (ฉธบ. 21:17) อย่างไรก็ตาม การมอบทรัพย์สินของบิดาก่อนการตายของเขาบางทีคงได้ให้สองในเก้าของทั้งหมดแก่บุตรนี้ [\[830\]](#) พระเยซูไม่ได้อธิบายถึงคำศัพท์ที่แน่นอนของการจัดการเนื่องจากว่าคำศัพท์เหล่านั้นเป็นรายละเอียดที่ไม่สำคัญ อย่างไรก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่าการร้องขอของบุตรคนเล็กขัดขวางการเรียกร้องทรัพย์สินในอนาคตใดๆของบิดาของเขา (ข้อ 19)

ตามปกติแล้วมรดกไม่ได้ผ่านไปยังทายาทจนกระทั่งการตายของบิดา ที่จะเรียกร้องมาก่อนเวลาอันควรก็เท่ากับการแสดงออกถึงความปรารถนาให้บิดาที่จะตายไป

.... ต่อความรู้ของข้าพเจ้านั้น ในทั้งหมดของวรรณกรรมทางตะวันออกกลาง (นอกเหนือจากคำอุปมานี้) ตั้งแต่สมัยโบราณถึงปัจจุบัน ก็ไม่มีกรณีของบุตรคนโต

ก็ตามไม่ว่าคนโตหรือคนเล็กที่ร้องขอมรดกของเขาจากบิดาที่ยังคงอยู่ในสุขภาพที่ดี” [831]

ความเต็มใจของบิดานี้ที่จะปรับตัวเข้ากับกรรองขอของบุตรคนเล็กของเขาแสดงให้เห็นว่าเขากรุณาและใจกว้าง และมันอธิบายถึงความเต็มใจของพระเจ้าที่จะอนุญาตให้แต่ละบุคคลที่จะไปตามทางของเขาหรือของเธอเอง อย่างเป็นไปได้ นั่น บุตรคนโตได้รับมรดกของเขา ณ เวลาเดียวกันอีกด้วย (ข้อ 31) แม้ว่าสิ่งนี้ไม่แน่นอน ความหมายโดยนัยก็คือว่าบุตรคนเล็กเป็นวัยรุ่นที่แก่กว่า เนื่องจากว่าตามปกติแล้วผู้ชายแต่งงานประมาณตอนนั้น และเป็นที่ยืนยันว่าชายหนุ่มนี้ยังไม่ได้แต่งงาน[832]

“บุตรคนโตไม่ได้รับเอาทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดแห่งส่วนแบ่งแห่งทรัพย์สินสมบัติของเขาเมื่อการแบ่งได้ถูกทำขึ้น ตรงกันข้าม ในความสอดคล้องกับธรรมเนียมยิวที่มีที่จะมีผลเมื่อเขาเสียชีวิตนั้น บิดาก็โอนความเป็นเจ้าของซึ่งสงวนการใช้ตลอดชีวิตแห่งผลผลิตแห่งทรัพย์สินของเขาไว้กับเขาเอง ดังนั้นบุตรคนโตแม้จะถือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินก็ต้องทำงานในทรัพย์สินต่อไปภายใต้สิทธิอำนาจแห่งบิดาของเขา”[833]

15:13-16 เป็นที่ยืนยันว่าบุตรคนเล็กเปลี่ยนทรัพย์สินสมบัติที่เป็นมรดกของเขาไปเป็นเงินสดและจากนั้นก็จากไปเพื่อจะ “ใช้มัน” จึงสังเกตว่าเงินที่เขามีในกระเป๋าของเขาอยู่ที่นั่นเพราะว่าเขาไม่มีบิดาที่ใจกว้างไม่ใช่เพราะเขาทำเพื่อได้มันมา[834] เด็กหนุ่มนั้นคงได้ต้องการที่จะ “ค้นพบตนเอง” แต่เขาจบลงด้วยการสูญเสียตนเอง

“เขาควรค้นพบ ... ว่าเสรีภาพแท้จริงเท่านั้นคือเสรีภาพในพระเจ้า ว่าที่จะไปจากพระองค์ไม่ใช่ที่จะโยนแอกทิ้งไป แต่ที่จะแลกแอกที่เบาที่เบาที่หนัก และเจ้านายที่มีเมตตาคุณคนหนึ่งกับทรราชย์และเจ้านายที่เผด็จการเป็นพันคน”[835]

ในคำอุปมาแรก แทะหลงหายไปเนื่องจากธรรมชาติของมันที่จะเตร็ดเตร่ไป ในคำอุปมาที่สอง เหยี่ยวหายไปเนื่องจากสถานการณ์ที่เกินการควบคุมของมัน ในคำอุปมาที่สามนี้ บุตรหายไปในฐานะเป็นผลลัพธ์ของการเลือกของเขาเอง

แน่นอนว่าการเลี้ยงหมูเป็นงานที่ไม่สะอาดสำหรับคนยิว และงานที่คนยิวที่นับถือตนเองคนใดก็ตามจะทำเท่านั้นเนื่องจากความสิ้นหวังอย่างสิ้นเชิง (ลนต. 11:7) อย่างไรก็ตาม บุตรคนเล็กเต็มใจที่จะทำสิ่งนี้เพราะว่าความจำเป็นของเขานั้นมีมากนัก เป็นที่ยืนยันว่าหมูและชายหนุ่มนั้นกินเมล็ด (“ฝัก”) ของถั่ว [836] นี้ไม่ใช่อาหารที่บำรุงเลี้ยงหรือ

รับประทานอย่างมาก มีคำกล่าวของยิวที่ว่า “เมื่ออิสราเอลถูกกดไปสู่ถั่ว พวกเขา ก็กลับใจใหม่”[\[837\]](#) บุตรนี้ได้จมลงไปดำจนไม่มีใครแสดงความเมตตาสงสารใดๆต่อเขา

“... ความรู้สึกหรือเหตุผลไม่มีอยู่ในบาปแต่ตรงกันข้าม”[\[838\]](#)

พวกฟาริสีคงได้ตระหนักว่าชายหนุ่มนี้เป็นตัวแทนของพวกคนบาปที่พวกเขาถูก

15:17-19 “เขาสำนึกตัว” เป็นสำนวนที่บ่งชี้ถึงการกลับใจใหม่ [\[839\]](#) เขาเปลี่ยนความคิดและท่าทีของเขา และตัดสินใจที่จะทำการเปลี่ยนแปลงในอุปนิสัยของเขา

“... ความชะล่าใจนำไปสู่ความทุกข์ยากและความทุกข์ยากกระตุ้นการใคร่ครวญ”
[\[840\]](#)

ชายหนุ่มนั้นใช้ “สวรรค์” เป็นการใช้อภัยคำสุภาพสำหรับพระเจ้า (ข้อ 18, 21) พวกเขาทำสิ่งนี้อยู่บ่อยๆ เพื่อจะหลีกเลี่ยงการใช้พระนามของพระเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ และมีตัวอย่างมากมายของสิ่งนี้ในลูกา ชายหนุ่มนั้นหมายถึงว่าเขาถือว่าการกระทำของเขาเป็นบาปต่อบิดาของเขาและต่อพระเจ้า (เปรียบเทียบกับ สดค. 51:4)

ข้อเสนอของบุตรชายต่อบิดาของเขาเช่นเดียวกับคำพูดที่วางแผนไว้ของเขาแสดงให้เห็นถึงความแท้จริงแห่งความถ่อมใจและการกลับใจใหม่ของเขา

“ในถ้อยคำของออกัสติน ‘เขาแสดงให้เห็นว่าตนเองมีคุณค่า ในแง่ที่ว่าเขากล่าวยอมรับว่าเขาไม่มีคุณค่า’...”[\[841\]](#)

เขาเต็มใจที่จะรับใช้บิดาของเขาในฐานะผู้ใช้แรงงานในแต่ละวัน (“คนรับจ้าง”) เนื่องจากว่าบิดาของเขามีชื่อเสียงสำหรับการจ่ายแก่พวกคนใช้ของเขาอย่างใจกว้าง (ข้อ 17) ในแง่หนึ่งทาธรรมดาเป็นสมาชิกของครอบครัว แต่ผู้ใช้แรงงานในแต่ละวันสามารถถูกเลิกจ้างได้โดยแจ้งให้ทราบล่วงหน้าหนึ่งวัน[\[842\]](#)

“... ข้อเสนอของเด็กหนุ่มบ่งบอกว่าในขณะที่เขาปรารถนาบ้านบิดาของเขา เขาก็ไม่เข้าใจหัวใจของบิดาของเขา”[\[843\]](#)

15:20 เนื่องจากว่าบิดา “เห็น” บุตรของเขาในขณะที่เขายังอยู่ในระยะที่ไกลมาจากบ้านของเขา ก็เป็นที่ชัดเจนว่าเขาได้มองเห็นที่ไกลในแต่ละวันซึ่งหวังว่าจะพบเขา “ความเมตตาสงสาร” ของบิดาสะท้อนถึงความรู้อย่างเกี่ยวกับสภาพเลวร้ายของบุตรของเขา บางทีเขาได้อาจ

คอยติดตามเขาตั้งแต่เขาออกจากบ้าน บิดาเร่งระบายความรู้สึกของเขาด้วยการวิ่งออกไปพบบุตรของเขา แม้ว่ามันเสียเกียรติสำหรับคนแก่ที่จะวิ่งในวัฒนธรรมของพระเยซู

การกอด และ การจูบ บุตรของเขา อย่างต่อเนื่องแสดงถึงการยอมรับที่ยกโทษและที่มีความรักของบิดาอีกด้วย (เปรียบเทียบ ปฐก. 45:14-15; 33:4; 2 ซมอ. 14:33; กจ. 20:37) ท่าทีนี้ตรงกันข้ามกับท่าทีของบุตรคนโตและท่าทีของพวกฟาริสีเช่นกัน บิดาเริ่มการฟื้นฟูแห่งการสามัคคีธรรมก่อนที่บุตรสามารถจบการสารภาพของเขาได้ สิ่งนี้แสดงถึงความกระตือรือร้นของบิดาที่จะยกโทษ คำที่แปลว่า “จูบ” (คำกรีก *คัทเทบฟีเลเซน*) อาจหมายถึงไม่ว่า “จูบหลายครั้ง” หรือ “จูบอย่างนุ่มนวล”^[844]

“ขอให้เราสังเกตเช่นกันว่ามัน *มาก่อน* และไม่ใช่ *มาทีหลัง* การจูบแห่งการกลับคืนดีที่การสารภาพนี้ถูกทำขึ้น เพราะว่ายิ่งคนบาปรู้และลึมรสถึงความรักของพระเจ้า เขาก็ยิ่งเสียใจที่จะได้ทำลายความรักนั้น”^[845]

15:21-24 เป็นที่ชัดเจนว่าบิดาตัดการสารภาพของบุตรของเขาให้สั้น เพราะเขารู้สิ่งที่อยู่ในใจของเขา (เปรียบเทียบ 1 ยน. 4:18) ตรงกันข้ามแทนที่จะแค่อยอมรับบุตรของเขากลับมา นับประสาอะไรกับทำให้เขาเป็นคนไข้ บิดานั้นก็ให้สัญลักษณ์แห่งเกียรติ (“เสื้อที่ดีที่สุด”) สิทธิอำนาจ (“แหวน”) และเสรีภาพ (“รองเท้า”) บนเขา (เปรียบเทียบ ปฐก. 41:42; อสธ. 3:10; 8:8).^[846] รองเท้าและแหวนเป็นเครื่องหมายของคนที่เป็นไท แต่ทาสเดินเท้าเปล่า^[847] จากนั้นเขาเตรียมงานเลี้ยงสำหรับเขา ซึ่งในเรื่องราวของพระเยซูนั้นบางทีแสดงถึงงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ (13:29; 14:15-24) ผู้คนในสมัยของพระเยซูกินเนื้อน้อยกว่าคนตะวันตกสมัยใหม่อย่างมาก ดังนั้นการกินเนื้อบ่งบอกถึงโอกาสที่สำคัญอย่างมาก

“ทุกๆสิ่งที่บุตรคนเล็กได้หวังที่จะพบในเมืองไกล เขาก็ได้ค้นพบที่บ้านคือ เสื้อผ้าเพชรพลอย เพื่อนๆ การฉลองที่ยินดี ความรักและความแนใจสำหรับอนาคตอะไรได้สร้างความแตกต่าง? แทนที่จะกล่าวว่า ‘พ่อ จง ให้ แก่ลูก!’ เขาก็กล่าวว่า ‘พ่อ ขอ สร้าง ลูก!’ เขาเต็มใจที่จะเป็นคนไข้!”^[848]

บุตรนั้นได้ตัดสินใจที่จะละบิดาอย่างถาวรและดังนั้น “ตาย” และ “หลงหาย” ต่อบิดาของเขา ตอนนี้เขามี “ชีวิต” ใหม่และถูก “พบ” (เปรียบเทียบ อฟ. 2:1-5) ถ้ากะหลงหายผ่านทางความโง่เขลา และเหรียญผ่านทางความไม่ระมัดระวัง บุตรชายก็หลงหายผ่านทางความตั้งใจ^[849] การกลับมาของบุตรนั้นเป็นแค่การเริ่มต้นของความยินดี ความหมายโดยนัยก็คือว่ามันจะดำเนินต่อไปตลอดแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (คือ ยุคพันปี) ผู้ฟังของ

พระเยซูคงได้เข้าใจพระองค์ว่าพระองค์สอนว่าคนบาปจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า เพราะว่าพวกเขาหาพระเจ้าโดยการเชื่อในพระเยซู

“มีเรื่องราวทางศาสนาพุทธที่จัดเตรียมความตรงข้ามที่น่าหลงใหลต่อเรื่องราวของ องค์พระผู้เป็นเจ้า ยิ่งกว่านั้นมันบอกเราถึงบุตรคนหนึ่งที่บ้านไปและกลับไป ในหลายปีต่อมาด้วยผ้าจีวรและความทุกข์ยาก ความเสื่อมโทรมของเขาลึกซึ้งมาก จนเขาจำบิดาของตัวเองไม่ได้ แต่บิดาของเขาจำเขาได้และบอกให้พวกคนใช้ที่จะ พาเขาเข้าไปในคฤหาสน์และชำระเขา บิดาซึ่งอัตลักษณ์ของเขานั้นไม่ได้ถูก เปิดเผยก็เฝ้าดูการตอบสนองของบุตรของเขา เวลาค่อยๆเปลี่ยนไปบุตรนั้น รับผิดชอบต่อหน้าที่ เอาใจใส่และมีศีลธรรม เมื่อพอใจแล้วในที่สุดพ่อก็เปิดเผย อัตลักษณ์และยอมรับบุตรของเขาในฐานะทายาทของเขาอย่างเป็นทางการ

“พวกฟาริสีคงได้เข้าใจและรับรองเรื่องเช่นนั้น มันมีเหตุผลที่จะรอคอยสำหรับ บุตรที่จะบรรลุมามีค่า มันมีเหตุผลที่จะปฏิบัติต่อบุคคลที่กลับใจใหม่ตามระยะ ของการสำนึกบาปที่ได้บรรลु แต่นั่นไม่ใช่พระบิดาที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา บรรยาย มันไม่ใช่คำอุปมาเรื่องคุณความดี นี่คือภาพของพระคุณ”[850]

“ที่นี่มันสมควรต่อการสังเกตที่พิเศษ อย่างที่การแสดงให้เห็นถึงความแตกต่าง อย่างสิ้นเชิงระหว่างคำสอนของพระคริสต์และรับปณิธานที่เรามีคำอุปมาหนึ่งที่เป็น ความตรงกันข้ามของคำอุปมานี้ในหนึ่งในงานเขียนของรับบีที่เก่าแก่ที่สุด เมื่อ บุตรของเพื่อนถูกไถ่จากการเป็นทาส ไม่ใช่ในฐานะบุตร แต่ที่จะเป็นทาสเพื่อว่า การเชื่อฟังจะถูกเรียกร้องจากเขา”[851]

“ต่อระดับที่ตื่นตัวนั้น มัน [คริสตจักรแบบอิวาลเจลลิกอลของทุกวันนี้] ได้ สูญเสียการสัมผัสกับความรักอันไม่มีเงื่อนไขของพระเจ้า”[852]

“บทเรียนแรกก็คือว่าการกลับใจใหม่เป็นไปได้เสมอสำหรับบรรดาผู้ที่ต้องการ ที่จะกลับไปหาพระเจ้า”[853]

บุตรคนโต 15:25-32

15:25-27 พระเยซูพรรณนาถึงบุตรคนโตซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์ ว่าทำงาน หนักเพื่อบิดา ชายคนนี้เป็นบุตรที่สุรุ่ยสุร่ายอีกคนหนึ่งแต่จากประเภทที่แตกต่างกัน พวกยิวเช่นเดียวกับพวกผู้นำทางศาสนาของยิวอินคืออย่างเท่าเทียมถึงสถานะที่ได้รับสิทธิ พิเศษของบุตรคนโตในครอบครัวของมนุษย์ เพราะว่าพระเจ้าได้เลือกพวกเขาสำหรับการ

อวยพรที่พิเศษ (อพย. 19:5-6) บุตรคนโตอยู่นอกงานเลี้ยงอย่างชัดเจนแล้วก็ได้พลาดมัน เนื่องจากการถูกรอรับของเขาด้วยงานและความสัมพันธ์ที่ห่างของเขากับบิดาของเขา สำหรับเขาและสำหรับพวกฟาริสี ทุกอย่างก็ขึ้นอยู่กับคุณความดีและรางวัล เขามองตนเอง ในฐานะคนใช้ของบิดามากกว่าบุตรของเขา

15:28 ความโกรธของบุตรคนโต ณ การยกโทษของบิดาและการยอมรับน้องชายของเขาก็ตรงข้ามกับความเมตตาที่มีความรักของบิดาที่แสดงออกโดยการออกมาของเขาและการอ้อนวอนเขา ในทำนองเดียวกัน พวกฟาริสีบ่นเพราะว่าพระเจ้ายอมรับคนบาปและต้อนรับพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์ (ข้อ 2) อย่างไรก็ตาม พระเจ้าเข้าถึงพวกเขาผ่านทางพระเยซู อย่างที่บิดานั้นเข้าถึงบุตรคนโตของพวกเขา ความนุ่มนวลอย่างเดียวกันบ่งบอกถึงการปฏิบัติของพ่อกับบุตรคนโตอย่างที่ยังบอกถึงการปฏิบัติของเขากับบุตรคนเล็ก

15:29-30 หลังจากการกล่าวที่ไม่มีการนับถือ (“ดูซิ!”) บุตรคนโตก็อวดถึงสิ่งที่เขาได้ทำเพื่อบิดาของเขา และจากนั้นตำหนิเขาสำหรับการไม่ให้เขามากขึ้น อย่างชัดเจนแล้วเขารู้สึกว่าการตอบสนองของบิดาควรได้สะท้อนถึงความยุติธรรมมากกว่าพระคุณ เขาฟังพาราวัวที่เป็นสัดส่วนกันกับงานของเขา (เปรียบเทียบ มธ. 20:12) สิ่งนี้แทบจะไม่สะท้อนถึงความสัมพันธ์ที่มีความรัก

“เขาอยู่บ้านไม่ใช่เพราะว่าเขารักบิดาของเขา แต่เพราะว่าการทำงานในทุ่งนาเป็นวิธีที่จะได้รับสิ่งที่เขาต้องการ”[\[854\]](#)

วาร์เรน เวียสปีชี้ถึงความคล้ายกันระหว่างการมาของบุตรที่สุรุ่ยสุร่ายยังบ้านของบิดาของเขาและคนบาปที่มาหาพระเจ้าผ่านทางพระคริสต์ บุตรที่สุรุ่ยสุร่ายได้หลงหาย (ข้อ 24); พระเยซูกล่าวว่า “เราเป็นทางนั้น” บุตรสุรุ่ยสุร่ายไม่รู้ (ข้อ 17); พระเยซูกล่าวว่า “เราเป็นความจริง” บุตรที่สุรุ่ยสุร่ายนั้นตาย (ข้อ 24); พระเยซูกล่าวว่า “เราเป็นชีวิต” (ยน. 14:6).[\[855\]](#)

บุตรคนโตปฏิเสธที่จะยอมรับน้องชายของเขา ในฐานะน้องชายของเขา เนื่องจากเขาไม่ให้เกียรติบิดาของเขาอย่างมาก โดยการเรียกเขาบุตรของบิดาของเขา (“ลูกคนนี้ของท่าน”) เขาก็กำลังบ่งบอกว่าบิดาได้แบ่งปันความผิดของน้องชายของเขา ทุกคนในบทนี้ประสบกับความยินดียกเว้นบุตรคนโตนี้

“เขาอุทิศตนต่อกฎเกณฑ์ของบิดาของเขาและเขาอุทิศตนต่อการรับใช้ของบิดาของเขา แต่เขาไม่มีความเห็นอกเห็นใจกับใจของบิดาของเขาอย่างสิ้นเชิง และดังนั้น ก็ไม่สามารถที่จะตั้งคุณค่าแท่น้องชายของเขาได้”[856]

“คนหิ่งและคนที่ชอบธรรมด้วยตนเองรู้สึกอยู่เสมอว่าพวกเขาไม่ได้ถูกปฏิบัติต่ออย่างดีเท่าที่พวกเขาสมควรได้รับ”[857]

โดยเนื้อแท้แล้ว สิ่งที่บุตรคนโตต้องการคือการนับถือ (เปรียบเทียบ 17:7-10; มธ. 20:11) เขารู้สึกว่าบิดาของเขาได้ทำให้น้องชายของเขาเหนือกว่าเขา [858]

“บทเรียนที่สองก็คือว่าประชากรของพระเจ้าไม่ควรที่จะบ่นว่าความใจกว้างของพระองค์ที่มีต่อแม้กระทั่งคนที่เถลไถลที่สุดของพวกเขา”[859]

15:31-32 บิดาตอบสนองต่อความเป็นปรปักษ์ของบุตรคนโตด้วยความนุ่มนวลและเหตุผล คำกรีก *เทคนอน* ที่แปลว่า “เด็ก” หรือ “บุตร” เป็นคำศัพท์แห่งความรักใคร่ที่นุ่มนวล บิดาชี้ถึงตำแหน่งที่ได้รับสิทธิพิเศษของบุตรคนโตของเขาอย่างที่ได้รับประโยชน์จากบริษัทของบิดาของเขา นี่เป็นสิทธิพิเศษของยิวโดยเฉพาะที่พวกผู้นำทางศาสนาของประเทศซึ่งชื่นชม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง (เปรียบเทียบ รม. 3:1-2; 9:4) “ทุกสิ่ง” ที่พระเจ้า “มี” เป็นของอิสราเอล ในแง่ที่ว่าพวกเขามีทางเข้าไปสู่มันอยู่เสมอ เนื่องจากความสัมพันธ์ที่ได้รับสิทธิพิเศษ ซึ่งพระองค์ได้สถาปนากับชนชาตินั้น

บุตรคนโตอาจได้ทดลองด้วยลูกวัวที่อ้วนพีเมื่อใดก็ตามที่เขาต้องการ มันจำเป็น (ถูกต้อง ไม่ใช่แค่ดี “เราต้อง”) ที่จะ “ฉลอง” *การกลับมาของคนบาป* ซึ่งบ่งบอกว่าบุตรคนโตควรได้ร่วมในการยินดี เหตุผลสำหรับการยินดีก็คือความรอดของผู้หลงหาย (“เพราะน้องคนนี่ของลูกตายไปแล้ว” และตอนนี้มีชีวิตอยู่) คำอุปมานี้ปิดด้วยการเชิญที่บ่งบอกไว้ของบิดาต่อบุตรคนโตที่จะเข้าไปสู่งานเลี้ยง การเชิญนี้ยังคงเปิดต่อพวกฟาริสีเมื่อพระองค์เล่าคำอุปมานี้

“... บทเรียนที่สามที่คำอุปมานี้สอนก็คือว่าในความรักมากมายของพระองค์นั้น พระเจ้าก็ยกโทษให้บุตรทั้งสองและต้องการให้เราที่จะทำอย่างเดียวกัน”[860]

“ผู้เคร่งครัดในกฎไม่สามารถเข้าใจพระคุณของพระเจ้าได้ มันแปลกต่อเขาอย่างสิ้นเชิง”[861]

“ดังนั้นคำอุปมานี้สอนว่าพระเจ้ารักคนบาป ว่าพระเจ้าแสวงหากคนบาป ว่าพระเจ้ารื้อฟื้นคนบาป และว่าพระเจ้ามอบสิทธิพิเศษและพระพรของการเป็นบุตรแก่บรรดาผู้กลับมาหาพระองค์”[862]

“แกะหลงหายไปผ่านทางความโง่เขลาเต็มๆ... เหยี่ยวไม่ได้หายไปเลย มันหายไป *ไม่ใช่ผ่านทางความคิดของมันเอง...* บุตร หลงหายไปอย่างตั้งใจ ซึ่งหันหลังให้แก่บิดาของเขาอย่างแข็งกระด้าง” [863]

มีการตีความสองอย่างของคำอุปมาเหล่านี้ที่เป็นเรื่องปกติท่ามกลางผู้เชื่อแบบอิวเวลเจดลิกอล บางคนเห็นคำอุปมาเหล่านี้ว่าเป็นการสอนการฟื้นฟูผู้การสามัคคีธรรมของผู้เชื่อ พวกเขาอ้างข้อเท็จจริงที่ว่าชายคนนั้นเป็นเจ้าของแกะที่เขาสูญเสียไป หญิงนั้นเป็นเจ้าของเหยี่ยวนั้น และบุตรหลงหายเป็นบุตรของบิดาของเขา พวกเขามองความสัมพันธ์เหล่านี้ว่าเป็นการบ่งชี้ถึงสภาพที่ได้รับความรอดของสิ่งที่หายไป คำอุปมาเหล่านี้

นักตีความคนอื่นๆมองว่าสิ่งที่หายไปเป็นการแสดงถึงผู้ไม่เชื่อ นี่ดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่า เนื่องจากว่าพระเยซูกำลังกล่าวต่อพวกเขาฟาริสีและผู้เชี่ยวชาญบัญญัติที่ปฏิเสธความรอดของพระเจ้าที่พระองค์หยิบนำให้ผ่านทางพระเยซู พวกเขาบ่นว่าพระเยซูเพราะว่าพระองค์ยอมรับคนบาปที่เชื่อในพระองค์ ยิ่งไม่คาดคิด บุตรคนเล็กได้รับตำแหน่งใหม่ซึ่งเขาไม่ได้ชื่นชมมาก่อนหลังจากที่เขากลับมา (ข้อ 22) พวกเขาเป็นบุตรของพระเจ้าเท่านั้น ในแง่ที่ว่าพระเจ้าได้รับพวกเขาไปสู่ความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระองค์เอง (อพย. 19:5-6) พวกเขายังคงต้องเชื่อในพระเยซูเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์ (เปรียบเทียบ ปฐก. 15:6).[864]

ในระดับหนึ่ง คำอุปมาเหล่านี้กล่าวถึงพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอล แต่ในอีกระดับหนึ่ง คำอุปมาเหล่านี้กล่าวถึงพวกยิวและพวกต่างชาติทุกคน ความไม่เชื่อที่แสดงคุณลักษณะของพวกฟาริสีและผู้เชี่ยวชาญบัญญัติก็แสดงถึงชนชาติอิสราเอลโดยรวมอีกด้วย ดังนั้นมันดูเหมือนว่าคำอุปมาเหล่านี้สอนว่าพระเจ้าเข้าถึงพวกต่างชาติเมื่อพิจารณาถึงความไม่เชื่อของอิสราเอลเช่นเดียวกับหยิบนำความรอดแก่คนบาปที่เป็นยิวในสมัยของพระเยซู อย่างไรก็ตามที่พระกิตติคุณของลูกาเปิดเผยตั้งแต่การเลื่อนไปของแผ่นดินของพระเจ้าของพระเยซูต่อไป (13:34-35) ภารกิจของพระเยซูต่อพวกยิวเป็นหลักก็ลดลง และภารกิจทั่วโลกของพระองค์ต่อพวกต่างชาติก็กลายมาเป็นการเน้นที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

นักตีความบางคนได้เชื่อว่าคำอุปมาสามเรื่องเหล่านี้เปิดเผยถึงตรีเอกภาพอีกด้วยคือ พระบุตรเป็นที่ประจักษ์ในผู้เลี้ยง พระวิญญาณบริสุทธิ์ในเงินเหยี่ยวหาย และพระบิดาในบิดาของบุตรที่สุรุ่ยสุร่าย[865]

ข. คำเตือนของพระเยซูเกี่ยวกับความรัวร้าย บทที่ 16

ส่วนนี้และบรรดาส่วนที่มาก่อนและตามหลังมันทันทีมีคำสอนแบบอุปมาและคำแนะนำอื่นๆที่เรียกร้องการตัดสินใจที่จะเชื่อในพระเยซู

“... บทที่ 15 เน้นถึงการริเริ่มของพระเจ้าและความยินดีในสวรรค์พร้อมกับการกลับใจใหม่ในเบื้องหลัง ตอนนี้ความรับผิดชอบของมนุษย์ถูกเน้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเชื่อมโยงกับท่าทีและการใช้ความร่ำรวยและการริเริ่มของพระเจ้าถูกพาดพิงถึงอย่างสั้นๆเท่านั้น”[866]

คำสอนทั้งหมดในบทนี้กล่าวถึงทรัพย์สมบัติทางวัตถุ ส่วนนี้เริ่มต้นด้วยคำสั่งสอนที่มีต่อพวกสาวกและจากนั้นเคลื่อนไปสู่บทเรียนสำหรับพวกฟาริสี

1. การเป็นสาวกในฐานะการอารักขา 16:1-13

พระเยซูสั่งสอนพวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการใช้ทรัพย์สมบัติทางวัตถุ พระองค์สอนพวกเขาที่จะสุขุมในการใช้ความร่ำรวยและที่จะตระหนักถึงอันตรายของการรักมัน (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 6:10)

คำอุปมาเรื่องพ่อบ้านที่มีไหพริบ 16:1-9

“บางทีลูกา 16:1-8 มีคำอุปมาที่ยากที่สุดในลูกา”[867]

16:1 การเชื่อมโยงทางภาษาที่ผูกคำอุปมานี้กับบริบทที่มาก่อนของมันคือคำว่า “ผลาญ” (คำกรีก *ดิแอสคอร์ฟิดิไซ* เปรียบเทียบ 15:13) นี่เป็นการชี้ทางสู่การเชื่อมโยงทางหัวข้อกล่าวคือการใช้เงินอย่างสุขุม บุตรคนเล็กในคำอุปมาของบุตรหายไปผู้ที่เป็นตัวแทนของพวกคนบาปที่พระเยซูได้ต้อนรับก็ไม่ได้จัดการมรดกของเขาอย่างดี เขาผลาญ ทำให้มันสูญเสียดูแลและใช้มันอย่างฟุ่มเฟือย เรื่องราวที่ตามมาให้ตัวอย่างของการใช้เงินจำนวนหนึ่งอย่างฉลาดที่นายมอบแก่คนใช้ที่สุรุ่ยสุร่ายของเขา

เมื่อเรื่องราวเปิดพ่อบ้าน (“ผู้จัดการ”) หรือตัวแทน (คำกรีก *ออยโคโนมอส*) ก็มีปัญหามาจากการใช้เงินของเจ้านายของเขาอย่างไม่ฉลาด เขาประพฤติเหมือนบุตรคนเล็กในคำอุปมาก่อนหน้านี้ ในสมัยของพระเยซู เจ้าของที่ดินที่ร่ำรวยมักมอบการจัดการเงินบางอย่างของพวกเขาแก่ผู้จัดการผู้ซึ่งความรับผิดชอบของเขานั้นคือที่จะลงทุนมันเพื่อจะหาเงินมากขึ้นเพื่อเจ้านาย ทุกวันนี้ นายหน้าซื้อขายหุ้น นายธนาคารหรือผู้ให้คำปรึกษาการลงทุนรับใช้ลูกค้าของเขาหรือของเธอในแนวทางที่คล้ายกัน ผู้จัดการเช่นนั้นก็ชื่นชมสถานะอันเป็นที่ต้องการในโลกของพระเยซูอย่างมากจนผู้คนเป็นที่รู้จักกันว่าได้ขายพวกเขาเองเพื่อจะได้รับตำแหน่งที่ได้รับประโยชน์เช่นนั้น[868]

16:2 ไม่มีข้อบ่งชี้ในคำอุปมานี้ไม่ว่าผู้จัดการทำให้เจ้านายของเขาผิดหวังอย่างไรหรืออย่างตั้งใจ นั่นไม่สำคัญ เนื่องด้วยเหตุผลใดก็ตาม เจ้านายของเขาไล่เขาออกและขอให้เขาที่จะส่งมอบ

สมุดบัญชีของเขาที่จะแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เขาได้ทำไป (เปรียบเทียบ มธ. 12:36; กจ. 19:40; ฮบ. 13:17; 1 ปต. 4:5)

16:3-4 ก่อนทำเช่นนั้น ผู้จัดการนั้นได้ตัดสินใจที่จะทำบางสิ่งซึ่งจะช่วยให้เขาได้รับงานอีกงานหนึ่งกับหนึ่งในผู้คนที่เป็หนี้เงินของเจ้านายของเขา เขาตระหนักว่าเขาต้องใช้ปัญญาของเขาเนื่องจากว่าเขาไม่แข็งแรงพอสำหรับกรรมกร และเขาหยิ่งเกินไปที่จะหันไปผู้การขอทานเพื่อหาเลี้ยงชีพ เป็นที่ชัดเจนว่าเขาไม่ได้พิจารณาถึงการได้รับงานอีกงานหนึ่งในฐานะผู้จัดการเพราะว่าเขาได้ถูกทำให้อับอายและเขารู้ว่าเจ้านายคนอื่นๆจะไม่วางใจเขา [869] เขารู้สึกหยิ่งเกินไปที่จะขอทานแต่ไม่หยิ่งเกินไปที่จะขโมย! แผนการแห่งการกระทำของเขาจะรับรองงานและความรับผิดชอบแก่เขาแต่การกระทำเฉพาะหน้าก็จำเป็น

16:5-7 แผนการของผู้จัดการนั้นเกี่ยวข้องกับการลดหนี้ของผู้คนที่เป็หนี้เงินของเจ้านายของเขาบางทีโดยการยกเลิกดอกเบี้ยที่พวกเขาเป็นหนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาจัดการด้วยสินค้านี้แทนที่เงินสดก็ไม่สำคัญ เนื่องจากว่าผู้ค้าหลายคนจัดการในแง่เหล่านี้ในสมัยของพระเยซูอย่างที่พวกเขาทำในสมัยของเรา

“หนี้เหล่านี้เป็นหนี้ทางธุรกิจที่ใหญ่ไม่ว่าสัญญาเช่าที่ดินหรือการกู้ยืมเพื่อการพาณิชย์โดยชนชั้นพ่อค้าต่างๆ พ่อบ้านมีสิทธิอำนาจที่จะเขียนและแม้กระทั่งเขียนสัญญาใหม่ในนามของเจ้านายของเขา” [870]

หนึ่ง “ถัง” (“บาธ”) เท่ากับประมาณเก้าแกลลอนของของเหลวและหนึ่ง “ถัง” (“คอร์”) เท่ากับประมาณ 10 ถึง 12 บุชเชล[871] ดังนั้นการลดที่แต่ละคนได้รับแสดงถึงจำนวนเงินที่สำคัญและถึงความปรารถนาดีของลูกหนี้ไปยังผู้จัดการนั้น พวกเขาเหล่านี้บางทีเป็นผู้คนที่ได้รับสินค้านี้จากทรัพย์สินของเจ้านายและได้ให้ตัวสัญญาใช้เงินแก่ตัวแทนแทนที่เงินสด นี้ได้เป็นและเป็นแนวทางอันเป็นที่ยอมรับแบบมาตรฐานของการทำธุรกิจ ในวัฒนธรรมของพระเยซู ความโปรดปรานหนึ่งได้ถูกคาดหวังที่จะก่อให้เกิดความโปรดปรานอีกอันหนึ่งเป็นการตอบแทน[872]

ผู้จัดการนั้นได้โกงเจ้านายของเขาอย่างไม่ซื่อสัตย์จากสิ่งที่คนอื่นๆเป็นหนี้เขา หรือเขาได้หักดอกเบี้ยที่จะได้มายังเขาในฐานะตัวแทนสำหรับการทำธุรกรรมแต่ละครั้ง? ทางเลือกแรกเป็นความเป็นไปได้แท้จริง[873] อย่างไรก็ตาม มันดูเหมือนเป็นไปได้ว่าพระเยซูคงได้ดำเนินการต่อไปที่จะชมเชยผู้จัดการนั้นและยกชูเขาแก่พวกสาวกในฐานะตัวอย่างที่จะทำตามถ้าเขาไม่ซื่อสัตย์เช่นนั้น (ข้อ 9) ยิ่งกว่านั้น ถ้าผู้จัดการนั้นได้เลือกที่จะโกง

นายจ้างของเขาต่อไป บางทีเขาคงได้จับลงในคุกแทนที่ในความกรุณาที่ดีของพวกเขา
ของเจ้านายของเขา

ทางเลือกที่สองเป็นไปได้และค่อนข้างแน่ [874] ผู้จัดการนั้นคงได้รับค่านายหน้าสำหรับ
การทำธุรกรรมแต่ละครั้งที่เขาได้เจรจาสำหรับนายจ้างของเขาและหักค่านายหน้าเหล่านี้
จากค่าใช้จ่ายของพวกเขา พวกเขา แม้กระทั่งค่านายหน้า 100 % (ข้อ 6) ก็ไม่เป็นที่รู้จักใน
วัฒนธรรมของพระเยซู [875] บางทีค่านายหน้าเป็นส่วนหนึ่งของใบแจ้งหนี้ดั้งเดิม
[876] ความเป็นไปได้ก็อีกอย่างหนึ่งก็คือว่าพ่อบ้านนั้นลบค่าธรรมเนียมรวมกับดอกเบี้ย
ที่ผิดกฎหมายซึ่งได้ถูกเรียกเก็บ [877] หรือพ่อบ้านนั้นอาจได้ทำให้ราคาต่ำลงด้วยสิทธิ
อำนาจของเขาเอง [878] มันดูเหมือนว่าพ่อบ้านนั้น ยกเลิกดอกเบี้ยที่ควรได้มายังเขาใน
ฐานะค่านายหน้า ไม่ว่าจะรับใช้จะได้ลดราคาเท่าไรมันก็ต้องออกมาจากกระเป๋าของ
ตัวเองมากกว่าของนายจ้างของเขา

16:8 เจ้านายนั้นชมเชยความเฉลียวฉลาดหรือความสุข (คำกรีก *โพรโนมอส* คือ ปัญญาทางปฏิบัติ)
ของพ่อบ้าน/ผู้จัดการในการใช้ความร่ำรวย (ค่านายหน้าของเขา) ของเขาเอง (ของพ่อบ้าน)
เพื่อรักษาอนาคตของเขา (เปรียบเทียบ 12:42; มธ. 10:16) เขาชมเชยเขาสำหรับการใช้
โอกาสอย่างฉลาดของเขา

“เขาไม่ได้ชมเชยเขาเพราะว่าเขาได้ทำกับเจ้านายของเขา *อย่างไม่ซื่อตรง* แต่
เพราะว่าเขาได้ทำเพื่อตัวเอง *อย่างฉลาด*” [879]

“ในความสะดวกคล่องกับข้อเรียกร้องต่างๆของจริยธรรมการตอบแทนของกรีก-
โรมัน พวกเขา [พวกเขา] จะรู้สึกผูกพันอันเป็นเกียรติที่จะตอบแทนการตอบ
แทนที่ดีด้วยความใจกว้างแห่งระดับสูงอีกด้วย” [880]

บางทีเศรษฐีนั้นไม่ได้เห็นด้วยกับการใช้จ่ายเงินของเขาอย่างสุรุ่ยสุร่ายโดยผู้จัดการของเขา
ก่อนหน้านั้นผ่านทาง การไร้ความสามารถหรือความไม่ซื่อสัตย์ (ข้อ 1) ลักษณะใดก็ตามที่
อาจได้แสดงคุณลักษณะของเขา นั้นแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนที่ไม่ชอบธรรม (“พ่อบ้าน
ที่ไม่ซื่อสัตย์”) ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาไม่ได้เฉลียวฉลาดในตอนแรกก็นั้นถึงความเฉลียวฉลาด
ในภายหลังของเขาว่าแม้กระทั่งนำชมเชยมากขึ้น

อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าเจ้านายนั้นก็เลื่อมทราบดีเกี่ยวกับผู้จัดการของเขาและดังนั้นที่ชมเชย
เขาสำหรับปัญญาและการจัดการแบบทางโลกของเขา [881]

“ลูกของยุคนี้” เป็นผู้ไม่เชื่อที่ไม่ชอบธรรมผู้ดำเนินชีวิตโดยหลักการต่างๆที่ปกครองผู้คนส่วนใหญ่ในยุคปัจจุบัน “ลูกของความสว่าง” เป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตในความสว่างแห่งการเปิดเผยของพระเจ้าและดังนั้นก็เป็นผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ 11:33-36; อฟ. 5:8) ความหมายโดยนัยก็คือว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อที่อยู่ในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 ยน. 1:7) ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าการจัดการที่สุขุมแสดงถึงคุณลักษณะของผู้ไม่เชื่อมากกว่าผู้เชื่อ พวกเขาสามารถทำได้อย่างดีโดยการเรียนรู้จากพวกเขาในแนวทางที่พวกเขาคาดหวังถึงอนาคต ผู้คน “แห่งความสว่าง” ควรจะเฉลียวฉลาดในการลงทุนแห่งแผ่นดินของพระเจ้าของพวกเขาเพื่อพระเจ้าอย่างที่คุณคน “แห่งความมืด” เฉลียวฉลาดในการลงทุนทางธุรกิจของพวกเขาเพื่อพวกเขาเอง

16:9 ถัดไปพระเยซูอธิบายถึงการประยุกต์ใช้ของคำอุปมานี้สำหรับพวกสาวกของพระองค์ พวกเขาควรใช้เงินของพวกเขาอย่างมีจุดประสงค์ เพื่อจะสร้างมิตรสหายผู้จะต้อนรับพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าและสวรรค์ (“ที่อาศัยตลอดไป”) ในภายหลังเมื่อพวกเขาตายไปบางคนเชื่อว่า “พวกเขา” (“เราจะต้อนรับท่าน”) อ้างอิงถึงพวกทูตสวรรค์ผู้จะต้อนรับพวกเขาเข้าไปในสวรรค์^[882] ในอีกนัยหนึ่ง พวกสาวกควรเสียสละเงินของพวกเขาเพื่อจะนำคนอื่นๆไปสู่ความเชื่อในพระเยซู และดังนั้นก็รักษาการต้อนรับที่อบอุ่นเข้าไปในสวรรค์ไว้

“คุณ ได้ยินเกี่ยวกับคนงานของ ไออาร์เอสคนหนึ่งที่ได้รับการแจ้งล่วงหน้าว่าเขาได้ถูกเลิกจ้างงานและผู้ได้ส่งเช็คคืนภาษีที่ไม่สมควรได้รับจำนวนมากแก่มิตรสหายที่ดีเยี่ยมคนใหม่? หรือคุณ ได้ยินเกี่ยวกับผู้บริหารจัดการ โรงพยาบาลที่เกือบจะสูญเสียงานของเขาผู้ได้ลัดใบแจ้งหนี้ของคนไข้ที่มีชื่อเสียงหลายคนด้วยเงินหลายพันดอลลาร์ใหม่? หรือเกี่ยวกับผู้รับเหมาป้องกันที่เพิ่งถูกไล่ออกซึ่งเปลี่ยนคำสั่งซื้อสกรูหัวร้อยดอลลาร์เป็นห้าดอลลาร์ใหม่? แต่ละคนได้สร้างมิตรสหายใหม่มากมายในฐานะผลลัพธ์และด้วยเหตุนี้จึงได้รับข้อเสนองานใหม่มากมาย”

^[883]

พระเยซูพรรณนาถึงผู้กลับใจเชื่อที่กำลังตายต่อหน้าพวกสาวกและการต้อนรับพวกเขาเข้าไปในสวรรค์เมื่อพวกเขาสาวกได้ไปถึง พวกสาวกควรใช้เงินของพวกเขาเพื่อจะนำผู้คนไปยังพระเยซูคริสต์ พวกเขาไม่ควรผลาญมันทั้งหมดที่พวกเขาเอง ส่งมันทั้งหมดไปยังทายาทของพวกเขาหรือกักตุนมันไว้แต่ลงทุนมันใน “การทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

คำว่า “เงินทอง” บางทีเป็นการถอดถ่ายตัวอักษรของคำฮีบรู *แมมมอน* ที่หมายถึง “สิ่งที่บุคคลหนึ่งวางใจ” และดังนั้นก็เป็น “ความร่ำรวย” อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่ามันถอดถ่ายตัวอักษรคำอารเมค *แมมโมนา* ที่หมายถึง “ความร่ำรวย” “เงิน” หรือ “ทรัพย์สินสมบัติ” “เงิน

ทองของความไม่ชอบธรรม” หมายถึง ความมั่งคั่งทางวัตถุฝ่ายโลกหรือความมั่งคั่งที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตที่ไม่ชอบธรรมที่ตรงกันข้ามกับทรัพย์สมบัติในสวรรค์ (เปรียบเทียบ 12:21) วลีนี้ไม่ได้หมายถึงความมั่งคั่งที่ได้มาโดยวิธีที่ไม่ซื่อสัตย์ “เมื่อเงินลี้มเหลว” เป็นอีกแนวทางหนึ่งของการกล่าวว่า “เมื่อคุณตายไป” เงินไม่สนับสนุนบุคคลหนึ่งอีกต่อไปหลังจากเขาหรือเธอตายไป แม้ว่าเงินจะทำให้เราผิดหวังเมื่อเราตายไป บรรดาผู้ที่เราได้นำมาสู่ความรอดจะไม่ตายไป พวกเขาจะต้อนรับเราเข้าไปในที่อาศัยนิรันดร์ในความตรงกันข้ามกับที่อาศัยชั่วคราว ดังนั้นพระเยซูเปรียบเทียบความตรงข้ามของธรรมชาติที่ชั่วคราวของเงินกับคุณค่านิรันดร์ของชีวิตที่ได้รับความรอด

“บุคคลที่โง่เขลาดำเนินชีวิตเพื่อปัจจุบันเท่านั้นและใช้ความมั่งคั่งส่วนตัวเพื่อปัจจุบันเท่านั้น บุคคลที่ฉลาดพิจารณาถึงอนาคตและใช้ความมั่งคั่งส่วนตัวเพื่อจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ต่างๆในอนาคต...”[884]

เหตุผลที่พระเยซูสอนบทเรียนนี้ดูเหมือนจะได้เป็นชื่อเสียงที่เห็นแก่เงินของพวกเขาฟาริสี (เปรียบเทียบ ข้อ 14; 20:47) การปฏิบัตินี้ไม่ควรแสดงถึงคุณลักษณะของพวกเขาของพระองค์

ความหมายโดยนัยของการเป็นผู้รักษาในสวรรค์ 16:10-13

พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะดึงอีกสองบทเรียนจากคำอุปมาที่พระองค์เพิ่งได้เล่าไป บทเรียนหนึ่งคือความสำคัญของความสัตย์ซื่อสำหรับตัวแทนของพระเยซู อีกบทเรียนหนึ่งคือความสำคัญของความจริงภักดีที่ไม่แบ่งแยกต่อพระเยซู

16:10-12 ความน่าเชื่อถือไม่ขึ้นอยู่กับจำนวนที่ซึ่งบุคคลหนึ่งมีความรับผิดชอบแต่ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะ (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 3:5) ความสัตย์ซื่อในการใช้เงินตอนนี้แสดงถึงคุณลักษณะที่เชื่อถือได้ซึ่งพระเจ้าจะให้รางวัลพร้อมกับความรับผิดชอบสำหรับความร่ำรวยมากขึ้นในแผ่นดินของพระเจ้าในภายหลัง อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้กล่าวว่า “คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยมักจะ สัตย์ซื่อในของมากด้วย” แต่ “คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยมาก ก็ ซื่อสัตย์ในของมากด้วย” บุคคลแห่งคุณลักษณะจะสัตย์ซื่อในทั้งสิ่งเล็กน้อยและสิ่งที่ใหญ่

ความไม่สัตย์ซื่อไม่ได้แค่แสดงถึงความไม่น่าเชื่อถือแต่ความไม่ชอบธรรมอีกด้วย โดยการใช้คำว่า “เงินทอง” บางทีพระเยซูตั้งใจให้พวกเขาที่จะรวมถึงทางโลกทั้งหมดที่ซึ่งผู้คนวางใจไม่ใช่แค่เงิน สิ่งเหล่านี้จะรวมถึงเวลาและความสามารถของบุคคลหนึ่งนอกเหนือจากทรัพย์สมบัติของเขาหรือของเธอ ถ้าพวกเขาใช้สิ่งที่พระเจ้ามอบไว้ในการดูแลของพวกเขาในโลกอย่างสุรุ่ยสุร่าย “ใครจะ” ให้ (“มอบแด่”) สิ่งของของพวกเขาเอง

ที่จะจัดการในสวรรค์แก่พวกเขา อย่างเช่นสิทธิอำนาจเหนือคนอื่นๆ ในแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1 คร. 9:17)? คำถามเชิงโวหารตอบมันเอง พระเจ้าจะไม่ให้

16:13 แม้ว่าบุคคลหนึ่งอาจมีทั้งพระเจ้าและเงินทอง กล่าวคือ ผู้เชื่อและแหล่งในโลกทั้งหลาย มันก็เป็นไปได้ที่จะ “รับใช้” ทั้งสอง ทั้งสองเรียกร้องความจงรักภักดีเต็มที่ (เปรียบเทียบ มธ. 6:24) ความรักที่มีต่อ “พระเจ้า” จะส่งผลต่อเงินทองที่รับเอาทั้งสองในชีวิต อย่างกลับกัน ถ้าบุคคลหนึ่งเอาเงินทองมาก่อน พระเจ้าสามารถมีทั้งสองเท่านั้น (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 6:10) ข้อเท็จจริงนี้ควรทำหน้าที่เป็นคำเตือนต่อความไม่สัจย์ซื่อต่อพระเจ้าและในฐานะคำเตือนต่อการเป็นทาสโดยเงินทอง พระเยซูทำให้เงินทองเป็นบุคคลเพื่อจะพรรณนามันในฐานะคู่แข่งของพระเจ้า เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาสามารถรับใช้พระเจ้าและเงินทองได้ แต่พวกเขาไม่สามารถเป็น *บ่าว* ในแง่ที่แท้จริงที่สุดของคำนั้นของ *ทั้ง* พระเจ้าและเงินทอง พวกเขาสามารถเป็นบ่าวของบุคคลหนึ่งได้เท่านั้น[885]

2. คำว่ากล่าวของพระเยซูต่อพวกฟาริสีสำหรับความโลภของพวกเขา 16:14-31

พวกฟาริสีผู้กำลังฟังคำสั่งสอนของพระเยซูต่อพวกเขาของพระองค์ก็หัวเราะเยาะพระองค์ เพราะว่าพวกเขาพยายามที่จะรับใช้ทั้งพระเจ้าและเงินทอง (ข้อ 13) พวกเขาพยายามที่จะปรากฏตัวว่าเคร่งศาสนาและ ณ เวลาเดียวกันก็สะสมความมั่งคั่งทั้งหมดที่พวกเขาสามารถสะสมได้ (เปรียบเทียบ 20:47) ดังนั้นพระเยซูกล่าวถึงความโลภของพวกเขา (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 3:2)

ความสำคัญของการจำนนต่อพระวาระของพระเจ้า 16:14-18

พระเยซูเริ่มต้นการตอบสนองของพระองค์ต่อการปฏิเสธของพวกฟาริสีถึงคำสั่งสอนของพระองค์โดยการชี้ถึงความสำคัญของการจำนนต่อพระวาระของพระเจ้า

16:14-15 พระเยซูว่ากล่าวพวกผู้วิจารณ์ของพระองค์สำหรับความหน้าซื่อใจคดของพวกเขา พวกเขาสามารถที่จะอธิบายการปฏิบัติที่โลภของพวกเขาต่อพวกเขาจนถึงความพึงพอใจของพวกเขาเองได้ บางทีพวกเขาให้เหตุผลว่าความมั่งคั่งใดๆที่พวกเขาสามารถสะสมได้ก็เป็นเครื่องหมายแห่งพระพรของพระเจ้าเหนือพวกเขา นี่เป็นการตีความผิดโดยทั่วไปของธรรมเนียมปฏิบัติในสมัยของพระเยซูอย่างที่มีมันเป็นในสมัยของเรา การแสดงโอ้อวดของพวกเขาเมื่อให้ทานอาจเป็นส่วนหนึ่งของความหน้าซื่อใจคดนี้เช่นกัน (เปรียบเทียบ มธ. 6:2-4) แต่พระเจ้าเป็นพระผู้พิพากษาแท้ของพวกเขา และพระองค์รู้ “ใจ” ที่โลภของพวกเขา (เปรียบเทียบ 1 ซมอ. 16:7; 1 พศด. 28:9; Ps. 7:10)

สิ่งที่หลายคนให้การนับถืออย่างสูงส่งคือการติดตามเงิน นั่นเป็นที่รังเกียจต่อพระเจ้า เพราะว่ามันเป็นการนับถือรูปเคารพ มันปล้นอนาคตของผู้คนและมันถูกลงโทษพระเจ้า ผู้เดียวที่ควรค่าแก่การอุทิศตนสูงสุดของเรา พระเยซูอธิบายประเด็นนี้ด้วยคำอุปมาเรื่องเศรษฐีกับลาซารัสที่ตามมา (ข้อ 19-31) ค่านิยมของพวกฟาริสีนั้นผิด สิ่งที่สำคัญอย่างแท้จริงและสิ่งที่พวกเขาควรได้จดจ่อคือแผ่นดินของพระเจ้าและพระวาระของพระเจ้า แทนที่จะใช้เงินเพื่อจะ “สร้างมิตรสหาย” (ข้อ 9) พวกฟาริสี “เป็นผู้รักเงิน”

16:16 ข้อพระคัมภีร์ฮีบรูควรได้เป็นความสำคัญหลักต่อพวกฟาริสี ข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นชี้ถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ ตั้งแต่ “ยอห์น” ผู้ให้บัพติศมาได้มาถึง ข่าวสารที่ท่านและพระเยซู “ประกาศ” ก็คือว่าพระเมสสิยาห์ทรงปรากฏและ “แผ่นดินของพระเจ้า” ก็มาใกล้แล้ว ยุคใหม่ได้เริ่มต้นด้วยการประกาศของยอห์นถึงแม้ว่าไม่ใช่แผ่นดินของพระเจ้า พวกฟาริสีไม่นับถือการประกาศนั้นและในการทำอย่างนั้นก็ได้ปฏิเสธคำสอนของพันธสัญญาเดิม แม้ว่าเพื่อนชาวยิวของพวกเขากำลังพยายามอย่างยิ่งที่จะเข้าไป (“แย่งชิงกันเข้าไป”) “ใน” แผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 13:24; 14:15; มก. 7:8-9)

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูกล่าวบางสิ่งที่คล้ายกันเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าในอีกโอกาสหนึ่งที่มัทธิวบันทึกก็ได้ตั้งคำถามเกี่ยวกับความหมายของพระเยซูที่นี่และที่นั่น (เปรียบเทียบ มธ. 11:12-13) ในมัทธิว ประเด็นของพระเยซูคือสิ่งนี้: พวกผู้นำทางศาสนาชาวยิวกำลังพยายามที่จะนำมาซึ่งในแผ่นดินของพระเจ้าด้วยแนวทางแบบเนื้อหาของพวกเขาเอง ในขณะที่ปฏิเสธที่จะยอมรับแนวทางของพระเจ้าที่ยอห์นและพระเยซูป่าวประกาศ ในสถานการณ์การสอนอันแตกต่างที่ลูกาบันทึก พระเยซูก็กล่าวบางสิ่งที่คล้ายกันแต่แตกต่างเล็กน้อย ประเด็นของพระองค์ในที่นี้ก็คือว่าพวกยิวหลายคนกระตือรือร้นที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า แต่พวกผู้นำทางศาสนากำลังกีดขวางพวกเขาโดยการปฏิเสธยอห์นและพันธกิจของพระเยซู

“... บรรดาผู้ที่บากบั่นเข้าไปในแผ่นดินของเจ้านั้นอย่างน้อยแล้วต้องกระตือรือร้นมากเท่ากับผู้ที่รุนแรงแห่งปาเลสไตน์ผู้พยายามที่จะนำมาซึ่งแผ่นดินของพระเจ้าด้วยอาวุธ ในบริบทนั้นเราอาจคิดถึงผู้คนที่เช่นผู้รักษาทูที่ฉลาด”^[886]

16:17 โดยไม่คำนึงถึงมุมมองของพวกฟาริสี พันธสัญญาเดิมจะยืนยันในฐานะสิทธิอำนาจสุดท้าย ข้อ 17 เป็นการรับรองที่หนักแน่นอย่างมากถึงการสงวนพระคัมภีร์ของพระเจ้าไว้ (เปรียบเทียบ มธ. 5:18) ความหมายโดยนัยก็คือว่าคำสอนของพระเยซูจะคงอยู่เช่นเดียวกัน

16:18

ถัดไปพระเยซูอ้างตัวอย่างของความใช้ได้ที่ต่อเนื่องของพันธสัญญาเดิมและการไม่นับถือมันของพวกฟาริสี พระเจ้ายังคงได้คาดหวังและคาดหวังการจําานต่อพระวณะของพระองค์ พวกฟาริสีไม่ได้ยอมการลวงประเวณีแม้ว่าพวกเขาอนุญาตการหย่าร้าง (ฉธบ. 24:1-4) ฟาริสีบางคนอนุญาตให้ผู้ชายที่จะหย่าภรรยาของเขาและจากนั้นก็แต่งงานใหม่กับผู้หญิงอีกคนหนึ่งได้ แม้ว่าพวกเขาส่วนใหญ่ไม่ได้ให้สิทธิพิเศษอย่างเดียวกันแก่ผู้หญิง [887] พระเยซูประณามการประพฤติเช่นนั้นว่าเป็นการละเมิดพระบัญญัติที่เจ็ด นี่เป็นตัวอย่างของพวกฟาริสีที่แก้ตัวพวกเขาเองต่อหน้ามนุษย์แต่ไม่ถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า (ข้อ 15) พระเยซูทั้งยืนยันและอธิบายการเปิดเผยของพันธสัญญาเดิม ดังนั้นสำหรับพวกฟาริสีที่จะไม่นับถือคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับเงินก็เท่ากับการปฏิเสธการเปิดเผยอีกอย่างหนึ่งของพระเจ้า

คำสอนนี้ในเรื่อง “การหย่าร้าง” ส่งเสริมข้อความอื่นๆที่พระเยซูกล่าวในหัวข้อเดียวกันในโอกาสอื่นๆ (เปรียบเทียบ มธ. 5:32; 19:9; มก. 10:11) เป็นที่ชัดเจนว่า มัทธิว 19:9 และ มาระโก 10:11 บันทึกเหตุการณ์การสอนเดียว มัทธิว 5:32 ปรากฏในบริบทของคำเทศนาบนภูเขา การอ้างอิงของลูกาสะท้อนถึงบริบทที่สาม อย่างเช่นใน มาระโก 10:11 พระเยซูละเว้นอนุประโยคยกเว้นที่นี้ (เปรียบเทียบ มธ. 5:32; 19:9) เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ไม่ต้องการที่จะดึงความสนใจไปที่กรณียกเว้น เพราะว่าที่จะทำอย่างนั้นจะทำให้ประเด็นหลักของพระองค์อ่อนแอกล่าวคือ ที่ผู้คนไม่ควรหย่าร้าง มัทธิวรวมการอนุญาตของพระเยซูที่จะให้หย่าร้างเนื่องจากการผิดประเวณี เพราะว่าหัวข้อของวิธีที่จะรับมือกับกรณีหย่าร้างที่เกี่ยวข้องกับความไม่สัตย์ซื่อทางชีวิตสมรสเป็นความสนใจที่เฉพาะต่อพวกยิว

“การประยุกต์ใช้พื้นฐานต่อหน่วยเล็กนี้คือที่จะตอบสนองด้วยการเชื่อฟังต่อข้อเรียกร้องของแผ่นดินของพระเจ้าสำหรับความสัตย์สุจริตทางจริยธรรม ไม่ว่ามันจะอยู่ในวิธีที่เรารับมือกับแหล่งต่างๆของเราหรือวิธีที่เราเข้าหาชีวิตสมรสของเรา”[888]

คำอุปมาเรื่องเศรษฐีกับลาซารัส 16:19-31

ในคำอุปมานี้เศรษฐีและพวกพี่น้องของเขาผู้ไม่ได้ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวณะ (ข้อ 29-31) เป็นตัวแทนของพวกฟาริสี (ข้อ 16-17) พวกฟาริสีเชื่อในชีวิตในอนาคตและการพิพากษาที่กำลังมา แต่อย่างเช่นเศรษฐีนั้นพวกเขาไม่ได้อนุญาตให้ความเชื่อถือเหล่านั้นที่จะขัดขวางพวกเขาไว้จากการติดตามความมั่งคั่งในปัจจุบัน (ข้อ 14) พระเยซูป่าวประกาศว่าแม้กระทั่งการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์จะไม่เปลี่ยนพวกเขา (ข้อ 31) คำอุปมานี้ยืนยันคำสอนของพระเยซูในเรื่องการพลิกกลับของชะตาในอนาคตอีกด้วย (1:53; 6:20-26; 12:16-21; 13:30; 14:11) และข้อเท็จจริงที่ว่า การตัดสินใจในปัจจุบันกระทบต่อจุดหมายในอนาคตสำหรับผู้รอดและผู้ที่ไม่รอด

เรื่องราวของรับบีเกี่ยวกับการที่อับราฮัมส่งเอลิเอเซอร์ (“พระเจ้าทรงเป็นการช่วยเหลือของข้าพเจ้า”) ผู้
อารักขาของเขาซึ่งลาซารัสเป็นรูปแบบกรีกของชื่อนั้นไปยังเมืองโสโคมเพื่อจะทดสอบความเชื่อเพื่อ
เพื่อแผ่ของพลเมืองอาจเป็นที่มาของคำอุปมานี้ [889] พระเยซูอาจได้สร้างคำอุปมาของพระองค์บนเรื่องนั้น
ซึ่งอยู่นอกเหนือพระคัมภีร์แต่บางที่เป็นข้อเท็จจริงหรือแค่เรื่องที่แต่งขึ้น

16:19-21 พระเยซูเริ่มต้นคำอุปมานี้โดยการแนะนำตัวละครหลักสองคน พระองค์นำเสนอ “เศรฐฐี” ว่า
ดำเนินชีวิตอย่างเห็นแก่ตัวใน “ความขอดเยี่ยม” แห่งความหรุหราบและการยินดีในความมั่ง
คั่งทางโลกในปัจจุบันของเขา (เปรียบเทียบกับ 16:1, 13) คนมั่งคั่งอย่างมากเท่านั้นแห่งสมัย
ของพระเยซูสามารถจัดการแต่งตัวด้วยเสื้อผ้า “สีม่วง” ราคาแพงที่พวกกษัตริย์สวมใส่
เศรฐฐีนั้นมีชุดชั้นในที่ดีที่สุดที่ทำจาก “ผ้าป่านเนื้อดี” อีกด้วย

“เสื้อผ้าสีขาวยาวภายใต้เสื้อคลุมสีม่วง นี่เป็นเครื่องหมายของความมั่งคั่งที่สุด” [890]

“สถานที่บางแห่งในเมืองใหญ่มีชีวิตชีวาและกระโดดโลดเต้นจริงๆในเวลา
กลางคืน หากคุณต้องการเห็นชอมบี้และคนตายจำนวนมากให้มองหาหนึ่งใน
ในทึกลับเหล่านี้ นั่นคือที่ที่คุณจะพบพวกเขา พวกเขากำลังตีกลอง เล่นดนตรี
เสียงดัง ทำจังหวะ ดื่มทุกอย่างที่พวกเขาสามารถดื่มได้ และเสพยาสุจริตเพราะว่า
พวกเขาตายแล้วและต้องการที่จะมีชีวิตอยู่” [891]

ในอีกด้านหนึ่ง “ลาซารัส” นั้นยากจน ไร้ความสามารถ ขอดทาน เป็นโรค หิวโหย ไม่
สะอาดและเป็นที่ยกย่อง การบรรยายเหล่านี้จัดตั้งเวทีสำหรับการพลิกกลับที่น่าทึ่งใจใน
สภาพของชายสองคนนี้ที่ตามมา (ข้อ 22-24) เป็นที่ชัดเจนว่าเศรฐฐีไม่ได้นับถือคำสอน
ของพันธสัญญาเดิมที่ว่าคนอิสราเอลควรเอาใจใส่คนยากจนท่ามกลางพวกเขา
(เปรียบเทียบกับ สภษ. 14:21; 19:17; 21:13; 28:27)

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูตั้งชื่อคนขอดทานและไม่ใช้เศรฐฐีพูดเป็นนัยเรื่องความสำคัญที่
ใหญ่กว่าของลาซารัส เขาไม่ใช่น้องชายของมารีย์และมารธา (ยน. 11) นี่เป็นคำอุปมาเดียว
ที่พระเยซูสอนที่ซึ่งพระองค์ตั้งชื่อหนึ่งในตัวละคร ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูอ้างอิงถึงชื่อ
ของเขาก็ไม่จำเป็นต้องหมายถึงว่าเขาเป็นบุคคลจริง อย่างไรก็ตาม เขาอาจได้เป็น [892] สิ่ง
อื่นๆเกี่ยวกับเรื่องราวนี้บ่งบอกว่าเป็นคำอุปมาที่ได้แต่งขึ้นเป็นแบบฉบับ

“การตั้งชื่อคนยากจนว่าเป็นลาซารัสและความล้มเหลวที่จะตั้งชื่อเศรฐฐี ทำให้
ระดับของความหวังโยที่มีต่อคนยากจนนั้นเป็นส่วนตัว ในขณะที่ก็ทำให้ชัดเจนว่า
เศรฐฐีเป็นบุคคลที่เป็นตัวแทน พระเจ้าเอาใจใส่บุคคลที่ยากจนแต่ละคนและ

ตระหนักถึงสภาพเลวร้ายของพวกเขาอย่างเต็มที่ เศรษฐีสามารถเป็นคนมั่งมีคนใดก็ได้”[893]

ลาซาร์ธเป็นชื่อโดยทั่วไปซึ่งเป็นการเปรียบเทียบของคำฮีบรูเอลิเอเซอร์ที่หมายถึง “ผู้ที่พระเจ้าได้ช่วยเหลือ” อับราฮัมที่ถูกอ้างอิงถึงในคำอุปมานี้ก็มีคนใช้ที่ชื่อเอลิเอเซอร์ผู้ซึ่งเป็นคนต่างชาตอย่างชัดเจน (ปฐมก. 15:2) ข้อเท็จจริงนี้ได้นำนักศึกษาระดับมัธยมต้นบางคนที่จะแสวงหาการตีความที่มาจากประสบการณ์ของอับราฮัม [894] นักเขียนเช่นนั้นคนหนึ่งสรุปว่าพระเยซูกำลังสอนว่าการพิพากษาที่รุนแรงจะมาเหนือพวกเขาถ้าพวกเขาลืมเหลวที่จะกลับใจใหม่[895] อย่างไรก็ตาม การเชื่อมโยงต่างๆกับประวัติศาสตร์ของอับราฮัมดูเหมือนคลุมเครือจนผู้ฟังของพระเยซูคงได้พลาดการเชื่อมโยงเหล่านั้นไปธรรมเนียมได้ให้ชื่อคิเวสที่เป็นคำละตินสำหรับ “ร่ำรวย” กับเศรษฐีนั้นแต่ไม่มีพื้นฐานสำหรับสิ่งนี้ในคัมภีร์[896]

“การให้ชื่อแก่ลาซาร์ธช่วยทำให้เขาเป็นส่วนตัว และการบรรยายถึงสภาพที่น่าสงสารของเขากระตุ้นผู้อ่านที่จะเห็นอกเห็นใจเขาและที่จะประณามความแข็งกระด้างของเศรษฐี มันไม่ใช่แค่การมั่งคั่งแต่ความแข็งกระด้างนี้ต่อคนยากจนที่ทนทุกข์ซึ่งถูกประณามในคำอุปมานี้”[897]

ที่ลาซาร์ธนอนท่ามกลาง “สุนัข” ที่ไม่สะอาดเน้นถึงสภาพที่น่าสังเวชของเขา สุนัขที่มาและเลียแผลของเขาคงได้ทำให้แยลงไม่ใช่ทำให้บรรเทา[898]

16:22-24 ข้อเหล่านี้บรรยายถึงจุดหมายทั้งสองของพวกเขาซึ่งแตกต่างกันอย่างมีชีวิตของพวกเขาในโลกที่ได้เป็นมา “พวกทูตสวรรค์” ช่วยเหลือพระเจ้าด้วยการเอาใจใส่มนุษย์ (ฮบ. 1:14) พวกเขาคุ้มกันวิญญาณของลาซาร์ธ “ไปยังอกของอับราฮัม” ส่วนเศรษฐีประสบกับการฝังโดยปราศจากเกียรติจากสวรรค์ ประเด็นก็คือการเอาใจใส่ที่พระเจ้าทุ่มเทแก่ลาซาร์ธ ข้าพเจ้าคิดว่ามันปลอดภัยที่จะทักท้วงเขาว่าพวกทูตสวรรค์คุ้มกันผู้เชื่อเข้าไปในสวรรค์เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาตายไป อย่างที่พวกเขาทำที่นี่สำหรับลาซาร์ธ พระเยซูพรรณนาถึงลาซาร์ธในอกของอับราฮัมที่ชื่นชมงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ในอนาคตในแผ่นดินยุคพันปี (เปรียบเทียบ 13:28-29) ก่อนหน้านั้นเศรษฐีได้ชื่นชมงานเลี้ยง ในขณะที่ลาซาร์ธได้ขอทานเศษอาหารจากโต๊ะของเขา (ข้อ 21) แต่ตอนนี้โต๊ะได้เปลี่ยนไปแล้ว

ภาพของอกของอับราฮัมแสดงถึงที่แห่งความมั่นคง การสามัคคีธรรมในทางพระเจ้ากับผู้เชื่อของพันธสัญญาเดิม และเกียรติ “เฮเดส” เป็นชื่อโดยทั่วไปสำหรับที่แห่งวิญญาณที่จากไป (เปรียบเทียบ 10:15) และมันเป็นความเท่าเทียมของคำฮีบรู ชิโธล อย่างไรก็ตาม

ในพันธสัญญาใหม่ เฮคสอ้างอิงถึงที่อยู่ของคนตายที่ไม่ได้รับความรอด ก่อน การเป็นขึ้น
จากตายและการถูกประณามของพวกเขา ณ พระที่นั่งใหญ่สีขาว (วว. 20:11-15)

“เกเฮนน่า” เป็นที่ที่แตกต่างและบางครั้งอ้างอิงถึงบึงไฟ ซึ่งเป็นจุดหมายสุดท้ายของ
ผู้ไม่เชื่อทุกคนหลังจากพระที่นั่งใหญ่สีขาว (12:5) ณ การเริ่มต้นของแผ่นดินของ
พระเมสสิยาห์ ผู้ไม่เชื่อเท่านั้นจะอยู่ในเฮคส เนื่องจากว่าพระเจ้าจะทำให้ธรรมิกชน
ทุกคนของพันธสัญญาเดิมรวมถึงลาซารัสนั้นเป็นขึ้น (อสย. 26:19; ดนล. 12:2)
“เมืองบรมสุขเกษม” (23:43; 2 คร. 12:4) เป็นการใช้อรรถาธิบายสำหรับการทรงสถิตของ
พระเจ้า ซึ่งเป็นที่ที่วิญญาณของผู้เชื่อทุกคนจะไปโดยไม่คำนึงถึงว่าเมื่อใดที่พวกเขาตาย
ไปจนกระทั่งการเป็นขึ้นจากตายของร่างกายของพวกเขา [899] มันเป็นส่วนหนึ่งของที่
แห่งวิญญาณที่จากไป

“มันจะช่วยเราเข้าใจคำอุปมานี้ถ้าเราตระหนักว่าซีโอดหรือเฮคส (ที่แปลว่านรก
ในพันธสัญญาใหม่) ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนคือ เมืองบรมสุขเกษม (ซึ่งถูก
เรียกว่าอกของอับราฮัมในคำอุปมานี้) และที่แห่งการทรมาน เมืองบรมสุขเกษม
ว่างเปล่าเมื่อพระคริสต์ได้พาผู้เชื่อของพันธสัญญาเดิมไปกับพระองค์ ณ การเสด็จ
สู่สวรรค์ของพระองค์ (ดู อฟ. 4:8-10) ที่แห่งการทรมานจะส่งมอบผู้หลงหาย
สำหรับการพิพากษา ณ พระที่นั่งใหญ่สีขาว (ดู วว. 20:11-15) ทุกคนที่ยืนอยู่ ณ
การพิพากษานี้ก็หลงหาย และพวกเขาจะถูกทิ้งไปยังบึงไฟซึ่งเป็นความตาย
ครั้งที่สอง”[900]

สำหรับเศรษฐี เฮคสเป็นที่แห่ง “การทรมาน” เขาสามารถเห็นคนชอบธรรม “แต่ไกล” แต่
ไม่สามารถละเฮคสไปเพื่อจะร่วมกับพวกเขาได้ การเปิดเผยนี้โดยพระเยซูคริสต์บัญญัติ
หลักคำสอนของ “การนอนหลับของวิญญาณ” คือทฤษฎีที่ว่าเมื่อผู้คนตายไป พวกเขา
ก็ไร้สติ

“ถ้าเมื่อส่วนต่างๆของร่างกายถูกเคลื่อนย้าย [ถูกตัดออก] เรายังคงเชื่อว่าเรามีแขน
และขาเหล่านั้นและรู้สึกเจ็บปวดในพวกมัน เหตุใดวิญญาณที่ถูกปลดออกจึงไม่
สามารถดำรงอยู่ได้ และรู้สึกความรู้สึกสัมผัสถึงระบบเกี่ยวกับร่างกาย
ซึ่งมันถูกแยกออกอย่างชั่วคราว?[901]

เศรษฐีได้อ้อนวอนต่ออับราฮัมที่จะ “ส่งลาซารัส” มาหยิบยื่น “ความเมตตา” บางอย่างแก่
เขา การกล่าวของเขา “อับราฮัมบิดาเจ้าข้า” โดยทั่วไปแล้วเป็นที่นับถือสำหรับคนยิว

(เปรียบเทียบ 3:8; ยน. 8:39) อย่างไรก็ตาม การอ่อนน้อมของเศรฐีต่อการเชื่อมโยงทางเชื้อชาติของเขากับบิดาของพวกยิวก็ไร้ประสิทธิภาพ

ข้อเท็จจริงนี้ควรได้เตือนพวกฟาริสีที่ฟังอยู่ที่จะไม่พึ่งพามรดกแบบชาวยิวของพวกเขาเพื่อจะรับพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า^[902] เศรฐียังคงมองลาซารัสในฐานะ *บ่าว* ผู้สามารถ *ช่วยเหลือ* ได้ แทนที่จะเป็นในฐานะคนที่เท่าเทียมกัน การพิพากษาของเขาไม่ได้นำเขาที่จะกลับใจจากความเหินแกล้วของเขา แม้กระทั่งในความตาย! เป็นที่ชัดเจนว่าแนวคิดสมัยใหม่มากมายเกี่ยวกับนรกสืบย้อนกลับไปสู่คำอุปมานี้ได้^[903]

“จงสังเกตสองสิ่งที่นี่: ผู้หลงหายไปอยู่ที่แห่งการทรมานที่มีสติ ยิ่งกว่านั้น ผู้คนรู้จักซึ่งกันและกันหลังจากความตาย เราไม่สูญเสียอัตลักษณ์ของเรา”^[904]

16:25-26 ชื่อเรียก “ลูกเอ๋ย” หรือ “บุตรชายเอ๋ย” (คำกรีก *เทคนอน*) เป็นชื่อเรียกที่นุ่มนวลที่แสดงออกถึงความเมตตาสงสารสำหรับเศรฐีในความทุกข์ยากของเขา (เปรียบเทียบ 15:31) การขำเตือนของอับราฮัมถึงความสะดวกสบายแต่ก่อนของเศรฐีไม่ใช่ความพยายามที่จะให้เหตุผลถึง “การทรมาน” ในปัจจุบันของเขา พระเจ้าไม่ได้พิพากษาเขาไปสู่การทรมานเพราะเขาได้สะดวกสบายมาก่อนเพียงแต่จะทำให้สิ่งต่างๆ สมดุล มันขำเตือนเศรฐีนั้นถึงเหตุผลที่เขาอยู่ในการทรมานในตอนี้ เขาได้เลือกชีวิตแห่งความสะดวกสบายส่วนตัวมากกว่าชีวิตแห่งความรักภักดีต่อพระวาระของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 12:21)

“การเปรียบเทียบให้เหตุผลที่จะทักท้อว่าในสภาพที่ถูกปลดออกชีวิตทั้งหมดในโลกจะอยู่ต่อหน้าวิญญานในความคิด ถ้อยคำและการกระทำทั้งหมดของมันเหมือนกับแผนที่ของการเดินทางในอดีตที่อยู่ต่อหน้าคนเดินทาง”^[905]

บาว ของเขาไม่ใช่ที่ว่าเขาได้ทำบางสิ่งที่แย่ แต่ที่ว่าเขาไม่ได้ทำสิ่งใดเมื่อเขาควรได้ทำบางสิ่งที่ดี ยิ่งกว่านั้น มันก็สายเกินไปสำหรับการกลับใจใหม่ จงสังเกตว่าไม่มีข้อเสนอแนะถึงพื้นที่ตรงกลางระหว่างเสดสและออกของอับราฮัม ไม่มีสถานล้างบาปผู้ตาย^[906] ที่จริงพระเยซูสอนว่า “เหวใหญ่” “ตั้งขวางอยู่” ระหว่างสองที่ซึ่งไม่สามารถข้ามไปได้

“การข้ามจากบริเวณหนึ่งไปยังอีกบริเวณหนึ่งก็เป็นไปไม่ได้ ในอีกนัยหนึ่งเศรฐีนั้นได้ประสบกับการพิพากษาถาวร”^[907]

ลาซารัสเป็นหนึ่งในบรรดาคนที่ยากจนและเป็นนอกรีตผู้ได้ตอบสนองต่อการเชิญของพระเยซู และได้มาเป็นผู้เชื่อ (เปรียบเทียบ 4:18; 14:13, 21) เสดสไม่ใช่แค่เป็นจริงและน่ากลัวเท่านั้นแต่มันสุดท้ายอีกด้วย^[908]

“... เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ลงไปยังเฮเดสหลังจากการถูกตรึงที่กางเขนของพระองค์ พระองค์ได้เข้าไปในส่วนของเมืองบรมสุขเกษม ทำให้มันว่างเปล่าและพาทุกคน [ที่นั่น] ไปยังพระพักตร์ของพระเจ้า ไม่มีใครครอบครองส่วนของเมืองบรมสุขเกษมของเฮเดสในทุกวันนี้ ส่วนเดียวของเฮเดสที่ยังคงถูกครอบครองคือที่แห่งการทรมานที่ที่ผู้ไม่เชื่อจะไปเมื่อพวกเขาตายไป”[\[909\]](#)

16:27-31 เศรษฐีห่วยไยพี่น้องของเขาอย่างจริงใจไหม หรือเขากำลังบ่งบอกอย่างอ้อมค้อมว่าเขาไม่ได้รับการเตือนที่เพียงพอถึงการพิพากษาที่กำลังมาไหม? ข้าพเจ้ามีแนวโน้มที่จะชอบแรงจูงใจอันแรก

“เพื่อนเอ๋ย ถ้าผู้หลงหายสามารถกลับมาได้ พวกเขาจะประกาศข่าวประเสริฐแก่เรา”[\[910\]](#)

เป็นที่ชัดเจนว่าคำพยานของพันธสัญญาเดิม (ข้อ 16) ก็โน้มน้าวกว่าคำพยานใดๆจากบุคคลที่อาจกลับมาหาผู้ที่มีชีวิตด้วยข่าวสารจากเฮเดส ข้อความนี้ประณามพวกฟาริสีที่กำลังฟังพระเยซู แต่ได้ลดความสำคัญของการเปิดเผยของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ และได้ขอหมายสำคัญมากขึ้นจากพระเยซู (11:16) ยิ่งกว่านั้นมันบ่งบอกอย่างหนักแน่นว่าพวกเขาจะไม่เชื่อในพระเยซูแม้กระทั่งพระองค์ จะ เป็นขึ้นจากตาย (เปรียบเทียบ 9:22; 11:29-30; 13:32)

“การใช้หลักของการอัครรรยในพระคัมภีร์ไม่ใช่ที่จะ โน้มน้าว ผู้คนถึงความจริง โดยการแทนที่พระคัมภีร์ แต่ที่จะ ยืนยัน ความจริงของพระคัมภีร์”[\[911\]](#)

คำพยานของพระคัมภีร์นั้นมีพลังเพราะว่านั่นคือสิ่งที่พระเจ้าได้เลือกที่จะใช้เพื่อจะนำมาซึ่งการโน้มน้าวถึงความจำเป็นฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ ฮบ. 4:12) พวกเขาทุกคนได้ปรากฏต่อผู้คนในสมัยของพันธสัญญาเดิม แต่ผู้คนที่ใจแข็งกระด้างไม่ได้เชื่อพวกเขาเช่นกัน (ปฐมก. 19:14) เป็นที่ชัดเจนว่าผู้คนในเฮเดสมีความหวังไยสำหรับผู้หลงหายในโลก แต่พวกเขาไม่สามารถทำอะไรเกี่ยวกับมันได้

“มีความหมายโดยนัยที่ว่าสถานการณ์ที่ไม่พึงพอใจของเศรษฐีนั้นไม่ใช่เนื่องจากความร่ำรวยของเขา (แท้จริงแล้วอับราฮัมก็ร่ำรวย) แต่เนื่องจากการละเลยพระคัมภีร์และคำสอนของพระคัมภีร์ของเขา แต่เศรษฐีนั้นไม่เห็นด้วย เขารู้ว่าเขาได้ตอบสนองต่อการมีพระคัมภีร์อย่างไร”[\[912\]](#)

ไม่นานหลังจากคำสอนนี้ พระเยซูก็ได้ทำให้ใครคนหนึ่งเป็นขึ้นจากตายผู้เป็นพยานถึง
อัตลักษณ์ของพระองค์คือ ลาซารัสอีกคนหนึ่ง การตอบสนองของพวกฟาริสีคืออะไร?
พวกเขาไม่ได้เชื่อในพระเยซูแต่พยายามที่จะฆ่าทั้งพระเยซูและลาซารัส (ยน. 11:45-53;
12:10-11) บางทีนี่คือกุญแจสู่เหตุผลที่พระเยซูให้ชื่อ “ลาซารัส” แก่คนยากจนในคำอุปมานี้
บางทีพระองค์ต้องการให้พวกฟาริสีที่จะระลึกถึงบทเรียนเกี่ยวกับ “ลาซารัส” ในคำอุปมานี้
เมื่อเวลาต่อมาพระองค์ได้ทำให้ ลาซารัส อีกคนหนึ่งได้เป็นขึ้นจากตาย!

ข้อเหล่านี้ควรเตือนเราถึงการตั้งความหวังอย่างมากไว้ที่หมายสำคัญและการอัศจรรย์เพื่อ
จะชักชวนผู้คนให้เชื่อในพระเยซู (เปรียบเทียบ ยน. 10:41-42) พระวาทะของพระเจ้าเป็น
พยานที่โน้มน้าวถึงพระองค์มากกว่าการอัศจรรย์ใดๆ นี่ไม่ได้หมายความว่า การอัศจรรย์นั้น
ไร้คุณค่า พระเจ้าใช้การอัศจรรย์เพื่อจะยืนยันพยานของพระคัมภีร์ในอดีตและพระองค์อาจ
ทำเป็นบางโอกาสในทุกวันนี้ แต่พระคัมภีร์เป็นเครื่องมือหลักของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในการนำผู้คนไปสู่การกลับใจใหม่ (เปรียบเทียบ ยน. 16:7-15)

คำสอนนี้เกี่ยวกับ *ความโลภ* เตือนทั้งพวกสาวกและพวกฟาริสี ทั้งสองกลุ่มควรที่จะรับใช้พระเจ้าในฐานะ
ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อแทนที่จะรับใช้เงินทอง [\[913\]](#) เราควรระวังถึงความเป็นไปได้ของการไม่เชื่อพระคัมภีร์
และลดความสำคัญของมัน ถ้าเราทำให้เงินทองเป็นพระของเราอย่างที่พวกฟาริสีทำ

“อะไรคือประเด็นของเรื่องเล่านี้ในการประยุกต์ใช้ของมันต่อชายที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลัง
กล่าวต่อ? หนึ่งใน พระองค์กำลังแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการใช้ที่ถูกต้องของสิทธิพิเศษใน
ชีวิตนี้ ที่คือชายที่ไม่ได้สร้างมิตรสหายโดยวิธีของเงินทองของความไม่ชอบธรรม” [\[914\]](#)

“สองหัวข้อที่ครอบคลุม: แนวคิดเกี่ยวกับการประเมินของพระเจ้าในชีวิตหลังจากความตายและ
ความแข็งกระด้างของใจที่ไม่สามารถถูกพิชิตได้โดยแม้กระทั่งการเป็นขึ้นจากตาย” [\[915\]](#)

“การสนทนาจากชีวิตหลังจากความตายในพระคัมภีร์ตอนนี้เปิดเผยถึงเรื่องชุดของความจริงที่สำคัญ
ที่ทำหน้าที่เป็นการแก้ไขต่อหลักคำสอนสมัยใหม่ที่ผิดๆ (1) มีความมีสติทันทีหลังจากความตาย
ดังนั้นการนอนหลับของวิญญาณไม่ได้ถูกสอนในพระคัมภีร์ (2) จุดหมายหลังจากความตายนั้น
เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ดังนั้นไม่มีสถานล้างบาปผู้ตายหรือโอกาสที่สองแห่งความรอดหลังจากความ
ตาย (3) ไม่มีใครสามารถสูญเสียหรือได้รับความรอดหลังจากความตาย การตัดสินใจของชีวิตนี้ก็
สุดท้ายและเป็นการชี้ขาด (4) การพิพากษาที่กำหนดจุดหมายนิรันดร์ของไม่ว่าการทรมานหรือ
พระพรก็ยุติธรรม (5) หมายสำคัญไม่ควรถูกแสวงหาในฐานะสิ่งแทนพระวาทะของพระเจ้า
พระวาทะของพระเจ้าเป็นพื้นฐานที่เพียงพอเดียวสำหรับความเชื่อ (16:29; คูรม. 10:17)” [\[916\]](#)

ซ. คำเตือนของพระเยซูเกี่ยวกับการกระทำและท่าทีของพวกสาวก 17:1-19

พระเยซูได้สอนพวกสาวกมาตลอดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงสิ่งที่มนุษย์ยกย่องอย่างสูงส่งแต่ที่ซึ่งพระเจ้ามองว่าน่ารังเกียจกล่าวคือ การติดตามเงิน (16:15) โดยการติดตามเงินอย่างหน้าซื่อใจคดนั้น พวกฟาริสีได้ทำให้เพื่อนชาวยิวหลายคนของพวกเขาหันไปจากพระเยซู (11:52) ตอนนี้พระเยซูเตือนพวกสาวกเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการกระทำและท่าทีที่ไม่เหมาะสมของพวกเขาเอง

1. การป้องกันบาปและการฟื้นฟูคนบาป 17:1-4

17:1-2 การเกริ่นนำ “และ” (เด ในตัวบทกรีกซึ่งไม่ได้แปลในฉบับ NIV) บ่งชี้ถึงการเชื่อมโยงทางตรรกะกับสิ่งที่มาก่อน “มันหลีกเลี่ยงไม่ได้” ว่าพวกสาวกหนุ่มเห็นยิวความคืบหน้าฝ่ายวิญญาณของคนอื่นๆ บางโอกาสเพราะว่าไม่มีใครในท่ามกลางเราที่สมบูรณ์แบบ อยากรก็ตาม นั่นไม่ได้แก้ตัวถึงความรับผิดชอบส่วนตัวเมื่อใครคนหนึ่งเป็นเหตุให้อีกคนหนึ่งที่จะสะดุดไปสู่บาปหรือการเลิกเชื่อ (เปรียบเทียบ 11:52) มันเป็นความผิดที่รุนแรงที่จะขัดขวางความคืบหน้าของผู้เชื่อที่ไม่เติบโตฝ่ายวิญญาณผู้ซึ่งพระเยซูกล่าวถึงที่นี่ว่าเป็นเด็ก (เปรียบเทียบ มธ. 18:6) “วิบัติ” ทำให้ระลึกถึงการประณามของพระเยซูที่มีต่อพวกฟาริสีใน 6:24-26 มันบ่งบอกถึงความรุนแรงของความผิดนี้

17:3-4 พระเยซูดำเนินการจากการเตือนถึงการนำผู้คนไปสู่บาป สู่หัวข้อของการช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ล้มลง ความรับผิดชอบของสาวกในกรณีเช่นนั้นมิสองอย่างคือ การเตือนสติคนบาปและการยกโทษที่ใจกว้างของผู้ที่สำนึกผิด (เปรียบเทียบ มธ. 6:12; 18:15, 21-22)

“คำกล่าวนี้ห้ามอย่างเป็นทางการพยาบาลความไม่พอใจและการวิจารณ์ผู้ทำผิดข้างหลังหลังของเขา”^[917]

2. ท่าทีของพวกสาวกต่อหน้าที่ของพวกเขา 17:5-10

อีกครั้งหนึ่งพระเยซูติดตามคำสั่งสอนด้วยตัวอย่างประกอบ

ความสำคัญของการวางใจพระเจ้า 17:5-6

17:5 ลูกาอ้างอิงถึงสาวกสิบสองคนในฐานะ “พวกอัครทูต” ที่นี้บางทีเพื่อจะเน้นถึงความสำคัญ of คำสอนนี้สำหรับผู้นำที่เป็นสาวก เป็นที่ชัดเจนว่าพวกอัครทูตสรุปว่าการเข้าหาที่ใจกว้างสู่การยกโทษจะเรียกรื่อง “ความเชื่อ” ในพระเจ้ามากกว่าที่พวกเขามี พวกเขาจะต้องเชื่อว่าพระเจ้าสามารถเปลี่ยนใจของบุคคลแม้ว่าเขาไม่ได้ให้หลักฐานของการสำนึกผิดแท้โดย

การทำบาปอย่างซ้ำๆ และจากนั้นก็ทำการกล่าวสารภาพการกลับใจใหม่อย่างซ้ำๆ พวกเขาจะต้องมีความมั่นใจในพระเจ้าที่จะดำเนินชีวิตในแนวทางนี้มากกว่าที่พวกเขาได้มี

“นี่เป็นเหตุการณ์เดียวที่ซึ่ง การปฏิบัติการฝ่ายวิญญาณเหนือวิญญาณของพวกเขา ได้ถูกเรียกร้องจากพระคริสต์โดยสาวกสิบสองคน การอธิษฐานที่เกี่ยวข้องกันและ สูงกว่าได้ถูกนำเสนอมาก่อน โดยบุคคลหนึ่งพร้อมกับโอกาสที่เล็กกว่ามาก (ดู มก. 9:24.)”[\[918\]](#)

17:6 พระเยซูหนุนใจพวกสาวกโดยการย้ำเตือนพวกเขาว่าการวางใจเล็กน้อยในความสามารถของพระเจ้าเท่านั้นสามารถส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงที่ไม่น่าเชื่อได้ (เปรียบเทียบ มธ. 17:20; 21:21; มก. 11:23) “เมล็ดมัสตาร์ด” เป็นที่เลื่องลือว่ามีขนาดเล็ก (เปรียบเทียบ 7:13) ต้นหม่อนโตที่จะสูงเท่ากับ 35 ฟุตและยากที่จะถอนราก[\[919\]](#)

“ณ เวลาปัจจุบันต้นหม่อนดำ (ซิคามิน [คำกรีก *สุคคามินอย* ที่นี่]) และต้นหม่อนขาว (ต้นมะเดื่อ [คำกรีก *สุค โค โมริอัน* 19:4]) มีในปาเลสไตน์. ... ต้นไม้ทั้งสองแตกต่างจากต้นมะเดื่อของอังกฤษ”[\[920\]](#)

“ภาพของต้นซิคามินที่หยั่งรากอย่างครอบคลุมที่ดูเหมือนถูกทอดสมอไว้อย่างแข็งแกร่งในดิน ต้นหม่อนสีดำนี้ได้รับการหล่อเลี้ยงอย่างดีจนมันสามารถมีชีวิตอยู่ได้จนถึงหกร้อยปี” [\[921\]](#)

การตอบสนองนี้โดยพระเยซูเทียบเท่ากับการบอกพวกสาวกว่าพวกเขาไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อที่มากขึ้น พวกเขาจำเป็นต้องใช้ความเชื่อที่พวกเขามี

“คำนี้ของพระเยซูไม่ได้เชิญให้คริสเตียนที่จะกลายมาเป็นผู้ที่ร้ายมนต์และนักวิทยาศาสตร์ แต่เป็นวีรบุรุษเหมือนบรรดาคนเหล่านี้ผู้ซึ่งการกระทำที่กล้าหาญของพวกเขาถูกเฉลิมฉลองในบทที่สิบเอ็ดของพระธรรมฮีบรู”[\[922\]](#)

“มันไม่ใช่ความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ในพระเจ้ามากสักเท่าไรที่ถูกเรียกร้องอย่างเช่น ความเชื่อในพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่”[\[923\]](#)

คำอุปมาเรื่องบ่าวที่ไม่คู่ควร 17:7-10

17:7-9 พระเยซูเล่าคำอุปมานี้เพื่อจะสอนพวกสาวกของพระองค์ว่าการเตือนสาวกที่ทำบาปและการยกโทษบรรดาผู้ได้ทำบาปและกลับใจใหม่เป็นแค่ *หน้าที่* ของพวกเขา มันไม่ใช่บางสิ่งซึ่งพวกเขาควรคาดหวังรางวัลจากพระเจ้า บางทีพระองค์ทำอย่างนั้นเพื่อจะเตือนพวกเขา

ถึงความหยิ่งอีกด้วย—ความหยิ่งที่สามารถมาได้เมื่อภูเขาถูกเคลื่อน โดยความเชื่อของบุคคลหนึ่ง[924]

พวกฟาริสีเชื่อว่าการกระทำที่ชอบธรรมของพวกเขาทำให้พระเจ้าเป็นหนี้พวกเขาอย่างที่ว่าพวกยิวหลายคนเชื่อ แน่แน่นอนว่าพระเจ้าจะให้รางวัลการรับใช้ที่สัตย์ซื่อ (12:35-37, 42-48) อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทำให้พระองค์เป็นหนี้ แต่เพราะว่าพระองค์ให้แก่พวกเขามากกว่าสิ่งที่เที่ยงธรรมอย่างมีพระคุณ คำสอนในบทที่ 12 (ข้อ 35-37, 42-48) กล่าวถึงพระคุณของเจ้านายส่วนคำสอนที่นี้ในบทที่ 17 (ข้อ 7-10) เน้นถึงท่าทีของบ่าว

บางทีพระเยซูเลือกตัวอย่างของบ่าวที่ทำงานในทุ่งนาหรือเลี้ยงแกะเพราะว่านี่เป็นประเภทของการรับใช้ที่พวกสาวกของพระองค์กระทำ ในสถานการณ์ที่พระเยซูพรรณนา บ่าวแต่ละคนมีความรับผิดชอบที่แตกต่างมากมายต่อเจ้านายของเขา พระเยซูไม่ได้พรรณนาถึงทรัพย์สินจำนวนมากที่ซึ่งบ่าวแต่ละคนมีงานที่เฉพาะอันเดียวเท่านั้น อีกครั้งหนึ่งที่มีความคล้ายกันกับหน้าที่ต่างๆของพวกสาวกก็เป็นจริง ประเด็นไม่ใช่ท่าทีของเจ้านายในการล้มเหลวที่จะแสดงออกถึงการขอบคุณสำหรับการบริการที่ได้กระทำไป แต่เป็นท่าทีของบ่าวในการทำหน้าที่ของเขาโดยปราศจากการตั้งเจ้านายของเขาไว้ภายใต้พันธะต่อเขา

17:10 พระเยซูต้องการประยุกต์ใช้ออกมา พวกสาวกของพระองค์ควรมีท่าทีอย่างเดียวกันกับบ่าวที่ดี โดยการอ้างถึง “การไม่คู่ควร” พวกเขาก็ไม่ได้กล่าวว่าพวกเขาเป็นผู้คนที่ไร้ค่าอย่างสิ้นเชิง พวกเขาหมายถึงว่าพวกเขาไม่คู่ควรต่อรางวัลใดๆ เพราะว่าการบริการทั้งหมดที่พวกเขาได้กระทำไปเป็นแค่หน้าที่ของพวกเขาต่อเจ้านายของพวกเขา ในบริบทนี้ หน้าที่ที่เฉพาะซึ่งถูกกล่าวถึงคือการยกโทษอย่างใจกว้าง (ข้อ 3-4) แต่คำสอนประยุกต์ใช้โดยทั่วไปกับหน้าที่ทั้งหมดที่พวกสาวกเป็นหนี้พระเจ้า

พระเยซูและพวกอัครทูตได้สอนในที่อื่นๆว่าการคาดหวังถึงรางวัลควรจงใจพวกสาวกที่จะรับใช้ของพระเจ้า (มธ. 6:19-21; 1 คร. 3:10-15; 9:24-27; 2 คร. 5:9-10; 1 ยน. 2:28; 1 ปต. 4:13; 5:1-4) พระเยซูไม่ได้ขัดแย้งสิ่งนั้นที่นี้ ที่นี้ประเด็นของพระองค์ ก็คือว่าพระเจ้าไม่อยู่ภายใต้พันธะที่จะให้รางวัลแก่เรา พระองค์จะให้รางวัลเพราะว่าพระองค์เลือกที่จะให้ไม่ใช่เพราะว่าพระองค์จำเป็นต้องให้ ท่าทีของเราควรเป็นว่าพระเจ้าไม่ต้องการให้เรารับใช้พระองค์และที่ว่าการรับใช้พระองค์เป็นหน้าที่ของเราเท่านั้น ที่ซึ่งพระองค์ไม่อยู่ใต้พันธะที่จะให้รางวัลแก่เรา

3. ความสำคัญของการสำนึกคุณ 17:11-19

การบรรยายของลูกาเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้จัดจ่อที่การตอบสนองของชาวสะมาเรียผู้ที่พระเยซูได้รักษา มันไม่ใช่เรื่องราวนี้สักเท่าไรที่ท่านตั้งใจที่จะแสดงถึงอัตลักษณ์แบบพระเจ้าของพระเยซู แม้ว่าเรื่องราวเป็นอย่างนั้น ตรงกันข้าม มันเป็นอีกบทเรียนหนึ่งสำหรับพวกสาวกในเรื่องทำที่ที่สำคัญซึ่งควรแสดงถึงคุณลักษณะของพวกเขา มันทำให้คำสอนก่อนหน้านั้นของพระเยซูในเรื่องการเรียกร้องที่เข้มงวดของการเป็นสาวกสอดคล้องกับการแสดงออกถึงความเมตตาที่รักษาของพระองค์และทำที่ที่เหมาะสมแห่งการสำนึกคุณสำหรับความเมตตาที่ควรแสดงคุณลักษณะของพวกสาวกของพระองค์

“ไม่เพียงแต่การบรรยายนี้พิเศษต่อลูกา แต่มันเน้นถึงหัวข้อที่เป็นลักษณะของลูกามากมายอีกด้วย เยรูซาเล็มเป็นเป้าหมายของการเดินทางของพระเยซู (เปรียบเทียบ 9:51; 13:33) พระเยซูมีความเมตตาต่อผู้ถูกทอดทิ้งทางสังคม พระองค์ทำตามมาตรฐานของชาวยิวโดยการเรียกร้องให้คนโรคเรื้อนที่จะออกไปเพื่อการป่าวประกาศถึงสุขภาพที่ถูกเรียกร้องไว้โดยปุโรหิต (เปรียบเทียบ ลนต. 14) ความเชื่อและการรักษาควรนำการสรรเสริญไปยังพระเจ้า (เปรียบเทียบ 18:43; กจ. 3:8-9) และพระคุณของพระเจ้าขยายไกลพ้นลัทธิยิวพร้อมกับชาวสะมาเรียที่ได้รับความสนใจที่พิเศษ (เปรียบเทียบ 10:25-37)”[\[925\]](#)

17:11-13 ข้อ 11 เป็นการรายงานความคืบหน้าทางภูมิศาสตร์อีกครั้งหนึ่ง (เปรียบเทียบ 9:51; 13:22) ตามปกติแล้วการบันทึกเหล่านี้บ่งชี้ถึงการเริ่มต้นของส่วนใหม่ในลูกาและกิจการของอัครทูต แต่ก็มีความต่อเนื่องหัวข้อของคำสอนของพระเยซูจากสิ่งทีมาก่อน หัวข้อใหม่เริ่มต้น ณ ตอนจบของส่วนนี้

เป็นเรื่องปกติสำหรับพวกยิวที่กาลิลีที่จะเดินทางผ่านสะมาเรียบนเส้นทางของพวกเขาสู่ยูเดียและเยรูซาเล็ม [\[926\]](#) เหตุการณ์เกิดขึ้นที่ใดที่หนึ่งใกล้กับพรมแดนระหว่างกาลิลีตอนใต้และสะมาเรียตอนเหนือ นี่ให้เหตุผลสำหรับการรวมคนโรคเรื้อนชาวยิวและชาวสะมาเรียไว้ในกลุ่มเดียว ความทุกข์เหมือนกันของพวกเขาได้นำพวกเขามาด้วยกัน พวกเขาคนโรคเรื้อนยืนอยู่ ณ ระยะเวลาไกลจากคนอื่นๆ เพราะว่าพวกเขาไม่สะอาด และบางที เพราะว่าโรคของพวกเขาติดต่อดี การเป็นโรคเรื้อนในพระคัมภีร์ก็ติดต่อบางระยะแต่ไม่ใช่ในโรคอื่นๆ (เปรียบเทียบ ลนต. 13-14) คำกล่าวของพวกเขาคือต่อพระเยซูในฐานะ “นาย” (คำกรีก *เอพิสทาตา* ซึ่งเป็นคำที่พบได้เท่านั้นในลูกาในพันธสัญญาใหม่) บ่งชี้ถึงขนาดของความเชื่อในพระองค์

“เมื่อถูกใช้ในที่อื่นๆ ในพระกิตติคุณที่สาม ‘นาย’ แสดงถึงบุคคลหนึ่งที่มีสิทธิอำนาจที่สอดคล้องกับอำนาจที่อัศจรรย์”[\[927\]](#)

พวกคนโรคเรื้อนตระหนักว่าความหวังเดียวของพวกเขาสำหรับการรักษาคือ “ความเมตตา” ของพระเยซู ไม่ใช่ความกลัวของพวกเขา สภาพของพวกเขาได้ทำให้สิ่งที่พวกเขาต้องการให้พระเยซูทำเพื่อพวกเขา นั่นชัดเจนกล่าวคือ ขจัดโรคเรื้อนของพวกเขา

17:14 บางทีพวกคนโรคเรื้อน ไม่ได้คาดหวังให้พระเยซูที่จะตอบสนองอย่างที่เราองค์ได้ตอบสนอง แทนที่จะสัมผัสพวกเขาหรือป่าวประกาศว่าพวกเขาสะอาด พระองค์ก็ให้คำสั่งแก่พวกเขา คำสั่งนั้นบ่งชี้ว่าเวลาที่พวกเขาไปถึงปุโรหิต พวกเขาคงได้ประสบการณ์กับการรักษาที่ต้องมีก่อน สำหรับการนำเสนอ ตามปกติแล้วคำสั่งที่จะแสดงตนเองต่อปุโรหิตตามหลังการรักษา (5:14; เปรียบเทียบ ลนต. 13:49; 14:2-3) การตรวจสอบโดยปุโรหิตจะส่งผลต่อพวกคนโรคเรื้อนที่เริ่มต้นชีวิตปกติใหม่

แน่นอนว่าพวกปุโรหิตไม่ใช่ผู้รักษาหรือผู้บำบัด แต่เป็น “ผู้เชี่ยวชาญด้านการดูแลสุขภาพ” ผู้เป็น “ผู้ตรวจสอบความสะอาด”^[928] อย่างไรก็ตาม คนโรคเรื้อนเหล่านี้คงได้ปฏิเสธที่จะไปและหรือพวกเขาอาจได้กล่าวซ้ำคำร้องขอของพวกเขาต่อพระเยซู

พระเยซูกำลังทดสอบความเชื่อและการเชื่อฟังของพวกเขา ถ้าพวกเขานับถือพระองค์ในฐานะนายของพวกเขาอย่างแท้จริง พวกเขาควรเชื่อฟังพระองค์ พวกเขาตัดสินใจที่จะเชื่อฟังและประสบการณ์กับการรักษาทันที (เปรียบเทียบ 5:12-16) พระเยซูได้รักษาพวกเขาจากระยะทางไกล (เปรียบเทียบ 2 พกษ. 5:10-14)

การตอบสนองของพวกคนโรคเรื้อนคงได้สอนพวกสาวกและคนอื่นๆที่ปรากฏตัวถึงความสำคัญของการวางใจและเชื่อฟังถ้อยคำของพระเยซู นี่เป็นบทเรียนที่พระเยซูได้สอนทั้งพวกฟาริสีและพวกสาวกมาตลอด (16:15-31) การอัศจรรย์นี้แสดงให้เห็นถึงผลประโยชน์ของการเชื่อฟังถ้อยคำของพระเยซูเนื่องจากความเชื่อในพระองค์ (เปรียบเทียบ 6:10; มธ. 12:13; มก. 3:5) อย่างไรก็ตาม บทเรียนนี้ไม่ใช่เหตุผลหลักที่ลูกาบันทึกเหตุการณ์นี้

17:15-16 “คนโรคเรื้อน” หนึ่งในคนที่กลับมาก็ให้เกียรติแด่พระเจ้าสำหรับการรักษาของเขาอย่างเสียงดัง ด้วยวิธีนั้นเขาก็ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้า ทำทางที่หมอบราบของเขา และการขอบพระคุณของเขาแสดงออกถึงการสำนึกคุณอันยิ่งใหญ่ของเขาต่อพระเยซู (เปรียบเทียบ 5:12; 8:41; 18:11; 22:17, 19; สดต. 103:2; กจ. 5:10; 28:15) ข้อเท็จจริงที่ว่า “เขาเป็นชาวสะมาเรีย” แทนที่จะเป็นยิวก็เป็นประเด็นหลักในเหตุการณ์นี้ การอ้างอิงของลูกาถึงข้อเท็จจริงนี้จัดตั้งเวทีสำหรับคำสอนของพระเยซูที่ตามมา

“ที่นี่ศาสนศาสตร์พระคริสต์ของลูกาไปถึงความสูงที่ประทับใจและที่ท่านนำเสนอ พระเยซูในบทบาทของพระวิหาร ในฐานะผู้หนึ่งผู้ซึ่งการทรงสถิตที่มีพลังและมี เมตตาของพระเจ้าถูกประจักษ์และต่อหน้าบุคคลที่พระเจ้าแห่งพระวิหาร (ไม่ว่าใน เยรูซาเล็มหรือภูเขาเกริซิม!) สามารถได้รับการนมัสการได้”[\[929\]](#)

17:17-19 คำถามต่างๆของพระเยซูเน้นถึงการไม่สำนึกคุณของคน โครเรเนียนอีก “แก้อคน” ผู้เป็นคนยิว (ข้อ 18) คำถามเหล่านั้นสร้างประเด็นที่ลูกาต้องการที่จะเน้น โดยการบันทึกเหตุการณ์นี้อีกด้วย พวกเขาที่มีความรู้เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์และการเสด็จมาของพระองค์มากกว่าพวกเขาต่างชาติ พวกเขาควรได้ตระหนักว่าพระเยซูทรงเป็นใครและแสดงออกถึงการสำนึกคุณของพวกเขา อีกด้วย การขาดการตอบสนองของพวกเขาเป็นเรื่องปกติของพวกเขาในสมัยของพระเยซู (เปรียบเทียบ 15:3-10) สรุปแล้ว พระเยซูอธิบายว่ามันคือ “ความเชื่อ” ของชายคนนั้นใน พระองค์ที่นำไปสู่การเชื่อฟังของเขาและรับผิชอบสำหรับการฟื้นฟูของเขาไม่ใช่แค่การ เชื่อฟังของเขา พระเยซูไม่ได้บ่งบอกว่าคน โครเรเนียนอีกแก้อคนขาดความเชื่อ พวกเขาเชื่อ ในพระองค์เช่นกัน (ข้อ 13)

เหตุการณ์นี้สอนว่าผู้คนที่พระเยซูช่วยกู้และผู้เชื่อในพระองค์มีพันธะทางศีลธรรมที่จะแสดงออกถึงการ สำนึกคุณของพวกเขาต่อพระองค์สำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อพวกเขา ยิ่งกว่านั้นมันอธิบายถึงข้อเท็จจริง ที่ว่าพวกเขายเป็นสุขที่จะรับเอาผลประโยชน์จากพันธกิจของพระเยซู โดยการปราศจากการขอบพระคุณ พระองค์หรือการเชื่อมโยงความดีของพระองค์กับพระเจ้า โครงสร้างที่ไขว้เปลี่ยนเกี่ยวกับคำถามทั้งสาม ของพระเยซู (ข้อ 17-18) เป็นข้อบ่งชี้อีกอย่างหนึ่งที่ว่าจุดจดจ่อของความสนใจอยู่ที่การไม่สำนึกคุณของคน โครเรเนียนแก้อคนที่ได้รับการรักษา

ฉ. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ 17:20-18:8

อีกครั้งหนึ่งการกระทำโดยพวกฟาริสีนำไปสู่คำตอบที่สั้นจากพระเยซูที่ติดตามมาโดยการอธิบายที่ยาวขึ้น สำหรับพวกเขา (เปรียบเทียบ 15:1-16:13; 16:14-17:19) การสรุปของลูกาเกี่ยวกับคำสอนของพระเยซู ในโอกาสนี้รวมถึงคำอุปมา (18:1-8)

1. บทเรียนอันสั้นสำหรับพวกฟาริสี 17:20-21

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการมาถึงของแผ่นดินของพระเจ้าเกิดขึ้นจากคำถามจากพวกฟาริสี มันเป็น คำถามที่มีเหตุผลเนื่องจากว่าทั้งข้อห้ามผู้ให้บังเกิดมาและพระเยซูได้ประกาศมาศักระยะหนึ่งว่าแผ่นดิน ของพระเจ้ามาใกล้แล้ว บางทีพวกเขาถามมันเพื่อจะทำให้พระเยซูเสียชื่อเสียง ผู้ซึ่งตอนนี้กล่าวถึงแผ่นดิน สวรรค์ว่าเลื่อนออกไป (ล่าช้า; เปรียบเทียบ 11:53-54; 13:34-35) ตามแนวคิดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์

ของพวกเขา นั่น พวกเขาส่วนใหญ่ได้คาดหวังพระเมสสิยาห์ที่จะปรากฏในไม่ช้าและทำให้พวกเขาเป็นอิสระจากแอกของโรมของพวกเขา

“รูปแบบของคำถามของพวกเขาแสดงให้เห็นว่าพวกเขากำลังคิดถึงแผ่นดินของพระเจ้าว่าเป็นบางสิ่งที่ยังอยู่ในอนาคต พวกเขาเชื่อว่ามันจะมาและพวกเขาถามว่า ‘เมื่อไหร่?’”^[930]

บางทีพระเยซูหมายถึงว่าหมายสำคัญที่เฉพาะซึ่งพวกเขาขอให้พระเยซูที่จะทำจะไม่นำหน้าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์(11:29) อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าพระเยซูหมายถึง ไม่มีหมายสำคัญที่ *สังเกตได้* ใดๆจะนำหน้าแผ่นดินของพระเจ้า ^[931] อย่างไรก็ตาม พระองค์บอกพวกเขาว่า “หมายสำคัญของการเสด็จมาของบุตรมนุษย์” จะนำหน้ามันซึ่งจะป่าวประกาศการเสด็จกลับมาเหมือน “ฟ้าแลบ” ที่ต้องกระจายไปทั่วท้องฟ้า (มธ. 24:3, 27).

มุมมองที่สามก็คือว่าพระเยซูหมายถึงว่าการมาของแผ่นดินของพระเจ้าจะไม่เป็นกระบวนการที่สังเกตได้ ^[932] กระนั้น อย่างไรก็ตามพันธสัญญาเดิมได้ทำนายถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่จะปกครอง แน่แน่นอนว่ามันจะเป็นที่สังเกตได้

มุมมองที่สี่ก็คือว่าพระเยซูหมายถึงว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะไม่มาเนื่องด้วยพวกเขาถือรักษาพิธีกรรมบางอย่างเช่นปีศาจ^[933] พวกเขาไม่สามารถทำให้มันเริ่มต้นขึ้นได้ เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาหลายคนในสมัยของพระเยซูเชื่อว่าพระเมสสิยาห์จะมา ณ การเฉลิมฉลองปีศาจ^[934] คำกรีก *พาราเทรซิส* ที่แปลว่า “หมายสำคัญที่จะถูกสังเกต” (NASB) หรือ “การสังเกตที่ระมัดระวัง” (NIV) ตามตัวอักษรหมายถึง “การเฝ้าดู” “การสอดแนม” หรือ “การสังเกต” อย่างไรก็ตาม ไม่มีสิ่งใดในบริบทนี้ที่เชื่อมโยงกับแนวคิดของการถือรักษาพิธีกรรมของชาวยิว

มุมมองที่ห้าก็คือว่าพระเยซูหมายถึงว่าแผ่นดินของพระเจ้า ณ ปัจจุบันนี้ได้ถูกสำแดงออกด้วยการปรากฏของพระองค์^[935] ในอีกนัยหนึ่ง แผ่นดินของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว อย่างไรก็ตาม ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้สอนพวกเขาของพระองค์ที่จะอธิษฐานขอให้แผ่นดินของพระเจ้า “มาตั้งอยู่” (ลก. 11:2) ซึ่งชี้ไปยังเวลาในอนาคตที่จะมา ยิ่งกว่านั้น คำสอนที่ตามมา (ข้อ 22-37) กล่าวถึงการมาในอนาคตของแผ่นดินของพระเจ้า นี่เป็นมุมมองของ “ผู้เชื่อตามยุคแบบตามลำดับ” ผู้เชื่อว่าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์เป็นทั้งปัจจุบันในสมัยของพระเยซูและยังคงเป็นอนาคต ลักษณะที่เป็นอนาคตของมันจะเริ่มต้นกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู สำหรับข้าพเจ้า ข้อเท็จจริงที่ว่าไม่ว่าพระเยซูหรือผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่คนใดก็ตามไม่แยกแยะลักษณะที่เป็นปัจจุบันออกจากลักษณะที่เป็นอนาคตของแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ก็ได้แย้งมุมมองนี้ ข้าพเจ้าเชื่อว่าคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับแผ่นดินของเจ้ามีเหตุผลมากที่สุดเมื่อแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ถูกเข้าใจว่าอยู่ในอนาคต^[936]

มุมมองที่หกก็คือว่าพระเยซูหมายถึงว่าแผ่นดินของพระเจ้าอยู่ “ภายในท่าน”

“สิ่งนี้ทำให้ความหมายเข้ายวนใจ (อันเป็นที่นิยมในศตวรรษที่สิบเก้า) ที่ไม่ขึ้นกับพระเยซู ก็เป็นสิ่งที่พระเยซูไม่ได้รับรอง”[\[937\]](#)

จะไม่มี การเปลี่ยนแปลงที่น่าทึ่งใจในสมัยของพระเยซูที่จะป่าวประกาศว่าแผ่นดินของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว เช่นกัน แผ่นดินของพระเจ้าได้อยู่ท่ามกลางผู้ฟังของพระเยซูในตัวบุคคลของกษัตริย์แล้ว (11:20) แต่ เพราะว่าคุณคนนั้นได้ปฏิเสธพระเยซู ผู้ฟังของพระองค์ก็จะไม่เห็นแผ่นดินของพระเจ้า พระเจ้าได้เลื่อน (ทำให้ล่าช้า) มันไป (13:34-35)

“... แผ่นดินของพระเจ้าแทบจะไม่สามารถเป็น ‘ที่นี่’ หรือ ‘ที่นั่น’ ได้และดังนั้นการอ้างอิงต้องมี แก่ผู้ปกครองเอง”[\[938\]](#)

ฉบับแปล NIV “ภายในท่าน” (คำกรีก *เอนทอส ซูมอน*) ก็น่าเสียดายเพราะว่ามันบ่งบอกถึงการปกครองฝ่าย วิญญาณภายในผู้คน คำสอนของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเมสสิยาห์อย่างเท่าเทียมกัน คือการปกครองที่รวมถึงการงานในจักรวาลต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า ไม่มีที่ใดในพันธสัญญาเดิมหรือ พันธสัญญาใหม่กล่าวถึงแผ่นดินของพระเจ้าว่าเป็นบางสิ่งที่อยู่ภายใน[\[939\]](#) นอกจากนั้น แม้ว่าแผ่นดินของ พระเจ้าอยู่ภายใน มันคงแทบไม่อยู่ “ภายใน” พวกฟาริสีที่ไม่เชื่อผู้ซึ่งพระเยซูกล่าวต่อ

“แผ่นดินของพระเจ้าไม่อยู่ภายในพวกเขา แผ่นดินของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางพวกเขาเพราะว่ากษัตริย์ อยู่ที่นั่น”[\[940\]](#)

มันอยู่ “ในท่ามกลางพวกท่าน [ของพวก] (NASB) หรือ “ท่ามกลาง” (NRSV) พวกเขา เพราะพระเมสสิ- ยาห์กำลังยืนอยู่ต่อหน้าพวกเขาที่นั่น [\[941\]](#) ถ้า พวกเขาได้เชื่อในพระองค์ แผ่นดินของพระเจ้าคงได้เริ่มต้น ในไม่ช้า ทันทีหลังจากการสิ้นพระชนม์ การฝัง การคืนพระชนม์ การเสด็จสู่สวรรค์ของพระเยซู ยุคเชื้อ (เปรียบเทียบ ดนล. 9:24-27) และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ มันอยู่ภายในการเข้าถึงของพวกเขา [\[942\]](#)

ใครคนหนึ่งอาจถามว่า “ถ้าพวกเขายิว ได้ เชื่อในพระเยซู พระองค์คงได้ถูกตรึงอย่างไร?” แน่แน่นอนว่า การถูก ตรึงของพระเยซูได้ถูกทำนายไว้ในพันธสัญญาเดิม (สดด. 22:16; อสย. 53:5) เป็นที่ชัดเจนว่าพวกโรมัน ยังคงได้ตรึงพระองค์ พวกเขาไม่มีสิทธิอำนาจที่จะตรึงผู้คน คำกล่าวหาที่มีต่อพระเยซูต่อการการถูกไต่สวน ของพระองค์ต่อหน้าปีลาตก็คือว่าพระองค์ได้ทำให้พระองค์เองที่จะเป็นกษัตริย์ (มก. 15:2) บางทีปีลาตคง ได้ทำให้พระเยซูถูกตรึงแม้ว่าพวกเขายิวเชื่อในพระองค์ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นความเป็นไปได้ที่ เป็นสมมุติฐาน เนื่องจากว่าพันธสัญญาเดิมได้ทำนายว่าพวกเขายิวจะ ไม่ เชื่อในพระเมสสิยาห์ของพวกเขา (อสย. 53:3-5, 7-9)

2. การอธิบายที่ยาวสำหรับพวกสาวก 17:22-37

คำสอนนี้ค่อนข้างคล้ายกับส่วนต่างๆของการอภิปรายที่ภูเขาเมะกอกเทศ (เปรียบเทียบ มธ. 24:23-28, 37-39) แม้ว่าความแตกต่างทั้งหลายบ่งบอกถึงสถานการณ์การสอนที่แยกกัน มันเป็นหนึ่งในคำสอนที่ลูกาบันทึก ซึ่งกล่าวถึงอนาคต (เปรียบเทียบ 12:35-48; 14:7-24; 21:5-33) คำสอนนี้เน้นถึงอนาคตอันไกลและการเสด็จมาครั้งที่สอง คำสอนในบทที่ 21 กล่าวถึงอนาคตอันใกล้เป็นหลัก จากมุมมองของพระเยซู และการถูกทำลายของพระเยซู

ลักษณะต่างๆของยุคสุดท้าย 17:22-33

- 17:22-23 ถัดไปพระเยซูให้คำสั่งสอนมากขึ้นแก่พวกสาวกของพระองค์เกี่ยวกับการมาของแผ่นดินของพระเจ้า “วันของบุตรมนุษย์” อ้างอิงถึงหนึ่งในวันในอนาคตเมื่อบุตรมนุษย์จะปกครองในโลก (เปรียบเทียบ ข้อ 24-25, 30) บางทีเป็นวันแรก [943] การใช้ “บุตรมนุษย์” ทำให้ระลึกถึงดาเนียล 7:13-14 ซึ่งทำนายถึงการปกครองในโลกของพระเมสสิยาห์ พวกสาวกจะต้องการ (“ปรารณา”) “ที่จะเห็น” แผ่นดินของพระเจ้ามาตั้งอยู่ เพราะว่าพวกเขาจะประสบกับการข่มเหงที่รุนแรงก่อนการเสด็จกลับมาของพระเยซู จะมีสัญญาณที่มากมายเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ แต่พวกสาวกไม่ควรยอมให้คนอื่น ๆ ที่จะนำพวกเขาไปแบบผิดๆ (เปรียบเทียบ มธ. 24:23; มก. 13:21)
- 17:24-25 การเสด็จกลับมาของพระเยซูจะไม่ผิดพลาด (เปรียบเทียบ มธ. 24:27, 30) แผ่นดินของพระเมสสิยาห์จะไม่คืบคลานมาเหนือผู้คน ผู้คนที่มีชีวิตอยู่ในตอนนั้นจะไม่ค้นพบว่ามันได้เริ่มต้นขึ้นในช่วงเวลาหนึ่งมาแล้วและที่พวกเขาตระหนักโดยทันทีว่าอยู่ในมัน มันจะไม่เกิดขึ้นในสถานที่ที่ไกลและอยู่นอกเส้นทางบางที่ที่คนจำนวนน้อยเท่านั้นจะสังเกตเห็น ทุกคนจะรู้เมื่อมันเริ่มต้นขึ้น มันจะไม่ผิดพลาดอย่างที่แสงฟ้าแลบที่ฉายแสงทั้งแผ่นดินโลและท้องฟ้า อย่างไรก็ตาม ก่อนที่บุตรมนุษย์เริ่มต้นการปกครองของพระองค์ ก่อนอื่นพระองค์จำต้อง “ทนทุกข์” และประสบกับการถูกปฏิเสธ โดยพวกยิวที่ไม่เชื่อแห่งสมัยของพระองค์ (เปรียบเทียบ 9:22, 41; 11:29, 31-32, 50-51; 24:26, 46; มธ. 16:21; กจ. 17:3)
- 17:26 เมื่อพระเยซูกล่าวว่า “วันของบุตรมนุษย์” จะคล้ายกับ “สมัยของโนอาห์” พระองค์ก็หมายถึง “สมัย” ก่อนการปกครองของบุตรมนุษย์ นี่ก็ชัดเจนจากการเปรียบเทียบกับ การเริ่มต้นของน้ำท่วมโลก ทั้งในสมัยของโนอาห์และไปถึงตอนปลายของยุคเช็ญก่อนพระเยซูเสด็จกลับมา ผู้คนไม่ได้ตอบสนองและจะไม่ตอบสนองต่อคำเตือนที่ถูกป่าวประกาศออกไปเกี่ยวกับการพิพากษาที่กำลังมา (เปรียบเทียบ มธ. 24:37-39; 2 ปต. 2:5) ในสมัย

ของโนอาห์ “ความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา” (ปฐมก. 6:5) “คนทั้งโลกเสื่อมทรามไป เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า และแผ่นดินก็เต็มด้วยความโหดร้าย” (ปฐมก. 6:11)

- 17:27 “กินและดื่ม” และ “สมรสกันและยกให้เป็นสามีภรรยากัน” เป็นวลีที่อธิบายถึงผู้คนที่ดำเนินชีวิตตามปกติ การเสด็จกลับมาของพระเยซูทันใดนั้นจะทำให้ชีวิตของพวกเขาหยุดชะงัก และเรียกพวกเขาสู่การพิพากษา ผู้คนที่อาศัยอยู่ในสมัยของโนอาห์ไม่ได้เตรียมตัวสำหรับน้ำท่วมโลก ในทำนองเดียวกัน คนส่วนใหญ่ที่มีชีวิตอยู่ก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง จะไม่เตรียมตัวสำหรับการพิพากษาที่จะตามหลังการเสด็จกลับมาของพระเยซูและพวกเขาจะพินาศในมัน (เปรียบเทียบ มธ. 25:31-46)
- 17:28-29 ตัวอย่างที่สองนี้เกี่ยวกับการพิพากษาที่ไม่ได้คาดหวังไว้ (“สมัยของโลท”) ส่งเสริมตัวอย่างแรก ยิ่งกว่านั้นมันกล่าวถึงความหวังที่ว่าบางคนจะหลีกเลี่ยงการกล่าวโทษของพระเจ้าเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จกลับมาคือ *คนชอบธรรม* ที่มีชีวิตอยู่ในโลกในตอนนั้น โดยการเปรียบเทียบสภาพทางศีลธรรมในโลก ณ การเสด็จมาครั้งที่สองกับ “โสโดม” พระเยซูกำลังพรรณนาถึงความชั่วร้ายประเภทที่เลวร้ายที่สุดซึ่งมีไปทั่ว การถูกทำลายที่ไม่ได้ถูกคาดหมายไว้โดยคนส่วนใหญ่ก็เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและอย่างทันทีทันใดและรบกวนการดำเนินชีวิตตามปกติในแต่ละวัน (“ทำลายพวกเขาทั้งหมด”)
- 17:30-31 คำว่า “อะพอกคาลิปส์” มาจากคำกรีก *อะพอกคาลูปีโต* ซึ่งหมายถึง “ปรากฏ” ที่ปรากฏที่นี่ การปรากฏทันทีของพระเยซู ณ การเสด็จมาครั้งที่สองจะจัดตั้งการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ เมื่อมันเริ่มต้น ทุกคนต้องหนีเพื่อปกปิด (เปรียบเทียบ มธ. 24:17-18; มก. 13:15-16; ลก. 21:21)
- 17:32-33 “ภรรยาของโลท” เป็นตัวอย่างที่สั่งสอนเกี่ยวกับบางคนที่มีประเมินอำนาจที่ทำลายแห่งการพิพากษาของพระเจ้าต่ำไป และพินาศเพราะเธอเข้าใจที่จะแสวงหาที่ลี้ภัย เธอแสวงหาที่จะสงวนแนวทางเก่าก่อนแห่งชีวิตของเธอไว้และในการทำอย่างนั้นเธอก็พินาศ (ปฐมก. 19:26; เปรียบเทียบ มธ. 10:39) ในทำนองเดียวกัน ผู้คนที่มีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาจำเป็นที่จะต้องแสวงหาที่ลี้ภัยทางกายภาพแทนที่จะยึดติดกับทรัพย์สมบัติในทางโลก (เปรียบเทียบ บทที่ 12) ความรอดของภรรยาโลทก็เป็นที่ถกเถียง ดังนั้นบางทีเราควรนำตัวอย่างของเธอมาเป็นคำเตือนต่อทุกคนรวมทั้งผู้เชื่อ มุมมองนี้พบการสนับสนุนใน “ใครก็ตาม” ในข้อ 33 การถูกทำลายทางกายภาพถูกกล่าวถึง (ข้อ 31)

คำอุปมาเรื่องคนหนึ่งที่ถูกรับไปและคนหนึ่งที่ถูกละไว้ 17:34-36

ประเด็นของตัวอย่างเหล่านี้ก็คือว่าเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา พระองค์จะแยกผู้คน แม้กระทั่งบรรดาคนที่ เป็นเพื่อนสนิท เหตุผลที่ไม่ถูกกล่าวไว้ก็ชัดเจนแล้วคือ ที่จะพิพากษาบางคนและไม่ใช้คนอื่นๆ บางคน จะพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์และคนอื่นๆจะไม่พร้อม แนวคิดของการถูกทำลายทันที ที่ส่งผลต่อการพิพากษาก็ดำเนินไปตลอดพระคัมภีร์ตอนนี้ทั้งหมด

การปรากฏของ “สอง” คน “บนเตียงเดียว” อาจเป็นข้อบ่งชี้อีกอย่างหนึ่งของสภาพทางศีลธรรมของเวลานั้น อย่างไรก็ตาม เพศชายของคำกรีกอาจบรรยายถึงผู้ชายและภรรยาของเขา แต่แนวคิดหลักคือความสัมพันธ์ ที่ใกล้ชิดของพวกเขา มันเป็นปกติสำหรับมารดาและลูกสาวหรือ เพื่อน (“ผู้หญิง”) เพศหญิง “สอง” คน ที่จะไม่แบ่งด้วยกันในสมัยของพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 24:41) บางทีพระเยซูตั้งใจให้ข้อเท็จจริงที่ว่า การแยกอันหนึ่งเกิดขึ้นในตอนกลางคืนและการแยกอีกอันหนึ่งเกิดขึ้นระหว่างกลางวันเพื่อจะส่งเสริม ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์สามารถเสด็จกลับมา ณ เวลาใดก็ได้ (กลางวันหรือกลางคืน) ไม่ว่าในกรณีใด *เมื่อใดก็ตาม* ที่พระองค์เสด็จกลับมา บางคนในโลกจะนอนหลับและคนอื่นๆจะตื่นอยู่

“ผู้ชายนอนบนเตียงในตอนกลางคืน ผู้หญิงไม่เข้าโพดตอนเช้าตรู่ก่อนรุ่งสาง และคนงานอยู่ใน ทุ่งนาระหว่างกลางวัน การกระทำทันทีที่ถูกบ่งบอกไว้ สำหรับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ณ ครู่หนึ่งจะปรากฏ ณ เวลาที่แตกต่างกันของวัน ณ จุดที่แตกต่างกันในโลก” [944]

บรรดาผู้ที่ “ถูกรับไป” จะประสบกับการลงโทษและตายไป ในขณะที่บรรดาผู้ที่ “ถูกละไว้” จะเข้าไปใน แผ่นดินของพระเจ้า เนื่องจากว่าพวกเขาจะเป็นผู้เชื่อ นี่จะเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น ณ การรับ ขึ้นไป (เปรียบเทียบ 1 ธส. 4:13-17) ณ เหตุการณ์นั้นพระเยซูจะรับผู้ชอบธรรมเข้าไปในสวรรค์และจะละ ผู้ไม่เชื่อไว้ในโลกเพื่อจะเข้าสู่ยุคเช็ญ[945]

บางทีอาลักษณ์สอดใส่ข้อ 36 เข้ามา (เปรียบเทียบ มธ. 24:40) มันขาดหายไปในด้านฉบับภาษากรีกโบราณ ที่ดีที่สุดบางฉบับ

สิ่งที่มองหา 17:37

เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขา (ข้อ 22) ต้องการที่จะรู้ที่ที่การพิพากษานี้จะปรากฏ แทนที่จะให้สถานที่ตาม ภูมิศาสตร์ พระเยซูก็บอกให้พวกเขาถึงสิ่งที่มองหา การปรากฏของความเลื่อมทรมจะส่งสัญญาณ ถึงการเสด็จมาของผู้หนึ่งที่จะชำระมัน ในทำนองเดียวกัน การปรากฏตัวของ “ศพ” ที่อยู่กลางแจ้งแสดงให้ เห็นว่า “ฝูงนกแร้ง” จะมากินซากศพในไม่ช้า พระเยซูอาจได้ใช้การกล่าวเชิงสุภาพิต บางที “ฝูงนกแร้ง” ที่นี้เป็นตัวแทนของศัตรูที่เป็นปฏิปักษ์ของอิสราเอลและ “ศพ” คืออิสราเอล ณ ตอนปลายของระยะเวลายุค เช็ญ (เปรียบเทียบ มธ. 24:28; วว. 19:21) การตีความอันเป็นที่ขึ้นชอบอีกอย่างหนึ่งก็ตามมา

“ผู้คนแข็งแรงที่บินร้อนเหนือศพทางภูมิศาสตร์พรรณนาถึงความตายและการพิพากษาที่จะมากับการเสด็จกลับมาของพระเยซูในฐานะบุตรมนุษย์ที่พิพากษา” (17:37)”[946]

คำสอนโดยทั่วไปของคำอุปมานี้ก็คือว่าการปรากฏของพระเยซูและการเริ่มต้นของแผ่นดินของพระเจ้าจะเป็นทันทีและไม่ได้ถูกคาดหวังไว้โดยคนส่วนใหญ่ที่มีชีวิตอยู่ในตอนนั้น มันจะเป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดในประวัติศาสตร์ และจะเกี่ยวข้องกับอันตรายทางกายภาพสำหรับผู้ที่อาศัยอยู่ในโลก เพราะว่าการพิพากษาของพระเจ้าจะตามมาทันที ไม่มีใครสามารถที่จะพลาดมันได้เมื่อมันปรากฏ[947] พระเยซูไม่ได้กล่าวอย่างแน่นอนว่าเมื่อไหร่มันจะปรากฏ แต่อย่างชัดเจนแล้วมันจะไม่เกิดขึ้นทันที เวลาระหว่างคงจะผ่านพ้นไป

3. คำอุปมาเรื่องหญิงม่ายที่ยืนหยัด 18:1-8

พระเยซูดำเนินการสั่งสอนของพระองค์เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์แก่พวกสาวกต่อไป พระองค์เล่าคำอุปมาแก่พวกเขาซึ่งได้ถูกออกแบบมาเพื่อจะกระตุ้นให้พวกเขาที่จะอธิษฐานต่อไปในขณะที่พวกเขาดำเนินชีวิตในเวลาระหว่างก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ลูกาอ้างอิงถึงหญิงม่ายมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆทั้งหมดรวมกัน (2:37-38; 4:25-26; 7:11-17; 18:1-8; 20:45-47; 21:1-4; เปรียบเทียบ อพย. 22:22-24; ฉธบ. 14:28-29; 16:9-15; สดค. 146:9; อสย. 1:17, 23; ยรม. 7:6; กจ. 6:1; 1 ทธ. 5:3-10; ยก. 1:27)

18:1 ผู้ฟังสำหรับคำอุปมานี้คือพวกสาวก (17:22) ลูการะบุเหตุผลของพระเยซูสำหรับการให้มันอย่างชัดเจน พระองค์ต้องการที่จะกระตุ้นให้พวกเขาที่จะ “อธิษฐาน” ต่อไป และ “ไม่อ่อนระอาใจ” (หือใจ) การอ้างอิงถึง “ตลอดเวลา” หรือ “เสมอ” (ไม่ใช่อย่างต่อเนื่อง แต่ในสถานการณ์ทั้งหมด) บ่งบอกว่าเวลาระหว่างพันธกิจในปัจจุบันของพระเยซูและการเสด็จกลับมาในอนาคตของพระองค์ก็ถูกกล่าวถึง (17:22-37; เปรียบเทียบ 18:8) ดังนั้นนี่เป็นคำสั่งสอนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกสาวกควรทำในระยะเวลาระหว่างการเสด็จมาเมื่อพิจารณาถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระเยซูจะทำให้ตาซึ่งแห่งความยุติธรรมสมมูล ในระหว่างเวลานี้ พวกสาวกต้องแสดงออกถึงความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าต่อไปโดยการร้องขอพระคุณของพระองค์

“คำสอนของพระเยซูไปไกลกว่าคำสอนของพวกยิวผู้ซึ่งมีแนวโน้มที่จะจำกัดเวลาแห่งการอธิษฐานด้วยเกรงว่าพวกเขาจะทำให้พระเจ้าเหน็ดเหนื่อย สามครั้งต่อหนึ่งวัน (ในต้นแบบของดาเนียล 6:10) ถูกยอมรับว่าเป็นจำนวนมากที่สุด”[948]

“ยาแก้ต่อความหมัดหวังไม่ใช่ความมุ่งมั่นแต่เป็นการพึ่งพา ไม่ใช่การคิดในเชิงบวกแต่เป็นการอธิษฐาน” [949]

18:2-3 พระเยซูพรรณนาว่าผู้พิพากษาที่ล้มเหลวที่จะทำสิ่งที่ธรรมบัญญัติของโมเสสเรียกร้องจากบรรดาผู้ตัดสินของอิสราเอล ในพันธสัญญาเดิม “ยาเกรงพระเจ้า” โดยหลักแล้วเป็นการยำเกรงพระองค์ในฐานะพระผู้พิพากษา ผู้พิพากษาเป็นคนที่โลก (เปรียบเทียบ 16:8) อย่างไม่สงสัยแล้วผู้อ่านชาวต่างชาติของลูการู้เกี่ยวกับบรรดาผู้พิพากษาที่คล้ายกันกับเขา [950] ไม่ว่าผู้พิพากษาเป็นผู้พิพากษาชาวิวหรือชาวโรมันก็ไม่ชัดเจนและไม่ตรงประเด็นเมื่อพิจารณาถึงทางเข้าที่หญิงม่ายชื่นชมในการเข้าไปอยู่ต่อหน้าเขา เขาก็ดูเหมือนจะได้เป็นเจ้าหน้าที่ที่ต่ำกว่าแทนที่จะเป็นผู้พิพากษาในศาลสูงสุดของอิสราเอล [951] ในปาเลสไตน์ในศตวรรษแรก ผู้พิพากษาเด็วมักรับมือกับกรณีเกี่ยวกับเงินทองที่หญิงม่ายนี้นำเสนอแก่ผู้พิพากษา [952] พระเยซูแสดงความแตกต่างของพระเจ้ากับเขา แทนที่จะเปรียบเทียบพระเจ้ากับเขา (เปรียบเทียบ 11:5-8)

พวกหญิงม่ายเป็นการทำให้เป็นบุคคลแห่งการพึ่งพา การไร้ความช่วยเหลือ และความอ่อนแอในอิสราเอล (เปรียบเทียบ อพย. 22:22-24; สดค. 68:5; พคค. 1:1; ยก. 1:27) “หญิงม่าย” นี้ได้ขอ “ผู้พิพากษา” เรื่อยไป กล่าวอย่างซ้ำ สำหรับ “การปกป้อง” จากบรรดาผู้ที่ต่อต้านเธอไม่ใช่สำหรับการลงโทษพวกเขา [953] ในคำอุปมานี้เธอเป็นตัวแทนของพวกสาวกผู้พึ่งพาพระเจ้าอย่างเท่าเทียมกันสำหรับการปกป้องจากผู้ไม่ใช่สาวกที่ต่อต้านพวกเขา สำหรับความจงรักภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระเยซู

18:4-5 ผู้พิพากษาอนุญาตตามคำร้องของหญิงม่ายเนื่องจากความพากเพียรของเธอ พระเยซูไม่ได้สอนว่าพระเจ้าถือทำที่อย่างเดียวกันต่อพวกสาวกอย่างกับผู้พิพากษาที่ถือต่อหญิงม่ายนี้ อีกครั้งหนึ่ง ผู้พิพากษาที่มีความตรงข้ามกับพระเจ้า ประเด็นของพระองค์ก็คือว่าเนื่องจากว่าความพากเพียรมีประสิทธิภาพกับผู้พิพากษาธรรม มันจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเพียงไรกับผู้พิพากษาที่ชอบธรรม

วลี “ทำให้ข้าลำบาก” แปลสำนวนที่สามารถถูกแปลตามตัวอักษรมากขึ้นว่า “ตบหน้า” หรือ “กระทบตา” (คำกรีก *στυβήσασθαι* เมา เปรียบเทียบ 1 คร. 9:27) เราสามารถแปลสำนวนนี้ว่า “หาไม่แล้วเธอจะให้จุดต่างพริ้วแก่ข้าพเจ้า” กล่าวในเชิงเปรียบเทียบนั้น คำแสดงถึงชื่อเสียงที่เสียหายนั้นคือความอับอาย ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าผู้พิพากษาลกแล้วว่าการปฏิเสธที่จะตอบสนองต่อหญิงม่าย ชื่อเสียงของเขาจะเสียหาย (เปรียบเทียบ 11:8) ไม่ใช่ที่ว่าเธอจะโจมตีเขาทางกายภาพ [954] เขาอนุญาตตามคำร้องขอของเธอ สำหรับเหตุผลที่เห็นแก่ตัว

“นักอรรถาธิบายเกือบทุกคนป่าวประกาศว่าคำอุปมานี้สอนเราว่าเราต้องรบเร้าในการอธิษฐาน ในทางตรงกันข้าม ข้าพเจ้าถือว่ามันสอนว่าเมื่อเรากำลังรับมือกับพระเจ้า นั่นก็ไม่ได้มีความจำเป็นของการรบเร้า มันเป็นคำอุปมาแห่งความตรงกันข้ามตลอดทั้งหมด”[\[955\]](#)

18:6-8 พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะประยุกต์ใช้คำอุปมานี้สำหรับพวกสาวก การฟังถ้อยคำของผู้พิพากษาอย่างระมัดระวังก็สำคัญ เพราะว่าเมื่อนั้นเท่านั้นที่พวกสาวกสามารถเห็นได้ว่า พระเยซูกำลังสอน โดยการความตรงกันข้าม พระเจ้าจะไม่ตอบสนองต่อการร้องขอความช่วยเหลืออย่างที่คุณพิพากษานี้ตอบสนองอย่างช้าและอย่างบ่นว่า เมื่อพิจารณาถึงคุณลักษณะของพระองค์ พวกสาวกก็สามารถฟังพาพระองค์ที่จะให้การปกป้องแก่พวกเขา ที่พวกเขาต้องการ “อย่างรวดเร็ว” คำว่า “คนที่พระองค์ทรงเลือกไว้” เป็นการย้ำเตือนว่า พระองค์ได้เลือกบรรดาผู้ที่ร้องทูลต่อพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 22:14; มก. 13:20, 22, 27) นี่เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่พระองค์จะตอบสนองต่อการเรียกของพวกเขา หญิงม่ายได้รับการช่วยเหลือแม้กระทั่งในฐานะคนแปลกหน้าต่อผู้พิพากษาธรรม คำอุปมานี้บ่งบอกว่า พระบิดาจะไม่ “ล่าช้า” ที่จะให้การปกป้องที่พวกสาวกของพระองค์ต้องการ

แม้ว่าพระเจ้าได้อนุญาตให้สาวกบางคนที่ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ระหว่างการข่มเหงที่จะตายไป อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ให้พระคุณที่เพิ่มเติมแก่พวกเขา (เปรียบเทียบ 2 คร. 12:9) “ความยุติธรรม” ที่พระองค์จะจัดเตรียม *อย่างรวดเร็ว* คือการปกป้องจากการโจมตีของพวกผู้ต่อต้านฝ่ายวิญญาณ (ข้อ 3) มันเป็นความยุติธรรมเพราะว่าพวกสาวกกำลังทนทุกข์อย่างยุติธรรมเมื่อเขาหรือเธอยื่นหยัดเพื่อพระเยซูและดังนั้นที่ประสบกับการข่มเหง

“พระเจ้าปรารถนาที่จะแก้แค้นแทนธรรมิกชนและพระองค์จะทำอย่างนั้น เมื่อพระองค์ทำ ความยุติธรรมของพระองค์จะรวดเร็วและแน่นอน และการทนทุกข์ของเราจะดูเหมือนไม่ยืนานเมื่อเปรียบเทียบกับสง่าราศีที่จะตามมา ในช่วงนั้น พระองค์ก็ปกป้องเรา”[\[956\]](#)

คำถามสุดท้ายของพระเยซูบ่งชี้ว่า จะมีเพียงไม่กี่คนในโลกนี้ผู้จะได้ยังคงสัตย์ซื่อและผู้ยังคงเชื่อว่าพระองค์จะเสด็จกลับมา (17:22-18:1).[\[957\]](#) คนจำนวนน้อยจะยื่นหยัดในความเชื่อของพวกเขาเหมือนหญิงม่ายนี้ [\[958\]](#) การเสด็จมาครั้งที่สองถูกกล่าวถึงไม่ใช่การรับขึ้นไป วลี “บุตรมนุษย์” เชื่อมคำถามนี้กับคำสอนก่อนหน้านั้นของพระเยซูเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์ (17:22, 24, 26, 30) นี่คือเหตุผลมากขึ้นทั้งหมดที่พวกสาวก

จำเป็นที่จะอธิษฐานต่อไป การอธิษฐานไม่เพียงแต่รับรองการช่วยเหลือของพระเจ้า ระหว่างการข่มเหง แต่มันแสดงออกถึงความเชื่อในพระเจ้าอีกด้วย

“เพราะว่าเรามีพระเจ้าที่รวดเร็วและพร้อมที่จะตอบการร้องขอทุกอย่างของผู้ที่ถูกข่มเหงในแนวทางที่ถูกต้อง การอธิษฐานก็สามารถถูกรักษาไว้อย่างต่อเนื่องได้”[\[959\]](#)

ดังนั้นคำอุปมานี้เป็นการหนุนใจสำหรับพวกสาวกผู้ประสบกับการต่อต้านสำหรับความเชื่อของพวกเขา ระหว่างยุคการเสด็จมา เราควรขอการปกป้องจากพระเจ้าเรื่อยไปจากบรรดาผู้ที่ต่อต้านเราสำหรับการอุทิศตนของเราที่มีต่อพระเยซูคริสต์ พระเจ้าจะตอบสนองอย่างรวดเร็วโดยการให้การช่วยเหลือแก่เราที่เราต้องการ นี่จะส่งผลต่อการแสดงออกที่ต่อเนื่องถึงความเชื่อในพระเจ้าเมื่อพระองค์ขาดหายไปจากโลกอย่างชัดเจนระหว่างระยะเวลา คำอุปมานี้เป็นการกระตุ้นให้พวกเพียรในความเชื่อแทนที่จะเลิกเชื่อ (คือหันไปจากมัน) พระเจ้าจะแก้แค้นแทนผู้เลือกสรรของพระองค์ ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง (เปรียบเทียบ สดค. 125:2-3; วว. 6:9-11) นั่นจะเป็นคำตอบสูงสุดต่อคำอธิษฐานเหล่านี้ของประชากรของพระองค์ แต่การช่วยเหลือทันทีก่อนการเสด็จมานั้นก็ถูกกล่าวถึงอย่างเป็นทางการในคำอุปมานี้

“ดังนั้นอย่างน้อยสามบทเรียนก็ปรากฏในพระคัมภีร์ตอนนี้ หนึ่ง จงอธิษฐานอย่างพวกเพียร จงทำงานอย่างพวกเพียรด้วยการมองในแง่ดีที่มั่นใจว่าพระเจ้าดีใจมากกว่าผู้พิพากษาในพระคัมภีร์ตอนนี้มักต้องการในชีวิตที่จะให้คำตอบแก่การร้องขอของเรา ประการที่สอง จงพิจารณาถึงคนไร้การช่วยเหลือ และความอยุติธรรมของโลกนี้ที่พวกเขาประสบในฐานะหัวข้อที่ใหญ่ขึ้นสำหรับชีวิต การอธิษฐานของคุณและสำหรับการกระทำของคุณซึ่งมักให้เท่าแก่คำอธิษฐานเหล่านั้น สุดท้าย จงตระหนักว่าแม้กระทั่งในด้านเหล่านั้นที่พระเจ้าไม่ได้ตอบการร้องขอของเราในยุคนี้ พระองค์ก็ยังคงกระตือรือร้นที่จะให้ความยุติธรรมแต่มีเหตุผลที่ดีต่างๆสำหรับการล่าช้าของพระองค์”[\[960\]](#)

ญ. ผู้รับความรอด 18:9-19:27

ถัดไปลูกาพัฒนาแนวคิดของ “ความเชื่อในโลก” ที่พระเยซูแนะนำในข้อ 8 ส่วนทั้งหมดนี้อธิบายว่าผู้คนกลายมาเป็นผู้เชื่ออย่างไร หัวข้อนี้เป็นการสรุปที่เหมาะสมต่อส่วนของพระกิตติคุณของลูกาที่กล่าวถึงพันธกิจของพระเยซูบนเส้นทางสู่เยรูซาเล็ม (9:51-19:27) โดยเนื้อแท้แล้ว ส่วนนี้บันทึกคำสอนของพระเยซูว่าความรอดและการเข้าไปสู่แผ่นดินของพระเจ้ามาโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อแทนที่จะเป็นการอ้างต่อความชอบธรรมตามกฎหมาย อัครทูตเปาโลเขียนเกี่ยวกับกระบวนการของการนับว่าชอบธรรม (เช่น รม. 3:21-5:21) แต่ความเป็นห่วงของลูกาคือผู้รับของมัน [\[961\]](#) ใน 18:9-30 ลูกาอธิบายการเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าจากจุดของความไม่เพียงพอ[\[962\]](#)

1. คำอุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษี 18:9-14

การเชื่อมโยงผิวเผินระหว่างส่วนนี้และส่วนที่มาก่อนก็คือว่าทั้งสองมีคำอุปมาต่างๆเกี่ยวกับการอธิษฐาน

“คำอุปมานี้ตามมาในฐานะการให้วิญญาณที่ซึ่งมนุษย์ควรอธิษฐาน”^[963]

อย่างไรก็ตาม การเชื่อมโยงที่สำคัญมากขึ้นคือผู้คนที่เห็นความตรงข้ามทางภาพของบรรดาผู้ที่ปฏิเสธพระกิตติคุณของพระเยซูกับบรรดาผู้ที่รับเอา พระเยซูवादภาพทางคำพูด เพื่อจะระบุถึงลักษณะต่างๆของสองกลุ่มที่เป็นตัวแทนของพวกเขา คำอุปมาทั้งสองเรื่องกล่าวถึงความชอบธรรมคือ ผู้พิพากษาที่ไม่ชอบธรรมในคำอุปมาแรก และฟาริสีที่ชอบธรรมด้วยตนเองในคำอุปมาที่สอง

18:9 ข้อนี้จัดตั้งเวทีสำหรับคำอุปมาที่ตามมา (เปรียบเทียบ 18:1; 19:11) “และ” ส่งสัญญาณถึงความต่อเนื่องบทเรียนที่มาก่อนทันทีและหัวข้อต่างๆสำหรับผู้อ่าน เป็นที่ชัดเจนว่า พวกฟาริสีเป็นผู้คนที่พระเยซูกำลังวิจารณ์ในคำอุปมานี้ (ข้อ 10) แต่ดูคำแนะนำคำสอนของพระเยซูโดยการเน้นถึงลักษณะเกี่ยวกับพวกฟาริสีที่พระเยซูกล่าวถึงคือ ความชอบธรรมด้วยตนเอง นี่เป็นลักษณะที่ผู้คนมากมายมากกว่าพวกฟาริสีมีที่รวมถึงผู้อ่านหลายคนของคุณ ทางเลือกอื่นคือการเชื่อในพระเยซูคือการวางใจในความชอบธรรมของตนเองสำหรับการเป็นที่ยอมรับกับพระเจ้า นี่ส่งผลต่อการยกตนเองขึ้นด้วยการทำลายบางคนและการดูถูกคนอื่นอยู่เสมอ

18:10 โดยทั่วไปแล้วพวกฟาริสีปฏิเสธพระเยซูและข่าวประเสริฐของพระองค์ ส่วนพวกคนเก็บภาษีตอบสนองในเชิงบวก (เปรียบเทียบ 5:12, 27; 7:34, 37; 15:1-2; 16:20) พวกเขาอยู่ ณ ตอนปลายที่ตรงกันข้ามของระดับทางสังคมและฝ่ายวิญญาณในลัทธิยิว พวกแรกเป็นการสรุปของความชอบธรรมและพวกหลังของความไม่ชอบธรรม “พระวิหาร” เป็นสถานที่ตามธรรมเนียมของการอธิษฐาน เนื่องจากว่ามันตั้งอยู่บนเนินเขาในเยรูซาเล็ม ผู้คนก็ “ขึ้นไป” ยังพระวิหารตามตัวอักษร “เพื่ออธิษฐาน”

18:11-12 การยื่นเป็นท่าทางปกติสำหรับการอธิษฐานท่ามกลางพวกยิวแห่งสมัยของพระเยซู ในตัวของมันเองนั้นก็ไม่ได้สะท้อนถึงความหยิ่งของพวกฟาริสี (เปรียบเทียบ มธ. 6:5) แม้ว่า “พวกฟาริสี” กล่าวต่อ “พระเจ้า” ด้วยการอธิษฐาน พระเยซูสังเกตว่าเขากำลังพูดกับ “ตนเอง” อย่างแท้จริงและกำลังทบทวนถึงความชอบธรรมด้วยตนเองของเขาเอง เขาบอกพระเจ้าว่าเขาเป็นบุคคลที่เหนือกว่าอย่างไรซึ่งใช้อุปนิสัยของคนอื่นๆเป็นมาตรฐานของเขา เขามีความหยิ่งในสถานะที่เหนือกว่าซึ่งทักทายของเขา และการงานที่เขากระทำที่แยกเขาจากคนอื่นๆ

พวกฟาริสีที่เคร่งศาสนามากที่สุดอดอาหาร “สองครั้งต่อสัปดาห์” (เปรียบเทียบ 5:33) ในวันพฤหัสบดีและวันจันทร์ ระหว่างสัปดาห์ระหว่างปีสกาและเพ็นเทกอสต์ และระหว่างเทศกาลอยู่เพ็งและเทศกาลมอบถวาย พวกเขาเชื่อว่าในวันพฤหัสบดีโมเสสได้ขึ้นไปยังภูเขาซีนายและในวันจันทร์เขาได้ลงมาหลังจากได้รับ ธรรมบัญญัติเป็นครั้งที่สอง [964] ฟาริสีนี้เคร่งครัดเกี่ยวกับสิบลดอีกด้วย (เปรียบเทียบ 11:42)

“บางทีไม่มีถ้อยคำแห่งการขอบพระคุณที่ถูกกล่าวไปในความกตัญญูที่น้อยกว่า ถ้อยคำเหล่านี้ เพราะว่าความกตัญญูบ่งบอกถึงการยอมรับถึงของขวัญ ดังนั้นก็เป็น ความรู้สึกแห่งการไม่มีตัวเราเองในสิ่งที่เราได้รับ ในอีกนัยหนึ่ง มันเป็นความรู้สึก แห่งความจำเป็นส่วนตัวของเราหรือความถ่อมใจ” [965]

“‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น’ (ลก. 18:2) ดูเหมือนเหมือนกับลมหายใจปกติของรับบีนิยมในวงสมาคมของผู้ใฝ่ การศึกษาและทุกคนที่ถูกมองว่าเป็นผู้ด้อยปัญญาหรือศาสนา และประวัติศาสตร์ เชิงอุปมาของฟาริสีและคนเก็บภาษีในพระกิตติคุณไม่ถูกบอกเล่าเนื่องจากการ ประณามที่พิเศษของการอธิษฐานเดียนั้น แต่ในฐานะคุณลักษณะของวิญญาณ ทั้งหมดของฟาริสีนิยมแม้กระทั่งในการเข้าของมันถึงพระเจ้า” [966]

18:13 “แต่” แนะนำถึงความตรงข้ามที่จับใจระหว่างสองคน “ระยะห่าง” ทางภูมิศาสตร์ของคนเก็บ ภาษีจากฟาริสีเป็นสัญลักษณ์ของความแตกต่าง ความไม่เต็มใจของเขาที่จะแม้กระทั่ง “เงย หน้าของเขา” นับประสาอะไรกับมือของเขา “ยังสวรรค์” ด้วยการอธิษฐานก็พรรณนาถึง ความรู้สึกแห่งความไม่สมควรของเขา (เปรียบเทียบ สดด. 123:1; มก. 6:41; 7:34; ยน. 11:41; 17:1) “ตีก (หน้าอก) ของเขา” แสดงออกถึงความสำนึกผิดที่เขาสื่อสารในการ อธิษฐานของเขา เขาไม่ได้รอดถึงความชอบธรรมของเขาเอง แต่ขอความเมตตาจากพระเจ้า ซึ่งยอมรับถึงบาปของเขา (เปรียบเทียบ สดด. 51) เขาใช้ “พระเจ้า” เป็นมาตรฐานของ ความชอบธรรมและสารภาพว่าเขาไม่ดีพอ เขารู้ว่าความหวังเดียวของเขาคือความเมตตา ของพระเจ้า ฟาริสีไม่รู้สึกถึงความจำเป็นและไม่ทูลอ้อนวอนส่วนคนเก็บภาษีรู้สึกถึง ความจำเป็นและทูลอ้อนวอน [967]

“แท้จริงแล้วคำอุปมานี้เป็นคำอุปมาเกี่ยวกับการอธิษฐานสองอย่าง ในคำอธิษฐาน เหล่านั้นก็ปรากฏใจสองประเภทซึ่งความตรงกันข้ามนั้นไม่ได้แค่ถูกประจักษ์ใน แนวทางที่พวกเขาทำการร้องขอของพวกเขา แต่ในแนวทางที่พวกเขาเข้าหา พระเจ้าอีกด้วย” [968]

ตามตัวอักษรแล้ว คนเก็บภาษีขอให้พระเจ้าที่จะ “เอื้ออำนวย” (คำกรีก *ฮิลาส โคมาย*) หรือ “พึงพอใจ” เนื่องจากพระเยซูได้ทำเครื่องบูชาลบบาป (การทำให้พึงพอใจ) เพื่อบาปทั้งหลายของมนุษยชาติบนกางเขน ก็ไม่มีใครจำเป็นที่จะอธิษฐานคำอธิษฐานนี้ในทุกวันนี้ อย่างไรก็ตาม เมื่อคนเก็บภาษีอธิษฐานมัน เครื่องบูชาลบบาปผ่านทางพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ยังไม่ได้มีให้ใช้ แน่แน่นอนว่ามันก่อนอนุญาตให้ในทุกวันนี้ที่จะขอให้พระเจ้าที่จะเมตตาต่อเราในฐานะคนบาป แต่เราต้องระลึกว่าพระองค์ได้ทำสิ่งนั้นเรียบร้อยแล้วผ่านทางพระเยซูคริสต์ ขำดีของพระกิตติคุณก็คือพระเจ้าทำการลบบาป (พึงพอใจ) เปรียบเทียบ 1 ยน. 2:2)

“เมตตา” เป็นการแปลของ “...คำกรีก *ฮิลาส โคมาย* ที่ถูกใช้ในฉบับเซฟทัวจินต์ และพันธสัญญาใหม่ในการเชื่อมโยงกับพระที่นั่งกรุณา (อพย. 25:17, 18, 21; ฮบ. 9:5) ในฐานะคนยิวที่ได้รับการสั่งสอน คนเก็บภาษีก็กำลังคิดเกี่ยวกับไม่ใช่แค่ความเมตตาเท่านั้น แต่เกี่ยวกับพระที่นั่งกรุณาที่มีการประพรมโลหิตอีกด้วย (ลนต. 16:5 ...) การอธิษฐานของเขาอาจถูกถอดความว่า ‘จงเข้าหาข้าพระองค์อย่างที่คุณเป็นเมื่อพระองค์มองดูโลหิตที่ไถ่บาป’ พระคัมภีร์ไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับการยกโทษของพระเจ้าถ้าปราศจากการถวายบูชา...”[\[969\]](#)

18:14 พระเยซูป่าวประกาศว่าคนเก็บภาษีนั้น “ถูกต้อง” (คือ *ป่าวประกาศว่า* ชอบธรรม ซึ่งเป็นการกระทำทางศาลไม่ใช่การ *ทำให้* ชอบธรรม เปรียบเทียบ รม. 3:24-25) พระเจ้าป่าวประกาศว่าเขาชอบธรรมเพราะว่าหวังพึ่งพระเจ้าสำหรับของประทานแห่งความชอบธรรมแทนที่จะอ้างถึงการที่จะชอบธรรมด้วยคุณความดีของเขาเองอย่างที่ฟาริสีได้ทำ[\[970\]](#)

“... หลังจากได้รับการอภัยบาปแล้ว คนบาปก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า”[\[971\]](#)

พระเยซูกล่าวซ้ำหลักการที่ว่าพระเจ้าทำให้บรรดาผู้ที่ยกย่องตนเองนั้นต่ำลง แต่พระองค์ยกย่องบรรดาผู้ที่ถ่อมตัวลง (เปรียบเทียบ 13:30; 14:11) ในบริบทนี้ พระเยซูหมายถึงว่าที่จะชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า บุคคลหนึ่งต้องยอมรับการขาดความชอบธรรมส่วนตัวของเขา แทนที่จะแสวงที่จะมีความชอบธรรมที่เขาไม่มี การนับว่าชอบธรรมขึ้นอยู่กับพระคุณของพระเจ้าไม่ใช่งานหรือคุณความดีของมนุษย์

คริสเตียนสมัยใหม่ได้ยื่นคำอุปมานี้บ่อยมากจนทันใดนั้นพวกเขาก็เชื่อมโยงพวกฟาริสีกับความหน้าซื่อใจคดที่ชอบธรรมด้วยตนเองและพวกคนเก็บภาษีกับความศรัทธาที่ถ่อมใจ ในสมัยของพระเยซู พวกยิวมองพวกเขาแตกต่างออกไป เป็นพวกฟาริสีผู้เป็นต้นแบบของอุปนิสัยที่ชอบธรรม และพวกคนเก็บภาษี

เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของความผิดบาป ดังนั้นอย่างไม่สงสัยแล้วคำอุปมานี้ส่งผลกระทบต่อพวกเขา
สาวก[972]

2. ตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับความถ่อมใจ 18:15-17 (เปรียบเทียบ มธ. 10:13-16; มก. 19:13-15)

ดูการรวมเหตุการณ์นี้เกี่ยวกับพระเยซูที่ต้อนรับเด็กๆ ไว้เพื่อจะอธิบายถึงประเภทของความถ่อมใจที่จำเป็น
สำหรับใครคนหนึ่งที่จะรับเอาความรอด แนวคิดของความถ่อมใจเป็นการเชื่อมโยงกับสิ่งที่มาก่อน ความ
ถ่อมใจนั้นจำเป็นเพื่อจะรับเอาพระคุณของพระเจ้า

ตั้งแต่ 9:50 ลูกาก็ไปจากการบรรยายโดยทั่วไปที่มัทธิวและมาระโกบันทึก และรวมเนื้อหามากขึ้นที่ไม่
ปรากฏในพระกิตติคุณเหล่านั้น ที่นี้ ณ 18:15 ท่านก็มาร่วมเค้าของเรื่องของผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ
คนอื่นๆใหม่ มีการทำซ้ำของเหตุการณ์ต่างๆในบททั้งหลายที่ตามมามากกว่าที่เราได้เห็นเมื่อไม่นานนี้

18:15 สิ่งทีมาก่อน “พวกเขา” (NASB) คือ “ผู้คน” โดยทั่วไป (NIV) ผู้คนนำทารกของพวกเขา (คำกรีก
เบรเฟ) ไปหาพระเยซูเพื่อว่าพระองค์จะอธิษฐานให้พระเจ้าอวยพรพวกเขา (เปรียบเทียบ
มธ. 19:13) ลูกาเท่านั้นใช้ *เบรเฟ* บางทีเพื่อจะเน้นถึงสภาพที่พึ่งพาของทารกเหล่านี้ มัน
เป็นธรรมเนียมสำหรับพวกยิวที่จะพาลูกเล็กๆของพวกเขาไปหาธิบดีเพื่อการอวยพร
[973] บางทีพวกเขาก็คิดกันพวกพ่อแม่จากการทำสิ่งนี้ เพราะว่าพวกเขาคิดว่าพระเยซูมีสิ่ง
สำคัญกว่าที่จะทำ

18:16-17 อย่างไรก็ตาม พระเยซูแก้ไขพวกสาวก “ว่ากล่าวพวกเขา” และหนุนใจให้พวกพ่อแม่ที่จะพาลูกๆ
ของพวกเขามาหาพระองค์ต่อไป พระเยซูมีความสนใจในเด็กๆ เพราะว่าพวกเขาอธิบายถึง
ความถ่อมใจที่จำเป็นที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า เป็นที่ชัดเจนว่าทารกไม่ได้ถ่อมใจ
ในแง่อย่างเดียวกันที่พวกผู้ใหญ่แสดงถึงความถ่อมใจ แต่ทารกถ่อมใจในแง่ของการพึ่งพา
อย่างเต็มที่และไม่สามารถจัดเตรียมเพื่อพวกเขาเองได้ พวกเขาปรับเอาแทนที่จะจัดเตรียม
และในคุณสมบัติเหล่านั้นพวกเขาก็เป็นแบบอย่างที่ดีของความถ่อมใจ โดยปราศจาก
ความรู้สึกนี้แห่งการไม่สามารถจัดเตรียมเพื่อตนเอง และความเต็มใจที่จะรับเอาจากอีก
บุคคลหนึ่ง ก็ไม่มีผู้ใหญ่คนไหนสามารถ “เข้าไปใน” แผ่นดินของพระเจ้าได้

พระเยซูมีความสนใจในเด็กเหล่านี้เพื่อเห็นแก่พวกเขาเอง อย่างที่เราได้เห็นไป หนึ่งในกรณีนี้เป็น
คุณลักษณะของลูกาในพระกิตติคุณของท่านคือความสนใจของพระเยซูในคนขัดสน คนที่สังคมไม่ยอมรับ
และประเภทอื่นๆของผู้คนที่พึ่งพา (4:18; และข้ออื่นๆ)

3. อุปสรรคของความมั่งคั่ง 18:18-30

นี่เป็นอีกบทเรียนหนึ่งในเรื่องความร่ำรวยที่ลูกาบันทึก (เปรียบเทียบ 6:24; 8:14; 11:41; 12:13-34; 16) แต่บริบทที่นี้คือคำสั่งสอนในเรื่องความมั่งคั่งในฐานะที่มันเป็นของการเข้าไปในความรอดและแผ่นดินของพระเจ้า ใครคนหนึ่งอาจสรุปจากเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นว่าความรุดขึ้นอยู่กับท่าทีของมนุษย์ที่เหมาะสมเท่านั้น คำสอนนี้อธิบายว่าในขณะที่ท่าทีที่ถูกต้อ้นจำเป็น ความรุดก็เป็นงานของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ ไม่ใช่่งานของมนุษย์เพื่อตนเอง นี่เป็นการเปิดเผยที่สำคัญสำหรับผู้ไม่เชื่อ แต่ก็เพื่อพวกเขาที่ถูกกล่าวหาด้วยการนำข่าวสารของข่าวประเสริฐไปยังที่สุดปลายแผ่นดินโลก

“พวกผู้นำทางศาสนาได้ถูกนำเสนอย่างซ้ำๆว่าเป็นผู้คนที่ยกย่องพวกเขาเอง (11:43; 14:7-11; 16:15; 18:9-14) และในฐานะผู้คนที่ร่ำรวยที่โลกผู้ละเลยคนยากจน (11:39-41; 14:12-14; 16:14, 19-31) อย่างไรก็ตาม พระเยซูไม่ได้ละทิ้งความหวังทั้งหมดที่ว่าคนเหล่านี้บางคนจะเปลี่ยนแปลง สิ่งนี้ก็ชัดเจนในฉากใน 18:18-27”^[974]

การเผชิญหน้าของพระเยซูกับขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวย 18:18-23 (เปรียบเทียบ มธ. 19:16-22; มก. 10:17-22)

ขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวยพร้อมกับความหยิ่งของเขานั้นก็ตรงกันข้ามอย่างน่าทึ่งใจกับทารกที่ถ่อมใจในส่วนล่าสุด

18:18 ขุนนางหนุ่มเชื่อว่าเขาสามารถ “ทำ” บางสิ่งเพื่อจะได้มาซึ่ง “ชีวิตนิรันดร์” ได้ และเขาต้องการที่จะทำให้แน่ใจว่าเขาไม่ได้มองข้ามมันไป (เปรียบเทียบ 10:25) ยอห์น 3:3-15 แสดงให้เห็นว่าชีวิตนิรันดร์รวมถึงชีวิตในแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ ที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์หมายถึงที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า (ยน. 3:3-5) ลูกาและมาระโกทั้งสองก็ใช้คำว่า “สืบทอด” (คำกรีก *คเลอ โร โนเม โซ*) ส่วนมัทธิวเขียน “รับเอา” (คำกรีก *สโค*) บางทีความแตกต่างนี้สะท้อนถึงการไ้ชของมัทธิวเกี่ยวกับถ้อยคำดั้งเดิมของคนหนุ่มนั้น บางทีมาระโกและลูกาใช้คำว่า “สืบทอด” สำหรับผู้อ่านชาวต่างชาติของพวกเขาเพื่อจะอธิบายถึงสิ่งที่อยู่ในความคิดของขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวยนั้น เขากำลั่งกล่าวถึงการได้รับบางสิ่งที่เขาในฐานะคนยิวคิดว่าเขามีโอกาสที่จะได้รับซึ่งขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติของเขากับอับราฮัม

18:19 คำถามของพระเยซูบรรลุสองสิ่ง มันตั้งมาตรฐานสำหรับความดึกดำคือ “พระเจ้าเท่านั้น” (เปรียบเทียบ ข้อ 11) มันเผชิญหน้าชายคนนั้นด้วยความหมายโดยนัยทางตรรกะเกี่ยวกับคำถามของเขา (ข้อ 18) กล่าวคือ ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ที่ชายคนนั้นไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าก็ดูเหมือนชัดเจนจากการตอบสนองของเขาต่อพระองค์ (ข้อ 23)

18:20-21 พระเยซูกลับไปสู่คำถามของชายหนุ่มนั้น (ข้อ 18) ถ้าเขาต้องการที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์โดยการ
ทำบางสิ่ง เขาคงจะต้องถือรักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้า พวกเราบิสอนว่าผู้คนที่ถือ
รักษาธรรมบัญญัติในความครบถ้วนบริบูรณ์ของมัน [975] พระเยซูอ้างพระบัญญัติที่ห้า
ผ่านทางพระบัญญัติที่เก้าจากพระบัญญัติสิบประการที่กล่าวถึงความรับผิดชอบของบุคคล
หนึ่งกับเพื่อนมนุษย์ของเขาหรือของเธอ (อพย. 20:12-16) โดยการทำอย่างนั้น พระองค์
ก็ยืนยันถึงสิทธิอำนาจของพันธสัญญาเดิม พระองค์ก็มีพระคุณกับมนุษย์อีกด้วยโดยการ
ไม่อ้างอิงถึงพระบัญญัติต่างๆเกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้คนที่มิต่อพระเจ้าหรือ
พระบัญญัติเกี่ยวกับการโลก การตอบสนองของชายคนนั้นบ่งชี้ว่าเขาได้ถือรักษาตัวอักษร
ของธรรมบัญญัติ (เปรียบเทียบ ฟป. 3:6)

“มนุษย์คิดว่าพวกเขาเองนั้น ไร้เดียงสา เพราะว่าพวกเขา *ไม่รู้* ขุนนางนั้นก็คิดอย่าง
นั้น” [976]

18:22 จากการใช้ผ่านการทดสอบแรกต่อความพึงพอใจของพระองค์ ตอนนี้พระเยซูนำเสนอต่อเขาด้วย
อุปสรรคที่สูงขึ้นของการไม่โลก ซึ่งเป็นพระบัญญัติที่สิบ (เปรียบเทียบ รม. 7:7-8) คำสั่ง
ของพระเยซูเปิดโปงความโลภของชายคนนั้นซึ่งก็คือการนับถือรูปเคารพ (คส. 3:5) ดังนั้น
ชายคนนี้ได้ละเมิดพระบัญญัติที่หนึ่งและที่สิบแล้ว แม้ว่าเขาคิดว่าเขาได้ถือรักษา
พระบัญญัติเหล่านั้น ถ้าเขาได้เต็มใจที่จะให้ทรัพย์สินสมบัติของเขาไป เขาคงได้แสดงให้เห็น
ว่าเขากำลังละทิ้งความโลภของเขา โดยการติดตามพระเยซู เขาคงได้แสดงให้เห็นว่าเขา
กำลังละทิ้งความชอบธรรมด้วยตนเองของเขาเอง สิ่งเหล่านี้คงได้เป็นผลที่เหมาะสมของ
การกลับใจใหม่ของเขา “ทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์” บ่งบอกถึงรางวัลนิรันดร์ (เปรียบเทียบ
12:33-34) รับประทานห้ามการให้ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของบุคคลหนึ่งไป [977]

18:23 ความโศกเศร้าของชายคนนั้นในการได้ยินคำสั่งของพระเยซูก็มีส่วนต่อความมั่งคั่งมากมาย
ของเขา ความไม่เต็มใจของเขาที่จะแยกกับความร่ำรวยของเขาแสดงให้เห็นว่าเขาให้คุณค่า
สิ่งเหล่านั้นมากกว่าทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ แท้จริงแล้วเขาต้องการความมั่งคั่งทางวัตถุ
มากกว่าชีวิตนิรันดร์ (ข้อ 18)

ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธกันอื่นๆบันทึกว่า ณ จุดนี้ชายหนุ่มนั้น *ออกไป* (มธ. 19:22; มก. 10:22) เขาเป็น
บุคคลเดียวในหมวดพระกิตติคุณผู้มาหาพระเยซูและออกไปในสภาพที่แย่กว่าเมื่อเขามา

ตรรกะของพระเยซูก็ค่อนข้างชัดเจนในการสนทนານี้ พระองค์ให้เหตุผลว่าพระเจ้าเท่านั้นที่ *สมบูรณ์แบบ*
(ข้อ 19) ยิ่งกว่านั้น มาตรฐานของพระเจ้าสำหรับการได้รับชีวิตนิรันดร์โดยงานที่ดีก็คือ *ความสมบูรณ์แบบ*
(ข้อ 20-21) ดังนั้นไม่มีใครสามารถได้รับชีวิตนิรันดร์โดยงานที่ดีได้

คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับความร่ำรวย 18:24-30 (เปรียบเทียบ มธ. 19:23-30; มก. 10:23-31)

พระเยซูดำเนินการพูดกับพวกสาวกของพระองค์ต่อไปเกี่ยวกับการสนทนาที่มาก่อน อย่างไรก็ตาม ลูกาไม่ได้ระบุพวกสาวกว่าเป็นบรรดาผู้ที่พระเยซูกล่าวถึง สิ่งนี้ให้ความประทับใจที่ว่าสิ่งที่พระเยซูกล่าวมีการเข้าประเด็นกับ *ทุกคน* รวมถึงผู้อ่านอย่างที่ท่านเป็น

18:24-25 ลูกาท่านนั้นอ้างอิงว่าพระเยซู “มองที่” ชายหนุ่มนั้นและจากนั้นก็พูด บางทีท่านทำอย่างนี้เพื่อจะ ทำให้การเชื่อมโยงระหว่างข้อคิดเห็นของพระเยซูที่ตามมาและท่าทีของชายหนุ่มนั้น ชัดเจนต่อผู้อ่านของท่าน พระเยซูกล่าวว่าคุณมั่งคั่งทำให้มันยากแต่ไม่ใช่เป็นไปได้ (เปรียบเทียบ 19:1-10) สำหรับคนมั่งมีที่จะได้รับความรอด ความร่ำรวยเป็นอุปสรรค เพราะว่ามันนำเสนอการทดลองสองอย่างต่อคนมั่งคั่ง (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 6:9-10) ประการแรก คนร่ำรวยบางครั้งก็สรุปอย่างผิดๆ เพราะว่าพวกเขา ร่ำรวย พวกเขา ก็เหนือกว่าคนยากจน หรือบางทีได้รับพระพรมากขึ้น โดยพระเจ้า และดังนั้นก็ไม่ต้องการ พระคุณของพระเจ้า ประการที่สอง พวกเขาอาจสรุปว่า เพราะว่าพวกเขา ร่ำรวย พวกเขา ก็ มั่นคงปลอดภัย และดังนั้นพวกเขาก็ล้มเหลวที่จะวางแผนสำหรับอนาคตที่ไกลพ้นความ ตาย

“จอห์น ดี. ร็อกกีเฟลเลอร์... เคยกล่าวไว้ว่าความร่ำรวยเป็น ‘ของขวัญจากสวรรค์ ที่บ่งชี้ว่า ‘ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก’”^[978]

อูฐที่รอดรูเข็มเย็บผ้า (คำกรีก *เบ โลเนส*) เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นคำกล่าวเชิงสุภาษิตที่บรรยาย ถึงสิ่งที่ยากอย่างมาก

18:26-27 พวกเขาถือว่าความมั่งคั่งเป็นเครื่องหมายแห่งการอวยพรของพระเจ้า เนื่องจากว่าพระเจ้าได้ อวยพรคนที่อยู่ในทางพระเจ้ามากที่สุดหลายคนในอดีตด้วยความร่ำรวย (เช่น อับราฮัม โยบ โยเซฟ ดาวิด และคนอื่นๆ) แนวคิดที่ว่าแท้จริงแล้วความร่ำรวยสามารถกีดขวาง บุคคลที่จะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าได้ แทนที่จะปูทางเพื่อการยอมรับของเขานั้นได้ทำ ให้พวกเขาตกใจ เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูหมายถึง *ไม่มีใคร* แม้กระทั่งคนร่ำรวยสามารถ “เข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า” ได้ การเข้านั้นก็ “เป็นไปได้” จากมุมมองของมนุษย์ แต่ “พระเจ้า” สามารถ ก่อให้เกิดการกลับใจใหม่และความเชื่อในหัวใจของใครก็ตามได้ แม้กระทั่งคนร่ำรวย (เปรียบเทียบ 1:37; ปฐก. 18:14) การได้รับ “ความรอด” (ข้อ 26) ใน บริบทนี้หมายถึงการถูกช่วยให้พ้นไปสู่แผ่นดินยุคพันปี

18:28 เปโตรขำเตือนพระเยซูว่าสาวกสิบสองคนได้ทำสิ่งที่ขุนนางหนุ่มร่ำรวยไม่เต็มใจที่จะทำ (เปรียบเทียบ 14:26-27) ข้อคิดเห็นของท่านอย่างทีลูกาและมาระโกบันทึกมันก็คือการร้องขอที่ซัดแจ้งสำหรับความแนใจทีว่าพวกเขาจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ มก. 10:28)

“มันน่าประหลาดใจว่า แม้ว่าโดยทั่วไปแล้วพระเยซูไม่คิดในแง่ของการแสวงหารางวัล ทีนี้พระองค์ก็เตรียมพร้อมทีจะตอบสนองต่อการกล่าวของเปโตร สิ่งนี้บ่งบอกว่าคำถามของเปโตรไม่ได้ถูกถือโดยผู้เขียนพระกิตติคุณว่าเป็นการอ้างทีซัดแจ้งเพื่อรางวัลทีเห็นแก่ตัว ตรงกันข้ามมันถูกมองว่าเป็นโอกาสทีจะให้คำสัญญาว่า การปฏิเสธตนเองเพื่อเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้าจะได้รับการตอบแทน”[\[979\]](#)

18:29-30 เพื่อการเน้นนั้น พระเยซูก็แนะนำคำตอบของพระองค์ด้วยคำนำทียืนยันถึงความแท้จริงของสิ่งทีตามมา ทุกๆคนทีปฏิเสธเขาเองหรือเธอเองถึงความสะดวกตามปกติและการติดต้อต่างๆของชีวิตเพื่อจะทำให้ภารกิจของพระเจ้าคืบหน้าไป จะได้รับรางวัลทีใหญ่ขึ้นจากพระเจ้าสำหรับการทำอย่างนั้น ลูกาใช้วลี “เพราะเห็นแก่แผ่นดินของพระเจ้า” (ข้อ 29; เปรียบเทียบ ข้อ 25) ส่วนมัทธิวใช้ “เพราะเห็นแก่นามของเรา” (มธ. 19:29) และมาระโกเขียนว่า “เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐของเรา” (มก. 10:29) สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นแนวคิดรวบยอดทีเหมือนกัน

ประการทีหนึ่ง ว่าบุคคลหนึ่งจะได้รับความสะดวกฝ่ายวิญญาณทีลึกมากขึ้นและการติดต้อของมนุษย์ทีทำให้พึงพอใจมากขึ้นในชีวิตปัจจุบัน (เปรียบเทียบ กจ. 2:44-47; 4:32-37) ประการทีสอง เขาหรือเธอจะได้รับความทีดีกว่าและทนทานกว่าในแผ่นดินของพระเจ้าทีกำลังมา พระเยซูและพวกอัครทูตกล่าวถึงการได้รับ “ชีวิตนิรันดร์” เป็นมรดกในฐานะรางวัลสำหรับการเสียสละตนเอง (มธ. 19:29; มก. 10:30; ยน. 12:25-26; รม. 2:7; 6:22; กท. 6:8) และในฐานะของขวัญจากพระเจ้าทีมายังทุกคนทีวางใจในพระเยซูคริสต์ (รม. 6:23).[\[980\]](#) พระเยซูรวมชีวิตนิรันดร์ทีนี้พร้อมกับรางวัล เพราะวาชีวิตนิรันดร์จัดเตรียมความตรงกันข้ามสูงสุดกับสิ่งทีพวกสาวกสละในตอนนี้ นี่ไม่ใช่คำสอนทีว่าการเสียสละ (การงาน) ตนเองส่งเสริมต่อความรอด “ชีวิตนิรันดร์” ถูกแยกแยะทีนี้จาก “ความรอดนิรันดร์” การสละ “ภรรยา” อาจอ้างอิงถึงการผ่านพ้นชีวิตสมรสด้วยกัน แทนทีจะเป็นการละภรรยาหรือระยะเวลาแห่งการเสียสละของการแยกกันเพื่อจะเข้าร่วมในธุรกิจของแผ่นดินของพระเจ้าอาจถูกกล่าวถึง

4. การป่าวประกาศถึงการทนทุกข์ของพระเยซูและการขาดการรับรู้ของพวกเขา

18:31-34 (เปรียบเทียบ มธ. 20:17-19; มก. 10:32-34)

การป่าวประกาศถึงการทนทุกข์ของพระเยซูต่อพวกเขาของพระองค์จัดตั้งเครื่องหมายทางโครงสร้างที่สำคัญในพระกิตติคุณของมาระโก ลูกาและมัทธิวไม่ใช้การป่าวประกาศในแนวทางนี้ เหตุการณ์ที่อยู่ต่อหน้าเราเป็นการป่าวประกาศถึงการทนทุกข์ครั้งที่สามที่พระเยซูให้ นอกเหนือจากการพาดพิงอื่นๆถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่พระองค์ทำการพาดพิง (เปรียบเทียบ 5:35; 12:50; 13:32-33; 17:25)

	มัทธิว	มาระโก	ลูกา
การป่าวประกาศถึงการทนทุกข์ครั้งที่หนึ่ง	16:21-23	8:31-33	9:22
การป่าวประกาศถึงการทนทุกข์ครั้งที่สอง	17:22-23	9:30-32	9:43-45
การป่าวประกาศถึงการทนทุกข์ครั้งที่สาม	20:17-19	10:32-34	18:31-34

ลูกานำเสนอการป่าวประกาศนี้ในฐานะส่วนหนึ่งของสารคดีท่องเที่ยวของท่านที่บันทึกพระเยซูที่เคลื่อนที่จากกาลิลีไปยังเยรูซาเล็ม (9:51-19:27) ท่านลดความสำคัญของความประหลาดใจและความกลัวของพวกเขาที่มาระโกเน้นที่นี่ ตรงกันข้ามท่านจดจ่อความสนใจของผู้อ่านไปที่ความล้มเหลวของพวกเขาที่จะเข้าใจสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในเยรูซาเล็ม มีความต่อเนื่องของหัวข้อของการตอบสนองต่อคำของพระเยซูที่มาก่อน ขุนนางหนุ่มที่ร้ายวีย์ล้มเหลวที่จะตอบสนองต่อข่าวดีที่พระเยซูป่าวประกาศ ในทำนองเดียวกันพวกเขาแม้ว่าเชื่อข่าวประเสริฐก็ล้มเหลวที่จะตอบสนองต่อข่าวไม่ดีที่พระองค์บอกพวกเขา มีความต่อเนื่องของหัวข้อของการเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าอีกด้วย พวกเขาจะเข้าไปเพราะว่าพวกเขาเชื่อในพระเยซู แต่พวกเขาจะต้องเผชิญกับการทดลองใจและความยากลำบากอย่างที่พระเยซูจะเผชิญก่อนที่พวกเขาได้เผชิญ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูจัดเตรียมพื้นฐานสำหรับการรับมือที่มีพระคุณของพระเจ้ากับผู้เชื่อทางพระบุตรของพระองค์ (ข้อ 26-27)

ผู้คนที่อาศัยอยู่ในวัฒนธรรมทางตะวันออกโดยปกติแล้วตั้งความสำคัญไว้ที่เหตุการณ์มากกว่าเวลา บางทีพวกเขากำลังคาดหวังถึงเหตุการณ์ของการสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้า และบทบาทของพวกเขาในมันอย่างมากจนพวกเขาล้มเหลวที่จะชื่นชมสิ่งที่อยู่ข้างหน้าพระเยซู เนื่องจากว่ามันอยู่ในอนาคต

18:31 ลูกาเท่านั้นบันทึกว่าสิ่งต่างๆจะเกิดขึ้นกับพระเยซูใน “เยรูซาเล็ม” จะเป็นความสำเร็จแห่งคำพยากรณ์ต่างๆของพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ 12:50; 22:37; กจ. 13:29) เป็นที่ชัดเจน

ว่าลูกาเน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพันธกิจของพระเยซูบรรลุลำพาศาสนกิจเพื่อจะเพิ่มพูนความมั่นใจของผู้อ่านของท่านในพระองค์ (เปรียบเทียบ 2:25-38; 22:37)

ความคิดของกรีกต่อต้านแนวคิดที่ว่าพระเจ้า-มนุษย์สามารถเป็นมนุษย์แท้จริงได้ แนวคิดรวบยอดของกรีกโบราณเกี่ยวกับพระต่างๆที่เยี่ยมเยียนมนุษย์ก็อยู่เบื้องหลังความยุ่งยากนี้ ดังนั้น ลูกานำเสนอหลักฐานมากสำหรับผู้่านชาวกรีกของท่านตลอดพระกิตติคุณของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้ ในอีกด้านหนึ่ง พวกเขามีความยุ่งยากในการยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง สิ่งนี้อธิบายถึงการเน้นของมัทธิวที่ความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักรก็ได้มีบรรดาผู้ที่เหมือนคนกรีกซึ่งมีปัญหาในการยอมรับความเป็นมนุษย์เต็มที่ของพระเยซูและคนอื่นๆเช่นพวกยิวที่ได้ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าเต็มที่ของพระองค์

18:32-33 นี่เป็นการอ้างอิงแรกของพระเยซูถึงบทบาทของพวกต่างชาติในการไต่สวนและการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ การผนวกของลูกาเกี่ยวกับรายละเอียดนี้บ่งบอกว่าท่านไม่ต้องการให้ผู้่านชาวต่างชาติของท่านที่จะพลาดความผิดของ “พวกต่างชาติ” สำหรับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู โครงสร้างเชิงรับพรรณนาถึงพระเยซูในฐานะเหยื่อของความโกรธของต่างชาติ

“ไม่มีผู้เผยพระวจนะคนเดียวที่เคยกล่าวสิ่งทั้งหมดนี้ แต่พวกผู้เผยพระวจนะด้วยกันกล่าวสิ่งทั้งหมดนี้ ดังนั้น นี่เป็นการสรุปความ”[\[981\]](#)

18:34 ลูกาเท่านั้นกล่าวซ้ำ สาม ครั้งที่พวกสาวกล้มเหลวที่จะ “เข้าใจ” ถ้อยคำของพระเยซู มันดูเหมือนแปลกว่า พระเจ้า คงได้ตั้งใจซ่อนความหมายของถ้อยคำของพระเยซูไว้จากพวกสาวก เพราะว่าพระเยซูเพิ่งได้บอกพวกเขาอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่พระองค์ต้องการให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์ บางทีแนวคิดของพวกสาวกเอง (ความคิดที่มีอยู่ก่อนของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ข้างหน้า) ปกป้องพวกเขาไว้จากการเข้าใจถ้อยคำของพระเยซู (เปรียบเทียบ 9:45; 24:16, 25-26) การทำให้กระจำงของผู้เชื่อเป็นงานที่จำเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้านี้เหนือธรรมชาติ บางทีสาวกสิบสองคนไม่เชื่อว่าชะตาเช่นนั้นสามารถเกิดขึ้นกับพระเยซูได้ เพราะว่าพวกเขาเข้าใจภารกิจเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระองค์ผิดไป

“ความล้มเหลวของพวกสาวกที่จะเข้าใจความจำเป็นของการทนทุกข์และการถูกปฏิเสธของพระเยซูเกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องที่เกี่ยวข้องกันดังต่อไปนี้ (1) ความล้มเหลวที่จะเข้าใจแผนการของพระเจ้าอย่างที่ถูกป่าวประกาศไว้ในพระคัมภีร์ซึ่งรวมถึงวิธีแห่งการทำงานของพระเจ้าโดยการใช้การต่อต้านของมนุษย์ที่จะบรรลุลูกประสงคฺ์ของพระเจ้า (2) ความล้มเหลวที่จะยอมรับการถูกปฏิเสธ

และการทนทุกข์ในฐานะส่วนที่จำเป็นของการเป็นสาวก (3) ความล้มเหลวที่จะเผชิญหน้ากับการถูกปฏิเสธของพระเยซูที่ส่งผลต่อการคาดหวังก่อนเวลาอันควรที่มองโลกในแง่ดีมากเกินไปสำหรับการชื่นชมทันทีของความรอดของพระเมสสิยาห์ (4) การแข่งขันกันเกี่ยวกับอันดับเนื่องจากความล้มเหลวที่จะตระหนักว่าบรรดาผู้ที่อุทิศชีวิตของพวกเขาเท่านั้นในฐานะสาวกสามารถยิ่งใหญ่อย่างที่พระเยซูทรงยิ่งใหญ่ได้”[982]

5. การรักษาคนตาดบอดใกล้เมืองเยรีโค 18:35-43 (เปรียบเทียบ มธ. 20:29-34; มก. 10:46-52)

จุดประสงค์หลักของลูกาสำหรับการรวมเหตุการณ์นี้ไว้ในการบรรยายของท่านดูเหมือนจะได้รับการที่จะแสดงให้เห็นว่าผ่านทางพระเยซูนั้นพระเจ้าสามารถให้ความเข้าใจต่อแก่บรรดาผู้ที่ทุกข์จากความเมตตาจากพระองค์อย่างถ่อมใจได้ นี่เป็นคนที่สังคมไม่ยอมรับซึ่งถ่อมใจอีกบุคคลหนึ่งคล้ายกับคนเก็บภาษี (เปรียบเทียบ ข้อ 13) ผู้ประสบกับความรอดเนื่องจากความเชื่อของเขา (ข้อ 42) พระเยซูไม่เพียงแต่ช่วยเขาให้รอดเท่านั้นแต่เบิกตาของเขาก็ด้วยทางกายภาพและทางฝ่ายวิญญาณ!

18:35 ลูกาเขียนว่าพระเยซูพบปะชายตาบอดนี้ขณะที่พระองค์ “กำลังเข้าใกล้เมืองเยรีโค” แต่มัทธิวและมาระโกกล่าวว่าเหตุการณ์นี้ปรากฏขณะที่พระเยซูกำลังจากเมืองนั้น (มธ. 20:29; มก. 10:46) มีการอธิบายมากมายเกี่ยวกับความขัดแย้งที่ชัดเจนนี้ การสรุปของการอธิบายที่เป็นที่นิยมมากที่สุดที่สะท้อนถึงมุมมองสูงส่งของตัวบทตามพระคัมภีร์ก็เป็นดังต่อไปนี้

มุมมองหนึ่งก็คือว่ามีสามเหตุการณ์ที่แยกกัน มัทธิวบันทักชายตาบอดสองคนและมาระโกกล่าวว่ามีคนตาบอดหนึ่งคนและชื่อของเขาคือบารทิเมอัส อย่างไรก็ตาม ความคล้ายกันต่างๆระหว่างเรื่องราวก็ให้เหตุผลสำหรับเหตุการณ์เดียวพร้อมกับมาระโกและลูกาที่เน้นที่คนที่โดดเด่นกว่าของขอทานตาบอดสองคน อีกมุมมองหนึ่งก็คือว่าพระเยซูทำการรักษาสองครั้งที่แยกกัน ครั้งหนึ่งขณะที่พระองค์เข้าไปในเมืองเยรีโคและอีกครั้งหนึ่งขณะที่พระองค์จากไป อีกครั้งหนึ่งความคล้ายกันต่างๆของการบรรยายก็ให้เหตุผลสำหรับเหตุการณ์เดียว[983]

มุมมองที่สามก็คือว่ามีแค่เหตุการณ์เดียวแต่มันเกิดขึ้นในสองระยะ พระเยซูพบปะชายเหล่านั้นขณะที่พระองค์เข้าไปในเมืองเยรีโคแต่รักษาพวกเขาเมื่อพระองค์จากไป นี่เป็นไปได้แต่มันดูเหมือนไม่น่าเป็นไปได้เมื่อพิจารณาถึงการบันทึกของบรรดาผู้เขียนพระกิตติคุณเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้

การอธิบายที่ลึกลับและเป็นที่ยอมรับก็คือน่าจะมีเหตุการณ์เดียวที่เกิดขึ้นขณะที่พระเยซูกำลังละเมืองเยรีโคเก่าและเข้าไปในเมืองเยรีโคใหม่[984] ปัญหาต่างๆ ที่มีกับมุมมองนี้มีสองอย่าง ไม่มีหลักฐานที่ว่าผู้คนยังคงอาศัยอยู่ในเมืองเก่า และมันไม่แน่นอนที่ว่าชื่อของเมืองเก่ายังคงเป็นเยรีโค

18:36-37 ลูกาเท่านั้นอ้างอิงว่ามันเป็นเสียงของฝูงชนที่ผ่านเขาไปที่นำชายตาบอดนั้นที่จะถามถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ผู้เขียนอาจได้รวมรายละเอียดนี้เพื่อจะนำเสนอฉากที่มีพลังมากขึ้นหรือการผนวกนี้อาจสะท้อนถึงความสนใจที่เป็นลักษณะของท่านในฝูงชนหรือทั้งสอง

18:38-39 “บุตรดาวิด” เป็นชื่อเรียกแบบพระเมสสิยาห์ที่แสดงออกถึงความเชื่อของชายคนนั้นในพระเยซู ในฐานะพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล (เปรียบเทียบ 1:27, 32; 2 ซมอ. 7:8-16; อสย. 11:1, 10; ยรม. 23:5-6; อสค. 34:23-24) เหมือนกับคนเก็บภาษี (ข้อ 13) เขาร้องขอ “ความเมตตา” โดยปราศจากการอ้างถึงคุณความดีใดๆ การขอร้องของเขาสะท้อนถึงความเชื่อของเขาที่ว่าพระเยซู สามารถ ช่วยเขาได้ และความหวังของเขาก็คือว่าพระเยซู จะ ช่วยเขา การต่อต้านทำให้เขาแน่นแฟ้นมากขึ้นเท่านั้นในความปรารถนาของเขา

18:40-43 เป็นที่ชัดเจนว่าคำถามของพระองค์เพื่อจะล้วงเอาความเชื่อของชายตาบอดนั้น พระองค์รู้ อย่างแน่นอนถึงสิ่งที่ชายคนนั้นต้องการ ชื่อเรียก “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่เป็นที่ยืนยันว่า สะท้อนถึงมากกว่าแค่การนับถือที่เรียบง่าย มันแสดงออกถึงความเชื่อของชายคนนั้น ถ้อยคำของพระเยซูจะไม่ละความสงสัยไว้ที่ว่าพระองค์มีความรับผิดชอบสำหรับการอัศจรรย์ พระองค์รับแรงที่จะอธิบายว่า “ความเชื่อ” ของชายคนนั้นเป็นสาเหตุที่เป็น เครื่องมือของการรักษา ลูกาเน้นสิ่งนี้อีกครั้งหนึ่งสำหรับผลประโยชน์ของผู้อ่านของท่าน (เปรียบเทียบ 7:50; 8:48; 17:19) อำนาจของพระเจ้าเป็นสาเหตุที่ได้ผลของการรักษา

การตอบสนองต่างๆต่อการรักษาทันที (1:64; และข้ออื่นๆ) ก็คือสิ่งที่พวกเขาควรได้ทำ ชายคนนั้น “เริ่มต้นที่จะติดตาม” พระเยซูและ “ถวายเกียรติแด่พระเจ้า” (เปรียบเทียบ ข้อ 23) ในทำนองเดียวกันการตอบสนองของบรรดาผู้สังเกตคือที่จะให้ “การสรรเสริญแด่พระเจ้า” ลูกาเท่านั้นบันทึกการถวายเกียรติและการยกย่องพระเจ้าที่เกิดขึ้นในตอนนั้น (เปรียบเทียบ 2:20; 5:25; และข้ออื่นๆ) สิ่งนี้สะท้อนถึงความสนใจของท่านในผลลัพธ์ที่น่ายินดีของความรอด (เปรียบเทียบ 5:26; 17:18; กจ. 2:47; 3:9)

โดยส่วนหนึ่งแล้วบางทีลูการวมเหตุการณ์นี้ไว้เพื่อจะเปรียบเทียบความเชื่อของชายตาบอดกับความไม่เชื่อของพวกผู้นำทางศาสนา อีกครั้งหนึ่ง คนถ่อมใจได้รับความรอด ส่วนคนอื่นๆผู้ล้มเหลวที่จะตระหนักถึง

ความจำเป็นของพวกเขาที่มีต่อพระคุณของพระเยซูที่ไม่ได้รับ เหตุการณ์นี้เป็นบทเรียนสำหรับพวกสาวก เช่นเดียวกับสำหรับฝูงชน

6. การตอบสนองที่ดีเลิศของศักดิ์เยยต่อพระเยซู 19:1-10

ส่วนนี้ในการบรรยายที่ยาวของลูกาเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูขณะที่พระองค์เดินทางไปยังเยรูซาเล็ม (9:51-19:27) ก็เป็นจุดสูงสุด มันเป็นแบบอย่างแห่งการเลือกของพระเยซูที่นำเสนอความรอดแก่บุคคลที่ต้องการ ศักดิ์เยยยอมรับการนำเสนอของพระเยซูและตอบสนองอย่างเหมาะสมด้วยความยินดีและผลของการกลับใจใหม่ ยิ่งกว่านั้นเขาให้แบบอย่างที่ยอดเยียมเกี่ยวกับการที่พวกสาวกควรใช้ทรัพย์สมบัติที่พวกเขา มีอย่างไร ส่วนนี้จบด้วยการสรุปเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซูที่ทำหน้าที่เป็นข้อหลักในพระกิตติคุณนี้อีกด้วย

ศักดิ์เยยแสดงถึงลักษณะของคนเก็บภาษีในคำอุปมาเรื่องคนฟาริสีและคนเก็บภาษี (18:9-14) พวกเขา แบ่งปันถึงอาชีพที่ถูกดูถูกอย่างเดียวกัน ซึ่งเป็นความรู้สึกอย่างเดียวกันถึงความจำเป็นส่วนตัวและความถ่อมใจเหมือนเด็กอย่างเดียวกันและการต้อนรับสู่พระเจ้า เขาคล้ำคลึงกับขุนนางหนุ่มที่ร่ำรวยอีกด้วย (18:18-23) เขาเองก็มีทรัพย์สมบัติแต่การตอบสนองของเขาต่อพระเยซูก็เป็นสิ่งตรงกันข้ามที่เกี่ยวกับการตอบสนองของคนร่ำรวยอีกคนหนึ่ง ความรอดของเขาเป็นแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่ของความจริงที่ว่าโดยพระเจ้า ทุกสิ่งก็เป็นไปได้ (18:25-27) ยิ่งกว่านั้น ศักดิ์เยยแสดงออกถึงความเชื่ออย่างเดียวกันในพระเยซูและความเข้าใจถ่องแท้ที่ตามมาสู่ความรับผิดชอบของเขาที่จะติดตามพระเยซูและถวายเกียรติแด่พระเจ้าอย่างที่ซาตนาบอดได้ทำ (18:35-43) เรื่องราวของเขานำหัวข้อมากมายมาด้วยกันที่ลูกาผสมผสานกันในส่วนนี้ที่ซึ่งท่าน แสดงถึงผู้รับของความรอด (18:9-19:27)

“เหตุการณ์นี้มีลักษณะแบบลูกาเป็นหลักหลายอย่างคือ การวิงวอนทั่วโลกของข้าวประเสริฐ (ข้อ 2-4); ปัญหาทางจริยธรรมเกี่ยวกับทรัพย์สมบัติ (ข้อ 2); การเรียกของ ‘คนบาป’ ผู้อยู่ในความไม่โปรดปรานทางสังคม (ข้อ 7); ความรู้สึกถึงการงานในปัจจุบันของพระเจ้า (ข้อ 5, 9); ความรู้สึกแห่งความเร่งด่วน (‘อย่างทันที’ *สะพิวซาส* ข้อ 5), แห่งความจำเป็น (‘ต้อง’ ข้อ 5), และแห่งความยินดี (ข้อ 6); การชดใช้ด้วยสิ่งของที่แจกจ่ายแก่คนยากจน (ข้อ 8); และเหนือสิ่งอื่นใดคือ ความรอด (ข้อ 9-10)”[\[985\]](#)

19:1 บางทีเมือง “เยรีโค” ใหม่ ที่เฮโรดได้สร้างก็ถูกกล่าวถึง (เปรียบเทียบ 18:35) มันตั้งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเยรีโคเก่า พระเยซูกำลังผ่านเมืองเยรีโคบนเส้นทางของพระองค์ไปยังเยรูซาเล็มและกาซา

19:2 ลูกาเน้นถึงอาชีพและทรัพย์สมบัติของศักดิ์เยยซึ่งเป็นสองสิ่ง que พระเยซูได้สอนพวกสาวกของพระองค์ก่อนหน้านั้น พวกเขาคนเก็บภาษีเป็นตัวแทนของคนที่ยังไม่ยอมรับทางสังคม แต่

โดยทั่วไปแล้วพวกเขาตอบสนองต่อพันธกิจของพระเยซูในทางบวก “ศักเคียส” (“คนชอบธรรม” หรือ “บริสุทธิ์”) เป็น “หัวหน้าคนเก็บภาษี” (คำกรีก *อาร์กิทโทเนส*) ซึ่งบางทีได้ทำให้เขาเป็นเป้าของความเกลียดชังที่พิเศษในเมืองเยรีโค ทรัพย์สมบัติที่เขาได้สะสมตลอดอาชีพของเขาบางทีได้ทำให้บรรดาเพื่อนบ้านของเขาเกลียดเขามากขึ้น บางทีพวกเขาเยาะเย้ยเขาสำหรับชื่ออีกด้วย มันเป็นรูปแบบที่ย่อของเศคาริยาห์และหมายถึง “คนชอบธรรม”

ตามปกติแล้วคนเก็บภาษีมั่งคั่ง โดยการกรรโชกภาษีมากขึ้นจากเพื่อนชาวยิวของพวกเขา มากกว่าจำนวนที่พวกเขาเป็นหนี้โรม เมืองเยรีโคคงได้เป็นสถานที่ตั้งที่รวบรวมภาษีหลัก เนื่องจากว่าหลายคนผู้เข้าใกล้เยรูซาเล็มและยูเดียจากตะวันออกได้ผ่านมัน โดยปกติแล้วคน “ร่ำรวย” ไม่ได้ตอบสนองต่อพันธกิจของพระเยซูในทางบวก ศักเคียสจะตอบสนองอย่างไร ในฐานะคนเก็บภาษีโดยพื้นฐานหรือในฐานะคนร่ำรวยโดยพื้นฐาน?

19:3-4 ความอยากรู้อยากเห็นของศักเคียสเกี่ยวกับพระเยซูก็เป็นที่น่าสนใจได้ เนื่องจากว่าหนึ่งในสาวกของพระเยซูก็เคยเป็นคนเก็บภาษี (5:27-30) นอกจากนี้ พระเยซูมีชื่อเสียงสำหรับการสัมพันธ์กับผู้คนในอาชีพของเขา (5:29-30; 7:29, 34; 15:1) การอ้างอิงของลูกาถึง “ความสูง” ของศักเคียสเตรียมผู้อ่านสำหรับการปีนต้นไม้ของเขาเพื่อจะมองดูพระเยซู (ข้อ 4) นักตีความบางคนเชื่อว่า “เล็กในขนาด” (คำกรีก *อีลิกซิอา*) อ้างอิงถึงอายุหนุ่มของศักเคียส แทนที่จะเป็นความสูงของเขา บางคนเชื่ออีกว่าศักเคียสจำต้องปีนต้นไม้เพราะว่าผู้คนไม่ยอมให้เขาที่จะมองดูพระเยซูเนื่องจากความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อเขา แทนที่จะเป็นเพราะว่าเขาตัวเตี้ย [986] บาร์คเลย์ใช้การจินตนาการของเขาในการบรรยายถึงภาวะลำบากของศักเคียส:

“สำหรับศักเคียส ที่จะสมาคมกับฝูงชนก็เป็นสิ่งที่กล้าหาญที่จะทำ เพราะหลายคนจะใช้โอกาสที่จะถองด้วยข้อศอก หรือเตะหรือผลักคนเก็บภาษีที่ตัวเล็กนี้ มันเป็นโอกาสที่จะไม่พลาด ศักเคียสจะฟกช้ำดำเขียวในวันนั้น เขาไม่สามารถเห็นได้จนฝูงชนมีความยินดีที่แะในการทำให้แน่ใจว่าเขาไม่สามารถเห็นได้” [987]

คำกรีกที่ตั้งชื่อต้นไม้นี้ว่า “มะเดื่อ” ก็อ้างอิงถึงชนิดของมะเดื่อที่เขียวชอุ่มอยู่เสมอซึ่งบอบบางมากที่ถูกทำลายอย่างง่ายดายด้วยความเย็น (เปรียบเทียบ สดด. 78:47). [988] มันน่าสนใจที่ว่าศักเคียสทำสิ่งที่เหมือนเด็กบางอย่างกล่าวคือการวิ่งไปเพื่อจะมองดูพระเยซู และการปีนต้นไม้ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผิดปกติสำหรับเจ้าหน้าที่รัฐบาลผู้ใหญ่ ก่อนหน้านั้นพระเยซูชมเชยคนเก็บภาษีในคำอุปมาของพระองค์สำหรับความเชื่อที่เหมือนเด็ก (18:13) พระองค์สอนความสำคัญของความเชื่อที่เหมือนเด็กอีกด้วย (เปรียบเทียบ 18:16-17)

“ฝูงชนในฐานะสิ่งกีดขวางทางกายภาพและตำแหน่งที่แปลกของศักดิ์เยยสน
ต้นไม่สามารถทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์เกี่ยวกับระยะของการแยกออกของเขาจาก
ชุมชนของเขาได้”[989]

19:5-6 พระเยซูริเริ่มความสัมพันธ์กับศักดิ์เยยส เนื่องจากพระองค์เรียกชื่อเขา เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์
เกี่ยวกับเขา แม้ว่าอย่างชัดเจนแล้วศักดิ์เยยสยังไม่ได้เห็นพระเยซูมาก่อน พระเยซูไม่เพียงแต่
ต้องการที่จะพูดคุยกับเขาเท่านั้นแต่ที่จะ “พัก” ใน “บ้าน” ของเขาอีกด้วย พระเยซูตรัสราวกับ
พระองค์รู้สึกถูกผลักดันที่จะทำสิ่งนี้อย่างที่ชัดเจนจากการปรากฏซ้ำของหนึ่งในคำชื่นชอบ
ของลูกาคือ “ต้อง” (คำกรีก เดอิ เปรียบเทียบ 4:43; และข้ออื่นๆ) “วันนี้” และ “จงรีบ”
เน้นต่อไปถึงความเร่งด่วนสำหรับความสำเร็จแห่งแผนการของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 2:11;
4:21; 19:9).[990] ทำที่นี้เป็นพื้นฐานเกี่ยวกับพระเยซูผู้แสวงหาผู้หลงหาย ศักดิ์เยยสตอบ
สนองอย่าง “ยินดี” และอย่างเชื่อฟังต่อการนำเสนอของพระเยซู

“... การมาของพระเยซูที่จะแบ่งปันบ้านของเขาเป็นเครื่องหมายของการสามัคคี
ธรรมและการยกโทษในที่สุด”[991]

ข้อ 5 บันทึกเหตุการณ์ของอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าและข้อ 6 ความรับผิดชอบของ
มนุษย์[992]

19:7 “พวกเขา” (NASB) เป็นผู้คนในฝูงชน (ข้อ 3) มันเป็นราวกับว่าพระเยซูได้กลายมาเป็นแขกของ
เจ้าพ่อมาเฟีย (เปรียบเทียบ 5:29-30; 15:1-2) อย่างไรก็ตาม สามัคคีธรรมที่โต้แย้งบอก
ถึงแม้กระทั่งความเป็นเพื่อนในตอนนั้นมากกว่าการกินในบ้านของใครคนหนึ่งในทุกวันนี้
การพักในบ้านของบุคคลหนึ่งก็เทียบเท่ากับการแบ่งปันในบาปของเขา[993]

19:8 ศักดิ์เยยสยื่นนั่ง (“หยุด”) เพื่อจะให้คำสัญญาต่างๆของเขา ดังนั้นก็เป็นสัญลักษณ์ของความจริงจัง
ของคำสัญญาเหล่านั้น เขากล่าวต่อพระเยซูในฐานะ “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ซึ่งบ่งบอกถึงการ
นับถือและความเป็นพระเจ้าของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 9) ข้อความของเขาเป็นการ
ตอบสนองต่อการริเริ่มที่พระคุณของพระเยซูและการตอบสนองที่ไม่เห็นด้วยของฝูงชน
แผนการของเขาที่จะ “ให้ครั้งหนึ่ง” ของทรัพย์สินสมบัติของเขาแก่ “คนยากจน” และที่จะ
ชดใช้อย่างใจกว้าง (“สี่เท่า”) แก่ใครก็ตามที่เขาได้โกงก็เป็นพยานถึงความแท้จริงแห่งความ
เชื่อของเขาในพระเยซู (ข้อ 9)

ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเรียกร้องการเพิ่ม 20 % เข้ากับจำนวนที่ถูกต้องเมื่อการชดใช้นั้น
จำเป็น (เปรียบเทียบ ลนต. 5:16; กตว. 5:7) เมื่อคนยิวขโมยสัตว์ที่เขาไม่สามารถรื้อฟื้นได้

เขาจำต้องจ่ายคืนสี่เท่า แต่ถ้าเขาถูกจับพร้อมกับทรัพย์สินที่ขโมยไป เขาจำต้องจ่ายคืนสองเท่า (อพย. 22:1, 4) ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์เป็นเครื่องหมายของการกลับใจใหม่แท้ (เปรียบเทียบ 3:8; 14:33; 18:22)

“ศักดิ์สิทธิ์เป็นตัวอย่างของการกลับใจใหม่ที่สุดขีด ไม่ใช่ของปัญญาทางปฏิบัติ และมันทักท้วงเอาว่าการตอบสนองของเขาจะละเขาไว้เกือบจะอยู่ในสภาพทางการเงินอย่างเดียวกันที่ถูกเรียกร้องจากขุนนางที่ร่ำรวยนั้น”[\[994\]](#)

มันเป็นไปได้ที่จะตีความคำกริยาของศักดิ์สิทธิ์ในฐานะความคับหน้าในปัจจุบันแทนที่จะเป็นคำสัญญา: “ธรรมเนียมทางปฏิบัติของข้าพเจ้าคือที่จะให้ครึ่งหนึ่งของสิ่งที่ข้าพเจ้ามีแก่คนยากจน...” ในกรณีนี้ ศักดิ์สิทธิ์กำลังแก้ต่างตัวเขาเองและไม่มีความจำเป็นในเรื่องการกลับใจใหม่เพราะว่าเขากำลังประพฤติในฐานะบุตรแท้ของอับราฮัมควรประพฤติ [\[995\]](#) ข้าพเจ้ามีแนวโน้มที่จะไม่ชอบการตีความนี้เนื่องจากถ้อยคำของพระเยซูที่ตามมา “วันนี้ความรอดมาถึงบ้านนี้แล้ว...” ซึ่งบ่งบอกว่า “ความรอด” ยังไม่ได้มาที่นั่นก่อนหน้านี้

“ไม่เหมือนกับขุนนางที่ร่ำรวยนั้น ศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้ใช้ทรัพย์สินสมบัติของเขาที่จะนำมาซึ่งเกียรติและเพื่อน ๆ ตรงกันข้ามเขาเป็นคนที่สังคมไม่ยอมรับทางสังคมผู้วางทรัพย์สินสมบัติของเขาไว้ในกรับใช้คนขัดสนและความยุติธรรม”[\[996\]](#)

นักอรรถาธิบายบางคนเชื่อว่าอนุประโยคที่มีเงื่อนไข “ถ้าข้าพระองค์โง่งอะไรของใครมา” ควรอ่านว่า “จากใครก็ตามที่ข้าพระองค์ได้บีบบังคับสิ่งใดก็ตามแบบผิดๆ” การแปลนี้จะบ่งชี้ว่าศักดิ์สิทธิ์ได้โง่งผู้คน [\[997\]](#) อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้แปลฉบับ NASB และ NIV ไม่จำเป็นต้องคิดว่าเขาได้โง่ง ไม่ว่าอันไหนก็ตามที่เป็นการแปลที่ถูกต้อง มันก็ดูเหมือนชัดเจนว่าประเด็นหลักไม่ใช่ขอบเขตของความผิดของศักดิ์สิทธิ์แต่เป็นท่าทีของเขาที่มีต่อมัน

19:9 พระเยซูประเมินคำสัญญาต่างๆของศักดิ์สิทธิ์ว่าเป็นหลักฐานของความเชื่อที่ช่วยให้อรอด “ความรอด” ได้ “มาถึง” “บ้าน” ของเขาแล้ว เพราะว่าศักดิ์สิทธิ์ได้ใช้ความเชื่อที่ช่วยให้อรอดและด้วยเหตุนี้ก็ได้พิสูจน์ที่จะเป็นลูกหลานแท้ “ของอับราฮัม” บิดาฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคน [\[998\]](#) ความเชื่อและการงานของเขาได้พิสูจน์ว่าเขาเป็นบุตรฝ่ายวิญญาณแท้ของอับราฮัมและไม่ใช่ว่าหนึ่งในลูกหลานทางกายภาพของเขา (เปรียบเทียบ ปฐก. 15:6; 22:1-19) ตอนนี้เขาสามารถเข้าไปแผ่นดินของพระเจ้าได้ ไม่ใช่เพราะว่าเขาเป็นคนยิวทางกายภาพแต่เพราะว่าเขาเป็นผู้เชื่อในพระเยซู

“สิ่งนี้ [“เขาเป็นลูกของอับราฮัมด้วย”] จะดูเหมือนที่จะเป็นหมายเหตุที่ไม่ตรงประเด็นนอกจากว่าเราตระหนักว่าความตึงเครียดหลักในเรื่องราวนี้ถูกก่อให้เกิดโดยการปฏิเสธศักดิ์สิทธิ์โดยชุมชนชาวยิว”[999]

19:10 พระเยซูสรุปจุดประสงค์ในปัจจุบันของพันธกิจของบุตรมนุษย์ที่พบความสำเร็จในความรอดของศักดิ์สิทธิ์ (เปรียบเทียบ 1 ทธ. 1:15) พระเยซูได้แสวงหาแกะมากมายท่ามกลางแกะหลงหายของอิสราเอล พระองค์ได้ช่วยบรรดาผู้ที่ได้รับเอาการนำเสนอที่มีพระคุณแห่งความรอดของพระองค์ ข้อนี้เป็นข้อหลักในพระกิตติคุณที่สาม เพราะว่ามันแสดงออกอย่างรวบรัดถึงพันธกิจของพระเยซูอย่างที่ลูกนำเสนอ (เปรียบเทียบ 4:18-19; 15:5, 9, 24).[1000]

“เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เป็นการสรุปของภารกิจของพระเมสสิยาห์ที่ถูกบรรยายไว้ในลูกา 4”[1001]

ตลอดพระกิตติคุณนี้ ลูกนำเสนอพระเยซูว่าวิงวอนโดยหลัก แน่ใจว่าแม้ว่าไม่ใช่โดยเฉพาะต่อคนยากจน คนง่อย คนถูกผีสิง คนตาบอด เป็นต้น คือ คนที่เป็นส่วนเกินในสังคมนั้น คนเหล่านั้นเป็นผู้คนที่กำลังมองหาการช่วยกู้ การเน้นนี้ไม่ได้กล่าวบางสิ่งต่อคริสเตียนในทุกวันนี้เกี่ยวกับ *ผู้ใด* ที่เราควรแสวงหาหรือ? ประเภทที่โชคไม่ดีอย่างเดียวกันเหล่านี้ของผู้คนยังคงเป็นคนที่พร้อมที่สุดที่จะรับเอาความรอดที่ พระเยซูได้นำมาใหม่?

7. คำอุปมาเรื่องเงินมินา 19:11-27

คำอุปมานี้ทำหน้าที่เป็นการสรุปต่อส่วนในเรื่องผู้รับของความรอดในการบรรยายของลูกา (18:9-19:27) มันจัดเตรียมบางสิ่งเกี่ยวกับ *ผลสุดท้าย* (คือ การเปิดเผยขั้นสุดท้ายของเค้าโครงเรื่อง) ที่ตามแบบอย่างที่ยอดเยี่ยมของความเชื่อของศักดิ์สิทธิ์และข้อความสรุปที่อธิบายถึงพันธกิจของพระเยซู ในคำสอนนี้ต่อผู้คนที่กำลังสังเกตการรับประทานของพระองค์กับคนเก็บภาษี พระเยซูก็สอนบทเรียนที่สำคัญหลายบทเรียน พระองค์กล่าวว่าการถูกปฏิเสธที่กำลังมาและการเสด็จกลับมาในอนาคตของพระองค์ และพระองค์ชี้แจงถึงเวลาเมื่อแผ่นดินของพระเจ้าจะปรากฏ ยิ่งกว่านั้นพระองค์อธิบายถึงหน้าที่ของพวกสาวกของพระองค์ ระหว่างการขาดหายไปของพระองค์จากแผ่นดินโลก ทั้งชนชาติอิสราเอลและพวกสาวกมีหน้าที่ต่างๆต่อพระเยซู คำอุปมานี้สรุปคำสอนของพระเยซูในเรื่องหัวข้อนี้

คำอุปมานี้จัดเตรียมผู้คนสำหรับการเลื่อนไป (การล่าช้า) ของแผ่นดินของพระเจ้าอีกด้วย คนส่วนใหญ่ที่เชื่อในพระองค์ก็คาดหวังให้มันที่จะมาถึงเมื่อพระเยซูไปถึงเยรูซาเล็ม คำสอนนี้ควรได้ขจัดความหวังเหล่านั้น

คำอุปมานี้คล้ายกับคำอุปมาเรื่องตะถันต์ที่พระเยซูให้ในภายหลังในการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศ (มธ. 25:14-30) อย่างไรก็ตาม คำอุปมานั้นขาดการเน้นที่การถูกปฏิเสธของพระเยซู ซึ่งเหมาะสมสำหรับผู้ฟังที่ผสมผสานที่พระเยซูกล่าวถึงในบ้านของศักเคียส (ข้อ 27)

19:11 การเชื่อมโยงระหว่างพระเยซูที่อยู่ “ใกล้เยรูซาเล็ม” และ “แผ่นดินของพระเจ้า” ที่ปรากฏ “ทันที” บ่งชี้ว่าผู้เชื่อในฝูงชนคาดหวังให้พระเยซูที่จะเริ่มต้นแผ่นดินของพระเจ้าเมื่อพระองค์ไปถึงที่นั่น พวกเขาไม่ได้เชื่อว่าแผ่นดินของพระเจ้าได้มาแล้วกับพันธกิจของพระเยซูในแง่ฝ่ายวิญญานบางแง่

“พวกเขาตีความแผ่นดินของพระเจ้าในฐานะการจัดตั้งบัลลังก์ของดาวิดตามตัวอักษรและทางวัตถุในเยรูซาเล็ม...”[1002]

พระเยซูเพิ่งได้บอกศักเคียสว่าความรอดได้มาถึงบ้านของเขาในวันนั้นแล้ว (ข้อ 9) แต่ความรอดจะไม่มาถึงอิสราเอลเป็นระยะเวลาหนึ่ง แม้ว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด (ข้อ 10) การช่วยกู้ระดับประเทศของอิสราเอลจะต้องรอคอย สิ่งที่ตามมาคืออีกตอนหนึ่งของพระคัมภีร์หลายตอนในลูกาที่บันทึกคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับอนาคต

“ใน 19:11 พวกเขาถูกพรรณนาว่ากำลังคาดหวังบางสิ่งที่จะเป็นและอาจได้เป็นนอกเหนือจากการถูกปฏิเสธของพระเยซู แต่เนื่องจากการถูกปฏิเสธนี้แผ่นดินของพระเมสสิยาห์เพื่ออิสราเอลก็ไม่มาทันทีอย่างที่พวกเขาคาดหวังอย่างผิดๆ เราเห็นว่าในลูกา-กิจการของอัครทูตนั้นปัญหาเกี่ยวกับความล่าช้าของยุคสุดท้ายถูกสานเข้าด้วยกันกับปัญหาเกี่ยวกับการปฏิเสธของชาวยิว [เปรียบเทียบ กจ. 1:6]”[1003]

19:12 “เจ้านายองค์หนึ่ง” แสดงถึงพระเยซู “เมืองไกล” ที่เขาไปแสดงถึงสวรรค์ และสถานที่ที่เขาจะ “กลับมา” คือแผ่นดินโลก พระเยซูได้เสด็จไปยังสวรรค์เพื่อจะรับเอาแผ่นดินจากพระบิดาของพระองค์ ความถูกต้องของการระบุเหล่านี้ชัดเจนมากขึ้นเมื่อคำอุปมาเปิดเผย

สถานการณ์ที่คล้ายกับสถานการณ์ที่พระเยซูบรรยายได้เกิดขึ้นไม่นานก่อนที่พระเยซูให้คำอุปมานี้ และพระองค์อาจมีมันในความคิด [1004] เฮโรด อาร์เคลออสหนึ่งในบุตรของเฮโรดมหาราชได้เยี่ยมชมโรมหลังจากการตายของบิดาของเขาในปี 4 กคศ. เพื่อจะรับการยืนยันของซีซาร์ที่จะปกครองเหนือส่วนหนึ่งของปาเลสไตน์ที่มอบแก่เขาตามพินัยกรรมของบิดาของเขา[1005] เฮโรดคนอื่นๆ เฮโรดมหาราช แอนทิพาส ฟิลิป และอากริปปาที่ 1

จำต้องเผชิญกับกระบวนการนี้เช่นกัน แต่ในกรณีของอาร์เคลอสก็คล้ายกับคำอุปมานี้มากที่สุด[1006]

พระเยซูกำลังป่าวประกาศการเลื่อนไป (ความล่าช้า) ของแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กจ. 1:6-7) ระยะเวลาหนึ่งจะผ่านพ้นไประหว่างการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์และการเสด็จกลับมาของพระองค์ แผนการนี้บ่งบอกว่าแผ่นดินของพระเมสสิยาห์จะไม่เริ่มต้นจนกระทั่งพระเยซูเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกเพื่อจะปกครอง นักตีความแบบไม่มียุคพันปีบางคนถือการอ้างอิงนี้ถึงแผ่นดินของพระเจ้าในเชิงเปรียบเทียบ[1007]

19:13 ก่อนจากไป เจ้านายของคัสนั้นได้มอบความรับผิดชอบที่เท่าเทียมกันแก่ทาส (คำกรีก *คูลอส*) “สิบคน” ของเขาเพื่อทำให้ดอกเบี๋ยของเขาเพิ่มพูนในขณะที่เขาขาดหายไป “มินา” เป็นเหรียญของกรีกที่มีค่า 100 แดร์ชมาสหรือมากกว่าค่าจ้างสามเดือนเล็กน้อย[1008] ในคำอุปมานี้บางทีมันแสดงถึงศักยภาพชีวิตที่ผู้รับใช้แต่ละคนของพระเยซูจะต้องลงทุนเพื่อพระสิริของพระองค์ “สิบ” อย่างชัดเจนแล้วเป็นตัวเลขกลมที่แสดงถึง ผู้รับใช้ *ทั้งหมด* ของพระองค์ พระองค์ไม่ได้หมายถึงแค่สิบสองคน พระองค์พรรณนาถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ในบทบาทของผู้ลงทุนสมัยใหม่ผู้มีความรับผิดชอบที่จะเพิ่มพูนเงินที่พระองค์มอบให้แต่ละคนระหว่างการขาดหายไปของพระองค์

“ใครคนหนึ่งได้กล่าวว่า ‘สิ่งที่ดีที่สุดเกี่ยวกับพระเจ้านี้ก็คือว่าพระองค์วางใจให้เราทำอย่างมากด้วยตัวของเราเอง’”[1009]

ในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ บ่าวแต่ละคนได้รับจำนวนเงินที่แตกต่างกัน ซึ่งแสดงถึงชุดเฉพาะของประทานและตะลันต์ที่แต่ละคนมีเมื่อเปรียบเทียบกับคนอื่นๆ ในคำอุปมานี้ บ่าวแต่ละคนได้รับจำนวนเงินอย่างเดียวกัน (“หนึ่งมินา”) ซึ่งแสดงถึงชีวิตหนึ่งที่แต่ละคนจะต้องลงทุนเพื่อเจ้านาย

19:14 พลเมืองของเขตแดนของเฮโรด อาร์เคลอสได้ต่อต้านการปกครองของเขา แม้ว่าศาสน์ตราตั้งของเขาไม่มีข้อบกพร่อง พวกเขาชักชวนซีซาร์ ออกัสตัสที่จะให้แค่ครึ่งหนึ่งของอาณาจักรของบิดาเขาแก่เขา และที่จะให้รางวัลแก่เขาด้วยชื่อเรียก “เจ้าเมือง” แทนที่จะเป็นกษัตริย์ [1010] ในทำนองเดียวกันพวกยิวและโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกผู้นำของพวกเขาต่อต้านการอ้างที่ถูกต้องของพระเยซูที่จะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา หนึ่งในบ่าวที่พวกเขาปฏิเสธและฆ่าคือสเทเฟนซึ่งเป็นคริสเตียนคนแรกที่ตายเพื่อความเชื่อ (กจ. 7)

19:15 พระเยซูกำลังกล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ที่นี่ พระองค์จะเสด็จกลับมาโดยได้รับสิทธิอำนาจให้ปกครองแผ่นดินโลกจากพระบิดาของพระองค์ (เปรียบเทียบ ดนล. 7:13-14) หลังจากการเสด็จกลับมาของพระองค์ และก่อนที่พระองค์เริ่มต้นที่จะปกครอง พระองค์จะเรียกบรรดาบ่าวของพระองค์ที่จะให้การรายงานเกี่ยวกับการเป็นผู้รักษารักษาของพวกเขา ภายหลังจากเปิดเผยของพันธสัญญาใหม่บ่งชี้ว่าคริสเตียนคือผู้เชื่อที่ได้มีชีวิตอยู่ระหว่างพื้นเทออสต์และการรับขึ้นไปจะต้องให้การรายงานของพวกเขา ณ บัลลังก์ของพระคริสต์ ที่ตามหลังการรับขึ้นไป (1 คร. 3:10-15; 2 คร. 5:1-10) ผู้เชื่อคนอื่นๆ โดยหลักแล้วคือบรรดาผู้ที่ได้มีชีวิตอยู่ในสมัยพันธสัญญาเดิมและยุคเชื้อจะให้การรายงานของพวกเขา ณ การพิพากษาที่ถูกกล่าวถึงที่นี่ที่นำหน้ายุคพันปี พื้นฐานของการพิพากษาสองอย่างของผู้เชื่อเหล่านี้ไม่ใช่สภาพที่ได้รับความรอดหรือสูญเสียความรอด แต่เป็นความมีประโยชน์ของชีวิตของพวกเขาสำหรับผลประโยชน์ของเจ้านาย

19:16-17 บ่าวคนแรกรายงานถึงได้กำไร 1,000 เปอร์เซ็นต์ในการลงทุนของเจ้านาย การรายงานนี้ทำให้ได้รับการยกย่องและรางวัลที่ยิ่งใหญ่จากเจ้านาย บ่าวคนนี้ได้บรรลุความรับผิดชอบของเขาอย่างสัตย์ซื่อ เจ้านายถือว่าสิ่งที่บ่าวได้รับในการวางใจนั้นเป็น “สิ่งที่เล็กน้อยมาก” รางวัลของเขาประกอบด้วย “สิทธิอำนาจเหนือสิบเมือง” ในอนาคต และก็มีมากมายเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่บ่าวคนนี้ได้รับเพื่อจะลงทุน ในแง่ของลำดับเหตุการณ์ของการพิพากษานี้ รางวัลจะประยุกต์ใช้กับแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ที่จะตามมาและบางที่เป็นนิรันดร์กาลหลังจากนั้น

“สิทธิอำนาจ” ที่จะปกครอง (รับใช้) กลุ่มของผู้คนอื่นๆภายใต้สิทธิอำนาจของกษัตริย์ระหว่างยุคพันปีและตลอดนิรันดร์กาลคือรางวัล ตลอดประวัติศาสตร์ บรรดากษัตริย์ได้ให้รางวัลบรรดาบ่าวที่สัตย์ซื่อโดยการให้ตำแหน่งแห่งความรับผิดชอบที่สำคัญเหนือคนอื่นๆในแผ่นดินของพวกเขา (เปรียบเทียบ ดนล. 6:3) โดยทั่วไปแล้วผู้นำรัฐบาลสมัยใหม่ทำอย่างเดียวกัน การตัดสินใจของเจ้านายสะท้อนถึงหลักการที่ว่าผู้ที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยจะสัตย์ซื่อในของมาก (16:10-12)

19:18-19 บ่าวคนที่สองได้สัตย์ซื่อเช่นกัน แต่ได้กำไรแค่ 500 เปอร์เซ็นต์ของการลงทุนของเจ้านาย เขาไม่ได้รับคำชมเชยมากเท่ากับบ่าวคนแรก แต่รางวัลของเขาก็ได้สัดส่วนกับการบริการของเขา สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่ารางวัลจะหลากหลายซึ่งขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของบ่าว

“รางวัลไม่ใช่การพัก แต่โอกาสสำหรับการบริการที่กว้างขึ้น”[\[1011\]](#)

19:20-21 บ่าวอีกคนหนึ่งได้รายงานว่าเขาไม่ได้ทำอะไรกับการฝากของเจ้านาย การเก็บเงินไว้ในผ้าพันคอ (คำกรีก *ซูวาริออน*) เป็นการปฏิบัติโดยทั่วไปในสมัยของพระเยซู แต่มันไม่ปลอดภัยและไม่เกิดผล[1012] บุคคลนี้แสดงถึงใครคนหนึ่งที่ไม่ได้ทำอะไรกับคุณค่าอันล้ำค่ากับชีวิตของเขา บ่าวคนนี้อธิบายว่าความกลัวของเขาต่อเจ้านายนั้นก็รับผิดชอบสำหรับการขาดผลของเขา (เปรียบเทียบ มธ. 25:25) มันเหมาะสมสำหรับเขาที่จะกลัวเจ้านาย เนื่องจากว่าสุดท้ายแล้วเจ้านายจะนำพวบบ่าวของเขาไปสู่การรายงาน แต่การกระทำของบ่าวคนหนึ่งในแง่ของความกลัวของเขาต่อเจ้านายก็ไม่เหมาะสม เขาควรได้ยุ่งและรับใช้เจ้านายเนื่องจากว่าเขากลัวเขา การประเมินของเขาเกี่ยวกับเจ้านายนั้นถูกต้อง แต่มันไม่มีผลกระทบที่เหมาะสมต่อเขา

พระเจ้าแสวงหากำไรสูงอย่างไม่ได้สัดส่วนต่อการลงทุนของพระองค์ ดังนั้นการสงวนไว้ของบ่าวคนนี้ก็เกินไป เขาดูเหมือนจะารู้สึกว่าเขาจะไม่ได้รับรางวัลสำหรับงานของเขาที่มีต่อเจ้านายถ้าเขาได้กำไร เขาควรทำการเสี่ยงบางอย่าง การเป็นผู้รักษาที่สัตย์ซื่อเกี่ยวข้องกับทำการเสี่ยงที่คิดคำนวณ [1013] “การเก็บผลที่ตนไม่ได้ลงแรง” และ “การเกี่ยวสิ่งที่ตนไม่ได้หว่าน” (ข้อ 21) เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นคำกล่าวเชิงสุภาษิตที่คล้ายกับ “เอาเลือดออกจากหิน” [1014] คำกล่าวเหล่านั้นบรรยายถึงบุคคลที่เข้มงวดและเรียกร้อง

19:22-23 เจ้านายนั้นบอกว่าเขาจะพิพากษาบ่าวคนนั้นบนพื้นฐานแห่งถ้อยคำของเขาเองกล่าวคือว่าเจ้านายของเขาเป็นคนเข้มงวดที่เรียกร้องอย่างมากจากพวบบ่าวของเขา (ข้อ 21) แทนที่จะชมเชยเขา เจ้านายนั้นได้ประณามบ่าวคนนี้เรียกเขาว่า “ไร้ค่า” นั่นคือ ไม่เกิดผล (เปรียบเทียบ 1 คร. 9:27; ยก. 2:14, 16, 20, 26) เขาไม่ได้ก่อให้เกิดสิ่งที่มีคุณค่าเพื่อเจ้านาย คุณลักษณะของเจ้านายควรได้กระตุ้นให้บ่าวนั้นสู่การบริการที่เกิดผลแทนที่จะเป็นความขี้เกียจเฉยๆ แม้กระทั่งโดยการฝากการลงทุนของเขาไว้ในธนาคาร บ่าวคนนี้อาจได้กำไรบ้างสำหรับเจ้านายของเขาพร้อมกับความเสี่ยงเล็กน้อย บางทีธนาคารในคำอุปมาแสดงถึงการลงทุนที่ปลอดภัยพร้อมกับความเสี่ยงที่ค่อนข้างเล็กน้อย

19:24 “คนที่ยืนอยู่” ในคำอุปมานี้แสดงถึงบรรดาผู้ที่ช่วยเหลือพระเยซูในการดำเนินการพระประสงค์ของพระองค์ บางทีเป็นเหล่าทูตสวรรค์หรือบ่าวที่เป็นมนุษย์ บ่าวที่ไม่สัตย์ซื่อสูญเสียแม้กระทั่งสิ่งที่เจ้านายได้มอบแก่เขา ถ้ามีนาที่บ่าวแต่ละคนแสดงถึงศักยภาพชีวิตของเขา บ่าวคนนี้จะสูญเสียสิ่งนั้น เจ้านายให้มันแก่บ่าวที่สัตย์ซื่อมากที่สุดแทน นี้ดูเหมือนว่าบ่าวที่สัตย์ซื่อของเขาจะได้รับโอกาสเพิ่มเติมเพื่อจะยกย่องพระองค์ในระยะถัดไปแห่งการบริการของพวกเขาเช่นเดียวกับสิทธิอำนาจเหนือคนอื่น ๆ ระยะถัดไปแห่งการบริการของ

บ่าวเหล่านี้จะเป็นการบริการในยุคพันปีในแผ่นดินของพระเจ้า มันจะเป็นอย่างนั้น
สำหรับคริสเตียนเช่นกัน

“ในชีวิตคริสเตียนเราไม่ยี่นึ่ง เราใช้ของประทานต่างๆของเราและทำความ
คืบหน้าหรือไม่เราก็สูญเสียสิ่งที่เรามี”[\[1015\]](#)

19:25-26 การจัดการนี้ดูเหมือนไม่ยุติธรรมต่อคนที่ยืนอยู่ บางทีพวกเขาคิดว่าเงินมินาของบ่าวที่ไม่สัตย์ซื่อ
ควรได้ไปยังบ่าวที่มีรางวัลน้อยกว่า พวกเขาเฝ้าดูสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของพวกเขา อย่างไรก็ตาม
ตาม เจ้านายปฏิบัติการณ์บนหลักการของความสัตย์ซื่อของเล็กน้อยซึ่งถึงความสัตย์ซื่อ
ในของมาก ดังนั้น มันก็เพื่อผลประโยชน์ของเขาที่จะให้เงินมินาของบ่าวที่ไม่สัตย์ซื่อแก่
บ่าวที่สัตย์ซื่อมากที่สุด เพราะว่าเขาจะใช้มันอย่างดีที่สุด เจ้านายแสดงออกถึงความจริงนี้
ในเชิงสุภาษิต (ข้อ 26; 13:12) เขามองดูสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของเขาเอง เป็นที่ชัดเจนว่าสิ่งที่ดีที่สุดใน
เพื่อพระเจาก็สำคัญกว่าสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตของพวกเขาของพระองค์ กระนั้นการกระทำของ
เจ้านายก็ยุติธรรมต่อบ่าวของเขา เนื่องจากว่าบ่าวที่ได้ยกย่องเจ้านายมากที่สุดก็ได้รับ
รางวัลที่ใหญ่ที่สุด

“การชมเชยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเราสามารถให้แก่บุคคลหนึ่งได้คือที่จะให้งานที่ใหญ่
กว่าและยากกว่าแก่เขาที่จะทำ”[\[1016\]](#)

สักเกียสผู้ได้ฟังคำอุปมานี้ก็เพิ่งได้สัญญาที่จะให้ครึ่งหนึ่งของทรัพย์สินสมบัติของเขาแก่คน
ยากจนและที่จะคืนเงินแก่ใครก็ตามที่เขาได้โกงมาเสีย” (ข้อ 8) คำสอนของพระเยซูที่นี้
คงได้หนุนใจเขาที่จะทำตามการอุทิศตนของเขา เขาคงได้รับรางวัลที่ยิ่งใหญ่ ทรัพย์สินสมบัติ
มากในสวรรค์ถ้าเขาได้รับใช้เจ้านายของเขาอย่างสัตย์ซื่อ

19:27 ตอนนี้เจ้านายรับมือกับกลุ่มที่แตกต่างของผู้คน คนเหล่านี้เป็น “พวกศัตรู” ที่ต่อต้านการ
ปกครองของเขาเหนือพวกเขา (ข้อ 14) ไม่ใช่บ่าวของเขา พวกเขาประสบกับชะตาที่
เป็นแบบฉบับสำหรับพวกกบฏเช่นนั้นในโลกสมัยโบราณ พวกเขาเข้ากันได้กับผู้ไม่เชื่อ
ในพระเยซู พวกเขาจะไม่เพียงแต่สูญเสียรางวัล แต่สูญเสียชีวิตของพวกเขาอีกด้วย ความ
ตายทางกายภาพในคำอุปมานี้แสดงถึงความตายฝ่ายวิญญาณในความเป็นจริง [\[1017\]](#) การ
พิพากษาจะมาหลังจากพระเยซูเสด็จกลับมาและให้รางวัลแก่ผู้เชื่อ ณ การเสด็จมาครั้งที่
สอง ตอนนั้นพระองค์จะ “ฆ่า” พวกศัตรูของพระองค์อีกด้วย (เปรียบเทียบ ยน. 5:22; กจ.
17:31)

“ใน กิจการของอัครทูต 3:13-15 ผู้คนแห่งเยรูซาเล็มถูกกล่าวหาถึงไม่ใช่แค่การฆ่าพระเยซูแต่ถึงการปฏิเสธพระองค์อีกด้วย การปฏิเสธนี้ถูกเน้นในเรื่องราวของผู้เรียกร้องบัลลังก์ [ข้อ 14, 27] ซึ่งเป็นการเพิ่มเติมแก่คำอุปมาเรื่องเงินสิบมินาที่พบได้ในลูกาเท่านั้น”[1018]

คำสอนของคำอุปมานี้ค่อนข้างชัดเจน พระเยซูจะไม่เริ่มต้นการปกครองของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ทันที พระองค์จะจากไปและจะกลับมาภายหลังเพื่อจะปกครอง ระหว่างการขาดหายไปของพระองค์ พวกบ่าวของพระองค์ซึ่งเป็นสาวกที่เชื่อต้องลงทุนสิ่งที่พระเจ้าได้มอบแก่พวกเขาเพื่อพระสิริของพระองค์ พระองค์จะให้รางวัลแก่พวกเขาในสัดส่วนกับสิ่งที่พวกเขาได้ผลิตเพื่อพระองค์ คำอุปมานี้สอนว่าทุกคนต้องเสนอรายงานต่อพระเจ้า และทุกคนจะได้รับสิ่งที่เขาหรือเธอสมควรได้รับจากกษัตริย์ มันจัดเตรียมคำเตือนสำหรับผู้ไม่เชื่อในผู้ฟังของพระเยซูเช่นเดียวกับผู้เชื่อเมื่อพิจารณาถึงการเลื่อนไปของแผ่นดินของพระเจ้า

คำอุปมานี้อธิบายว่าในขณะที่ความรอดและการเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้ามาโดยความเชื่อในพระเยซู รางวัลสำหรับการบริการขึ้นอยู่กับการทำงานของผู้เชื่อ ทั้งความรอดและรางวัลมาในฐานะผลลัพธ์ของพระคุณของพระเจ้า คริสเตียนได้สืบสนองอย่างต่อเนื่องในการสอนเกี่ยวกับความรอดและรางวัล ความรอดไม่ขึ้นอยู่กับการทำงานเพื่อพระเจ้า แต่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทำ รางวัลไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทำ แต่ขึ้นอยู่กับการทำงานเพื่อพระเจ้า มันเป็นความเข้าใจผิดเกี่ยวกับการเปิดเผยทางพระคัมภีร์ที่จะสรุปว่า เพราะพระเจ้าได้ช่วยเราให้รอดโดยพระคุณ เราไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลยแต่ที่จะนอนลงและรอคอยสวรรค์ อุปนิสัยเช่นนั้นจัดตั้งการเป็นผู้รักชาติที่ไม่มีควมรับผิดชอบที่พระเยซูคริสต์จะลงโทษโดยการยับยั้งรางวัลไว้ เมื่อพิจารณาถึงสิ่งที่อยู่ข้างหน้าสำหรับเรา เราจำเป็นต้อง “มันคงอยู่ อย่างวัน ไหว จงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ท่านทั้งหลายพึงรู้ว่า ในองค์พระผู้เป็นเจ้า การตราครุฑ [งาน] ของท่าน [ของเรา] จะไม่ไร้ประโยชน์” (1 คร. 15:58)

“เราทุกคนจะต้องเสนอรายงานต่อพระเจ้าสำหรับการที่เราปฏิบัติการเดินทางของเราตลอดโลกของพระองค์อย่างไร วันหนึ่งพระองค์จะทำการพิพากษา แนวคิดรวบยอดนี้ไม่เป็นที่นิยมในบางแวดวงในทุกวันนี้ แต่มันเป็นแนวคิดรวบยอดตามพระคัมภีร์”[1019]

คำอุปมาเรื่อง *เงินตะลันต์* (มธ. 25:14-30) สอนเราว่าพระเจ้าให้ *จำนวนเงินที่แตกต่างกัน* แก่แต่ละคนเพื่อจะลงทุนสำหรับพระสิริของพระองค์ บางคนมีความฉลาด หรือความสามารถหรือเงินมากกว่าคนอื่นๆ คำอุปมาเรื่อง *เงินมินา* สอนว่าพระเจ้าให้ *โอกาสอย่างเดียวกัน* แก่บ่าวทั้งหมดของพระองค์เพื่อจะลงทุนสำหรับพระสิริของพระองค์ ทุกคนมีชีวิตเดียวเท่านั้น ทั้งผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อมีส่วนในทั้งสองคำอุปมา ทั้งสองคำอุปมาสนับสนุนความเชื่อในพระเยซู ความสัตย์ซื่อและการเตรียมพร้อม และทั้งสองแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าจะรับมือกับทุกคนอย่างยุติธรรม อย่างมีพระคุณและอย่างใจกว้าง

นักตีความแบบเชื่อว่าไม่มียุคพันธปีและเชื่อยุคหลังพันธปีมองคำอุปมานี้ว่าเป็นการคาดถึงการล่มสลายของเยรูซาเล็มและการสังหารหมู่ที่มาพร้อมกับมัน[1020] ตามปกติแล้วผู้ถือยุคหลังยุคเช็ญมองมันอย่างคล้ายกันกับผู้ถือยุคก่อนยุคเช็ญ

คำอุปมานี้ทำให้ส่วนที่ยาวของพระกิตติคุณของลูกาที่กล่าวถึงพันธกิจของพระเยซูขณะที่พระองค์เดินทางไปยังเยรูซาเล็มจากกาลิลีนั้นจบลง (9:51-19:27) การบรรยายของลูกาเน้นถึงบทเรียนต่างๆของพระเยซูต่อฝูงชนและพวกสาวกเมื่อพิจารณาถึงการทนทุกข์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นคำอุปมานี้สรุปส่วนที่กล่าวถึงผู้รับความรอดซึ่งเน้นถึงความรับผิดชอบของพวกเขา (18:9-19:27)

VI. พันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม 19:28-21:38

การบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเยซูเน้นถึงการเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซูและคำสอนของพระองค์ที่นั่นก่อนการถูกจับกุมของพระองค์

“การเสด็จเข้าครั้งแรกในฐานะกษัตริย์; ในวันที่สองพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในฐานะปุโรหิต และในวันที่สามในฐานะผู้เผยพระวจนะ”[1021]

ก. การเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิตี 19:28-40 (เปรียบเทียบกับ มธ. 21:1-9; มก. 11:1-10; ยน. 12:12-19)

ลูกาไม่ได้บันทึกการเข้าไปตามความเป็นจริงยังกรุงเยรูซาเล็มของพระเยซู ท่านจดจ่อที่การเข้าหาเยรูซาเล็มของพระเยซูและการคร่ำครวญเหนือมันของพระองค์ (ข้อ 41-44) การนำเสนอนี้มีผลกระทบของการขจัดวิญญาณแห่งชัยชนะของการเสด็จมาของพระเยซูและการแทนที่มันด้วยความ โศกเศร้าเหนือการถูกปฏิเสธของพระเยซู

จนถึงตอนนี้ อย่างเป็นทางการแล้วพระเยซูขัดขวางผู้คนจากการป่าวประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ตอนนี้พระองค์ไม่เพียงแต่ยอมให้ผู้คนที่จะระบุพระองค์เช่นนั้นแต่หันหน้าพวกเขาที่จะทำอย่างนั้น เวลาแห่งการนำเสนอที่เป็นทางการของพระองค์ต่ออิสราเอลในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้มาถึงแล้ว

“ทุกๆสิ่งที่พระองค์ได้ทำตลอดวันทั้งหลายเหล่านี้ได้ถูกออกแบบมาเพื่อจะเรียกความสนใจไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์”[1022]

19:28 นี่เป็นเครื่องบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์อีกอันหนึ่งของลูกาที่แสดงถึงความคืบหน้าของพระเยซูไปยังเป้าหมายของพระองค์: “เยรูซาเล็ม” พระองค์เดินทางไปทางตะวันตกจากเมืองเยรีโค “ขึ้น

ไป” ยังถิ่นทุรกันดารยูเดีย และไปทางตะวันตกเฉียงใต้ยังเบธานี พระองค์เดินอยู่หน้าพวกผู้ติดตามของพระองค์นำพวกเขาไปยังกางเขน

- 19:29-30 ลูกากำหนดที่ตั้งของสิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของผู้อ่านของท่าน บางทีมาระโกและลูกาอ้างอิงถึง “เบธานี” เพราะว่ามันเป็นเมืองอันเป็นที่รู้จักกันดีกว่า “เบธฟาอี” แม้ว่าเบธานีอยู่ห่างออกไปทางตะวันออกเฉียงเล็กน้อย[1023] เบธฟาอีเป็น “หมู่บ้านที่อยู่ตรงกันข้าม” หรือ “ข้างหน้า” (มธ. 21:1) การอ้างอิงถึงภูเขา “มะกอกเทศ” (ตามตัวอักษรหมายถึงสวนมะกอกเทศ) ทำให้ระลึกถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ที่นั่น (สคย. 14:4) การเตรียมตัวที่จะเข้าไปยังเยรูซาเล็มที่ขี้น “ลูกลา” ลูกของลาจะต้องบรรลุนิสัย 9:9-10

พวกสาวกจะต้องยืมหรือเช่าสัตว์นี้เพื่อพระเยซูจะขี่ เป็นที่ชัดเจนว่าสัตว์เช่นนั้นก็มีให้ใช้เพื่อช่วยเหลือผู้เดินทาง [1024] อย่างไรก็ตาม ลูกลานี้ “ถูกผูก” ไว้ (เปรียบเทียบ ปฐก. 49:11) และไม่มีใครได้ขี่มันมาก่อน หรือแม้กระทั่ง “นั่งบน” มัน (เปรียบเทียบ กดว. 19:2; ฉธบ. 21:3; 1 ซมอ. 6:7; 2 ซมอ. 6:3) เมื่อบุคคลที่เป็นกษัตริย์หรือศักดิ์สิทธิ์ได้ขี่สัตว์เช่นนั้น ตามปกติแล้วเจ้าของมันก็ไม่ขี่มันไว้เพื่อการใช้สำหรับลูกค้าตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป [1025]

- 19:31 คำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” บางทีอ้างอิงอย่างง่าย ๆ ถึงพระเยซูในฐานะบุคคลผู้ซึ่งเจ้าของรู้ว่าต้องการลูกลา แต่ ณ เวลาเดียวกันพระเยซูก็ทรงเป็นเจ้าของแท้จริงของมัน เนื่องจากว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้าของทุกอย่าง ดังนั้นถ้อยคำของลูกาเช่นเดียวกับถ้อยคำของมัทธิวและถ้อยคำของมาระโกแสดงถึงสิทธิอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเยซูต่อผู้อ่านของท่าน “องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์จะใช้มัน” คุณเหมือนจะได้เป็นรหัสผ่าน[1026]

- 19:32-34 การบันทึกนี้แสดงให้เห็นว่าสิ่งต่างๆกลับกลายเป็น “อย่างที่” พระเยซูได้นำพวกสาวกที่จะเชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นจะเป็น สิ่งนี้คงได้เสริมกำลังความมั่นใจของพวกสาวกในพระเยซูขณะที่พวกเขาเข้าไปในเยรูซาเล็ม และมันช่วยผู้อ่านชื่นชมความน่าเชื่อถือของทุกสิ่งที่พระเยซูได้ทำนายไว้ บางทีก่อนหน้านี้พระเยซูได้จัดการสำหรับการใช้ลูกลานั้น อีกทางเลือกหนึ่งพระองค์อาจได้กล่าวในฐานะผู้เผยพระวจนะ[1027] พวกผู้เขียนพระกิตติคุณบอกเรื่องราวเพื่อจะเน้นย้ำถึงความรู้ของพระเยซูเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่จะมา

- 19:35-36 สาวกคนอื่นๆ “ตั้ง” พระเยซูไว้บนลูกลาและแม่ของมันก็ไปกับมันอีกด้วย (มธ. 21:7) พวกสาวกให้เกียรติพระเยซูโดยการใช้เสื้อผ้าส่วนนอกของพวกเขาที่จะทำอาานเพื่อพระองค์ (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 1:33) ผู้คนที่วางเสื้อผ้าของพวกเขาลงเพื่อลูกลาจะเดินบนนั้นก็

หลายคนที่ไม่ไปกับพระเยซู (มธ. 21:8; มก. 11:7) อย่างไรก็ตาม ลูกาเน้นถึงส่วนของพวกสาวกในการกระทำแห่งการแสดงความเคารพนี้ (เปรียบเทียบ 2 พกษ. 9:13) ลูกาทำให้ฉากเรียบง่ายโดยการละเว้นการอ้างอิงถึง “กิ่งไม้” ที่คนอื่นๆวางไว้บนถนนต่อหน้าลูกา (มธ. 21:38; มก. 11:8)

19:37 ลูกาเท่านั้นระบุว่าพระเยซูได้ลงมาจาก “ภูเขามะกอกเทศ” ไปยังเยรูซาเล็ม ท่านอาจได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะเชื่อมโยงพระเยซูกับคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ยืนอยู่บนภูเขา (สคย. 14:4) อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่ความสำเร็จของคำพยากรณ์นั้น ความสำเร็จจะมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง พระเยซูได้ทำนายถึงการเข้าไปในเยรูซาเล็มของพระองค์ (13:35) บางทีลูกาพรรณนาพระเยซูที่ลงมายังเยรูซาเล็มเพื่อจะจัดตั้งเวทีสำหรับการร้องไห้เหนือเมืองนั้นของพระองค์ (ข้อ 42-44)

ลูกาคำเนินการต่อไปที่จะจ่อความสนใจของผู้อ่านไปยังบทบาทของพวกสาวก ส่วนผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆรวมฝูงชนทั้งหมด เป็นที่ชัดเจนว่าลูกาต้องการให้เราที่จะชื่นชมส่วนที่พวกสาวกทำหน้าที่ในการได้รับเกียรติของพระเยซูที่นี่ (เปรียบเทียบ 2:13, 20; 19:37; กจ. 2:47; 3:8-9) บางทีท่านมองมันว่าเป็นการชมก่อนถึงการมีส่วนร่วมของเราในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ท่านเท่านั้นบันทึกการอ้างอิงของพวกสาวกถึงการได้สังเกต “การอัศจรรย์ต่างๆ” ของพระเยซู (คำกรีก *ดูนามีออน* คือหลักฐานต่างๆของอำนาจฝ่ายวิญญาณ)

“ในฉากที่คล้ายคลึงกันต่างๆ บุคคลที่เข้าไปในเมืองก็ไม่ได้ทำอย่างนั้นเพื่อจะอ้างเอาความเป็นกษัตริย์ ตรงกันข้าม การเข้าไปแสดงถึงชัยชนะที่ได้บรรลุแล้ว”

[\[1028\]](#)

19:38 ลูกาละเว้น “โศชนนา” จากการสรรเสริญของพวกสาวก บางทีผู้อ่านชาวกรีกของท่านคงจะไม่ได้เข้าใจมัน การกล่าวซ้ำของสดุดี 118:26 จาก 13:35 ซึ่งไปยังความสำเร็จหนึ่งอย่างของคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นั้นที่นี่ จะมีความสำเร็จอีกหนึ่งอย่าง ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง ลูกาบันทึกว่า “กษัตริย์” แทนที่จะเป็น *แผ่นดิน* (มก. 11:10) นั้นเป็นจุดจ่อของการสรรเสริญของพวกสาวก แผ่นดินยังไม่ปรากฏ (ข้อ 11) แต่กษัตริย์มาใกล้แล้ว

“ข้าพเจ้าไม่มีความสงสัยว่าวิธีของพระองค์แห่งการเข้าไปในระดับของมนุษย์ได้เร่งให้เกิดการกระทำของพวกเขา [ของพวกผู้ปกครองชาวยิว] ซึ่งเป็นการกระทำที่สิ้นสุดจากความเห็นของพวกเขาในการฆาตกรรมของพระองค์” [\[1029\]](#)

คำว่า “ขอให้มีส่วนดีในสวรรค์และพระเกียรติในที่สูงสุด” ทำให้ระลึกถึง 2:14 ที่ที่พวกทูตสวรรค์แสดงออกถ้อยคำที่คล้ายกันในการสรรเสริญแต่พระเจ้าสำหรับการจัดเตรียมพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดให้ อย่างไรก็ตาม ณ เหตุการณ์นั้น พวกเขาขอบพระคุณพระองค์สำหรับสันติสุข “ในโลก” ไม่ใช่สันติสุข “ในสวรรค์” บางทีพวกเขากำลังให้เกียรติแก่พระเจ้าในฐานะ ผู้เบิกทาง “สันติสุข” มากเท่ากับที่พระองค์ทรงเป็น แหล่ง แห่ง “พระเกียรติในที่สูงสุด” (นั่นคือ ในสวรรค์)

19:39 “ฟาริสีบางคน” ไม่ชอบพวกเขาที่ใช้คำศัพท์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์สำหรับพระเยซูโดยเหตุนี้ ก็บ่งชี้ว่าพระองค์ได้บรรลุคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ มธ. 21:14-16) พวกเขาขอให้พระเยซูที่จะทำให้ (“ว่ากล่าว”) พวกเขาเจียบ เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาคิดว่าพระองค์จะเห็นด้วยว่าพวกเขาจะไปในไกลเกินไป ข้อนี้ปรากฏในพระกิตติคุณนี้เท่านั้น มันจัดเตรียมเบื้องหลังสำหรับข้อความที่หนักแน่นของพระเยซูในข้อถัดไป

“เรื่องราวนี้เน้นอย่างหนักแน่นถึงความตึงเครียดระหว่างพวกธรรมจารย์ พวกฟาริสีและพระเยซู การศึกษาเกี่ยวกับการอ้างอิงต่างๆถึงพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีในลูกาตลอดจนถึง 19:39-40 (ที่ที่พวกฟาริสีปรากฏครั้งสุดท้ายในพระกิตติคุณนี้ แม้ว่าพวกธรรมจารย์ดำเนินการที่จะเล่นบทบาทต่อไป) แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเหล่านี้ถูกอ้างอิงถึงเกือบทั้งหมดในเรื่องราวการป่าวประกาศหรือฉากที่คล้ายกันที่ซึ่งพวกเขาปฏิสัมพันธ์กับพระเยซูโดยการต่อต้าน การตั้งการเรียกร้องที่ทดสอบหรือการถือจุดยืนที่พระเยซูแก้ไข ข้อยกเว้นต่างๆเท่านั้นคือข้อความเกี่ยวกับพวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์ใน 7:30, 9:22, และ 12:1”[\[1030\]](#)

19:40 อย่างไรก็ตาม พระเยซูปฏิเสธที่จะทำให้พวกเขาเจียบ พวกเขากล่าวความจริง คำเปรียบเชิงสุภาษิตถึงศิลาที่ “ส่งเสียงร้อง” พรรณนาถึงการเกิดขึ้นที่เป็นไปไม่ได้ คำเปรียบนี้ (การทำให้เป็นบุคคล) เน้นถึงความเหมาะสมของพวกเขาที่ส่งเสียงร้อง ถ้าพวกเขา “เจียบ” “ศิลา” ก็จะถูบบังคับให้ป่าวประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นใครแทนที่พวกเขา การอ้างอิงเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ชัดเจนนี้ก็พิเศษต่อลูกา มันแสดงถึงการปฏิเสธที่ชัดเจนของพวกเขาผู้นำของอิสราเอลต่อหน้าหลักฐานที่ได้แย้งไม่ได้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์

“ประวัติศาสตร์ทั้งหมดได้ชี้ไปยังเหตุการณ์ที่น่าประทับใจเดี๋ยวนี้เมื่อพระเมสสิยาห์นำเสนอพระองค์เองต่อชนชาติในที่สาธารณะและพระเจ้าปรารถนาให้ข้อเท็จจริงนี้ที่จะถูกยอมรับ”

[\[1031\]](#)

“มันเป็นสิ่งที่น่าทึ่งที่จะนึกถึงผู้ชายที่มีราคาอยู่บนหัวของเขาซึ่งเป็นคนนอกกฎหมายที่จงใจเข้าเมืองในแบบที่ทุกสายตาดำจับจ้องมาที่เขา มันเป็นไปได้ที่จะพูดเกินจริงถึงความกล้าหาญที่แท้จริงของพระเยซู”[1032]

การเสด็จเข้าอย่างผู้พิชิตเป็นเหตุการณ์ที่สองเท่านั้นในพันธกิจของพระเยซูที่ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่บันทึก เหตุการณ์แรกคือการเลี้ยงคนมากกว่า 5,000 คน สิ่งนี้บ่งชี้ถึงความสำคัญที่ยิ่งใหญ่ของมันในแผนการเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า

ข. การเริ่มต้นของพันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม 19:41-48

นี่เป็นส่วนที่เปลี่ยนผ่านซึ่งเชื่อมโยงการเข้าไปในเมืองของพระเยซูและการสอนของพระองค์ในเมืองนั้น แรกสุดลูกาบันทึกพระเยซูที่ทรงกันแสงเหนือเมืองจากนอกกำแพงของมันเพราะว่าพระองค์รู้สิ่งที่อยู่ข้างหน้าประชากรของมัน จากนั้นผู้เขียนเขียนเกี่ยวกับพระเยซูที่ชำระพระวิหารและสอนที่นั่น

1. ความเศร้าโศกของพระเยซูเหนือกรุงเยรูซาเล็ม 19:41-44

เนื้อหานี้ไม่ปรากฏในพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ การถูกทำลายของเยรูซาเล็มที่พระเยซูทำนายไว้ที่นี่ก็เป็นเหตุการณ์ที่สำคัญสำหรับลูกา มันแสดงถึงการพิพากษาของพระเจ้าเหนืออิสราเอลสำหรับการปฏิเสธพระบุตรของพระองค์และจัดเตรียมหลักฐานที่ว่าพระเจ้าได้หันไปจากการทำงานกับพวกยิวเป็นหลักและตอนนี้กำลังทำงานกับพวกต่างชาติอย่างเท่าเทียม มันจัดตั้งข้อโต้แย้งสำหรับการจัดการใหม่อย่างชัดเจนซึ่งเป็นผลมาจากการที่ชาวยิวปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ยิ่งกว่านั้นมันให้เหตุผลสำหรับภารกิจของคริสเตียนที่ซึ่งพระเยซูได้ส่งพวกสาวกไปสู่ในภายหลัง ในฐานะทั้งพระเจ้าและมนุษย์ พระเยซูทรงกันแสงเหนือการพิพากษาที่กำลังมาเหนือประชาชนแห่งเยรูซาเล็มซึ่งสะท้อนถึงความโศกเศร้าของพระเจ้าเหนือการปฏิเสธของพวกเขาดังการเตรียมแห่งความรอดของพระองค์

19:41 ลูกาดำเนินการต่อไปที่จะบรรยายถึงพระเยซูที่เข้าไปใกล้เยรูซาเล็มซึ่งเป็นเมืองแห่งจุดหมายของพระองค์ พระเยซู “ทอดพระเนตรเห็นกรุง” ในแง่ของการปฏิเสธของกรุงนั้นถึงการนำเสนอที่มีพระคุณเกี่ยวกับความรอดของพระองค์ พระองค์เห็นล่วงหน้าถึงการพิพากษาภายหลังของมันที่ถูกเทออกสำหรับการที่พวกเขาได้ปฏิเสธการเชื่อมเยียนที่มีสันติสุขของพระองค์ นี่เป็นที่เดียวในหมวดพระกิตติคุณนอกเหนือจากยอห์น 11:35 ที่ที่เราอ่านพบว่าพระเยซู “ทรงกันแสง” (คร่ำครวญ) ความเมตตาสงสารของพระองค์เป็นบางสิ่งที่ลูกาชี้ถึงอยู่บ่อยๆ ฆะตาของพวกคนบาปที่ปฏิเสธพระคุณของพระเจ้าทำให้พระทัยของพระเยซูแตกสลาย เยรมีย์ร้องไห้เหนือฆะตาของเยรูซาเล็มเช่นกัน (ยรม. 8:18-22; 15:5; พลก.; เปรียบเทียบ 2 พกษ. 8:11-12)

19:42 พระเยซูหมายถึงว่าถ้าประชาชนแห่งเยรูซาเล็มเพียงแค่นี้ “รู้” ในตอนนั้น คือ “วัน” นั้น (เปรียบเทียบ 4:21; 19:5, 9) ว่า “สิ่งต่างๆ” อะไรบ้างจะส่งผลต่อ “สันติสุข” เพื่อพวกเขา พวกเขาก็สามารถประสบสันติสุขได้ การยอมรับพระองค์ *เท่านั้น* และการเริ่มต้นแห่งแผ่นดินของพระเจ้าสามารถนำสันติสุข (คือ ความรอด) มายัง “เมืองแห่งสันติสุข” คือ เยรูซาเล็มได้ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงผลลัพธ์ต่างๆของการตัดสินใจต่อต้านพระองค์ของพวกเขา พระเจ้าได้ยับยั้งความเข้าใจถ่องแท้ที่ไว้วางใจจากพวกเขา เพราะว่าพวกเขามีแนวโน้มต่อการปฏิเสธพระเยซู (11:49-51; 13:34)

19:43-44 “พวกศัตรู” ที่ถูกกล่าวถึงได้พิสูจน์ว่าเป็นพวกทหาร โรมันภายใต้ที่ดัสผู้ล้อมรอบเยรูซาเล็ม อย่างที่พระเยซูได้บรรยาย ทำลายกำแพงของมันและสุดท้ายได้ทำให้ราบในปี ค.ศ. 70 (เปรียบเทียบ 21:20-24) เหตุผลสำหรับการถูกทำลายของมันคือความล้มเหลวของมันที่จะตระหนักถึงการเยี่ยมชมของพระเมสสิยาห์และยอมรับการนำเสนอความรอดของพระองค์ ดังนั้นการเยี่ยมชมของพระองค์จะส่งผลต่อการพิพากษา

“ตลอดลูกา-กิจการของอัครทูต เหนือสิ่งอื่นใดนั้น ‘เยรูซาเล็ม’ ทำหน้าที่ในฐานะ ศูนย์สำหรับบทบาทของมันในฐานะศูนย์ทางวัฒนธรรม... ดังนั้นการอ้างอิงถึง เมืองเชื่อมโยงกับระบบพระวิหารเป็นหลักและการเป็นผู้นำที่ดึงความถูกต้อง สมควรของมันจากพระวิหาร”[\[1033\]](#)

2. การชำระพระวิหารของพระเยซู 19:45-46 (เปรียบเทียบ มธ.21:12-13; มก. 11:15-17)

การพิพากษาเริ่มต้นเมื่อพระเยซูขับไล่พวกคนขายให้ออกไปจากบริเวณพระวิหาร พระเยซูทำสิ่งนี้สองครั้ง ครั้งแรก ณ การเริ่มต้นแห่งพันธกิจของพระองค์ (ยน. 2:13-22) และครั้งที่สองที่นี้ ณ ตอนปลาย ลูกา บรรยาย “พระวิหาร” ว่าเป็นที่ (“นิเวศ”) “แห่งการอธิษฐาน” พระเยซูชำระมันโดยการกระทำเหล่านี้ ที่อ้างอิงจาก อีสยาห์ 56:7 และ เยเรมีย์ 7:11 ความสนใจของลูกาในเหตุการณ์นี้ที่ท่านเชื่อมโยงอย่างสันๆ โดยพื้นฐานแล้วก็เป็นบทนำสู่การสอนของพระเยซูที่ตามมา ยิ่งกว่านั้นมันอธิบายถึงความเป็นปรปักษ์ของพวกผู้นำทางศาสนาที่มีต่อพระเยซู (ข้อ 47)

“บางครั้งคริสเตียนควรยืนขึ้นและกล่าวว่า ‘นั่นพอแล้ว! นั่นผิด! นี่คือข้อพระคัมภีร์ต่างๆที่จะพิสูจน์ มัน ข้าพเจ้าจะไม่นั่งเฉยๆและปล่อยให้มันดำเนินต่อไป’”[\[1034\]](#)

บางทีลูกาละเว้นพระเยซูที่เรียกพระวิหารว่า “นิเวศอธิษฐาน สำหรับพวกต่างชาติ” เพราะท่านคิดว่าสิ่งนี้อาจทำให้ผู้อ่านชาวต่างชาติของท่านสับสน พระวิหารไม่ได้กลายมาเป็นนิเวศอธิษฐานสำหรับพวกต่างชาติ

ดังนั้นพระเยซูคิดใช่ไหม? การอธิบายที่ลูกาไม่ต้องการที่จะเบี่ยงเบนเพื่อจะอธิบายก็คือว่ามันจะเป็นเช่นนั้น
ในแผ่นดินยุคพันธึ การอธิบายอีกอย่างหนึ่งก็ตามมา:

“ในฉบับของลูกา พวกต่างชาติจะไม่มายังพระวิหารเพื่อจะพบพระยาเวห์ ตรงกันข้าม องค์พระผู้
เป็นเจ้าของออกไปผ่านทางพวกพยานของพระองค์ยังพวกต่างชาติ (เปรียบเทียบ กจ. 1:8)”[\[1035\]](#)

นักคิดความบางคนได้ระบุเหตุการณ์นี้ว่าเป็นความสำเร็จของ มาลาคีย์ 3:1 แต่ไม่มีผู้เขียนพระกิตติคุณคนไหน
เชื่อมโยงเหตุการณ์นี้กับคำพยากรณ์นั้น มาลาคีย์ 3:1 เป็นการทำนายถึงการเสด็จมาของพระเยซูยัง
พระวิหารยุคฟื้นฟู การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (เปรียบเทียบ สคย. 14:21)

3. **สาระสำคัญของการสอนของพระเยซูในพระวิหาร 19:47-48(เปรียบเทียบ มก. 11:18)**

ลูกานั้นถึงการปฏิเสธและความเป็นปรปักษ์ของพวกผู้นำชาวยิวต่อพระเยซูขณะที่พระองค์สอน “ในบริเวณ
พระวิหารทุกวัน” อย่างไรก็ตาม คนทั่วไปก็ยอมรับอย่างมากต่อการสั่งสอนของพระองค์ ความตรงข้ามนี้
ระหว่างการยอมรับอันเป็นที่นิยมและการต่อต้านที่เป็นทางการได้แสดงถึงคุณลักษณะของการบรรยายของ
ลูกา เป็นที่ชัดเจนว่าผู้เขียนรวมมันไว้เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าผู้คนโดยเฉลี่ยที่ไม่มีส่วนได้เสียเป็นเดิม
พันได้เปิดใจต่อข่าวประเสริฐอยู่เสมอ (เปรียบเทียบ 1:68, 77; 2:10, 31-32)

ย่อหน้านี้เป็นบทนำสู่สิ่งที่ตามมาอีกด้วย มันแนะนำพันธกิจการสอนของพระเยซูต่อพวกสาวกของ
พระองค์ในเยรูซาเล็ม อย่างที่ 4:14-15 แนะนำพันธกิจของพระองค์ในกาลิลี

“ลูกาจัดการการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการสอนประจำวันของพระเยซูในพระวิหารออกเป็นสอง
ส่วนย่อย: คือ 19:47-21:4 ซึ่งเน้นถึงความขัดแย้งและความเป็นปรปักษ์ระหว่างพระเยซูและกลุ่ม
ต่างๆของผู้นำชาวยิวในเยรูซาเล็ม; และ 21:5-38 ซึ่งนำเสนออนิมิตของพระเยซูเกี่ยวกับอนาคต
ที่เปิดเผยเกี่ยวกับความโกลาหล การข่มเหง และการกระทำแห่งการพิพากษาที่มีจุดสูงสุดในการ
เสด็จมาของบุตรมนุษย์และการสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้า”[\[1036\]](#)

ค. **การสอนของพระเยซูในพระวิหาร 20:1-21:4**

ลูกานำเสนอการสอนของพระเยซูในพระวิหารอย่างี่เริ่มต้นด้วยการต่อต้านจากพวกผู้นำทางศาสนาและ
การนำไปสู่การประณามพวกเขาของพระเยซู เป็นที่ชัดเจนว่าท่านต้องการที่จะเน้นถึงเหตุผลต่างๆสำหรับ
การที่พระเจ้าผ่านอิสราเอลไปเพื่อจะรับมือกับพวกต่างชาติอย่างเท่าเทียมในยุคปัจจุบัน ทั้งหมดของสิ่ง
ที่ตามมาในส่วนนี้เกิดขึ้นในวันพุธของ “สัปดาห์การทนทุกข์”

1. ความขัดแย้งเกี่ยวกับสิทธิอำนาจ 20:1-8 (เปรียบเทียบ มธ. 21:23-27; มก. 11:27-33)

สิทธิอำนาจของพระเยซูสำคัญไม่ใช่แค่สำหรับพวกผู้นำชาวยิวผู้ต่อต้านพระองค์แต่สำหรับผู้อ่านของลูกาอีกด้วย พระคัมภีร์ตอนนี้สถาปนาสิทธิอำนาจของพระเยซูไกลพ้นความสงสัยที่มีเหตุผล

“ลูกาปรารถนาให้ผู้อ่านของท่านที่จะเข้าใจว่าพระเยซูไม่ได้เข้าร่วมในความขัดแย้งที่เผด็จรื้อนตลอดเวลา ว่าอาชีพหลักของพระองค์ระหว่างวันสุดท้ายเหล่านี้คือการประกาศข่าวดี การกล่าวถึง ‘ถ้อยคำแห่งพระองค์’ ที่นั่นอย่างเช่นในกาลิลีและในสะมาเรีย [เปรียบเทียบ 21:37-38]”[\[1037\]](#)

20:1-2 การอ้างอิงของลูกาถึง “การประกาศข่าวประเสริฐ” ของพระเยซูเช่นเดียวกับคำถามเกี่ยวกับ “สิทธิอำนาจ” ของพระองค์ที่จะทำอย่างนั้นก็แสดงก่อนถึงประสบการณ์ของเปโตรและเปาโล (เปรียบเทียบ กจ. 4:7) บุคคลที่เป็นตัวแทนจาก “พวกหัวหน้าปุโรหิต” “พวกธรรมจารย์” หรือผู้เชี่ยวชาญบัญญัติและ “พวกผู้ใหญ่” ก่อให้เกิดสภาพแซนเฮดริน ดังนั้นคำถามของพวกเขาจัดตั้งการโต้สวนที่เป็นทางการ คำถามแรกของพวกผู้วิจารณ์กล่าวถึงผู้ที่พระเยซูอ้างว่าจะเป็น และคำถามที่สองกล่าวถึงพระองค์เป็นตัวแทนของใคร คือพระองค์เองหรือบางกลุ่ม

“พระเยซูได้ทำให้บรรยากาศทาง ‘ศาสนา’ ตามปกติของพระวิหารเสียไปซึ่งนำไปพวกผู้นำทางศาสนาที่จะสงสัยสิทธิอำนาจของพระองค์”[\[1038\]](#)

20:3-6 คำตอบของพระเยซูพร้อมกับคำถามที่เผชิญหน้าก็ปกติในการอภิปรายของรับบี [\[1039\]](#) พระองค์ใช้ “สวรรค์” เป็นคำพ้องสำหรับ “พระเจ้า” ลูกาบันทึกหลายเหตุการณ์เกี่ยวกับการปฏิบัตินี้ พวกผู้นำทางศาสนาได้ต่อต้านขอให้นักให้บังติสมาแม้ว่าผู้คนได้ติดตามท่าน ลูกาเท่านั้นอ้างอิงถึงความกลัวของผู้นำเกี่ยวกับการเอาหินขว้างโดย “ประชาชน” การเอาหินขว้างเป็นการลงโทษสำหรับการเผยแพร่พระวจนะอย่างผิดๆ (ฉธบ. 13:1-11) ที่นี้พวกผู้นำกลัวว่าพวกเขาอาจประสบกับชะตาอย่างเดียวกันกับพวกผู้เผยแพร่พระวจนะเท็จสำหรับการปฏิเสธความถูกต้องสมควรของผู้เผยแพร่พระวจนะ (พระเยซู) แท้ ดังนั้นลูกาพูดเป็นนัยว่าประชาชนที่ฟัง พระเยซูเป็นคนอิสราเอลที่สัตย์ซื่อและที่ว่าพวกผู้นำของพวกเขาที่ปฏิเสธพระองค์ก็สมควรแก่การเอาหินขว้าง

20:7-8 ลูกาบันทึกการกล่าวขอมรับของพวกผู้นำ “ว่าพวกเขาไม่รู้” ว่าขอห์นได้รับสิทธิอำนาจของท่านจากที่ไหน แน่แน่นอนว่าเป็นการหลีกเลี่ยงที่จงใจเกี่ยวกับคำถามของพระเยซู อย่างไรก็ตามคำตอบของพวกเขาประณามพวกเขาเพราะว่าในฐานะผู้นำของอิสราเอลนั้นพวกเขาก็มีความรับผิดชอบที่จะประเมินการอ้างของพวกผู้เผยแพร่พระวจนะที่กล่าวขอมรับ พระเยซูใช้

การปฏิเสธของพวกเขาที่จะตอบคำถามของพระองค์เป็นเหตุผลที่จะไม่ตอบคำถามของพวกเขา แต่ความหมายโดยนัยก็ชัดเจนต่อทุกคน พระองค์อ้างสิทธิอำนาจอย่างเดียวกันกับยอห์นกล่าวคือพระเจ้า มีหลักฐานที่เพียงพอเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพระเจ้าในพันธกิจของพระเยซูแม้ว่าพวกผู้วิจารณ์ปฏิเสธที่จะยอมรับมัน

2. คำอุปมาเรื่องคนเช่าสวนที่ชั่วร้าย 20:9-19 (เปรียบเทียบ มธ. 21:33-46; มก. 12:1-12)

คำอุปมานี้สอนว่าพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอลผู้มีสิทธิอำนาจกำลังจัดการสิทธิอำนาจของพวกเขาอย่างผิดๆ ยิ่งกว่านั้นมันยืนยันสิทธิอำนาจของพระเยซูไม่ใช่แค่ในฐานะผู้เผยพระวจนะแต่ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าอีกด้วย พวกผู้นำได้แสดงออกถึงความกลัวตาย (ข้อ 6) ตอนนี้พระเยซูเปิดเผยว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์แต่จะประสบกับการแก้แค้นแทนของพระเจ้า คำอุปมานี้มีคำสอนเพิ่มเติมในหัวหัวเรื่องการอารักขาที่เหมาะสมอีกด้วย (เปรียบเทียบ 19:11-27)

20:9-12 พระเยซูมุ่งการสอนของพระองค์ไปยังผู้คนที่ตามปกติแล้วได้ตอบสนองต่อคำสั่งสอนของพระองค์ในเชิงบวก การตอบสนองเชิงบวกต่อการเปิดเผยส่งผลต่อความเข้าใจต่อแง่มุมมากขึ้น บรรดาผู้ที่อยู่ในฝูงชนที่ไม่เชื่อในพระเยซูคงได้พบที่คำสอนนี้มีการทำให้กระจ่างน้อย

เจ้าของสวนอยู่ในคำอุปมาแสดงถึงพระเจ้า “สวนองุ่น” คืออิสราเอล (เปรียบเทียบ สดค. 80:8-16; อสย. 5:1-7) และคนเช่าสวน (“ผู้ปลูกองุ่น”) คือพวกผู้นำทางศาสนาของอิสราเอล “การเก็บเกี่ยว” แสดงถึงการเริ่มต้นของแผ่นดินของพระเจ้า และพวกบ่าว (“พวกทาส”) แสดงถึงพวกผู้เผยพระวจนะ “ผลผลิตของสวนองุ่น” เป็นสัญลักษณ์ของผลของความชอบธรรมที่พระเจ้าได้คาดหวังที่จะพบในประชากรของพระองค์ ลูกาทำให้เรื่องราวนี้เรียบง่ายเมื่อเปรียบเทียบกับฉบับของมัทธิวและของมาระโก บางทีก็เพื่อจะเน้นถึงประเด็นหลักต่างๆและเพื่อจะหลีกเลี่ยงความไขว้เขวจากรายละเอียดมากเกินไป

20:13-14 ลูกาจัดการความคิดของเจ้าของในรูปแบบของการพูดกับตัวเองซึ่งท่านชอบที่จะทำ (เปรียบเทียบ 16:3-4; 18:4-5) กลไกทางวรรณกรรมนี้เพิ่มภาวะเวทนาเข้ากับเรื่องราว คำว่าลูก “รัก” (คำกรีก *อาแกเพ โทน*) ระบุลูกของเจ้าของสวนว่าพิเศษจากมุมมองของเขาแต่มันระบุเขาในฐานะพระบุตรของพระเจ้าต่อผู้ฟังที่รับรู้และต่อผู้อ่านของลูกาอีกด้วย (เปรียบเทียบ 3:22) เป็นที่ชัดเจนว่าผู้เช่าเชื่อว่าพวกเขาสามารถปิดการฆาตกรรมได้ และที่ว่าเจ้าของจะมอบสวนองุ่นแก่พวกเขาซึ่งเขาเองไม่มีทายาทคนอื่น นี่คงได้เป็นการอารักขาที่เข้มงวดเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นของเจ้าของ

“คนเช่าเป็นที่รู้จักกันว่าจ้างเอาการครอบครองที่ดินที่พวกเขาได้ทำการสำหรับเจ้าของที่ดินที่ไม่อยู่ (ทัลมุด, *Baba Bathra* 35b, 40b) ในสมัยที่กรรมสิทธิ์บางครั้งไม่แน่นอนนั้นใครก็ตามที่มีใช้การใช้ที่ดินนั้นเป็นเวลาสามปีก็ถูกถือเอาที่จะเป็นเจ้าของมันในการขาดหายไปของการเรียกร่องทางเลือก (มิชนาห์, *Baba Bathra* 3:1)”[\[1040\]](#)

20:15 มัทธิวและลูกามีคนเช่าที่จับไถ่บุตรนั้นออกไปจากสวนองุ่น และจากนั้นก็ฆ่าเขา ส่วนมาระโกมีพวกเขาที่ทำการเหล่านี้ในลำดับที่กลับกัน บางทีพวกเขานำเขาออกไปจากสวนองุ่น ฆ่าเขา และจากนั้นเหยียงศพของเขาไปไกลจากสวนองุ่นนั้น ลำดับของมัทธิวและลูกาทำให้การฆ่าเป็นจุดสูงสุด และประเด็นของมาระโกดูเหมือนจะเป็นว่าบุตรนั้นไถ่ตนทุกซ์

20:16 ลูกาเท่านั้นบันทึกการตอบสนองทางคำพูดของผู้คนต่อการกระทำของเจ้าของสวนองุ่น: “อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย” (คำกรีก *เม เกโนยโท* เปรียบเทียบ รม. 3:4, 6, 31, และข้ออื่นๆ) นี่เป็นข้อความที่หนักแน่นที่แสดงออกถึงการปฏิเสธที่หนักแน่น พวกเขาเข้าใจว่าพระเยซูกำลังทำนายว่าพระเจ้าจะประณามพวกผู้นำของอิสราเอลและมอบประเทศแก่คนอื่น ๆ บางทีเป็นพวกต่างชาติและโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกโรมัน พวกเขาเห็นล่วงหน้าถึงการสิ้นสุดของลัทธิยิวอย่างที่พวกเขาเชื่อมั่น และการคาดการณ์นี้ทำให้พวกเขาว่าวุ่น

20:17 โดยการมองไปที่ผู้ฟังของพระองค์ พระเยซูก็จับกุมความสนใจของพวกเขาเนื่องด้วยถ้อยแถลงที่สำคัญมาก การตอบสนองของพระเยซูแก่ไขการต่อต้านของฝูงชนต่อแนวคิดที่ว่าพระเจ้าจะพิพากษาพวกผู้นำในปัจจุบันของอิสราเอลและจะอนุญาตให้อิสราเอลที่จะล้มลงภายใต้การเป็นผู้นำของคนต่างชาติอย่างน่าเป็นไปได้ ตอนนี้พระองค์เปลี่ยนภาพจากสวนองุ่นไปสู่อาคาร ลูกาบันทึกพระองค์ที่อ้างแก่สดุดี 118:22 ไม่ใช่ข้อ 23 ซึ่งผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่น ๆ รวมไว้ (เปรียบเทียบ 19:38; กจ. 4:11; 1 ปต. 2:7) สิ่งนี้มีผลกระทบของการเน้นถึง *ศิลา* กล่าวคือ พระเยซูโดยปราศจากการอ้างอิงถึงพระเจ้า

ศิลาที่ไม่สำคัญอย่างชัดเจนที่ช่างก่อสร้างเสียว่าไม่เหมาะสมก็จะกลายมาเป็นศิลาที่สำคัญที่สุดของศิลาทั้งหมด พระเยซูจะกลายมาเป็นลักษณะเฉพาะที่สำคัญที่สุดในสิ่งที่พระเจ้ากำลังสร้าง ผู้อ่านดั้งเดิมของลูกาคงได้เข้าใจสิ่งนี้ว่าเป็นการอ้างอิงถึงพระเยซูที่เป็นศิระของคริสตจักร ถ้อยแถลงเป็นข้อกล่าวหาเพิ่มเติมต่อช่างก่อสร้างในปัจจุบันคือ พวกผู้นำของอิสราเอล

20:18 ถัดไปพระเยซูอ้างอิงถึงพระกัมภีร์ตอนอื่นๆของพันธสัญญาเดิมที่อ้างอิงถึงศิลาอีกด้วย (ดนล. 2:34, 44-45; เปรียบเทียบ อสย. 8:14-15) ตอนเหล่านั้นสอนว่าศิลามุมเอกจะเป็นตัวแทน

แห่งการพิพากษาของพระเจ้า บรรดาผู้ที่ต่อต้านศิลาบวมเอกจะทำลายพวกเขาเองเท่านั้น และมันจะบดขยี้บรรดาผู้ที่มันล้มทับ ศิลาในคาเนียล 2 แสดงถึงแผ่นดินของพระเจ้า ในแนวทางอย่างเดียวกันทีเดียว พระเยซูในฐานะ *กษัตริย์* ของแผ่นดินของพระเจ้าจะรับทำหน้าที่ที่เป็นตัวแทนแห่งการพิพากษาของพระเจ้าในอนาคต อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่ง ณ เวลานั้น พระเยซูเป็นศิลาที่จะนำการพิพากษามาเหนือพวกศัตรูของพระเจ้า

20:19 พวกผู้นำทางศาสนา “เข้าใจ” ความหมายของพระเยซูและต้องการที่จะทำให้พระองค์หยุดนิ่ง แต่ได้ตัดสินใจที่จะไม่ทำอะไรต่อสาธารณะในตอนนั้น เนื่องจาก “ประชาชน” (“ผู้ซึ่งพวกเขากลัว”) จำนวนมากสนับสนุนพระเยซู (เปรียบเทียบ 19:47-48; 22:2)

“ท่าทีของพวกเขาผู้นำต่อพระเยซูถูกเปิดโปงในฐานะความไม่เต็มใจที่จะเสนอรายงานต่อพระเจ้า”[\[1041\]](#)

3. คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วยให้กับซีซาร์ 20:20-26 (เปรียบเทียบ 22:15-22; มก. 12:13-17)

ลูกาแสดงให้เห็นว่าความเป็นปรปักษ์ของพวกผู้นำทางศาสนานั้นเข้มข้นต่อพระเยซูอย่างไร นี่เป็นความพยายามอีกครั้งหนึ่งที่จะทำให้พระองค์เสียชื่อเสียง (เปรียบเทียบ ข้อ 1-8) ลูกาอาจได้รวมมันไว้อีกด้วย เพราะว่ามันแสดงให้เห็นว่าพระเยซูไม่ได้สอนความเป็นปรปักษ์ต่อรัฐ คริสเตียนเริ่มแรกเช่นพระเยซูได้ทนทุกข์เนื่องจากการกล่าวหาเท็จที่ว่าพวกเขาต่อต้านรัฐบาลของพวกเขา แต่โดยทั่วแล้วนี่ไม่เป็นจริง

20:20 ลูกาเปิดเผยแรงจูงใจของพวกผู้นำของอิสราเอลในโอกาสนี้อย่างชัดเจนมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ พวกเขาเฝ้าดูและสร้างโอกาสที่จะทำให้พระเยซูติดกับดัก คำกรีก *เอกกาเซทอส* ที่แปลว่า “ผู้สอดแนม” หมายถึงบุคคลหนึ่งที่ถูกจ้างเพื่อจะซุ่มรอ นักสืบเอกชนหรือตัวแทนลับอาจจะใกล้เคียงกับความเท่าเทียมสมัยโบราณมากกว่าสายลับทางทหาร “ผู้สอดแนม” เหล่านี้แสวงทำอุปนิสัยที่ “ชอบธรรม” แม้ว่าจุดประสงค์แท้ของพวกเขาคือที่จะทำให้พระเยซูที่จะกล่าวบางสิ่งที่ซึ่งพวกเขาอาจกล่าวหาพระองค์ต่อหน้าปีลาตซึ่งเป็นเจ้าเมืองคนโรมัน ภายหลังพวกเขาใช้มาตรการการบอกปีลาตว่าพระเยซูได้สอนให้ประชาชนที่จะไม่จ่ายภาษีของพวกเขา (23:2) แต่นั่นเป็นการโกหก

20:21-22 อารัมภบทของพวกสอดแนมนั้นทั้งประจบสอพลอและหลอกลวง (เปรียบเทียบ กจ. 24:2-3) พวกเขาอ้างที่จะยอมรับคำสอนของพระเยซูและที่จะปรารถนาการทำให้ชัดเจนเกี่ยวกับประเด็นของธรรมเนียมปฏิบัติ บางทีพวกเขาหวังว่าอารัมภบทของพวกเขาจะให้ความรู้สึกแห่งความมั่นใจในตนเองแก่พระเยซูที่จะนำไปสู่คำตอบที่โง่เขลา พวกเขาต้องการที่จะรู้ว่าพระเยซูเชื่อว่าธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสเรียกร้องให้พวกเขายที่จะ “จ่ายภาษี” (คำกรีก *โพรอส*

เป็นคำโดยทั่วไปสำหรับส่วย) ต่อพวกโรมันที่ครอบครองหรือไม่ พวกเขาคิดว่าถ้าพระเยซูจะกล่าวว่า “ใช่” พระองค์จะทำให้ผู้คนธรรมดาบาดหมางโดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกพรรคชาตินิยมผู้ต่อต้านอย่างหนักแน่นต่อการจ่าย ถ้าพระเยซูกล่าวว่า “ไม่” พระองค์จะกระตุ้นความโกรธของโรมและสภาแซนเฮดรินจะบอกปีศาจว่าพระองค์สอนให้ประชาชนที่จะไม่จ่ายภาษีของพวกเขา

20:23-25 พระเยซูรับรู้ถึงความตั้งใจที่มุ่งร้ายของพวกผู้สอบถามของพระองค์แทนที่จะตกไปสู่การประจบสอพลอของพวกเขา พระองค์ดำเนินการที่จะนำพวกเขาไปสู่กับดักของพระองค์เอง พระองค์ใช้บทเรียนอันมีตัวอย่างประจักษ์แก่ตาที่จะสนับสนุนและอธิบายคำตอบของพระองค์แทนที่จะหลีกเลี่ยงคำถามเชิงโต้แย้ง พระองค์ตอบโดยการวิงวอนต่อหลักการ

“เคนาริอัน” ของโรมันมีภาพของ “ซีซาร์” บางทีภาพของทิเบเรียส (ค.ศ. 14-37) ณ เวลานี้ [\[1042\]](#) ภาพบ่งบอกว่าเงินนั้นสุดท้ายแล้วก็ยังเป็นของเขาและรัฐบาลที่เขาทำและเป็นตัวแทนแน่นอนเขาได้ออกมันแม้ว่าในอีกแห่งหนึ่งมันเป็นของคนที่ครอบครองมันอยู่ในปัจจุบัน ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกยิวใช้เงินของโรมันบรรยายว่าโรมปกครองเหนือพวกเขา การปกครองนี้เกี่ยวข้องกับการจัดเตรียมการบริการต่างๆ ไว้ เพื่อ พวกเขา เช่นเดียวกับการจัดการจ่ายสำหรับการบริการเหล่านั้น จาก พวกเขา ดังนั้นข้อเรียกร้องสำหรับภาษีก็ถูกต้องตามกฎหมาย

พระเยซูเพิ่มเติมว่าพวกผู้สอบถามพระองค์และทุกคนที่มีภาพของ “พระเจ้า” ในทำนองเดียวกันควรให้สิ่งที่เหมาะสมต่อพระองค์กล่าวคือ การนมัสการและการบริการของพวกเขา (เปรียบเทียบ รม. 13:1-7; 1 ปต. 2:13-17) ยิ่งกว่านั้นเหรียญของโรมันมีการจารึกที่อ้างว่าจักรพรรดิเป็นพระเจ้า [\[1043\]](#) พระเยซูปฏิเสธแนวคิดนั้นโดยการอ้างอิงถึง “พระเจ้า” ในฐานะบุคคลผู้ซึ่งประชาชนเป็นหนี้ความรักภักดีหลักของพวกเขาต่อ

พระเยซูไม่ได้จัดตั้งอาณาจักรที่ขนานกันและแยกกันสองอาณาจักรที่ซึ่งพระองค์ต้องการให้ผู้คนที่จะอาศัยอยู่กล่าวคืออาณาจักรทางการเมืองและอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ ตรงกันข้าม พระองค์กำลังแสดงให้เห็นว่าการจ่ายสิ่งที่เหมาะสมแก่ผู้ปกครองทางโลกเป็นแค่การขยายทางตรรกะของการจ่ายสิ่งที่เหมาะสมแก่พระผู้ปกครองในสวรรค์ ขอบเขตทางการเมืองทางโลกอยู่ภายในขอบเขตฝ่ายวิญญาณที่ใหญ่กว่า เมื่อความรับผิดชอบทางการเมืองและฝ่ายวิญญาณขัดแย้งกัน เราต้องให้การมีลำดับเหนือกว่าต่อความรับผิดชอบฝ่ายวิญญาณที่ใหญ่กว่าของเรา (เปรียบเทียบ กจ. 5:29)

“พระเยซูไม่ใช่ผู้ปฏิวัติทางการเมืองผู้ต่อว่าโรม หรือพระองค์ไม่ใช่ผู้รักชาติที่รุนแรง....

“ตัวบทนี้เป็นตัวบทที่ใกล้ที่สุดต่อถ้อยแถลงทางการเมืองที่พระเยซูสร้าง.... ในความเป็นจริง การรับมือของพระเยซูกับคำถามนี้แสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้สนใจในระเบียบวาระทางการเมืองแห่งการเปลี่ยนแปลงโรม พระองค์ไม่ใช่พรรคชาตินิยม พระองค์สนใจที่ว่าอิสราเอลเป็นประชากรที่ทำให้เกียรติแก่พระเจ้าที่พวกเขาอ้างว่ารู้จักมากกว่าการเป็นห่วงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขากับโรม”

[1044]

20:26 คำตอบของพระเยซูในข้อ 25 กลายเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับเราจนเรามักจะชื่นชมผลกระทบของมันที่ต้องได้มีต่อบรรดาผู้ที่ได้ยินมันเป็นครั้งแรก พวกเขาผู้วิจารณ์ของพระเยซูไม่สามารถวิจารณ์ไม่ว่าตรรกะของพระองค์หรือถ้อยแถลงของพระองค์ได้ พวกเขาเงิบอย่างฉลาด (เปรียบเทียบ 14:6; 20:40) ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ลูคาเท่านั้นบันทึก ยิ่งกว่านั้น ลูคาดึงความสนใจไปยังความล้มเหลวของพวกเขาที่จะ “จับ” (NIV “ทำให้ติดกับ” คำกรีก *เอพิแลมบา โนมาย*) พระเยซูซึ่งก่อนหน้านี้ท่านระบุว่า เป็นจุดประสงค์ของพวกเขา (ข้อ 20)

คำสอนนี้คงได้มีประโยชน์ต่อผู้อ่านดั้งเดิมของลูคาผู้เหมือนคริสเตียนทั้งหมดนั้นมีความรับผิดชอบต่อเจ้าหน้าที่ทางการเมืองที่เป็นคนต่างชาติเช่นเดียวกับต่อพระเจ้า

4. ปัญหาเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตาย 20:27-40(เปรียบเทียบ มธ.22:23-33;มก.12:18-27)

เหตุการณ์นี้เข้าประเด็นกับผู้อ่านดั้งเดิมชาวกรีกของลูคาอีกด้วย คำถามเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายของร่างกายนั้นสำคัญในปรัชญากรีก (เปรียบเทียบ 1 คร. 15) ลูคาใช้เหตุการณ์นี้ในการบรรยายของท่านเพื่อจะนำการเผชิญหน้าของพระเยซูกับพวกเขาผู้วิจารณ์ของพระองค์ในบริเวณพระวิหารไปสู่จุดสูงสุด

20:27 ลูคาไม่ได้ระบุถึงการเข้าร่วมของพรรคต่างๆของพวกเขาผู้วิจารณ์แต่ก่อนของพระเยซูอย่างที่มีทิวและมาระโกระบุ พรรคชาวยิวเหล่านี้คงไม่ได้เป็นที่สนใจอย่างมากต่อผู้อ่านดั้งเดิมของท่าน อย่างไรก็ตาม ที่นี้ท่านระบุ “พวกสะดูสี” โดยชื่อ ท่านจำเป็นต้องทำสิ่งนี้เนื่องจากการปฏิเสธถึง “การเป็นขึ้นจากตาย” ของพวกเขา ปัญหาหลักที่พวกเขาได้นำมายังพระเยซู คนกรีกส่วนใหญ่ปฏิเสธการเป็นขึ้นมาจากตายของร่างกายอีกด้วย (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:12) จิตวิทยากรีกส่วนมากถือว่าร่างกายเป็นคุชชั่วคราวของวิญญาณที่เป็นอมตะ

พระเยซูได้สอนอย่างมากเกี่ยวกับอนาคต และได้บ่งชี้ว่าพระองค์เชื่อในการเป็นขึ้นมาจากตายของร่างกาย (เช่น 19:11-28) พวกเขาเชื่อที่ต่อต้านพวกฟาริสีในหลายประเด็น เพราะพวกเขาเชื่อว่าพวกฟาริสีได้ไปไกลจากคำสอนของพันธสัญญาเดิมมากเกินไป ในแง่หนึ่ง พวกเขาเชื่อที่เสรีนิยมในศาสนศาสตร์ของพวกเขา เนื่องจากว่าพวกเขาปฏิเสธหลายสิ่งที่เป็นเนื้อธรรมชาตินั้น (เช่น การเป็นขึ้นจากตาย พวกทูตสวรรค์และวิญญาณทั้งหลาย กจ. 23:8) ในอีกด้านหนึ่ง พวกเขาค่อนข้างอนุรักษ์นิยมในแง่ที่ว่าพวกเขาตั้งมุมมองของพวกเขาไว้ที่การตีความที่เข้มงวดเกี่ยวกับคำสอนของพันธสัญญาเดิม และปฏิเสธธรรมเนียมทางคำบอกเล่า หลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู พวกเขาเชื่อที่ต่อต้านพวกอัครทูต เพราะว่าพวกอัครทูตเทศนาว่าพระเยซูได้เป็นขึ้นจากตาย (เปรียบเทียบ กจ. 4:1-2) ไม่มีการบันทึกในพระคัมภีร์ที่ว่าสะดูสีคนหนึ่งกลายเป็นผู้เชื่อในพระเยซูแม้ว่าบางคนอาจได้กลายมาเป็น

20:28 การอุทิศตนของพวกเขาเชื่อที่ต่อต้านพันธสัญญาเดิมก็ชัดเจนในการเข้าหาพระเยซูของพวกเขา พวกเขาเริ่มต้นโดยการอ้างเฉลยธรรมบัญญัติ 25:5 (เปรียบเทียบ ปฐก. 38:8) การปฏิบัติในคำถามคือการแต่งงานกับหญิงม่ายของผู้ตายที่เป็นพี่น้อง[1045]

20:29-33 พวกเขาผู้วิจารณ์ของพระเยซูตั้งกรณีที่เป็นไปได้แต่ไม่น่าเป็นไปได้ของการแต่งงานกับหญิงม่ายของผู้ตายที่เป็นพี่น้อง จุดประสงค์ที่ชัดเจนของพวกเขาคือที่จะแสดงให้เห็นว่าความเชื่อถือในการเป็นขึ้นจากตายของร่างกายนั้นน่าหัวเราะและที่พระเยซูผิดพลาดที่จะสนับสนุนมัน อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้ทำการทักท้วงเอาที่ไม่ได้รับการรับรองว่าชีวิตในร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายจะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศอย่างที่เราอยู่ในตอนนี้ ปัญหาที่มีกับคำถามที่เป็นสมมุติฐานก็คือว่าไม่มีใครจากสามที่ “เจ็ด” ของผู้หญิงนั้นได้เลี้ยงดูลูกโดยเธอ ดังนั้นไม่มีใครจากพวกเขาได้มีการอ้างพิเศษใดๆเกี่ยวกับเธอในฐานะภรรยาของเขา

20:34-36 พระเยซูเปรียบเทียบยุคปัจจุบันกับยุคแผ่นดินของพระเจ้า ผู้คนที่ได้เป็นขึ้นจากตายเพื่อจะมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าซึ่งก็คือ “พวกบุตร” (หรือผลผลิต) “ของการเป็นขึ้นจากตาย” (ข้อ 36) จะไม่ “แต่งงาน” (อย่างผู้ชายแต่ง) หรือ “ยกให้แต่งงาน” (อย่างที่ผู้หญิงถูกยก) พวกเขาจะเป็นอมตะอย่างเช่น “พวกทูตสวรรค์”

เหมือนกับพวกทูตสวรรค์ พวกเขาจะเป็น “บุตรของพระเจ้า” อีกด้วยซึ่งเป็นการระบุปกติสำหรับพวกทูตสวรรค์ในพันธสัญญาเดิม (เปรียบเทียบ โยบ 1:6; 2:1; และข้ออื่นๆ) ชื่อเรียกนี้นั้นถึงลักษณะที่เป็นเหมือนพระเจ้าของพวกทูตสวรรค์และธรรมิกชนที่เป็นขึ้นจากตายที่ถูกกล่าวถึงนั่นคือ ความเป็นอมตะของพวกเขา แม้ว่าผู้เชื่อเป็น “บุตรของพระเจ้า” แล้ว พวกเขาจะกลายมาเป็น บุตรของพระเจ้า ในแง่เต็มๆที่มากขึ้นผ่านทาง การเป็นขึ้นจาก

ตาย อย่างคล้ายกัน พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้าอยู่เสมอในโครงสร้างการบริหารของ
ตรีเอกภาพ แต่พระองค์ได้กลายเป็นพระบุตรของพระเจ้าในแง่เต็มๆมากขึ้น โดยการเป็น
ขึ้นจากตาย (สดค. 2:7; กจ. 13:33).

พระเจ้าทรงถือว่าคนเหล่านี้ “สมควรที่จะได้รับ” การเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อเนื่องจาก
ความเชื่อของพวกเขาไม่ใช่เนื่องจากคุณความดีส่วนตัวใดๆของพวกเขาเอง (เปรียบเทียบ
กจ. 5:41)

จะมีผู้คนที่มีชีวิตอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าผู้ยังไม่ได้ตายไปและประสบกับการเป็นขึ้นจาก
ตาย พระเยซูไม่ได้กล่าวถึงพวกเขา แต่เกี่ยวกับ “บุตรของการเป็นขึ้นจากตาย” กล่าวคือ
บรรดาผู้ที่ได้ตายไปและประสบกับการเป็นขึ้นจากตาย (เปรียบเทียบ อสย. 26:19; คนล.
12:2; 1 คร. 15:50-57; 1 ธส. 4:13-17)

การอธิบายนี้สำคัญสำหรับผู้อ่านชาวกรีก พวกกรีกเชื่อโดยเฉพาะอย่างยิ่งว่ามนุษย์ที่
สมควรนั้นกลายเป็นพระได้ แต่ไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูสอน ตรงกันข้าม พระองค์กำลัง
กล่าวว่า มนุษย์ ที่สมควรนั้นผู้เป็นบุตรของพระเจ้า แล้ว จะ เป็นอมตะ และไร้
ความสามารถที่จะให้กำเนิดลูกหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพวกเขา

20:37-38 ยิ่งกว่านั้นพระเยซูแก้ไขพวกสะดูสีโดยการยืนยันว่า “คนตายถูกทำให้เป็นขึ้น” (เป็นขึ้นจากตาย)
มันไม่ใช่แค่การมีอยู่ที่มีสติที่ต่อเนื่องหลังจากความตายอย่างที่คนกรีกหลายคนเชื่อ ที่จะ
พิสูจน์ประเด็นของพระองค์ พระเยซูก็อ้างข้อหนึ่งจากหมวดเบญจบรรณซึ่งพวกผู้วิจารณ์
ของพระองค์นับถืออย่างยิ่ง (อพย. 3:6; เปรียบเทียบ กจ. 7:32) อย่างไรก็ตาม พวกสะดูสี
ได้ตีความสิ่งที่โมเสสเขียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพระเจ้ากับพวกบรรพบุรุษผิดไป

ประเด็นของพระองค์ก็คือว่า “โมเสส” กล่าวถึงพระเจ้าในฐานะเป็น “พระเจ้าของอับราฮัม
... อิสอัค ... และยาโคบ” ในปัจจุบัน ซึ่งทุกคนได้ตายไป พระองค์อนุมานจากสิ่งนี้ว่า
พระเจ้าสามารถเป็นพระเจ้าของพวกเขาได้เท่านั้น ในตอนนั้น ถ้าพวกเขาจะเป็นขึ้นจากตาย
ในที่สุด พระเจ้าจะทำให้ทุกคนเป็นขึ้นจากตายในที่สุด “ทุกคนมีชีวิตต่อพระองค์” ในแง่
นั้น ดังนั้น “สำหรับพระองค์ทุกคนยังเป็นอยู่” (NIV) อับราฮัม อิสอัคและยาโคบผู้ซึ่ง
วิญญาณของพวกเขาในปัจจุบันจะประสบกับการเป็นขึ้นจากตายของร่างกาย
การเสด็จมาครั้งที่สอง และจะมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินของพระเจ้าในฐานะ “บุตรของการ
เป็นขึ้นจากตาย” (ข้อ 36)

- 20:39 ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่บันทึกการตอบสนองทางถ้อยคำของ “พวกธรรมจารย์” บางคนบางที่เป็นพวกฟาริสี พวกเขาเห็นด้วยกับพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายและไม่เห็นด้วยกับพวกสะดูสี ข้อคิดเห็นของพวกเขายืนยันความสัตย์จริงของคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายและยืนยันพระองค์ว่าเป็นที่เชื่อถือได้
- 20:40 ลูกาละเว้นการอภิปรายเกี่ยวกับพระบัญญัติที่ใหญ่ที่สุดซึ่งตามมา (มธ. 22:34-40; มก. 12:28-34) ท่านบันทึกการสนทนาที่คล้ายกันก่อนหน้านั้นในพระกิตติคุณของท่าน (10:25-28) และอาจได้ต้องการที่จะหลีกเลี่ยงการกล่าวซ้ำ ท่านข้ามไปข้างหน้ายังตอนปลายของการสอนของพระเยซูในพระวิหารในวันนั้น และเขียนว่าคำตอบของพระเยซูทำให้ความพยายามที่จะทำให้พระองค์ติดกับด้วยถ้อยคำของพระองค์นั้นสิ้นสุดลง (“พวกเขาไม่กล้าทูลถามพระองค์ต่อไปอีก”)

5. คำถามของพระเยซูเกี่ยวกับบุตรของดาวิด 20:41-44 (เปรียบเทียบ มธ. 22:41-46; มก. 12:35-37)

จากการที่บรรดาผู้สอบถามของพระเยซูได้เจียบไป ตอนนี้พระองค์ทำการเชิงรุกและถามพวกเขาด้วยคำถามหนึ่ง จุดประสงค์ของมันคือที่จะอธิบายอัตลักษณ์ของพระเมสสิยาห์

- 20:41 พระเยซูกล่าวต่อพวกผู้นำทางศาสนาผู้ได้สอบถามพระองค์มาตลอด มัทธิวมิมีพระเยซูที่มุ่งคำถามไปยังพวกฟาริสี (มธ. 22:41) มาระโกมีพระองค์ที่ถามพวกผู้นำโดยทั่วไปว่าพวกธรรมจารย์สามารถกล่าวได้ว่าพระเมสสิยาห์ทรงเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร (มก. 12:35) ลูกามีพระเยซูที่พาดพิงแม้กระทั่งโดยทั่วไปมากขึ้นถึงบรรดาผู้ที่สอนว่าพระเมสสิยาห์ทรงเป็น “บุตรของดาวิด” การใช้ถ้อยคำของลูกาจดจ่อที่คำถามนั้นอย่างโดยตรงมากขึ้น โดยการลดความสำคัญของอัตลักษณ์ของบรรดาอาจารย์ “ผู้คน” ที่ฟังการอภิปรายนั้นเป็นฝูงชน (“คนทั้งหมด”) ผู้ซึ่งพระเยซูกล่าวต่อไม่ใช่แค่พวกผู้วิจารณ์ของพระองค์ (ข้อ 45) คำถามเองคือ “ในแง่ไหนที่บรรดาอาจารย์ของอิสราเอลสามารถกล่าวว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นบุตรของ ดาวิด?”

“ผู้คนที่ใช้ชื่อเรียก ‘บุตรของดาวิด’ (18:38, 39; มธ. 21:9) คาดการณ์อย่างชัดเจนว่าพระเมสสิยาห์เป็นใครคนหนึ่งผู้จะพิชิตศัตรูทั้งหมดของอิสราเอลและนำมาซึ่งอาณาจักรของดาวิด พวกเขาคิดถึงบุตรของดาวิดอย่างที่คล้ายกับดาวิดในการเป็นอยู่ ทัศนคติ และการบรรลุความสำเร็จ ไม่มีการต้องการงานเขียนของยิวเกี่ยวกับระยะเวลาที่กล่าวถึงบุตรของดาวิดในแง่ของชาตินิยมแคบที่มองหาชัยชนะของอิสราเอลเหนือศัตรูทั้งหมดของพวกเขา (เช่น ศัตรูของซาโลมอน)

พระเยซูหมายถึงให้เราที่จะเห็นว่าพระเมสสิยาห์ไม่ใช่บุตรของดาวิดในแง่เล็กน้อยนั้น พระองค์ทรงเป็น *องค์พระผู้เป็นเจ้า* คือองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งใจและชีวิตของมนุษย์ อย่างมีความหมายนั้น ที่จะเรียกพระองค์ว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้า* คือที่จะเห็นพระองค์ว่ายิ่งใหญ่กว่าแค่ดาวิดอีกคนหนึ่งอย่างมาก”[\[1046\]](#)

20:42-43 ประเด็นของพระเยซูก็คือว่าพระเมสสิยาห์จำเป็นต้องเป็น *พระเจ้า* เช่นเดียวกับพงศ์พันธุ์ของดาวิด พระองค์อ้างสดุดี 110:1 เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าสดุดีเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นี้นำเสนอดาวิดว่ากล่าวต่อพระเมสสิยาห์ที่ประทับที่ “พระหัตถ์ขวา” ของพระยาเวห์ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถครอบครองได้

การใช้ของคริสตจักรเริ่มแรกเกี่ยวกับสดุดี 110 แสดงให้เห็นว่าพวกยิวถือว่ามันเกี่ยวข้องกับพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ กจ. 2:34; 7:56; รม. 8:34; 1 คร. 15:25; อฟ. 1:20; คส. 3:1; ฮบ. 1:3, 13; 5:6; 7:17, 21; 8:1; 10:12-13; 1 ปต. 3:22; วว. 3:21) มันเป็นสดุดีที่ถูกอ้างอิงมากที่สุดในการพันธสัญญาใหม่ ยิ่งกว่านั้น ชื่อเรียก “องค์พระผู้เป็นเจ้า” อย่างที่ดาวิดใช้มันในครั้งที่สอง (คำฮีบรู *อะโคนาย*) เป็นชื่อเรียกของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม สดุดีนี้กล่าวถึงพระเมสสิยาห์ที่มาจากสวรรค์เพื่อจะปกครองในโลกซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ที่ออกอย่างหนึ่งถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์อีกด้วย ในกิจการ 2:34-35 เปโตรอธิบายว่าข้อนี้สอนถึงการถูกยกย่องของพระเยซูหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์

20:44 พระเยซูชี้แนะถึงการสรุปที่มีเหตุผลโดยการกำหนดมันในฐานะคำถาม พระเมสสิยาห์ต้องเป็นทั้งพระเจ้าและพงศ์พันธุ์ของดาวิด (เปรียบเทียบ รม. 1:3-4) ไม่มีผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธที่บันทึกคำตอบ เป็นที่ชัดเจนว่าไม่มีใครที่จะเสนอคำตอบ การสรุปก็ชัดเจนแต่ไม่เป็นที่ยอมรับต่อพวกผู้นำทางศาสนา พวกเขาไม่ต้องการที่จะยอมรับว่าพระเมสสิยาห์ทรงเป็นพระเจ้า ถ้าพวกเขายอมรับสิ่งนี้ พวกเขา (การเป็นผู้นำที่ควบคุม) จะถูกบังคับให้พิสูจน์ว่าพระเยซูไม่ใช่พระเจ้าเนื่องจากว่าพระองค์อ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาไม่ต้องการที่จะทำอย่างนั้น เนื่องจากการสนับสนุนอันเป็นที่นิยมสำหรับความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูและเพราะว่าพวกเขาคงได้งานต่อพระองค์

“ชื่อเรียกนี้ ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า’ เป็นชื่อเรียกที่สำคัญกว่าพระเมสสิยาห์ เพราะว่ามันพรรณนาถึงสิทธิอำนาจทั้งสิ้นของพระเยซูและความสามารถและสิทธิ์ของพระองค์ที่จะทำหน้าที่เป็นผู้เท่าเทียมกับพระเจ้าพระบิดา”[\[1047\]](#)

6. การประณามพวกธรรมจารย์ของพระเยซู 20:45-47 (เปรียบเทียบ มธ. 23:1-39; มก. 12:38-40)

ลูกาและมาระโกทั้งคู่บันทึกแค่สาระสำคัญของคำเตือนของพระเยซูที่มีต่อฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์ ที่มีทิวบรรยายไว้ในรายละเอียด บางทีลูกาทำอย่างนั้นเพราะว่าท่านได้ร่วมการวิจารณ์อันยาวของพระเยซูเกี่ยวกับพวกธรรมจารย์ไว้ใน 11:37-54 แล้ว ส่วนข้อที่มาก่อนทั้งหลายวิจารณ์หลักคำสอนของบรรดาอาจารย์ (ข้อ 41-44) ข้อเหล่านี้ประณามการปฏิบัติของพวกเขา การผิดศีลธรรมมักมากกับความนอกรีต พระเยซูโจมตีท่าทีของพวกเขาโดยเฉพาะ ถ้อยคำเหล่านี้จัดตั้งการแตกหักสุดท้ายของพระเยซูกับพวกผู้นำทางของอิสราเอล

พระเยซูเตือนพวกสาวกของพระองค์เป็นหลักและฝูงชน (คำกรีก *สาวอส*) ที่ฟังนั้นเป็นรอง ซึ่งตรงข้ามกับพวกผู้นำทางศาสนา ที่จะหลีกเลี่ยงลักษณะทั้งสามของผู้เชี่ยวชาญบัญญัติคือ ความหยิ่ง ความโลภและความน่าเชื่อถือของคนของพวกเขา การกระทำโดยทั่วไปสี่อย่างของพวกเขาบ่งชี้ถึงความหยิ่งของพวกเขา (ข้อ 46) พวกเขาปรารถนาการยกย่อง การนับถือ ความโดดเด่นและเกียรติส่วนตัว บรรดาอาจารย์ที่คงแก่เรียนทั้งหลายสวม “เสื้อคลุมขาว” (คำกรีก *สโทเล*) ในอิสราเอล[1048]

“วลีทั้งสี่ที่ถูกใช้ใน 20:46 เพื่อจะแสดงคุณลักษณะอาจารย์สอนธรรมบัญญัติทั้งหมดก็เป็นวิธีต่างๆของการบ่งชี้ถึงการอ้างต่างๆตำแหน่งที่ก้าวหน้าทางสังคมผ่านทางอุปนิสัยที่ไม่ใช่คำพูด แต่ละอย่างก็ชี้แจงถึงความพยายามของอาจารย์สอนธรรมบัญญัติที่จะอ้างเอาสถานะที่ได้รับการยกย่องทางสังคม”[1049]

พวกเขาเอาเงินจากพวกหญิงม่ายอย่างโลก (“ยัดบ้านของหญิงม่าย”) ผู้ซึ่งต้องการมันมากกว่าพวกเขา ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าได้ละเมิดความวางใจของผู้หญิงที่ต้องพึ่งพาเหล่านี้ [1050] นี่คงได้รวมถึงการละเมิดความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ของพวกหญิงม่ายผู้มีเงินน้อย[1051] “การอธิษฐานที่ยาว” ของพวกเขานำเสนอภาพลักษณ์ของการเคร่งศาสนาที่ยิ่งใหญ่ แต่พวกเขากำลังนำเสนอการอธิษฐานเหล่านั้นเพื่อจะให้ความประทับใจแก่ผู้คนที่นั่น

“การประณาม” ที่พวกเขาจะได้รับ ณ พระที่นั่งใหญ่สีขาวจะ “ใหญ่กว่า” สิ่งที่ไม่เชื่อคนอื่นๆจะได้รับ คือผู้ที่ยังไม่คิดเกี่ยวกับบาปเหล่านั้น ลิทธิพิเศษที่ใหญ่ขึ้นหมายถึงความรับผิดชอบที่ใหญ่ขึ้น (เปรียบเทียบ ยก. 3:1)

วันนี้ของการสอนในพระวิหารได้เริ่มต้นด้วยพวกผู้นำทางศาสนาที่สงสัยสิทธิอำนาจของพระเยซู (ข้อ 1-2) ตอนนี้พระเยซูสรุปการสอนต่อสาธารณะในบริเวณพระวิหารด้วยการประณามที่มีสิทธิอำนาจเกี่ยวกับบรรดาผู้แสวงหาที่จะประณามพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระผู้พิพากษาของพวกเขาไม่ใช่ทางกลับกัน

7. การชมเชยหญิงม่ายของพระเยซู 21:1-4 (เปรียบเทียบ มก. 12:41-44)

การเชื่อมต่อในการบรรยายของลูกาคือการกล่าวถึงหญิงม่าย (เปรียบเทียบ 20:47) ความตรงข้ามระหว่างความเคร่งศาสนาเทียมเท็จของผู้เชี่ยวชาญบัญญัติที่ร่ำรวยและความเคร่งศาสนาแท้จริงของผู้หญิงยากจนคนหนึ่ง นี่เป็นอีกบทเรียนหนึ่งสำหรับผู้อ่านของลูกาในเรื่องการที่ความเชื่อของบุคคลหนึ่งควรมีอิทธิพลต่อท่าทีของเขาหรือของเธอที่มีต่อเงินอย่างไร พระเยซูนำเสนอประเด็นแท้จริงอย่างที่เป็นว่าบุคคลหนึ่งเก็บไว้เพื่อเขาเองหรือเธอเองมากแค่ไหนแทนที่จะเป็นบุคคลหนึ่งควรวี้ออกไปมากแค่ไหน

“เรามีแนวโน้มที่จะชื่นชมจำนวนของของขวัญไม่จำเป็นต้องเป็นการเสียสละที่ไปสู่การให้นั้น”

[1052]

พระเยซูสังเกตคน “มั่งมี” ที่ใส่ “เงินของพวกเขา” ในตู้เก็บเงินถวายของพระวิหาร

“ที่จะร่ำรวยในสังคมสมัยโบราณได้ทำให้บุคคลหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของชนชั้นผู้นำโดยอัตโนมัติ และดังนั้นในที่สุดท้ายของชุดปัจจุบันของการพิพัตเชิงวิจารณ์กับส่วนต่างๆของชนชั้นผู้นำทั้งหลาย (ตั้งแต่ 19:47) ตอนนี้พระเยซูก็หันการจ้องของพระองค์ไปยังคนมั่งมี” [1053]

“ตู้เก็บเงิน” เป็นส่วนหนึ่งของลานของผู้หญิงในบริเวณพระวิหาร ลานของผู้หญิงได้ชื่อของมันเพราะว่าผู้หญิงไม่ได้รับอนุญาตที่จะไปไกลกว่านั้น ไม่ใช่เพราะว่าผู้หญิงเท่านั้นใช้มัน ทั้งผู้ชายและผู้หญิงใช้มัน

“ลานนี้ครอบคลุมพื้นที่ส่วนบน 200 ตารางฟุต รอบ ๆ มีเสาระเบียงใหญ่ที่เรียบง่ายและภายในนั้นหีบหรือ ‘ทรมเป็ด’ สิบสามอันสำหรับการบริจาคเพื่อการกุศลถูกตั้งไว้ติดกับกำแพง หีบสิบสามอันนี้แคบที่ปากและกว้างที่ส่วนท้ายรูปร่างเหมือนทรมเป็ดดังนั้นก็เป็นชื่อของพวกมัน วัตถุประสงค์ที่เจาะจงของพวกมันก็ถูกทำเครื่องหมายไว้อย่างระมัดระวัง เก้าอันก็มีเพื่อการรับสิ่งที่เหมาะสมทางกฎหมายโดยพวกผู้นำนัสนิกการ อีกสี่อันก็เพื่อของขวัญที่สมัครใจอย่างเคร่งครัด . . . ยิ่งกว่านั้นเราสามารถเข้าใจจากจุดหมายปลายทางที่แปลกและเป็นที่รู้จักของ ‘ทรมเป็ด’ สิบสามอันเหล่านี้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าสามารถแยกแยะการบริจาคของคนมั่งมีผู้ใส่ไป ‘จากเงินเหลือของพวกเขา’ จาก การบริจาคของหญิงม่ายยากจนผู้ได้ให้ ‘เงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิต’ ที่เธอมีจาก ‘ความยากจน’ ของเธออย่างไร” [1054]

“ทรมเป็ด” แต่ละอันมีเครื่องหมายที่ระบุการถวายเงินที่เฉพาะเจาะจงซึ่งคนอิสราเอลควรใส่ไว้ในมัน เมื่อพระเยซูเล็งเป้าที่ “หญิงม่ายที่ยากจน” ที่ทำการบริจาค พระองค์ก็ดึงความสนใจของพวกสาวกของพระองค์ไปยังเธอ (เปรียบเทียบ 20:45; มก. 12:43) พระเยซูเริ่มข้อคิดเห็นของพระองค์ด้วยสิ่งที่ดึงดูดการสังเกตอันเป็นมาตรฐานของพระองค์ อย่างชัดเจนแล้วมันก็ชัดเจนต่อทุกคนว่าผู้หญิงนั้นชัดเจน ของขวัญที่เสียสละของเธอแสดงถึงความลึกซึ้งแห่งความรักของเธอที่มีสำหรับพระเจ้าและการวางใจของเธอที่ว่าพระเจ้าจะ

จัดเตรียมเพื่อเธอ (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 17:8-16) “เหรียญทองแดงขนาดเล็กสองอัน” (คำกรีก *เลบทา* ตามตัวอักษรคือ “สิ่งที่บาง”) ที่เธอบริจาคนั้นมีค่ารวมกันก็แค่ประมาณหนึ่งในหกสิบสี่ของเดนาริอัน ซึ่งเป็นค่าจ้างหนึ่งวันของคนทำงานในปาเลสไตน์

“จำนวนเงินที่เธอให้จะไม่ซื้อหนึ่งส่วนสี่ของชั่วโมงของเวลาของคนทำงานในหนึ่งวัน”[\[1055\]](#)

เลบทา เป็นแค่เหรียญของยิวที่ถูกอ้างอิงในพันธสัญญาใหม่ นักวิชาการบางคนเชื่อว่ามีหลักฐานที่ว่าพวกปุโรหิตป่าวประกาศจำนวนเงินของของขวัญของแต่ละบุคคลต่อสาธารณชนขณะที่เขาหรือเธอให้มัน แต่นี่ก็เป็นที่ถกเถียงกัน[\[1056\]](#)

“ถ้าพวกผู้นำของศาสนายิวปฏิบัติต่อผู้คนที่เคร่งศาสนาเช่นนั้นในแนวทางที่ถูกวิจารณ์โดยพระเยซูใน 20:47 มันก็ติดตามมาว่าระบบนั้นถึงเวลาสำหรับการพิพากษา มันไม่บังเอิญที่ว่าคำพยากรณ์เกี่ยวกับการถูกทำลายของพระวิหารก็ตามมา พวกปุโรหิตก็ไม่ดีไปกว่าพวกธรรมาจารย์ในท่าทีของพวกเขาต่อความมั่งคั่ง (20:45-47)”[\[1057\]](#)

การอธิบายอีกอย่างหนึ่งของเหตุผลสำหรับการใช้ของลูกาเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ก็เป็นดังนี้คือ ประเด็นไม่ใช่ที่จะเปรียบเทียบความมั่งคั่งของพวกผู้นำทางศาสนากับความยากจนของหญิงม่าย และท่าทีของพวกผู้นำกับท่าทีของหญิงม่าย แต่ที่จะคร่ำครวญถึง “การล้อเลียนของระบบทางศาสนาที่มีการยึดชีวิตความเป็นอยู่ของหญิงม่ายนี่อย่างที่เป็นผลกระทบของมัน”[\[1058\]](#) มุมมองนี้ไม่ได้พบการยอมรับอันเป็นที่นิยมเหมือนมุมมองที่มาก่อน

ง. คำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการถูกทำลายของพระวิหาร 21:5-36

การเน้นในฉบับของลูกาเกี่ยวกับการอภิปรายที่สำคัญนี้ถึงอนาคตซึ่งก็คือการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศเป็นคำเตือนและการหนุนใจที่จะ *อดสาหะ* พระเยซูให้คำสอนนี้เพื่อว่าพวกสาวกของพระองค์จะพร้อมสำหรับการมาของแผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ข้อ 34-36) ลูกาได้รายงานการสอนอย่างมากเกี่ยวกับอนาคตแล้ว (12:35-48; 17:20-37) อย่างไรก็ตาม บางบทเรียนมีการกล่าวซ้ำ อย่างเช่นสถานที่ของหมายสำคัญต่างๆที่ส่งสัญญาณถึงการสิ้นยุค และความสำคัญของความอดสาหะที่สัจย์ชื่อ มีการเปิดเผยใหม่เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสัมพันธ์ตามลำดับเวลาระหว่างการทำลายพระวิหาร/เยรูซาเล็มและการเสด็จกลับมาของพระเยซูก็ไม่ชัดเจนมาก่อน ตอนนี้พระเยซูอธิบายว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่ปรากฏพร้อมกัน แต่บางเวลาจะผ่านพ้นไประหว่างเหตุการณ์เหล่านั้น

“พึงจดจำไว้ว่านี่เป็นข่าวสารที่ให้แก่พวกยิวโดยคนยิวเกี่ยวกับอนาคตของชนชาติยิว แม้จะมีการประยุกต์ใช้ที่เจาะจงกับประชากรของพระเจ้าในทุกวันนี้ การเน้นก็อยู่ที่เยรูซาเล็ม พวกยิวและพระวิหาร องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้อภิปรายถึงการเสด็จมาเพื่อคริสตจักรของพระองค์ เพราะ

สิ่งนั้นสามารถเกิดขึ้น ณ เวลาใดก็ได้และไม่จำเป็นต้องมีหมายเหตุต่างๆที่จะนำน้ำมัน (1 คร. 15:51-58; 1 ธส. 4:13-18) “พวกยิวขอหมายเหตุสำคัญ” (1 คร. 1:22); คริสตจักรมองหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (ฟป. 3:20-21)”[\[1059\]](#)

“ดูทำให้การบันทึกเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆที่ควรเกิดขึ้นก่อนและนำไปสู่การทำลายเยรูซาเล็ม มัทธิวกล่าวถึงโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากนั้นที่นำไปสู่การเสด็จมาครั้งที่สองของ พระคริสต์ ลูกาบอกเราบางสิ่งเกี่ยวกับสิ่งนั้น แต่ไม่ได้ให้การรายงานเกือบครบถ้วนและสมบูรณ์ แก่เราอย่างที่มัทธิวให้ การบันทึกของมาระโกก็คล้ายกับของมัทธิวอย่างมาก แม้ว่าจะไม่ครบถ้วน มากนัก” [\[1060\]](#)

1. จากและคำเตือนเกี่ยวกับการถูกนำไปผิดๆ 21:5-9(เปรียบเทียบ มธ. 24:1-6; มก. 13:1-6)

21:5 ลูกาไม่ได้อ้างอิงว่าพระเจ้าให้คำสอนนี้บนภูเขามะกอกเทศแก่พวกสาวกของพระองค์โดยเฉพาะ (มธ. 24:1-4; มก. 13:1-5) การละเว้นข้อเท็จจริงเหล่านี้ของท่านสร้างความต่อเนื่องในการ บรรยายของท่านและเชื่อมโยงการอภิปรายนี้กับคำสอนก่อนหน้านี้ของพระเจ้าใน พระวิหารที่พระองค์ให้ในวันเดียวกัน ยิ่งกว่านั้นมันมีผลกระทบเกี่ยวกับการทำให้การ อภิปรายนี้เป็นจุดสูงสุดของคำสอนนั้นและบ่งบอกว่ามันมีคุณค่าสำหรับทุกคน

“[อย่างชัดเจนแล้ว] ผู้ฟังสองฝ่ายนี้ก็เหมาะสมกับการอภิปรายเกี่ยวกับยุคสุดท้าย เพราะว่าเป็นขณะที่ส่วนใหญ่ของมันเข้ากับสาวกโดยตรง อีกครั้งหนึ่งมันก็กล่าวถึง ษะดาของเยรูซาเล็มซึ่งเป็นหัวข้อของความสำคัญที่พิเศษสำหรับผู้คนที่กำลังฟัง อยู่”[\[1061\]](#)

ลูกาแทนที่คำอธิบายเกี่ยวกับข้อคิดเห็นต่างๆของคนอื่นๆอย่างที่มัทธิวทำสำหรับการอ้างอิง โดยตรงจากข้อคิดเห็นเหล่านั้นซึ่งมาระโกบรรยาย ท่านอ้างอิงอีกว่าการตกแต่งของ พระวิหาร (เกี่ยวกับ “ศิลางามและของถวายต่างๆ”) ทำให้ผู้ดูเหตุการณ์ประทับใจ มัทธิว และมาระโกเขียนว่าหินของพระวิหารและอาคารต่างๆทำให้พวกเขาประทับใจ

21:6 การบันทึกเกี่ยวกับการตอบของพระเจ้าเกือบเหมือนกับสิ่งที่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆบันทึก พระเจ้าทำนายถึงการทำลายพระวิหารอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ 19:44; มก. 14:58; ยน. 2:19; กจ. 6:14) การอธิบายตามมาแสดงให้เห็นว่าพระองค์กำลังกล่าวในตอนอื่นๆของ พระกิตติคุณเล่มอื่นๆถึงการทำลายในยุคเช้ญเป็นหลัก

21:7 ผู้ฟังของพระเจ้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งเปโตร ยากอบ ยอห์น และอันดรูว์ (มก. 13:3) จากนั้นถาม พระองค์ว่า “เมื่อไหร่” การทำลายจะเกิดขึ้นและ “หมายเหตุสำคัญอะไร” จะนำน้ำมัน พวก

เขาไม่ได้ขอหมายสำคัญเพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อพระเยซู แต่เพราะว่าพวกเขาต้องการคำเตือนถึงความหายนะ “หมายสำคัญ” ที่นี้มีความรู้สึกที่เล็กน้อยถึง “หลักฐาน” (เปรียบเทียบ 1:18; 11:29) กว่าของ “นาง” หรือแม้กระทั่ง “นางสังหารณ์”^[1062]

การมาของการทำลายพระวิหารจะจัดตั้งการสิ้นสุดของลัทธิยิวอย่างที่พวกเขาเชื่อมั่น เมื่อพวกเขาบิโกลนทำลายพระวิหารแรกในปี 586 กคศ. ผลลัพธ์คือการกระจัดกระจายและความหายนะสำหรับพวกยิว ตอนนี้นำพระเยซูไปวประกาศว่าความหายนะที่คล้ายกันอีกอย่างหนึ่งกำลังมา พวกเขาเชื่อมโยงสิ่งนี้กับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าและการสิ้นสุดของยุคปัจจุบัน ยุคปัจจุบันเป็นยุคก่อนแผ่นดินของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ มธ. 24:2-3)

อย่างสำคัญแล้ว ลูกาไม่ได้บันทึกคำถามอื่นๆที่พวกเขาถามพระองค์คือเกี่ยวกับหมายสำคัญเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์และหลายสำคัญเกี่ยวกับการสิ้นสุดของยุค (มธ. 24:3) มัทธีวและมาระโกจดจ่อที่คำตอบของพระเยซูต่อคำถามเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระเยซู แต่ลูกากล่าวถึงคำตอบของพระองค์ต่อคำถามเกี่ยวกับการทำลายพระวิหารเป็นหลัก การทำลายพระวิหารและการเสด็จกลับมาของพระเยซูจะไม่ตรงตามลำดับเวลา

คำถามต่างๆของพวกเขา	คำตอบของพระเยซู
“เหตุการณ์พวกนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่” (มธ. 24:3; มก. 13:4; ลก. 21:7)	นี่เป็นคำถามเกี่ยวกับเวลาของการทำลายพระวิหาร ลก. 21:8-28
“อะไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมาและยุคเก่าจะสิ้นสุดลง?” (มธ. 24:3) “อะไรคือหมายสำคัญที่จะแสดงว่าเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ใกล้จะสำเร็จ?” (มก. 13:4) “อะไรเป็นหมายสำคัญว่าใกล้จะเกิดขึ้นแล้ว?” (ลก. 21:7)	นี่เป็นคำถามเกี่ยวกับหมายสำคัญที่จะส่งสัญญาณถึงการเสด็จมาของพระเยซูและการสิ้นสุดของยุค มธ. 24:4-31; มก. 13:5-27

21:8-9 พระเยซูดำเนินการต่อไปทันทีที่จะเตือนผู้ฟังของพระองค์เกี่ยวกับการถูกนำ “ผิดๆ” เกี่ยวกับเวลาของการทำลายพระวิหาร จะมีพระเมสสิยาห์เทียมเท็จผู้จะปรากฏและทำนายถึงการทำลายที่ใกล้เข้ามาของพระวิหาร (เปรียบเทียบ กจ. 5:36; 21:38) พวกเขาไม่ควรที่กักเอาว่า

“สงครามและการจลาจล” เป็นหมายสำคัญของการทำลายที่กำลังมาเช่นกัน สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น แต่การปรากฏของพวกมันจะไม่ส่งสัญญาณถึงการทำลายทันทีของพระวิหาร

2. ความจำเป็นสำหรับความอดสาหะที่ลึกลับชื่อ 21:10-19 9 (เปรียบเทียบ มธ. 24:7-10;

มก. 13:8-13)

21:10-11 การขัดจังหวะของลูกาเกี่ยวกับการสอนของพระเยซูบ่งบอกถึงการหยุดบางอย่างในความคิดของพระองค์ มันดูเหมือนชัดเจนจากสิ่งที่ตามมาในข้อ 11 โดยเฉพาะว่าตอนนี้พระเยซูทำให้มุมมองของพระองค์กว้าง จากสงครามที่จะนำหน้าการทำลายเยรูซาเล็ม ที่จะรวมถึงสงครามในภายหลัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระองค์อ้างอิงถึงสงครามที่จะนำหน้าการเสด็จกลับมายังโลกของพระองค์ พวกเขาอาจไม่ได้เข้าใจความแตกต่างนี้เมื่อพระเยซูกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ แต่ ณ เวลาที่ลูกาเขียนพระกิตติคุณของท่าน ความแตกต่างก็ชัดเจนมากขึ้น

การเปิดเผยภายหลังให้ข้อมูลมากขึ้นอย่างมากแก่เราเกี่ยวกับสงคราม แผ่นดินไหว ภัยพิบัติ การกัณธการอาหาร ความหวาดกลัว และหมายสำคัญต่างๆ ในท้องฟ้าที่จะนำหน้าการเสด็จมาครั้งที่สอง (ว. 6-18) พวกเขาเผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมได้ทำนายถึงเวลานี้แห่งความโกลาหลในโลกกล่าวคือ ยุคเช็ญ (เปรียบเทียบ อสย. 13:10, 13; 34:4; ยรม. 30:4-7; อสค. 14:21; 32:7-8; ดนล. 9:26-27; อมส. 8:9; สกก. 2:6; และข้ออื่นๆ) อย่างไรก็ตาม ผู้ฟังของพระเยซูไม่รู้เมื่อไหร่มันจะมา

21:12-15 ก่อนความหายนะต่างๆของยุคเช็ญ พวกเขาของพระเยซูจะประสบกับการข่มเหงจากพวกศัตรูของพวกเขาซึ่งถูกอ้างอิงโดยทั่วไปในที่นี้ว่า “พวกเขา” พระเยซูดำเนินการต่อไปที่จะอธิบายถึงสิ่งที่พวกเขาของพระองค์สามารถคาดหวังได้ ตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสจนกระทั่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ พระองค์เตือนพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่คาดหวังเพื่อว่าพวกเขาจะไม่ยอมแพ้ต่อการข่มเหง

พวกเขาจะได้รับการตรวจสอบจากพวกยิวที่เป็นปฏิปักษ์ในธรรมศาลา (เปรียบเทียบ มธ. 10:17; มก. 13:9) และพวกเขาจะประสบกับการคุมขังในเรือนจำ พวกเขาต่างชาติจะจับกุมพวกเขาอีกด้วยและนำพวกเขาไป “ต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมือง” เนื่องจากความภักดีของพวกเขาที่มีต่อพระเยซู (เปรียบเทียบ มธ. 10:18; มก. 13:9) อย่างไรก็ตาม สถานการณ์เหล่านี้จะจัดเตรียมโอกาสสำหรับพยาน

พวกเขาไม่ควรกลัวเกี่ยวกับการแก้ต่างทางคำพูดล่วงหน้าของพวกเขา แต่ควรฟังพาพระสัญญาของพระเยซูที่จะจัดเตรียม “การพูด” (ตามตัวอักษรคือ ปาก) หรือ ถ้อยคำ แก่

พวกเขา (เปรียบเทียบ อพย. 4:11, 15; อสค. 29:21) และ “ปัญญา” ที่พวกเขาต้องการ ณ เวลาที่ถูกต้อง (เปรียบเทียบ 12:11-12; มธ. 10:19-20; มก. 13:11) สิ่งนี้จะมายังพวกเขาผ่านทางพันธกิจของพระเยซู (ข้อ 15) และพันธกิจของพระวิญญาณที่มีต่อพวกเขา (มก. 13:11) พวกเขาจะค้นพบว่าพยานของพวกเขาจะมีพลังอย่างมาก (ที่ด้านทานไม่ได้และปฏิเสธไม่ได้) เรามีตัวอย่างของสิ่งนี้ที่เกิดขึ้นในคริสตจักรเริ่มแรก (เช่น กจ. 4:14; 6:10; 8:3; 12:4; 21:11; 22:4; 27:1; 28:17) และตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร มันจะดำเนินไปตลอดยุคเจ็ด

“มันเป็นการเตรียมสำหรับการพูดแก้ต่าง (การพูดปกป้อง) ที่พระเยซูห้ามที่นี่ไม่ใช่การเตรียมคำเทศนา”[\[1063\]](#)

21:16-17 พวกเขาจะประสบกับการทรยศโดย “ญาติ” และ “เพื่อน” สนิทอีกด้วย (เปรียบเทียบ มก. 13:12) “บางคน” จากพวกเขาจะตายเนื่องด้วยพยานของพวกเขา ความเกลียดชังจะแพร่กระจายต่อสาวกอีกมากมายมากกว่าที่จะมีคนตายมากแค่ไหน (เปรียบเทียบ มก. 13:13)

21:18 พระเยซูสัญญาว่าพระองค์จะทำให้พวกเขาปลอดภัย บางทีนี่หมายถึงว่าการอันตรายจะไม่เกิดขึ้นกับพวกเขาโดยปราศจากการอนุญาตของพระบิดา (ข้อ 16; เปรียบเทียบ กจ. 27:34).[\[1064\]](#) นักตีความบางคนเชื่อว่ามันอ้างอิงถึงความปลอดภัยฝ่ายวิญญาณของพวกเขา [\[1065\]](#) อย่างไรก็ตาม ความปลอดภัยทางกายภาพดูเหมือนจะถูกกล่าวถึงตลอดพระคัมภีร์ตอนนี้

21:19 โดยการอดสาหะอย่างสัตย์ซื่อเมื่อถูกห่มเหง พวกเขาจะสงวน “ชีวิต” (คำกรีก *กะเทสเซสเท ทาสซูกาส สุมอน*) ของพวกเขาไว้ นั่นคือ พวกเขาจะไม่ตายก่อนที่มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพวกเขาที่จะตาย (ข้อ 18) นักตีความบางคนเชื่อว่าข้อนี้เพียงแค่ว่าเข้าไปในคำศัพท์ที่แตกต่างถึงหลักการที่ว่าบรรดาผู้ที่ทนจนถึงที่สุดจะประสบกับความรอด (มธ. 24:13; มก. 13:13).[\[1066\]](#) มัทธิวและมาระโกบันทึกหลักการสำหรับพวกสาวกที่มีชีวิตอยู่ก่อนการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บรรดาผู้ที่ยังคงสัตย์ซื่อจนถึงตอนปลายของยุคเจ็ดจะเข้าไปในแผ่นดินของพระเจ้าโดยปราศจากการตาย (“แต่ใครสู้ทนถึงที่สุดก็จะได้รับการช่วยให้รอด”; มธ. 24:13; มก. 13:13) อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างทั้งหลายในคำศัพท์ในลูกาก็ให้เหตุผลสำหรับความหมายที่แตกต่างที่นี่ ข้อนี้ดูเหมือนจะเป็นพระสัญญาที่เพิ่มเข้ามา มันไม่สามารถหมายถึงว่าผู้ตายเพื่อความเชื่อสามารถได้รับการนับว่าชอบธรรมโดยการยังคงสัตย์ซื่อแทนที่จะเลิกเชื่อ เนื่องจากว่าการนับว่าชอบธรรมเกิดขึ้น โดยความเชื่อไม่ใช่การกระทำ (เปรียบเทียบ รม.

2:7) บางทีมันค่อนข้างหมายถึงว่าความอดสาหะจะทำให้ได้รับรางวัลนิรันดร์ (เปรียบ เทียบ ข้อ 36; วว. 2:10)

3. การพิพากษาที่มาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม 21:20-24

ตอนนี้พระเยซูกลับไปยังหัวข้อเกี่ยวกับเมื่อไหร่ที่พระวิหารจะประสบกับการทำลาย (ข้อ 7) พระคัมภีร์ตอนที่คล้ายกันในมัทธิวและมาระโกก็แตกต่างกันเพียงพอที่จะกระตุ้นผู้อ่านสู่ข้อเท็จจริงที่ว่าตอนเหล่านั้นกล่าวถึงเหตุการณ์ที่แตกต่างจากสิ่งที่ลูกาบรรยาย (มธ. 24:15-22; มก. 13:14-20) แม้ว่านักอรรถาธิบายบางคน ผู้เชื่อว่าลูกาฟังพายุอย่างหนักหนาที่มาระโกสำหรับเนื้อหาของท่านก็ยอมรับความแตกต่างนี้ [\[1067\]](#)

21:20 เครื่องหมายที่การทำลายเยรูซาเล็มใกล้เข้ามาจะเป็นการปรากฏของ “กองทัพ” ที่ล้อมรอบ (ข้อ 7) สิ่งนี้ได้เกิดขึ้นเมื่อที่ตัสล้อมรอบเมืองนั้นด้วยกองทหารและทำให้ให้อยู่ภายใต้การล้อมรอบที่เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 68

21:21-22 “ดังนั้น” พวกยิวควรหนีออกไปจากเมือง บรรดาผู้ที่อยู่ในมันควร “จากไป” บรรดาผู้ที่นอนมันไม่ควร “เข้าไป” ในมัน (ในขณะที่มันอยู่ภายใต้การล้อมรอบ) และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในบริเวณรอบๆ (“ยูเดีย” และ “ชนบท”) ควรเคลื่อนที่ไปไกลจากมัน นี่เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่ผู้คนจะทำตามปกติคือ พวกเขาจะหนี *เข้าไป* ในเมืองเพื่อการลี้ภัย “การแก้แค้น” ของพระเจ้าเหนือเมืองจะลงมาจากนั้นไม่นานในความสำเร็จของคำพยากรณ์ (ดนล. 9:26) เมืองนี้ถึงวาระ

ก่อนหน้านั้นลูกาบั้นทีกคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับการทำลายที่จะมาเหนือปาเลสไตน์ ก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์ (17:22-37) มัทธิวและมาระโกเขียนว่าพระเยซูให้คำสอนนั้นในการอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศอีกด้วย (มธ. 24:15-22; มก. 13:14-20) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าคำสอนนั้นคล้ายกัน มันก็แตกต่างจากสิ่งที่พระเยซูป่าวประกาศที่นี่ ที่นี้พระองค์ทำนายถึงการทำลายเยรูซาเล็มที่เกิดขึ้นใน ค.ศ. 70

“ที่จริง เมื่อพวกโรมันกำลังเริ่มต้นห้อมล้อมเยรูซาเล็ม บรรดาคริสเตียนในท้องถิ่นส่วนใหญ่ได้หนีไปยังเปลวซึ่งหนึ่งในเมืองของแคว้นทศบุรีและตั้งอยู่ที่จอร์แดน เก่าซึ่งอยู่ทางใต้ของกาลิลี (ยูเซเบียสกล่าวว่าพวกเขาได้ไปในการตอบสนองต่อ ‘คำพยากรณ์’ ที่ได้รับมาโดยการเปิดเผย’ ซึ่งอาจหมายถึงถ้อยคำของพระเยซูหรือ คำตักเตือนภายหลังของประเภทที่คล้ายกันจากผู้เผยพระวจนะที่เป็นคริสเตียน คนหนึ่ง ดู *Historia Ecclesiastica* III. v. 3)” [\[1068\]](#)

21:23-24 “วิบัติ” ของหญิงที่ “ตั้งครรภ์” และมารดาที่ “ดูแลลูกอ่อน” แสดงถึงความทุกข์ยากที่ทุกคนใน และรอบๆเยรูซาเล็มจะเผชิญ “พระพิโรธ” ของพระเจ้าและ “ความโกรธ” ของศัตรูของ อิสราเอลจะมากเช่นกัน พวกเขาบางคนจะตายในสงครามและคนอื่นๆมาเป็นเชลย และจะต้องจากปาเลสไตน์ไป “พวกต่างชาติ” จะปกครอง (“เหยียบย่ำ” ได้เท่า) “เยรูซาเล็ม” เอง สิ่งนี้จะมีไปจนกระทั่งตอนปลายของ “เวลาของพวกต่างชาติ” นี่เป็นวลี ที่บรรยายถึงระยะเวลาที่พวกต่างชาติแทนที่จะเป็นพวกยิวจะควบคุมชะตาของเยรูซาเล็ม (คนล. 2; 7)

“เวลากำหนดของคนต่างชาติ” เริ่มต้นเมื่อเนบูคัดเนสซาร์ได้ทำลายเยรูซาเล็มในปี 586 กคศ. และจะดำเนินต่อไปจนกระทั่งพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา ณ การเสด็จมาครั้งที่สอง (เปรียบเทียบ คนล. 2:34-35, 45; รม. 11:25) ตลอดระยะเวลาที่ยาวนานทั้งหมดของ ประวัติศาสตร์นี้ซึ่งรวมถึงปัจจุบัน พวกคนต่างชาติได้ควบคุมชะตาของเยรูซาเล็ม [1069] การอ้างอิงของลูกาถึง “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” ก็สอดคล้องกับความสนใจ ของท่านในพวกต่างชาติ

การล่มสลายของเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 ไม่ได้บรรลุคำพยากรณ์นี้อย่างเต็มที่ เพราะพระเยซู กล่าวว่าเวลากำหนดของคนต่างชาติจะสิ้นสุด (21:24) พวกต่างชาติควบคุมชะตาของ อิสราเอลต่อไปหลังจาก ค.ศ. 70 และยังคงทำในทุกวันนี้ ยิ่งกว่านั้น ปรากฏการณ์บน ท้องฟ้าและการเสด็จกลับมาของพระเยซูจะต้องเกิดขึ้น ณ ตอนปลาย (21:25-28) แต่สิ่ง เหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70

อีกครั้งหนึ่ง การเปรียบเทียบที่ระมัดระวังกับพระกัมภีร์ตอนที่คล้ายกันในมัทธิวและ มาระโกเปิดเผยว่าตอนเหล่านั้นบันทึกการทำนายของพระเยซูถึงการโจมตีเหนือเยรูซาเล็ม ก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์ (เปรียบเทียบ สคย. 14:1-2) ลูกาบันทึกการทำนายของ พระองค์ถึงการทำลายเยรูซาเล็มที่เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 70 ตามคำกล่าวของโจเซฟัส พวกยิว 1,100,000 คนได้พินาศในการทำลายเยรูซาเล็มและ 97,000 คนได้ถูกจับไปเป็น เชลย[1070] นี้ดูเหมือนเป็นการกล่าวเกินจริง แต่จำนวนต้องมากอย่างยิ่ง [1071]

กิจการของอัครทูต 3:19 บันทึกการเชื่อเชิญของเปโตรต่อพวกยิวที่จะกลับใจใหม่ และหัน กลับไปสู่ความสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับพระเจ้าพร้อมกับผลลัพธ์ที่ว่า “วาระแห่งการฟื้นคืน จะได้มาจากพระพักตร์พระเจ้า” บางทีนี่เป็นการอ้างอิงถึงการเริ่มต้นของแผ่นดินของ พระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ สคย. 12:10-14) ถ้าชนชาติยิวโดยรวมได้เชื่อในพระเยซูใน ตอนนั้น การทำนายของพระเยซูเกี่ยวกับการทำลายเยรูซาเล็มจะเกิดขึ้นได้อย่างไร? บางที พวกเขาโรมันคงได้บุกรุกเยรูซาเล็มเร็วกว่าที่พวกเขาทำ การรับขึ้นไปคงได้เกิดขึ้น (ยน. 14:1-

3) ยุคเชษฐเจ็ดปีคงได้ติดตามมา และพระเยซูคงได้เสด็จกลับมาเพื่อจะจัดตั้งแผ่นดินของพระองค์ ทั้งหมดนี้คงได้เกิดขึ้นภายในประมาณ 10 ปีตั้งแต่เวลาที่เปโตรหยิบยื่นการเชื่อเชิญของท่าน

4. การเสด็จมาครั้งที่สองของบุตรมนุษย์ 21:25-28 (เปรียบเทียบ มธ. 24:29-31; มก. 13:24-27)

ดูรายละเอียดคำเตือนของพระเยซูเกี่ยวกับพวกผู้เผยพระวจนะเท็จที่มีทริวและมาระโกบันทึก (มธ. 24:23-28, มก. 13:21-23) บางทีท่านทำสิ่งนี้เพราะว่าท่านได้รวมคำเตือนที่คล้ายๆกันไว้ในการบันทึกของท่านเกี่ยวกับคำสอนก่อนหน้านั้นของพระเยซู (17:21-23; 21:8) อย่างชัดเจนแล้วอีกครั้งหนึ่งตอนนี้พระเยซูกำลังกล่าวถึงเหตุการณ์ต่างๆที่จะนำหน้าการเสด็จกลับมาของโลกของพระองค์ (ข้อ 27)

“พระเยซูกำลังชี้ไปยังหมายสำคัญต่างๆที่จะนำหน้าการเสด็จมาของพระองค์และกำลังสอนบรรดาผู้ติดตามของพระองค์ที่จะไม่ท้อใจ”[\[1072\]](#)

21:25-26 สภาพต่างๆเกี่ยวกับยุคเชษฐเจ็ดปี ตอนปลายของกำหนดเวลาของคนต่างชาติถูกกล่าวถึงอีกครั้ง (เปรียบเทียบ ข้อ 10-11; วว. 6-18) ขอบเขตของวิกฤตเหล่านี้ก็ทั่วโลกไม่ใช่แคในยูเดีย (เปรียบเทียบ ข้อ 20-21) บางทีเราควรเข้าใจ “เสียงกึกก้องของทะเล” ตามตัวอักษรเนื่องจากพระเยซูอ้างอิงถึง “คลื่น” อีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่า ความไม่สงบใน “ท้องฟ้า” จะกระทบกระแสน้ำและคลื่นที่ก่อให้เกิดความไม่มั่นคง ความหายนะทั่วโลกจะแสดงให้เห็นว่าแม้กระทั่งความทุกข์ที่ใหญ่กว่าจะมาสำหรับบรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่ในโลกในยุคเชษฐเจ็ดปี และพวกเขาจะกลัวอย่างยิ่ง จักรวาลจะดูเหมือนกำลังจะแตกสลาย

21:27 เมื่อสภาพต่างๆอยู่ ณ จุดที่แย่มากที่สุดของพวกเขา ผู้คนที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกในตอนนั้น “จะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆด้วยฤทธานุภาพและพระรัศมีอันยิ่งใหญ่” (ดนล. 7:13; เปรียบเทียบ ลก. 9:36; 2 ปต. 1:16-17) พระองค์จะเสด็จมาเพื่อจัดตั้งแผ่นดินของพระเมสสิยาห์และจะปกครองในโลกเป็นเวลา 1,000 ปี (ดนล. 7:14; วว. 20:1-6) เมฆอาจเป็นพระสิริ (เปรียบเทียบ กจ. 1:9-11)

21:28 ความหายนะเหล่านี้ควรมีผลลัพธ์ที่ว่าบรรดาผู้เชื่อที่มีชีวิตในตอนนั้นจะตระหนักว่าการเสด็จมาครั้งที่สองก็ “ใกล้” มาก ดังนั้น พวกเขาควรเตรียมตัวที่จะพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้า การใกล้เข้ามาทุกทีของ “การไถ่” ของพวกเขาอ้างอิงถึงการใกล้เข้ามาทุกทีของระยะสุดท้ายแห่งการไถ่ของพวกเขา กล่าวคือ การเข้าสู่ความปลอดภัยของแผ่นดินของพระเจ้าของพวกเขา (เปรียบเทียบ สดค. 111:9; อสย. 63:4; ดนล. 4:34) เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา พระองค์จะ

ย้ายบรรดาผู้เชื่อจากยุคเชษฐาโดยการทำให้มันสิ้นสุด ข้อนี้มีการหนุนใจสำหรับบรรดาผู้เชื่อ “การผงกศีรษะขึ้น” เป็นสัญลักษณ์ของความหวังและความยินดี (เปรียบเทียบกับ วนจ. 8:28; โยบ 10:15; สดค. 24:7; 83:3) อีกครั้งหนึ่ง พระเยซูแนะนำให้ทำสิ่งที่ตรงข้ามกับสิ่งที่เปปอกติ โดยปกติผู้คนจะนั่งพับขาและคลุมศีรษะของพวกเขาในสถานการณ์เช่นนั้น

5. ความแน่นอนของเหตุการณ์เหล่านี้ 21:29-33 (เปรียบเทียบกับ มธ. 24:32-35; มก.13:28-31)

พระเยซูเล่าคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อเพื่อจะอธิบายถึงความแน่นอนของสิ่งที่พระองค์ได้ทำนายไว้ จากนั้นพระองค์ให้ความแน่ใจอื่น ๆ ถึงความสำเร็จ ลูกาละเว้นถ้อยคำของพระเยซูที่ว่าไม่มีใครรู้วันหรือเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จกลับมา (มธ. 24:36; มก. 13:32) ท่านอาจรู้สึกว่าจะทำให้พลังของการทำนายเหล่านี้อ่อนแอและท่านบันทึกข้อความที่คล้ายกันในภายหลัง (กจ. 1:7) ยิ่งกว่านั้น ท่านละเว้นการอ้างอิงของพระเยซูถึงหมายสำคัญเกี่ยวกับ โนอาห์และคำอุปมาเรื่องที่ดินหนึ่งถูกรับไปและอีกคนหนึ่งถูกละไว้ข้างหลัง (มธ. 24:37-41) ลูกาบันทึกคำสอนนี้ก่อนหน้านั้นเมื่อพระเยซูให้มั่นในอีกบริบทหนึ่ง (17:26-27, 34-35)

“พระเยซูเคลื่อนจากการอธิบายเชิงการเผยพระวจนะสู่การกระตุ้นทางอภิบาลเกี่ยวกับชีวิตที่สัตย์ซื่อเมื่อพิจารณาถึงเหตุการณ์ต่างๆที่พระองค์ได้คาดหวังไว้”[\[1073\]](#)

21:29-31 คำอุปมานี้อธิบายถึงความจริงที่ว่า การปรากฏของแผ่นดินของพระเจ้าจะตามหลังหมายสำคัญต่างๆที่พระเยซูเพิ่งได้ระบุไป (ข้อ 10-11, 25-26) มันจะตามหลังอย่างแน่นอนอย่างที่ “ฤดูร้อน” ตามหลังการผลิใบของ “ต้นไม้” ในฤดูใบไม้ผลิ ที่นี้พระเยซูเชื่อมโยงการเริ่มต้นของ “แผ่นดินของพระเจ้า” กับการเสด็จกลับมาของโลกของพระองค์ (ข้อ 27)

“ถ้าแผ่นดินของพระเจ้าได้มาแล้ว ทำไมพระเยซูได้พยากรณ์ถึงยุคเชษฐาในลูกา 21:31 และกล่าวในการเชื่อมโยงกับชุดของเหตุการณ์ต่างๆ ‘เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าแผ่นดินของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว’? ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนคือ แผ่นดินของพระเจ้านี้ไม่ใช่ใกล้จะมาถึงในตอนนี้น มันใกล้จะมาถึง (ในแง่ที่ว่าพระเยซูนำเสนอแก่นแก่นอิสราเอลเป็นการส่วนตัว) แต่จากนั้นมันหยุดใกล้จะมาถึง [เมื่อพวกเขาได้ปฏิเสธพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา] ดังนั้นในยุคเชษฐาในอนาคต แผ่นดินยุคพันปีใกล้จะมาถึงอีกครั้ง”

[\[1074\]](#)

ลูกาเป็นผู้บันทึกผู้เดียวถึงคำสอนนี้ที่รวมวลี “และต้นไม้อันทั้งหมด” “ต้นมะเดื่อ” เป็นสัญลักษณ์ของอิสราเอล ดังนั้นการผลิใบของต้นมะเดื่อเป็นการอ้างอิงเชิงเปรียบเทียบถึง

การฟื้นฟูของอิสราเอล (เปรียบเทียบ อสย. 27:12-13; มธ. 24:31; มก. 13:27) ในทำนองเดียวกัน การผลิตใบของ “ต้นไม้ทั้งหมด” อาจอ้างอิงถึงการฟื้นฟูของชนต่างชาติอื่นๆ ลูกอาจได้รวมวลีนี้เพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านชาวต่างชาติเข้าใจว่าถ้อยคำของพระเยซูสมควรต่อการตีความตามตัวอักษรและเชิงสัญลักษณ์ที่นี่ แมคก็ก็ได้เขียนว่า “เครื่องจับเวลาของพระเจ้าไม่ใช่กรูเอนหรือบูลอวา แต่เป็นอิสราเอล”[\[1075\]](#)

21:32 ข้อนี้เริ่มต้นถ้อยคำสุดท้ายของพระเยซูเกี่ยวกับความแน่นอนแห่งคำพยากรณ์ของพระองค์ พระองค์แนะนำมันด้วยความเคร่งขรึม “เราบอกท่านอย่างจริงๆ” หรือ “เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า”

มีหลายทางที่ “คนในยุคนี้” ได้ถูกตีความ: (1) มันอาจอ้างอิงถึงผู้ไม่เชื่อโดยทั่วไปโดยปราศจากการอ้างอิงถึงเวลาที่เฉพาะใดๆที่ซึ่งพวกเขามีชีวิตอยู่ [\[1076\]](#) (2) “คนในยุคนี้” อาจอ้างอิงถึงพวกยิวที่ไม่เชื่อผู้มีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูกล่าว อย่างที่มันอ้างอิงอย่างปกติในหมวดพระกิตติคุณ (เปรียบเทียบ 3:7; 7:31; 9:41; 11:29-32, 50-51; 17:25; มก. 11:14; กจ. 2:40) พระเยซูอาจได้หมายถึงว่าคนในยุคนี้จะไม่หายไปจนกระทั่งความสำเร็จของทุกสิ่ง ที่พระองค์ได้ทำนายไปนั้นได้เริ่มต้น (3) การตีความที่ดีที่สุดก็คือว่า “คนในยุคนี้” อ้างอิงถึงคนในยุคที่ถูกอ้างอิงถึงในข้อ 25 ซึ่งในอนาคตอันไกลนั้นจะเห็นการเริ่มต้นของการสิ้นสุดในหมายสำคัญเกี่ยวกับโลก [\[1077\]](#) พระเยซูหมายถึงว่าคนอิสราเอล คือ พวกยิวโดยเชื่อชาติจะไม่ตายไปจนกระทั่งสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้บรรลุ

การทำลายพระวิหารเป็นการเริ่มต้นของความสำเร็จของสิ่งที่พระเยซูได้ทำนายไว้ในการอภิปรายนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าสิ่งทั้งหมดที่พระองค์ได้ทำนายไว้ที่นี่ไม่ได้เกิดขึ้นภายในชีวิตของบรรดาผู้ฟังของพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ถือว่าการเริ่มต้นของความสำเร็จเป็นการรับรองถึงความสำเร็จที่สมบูรณ์ นี่เป็นมุมมองแบบฮีบรูโดยทั่วไป คนฮีบรูถือว่าส่วนหนึ่งของทั้งหมดเป็นทั้งหมด (เปรียบเทียบ ฉธบ. 26:5-10; 1 พกษ. 13:32; ยรม. 31:5; 2 ซมอ. 5:6-10; วว. 14:1; 22:1; รม. 15:19-24) ชื่อที่นักวิชาการบางคนได้ให้แก่มุมมองนี้คือ “จักรวาลนิยมแบบตัวแทน” [\[1078\]](#) มันยากที่จะบอกในการอภิปรายนี้ว่าเมื่อไหร่พระเยซูกำลังกล่าวถึงการทำลายเยรูซาเล็มและเมื่อไหร่พระองค์กำลังกล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง[\[1079\]](#)

21:33 “ฟ้าและดิน” เป็นบางส่วนของที่บ่งบอกถึงทั้งหมดสำหรับจักรวาล พระเยซูหมายถึงว่าวันหนึ่งจักรวาลจะสิ้นสุด (เปรียบเทียบ วว. 21:1) แต่พระวจนะของพระองค์จะ “ไม่” (หรือ “ไม่เคย”) สิ้นสุด (เปรียบเทียบ 16:17; สดค. 102:25-27; 119:160; อสย. 40:6-8; 51:6; มธ. 5:18)

นี่เป็นวิธีที่หนักแน่นของการยืนยันถึงความแน่นอนของสิ่งที่พระองค์เพิ่งได้ทำนายไว้ มันบ่งบอกอีกว่าพระเยซูมีสิทธิอำนาจของพระเจ้า

6. การเตือนสติตอนท้ายถึงการเฝ้าระวัง 21:34-36 (เปรียบเทียบ มธ. 24:42; มก. 13:33-37)

ลูกาสรุปการบันทึกของท่านถึงการอภิปรายที่ภูเขามะกอกเทศด้วยการกระตุ้นของพระเยซูที่จะยังคงพร้อมสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทำนายไว้ ถ้อยคำของพระเยซูคาดคะเนล่วงหน้าถึงเวลาระหว่างก่อนการเสด็จมาของพระองค์ แต่พระองค์อนุญาตที่ว่า การเสด็จมาของพระองค์อาจปรากฏในช่วงชีวิตของผู้ฟังของพระองค์ ไม่มีสิ่งในสิ่งที่พระองค์ได้กล่าวไว้นั้นขัดขวางการผ่านไปของยุคพันปีก่อนการเสด็จมาของพระองค์

21:34-35 “วันนั้น” เป็นวันแห่งการเสด็จกลับมาของพระองค์ ไม่ใช่การทำลายเยรูซาเล็ม เนื่องจากว่ามันจะ “มาถึง” ทุกคนที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก (ข้อ 35) พระเยซูไม่ต้องการให้พวกสาวกของพระองค์จะไม่เตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์ พระองค์ไม่ต้องการให้พวกเขาจะหมกมุ่นอยู่กับตนเองและเห็นแก่ตัวจนพวกเขาไม่สนใจการเสด็จกลับมาของพระองค์ ในกรณีนั้น มันอาจจับพวกเขา “เหมือนกับดัก” แม้ว่าผู้เชื่อควรจะสามารถจะคาดหวังถึงการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยหมายสำคัญที่มาก่อนมัน (ข้อ 10-11, 25-26) พวกเขาก็อาจพัวพันอย่างมากในเรื่องราวต่างๆ (“ความกังวลต่างๆ”) “ของชีวิต” จนพวกเขามองไม่เห็นมัน

21:36 “การอธิษฐาน” นำ “กำลัง” ฝ่ายวิญญาณมาเพื่อจะรักษาไว้ซึ่งการตื่นตัว มันช่วยทำให้พวกสาวกสามารถต่อต้านการทดลองที่จะไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้าและดังนั้น “ยืนต่อหน้าบุตรมนุษย์” เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาโดยปราศจากความอับอาย ความอูตสาหะที่สัตย์ซื่อในท่ามกลางการข่มเหงก็ถูกกล่าวถึง (เปรียบเทียบ ข้อ 19)

ผู้ที่ได้อินพระเยซูให้การกระตุ้นนี้เป็นครั้งแรกจำเป็นต้องวางใจในพระองค์ และอุทิศพวกเขาเองต่อการยังคงสัตย์จริงต่อพระองค์ เนื่องจากว่าเวลาที่ลำบากอยู่ข้างหน้าพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับพวกสาวกของพระเยซู ถ้ายุคเจ็ดได้เริ่มต้นหลังจากการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ไม่นาน พวกเขาบางคนได้กลายมาเป็นคริสเตียนหลังจากการรับขึ้นไปคงได้อยู่ในมันและคงได้คาดหวังการเสด็จกลับมาของพระองค์ในแค่เจ็ดปี หลังจากคริสตจักรเริ่มต้นในวันเพ็นเทคอสต์ ผู้เชื่ออาจได้ถูกรับขึ้นไป ณ เวลาใดก็ได้ หลังจากการรับขึ้นไป ผู้คนที่ได้กลายมาเป็นผู้เชื่อสามารถคาดหวังให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา ณ ตอนปลายของยุคเจ็ด และพวกเขาจำเป็นต้องเตรียมพร้อม

เป็นที่ชัดเจนว่าผู้อ่านดั้งเดิมของลูกามีชีวิตอยู่หลังจากวันเพ็นเทคอสต์และก่อนการทำลายเยรูซาเล็ม [\[1080\]](#) พวกเขาส่วนใหญ่มีชีวิตอยู่เพื่อจะเป็นพยานถึงความสำเร็จแห่งการทำนายของพระเยซูถึงการทำลาย

เยรูซาเล็ม เหตุการณ์นี้คงได้หลุมฝังศพพวกเขาที่จะเชื่อคำสอนของพระองค์เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์และที่จะเตรียมตัวสำหรับมัน พวกเขาอาจได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในเวลาใดก็ได้ถ้าการรับขึ้นไปได้ปรากฏระหว่างชั่วชีวิตของพวกเขา

เมื่อประวัติศาสตร์ได้เปิดเผย เราก็คงได้ตระหนักว่าการเสด็จมาครั้งที่สองยังคงเป็นอนาคต ก่อนสิ่งนั้นเกิดขึ้น ยุคเชษฐียต้องเกิดขึ้นและก่อนหน้านั้นคือการรับขึ้นไป พวกเขาอัครทูตของพันธสัญญาใหม่พูดถึงคำเตือนอย่างเดียวกันมากมายที่กระตุ้นการเฝ้าระวังเมื่อพิจารณาถึงการรับขึ้นไปที่พระเยซูให้ในแง่ของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ (เช่น รม. 13:13; กท. 5:21; อฟ. 5:18; 1 ทธ. 5:4-11, 17; และข้ออื่นๆ) หลังจากการรับขึ้นไป ผู้คนที่กลายมาเป็นคริสเตียนจำเป็นต้องยังคงระมัดระวัง (“ตื่นตัว”) เพราะว่าพวกเขาจะเผชิญการข่มเหงที่เข้มข้นในยุคเชษฐีย สำหรับพวกเขา การเสด็จมาครั้งที่สองจะเป็นแค่สองสามปีที่ห่างออกไป

ดังนั้นการกระตุ้นของพระเยซูที่จะระมัดระวังก็ประยุกต์ใช้ได้กับสาวกทุกคนโดยไม่คำนึงถึงเมื่อไหร่ที่พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ การระมัดระวังนั้นจำเป็นเพราะว่าการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นใกล้เข้ามา (คือ ใกล้จะบังเกิดขึ้น จวนเจี) โดยไม่คำนึงถึงเมื่อไหร่ที่เราจะมีชีวิต

ในการบันทึกทั้งหมดเกี่ยวกับการอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศ มันก็ชัดเจนว่าพระเยซูกำลังให้การเปิดเผยมากขึ้นเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่นำไปสู่ *การเสด็จมาครั้งที่สอง* ของพระองค์ พระองค์ไม่ได้อธิบายถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นก่อนที่การรับขึ้นไปของคริสตจักรปรากฏ พระองค์กำลังอธิบายถึงการเปิดเผยของพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับอนาคตของอิสราเอล (ในดาเนียลและเศคาริยาห์) ไม่ใช่อนาคตของคริสตจักร หลายคนได้ตีความการอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศอย่างผิดๆว่ามีการเปิดเผยเกี่ยวกับการสิ้นสุดของยุค *คริสตจักร* อย่างแท้จริงแล้วมันให้ข้อมูลเกี่ยวกับการสิ้นสุดของยุค *ระหว่างการเสด็จมา*

คริสตจักรไม่ถูกกล่าวถึงในการอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศ ผู้ถือการรับขึ้นไปหลังยุคเชษฐียได้ทำให้คริสเตียนมากมายสับสน ณ จุดนี้ ผู้ถือการรับขึ้นไปหลังยุคเชษฐียเชื่อว่าการรับขึ้นไปและการเสด็จมาครั้งที่สองจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ผู้ถือการรับขึ้นไปก่อนยุคเชษฐียเชื่อว่ายุคเชษฐียเจ็ดปีแยกการมาสองครั้งคือ การเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อ คริสตจักร (การรับขึ้นไป) และการเสด็จมา *พร้อมกับ* คริสตจักร (การเสด็จมาครั้งที่สอง)

จ. สรุปของพันธกิจของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม 21:37-38

การสรุปนี้ก็เฉพาะต่อพระกิตติคุณของคุณ ผู้เขียนรวมมันไว้เพื่อจะทำให้ระยะนี้แห่งพันธกิจของพระเยซูจบอย่างสวยงาม ระหว่างสัปดาห์การทนทุกข์ พระเยซูไว้วันทั้งหลายของพระองค์ “สั่งสอนในบริเวณพระวิหาร” บางทีวันอังคารถึงวันพฤหัสบดี พระองค์ต้องได้นำเสนอพระองค์เองในฐานะพระเจ้า-มนุษย์

และเรียกร้องให้ผู้ฟังของพระองค์ที่จะเชื่อในพระองค์ ในตอนกลางคืนพระองค์จะไปยังภูเขามะกอกเทศ บางทีพร้อมกับสาวกสิบสองคนเพื่อจะอธิษฐานและนอนหลับ พระองค์ได้อาใจได้อยู่กับมารีย์ มารธาและลาซารัสในบ้านเบธานีของพวกเขาซึ่งอยู่บน “ภูเขา” (เปรียบเทียบ มธ. 21:17) บางทีพระองค์นอนหลับนอกประตูบางทีในสวนเกตเสมณี มีฝูงชนของผู้เดินทางในเยรูซาเล็ม ณ เวลาปีสกาและพวกเขาหลายคนได้นอนหลับกลางแจ้ง ตามปกติแล้ว ประชากรของเยรูซาเล็มก็มีระหว่าง 200,000 และ 250,000 คนแต่ระหว่าง ปีสกา นั้นขึ้นไประหว่าง 2 และ 3 ล้านคน[1081]

“... จากการคำนึงถึงการทะลักเข้าที่พิเศษนี้ พวกเราบิกล่าอย่างชัดเจนว่าระหว่างเทศกาลต่างๆ ยกเว้นในคืนแรก ผู้คนอาจตั้งค่ายนอกเยรูซาเล็ม แต่ภายในความจำกัดของการเดินทางในวันหนึ่งของวันสะบาโต ยิ่งกว่านั้นสิ่งนี้ ... อธิบายถึงการที่ในโอกาสเช่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราพักออกไปยังภูเขามะกอกเทศ”[1082]

อีกครั้งหนึ่งลูกาอ้างอิงถึงความกระตือรือร้นของ “ทุกคน” โดยทั่วไป (คำกรีก *ลาออส*) ที่จะฟังพระองค์ (เปรียบเทียบ 4:14-15, 22, 32, 37, 42; 5:19, 26, 29) การตอบสนองของพวกเขาตรงกันข้ามกับการตอบสนองของฝูงชน (คำกรีก *ออกคลอย*) ผู้เบียดเสียดพระองค์เพื่อจะรับบางสิ่งจากพระองค์ และพวกผู้นำของประเทศผู้ฟังพระองค์เพื่อจะทำอันตรายต่อพระองค์เท่านั้น บางทีลูกาบันทึกการตอบสนองที่กระตือรือร้นของผู้คนต่อข่าวประเสริฐเพื่อจะหนุนใจผู้อ่านของท่านในการประกาศของพวกเขา

VII. การทนทุกข์ การเป็นขึ้นจากตาย และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู บทที่ 22-24

การให้ที่เฉพาะของลูกาถึงการสิ้นพระชนม์ การฝังและการคืนพระชนม์ของพระเยซูมีลักษณะที่สำคัญหลายอย่าง มันมีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการอำลาของพระเยซูต่อพวกสาวก ณ อาหารมื้อสุดท้ายมากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับกรบันทึกของพระกิตติคุณสัมพันธ์เล่มอื่นๆ เป็นที่ชัดเจนว่าต้นแบบทางวรรณกรรมของ ลูกาในข้อ 1-38 เป็นการอภิปรายเกี่ยวกับการอำลา [1083] ยิ่งกว่านั้นมันอธิบายถึงเหตุการณ์บางอย่างที่อยู่รอบๆ การไต่สวนของพระเยซู มันจัดเตรียมรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการตรึงและรวมถึงการปรากฏของพระเยซูหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย โดยทั่วไปแล้วลูกาพรรณนาพระเยซูในฐานะคนชอบธรรมที่ทนทุกข์อย่างไม่ยุติธรรมแม้ว่าติดตามเส้นทางที่พระบิดาของพระองค์ พวกผู้เผยพระวจนะของพันธสัญญาเดิมและพระองค์ได้กำหนดล่วงหน้าและบอกล่วงหน้า แม้ว่าเป็นส่วนที่สรุปของพระกิตติคุณนี้ ลูกาก็ละการจบที่ซึ่งในภายหลังท่านจะแนบพระธรรมกิจการของอัครทูตเข้ากับอย่างราบเรียบ

ก. การวางแผนที่จะจับกุมพระเยซู 22:1-6

การวางแผนที่สำคัญนี้เป็นแกนที่ซึ่งเหตุการณ์อื่นๆ หลายอย่างห้อมล้อมไว้

1. ความต้องการของพวกผู้นำ 22:1-2 (เปรียบเทียบ มธ. 26:1-5; มก. 14:1-2)

พวกผู้นำของอิสราเอลได้ตัดสินใจที่จะขจัดพระเยซูแล้ว (“ที่จะฆ่าพระองค์”) การปรากฏของพระองค์ในเยรูซาเล็มเพื่อเทศกาล “ปัสกา” ให้โอกาสแก่พวกเขาที่จะจับกุมของพระองค์ และที่จะทำให้พระองค์ถูกไต่สวนต่อหน้าปีลาตและเฮโรด แอนทิปาส ผู้ปกครองสองคนนี้ได้อยู่ในเยรูซาเล็มสำหรับโอกาสนั้น

ลูกาอ้างอิงถึง “เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ” เจ็ดวันอย่างที่เป็นที่รู้จักกันดีเกี่ยวกับสองเทศกาล ส่วนมัทธิวและมาระโกต่างก็แสดงให้เห็นปัสกาในการบันทึกของพวกเขา ผู้อ่านชาวกรีกอาจได้รู้เกี่ยวกับเทศกาลนี้ อย่างไรก็ตามในฐานะเทศกาลขนมปังไร้เชื้อมากกว่าปัสกา

พวกผู้นำทางศาสนาชาวยิวทำการริเริ่มต่อต้านพระเยซู แต่คนทั่วไปไม่ได้แบ่งปันในความเป็นปรปักษ์ของพวกเขา “พวกหัวหน้าปุโรหิต” เป็นผู้นำทางการเมืองเป็นส่วนใหญ่ผู้เป็นหนึ่งงานของพวกเขาต่อโรม สถานการณ์นี้เรียกร้องความชำนาญทางปัญญาของ “พวกธรรมจารย์” หรือผู้เชี่ยวชาญบัญญัติอีกด้วย พวกผู้นำชาวยิวไม่สามารถค้นพบวิธีที่จะจับกุมพระเยซูโดยปราศจากการก่อให้เกิดการจลาจล จนกระทั่งยูดาสได้ออกโรงพร้อมกับแผนการของเขา

2. ข้อเสนอของยูดาส 22:3-6 (เปรียบเทียบ มธ. 26:14-16; มก. 14:10-11)

ลูกาละเว้นเรื่องราวของการขโมยของพระเยซูในเบธานี (มธ. 26:6-13; มก. 14:3-9; ยน. 12:2-8) ท่านได้บรรยายเหตุการณ์ที่คล้ายกันที่เกิดขึ้นในอีกโอกาสหนึ่งแล้ว (7:36-50) ด้วยการละเว้นนี้ ลูกายอมให้เรื่องราวของการวางแผนที่จะจับกุมพระเยซูไหลอย่างราบเรียบมากขึ้น

22:3-4 ลูกาและยอห์นเท่านั้นอ้างอิงถึงการที่ซาตานเข้าไปในยูดาสในตอนนี้ (เปรียบเทียบ ยน. 13:2) บางทีลูกาต้องการที่จะอธิบายว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูก็เนื่องด้วยมากกว่าแค่การวางแผนของมนุษย์ (เปรียบเทียบ กจ. 5:3; 1 คร. 2:8) มันเป็นส่วนหนึ่งของแผนการที่กว้างใหญ่ไพศาลที่จะทำลายพระเจ้า-มนุษย์ (เปรียบเทียบ 4:1-12) อย่างเหน็บแนมแล้ว การมีส่วนร่วมของซาตานในการจับกุมพระเยซูนำไปสู่ความหายนะของมันเอง (เปรียบเทียบ คส. 2:15; สบ. 2:14) ลูกาอธิบายถึงอัตลักษณ์ของยูดาส (“อิสคาริโอท”) เพื่อผู้อ่านของท่านอีกด้วย (เปรียบเทียบ 6:16) และบันทึกการติดต่อกับยูดาสกับ “พวกนายทหาร” รักษา พระวิหารชาวยิว บางทีเป็นพวกนายทหารรักษาพระวิหารเหล่านี้พร้อมกับพวกทหารโรมันที่ได้จับกุมพระเยซู (เปรียบเทียบ ยน. 18:3) บางทียูดาสไปหาพวกเขาเพราะว่าดั้งเดิมแล้วเขาคาดหวังให้พระเยซูถูกจับกุมในบริเวณพระวิหาร

22:5-6 ยูดาสนี้ชื่อใจคดเหมือนพวกผู้นำทางศาสนา เขาเองแสวงหาการหลีกเลี่ยงการกระตุ้นผู้คน หัวข้อ “ความยินดี” ในลูกาตอนนี้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แต่เวลานี้มันเป็นความตื่นเต้นอันชั่วร้ายในพวกศัตรูของพระเยซู ณ การคาดหวังถึงการล้มลงของพระองค์

ข. การเตรียมสำหรับปีสกา 22:7-13 (เปรียบเทียบ มธ. 26:17-19; มก. 14:12-16)

ลูกาบันทึกรายละเอียดของการเตรียมเหล่านี้มากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธกันคนอื่นๆ ในฉากหลังของแผนการที่จะจับกุมพระองค์ พระเยซูก็ปรากฏตัวในฐานะผู้ที่อยู่ในการควบคุมและคอยกำกับเหตุการณ์ต่างๆที่นำไปสู่กางเขนอย่างเงียบ ๆ (เปรียบเทียบ 19:29-35)

22:7 พวกยิวฆ่าลูกแกะสำหรับปีสกาของพวกเขาในวันที่สิบสี่ของเดือนนิसानและกินมันหลังจากดวงอาทิตย์ตกดิน ดวงอาทิตย์ตกเริ่มต้นวันที่สิบห้า วันที่สิบสี่จึงได้เป็นวันพฤหัสบดีจนกระทั่งดวงอาทิตย์ตกดิน ข้อนี้แสดงถึงการเปลี่ยนผ่านไปสู่วันพฤหัสบดีจากวันพุธ ซึ่งเป็นวันที่พระเยซูมีการโต้แย้งของพระองค์กับพวกผู้นำในพระวิหารและให้การอภิปรายที่ภูเขาเมกอกเทศ นี่เป็นเกณฑ์มาตรฐานอีกอย่างหนึ่งของลูกาที่ส่งสัญญาณถึงการเคลื่อนที่ที่ไม่ผ่อนผันของพระเยซูไปยังกางเขน

เป็นที่ชัดเจนว่าลูกาอ้างอิงถึงวันนี้ว่าเป็น “วันแห่งขนมปังไร้เชื้อ” เพราะว่ามันเป็น วันแรก ของเทศกาลที่รวมกันของ “ปีสกา” และ “ขนมปังไร้เชื้อ” พวกยิวอ้างอิงถึงระยะเวลาทั้งหมดในฐานะ “เทศกาลขนมปังไร้เชื้อ” ในบางครั้ง และในฐานะ “ปีสกา” หรือ “เทศกาลนั้น” ในบางครั้ง (เปรียบเทียบ 2:42; 22:1; กจ. 12:3-4) ความเป็นไปได้ก็อีกอย่างหนึ่งก็คือว่านี่เป็นวันที่ซึ่งพวกเขาจัดเชื้อขนมทั้งหมดจากบ้านของพวกเขาในตระเตรียมเพื่อปีสกา[1084]

22:8-9 ลูกาเท่านั้นบันทึกชื่อของพวกสาวกผู้ซึ่งพระเยซูส่งไปเพื่อ “เตรียม” อาหาร “ปีสกา” แน่แน่นอนว่า “เปโตรและยอห์น” ต่อมาได้กลายเป็นผู้รับใช้หลักของพระเยซูในฐานะผู้นำของคริสเตียนในเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ กจ. 3:1-2; 8:14) รายละเอียดนี้เชื่อมพระกิตติคุณนี้กับกิจการของอัครทูต ลูกาแสดงถึงการริเริ่มของพระเยซูเกี่ยวกับแผนการที่จะถือรักษาปีสกาอีกด้วย แผนการเหล่านี้เป็นความลับเพื่อจะหลีกเลี่ยงการจับกุมก่อนเวลาอันควร

22:10-12 มันผิดปกติสำหรับผู้ชายที่จะทูนหม้อน้ำ[1085] ตามปกติแล้วผู้หญิงทำงานนี้ส่วนผู้ชายถือน้ำในถุงหนัง [1086] นี้ดูเหมือนจะได้เป็นสัญญาณที่ถูกจัดไว้ล่วงหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเยซูที่จะหลีกเลี่ยงการจับกุมแต่เนิ่นๆ ยูดาสคงไม่รู้ที่ที่ “ห้องชั้นบน” อยู่ เนื่องจากว่าพระเยซูเปิดเผยมันแก่เปโตรและยอห์นเท่านั้นอย่างที่ถูกบันทึก ชื่อเรียก

“พระอาจารย์” (คำกรีก *คิตาสกาลอส*) เป็นชื่อเรียกที่พวกสาวกของพระเยซูใช้เพื่อจะบรรยายถึงพระองค์ (เปรียบเทียบกับ 6:40) เป็นที่ชัดเจนว่าเจ้าของของห้องชั้นบนเป็นสาวก

บางทีห้องชั้นบนตั้งอยู่บนหลังคาราบเรียบของบ้านตามแบบฉบับปาเลสไตน์และทำหน้าที่เป็นห้องพิเศษ มันคงเข้าถึงได้โดยบันไดภายนอก อย่างน้อยแล้วเจ้าของคงได้ตกแต่งมันด้วยเบาะสำหรับการฟัง [1087] ตามธรรมเนียมแล้ว ห้องชั้นบนตั้งอยู่บนภูเขาศิโยนซึ่งอยู่ทางเหนือและทางตะวันออกของลำห้วยอินนม และทางตะวันตกของเมืองของดาวิด [1088]

22:13 ข้อนี้เน้นถึงการเห็นล่วงหน้าเชิงการพยากรณ์และการควบคุมสิทธิ์ขาดของพระเยซู มันจัดตั้งเวทีสำหรับสิ่งที่ตามมาอีกด้วย

ค. เหตุการณ์ต่าง ๆ ในห้องชั้นบน 22:14-38

ดูการรวมข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่พระเยซูกล่าวและทำในโอกาสนี้มากกว่ามัทธิวและมาระโก การบันทึกของยอห์นเป็นความเต็มທີ່สุดของทั้งหมด (ยน. 13-17)

1. อาหารปัสกา 22:14-18

ดูคำแนะนำอาหารนี้จากนั้นบรรยายถึงถ้อยคำแห่งการต้อนรับของพระเยซูต่อพวกสาวกของพระองค์และการดื่มจากถ้วยของพระองค์

บทนำของผู้เขียนผู้เหตุการณ์เหล่านี้ 22:14 (เปรียบเทียบกับ มธ. 26:20; มก. 14:17)

ดูการดำเนินการต่อไปที่จะบ่งบอกถึงสิทธิอำนาจของพระเยซูในการบันทึกของท่านเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่ข้อเหล่านี้แนะนำ “ชั่วโมง” ที่ถูกกล่าวถึงคือชั่วโมง (เวลา) ที่ซึ่งพระเยซูตั้งใจที่จะกินอาหารปัสกากับพวกสาวกของพระองค์ บางทีดูการเรียกสาวกสิบสองคนว่า “พวกอัครทูต” ที่นี่เนื่องจากสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องชั้นบนเป็นรากฐานสำหรับคริสตจักรและพวกอัครทูตเป็นผู้นำของคริสตจักร (อฟ. 2:20)

ถ้อยคำแห่งการต้อนรับของพระเยซู 22:15-16

ข้อเหล่านี้บันทึกบทนำของพระเยซูสู่สิ่งที่ตามมาและคล้ายกับถ้อยคำที่ต้อนรับของเจ้าบ้านก่อนที่แขกของเขาเริ่มต้นอาหารของพวกเขา นี่เป็นฉากเกี่ยวกับอาหารจากที่เจ็ดจากเก้าฉากที่ดูการบันทึกไว้ในพระกิตติคุณของท่าน (เปรียบเทียบกับ 5:29-32; 7:36-50; 9:12-17; 10:38-42; 11:37-54; 14:1-24; 22:14-20; 24:28-32; 24:36-42)

22:15 ความต้องการที่ยิ่งใหญ่ของพระเยซู (คำกรีก *เอพิฐุมิอา เอเพฐูเมซา* ตามตัวอักษรคือ “ด้วยความปรารถนาเราได้ปรารถนา”) ที่จะรับประทานอาหารนี้กับสาวกสิบสองคนเนื่องจากคำสอน

ที่พระองค์จะให้แก่พวกเขา มันเกิดจากข้อเท็จจริงที่ว่านี่จะเป็นอาหารสามัคคีธรรมครั้งสุดท้ายของพระองค์กับพวกเขาอีกด้วย มันเป็น “ปัสกา” สุดท้ายที่จะถูกเฉลิมฉลองภายใต้พันธสัญญาเก่าที่ทำกับโมเสสเช่นกัน

“พระเยซูเริ่มพันธกิจของพระองค์ด้วยศีลระลึก มันเป็นศีลระลึกแห่งการแยกและการอุทิศถวายในการบัพติศมา พระเยซูจบพันธกิจของพระองค์ด้วยศีลระลึกที่สอง มันคือศีลระลึกแห่งการรวมตัวกันและการสามัคคีธรรมในอาหารมื้อสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” [1089]

22:16 พระเยซูป่าวประกาศว่าพระองค์จะ “ไม่รับประทานปัสกาอีก” (ข้อความทางแง่ลบที่หนักแน่นในคำกรีก *οὐ με φαγο*) จนกว่าสิ่งที่ปัสกานั้นคาดหวังกล่าวคือการสิ้นพระชนม์ที่เสียสละของพระองค์ได้เกิดขึ้น (เปรียบเทียบ 9:31)

“เมื่อแผ่นดินของพระองค์จะมาถึง ปัสกาจะถูกบรรลู่เพราะว่าพระเจ้าจะได้นำประชากรของพระองค์เข้าไปสู่การพักของพวกเขาอย่างปลอดภัย” [1090]

พระองค์จะรับประทานกับพวกเขา “อีก” ถัดไปใน “แผ่นดินของพระเจ้า” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ ณ การเริ่มต้นแห่งแผ่นดินของพระเจ้า บางทีการป่าวประกาศนี้ส่งเสริมการคาดหวังของพวกเขาว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะเริ่มต้นในไม่ช้า (เปรียบเทียบ กจ. 1:6)

การดื่มจากถ้วย 22:17-18

มีสี่ครั้งที่บรรดาผู้มีส่วนร่วมในอาหารปัสกาดื่มด้วยกันซึ่งถูกอ้างอิงโดยทั่วไปว่าเป็น “ถ้วย” ปัสกาเริ่มต้นด้วยการอธิษฐานแห่งการขอบพระคุณที่ติดตามมาด้วยการดื่มถ้วยแรก จากนั้นผู้เฉลิมฉลองรับประทานสมุนไพรขมและร้องสดุดี 113-114 ถัดไปพวกเขาดื่มถ้วยที่สองและเริ่มต้นการรับประทานลูกแกะและขนมปังไร้เชื้อ จากนั้นพวกเขาดื่มถ้วยที่สามและร้องสดุดี 115-118 สุดท้ายพวกเขาดื่มถ้วยที่สี่ “ถ้วย” ที่ถูกกล่าวถึงในข้อนี้อาจได้เป็นถ้วย *แรก* ของถ้วยทั้งสี่ [1091] ถ้ามันเป็น เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้มีส่วนร่วมในการดื่มสามถ้วยที่ตามมา (ข้อ 18) [1092]

ผู้เขียนพระกิตติคุณเล่มอื่นๆ ไม่ได้อ้างอิงถึงถ้วยแรก ดังนั้นข้อนี้จึงอาจได้เป็นถ้วยที่ “สาม” ซึ่งถูกเรียกว่า “ถ้วยแห่งการไถ่” มุมมองนี้ที่กักเอาว่าพระเยซูมีส่วนร่วมในการดื่มถ้วย *แรก* และถ้วยที่ *สอง* ซึ่งเป็นเรื่องปกติ “ตั้งแต่นั้นไป” หรือ “อีก” (ข้อ 18) สามารถหมายถึงไม่ว่า “หลังจากถ้วยนี้” หรือ “หลังจากปัสกา” ข้าพเจ้าขอบมุมนองที่ว่าพระเยซูกำลังอ้างอิงถึง “ถ้วย” นี้ไม่ใช่ปัสกาและที่ว่าเป็นไม่ใช่ถ้วยที่ *สาม* ลูกาเรียบเรียงลำดับของเหตุการณ์ต่างๆ ในห้องชั้นบนอย่างน่าพิศมณาอย่างที่มีการเปรียบเทียบกับพระกิตติคุณเล่ม

อื่นๆดูเหมือนจะบ่งบอกไว้ มัทธีวและมาระโกมีพระเยซูที่กล่าวสิ่งที่ลูกาบันทึกในข้อเหล่านี้ หลังจากสิ่งที่ลูกาบันทึกในข้อ 20

พระเยซูดำเนินการที่จะนำไปโดยการให้การขอบพระคุณแก่พระเจ้าและจากนั้นหนุนใจให้พวกอัครทูตที่จะเข้าร่วม การกระทำของพระองค์ก็คล้ายกับการทำขนมปังปัง อย่างไม่รู้ก็ตาม การป่าวประกาศของพระองค์ที่ว่าพระองค์จะไม่คืนจากผลของเถาองุ่นอีกต่อไปจนกว่าพระองค์ได้คืนกับพวกแขกของพระองค์ในแผ่นดินของพระเจ้านั้นไม่ใช่ตามธรรมเนียม มันสนับสนุนถ้อยแถลงก่อนหน้านั้นของพระองค์ว่าแผ่นดินของพระเจ้าจะมาถึง พระเยซูกำลังเน้นถึงความแน่นอนของการมาของแผ่นดินของพระเจ้า สิ่งนี้จำเป็นเนื่องจากการจับกุมและการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์จะเป็นเหตุให้พวกสาวกจะสงสัยว่ามันจะมาหรือไม่

2. การตั้งพิธีมหาสนิทขององค์พระผู้เป็นเจ้า 22:19-20 (เปรียบเทียบ มธ. 26:26-29; มก. 14:22-25; 1 คร. 11:23-26)

การบันทึกของลูกาชี้ไปยังการเชื่อมโยงของพระเยซูถึง การให้ตนเอง ของพระองค์กับ “ขนมปัง” และการให้พระองค์เองของพระองค์สำหรับ “พวกสาวก” โดยเฉพาะแทนที่ “หลายคน” โดยทั่วไป (มธ. 26:28; มก. 14:24; เปรียบเทียบ ยรม. 31:31-34; 32:37-40) ตามมัทธีวและมาระโก พระเยซูป่าวประกาศว่าพระองค์จะไม่คืนจากผลของเถาองุ่นอีกต่อไปจนกว่าพระองค์ได้คืนในแผ่นดินของพระเจ้าหลังจากการจัดตั้งพิธีมหาสนิท (มธ. 26:29; มก. 14:25) บางทีพระเยซูทำซ้ำการป่าวประกาศนี้ในตอนนั้น ถ้าเป็นเช่นนั้น นี่คงได้เป็นการอ้างอิงที่สามของพระเยซูถึงแผ่นดินของพระเจ้าที่กำลังมา (เปรียบเทียบ ข้อ 16, 18) ในอีกด้านหนึ่ง บางทีลูกาเรียบเรียงลำดับของเหตุการณ์เหล่านี้ใหม่ และบันทึกพระเยซูที่จัดตั้งพิธีมหาสนิทหลังจากพระสัญญาของพระองค์ที่จะไม่คืนอีก

การบันทึกของลูกาคล้ายกับของเปาโลใน 1 โครินธ์ 11 มากกว่ากับของมัทธีวหรือของมาระโก นี่ดูเหมือนจะเป็นข้อบ่งชี้หนึ่งที่ว่าเปาโลมีอิทธิพลต่อลูกาขณะที่ท่านเขียนพระกิตติคุณของท่านเช่นเดียวกับกิจการของอัครทูต อีกทางเลือกหนึ่ง ลูกาอาจได้มีอิทธิพลต่อเปาโล

พระเยซูให้องค์ประกอบที่ธรรมดาต่างๆของขนมปังไร้เชื้อและเหล้าองุ่นเจือจางด้วยความสำคัญใหม่ “ขนมปัง” แสดงถึง “พระกาย” ของพระองค์ที่ได้มอบให้อย่างเสียสละเพื่อพวกสาวกของพระองค์ พวกสาวกจะต้องรับประทานมันอย่างที่ว่าพระองค์รับประทานซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการถือเอาพระองค์ของพวกเขาและการรวมกันที่เป็นผลที่ตามมาด้วยพระองค์ของพวกเขา “ถ้วย” ที่แสดงถึงสิ่งที่อยู่ในมันก็เป็นสัญลักษณ์ของการอนุมัติ “พันธสัญญาใหม่” ด้วย “พระโลหิต” ของพระเยซู (ยรม. 31:31-34; เปรียบเทียบ อพย. 24:8).[\[1093\]](#)

“... พระเยซูหมายถึงว่าพันธสัญญาใหม่จะมีผลผ่านทางสิ่งที่บรรจุอยู่ของถ้วยบ่งบอกไว้กล่าวคือ การสิ้นพระชนม์อย่างเสียสละของพระองค์”^[1094]

ส่วนใหญ่ของพันธสัญญาใหม่เป็นการเปิดเผยถึงความสำคัญของการสิ้นพระชนม์อย่างเสียสละของพระเยซู ซึ่งพระองค์อ้างอิงถึงอย่างโน้มน้าวจิตใจที่นี่ ลูกาเน้นว่าพระเยซูมอบพระกายของพระองค์และเทพะโลหิตของพระองค์ “สำหรับท่านทั้งหลาย” อย่างไรก็ตาม “เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา” กระตุ้นให้พวกสาวกที่จะจดจ่อที่ตัวบุคคลของพระเยซูคริสต์และไม่ใช่แค่ผลประโยชน์ต่างๆของการสิ้นพระชนม์ของพระองค์สำหรับพวกเขา^[1095] พระเยซู *บัญชา* ให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะระลึกถึงพระองค์ นี้ไม่ใช่ทางเลือกสำหรับเรา (เปรียบเทียบ 1 คร. 11:24-26)

3. การป่าวประกาศของพระเยซูถึงการทรมานพระองค์ 22:21-23 (เปรียบเทียบ มธ. 26:21-25; มก. 14:18-21; ยน. 13:21-30)

ลูกาว่าการป่าวประกาศของพระเยซูถึงการทรมานพระองค์ไว้หลังจากการจัดตั้งพิธีมหาสนิทส่วนมัทธิวและมาระโกวางมันไว้ก่อนเหตุการณ์นั้นในพระกิตติคุณของพวกท่าน ผลกระทบของการตั้งของลูกาก็คือการทรมานเหมือนเลวร้ายโดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของการเสียสละตนเองของพระเยซูสำหรับพวกสาวก การเชื่อมโยงคือการอ้างอิงถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู

22:21 พระเยซูทำให้พวกสาวกของพระองค์ตกใจด้วยการป่าวประกาศว่า “หนึ่งใน” พวกเขาจะ “ทรมาน” พระองค์ การอ้างอิงถึง “มือ” ของเขาอยู่บน (หรือที่ คำกรีก *เอพิ*) โต้กับพระหัตถ์ของพระองค์เน้นถึงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดของพวกเขาและการเหน็ดเหนื่อยของการทรมาน

22:22 จากนั้นพระองค์ยืนยันอีกครั้งว่าพระองค์กำลัง “จะไป” (เพื่อสิ้นพระชนม์) และด้วยเหตุนี้ก็บรรลุแผนการของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กจ. 2:23; 10:42; 17:31; รม. 1:4) ลูกาใช้คำที่หนักแน่น (คำกรีก *โธริสเมมอน* ซึ่งหมายถึง “ตั้งใจ” หรือ “บัญชา”) เพื่อจะเน้นถึงอำนาจลึทธิขาดของพระเจ้าในเรื่องราวเหล่านี้ ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” ช่วยพวกสาวกชื่นชมว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพระเมสสิยาห์ผู้จะปกครอง พระเยซูป่าวประกาศว่า “วิบัติ” จะมีแก่ผู้ทรยศอย่างที่ว่าพระองค์ได้ป่าวประกาศแก่พวกผู้นำศาสนาและเยรูซาเล็มสำหรับการปฏิเสธพระองค์ มีการเล่นคำนี้ “มนุษย์” (คำกรีก *อัน โธรพอส*) คนที่แย่มากที่สุดของมนุษย์จะทรยศคนที่ดีที่สุดของมนุษย์ จึงสังเกตการอ้างอิงถึงอำนาจลึทธิขาดของพระเจ้าและความรับผิดชอบของมนุษย์ในข้อนี้ (เปรียบเทียบ กจ. 2:23)

22:23 ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่บ้านที่กการสนทนานี้ มันเปิดเผยถึงความเป็นห่วงของพวกสาวกและขอบเขตแห่งความหน้าซื่อใจคดของยูดาส ยูดาสยังคงมีโอกาสที่จะกลับใจ แต่

เขาไม่ทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มันน่ารังเกียจสำหรับยูดาที่แบ่งปันอาหารกับพระเยซู ซึ่งบ่งบอกถึงการอุทิศตนร่วมและจากนั้นก็ทรยศพระองค์

4. คำสอนเกี่ยวกับการรับใช้ของพวกสาวก 22:24-30

อีกครั้งหนึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าลูกาเรียบเรียงลำดับตามวันเวลาของเหตุการณ์เหล่านี้ในห้องชั้นบนขึ้นใหม่เพื่อจะสร้างบางประเด็น

ความเป็นห่วงของพวกสาวกที่มีต่อความยิ่งใหญ่ของพวกเขา 22:24-27

ตามหลังการป่าวประกาศของพระเยซูถึงการเสียดละตนเองของพระองค์และการป่าวประกาศถึงการทรยศพระองค์ การโต้เถียงของพวกสาวกเกี่ยวกับ “ใคร” ในพวกเขาเป็นคนที่ “ยิ่งใหญ่ที่สุด” ก็ดูเหมือนไม่เหมาะสมอย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ มธ. 20:17-28; มก. 10:32-45) พระเยซูใช้สถานการณ์นี้เป็นโอกาสสอนพวกเขาถึงความสำคัญของความถ่อมใจอีก (เปรียบเทียบ 9:46-48) อีกครั้งหนึ่งการบันทึกของลูกาถึงบทเรียนนี้อธิบายถึงความสำคัญที่จำเป็นสำหรับสาวกทุกคน

22:24-25 ประเด็นของพระเยซูก็ค่อนข้างชัดเจน พระองค์ไม่ได้วัดความยิ่งใหญ่อย่างที่โลกวัด ในโลก “สิทธิอำนาจเหนือ” คนอื่นๆจัดตั้งความยิ่งใหญ่ แต่ในแผ่นดินของพระเยซูการรับใช้ คนอื่นๆจัดตั้ง ผู้ปกครองชาวต่างชาติมีลักษณะที่น่ารังเกียจอย่างน้อยสองอย่าง หนึ่งในพวกเขา “เป็นเจ้านายเหนือ” หรือกดขี่คนอื่น (เปรียบเทียบ 2 คร. 1:24; 1 ปต. 5:3) ประการที่สอง พวกเขาตั้งชื่อเรียกให้กับพวกเขาเองซึ่งบ่งบอกถึงความเหนือกว่าผู้อื่นของพวกเขา อย่างเช่น “เจ้าบุญนายคุณ” (เปรียบเทียบ มธ. 23:7) แท้จริงแล้ว พระเยซูเป็นเจ้าบุญนายคุณ แต่เพียงผู้เดียว (คำกรีก *ยูเออเกเท* เปรียบเทียบ กจ. 10:38)

“การทำความดีส่วนตัวเป็นวิธีหลักที่ซึ่งคนมั่งมีถูกทำให้ถูกต้องสมควรอย่างเช่น บรรดาผู้ที่สมควรที่สุดแห่งเจ้าหน้าที่สาธารณะและชื่อเสียงในชุมชน”^[1096]

22:26 ตามแบบฉบับแล้วคนหนุ่มกว่ารับใช้คนที่แก่กว่า และผู้รับใช้รับใช้ผู้นำ คนสูงอายุชื่นชมกับความเคารพที่ยิ่งใหญ่ในวันออกใกล้โบราณ อย่างไรก็ตาม กับพวกสาวกนั้น “ทุกคน” ต้อง “รับใช้” โดยไม่คำนึงถึงอายุหรือความรับผิดชอบ (เปรียบเทียบ กจ. 5:6; 1 ทธ. 5:1; ทต. 2:6; 1 ปต. 5:5) การเลือกของลูกาเกี่ยวกับคำศัพท์ (“ใหญ่ที่สุด” “เด็ก” “เจ้านาย” และ “ผู้ปรนนิบัติ” ตามตัวอักษรคือ มัคนายก) ในส่วนนี้บ่งบอกว่าท่านได้มีผู้นำคริสตจักรในความคิดเป็นพิเศษ^[1097]

22:27 ในตะวันออกใกล้โบราณ บุคคลที่รอ ณ อาหารเย็นมีตำแหน่งทางสังคมที่สูงกว่าบิกรผู้รับใช้ เขาหรือเธอ บิกรมักเป็นทาส พระเยซูได้ปฏิบัติดังเช่นบ่าว (คำกรีก คีอาโกนอน ผู้หนึ่ง ที่รับใช้ในแนวทางที่ต่ำต้อย) โดยการรับใช้คนอื่นๆแม้กระทั่งพวกสาวกของพระองค์ (เปรียบเทียบ ยน. 13:12-17) พวกเขาควรทำในทำนองเดียวกัน ถ้าการรับใช้ไม่อยู่ได้ พระอาจารย์ของพวกเขา มันไม่ควรอยู่ใต้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ พวกเขาควรแสวงหา โอกาสต่างๆสำหรับการรับใช้แทนที่สถานะ และพวกเขาควรเลียนแบบองค์พระผู้เป็น เจ้าของพวกเขาแทนที่คนต่างชาติ

บทเรียนนี้สำคัญสำหรับสาวกทุกคน ผู้อ่านชาวต่างชาติของลูกอาจได้ต้องการมัน เนื่องจากว่าพวกเขามี ชีวิตอยู่ในวัฒนธรรมที่ซึ่งค่านิยมแบบต่างชาติควบคุมชีวิต เราก็ต้องการเช่นกัน

บทบาทยุทธในอนาคตของสาวกสิบสองคน 22:28-30

พระเยซูทำให้ความจำเป็นสำหรับความถ่อมใจและการรับใช้สมดุลกับพระสัญญาถึงรางวัลในอนาคต แม้ว่า สาวกสิบสองคนถูกกล่าวถึง ความหมายโดยนัยเกี่ยวกับรางวัลเพื่อสาวกที่สัตย์ซื่อคนอื่นๆก็หนักแน่น เป็นที่ ชัดเจนว่าพระเยซูกล่าวซ้ำพระสัญญานี้ในภาษาที่แตกต่างกันจากเหตุการณ์ก่อนหน้านั้น (มธ. 19:28)

“การสรรเสริญที่ใจกว้างนี้ถึงพวกสาวกสำหรับความสัตย์ซื่อของพวกเขามีผลกระทบแห่งการทำให้ ความผิดที่ถูกอ้างอิงถึงก่อนหน้านั้นลดลง ลูกาตระหนักถึงข้อเท็จจริงนั้น มันเป็นอีกเหตุการณ์หนึ่ง เกี่ยว ‘การสงวนสาวกสิบสองคน’ ไว้ของท่าน” [1098]

22:28 พื้นฐานสำหรับรางวัลคือความสัตย์ซื่อต่อพระเยซูอย่างแท้จริง (เปรียบเทียบ มธ. 19:28) นี่เป็น พื้นฐานสำหรับรางวัลของผู้เชื่ออยู่เสมอ การงานเป็นผลลัพธ์ของความสัตย์ซื่อ ที่นี้การ แสดงออกของความสัตย์ซื่อคือการยืนข้างพระเยซูใน “การไต่สวน” ในอดีตของพระองค์ (คำกรีก *ไพร์สมอส* นั่นคือ อันตราย ปัญหา เปรียบเทียบ กจ. 20:19) ชาตานอยู่เบื้องหลัง ความลำบากเหล่านี้

22:29-30 “พระบิดา” ได้มอบสิทธิอำนาจแก่พระบุตรที่จะ *ปกครอง* ใน “แผ่นดินของพระเจ้า ในทำนอง เดียวกัน พระบุตรมอบสิทธิอำนาจแก่สาวกสิบสองคนที่จะ *ปกครองภายใต้* พระองค์ใน แผ่นดินของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ยน. 20:21; 2 ทธ. 2:12; วว. 2:26-27; 3:21) พวกเขาจะ ชื่นชม “โต๊ะ” สามัคคีธรรมกับพระเยซูในตอนนั้นเช่นเดียวกับสิทธิพิเศษของการมีสิทธิ อำนาจเหนือ “สิบสองเผ่าของอิสราเอล” หลังจากนั้น (เปรียบเทียบ ดนล. 7:9; วว. 7:1-8) นี่เป็นการอ้างอิงอีกอย่างหนึ่งถึงงานเลี้ยงของพระเมสสิยาห์ (เปรียบเทียบ 13:28-30; 14:15; 22:16)

“โดยแนวทางที่ท่านตั้งโครงสร้างงานเขียนสองเล่มของท่านและโดยการสอดใส่เนื้อหาที่พิเศษต่อท่าน ลูกาก็แสดงถึงความสนใจที่ไม่ผิดพลาดในคำถามเกี่ยวกับการฟื้นฟูระดับประเทศของอิสราเอล....

“ท่าทางของลูกาเกี่ยวกับการแสดงถึงความหวังเกี่ยวกับชาตินิยมของคนยิวบ่งบอกว่าท่านเองเชื่อว่าจะมีการฟื้นฟูระดับประเทศในอนาคต ถ้าลูกาเชื่ออย่างแท้จริงว่าจะไม่มีการฟื้นฟู แน่ใจว่าท่านคงได้ออกไปจากเส้นทางของท่านที่จะให้ความประทับใจที่ตรงกันข้าม”[\[1099\]](#)

พระเยซูกล่าวถึงสาวก “สิบสองคน” แม้ว่ายูดาสจะทำให้เขาเองขาดคุณสมบัติ นี่เป็นพระคุณเกี่ยวกับพระเยซูและบ่งบอกว่ายังคงมีเวลาสำหรับยูดาสที่จะกลับใจใหม่ เป็นที่ชัดเจนว่าเนื่องจากเขาไม่ได้กลับใจใหม่ มัทธีอัสจะแทนที่เขาในแผ่นดินของพระเจ้า (กจ. 1:26) มันน่าสนใจที่ว่าการเลือกมัทธีอัสเกิดขึ้นใน *ห้องชั้นบน* บางที เป็นห้องเดียวกันอย่างห้องนี้ (กจ. 1:13)

เหตุการณ์ต่างๆที่กำลังจะเกิดขึ้นจะทดสอบความสัตย์ซื่อของสาวกสิบเอ็ดคนในไม่ช้า (เปรียบเทียบ ข้อ 31-34) อย่างไม่สงสัยแล้วพระสัญญาที่หนุนใจพวกเขาที่จะยืนเคียงข้างพระเยซูในการไต่สวนในอนาคตของพระองค์แม้ว่าพวกเขาจะทำให้พระองค์ผิดหวัง หัวข้อของการทดสอบและความสัตย์ซื่อก่อนข้างโดดเด่นในลูกา[\[1100\]](#)

5. การป่าวประกาศของพระเยซูถึงการปฏิบัติของเปโตร 22:31-34 (เปรียบเทียบ มธ. 26:31-35; มก. 14:27-31; ยน. 13:36-38)

ลูกาใส่เหตุการณ์นี้ไว้ถัดไปบางทีเนื่องจากการเชื่อมโยงทางตรรกะของมันกับข้อคิดเห็นที่มาก่อนของพระเยซูเกี่ยวกับพวกสาวกที่ยังสัตย์ซื่อต่อพระองค์ระหว่างการไต่สวนในอดีตของพระองค์ ความสัตย์ซื่อของพวกเขาจะไม่แตกหักต่อไป อย่างไรก็ตาม ลูกาไม่ได้บันทึกการป่าวประกาศของพระเยซูที่ว่าสาวกทุกคนจะละทิ้งพระองค์ไป (มธ. 26:31; มก. 14:27) บางทีท่านไม่ได้ทำอย่างนั้นเพราะว่ามันแสดงถึงภาพทางลบเกี่ยวกับพวกสาวกโดยทั่วไป พวกเขาทุกคนจะพิสูจน์ว่าไม่สัตย์ซื่อแต่ชั่วคราวเท่านั้น ลูกาต้องการจะหนุนใจผู้อ่านที่เป็นสาวกของท่านไม่ใช่ทำให้พวกเขาท้อใจ

“เมื่อมองในองค์ประกอบดั้งเดิมต่างๆของมัน (ไม่ใช่ในการพัฒนาของมัน) คุณลักษณะของเปโตรท่ามกลางพวกสาวกนั้นก็เหมือนคุณลักษณะของยูดาสมากที่สุด”[\[1101\]](#)

22:31 เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูตั้งการทดสอบของเปโตรที่พระองค์รู้ว่ากำลังมาเมื่อพิจารณาถึงการจับกุมของพระองค์เองไว้ในฉากที่กว้างใหญ่ไพศาลเพราะว่า “ซาตาน” มีความรับผิดชอบในที่สุด

[1102] พระเยซูมองสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเปโตรอย่างคล้ายกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับโยบ (โยบ 1:6-7) “ฝักร่อนเหมือนฝัดข้าวสาลี” พรรณนาถึงความพยายามของซาตานที่จะแยกความสัตย์ซื่อของเปโตรต่อพระเยซูจากเขา (เปรียบเทียบ โยบ 1-2) คำกรีกที่แปลว่า “พวกท่าน” (*สุมาส*) อยู่ในรูปพหูพจน์ซึ่งบ่งชี้ว่าซีโมนไม่ใช่เป็นสาวกคนเดียวที่ซาตานต้องการฝักร่อน บางทีพระเยซูใช้ชื่อ “ซีโมน” ซึ่งเป็นชื่อยิวที่ได้รับมาจากเปโตรเพราะว่ามันพรรณนาถึงเปโตรในสภาพตามธรรมชาติของเขา ไม่ใช่เปโตรในฐานะ “ศิลา” บางทีท่านกล่าวซ้ำมันใน *ภาวะเวทนา* (อย่างเศร้า โศก) ที่คาดหวังถึงผลลัพธ์ที่น่าเศร้าของการทดสอบของซาตาน

22:32 พระเยซูได้ตอบโต้ซาตานแล้วโดยการอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตร (เอกพจน์ “ท่าน” *ซู*) และอย่างทักท้อแล้วเพื่อสาวกคนอื่นๆทั้งหมด (เปรียบเทียบ รม. 8:34; ฮบ. 7:25)

“จงสังเกตว่าพระอาจารย์ไม่ได้ขอว่าผู้รับใช้ของพระองค์อาจเป็นอิสระจากปัญหาการประสบกับความยุ่งยากและความลำบากเป็นส่วนที่สำคัญของแนวทางของคริสเตียน”[1103]

“เราอาจสังเกตที่นี้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากล่าวถึงความล้มเหลวสิ้นเชิงของแม้กระทั่งความเชื่อของอัครทูตอย่างที่เห็นไปได้”[1104]

พระเยซูอธิบายถึง “ความเชื่อ” ของเปโตรว่ากำลังถูกขยายจนถึงความจำกัดของมัน พระองค์มั่นใจว่าเปโตรจะอยู่รอดจากการโจมตีนี้ด้วยการช่วยเหลือของพระเจ้า ความมั่นใจของพระองค์บ่งชี้ถึงอำนาจที่เหนือกว่าของพระเยซูเหนือซาตานในสงครามฝ่ายวิญญาณ เมื่อเขากลับมา (คำกรีก *เอพิสเทร โฟ*) ยังพระเยซู เปโตรจำเป็นต้องช่วยเหลือสาวกที่เป็นพี่น้องของเขา (“พี่น้อง”) ผู้ซึ่งความเชื่อของพวกเขาเน้นการทรยศ การไต่สวน การตรึง การสิ้นพระชนม์และการฝังของพระเยซูจะทำหาย (เปรียบเทียบ ยน. 21:15-17; 1 ธส. 3:2, 13; 1 ปต. 5:10; และข้ออื่นๆ)

พระเยซูบ่งบอกว่าเปโตรจะหันไปจากพระองค์ *อย่างชั่วคราว* (“เมื่อท่านหันกลับแล้ว”) เมื่อเปโตรคัดค้านต่อการทักท้อนี้ที่ท่านถือว่าเป็นการดูถูก (ข้อ 33) พระเยซูก็กล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่าเปโตรจะ *ปฏิเสธ* พระองค์ (ข้อ 34) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูเลือก เปโตรจากสาวกคนอื่นๆซึ่งทุกคนก็ต้องการการช่วยเหลือของพระเจ้าในการต้านทานการทดลองเนื่องจากบทบาทในการนำของท่าน ท่านสามารถที่จะช่วยเหลือสาวกคนอื่นๆให้คืนสภาพ (เปรียบเทียบ กจ. 1:15; และข้ออื่นๆ)

เปโตรมีความรับผิดชอบแม้ว่าพระเยซูได้อธิษฐานเพื่อท่าน การอธิษฐานและการกระทำ ไม่ใช่ขัดแย้งกันแต่ส่งเสริมกัน

22:33-34 การอุทิศตนของเปโตรต่อพระเยซูก็น่าทึ่งยิ่งกว่าเปโตรได้สัญญาว่าจะตายกับพระเยซูและท่านไม่ได้ทำการอ้างอิงถึงสาวกคนอื่นๆ (นี่เป็นครั้งแรกที่หนึ่งในพวกสาวกรับรู้และยอมรับว่าพระเยซูกำลังจะสิ้นพระชนม์) อย่างไรก็ตาม เปโตรประเมินความสามารถของท่านเองมากเกินไปที่จะยังคงสัจซื่อเมื่อถูกข่มเหง ยิ่งกว่านั้นลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่อ้างอิงว่าพระเยซูบอกเปโตรว่าท่านจะปฏิเสธว่า *ท่านรู้จัก* พระเยซู บางทีนี่เป็นการทดลองที่เฉพาะสำหรับเซ โอฟีลัสและผู้อ่านดั้งเดิมชาวกรีกของลูกา

“นี่เป็นที่เดียวในหมวดพระกิตติคุณที่ท้องพระผู้เป็นเจ้าของเรากล่าวต่อเปโตร โดยชื่อ *เปโตร* และมันโดดเด่นเมื่อปรากฏในทุกๆที่ที่พระองค์เตือนท่านล่วงหน้าถึงการปฏิเสธที่ใกล้เข้ามาของท่านถึงพระองค์เอง”[\[1105\]](#)

“เหมือนหิน” แทบจะไม่ประพุดดังหิน การมั่นใจเกินไปของท่านควรเป็นคำเตือนต่อสาวกทุกคน

6. การต่อต้านที่จะมาถึง 22:35-38

ส่วนสุดท้ายของการสนทนาของพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์ในห้องชั้นบนก็พิเศษต่อลูกา มันดำเนินหัวข้อของการปฏิเสธพระเยซูต่อไปที่นำไปสู่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และสิ่งที่พวกสาวกสามารถคาดหวังได้เมื่อพิจารณาถึงการปฏิเสธนั้น

22:35 พระเยซูย้ำเตือนพวกสาวกว่าเมื่อพระองค์ได้ “ส่ง” พวกเขา “ออกไป” ในภารกิจก่อนหน้านี้ สองครั้ง พวกเขาก็ไม่ได้ขาดสิ่งใดที่พวกเขาจำเป็น (เปรียบเทียบ 9:1-3; 10:1-3) เมื่อพิจารณาถึงความล้มเหลวของเปโตรที่พระเยซูเพิ่งได้เปิดเผย มันก็ดูเหมือนว่าพระเยซูตั้งใจให้คำถามนี้จะย้ำเตือนให้พวกสาวกวางใจในพระองค์ในวิกฤตที่กำลังมาแทนที่ในพวกเขาเอง

22:36 ก่อนหน้านั้นพวกเขาไม่ได้เตรียมพวกเขาเองให้พร้อมสำหรับพันธกิจของพวกเขา แต่วางใจคนอื่นที่จะจัดเตรียมเพื่อพวกเขา อย่างไรก็ตาม พวกเขาจะต้องไม่วางใจในคนอื่นในตอนนี้ พวกเขาจะต้องทำให้พวกเขาเองเข้มแข็งสำหรับความขัดแย้งที่อยู่ข้างหน้าในไม่ช้ากล่าวคือการจับกุมและการตรึงของพระเยซู บางทีพระเยซูใช้เงิน ยามและดาบในเชิงเปรียบเทียบแทนที่จะเป็นตามตัวอักษร เพื่อเป็นสัญลักษณ์ของทรัพยากรส่วนตัวของพวกสาวก

[1106] เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูต้องการให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะทำให้พวกเขาพร้อมด้วยการเตรียมพร้อมส่วนตัว ที่รวมถึงการฟังปาฐกถาและพระวจนะของพระองค์ สำหรับวิกฤตที่กำลังมา พระองค์กำลังเรียกให้พวกเขาที่จะพร้อมสำหรับความลำบากและการเสียสละตนเอง[1107]

นักอรรถาธิบายบางคนถือคำสั่งของพระเยซูตามตัวอักษร[1108] “ถุงเงิน” และ “ข่าม” อาจบ่งชี้ว่าพวกเขาควรเตรียมเพื่อการยังชีพของพวกเขาเองเนื่องจากว่าไม่มีใครจะเตรียมให้ อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่กรณีในสมัยเริ่มแรกของคริสตจักรหรือแม้กระทั่งระหว่างการทนทุกข์ของพระเยซู ยังคงมีผู้เชื่อคนอื่นๆที่เอาใจใส่ซึ่งกันและกัน (เช่น กจ. 1:3, 15; 2:44-47) บางคนถือคำสั่งที่จะขายเสื้อผ้าของตนไปซื้อดาบตามนั้นตัวอักษรอีกด้วย

“ดาบถูกถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของอุปกรณ์ที่ถูกเรียกร้องสำหรับการเพียงพอด้วยตนเองของผู้เดินทางคนใดก็ตามในโลกของโรม ไม่มีอะไรมากกว่าการป้องกันบุคคลของคนหนึ่งถูกกล่าวถึง”[1109]

อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากที่พระเยซูว่ากล่าวเปโตรสำหรับการใช้ดาบที่จะป้องกันตนเอง (มธ. 26:52) ยิ่งกว่านั้น พระเยซูไม่เคยสอนให้พวกสาวกของพระองค์ที่จะติดอาวุธพวกเขาเองเพื่อจะป้องกันพวกเขาเอง นับประสาอะไรกับการใช้ความก้าวร้าวเชิงรุกต่อต้านบรรดาผู้ที่อาจต่อต้านพวกเขา (เปรียบเทียบกับ 6:35-36; 22:52; และข้ออื่นๆ)

22:37 พระเยซูอ้างอิงอิสยาห์ 53:12 เพื่อช่วยพวกสาวกของพระองค์ตระหนักว่าคนอื่นๆจะหรือได้ถือว่าพระองค์เป็นอาชญากรแล้ว ดังนั้นมันจะยากอย่างมากสำหรับพวกสาวกของพระองค์ พวกเขาจะเผชิญกับการต่อต้านที่เข้มข้นอย่างที่เปโตรได้ประสบในลานบ้านของมหาปุโรหิต พระเยซูไม่ต้องการให้พวกเขาที่จะประเมินกำลังของการต่อต้านที่พวกเขาจะเผชิญนั้นต่ำไปเพื่อว่าพวกเขาจะฟังปาฐกถาเท่านั้นและไม่ใช้ที่พวกเขาเอง เพื่อจะช่วยให้พวกเขายังคงสัตย์ซื่อได้

“ณ จุดนี้พระคริสต์ประยุกต์ส่วนหนึ่งของอิสยาห์ 53 กับพระองค์เองอย่างเด่นชัด ดังนั้นที่จะปฏิเสธว่าอิสยาห์บทที่ห้าสิบสามทำนายถึงการทนทุกข์ของพระคริสต์ ก็คือที่จะขัดแย้งการตีความของพระผู้ช่วยให้รอดเองเกี่ยวกับคำพยากรณ์นั้น” [1110]

22:38 เป็นที่ชัดเจนว่าพวกสาวกได้ถือถ้อยคำของพระเยซูเกี่ยวกับการซื้อดาบตามตัวอักษร พวกเขาได้ผลิต “สอง” เล่มที่พวกเขาได้มาแล้ว พวกเขาเข้าใจคำเตือนก่อนหน้านี้ของพระเยซู

เกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ข้างหน้าพระองค์ในเยรูซาเล็มและติดอาวุธพวกเขาเองจนถึงขอบเขตนี้ เพื่อปกป้องพระเยซู (และพวกเขาเอง) นี้ไม่ใช่ความตั้งใจของพระเยซู

บางคนตีความ “มัน (หรือนั่น) ก็พอแล้ว” ว่าหมายถึงดาบสองเล่มจะเพียงพอเมื่อพิจารณาถึงความขัดแย้งที่กำลังมา[1111] นี้ดูเหมือน ไม่ใช่สิ่งที่พระเยซูหมายถึง เนื่องจากว่าภายหลังพระองค์ว่ากล่าวเปโตรสำหรับการใช้แม้กระทั่งดาบหนึ่งเล่มที่จะปกป้องพระองค์ (ข้อ 49-51; เปรียบเทียบ มธ. 26:52) ยิ่งกว่านั้น ดาบสองเล่มจะไม่พอที่จะปกป้องพระเยซูต่อการจับกุม คนอื่นๆตีความพระเยซูอย่างตีความถึงการครอบครองดาบสองเล่มก็พอที่จะระบุพระเยซูและพวกสาวกในฐานะอาชญากรและดังนั้นก็บรรลุอิสยาห์ 53:12.[1112]

อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่การครอบครองดาบที่ระบุพระเยซูในฐานะอาชญากร แต่การกล่าวหาเท็จที่ว่าพระองค์ได้อ้างถึงเป็นกษัตริย์นั้นต่อต้านซีซาร์ บางทีพระเยซูหมายถึงว่าพระองค์ไม่ปรารถนาที่ติดตามการอภิปรายอีกต่อไป [1113] พวกสาวกเข้าใจพระองค์ผิดไป พวกเขาจะเรียนรู้สิ่งที่พระองค์หมายถึงในภายหลังเท่านั้น อย่างที่พวกเขาจะเรียนรู้ความหมายของสิ่งอื่นมากมายที่พระองค์ได้สอนพวกเขาที่พวกเขาล้มเหลวที่จะรับรู้ การแสดงออกนี้ปรากฏอยู่บ่อยๆในพันธสัญญาเดิมในแง่ (เปรียบเทียบ ปฐก. 45:28; อพย. 9:28; ฉธบ. 3:26; 1 พกษ. 19:4; 1 พศด. 21:15)

“นักเทศน์และอาจารย์ทุกคนเข้าใจอารมณ์นี้ไม่ใช่อารมณ์ของความไม่อดทนแต่เป็นอารมณ์ของการจบหัวข้อสำหรับสิ่งที่ปัจจุบัน”[1114]

บางทีถูกรวมส่วนนี้ของการสนทนาของพระเยซูกับพวกสาวกไว้ เพราะว่ามันเป็นคำเตือนที่เคร่งขรึมต่อสาวกทุกคนเกี่ยวกับความจำเป็นของเราที่มีต่อการเตรียมตัวฝ่ายวิญญาณเป็นส่วนตัว โดยเนื้อแท้แล้วเราทุกคนเผชิญสิ่งที่พวกสาวกสืบเชื้อคนเผชิญ เราต้องไม่พึ่งพาการปกป้องทางกายภาพในสงครามฝ่ายวิญญาณ แต่ทำการจัดเตรียมที่เป็นไปได้โดยการติดอาวุธตัวเราเองด้วยทรัพยากรต่างๆที่พระเจ้าเท่านั้นสามารถจัดเตรียมให้ได้ (เปรียบเทียบ อฟ. 6:10-20) ในไม่ช้าพวกสาวกจะนอนหลับในสวนเกทเสมนีในเมื่อพวกเขาควรรได้อธิษฐาน (ข้อ 40, 46) อย่างคล้ายคลึงกัน เรามักล้มเหลวที่จะขอให้พระเจ้าช่วยเราและพึ่งพาทรัพยากรของเราเองแทน

ง. การจับกุมพระเยซู 22:39-53

ส่วนนี้ของพระกิตติคุณของลูกามีสองเหตุการณ์คือ การเตรียมของพระเยซูสำหรับการจับกุมและการตรึงของพระองค์ และการจับเอง หัวข้อของส่วนนี้ทั้งหมดคือการเตรียมที่เหมาะสมสำหรับการข่มเหง

1. การเตรียมของพระเยซูในสวนเกทเสมี 22:39-46 (เปรียบเทียบ มธ. 26:30, 36-46; มก. 14:26, 32-42; ยน. 18:1)

ลูการียบเรียงการบรรยายของท่านเพื่อว่าการอธิษฐานของพระเยซูในสวนตามหลังคำแนะนำของพระองค์ต่อพวกสาวกเกี่ยวกับการเตรียมของพวกเขาสำหรับวิกฤตที่จะมาถึง ส่วนปัจจุบันนี้แสดงถึงการเข้าหาที่เหมาะสมของพระองค์ถึงมัน และการเข้าหาที่ไม่เหมาะสมของพวกสาวก ส่วนถัดไปเปิดเผยถึงผลลัพธ์ต่างๆของการกระทำของพวกเขา

“... การคืนรนของพระเยซูบนภูเขามะกอกเทศถูกนำเสนอโดยลูกาในฐานะจุดผกผันในการบรรยายเกี่ยวกับการทนทุกข์ ที่เป็นจุดที่สำคัญที่ซึ่งความสัจซื่อต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าถูกสวมกอดอย่างเด็ดขาดด้วยความพากเพียรของการอธิษฐาน”[\[1115\]](#)

22:39-40 ก่อนหน้านั้นลูกาเปิดเผยว่าระหว่างสัปดาห์นี้ พระเยซูได้ใช้เวลาหลายคืนของพระองค์บน “ภูเขามะกอกเทศ” (21:37) เห็นได้ชัดว่า “ประเพณี” นี้ผู้เขียนอ้างอิงถึงที่นี่ ยูดาสคงได้คาดหวังให้พระเยซูไปที่นั่น และพระเยซูไม่ได้พยายามที่จะหลบหลีกยูดาส การควบคุมของพระเยซูเหนือจุดหมายของพระองค์เองก็เด่นชัดอีกครั้งหนึ่งในการนำพวกสาวกของพระองค์ออกจากเมืองไปยังภูเขานั้น ลูกาไม่ได้ระบุ “สถานที่” ที่พระเยซูอธิษฐานว่าเป็น “เกทเสมี” (มธ. 26:36; มก. 14:32) บางทีเพราะว่าท่านไม่ได้ต้องการที่จะหันเหไปจากการกระทำในส่วนนี้

พระเยซูจดจ่อความสนใจของพวกสาวกไปที่ความจำเป็นของพวกเขามีต่อการปกป้องของพระเจ้าจาก “การทดลอง” (คำกรีก *πειρασμον*) และแนะนำให้พวกเขา “อธิษฐาน” สำหรับสิ่งนั้น (เปรียบเทียบ 11:4) ลูกาเท่านั้นเขียนว่าพระองค์บอกให้พวกเขาอธิษฐานเพื่อสิ่งนี้อย่างเจาะจง และลูกาเท่านั้นอ้างอิงว่าพระเยซูให้คำสั่งนี้แต่ “สาวก” ทุกคน ผลลัพธ์ก็คือว่าผู้อ่านเห็นว่าสาวกทั้งหมดจำเป็นต้องอธิษฐานเนื่องจากอันตรายของการล้มลง

22:41-42 ลูกาแนะนำพระเยซูที่อธิษฐานอย่างที่ว่าสาวกคนใดก็ตามสามารถอธิษฐานได้ (เปรียบเทียบ รม. 11:4; 14:11; อฟ. 3:14; ฟป. 2:10) ทำทางของพระองค์สะท้อนถึงท่าทีที่งานของพระองค์คือ “พระองค์คุกเข่าลง” ลูกาไม่ได้บันทึกว่าพระเยซูชบพระพักตร์ลงถึงดินระหว่างส่วนแห่งการเฝ้าระวังอธิษฐานของพระองค์ (เปรียบเทียบ มธ. 26:39; มก. 14:35)

“พระองค์คุกเข่าลงอธิษฐาน ในกิจการของอัครทูต การคุกเข่าถูกระบุว่าเป็นท่าทางการอธิษฐานในโอกาสต่างๆเท่านั้นที่บริบทบ่งชี้ว่าความเข้มข้นเฉพาะของการอธิษฐานที่เหมาะสม”[\[1116\]](#)

การอธิษฐานเองเปิดเผยถึงการพึ่งพาเต็มในที่ที่ *น้ำพระทัย* ของพระบิดา พระเยซูขอการเลื่อน “ถั่ว” ไป ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของการทนทุกข์ของพระองค์ที่เป็นผลเนื่องมาจากการพิพากษาบาปของพระเจ้า (เปรียบเทียบ สดค. 11:6; 75:8; อสย. 51:17; ยรม. 25:15-17; 2 คร. 5:21; 1 ปต. 2:24) พระองค์ร้องขอมันเท่านั้นถ้ามันเป็นไปได้ นั่นคือ พระบิดาทรง “พอพระทัย” (คำกรีก *เอ บูเล*) ไม่ว่าในกรณีใด พระองค์จำนนต่อน้ำพระทัยของพระบิดาเหนือทุกสิ่ง^[1117] ตลอดพระกิตติคุณของท่าน ลูกาทำการอ้างอิงบ่อยๆถึงความสำเร็จที่มีสติของพระเยซูเกี่ยวกับจุดประสงค์ต่างๆของพระเจ้า

การจำนนแห่งการอธิษฐานของพระเยซูเป็นต้นแบบสำหรับสาวกทุกคน เมื่อเราไม่รู้ น้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเจาะจง เราสามารถทำการร้องขอของเราได้ แต่เราควรจำนน ความชอบต่างๆของเราต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ลูกาพรรณนาพระเยซูในฐานะมนุษย์แท้ไม่ใช่ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์

“ผลลัพธ์ของการกล่าวนี้ก็คือว่าพระเยซูที่เผชิญกับการทดลองให้หลีกเลี่ยงเส้นทางแห่งการทนทุกข์ที่กำหนดโดยพระเจ้า อย่างไรก็ตามก็ยอมรับน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยไม่คำนึงถึงความปรารถนาของพระองค์เองที่จะเป็นอย่างอื่น พระองค์ไม่แสวงหาที่จะไม่เชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่ปรารถนาให้น้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะแตกต่าง แต่แม้กระทั่งสิ่งนี้ก็จะถูกถือว่าเป็นการทดลอง และมันถูกพิชิตโดยพระเยซู”^[1118]

22:43-44 ลูกาเท่านั้นอ้างอิง “ทูตสวรรค์” ที่เสริมกำลังพระเยซู (เปรียบเทียบ 9:26; 12:8-9; 15:10; 16:22; มธ. 4:11; มก. 1:13) บางทีท่านทำสิ่งนี้เพื่อจะช่วยเหลือผู้อ่านของท่านตระหนักถึงกำลังที่เหนือธรรมชาติที่การอธิษฐานนำมา (เปรียบเทียบ 1 พกษ. 19:5-6; ดนล. 10:17-18) อย่างไรก็ตาม การปรากฏของทูตสวรรค์ก็ไม่ได้ขจัด “ความทรมาน” ที่พระเยซูรู้สึก ขณะที่พระองค์อธิษฐาน ความหมายโดยนัยก็คือว่าการช่วยเหลือของทูตสวรรค์ทำให้พระเยซูอธิษฐานอย่างเข้มข้นมากขึ้น และดังนั้นต่อต้านการทดลองอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ความร้อนรนของพระเยซูเช่นท่าทางของพระองค์สะท้อนถึงความรู้สึกต่างๆของพระองค์ ณ เวลานั้นคือความหวาดกลัวของพระองค์ ณ การคาดหวังถึงกางเขน พระเจ้าไม่ได้เว้นการทดลองใจต่างๆให้เราเสมอไป แต่พระองค์จัดเตรียมกำลังเพื่อจะเผชิญสิ่งเหล่านั้น^[1119]

“การไปสู่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์เป็นความขัดแย้งสุดท้ายของพระองค์กับชาตานสำหรับมนุษย์และเพื่อเห็นแก่เขา โดยการจำนนต่อมันพระองค์ก็นำ

อำนาจของความตายไปเสีย พระองค์ปลดอาชญากรรมความตายโดยการฝังด้ามของมันไว้ในพระทัยของพระองค์เอง”[1120]

ในแง่อะไรที่ “เหงื่อ” ของพระเยซูคล้ายกับ “หยดโลหิต”? บางทีมันมากมายเกินจนมันคล้ายคลึงกับโลหิตที่ไหลจากแผล[1121] บางทีมีการพาดพิงถึงการทนทุกข์นี้ที่เป็นความสำเร็จแห่งการพิพากษาของพระเจ้าเหนืออาดัมเมื่อพระองค์ตรัสว่าอาดัมจะมีชีวิตอยู่โดยเหงื่อแห่งหน้าผากของเขา (ปฐมก. 3:19).[1122] ลูกาอาจได้สร้างการแสดงออกเชิงโวหารกล่าวคือ “น้ำตาแห่งโลหิต” [1123] บางทีเหงื่อของพระเยซูนั้นสีแดงเพราะว่าโลหิตไหลซึมออกผ่านทางรูเล็กๆของผิวของพระองค์ [1124] บางทีลูกาทำการเชื่อมโยงทางสัญลักษณ์กับ “โลหิต” เพราะเหงื่อของพระเยซูเป็นผลลัพธ์ของการทนทุกข์อย่างมากของพระองค์อย่างทีโลหิตไหลมากเป็นผลลัพธ์ของการทนทุกข์อย่างมาก ดังนั้นประเด็นก็คือว่าพระเยซูเหงื่อออกอย่างมากและเหงื่อของพระองค์เป็นผลลัพธ์ของการทนทุกข์ของพระองค์ในการคาดหวังถึงกางเขน

22:45-46 แทนที่การอธิษฐาน พวกสาวกก็กำลัง “หลับ” ลูกาบันทึกว่าพวกเขาหลับไป “ด้วยความทุกข์โศกเศร้า” เป็นที่ชัดเจนว่า “ความโศกเศร้า” (คำกรีก *ลูเพ* คือ ความเสียใจ) อย่างมากหรืออย่างหนักของพวกเขา ณ การคาดหวังถึงการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระเยซูทำให้พวกเขาอ่อนล้าอย่างมาก ฉบับแปล NEB “อ่อนล้าอย่างมากด้วยความเสียใจ” นั้นมีประโยชน์ บางทีพวกเขาหมดแรงทางอารมณ์ [1125] ความหุดหู่มีผลต่อความเหน็ดเหนื่อย

คำถามของพระเยซูมีพลังแห่ง “พวกท่านสามารถนอนหลับ ณ เวลาเช่นนี้ได้อย่างไรกัน?” พวกเขาต้อง “อธิษฐาน” เพื่อว่าพวกเขาจะไม่ “ตกอยู่ในการทดลอง” นับประสาอะไรกับการล้มลงต่อหน้ามัน การเตรียมตัวฝ่ายวิญญาณก่อนการทดสอบก็มีประสิทธิภาพมากกว่าการเรียกหาการช่วยกู้เมื่อเกี่ยวข้องกับการทดลองใจนั้นอย่างมาก (เปรียบเทียบ มธ. 6:13; ลก. 11:4) พระเยซูแสดงถึงความห่วงใยสำหรับสวัสดิภาพของพวกสาวกของพระองค์แม้กระทั่งเมื่อความจำเป็นของพระองค์เองเป็นสิ่งที่ใหญ่ที่สุด ลูกาละเว้นการเดินทางสามครั้งที่พระเยซูได้ทำไปยังพวกสาวกที่นอนหลับซึ่งมีทิวและมาระโกบันทึก (มธ. 26:42-45; มก. 14:39-41) ผลกระทบเป็นการเน้นมากกว่าที่การอธิษฐานของพระเยซูและน้อยกว่าที่การล้มเหลวของพวกสาวก

2. การทรยศของยูดา 22:47-53 (เปรียบเทียบ มธ. 26:47-56; มก. 14:43-52; ยน. 18:2-12)

22:47-48 ผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธ์ทั้งหมดบันทึกการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดระหว่างการอธิษฐานของพระเยซูและการมาถึงของพวกเขา มันท้าทายอย่างมากที่ว่าพระเยซูอธิษฐาน ยูดาสนำหน้าฝูงชน (คำกรีก *ออกคลอส* มวลชน) ที่จับกุม อย่างที่พระเยซูนำหน้าพวกเขา กล่าวคือในฐานะผู้นำของพวกเขา (ข้อ 39) ลูกาเน้นถึงความหน้าซื่อใจคดของยูดาสในการทรยศพระเยซู “ด้วยการจูบ” ซึ่งเป็นเครื่องหมายของมิตรภาพ (เปรียบเทียบ ปฐก. 27:26-27; 2 ซมอ. 15:5; 20:9; สภษ. 7:13; 27:6) รวมกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูรู้จักประสงค์ของ ยูดาส พวกเขาของพวกเรารับบีบักทักทายอาจารย์ของพวกเขาด้วยการจูบที่มีมือ [\[1126\]](#) ลูกาอธิบายถึงยูดาสในฐานะ “คนที่ชื่อยูดาส” ซึ่งเป็นวิธีของการรักษา เขาไว้ ณ ระยะห่างในขณะที่มองดูเขา “บุตรมนุษย์” ซึ่งไปยังอัตลักษณ์ของพระเยซูในฐานะผู้ปกครองที่เป็น พระเจ้าผู้ซึ่งได้พระเจ้าได้ส่งมา ลำดับคำในดิวทริกที่บ่งชี้ถึงการเน้นคือ “การจูบ” “บุตรมนุษย์” และ “การทรยศ”

22:49-50 พวกเขาถามพระเยซูว่าพวกเขาควร “ปะทะด้วย” คาบของพวกเขาหรือไม่ (ข้อ 38) คำถามของพวกเขาไม่ใช่เป็นการร้องขอการอนุญาตมากเท่ากับการป่าวประกาศถึงการกระทำที่พวกเขาตั้งใจที่จะทำการ ก่อนหน้านั้นพระเยซูได้แสดงออกถึงการจำนนของพระองค์ต่อน้ำพระทัยของพระบิดาในการอธิษฐาน (ข้อ 41-44) พวกเขาคลุ้มเคลวที่จะอธิษฐานและกระทำเนื่องด้วยการต่อต้านของพวกเขาต่อน้ำพระทัยของพระเยซูที่นี่ ลูกาไม่ได้ระบุว่าผู้โจมตีเป็นเปโตร (ยน. 18:10) บางทีเพื่อจะถือรักษาการเน้นที่การกระทำของท่านมากกว่าอัตลักษณ์ของท่าน อย่างน่าสนใจแล้ว ลูการะบุยูดาสอย่างชัดเจน แต่ท่านไม่ได้ระบุเปโตร บางทีสิ่งนี้ขยายความรุนแรงของบาปของยูดาสในขณะที่ลดความสำคัญของความคลุ้มเคลวของเปโตร หมอลูกาและยอห์นบันทึกว่ามันเป็น “หูข้างขวา” ที่เปโตรทำให้ขาด

“การบันทึกทั้งหมดใช้รูปแบบที่เล็กของคำว่าหูซึ่งแตกต่างจากคำปกติ มันเป็นคำที่ในฉบับเซปทัวจินท์ (กรีก) ของเฉลยธรรมบัญญัติ 15:17 หมายถึง ‘ดิ่งหู’ เป็นที่ชัดเจนว่าเปโตรแคะตัดหูของมัลคัสและตัดดิ่งหู และนั่นคือสิ่งที่พระเยซูจะต้องเพื่อจะทำให้มันกลับคืน”[\[1127\]](#)

“บางทีเราจะต้องเข้าใจว่าทาสของมหาปุโรหิตเป็นตัวแทนส่วนตัวของเขาและดังนั้นก็เป็นหัวหน้าของกลุ่มที่จับกุม”[\[1128\]](#)

ค่อนข้างเป็นไปได้ที่เปโตรแหว่งคาบเพื่อจะผ่าศีรษะของบ่าวนั้นและพลาดไป คาบ (คำกรีก *มาไคยรา*) นั้นเล็ก โกงและถูกใช้โดยทั่วไปสำหรับการป้องกันตัว

ในมัทธิวและมาระโก การโจมตีของเปโตรตามหลังการจับกุมของพระเยซู แต่ในลูกาไม่นำหน้า บางทีพวกทหารจับพระเยซู จากนั้นเปโตรก็ปฏิบัติกร จากนั้นพระเยซูก็รักษาหูของบ่าวนั้นและจากนั้นพวกทหารพาพระเยซูไป

“เปโตรนอนหลับในเวลาที่ท่านควรอธิษฐาน พูคในเวลาที่ท่านควรฟัง และโอ้อวดในเวลาที่ท่านควรกลัว ตอนนี้ท่านกำลังต่อสู้ในขณะที่ท่านควรยอมจำนน”[\[1129\]](#)

22:51 พระเยซูว่ากล่าวมาตรการป้องกันที่ก้าวร้าวของเปโตร นี่น่าจะเป็นไปได้มากกว่าความคิดที่ว่าพระองค์ตรัสกับพวกทหารและขออนุญาตเพื่อจะรักษาบ่าวนั้น [\[1130\]](#) การตีความที่เป็นไปได้อีกอย่างหนึ่งก็คือว่าพระเยซูหมายถึงว่าพวกสาวกควรปล่อยให้พวกทหารดำเนินการของพวกเขากับพระองค์[\[1131\]](#) ดังนั้นพระเยซูกลับความเสียหายที่ได้ทำไปโดยการรักษาบ่าวนั้น พระองค์ทำสิ่งที่ก่อนหน้านี้พระองค์ได้บอกให้พวกสาวกที่จะทำกล่าวคือ ทำดีต่อศัตรูของคุณแทนที่ทำชั่ว อีกครั้งหนึ่งลูกาบันทึกความเมตตาสงสารของพระเยซูแม้กระทั่งสำหรับบรรดาผู้ที่แสวงหาที่จะฆ่าพระองค์! พระเยซูไม่ได้ฟังพาดาบหรือพระองค์ไม่ได้ตั้งแผ่นดินของพระองค์ไว้ที่การใช้อำนาจทางกายภาพ ลูกาเป็นผู้บรรยายผู้เดียวของเหตุการณ์นี้ที่บันทึกว่าพระเยซูรักษาหูของมัลคัส

“ในฐานะแพทย์ การรักษานี้ ซึ่งเป็นหนึ่งเดียวในประเภทนี้ที่เราู้เกี่ยวกับการปฏิบัติการขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ที่เป็นการรักษาที่อัศจรรย์เดียวของบาดแผลซึ่งถูกสร้างความเจ็บปวดโดยความรุนแรงภายนอกจะดึงดูดความสนใจที่พิเศษของท่าน และจากนั้นมากกว่านั้น ไม่มีอะไรที่วางใจจิตใจของท่านหรือสอดคล้องอย่างใกล้ชิดกับจุดประสงค์แห่งข่าวประเสริฐของท่านมากกว่าการพรรณนาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าในด้านแห่งความสุภาพของพระองค์ ความเมตตาของพระองค์ ความกรุณาของพระองค์ และจากทั้งหมดนั้นก็มีการสำแดงออกที่โดดเด่นในงานที่มีพระคุณนี้ที่สร้างขึ้นเพื่อเห็นแก่ผู้หนึ่งที่ติดอาวุธต่อต้านชีวิตของพระองค์”[\[1132\]](#)

“... การกระทำสุดท้ายแห่งการผ่าตัดของพระเจ้าที่ปฏิบัติกร โดยนิ้วพระหัตถ์ที่อ่อนนุ่มของพระเยซูก็ถูกทำให้จำเป็น โดยความร้อนรนที่ชุ่มซำมของสาวกคนหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าบางครั้งพระองค์ได้ยอมมาตลอดตั้งแต่การรักษาบาดแผลที่ก่อให้เกิดโดยความร้อนรนที่ชุ่มซำมของพวกสาวก”[\[1133\]](#)

22:52-53 โดยการอ้างอิงถึงบรรดาตัวแทนของกลุ่มที่หลากหลายทางศาสนา ทางกองทัพ และทางการเมืองที่ได้มาเพื่อจะจับกุมพระเยซู ลูกาก็นำถึงความไร้สาระของการกระทำของพวกเขา

ที่พระเยซูระบุ คนเหล่านี้เป็นผู้นำทั้งหมดของพวกยิวไม่ใช่คนอิสราเอลโดยทั่วไป พวกเขาได้มาเตรียมตัวเพื่อการต่อสู้ แต่พระเยซูทำให้พวกเขาแน่ใจว่าพระองค์จะไม่ให้การต่อสู้สักอย่างแก่พวกเขา ถ้าพวกเขาต้องการที่จะจับกุมพระเยซู มันคงง่ายกว่าที่จะทำ “ในพระวิหาร” ในเวลากลางวัน พวกเขาไม่ได้กระทำการในตอนนั้นแน่นอนว่าเพราะพวกเขากลัวประชาชน (19:48; 20:19; 22:2) โดยการมาเมื่อไหร่และอย่างไรที่พวกเขาได้มา พวกเขาแค่ทำให้ความหน้าซื่อใจคดแห่งการกระทำของพวกเขาชัดเจนมากขึ้น

“เวลา” ระบุถึงเวลาแห่งจุดหมายหรือโอกาส “อำนาจ” (คำกรีก *เอ็กซูซิดิอา* “ปกครอง” NIV เปรียบเทียบ 4:6; 23:7) ของความมิดคือสิทธิอำนาจของซาตานที่พระเจ้าได้ให้แก่มัน สำหรับเวลานั้น การมาหลังจากความมิดเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจของความมิดที่กระทำการเบื้องหลังการกระทำของพวกเขา

“เราแต่ละคนต้องตัดสินใจไม่ว่าเราจะเผชิญชีวิตแล้ว *แสวงหา* อย่างเช่นยูดาส หรือ *ต่อสู้* เหมือนเปโตร หรือ *ยอมต่อน้ำพระทัยที่ยอดเยี่ยมของพระเจ้า* เหมือนพระเยซู”^[1134]

จ. การไต่สวนพระเยซู 22:54-23:25

ตารางดังต่อไปนี้ระบุถึงลักษณะต่างๆ ของการไต่สวนสองครั้งของพระเยซูที่ผู้เขียนพระกิตติคุณแต่ละคนบันทึกไว้

การไต่สวนทางศาสนาของพระเยซู	
ต่อหน้าอันนาส	ยน. 18:12-14, 19-24
ต่อหน้าคายาฟาส	มธ. 26:57-68; มก. 14:53-65; ลก. 22:54, 63-65
ต่อหน้าสภาแซนเฮดริน	มธ. 27:1; มก. 15:1; ลก. 22:66-71
การไต่สวนทางพลเรือนของพระเยซู	
ต่อหน้าปีลาต	มธ. 27:2, 11-14; มก. 15:1-5; ลก. 23:1-5; ยน. 18:28-38
ต่อหน้าเฮโรด แอนทิปาส	ลก. 23:6-12
ต่อหน้าปีลาต	มธ. 27:15-26; มก. 15:6-15; ลก. 23:13-25; ยน. 18:39-19:16

ลูกาบันทึกเกี่ยวกับการไต่สวนพระเยซูมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณสัมพันธกันอื่นๆ บางที่ท่านทำอย่างนั้น เพราะว่าท่านต้องการที่จะเน้นถึงความเป็นมนุษย์และการไร้ความผิดของพระเยซู (เปรียบเทียบ 23:4, 14, 15, 22, 41, 47)

1. การปฏิเสขพระเยซูของเปโตร 22:54-62 (เปรียบเทียบ มธ. 26:69-75; มก. 14:66-72; ยน. 18:15-18, 25-27)

ลูกาใส่การปฏิเสขของเปโตรข้างหน้าการไต่สวนพระเยซูต่อหน้าคายาปาส ส่วนมัทธิวและมาระโกสาเหตุการณ์เหล่านี้เข้าด้วยกัน ผลกระทบในลูกาคือที่จะจดจ่อความสนใจของผู้อ่านไปที่อุปนิสัยของเปโตรทันทีหลังจากการที่พระเยซูทำนายถึงการปฏิเสขของท่าน ลูกาต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะเห็นถึงการที่เปโตรล้มลงสู่การทดลองเพราะว่าท่านล้มเหลวที่จะอธิษฐาน ลูกาเน้นถึงความสำเร็จแห่งการทำนายของพระเยซูถึงการปฏิเสขของเปโตร (ข้อ 31-34) ความหวังโยที่ต่อเนื่องของพระเยซูที่มีต่อเปโตร (ข้อ 61) และความอ่อนแอของเปโตรในความตรงข้ามกับความเข้มแข็งของพระเยซู หลังจากการปฏิเสขของเปโตร ลูกาเคลื่อนไปสู่การไต่สวนพระเยซูและจดจ่อที่พระองค์

22:54 ข้อนี้แนะนำการไต่สวนของพระเยซูและการปฏิเสขของเปโตร แม้ว่าเปโตรติดตามพระเยซู “ณ ระยะเวลา” อย่างน้อยท่านก็ได้ติดตามพระองค์ สาวกอีกคนหนึ่งที่ทำอย่างนั้นท่านนั้นก็คือยอห์นอย่างชัดเจน (ยน. 18:15-16) เป็นที่ชัดเจนว่า “บ้าน” หรือ วังนี้เป็นที่พักอาศัยที่ซึ่งทั้งอันนาสและคายาฟาอาศัยอยู่ (เปรียบเทียบ มธ. 26:57-68; มก. 14:53-65)

22:55-57 โดยเนื้อแท้แล้วการบันทึกของลูกาก็เป็นอย่างเดียวกันกับของมัทธิวและมาระโก เป็นที่ชัดเจนว่าเปโตรเข้าร่วมวงของผู้คนที่นั่งรอบๆ “ไฟ” แรกสุดท่าน “ปฏิเสข” ความคุ้นเคยกับพระเยซูต่อ “สาวใช้”

“การตอบสนองของเปโตรถูกเรียกว่าการปฏิเสข คำว่า ‘ปฏิเสข’ (*อาร์นีโอมา* ข้อ 57) ถูกใช้ในพันธสัญญาใหม่ในฐานะชั่วตรงกันข้ามของคำว่า ‘สารภาพ’ (*โฮโมโลยี*) เราจะต้องสารภาพ (คือ ยอมรับ) พระคริสต์แต่ปฏิเสขตัวเราเอง (คือ ปฏิเสขความสนใจส่วนตัวของเราเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ เปรียบเทียบ ข้อคิดเห็นที่ 9:23) ที่นี่เปโตรทำสิ่งที่กลับกัน ท่านปฏิเสขพระคริสต์เพื่อที่จะรับใช้ความสนใจของท่านเอง”[\[1135\]](#)

22:58 การขาดหายไปของชื่อของพระเยซูในเหตุการณ์นี้ทั้งหมดนำเสนอภาพที่ซึ่งพระเยซูเป็นศูนย์กลางของความสนใจของทุกๆ คนอย่างมากจนไม่มีใครจำเป็นที่จะเรียกพระองค์โดยชื่อ สิ่งนี้ช่วยเราตระหนักถึงความกดดันที่เปโตรอยู่ภายใต้

บุคคลที่กล่าวหาเปโตรถัดไปคือสาวใช้อีกคนหนึ่ง แม้ว่าลูกาไม่ได้ระบุชื่อ (เปรียบเทียบ มก. 14:69) เป็นที่ชัดเจนว่าชายคนหนึ่งร่วมกับเธอในการกล่าวหาเปโตร เนื่องจากลูกา เขียนว่าเปโตรกล่าวต่อเขาในฐานะ “ผู้ชาย” เมื่อท่านพูดการปฏิเสธของท่านว่า “พ่อหนุ่ม เอ๊ย ข้าไม่ได้เป็น!” มัทธีวและมาระโกไม่ได้กล่าวว่าเปโตรตอบสนองต่อสาวใช้คนนี้ บางทีลูกาต้องการที่จะเน้นถึงความกดดันที่อยู่บนเปโตรจากผู้วิจารณ์ชาย

22:59-60 การอ้างอิงเดียวของลูกาถึง “ชั่วโมง” ที่ผ่านไปสะท้อนถึงความสนใจของท่านในการผ่านไป ของเวลา การกล่าวหาที่สาม การกล่าวหานี้ได้ถูกกล่าวด้วยความเชื่อมั่นมาจาก “อีกคน หนึ่ง” ซึ่งเป็นญาติของผู้ชายที่เปโตรได้ตัดหูของเขา (ยน. 18:26) อัครลิขิตของเปโตรใน ในฐานะชาวกาลิลีคงได้ชัดเจนจากสำเนียงของท่านและหรือเสื้อผ้าของท่าน [1136] ลูกา ละเว้นคำสาบานที่เปโตรเพิ่มเข้ากับการปฏิเสธนี้ (มธ. 26:74; มก. 14:71) ท่านเขียนอีกว่า เปโตรปฏิเสธความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่ผู้กล่าวหาหมายถึง เป็นที่ชัดเจนว่านอกเหนือจากการ ปฏิเสธว่าท่านรู้จักพระเยซู (มธ. 26:74; มก. 14:71) ที่จะปฏิเสธความรู้ทั้งหมดเกี่ยวกับ สิ่งที่ชายคนนี้กำลังกล่าวถึงก็เป็นรูปแบบที่หนักแน่นที่สุดของการปฏิเสธ [1137] “ทันใด นั้น ไก่ก็ขัน” อย่างที่พระเยซูได้ทำนายไว้ (ข้อ 34)

22:61-62 ลูกาไม่ได้บอกผู้อ่านของท่านว่าพระเยซูอยู่ใกล้เปโตรที่ใดก็ตาม บางทีพระเยซูเป็นที่เห็นได้ ผ่านทางกระจก หรือผู้คุ้มกันของพระองค์อาจได้นำพระองค์ผ่านที่ที่พระองค์สามารถเห็น เปโตรได้ การอ้างอิงเฉพาะของลูกาถึงการหันและการมองของพระองค์ไปยังเปโตร เพิ่มผลกระทบที่น่าตกใจของชั่วขณะนั้น คำที่ลูกาใช้เพื่อจะอธิบายถึงการมองของ พระเยซูตามปกติหมายถึง ที่จะมองด้วยความสนใจ ความรักหรือความห่วงใย (คำกรีก *เอมเบลโท*) ทันใดนั้นเปโตร “ระลึกถึง” สิ่งที่พระเยซูได้ทำนายไว้แต่เนิ่นๆ ณ เย็นวันนั้น (ข้อ 34) และอย่างไม่สงสัยแล้ว การกล่าวยอมรับแห่งความจงรักภักดีของท่านที่มีต่อ พระเยซู (ข้อ 33) การตระหนักถึงความไม่สัตย์ซื่อของท่านในแง่นี้ พร้อมกับคำสอนของ พระเยซูในเรื่องความสำคัญของความสัตย์ซื่อ (เปรียบเทียบ. 12:9) เป็นเหตุให้เปโตรที่จะ จากลานบ้านไปเพื่อจะร้องไห้ด้วยความเสียใจอันขมขื่น

การบันทึกของลูกาเกี่ยวกับความล้มเหลวที่น่าสังเวชของสาวกที่โดดเด่นนี้นำมาซึ่งความสำคัญของการ เตรียมตัวฝ่ายวิญญาณที่เพียงพอสำหรับเวลาแห่งการทดสอบ เหมือนกับผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ลูกา รวมเหตุการณ์นี้ไว้เนื่องจากความสำคัญที่ไร้กาลเวลาสำหรับผู้ติดตามทุกคนของพระเยซู

2. การเยาะเย้ยของพวกเขาทหาร 22:63-65 (เปรียบเทียบ มธ. 26:67-68; มก. 14:65)

เป็นที่ชัดเจนว่าการเยาะเย้ยนี้เกิดขึ้นระหว่างการปฏิเสธของเปโตร และ ณ ตอนสิ้นสุดของการไต่สวนพระเยซูต่อหน้าคายาฟาส บางทีลูกาได้ใส่มันไว้ที่ในการบรรยายของท่านในฐานะการเปลี่ยนผ่านเพื่อจะเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างความพยายามของเปโตรที่จะหลีกเลี่ยงการทนทุกข์กับการทนทุกข์ของพระเยซู มันแนะนำการบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการไต่สวนพระเยซู ลูกาเป็นการบันทึกที่ยาวที่สุดของการบันทึกของพระกิตติคุณสัมพันธ์ ซึ่งนำเสนอพระเยซูในฐานะมนุษย์แท้ที่ทนทุกข์อย่างอดิธรรม ณ เจ็อมมือของพวกผู้กล่าวหาของพระองค์

พวกที่ “ควบคุมพระเยซู” เป็นพวกผู้นำทางศาสนา (ข้อ 52; เปรียบเทียบ มธ. 26:66-67; มก. 14:64-65) ลูกาแนะนำพระเยซูในฐานะผู้เผยพระวจนะ บางทีท่านรวมเหตุการณ์นี้ไว้เพื่อจะแสดงให้เห็นว่า “ความล้มเหลว” (การปฏิเสธ) ของพระเยซูที่จะพยากรณ์ไม่ใช่เนื่องจากการไร้ความสามารถ แต่เนื่องจากการตัดสินใจของพระองค์ที่จะสละชีวิตของพระองค์เป็นเครื่องบูชา การยอมรับเชิงรับของพระเยซูถึงการปฏิบัติที่หยาบคายทั้งหมดนี้แสดงถึงสิ่งเดียวกัน[1138]

3. การไต่สวนพระเยซูต่อหน้าสภาแซนเฮดริน 22:66-71(เปรียบเทียบ มธ.27:1; มก.15:1ก)

ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่ให้การบันทึกถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ณ การประชุมที่เป็นทางการนี้ของสภาแซนเฮดริน มันตามหลังการสอบสวนที่ไม่เป็นทางการตอนดึกโดยอันนาสและคายาฟาส การประชุมนี้เกิดขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่อย่างมากของเช้าวันศุกร์ที่ 3 เมษายน ค.ศ. 33.[1139]

“โดยพื้นฐานแล้ว ประเด็นที่เสี่ยงเป็นประเด็นเดียวกันอย่างที่ได้ผ่านการนำเสนอของการเป็นผู้นำของยิวในพระกิตติคุณที่สาม ใครตีความน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างถูกต้อง? ใครใช้สิทธิอำนาจของพระเจ้าอย่างถูกต้องเหมาะสม? ใครจะปกครองประชากรของพระเจ้า?”[1140]

22:66 สภาแซนเฮดรินซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะ “สภาของพวกผู้อาวุโส” เป็นศาลสูงของอิสราเอล ศาลนี้สามารถปฏิบัติกรณีต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการโทษประหารที่อาจเกิดขึ้นเท่านั้นระหว่างตอนกลางวัน [1141] นี้ดูเหมือนจะเป็นเหตุผลสำหรับเวลาของการประชุมนี้ ทำไมมันไม่ได้ถูกจัดขึ้นแต่เนิ่นๆระหว่างกลางคืน เป็นที่ชัดเจนว่าสมาชิกสภาแซนเฮดรินต้องการที่จะส่งพระเยซูไปหาปีลาตสำหรับการไต่สวนอย่างรวดเร็วเท่าที่พวกเขาสามารถทำได้ “อย่างถูกต้องกฎหมาย” ตามปกติแล้วสภาแซนเฮดรินพบปะในอาคารหลังหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลทางด้านตะวันตกของกำแพงทางตะวันตกของพระวิหาร[1142] แต่พวกนักโบราณคดียังไม่ได้สามารถที่จะระบุที่ไหนอย่างแท้จริงได้

“การไต่สวนนี้ละเมิดกฎระเบียบทางกฎหมายของยิวมากมายที่ได้ให้มาใน
แหล่งที่มาภายหลังต่างๆ คือ การพบปะในตอนเช้าของเทศกาล การพบปะที่บ้าน
ของคายาฟาส การสอบสวนจำเลยโดยปราศจากทนายฝ่ายจำเลย และการไปสู่การ
ตัดสินในวันเดียวแทนที่สองวันที่ได้ถูกเรียกร้องสำหรับกรณีประหาร”[\[1143\]](#)

22:67-68 สภาแซนเฮดรินถามพระเยซูว่าพระองค์กำลังอ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์หรือไม่ (เปรียบเทียบ
4:3, 9)

“จากการที่ได้ให้ความขัดแย้งที่มาก่อนในการบันทึกของลูกา นั้นก็ไม่สามารถเป็น
ข้อสงสัย ณ การไต่สวนนี้ถึงการระบุนามผิดหรือการไร้ความผิดของพระเยซู
การไต่สวนนี้เป็นความต่อเนื่องของความพยายามของผู้นำขบวนการที่จะขจัดพระเยซู
คำถามคือ พวกเขาสามารถทำอะไรไปยังปีลาตได้?”[\[1144\]](#)

พระเยซูตอบว่าพวกผู้กล่าวหาของพระองค์จะ “ไม่เชื่อ” พระองค์ถ้าพระองค์บอกพวกเขา
หรือพวกเขาจะไม่ “ตอบ” พระองค์ถ้าพระองค์ถามพวกเขา พระเยซูและพวกผู้นำทาง
ศาสนาก่อนหน้านั้นได้มีสาเหตุต้นในการอภิปรายของพวกเขา (เปรียบเทียบ 20:1-8, 26,
40) ประเด็นของพระเยซูก็คือการอ้างหรือการไม่อ้างถึงพระเมสสิยาห์จะไร้ประเด็น
เนื่องจากว่าพวกผู้กล่าวหาของพระองค์จะเชื่อสิ่งที่พวกเขาต้องการที่จะเชื่อ โดยไม่
คำนึงถึงสิ่งที่พระองค์กล่าว ยิ่งกว่านั้น พวกเขามีแนวคิดที่แตกต่างจากที่พระองค์มี
เกี่ยวกับสิ่งที่พระเมสสิยาห์จะทำ แท้จริงแล้วพวกเขากำลังกล่าวถึงประเภทที่แตกต่าง
สองอย่างของบุคคลเมื่อพวกเขาอภิปราย “พระเมสสิยาห์”

22:69-70 พระเยซูไม่ได้อ้างถึงการเป็นพระเมสสิยาห์ที่นี่ แต่พระองค์อ้างถึงการเป็น “บุตรมนุษย์”
พระองค์พาดพิงถึงการอภิปรายที่พระองค์ได้มีกับผู้กล่าวหาบางคนของพระองค์ใน
วันพุธ (20:41-44) จากนั้นน้อยกว่าสองวันก่อนนั้น พระเยซูได้ถามพวกเขาเกี่ยวกับ
อัตลักษณ์ ของ “บุตรของดาวิด” ในสวด 110:1 พระองค์แสดงจากพระคัมภีร์ว่าบุตร
ของดาวิดคือ พระเมสสิยาห์ทรงเป็นพระเจ้า ตอนนี้พระเยซูอ้างอิงถึงข้อเดียวกันและ
ยืนยันว่า “บุตรมนุษย์” จะนั่งที่ “พระหัตถ์ขวา” ของพระเจ้าตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป
นี่เป็นการอ้างถึงความสัมพันธ์ที่พิเศษกับพระเจ้าที่จัดตั้งการหมั้นประมาท (สำหรับ
คนอื่นๆ) [\[1145\]](#) ยิ่งกว่านั้น มันแสดงให้เห็นว่าพระเมสสิยาห์จะไม่ปกครองทันที
ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” เชื่อมพระเมสสิยาห์ที่เป็นพระเจ้ากับการเสด็จมาในอนาคตยังโลก
เพื่อจะปกครอง (ดนล. 7:13-14)

พระเยซูกำลังบ่งบอกว่าพระเมสสิยาห์ (“บุตรมนุษย์” คือ พระองค์เอง) จะกลับไปยังสวรรค์ และจากนั้นจะกลับมาภายหลังเพื่อจะปกครองในโลก (เปรียบเทียบ กจ. 2:33; 5:31) ต่อ สภาแซนเฮดริน พระองค์ดูเหมือนจะอ้างว่า *พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า* และ พระเยซูยอมรับว่าพระองค์ *ได้* อ้างอย่างนั้น (เปรียบเทียบ 9:20-22) พระองค์กล่าวว่า “ท่านพูด” (คำกรีก *συμπίστευε*) ซึ่งเป็นสำนวนสำหรับ “ใช่แล้ว”^[1146]

22:71 สภาแซนเฮดรินตระหนักถึงถ้อยแถลงของพระเยซูที่จะเป็นการอ้างที่ชัดเจนถึงการเป็น พระบุตรของพระเจ้า นี่เท่าเทียมกับการอ้างถึงการเป็นพระเจ้า ดังนั้น ต่อพวกเขาแล้วมัน ดูเหมือนเป็นการหมิ่นประมาท ตอนนี้พวกเขามีเหตุผลเพียงพอที่จะเรียกร็องโทษประหาร จากปีลาต

การบันทึกของลูกายืนยันถึงอัตลักษณ์ของพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ บุตรมนุษย์ และพระบุตรของ พระเจ้า แต่แสดงถึงพยานที่ไร้ความกลัวของพระองค์ต่ออัตลักษณ์ของพระองค์เองอีกด้วยโดยไม่คำนึงถึง ผลลัพธ์ที่แน่นอนบางอย่าง ดังนั้นผู้เขียนอธิบายว่าพระเยซูทรงเป็นใคร และนำเสนอการเป็นพยานของ พระองค์ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ที่เป็นปรักภัยในฐานะต้นแบบสำหรับพวกสาวกที่จะทำตาม

4. การปรากฏครั้งแรกของพระเยซูต่อหน้าปีลาต 23:1-7 (เปรียบเทียบ มธ. 27:2, 11-14; มก. 15:1b-5; ยน. 18:28-38)

ตอนนี้การไต่สวนพระเยซูย้ายจากกระยะของยิวไปสู่กระยะของโรมัน^[1147] มันไม่ได้ใช้เวลาานสำหรับ ปีลาตที่จะระบุว่าพระเยซูไร้ความผิดเกี่ยวกับอาชกรรมใดๆที่ควรแก่การตาย ณ เวลาเดียวกัน การบันทึก ก็ยืนยันว่ามันยุ่งยากแก่ไหนสำหรับเขาที่จะตัดสินคนที่ไร้ผิดนั้นผิด ตามปกติแล้วปีลาตอาศัยอยู่ในเมือง หลวงจังหวัดในซีซารียา ณ เวลานั้นเขาอยู่ในเยรูซาเล็มเนื่องจากเทศกาลปัสกาซึ่งดึงดูดฝูงชนใหญ่และ ความไม่สงบที่เป็นไปได้ไปยังเมืองนั้น

23:1-2 “ทั้งหมด” ที่ถูกกล่าวถึงคือสภาแซนเฮดริน ลูกาเท่านั้นบันทึกการกล่าวหาที่เจาะจงของพวกเขา ที่มีต่อพระเยซู พวกเขากล่าวหาพระองค์ถึงการนำพวกยิวให้หันเหไปจากหน้าที่ของพวกเขาที่มีต่อโรม (เปรียบเทียบ อพย. 5:4; 1 พกษ. 18:17; กจ. 13:6-8; 17:5-9) โดยไม่ต้อง สงสัยในการกล่าวหาที่คือการกล่าวหาที่ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ นี่ไม่เป็น จริง ไม่ใช่พระเยซูผู้นำประชาชนให้หลงไป แต่เป็นผู้นำชาวยิวที่ยุยงผู้คน ^[1148] ประการที่สอง พวกเขากล่าวหาพระองค์ด้วยการสอนพวกยิวที่จะไม่จ่าย “ภาษี” นี่ไม่เป็นจริง นี่ไม่เป็นจริงเช่นกัน (เปรียบเทียบ 20:25) ประการที่สาม พวกเขากล่าวหา พระองค์ถึงการอ้างเป็น “กษัตริย์” กล่าวคือ พระเมสสิยาห์ของยิวหรือ “พระคริสต์” การ

กล่าวหาว่าเป็นจริง (เปรียบเทียบ 22:69-70) และมันเป็นแค่ประเด็นที่ซึ่งปีศาจแสดงถึงความสนใจ

23:3-4 มันดูเหมือนแปลกที่ว่า จากการที่ได้รับความรอดถึงการกล่าวยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็น “กษัตริย์ของพวกยิว” ปีศาจจะป่าวประกาศว่าพระองค์ไร้ความผิด การอธิบายก็คือว่าลูกาไม่ได้บันทึกการสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่างข้อ 3 และ 4 (เปรียบเทียบ ยน. 18:35-38) ในการสนทนานั้น ปีศาจเรียนรู้ว่าพระเยซูไม่ได้อ้างถึงการเป็นกษัตริย์ในแง่ธรรมดา เขาสรุปว่าพระเยซูไม่ได้ตั้งการคุกคามต่อเสถียรภาพทางการเมืองของผลประโยชน์ของโรมในปาเลสไตน์ ลูกาเท่านั้นบันทึกคำตัดสินอย่างทางการของปีศาจที่เขาได้ให้แก่สภาแซนเฮดริน (เปรียบเทียบ ยน. 18:38; 19:4, 6) บางทีลูกาเลือกไม่บันทึกสิ่งที่ยอห์นบันทึกเพราะว่าสำหรับผู้อ่านของท่านนั้น การอ้างถึงการเป็นกษัตริย์ของพวกยิวก็น่าหัวเราะ มันคงชัดเจนต่อพวกกรีกว่าพระเยซูไม่ได้ตั้งการคุกคามต่อโรม

ในกิจการของอัครทูตเช่นเดียวกับในลูกา ผู้เขียนของเราบันทึกคำตัดสินที่ไร้ความผิดของเจ้าหน้าที่รัฐบาลเมื่อตัดสินพิพากษาพวกผู้นำของคริสเตียน (เช่น กจ. 18:12-17; 19:35-41; 25:23-27; 26:30-32) เป็นที่ชัดเจนว่าท่านต้องการที่จะทำให้ผู้อ่านของท่านแน่ใจว่าคริสตศาสนาไม่ใช่การแสวงหาที่จะโค่นล้มจักรวรรดิโรมัน และนั่นไม่ใช่เป็นปรปักษ์ต่อเจ้าหน้าที่พลเรือนของโรม

23:5-7 การคัดค้านที่ต่อเนื่องของสมาชิกสภาแซนเฮดรินนำปีศาจที่จะส่งพระเยซู “ไปหาเฮโรด” สำหรับการตรวจสอบ บางทีเขาทำอย่างนี้เพื่อจะทำให้พวกผู้นำชาวยิวพอใจและทำให้ตัวเองพึงพอใจที่ว่าเขาไม่ได้มองข้ามบางสิ่งในกรณีของพระเยซูที่อาจคู่ควรกับการลงโทษ บางทีเฮโรด แอนทิพาสมีหลักฐานเกี่ยวกับกิจกรรมการจลาจลที่ถูกกล่าวหาของพระเยซูในกาลิลี เฮโรดมีความคุ้นเคยที่ยาวนานและเต็มที่กับเรื่องราวของชาวยิวมากกว่าปีศาจมีและเขาเป็นคนอาหรับ-ฮีบรู

เป็นที่ชัดเจนว่าเฮโรดอยู่ในเยรูซาเล็มสำหรับเหตุผลเดียวกันที่ปีศาจมี อย่างชัดเจนแล้วความตั้งใจของปีศาจไม่ใช่ที่จะส่งพระเยซูไปหาเฮโรดและดังนั้นก็ทำให้เขาเองผ่อนคลายจากความรับผิดชอบของเขาเอง แต่เพื่อจะรักษาคำแนะนำของเฮโรดในคดีของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 7, 11) อำนาจศาลของเฮโรดอยู่ในกาลิลีและพวกผู้นำชาวยิวอ้างว่าพระเยซูได้ “ขูยประชาชนให้วุ่นวายและสั่งสอนไปทั่วยูเดีย [คือ ปาเลสไตน์ของยิวเปรียบเทียบ 4:44] ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่”

“เฮโรดเป็นผู้วางแผนการที่เจ้าเล่ห์ เขาไม่โหดร้ายอย่างที่ปลาตออาจโหดร้าย หรือเห็นแก่เงินอย่างที่อับนาสอาจเห็นแก่เงิน เขาอาจคิดปกติทางจิตใจ บิดาของเขาได้ฆ่ามารดาของเขาและจากนั้นเรียกชื่อของเธออย่างดั่งๆทั่วทางเดินในราชวังเป็นหลายสัปดาห์ บรรพบุรุษของเขาได้แสดงถึงความสุดขีดของความทะเยอทะยาน และความสุดขีดของความริษยาซึ่งควบคู่ไปกับความกลัวเรื่องเกี่ยวกับการข่มเหง เฮโรดทุกคนได้เปลี่ยนความจงรักภักดีทางการเมืองอย่างที่ยกย่องเปลี่ยนทิศทางไปตามสายลมที่แปรปรวน”[1149]

5. การปรากฏของพระเยซูต่อหน้าเฮโรด 23:8-12

ลูกาเท่านั้นบันทึกด้านนี้ของการไต่สวนพระเยซูโดยคนโรมัน บางทีท่านทำอย่างนั้นเพราะว่าเฮโรด แอนติพาสไม่พบพื้นฐานสำหรับการกล่าวโทษพระเยซูเช่นกัน ดังนั้นลูกาอ้างพยานที่เป็นทางการทั้งสองถึงการไร้ความผิดของพระเยซูสำหรับผลประโยชน์ของผู้ฟังของท่าน (เปรียบเทียบ ฉธบ. 19:15) พยานสองเสียงคงได้จัดตั้งการแก้ต่างทางการปกป้องที่มีพลังถึงการไร้ความผิดของพระเยซูกับพวกกรีก

23:8-9 ก่อนหน้านั้นลูกาได้อ้างถึงความสนใจของเฮโรดในการพบพระเยซู (9:9) ที่นี้ท่านอธิบายว่าความสนใจของเขาในพระเยซูเป็นแค่ในฐานะคนทำการอัศจรรย์ เขาไม่มีความสนใจในการพูดคุยพระองค์ถึงเรื่องราวฝ่ายวิญญาณ อย่างชัดเจนแล้ว มันเกี่ยวกับการอัศจรรย์ของพระองค์นั้นที่เฮโรดถามพระเยซูที่นี่ เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูไม่ได้ตอบสนองเพราะว่าเฮโรดได้ปฏิเสธ *ความหมายโดยนัย* ของการอัศจรรย์ของพระองค์กล่าวคือ ว่าพระเยซูมาจากพระเจ้าพร้อมกับข่าวสารที่มีสำหรับมนุษยชาติ เฮโรดได้ทำให้ความรู้สึกลึกของเขาต่อพวกผู้เผยพระวจนะนั้นชัดเจนโดยการตัดศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมา พระเยซูไม่มีอะไรที่จะกล่าวต่อใครคนหนึ่งอย่างเช่นคนนี้

“พระเยซูไม่สามารถถูกทำให้ประทับใจได้ สิ่งต่างๆที่พระองค์รู้เกี่ยวกับแอนติพาสได้สลักพวกมันอย่างหนักแน่นไว้ในความคิดของพระองค์ กษัตริย์นี้เป็นผู้สังหารญาติของชาวนาซาเร็ธคือยอห์น กษัตริย์นี้เป็นคนขี้กลัวผู้ไม่สามารถคงความจงรักภักดีต่อใครก็ตามได้ กษัตริย์นี้เป็นผู้ล่วงประเวณีที่ได้ขโมยภรรยาของน้องชายของเขาเอง กษัตริย์นี้จะไม่ทำสิ่งนี้ในกรณีนี้ยกเว้นขอการแสดงถึงอำนาจ”[1150]

“*เอ็คซูซีอา* [สิทธิอำนาจ] ของพระเยซูสำแดงออกมันเองในขอบเขตทางการเมืองอีกด้วย สิ่งนี้ชัดเจนมากที่สุดที่ลูกาซึ่งเป็นพระกิตติคุณเล่มเดียวที่บันทึกการ

บอกปิดสองครั้งของเฮโรด แอนทิปาสต่ออำนาจสิทธิขาดทางการเมืองของพระเยซูในกาลิลี (ลก. 13:31-32; 23:6-12)”[1151]

“สำหรับผู้่านกรีก-โรมัน อุปนิสัยของพระเยซูอาจได้ถูกมองว่าเป็นการแสดงออกถึงการควบคุมตนเองที่น่าทึ่งบางอย่างที่แม้กระทั่งความสูงส่ง สำหรับผู้อ่านฉบับ LXX ความเจียมของพระองค์เตือนให้นึกถึงผู้รับใช้ของพระยาเวห์ผู้ซึ่งพระองค์ถูกระบุว่าเป็น (อสย. 53:7)”[1152]

23:10-12 การกล่าวหาโดยพวกผู้นำชาวยิว (เปรียบเทียบกับ 22:66) รวมกับการดูถูกที่เฮโรดต้องได้รู้สึก ณ การบอกปิดก็ส่งผลต่อการดูถูกและการเยาะเย้ยมากขึ้นสำหรับพระเยซู (เปรียบเทียบกับ อสย. 53:7) การทำไม่ดีตอนนี้เปิดเผยถึงท่าทีแท้จริงของเฮโรดต่อพระเยซู

เฮโรดใส่ “เสื้อคลุม” ที่งดงาม (คำกรีก *แลมพอส* เปรียบเทียบ กจ. 10:30; ยก. 2:2-3; วว. 15:6; 19:8) เหนือพระเยซูที่บ่งบอกถึงความเป็นกษัตริย์ของพระองค์ แต่เขา “ส่งพระองค์กลับไปหาปีลาต” ในฐานะกษัตริย์ที่ตกเป็นทาสของโรม นี่อาจเป็นหรืออาจไม่ได้เป็นเสื้อคลุมตัวเดียวกันที่พวกทหารของปีลาตสวมให้พระเยซูหลังจากการโบยตีพระองค์ (มธ. 27:28; มก. 15:17; ยน. 19:2) บางทีมันเป็นการแคะตึ้งนี้ที่ทำให้ปีลาตและเฮโรดรวมกัน โดยเฉพาะ พวกเขาเป็นอันธพาลสองคนผู้ซึ่งอย่างน้อยแล้วสามารถเห็นด้วยที่จะทำให้ผู้แสวงหาขายนหน้าต่อบัลลังก์ของยิว (เปรียบเทียบกับ กจ. 3:13-14; 4:25-28)

“อัยการได้สั่งการฆ่าชาวกาลิลีบางคนและเฮโรดในฐานะกษัตริย์ได้โกรธเคืองการขัดแย้งอำนาจโดยคนโรมันและไร้ความสามารถในเรื่องราวนั้นยกเว้นที่จะโกรธเคือง”[1153]

“ไม่มีการสื่อสารระหว่างเขา [ปีลาต] และเฮโรดตั้งแต่เวลาที่พวกทหารของปีลาตได้ฆ่าพลเมืองของเฮโรดอย่างผิดพลาดในบริเวณพระวิหาร”[1154]

“นี่คือการเริ่มต้นของการเคลื่อนไหวทางสัมพันธภาพ! ก่อนปัญหานี้เกี่ยวกับพระเยซูเกิดขึ้น เฮโรดและปีลาตได้เป็นศัตรูกัน ตอนนี้พวกเขามาด้วยกันเพราะว่าพวกเขาทั้งสองต่อต้านพระเยซู”[1155]

ดูกาไม่ได้บันทึกความคิดเห็นทางศาลาใดๆที่เฮโรดอาจได้ส่งกลับเพื่อปีลาตที่นี่ แต่ความหมายโดยนัยก็ชัดเจนว่าเขามองพระเยซูว่าเป็นคนหลอกหลวงที่ไม่มีอันตราย ภายหลังปีลาตได้ป่าวประกาศคำตัดสินของเฮโรดต่อผู้คน (ข้อ 15)

**6. การปรากฏครั้งที่สองของพระเยซูต่อหน้าปีลาต 23:13-25 (เปรียบเทียบ มธ. 27:15-26;
มก. 15:6-15; ยน. 18:39-19:16)**

ความประทับใจทั้งหมดที่ลูกนำเสนอด้วยส่วนนี้ของการบรรยายของท่านก็คือว่าการกล่าวโทษพระเยซูเป็นการล้อเลียนที่แย่มากของความยุติธรรม ปีลาตกล่าวโทษคนที่ไร้ความผิด การตัดสินนี้ดูเหมือนจะเลวร้าย โดยเฉพาะเนื่องจากเขาประกาศว่าคนมีความผิด (บาร์บัส) ไร้ความผิดอีกด้วย การตัดสินใจที่แน่นอนของพวกเขาผู้นำชาวยิวได้ชนะความตั้งใจที่อ่อนแอของเจ้าหน้าที่โรมัน

23:13-14 ปีลาตป่าวประกาศการตัดสินของเขาที่เขาได้ทำขึ้นหลังจากการได้รับความคิดเห็นของเฮโรด ปีลาต “พบว่า” พระเยซูไร้ความผิดเกี่ยวกับการกล่าวหาถึงการกบฏ เขาใช้คำศัพท์ทางกฎหมายที่เป็นมาตรฐาน (เปรียบเทียบ กจ. 23:9; 26:31-32) อย่างไม่สงสัยแล้วเฮโรดตั้งใจที่จะทำให้เรื่องราวพักไว้ก่อน

การอ้างอิงของลูกมาถึง “ประชาชน” (คำกรีก *ลาออส* ข้อ 13) นั้นสำคัญ ตลอดพระกิตติคุณของท่าน ลูกอ้างอิงถึงประชาชน (ลาออส) อย่างที่แตกต่างจากฝูงชน (*ออคลอส*) คำแรกอธิบายถึงประชาชนที่ไม่ได้ต่อต้านพระเยซูอย่างที่พวกผู้นำของพวกเขาต่อต้าน (เปรียบเทียบ ข้อ 27, 35; 24:19; กจ. 2:47) ประชาชนหลายคนจากกลุ่มนี้เชื่อในพระเยซู ในอีกด้านหนึ่ง ฝูงชนแสวงหาพระเยซูเพื่อสิ่งๆ ที่พวกเขาสามารถได้รับจากพระองค์ได้ในข้อเหล่านี้ ประชาชนผู้เห็นอกเห็นใจหรือน้อยเป็นกลางต่อพระเยซูได้ยินคำตัดสินของปีลาตพร้อมกับสมาชิกสภาแซนเฮดรินที่เป็นปรปักษ์[1156]

23:15 ปีลาตป่าวประกาศเช่นกันว่าการตัดสินของเฮโรดเห็นด้วยกับการตัดสินของเขาเอง เฮโรดเป็นผู้มีสิทธิอำนาจอันเป็นที่ประจักษ์ในเรื่องราวของชาวยิว ผู้ซึ่งผู้ฟังของปีลาตบางทีนับถือมากกว่าที่พวกเขา นับถือปีลาต เนื่องจากว่าเฮโรดเป็นคนอาหรับ-ซีบรู ชายทั้งสองคนเห็นด้วยว่าพระเยซู “ไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย”

23:16 เป็นที่ชัดเจนว่าปีลาตลงโทษพระเยซูเพราะว่าพระองค์ได้ก่อปัญหาแก่ปีลาตและในฐานะการยินยอมต่อพวกผู้นำชาวยิว สิ่งนี้ชัดเจนในตัวบทกรีกมากกว่าในฉบับภาษาอังกฤษส่วนมากทั้งหลาย “ลงโทษ” คำกรีก (*ไพควาสา*) บางทีเป็นรูปแบบของคำกริยาที่ขยายคำกริยาหลัก “ปล่อยไป” (*อะ โพลู โซ*) ลูกนำเสนอปีลาตว่าต้องการที่จะให้การว่ากล่าวเล็กน้อยแก่พระเยซูจากนั้นก็ปล่อยพระองค์ไป

ความพึงพอใจของปีลาตสำหรับการลงโทษที่เบากว่าสำหรับพระเยซูแทนที่จะเป็นการปฏิบัติต่อที่รุนแรงกว่าก็เป็นหนึ่งในข้อบ่งชี้หลายอย่างในพระกิตติคุณของลูกว่าผู้เขียน

ต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะมองคริสตศาสนาอย่างโปรดปราน ความปรารถนาของลูกา เป็นจริง ณ หลายที่ในกิจการของอัครทูตเช่นกัน “การเขียน” (คำกรีก *พราเกลโลซาส* มธ. 27:26; มก. 15:15) ที่พระเยซูได้รับก่อนการตรึงของพระองค์ก็รุนแรงกว่า “การเขียน” (คำกรีก *ไพควิซาส*) ที่ปีลาตอ้างอิงถึงที่นี่ ปีลาตไม่มีความตั้งใจของการตรึงพระเยซู ณ จุดนี้

“ข้อเสนอแนะที่ว่าพระเยซูควรได้รับการเขียนก่อนการถูกปล่อยไปทำให้เรา อายากรู้หรือยากเห็น ถ้าพระองค์ไร้ความผิด พระองค์ควรได้ถูกปล่อยไปโดยปราศจากความยุ่งยากมากขึ้น แต่ในกฎหมายโรมัน การเขียนเบาๆบางครั้งได้ถูกนำมาพร้อมกับคำเตือนที่เชื่อถือได้เพื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาจะเอาใจใส่มากขึ้นสำหรับอนาคต” [1157]

23:17 ต้นฉบับโบราณมากมายไม่มีข้อ 17 บางทีผู้คัดลอกที่ได้รับอิทธิพลโดยมัทธิว 27:15 และหรือมาระโก 15:6 ก็เพิ่มมันเข้ากับฉบับคัดลอกแรกเริ่มทั้งหลายของพระกิตติคุณนี้

“มีความคล้ายคลึงกันทางประวัติศาสตร์ตั้งแต่ระยะเวลาที่ตั้งอยู่ในความโปรดปรานโดยทั่วไปของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของการยกโทษของปีศาจ” [1158]

23:18-19 ฉบับของลูกาเกี่ยวกับการไต่สวนนี้มีพวกผู้นำชาวยิว และประชาชน (ข้อ 13) ปฏิเสธสิ่งที่ยุติธรรมและเรียกร้อง “การปล่อย” ชายคนหนึ่งที่เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพระเยซู ปีลาตได้ป่าวประกาศว่าพระเยซูไร้ความผิดเกี่ยวกับการกล่าวหาถึงการนำการกบฏ แต่บารับบัสมีความผิดของอาชญากรรมนั้น พระเยซูได้เดินทางไปทำการรักษาและฟื้นฟูผู้คนสู่ชีวิต แต่บารับบัสได้ฆ่าพวกเขา การบรรยายนี้แสดงถึงความผิดที่ยิ่งใหญ่ของพวกยิวในการเรียกร้องการตายของพระเยซู (เปรียบเทียบ กจ. 2:22-23; 8:33; 21:36) ประชาชนยอมให้พวกผู้นำของพวกเขาที่จะมีอิทธิพลต่อพวกเขาให้เรียกร้องการบิดเบือนความยุติธรรม

“พวกเขาอยากจะทำกับคนบาปที่โด่งดังมากกว่าอยู่กับผู้หนึ่งที่สามารถยกโทษบาปของพวกเขาได้” [1159]

23:20-23 ลูกาบันทึกอีกครั้ง (ข้อ 14, 16) ว่าปีลาตต้องการที่จะ “ปล่อยพระเยซู” แต่การร้องขอเหตุผลของเขานำไปสู่การเรียกร้องที่เพิ่มขึ้นสำหรับโทษประหารของพระเยซูเท่านั้น (เปรียบเทียบ มธ. 27:22; มก. 15:13) ตอนนี้พวกยิวเรียกร้องการตรึงพระเยซู ซึ่งเป็นสิ่งที่แย่ที่สุดของการลงโทษทั้งหมดที่เป็นไปได้ การร้องขอเหตุผลครั้งที่สามนำไปสู่การเรียกร้องที่ดังกว่าและหนักแน่นกว่าสำหรับการตรึงพระเยซูเท่านั้น สุดท้าย “เสียงที่ดัง” ของฝูงชน “เริ่มต้นที่จะ

ชนะ” และปีลาตก็ยอมต่อความบ้าคั่งของพวกเขา ปีลาตต้องการที่จะสงวนสันติภาพไว้ และ “ตำแหน่งของเขา” ไว้ (คือ อำนาจที่มอบหมายให้และยศของเขาในรัฐบาลโรมัน) มากกว่าเขาต้องการที่จะส่งเสริมความยุติธรรม มันเป็นความตั้งใจของประชาชนไม่ใช่ปีลาตที่นำไปสู่การตรึงพระเยซู ณ จุดสูงสุดของความโกลาหลนี้ อะไรคือสิ่งที่ปรากฏชัดเจนที่สุดในตัวบทนี้?

“การไร้ความผิดของพระเยซูไม่สามารถถูกเน้นอย่างหนักแน่นมากขึ้นได้”[1160]

“อย่างแท้จริงแล้วมันเป็นจริงที่ว่าพวกยิวถูกริชอกปีลาตไปสู่การตัดสินประหารชีวิตพระเยซู”[1161]

23:24-25 ปีลาตยอมทำตาม “ความตั้งใจ” ของประชาชนอย่างสิ้นเชิง สิ่งนี้อยู่ในความกลมกลืนเต็มทีกับพระประสงค์ของพระเจ้า (กจ. 2:23) แต่ลูกาไม่ได้อ้างสิ่งนั้นที่นี่ ที่นี้ท่านต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะเห็นความรับผิดชอบของมนุษย์ที่ส่งผลต่อการตายของพระเยซูโดยเฉพาะอย่างยิ่งความรับผิดชอบของพวกยิว

“มันไม่ใช่การกล่าวโทษแต่เป็นการตัดสินประหารชีวิตภายใต้ความกดดัน” [1162]

“บางทีเราควรเพิ่มว่าลูกาไม่ใช่ต่อต้านคนอาหรับ-ฮีบรูนับประสาอะไรกับการจัดเตรียมเหตุผลสำหรับการต่อต้านคนอาหรับ-ฮีบรูในสมัยของเราเอง ท่านกำลังกล่าวถึงกลุ่มที่เจาะจงของประชาชนและคงเอาไว้ว่าพวกเขานำมาซึ่งการตายของพระเยซู มันไม่ใช่ปีลาตหรือพวกคนโรมันของเขาที่เรียกร้องการตรึงพระเยซู มันคือพวกหัวหน้าปุโรหิตชาวยิวและบรรดาผู้ติดตามของพวกเขา... ลูกาไม่ได้บ่งชี้เชื้อชาติและผู้อ่านของท่านก็ไม่ควรเช่นกัน”[1163]

“ปีลาตเป็นบุคคลที่ซับซ้อน เขาพูดอย่างเปิดเผยว่าพระเยซูไร้ความผิด กระนั้นเขาก็ยอมให้พระองค์ถูกเขียนและได้ปรับโทษพระองค์ถึงตาย เขาถามพระเยซูอย่างระมัดระวังและแม้กระทั่งตัวสันต่อคำตอบของพระองค์ แต่ความจริงแห่งพระวจนะไม่ได้สร้างความแตกต่างในการตัดสินใจของเขา เขาต้องการจะเป็นที่นิยมและไม่ใช่อุบัติ เขาเป็นห่วงเกี่ยวกับชื่อเสียงมากกว่าคุณลักษณะ ถ้าเฮโรดได้ทำให้เสียงของพระเจ้าเงียบไป จากนั้นปีลาตก็ระงับเสียงของพระเจ้า เขามีโอกาสของเขาและได้สูญเสียมันไป”[1164]

ลูกากรุณาต่อปีลาตมากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ท่านเน้นถึงการไร้ความผิดของพระเยซูมากกว่าความผิดของปีลาต บางทีท่านทำอย่างนี้เพื่อว่าผู้อ่านชาวกรีกของท่านจะจดจ่อความสนใจของพวกเขาไปที่พระเยซูมากกว่าปีลาต ยิ่งกว่านั้น ในกิจการของอัครทูต ลูกาให้ภาพเชิงบวกของผู้ปกครองชาวโรมันอย่าง

เป็นจริงเท่าที่ท่านสามารถทำได้ เป็นที่ชัดเจนว่าท่านไม่ต้องการให้งานเขียนของท่านที่จะทำให้พวกต่างชาติ และพวกผู้ปกครองของพวกเขาบาดหมางกันโดยไม่จำเป็น

“การบรรยายใน 23:13-25 ตั้งการเน้นที่ความรับผิดชอบของทั้งพวกผู้นำและประชาชนสำหรับการตายของพระเยซู”[\[1165\]](#)

ฉ. การตรึงพระเยซู 23:26-49

การบันทึกของลูกาเกี่ยวกับการตรึงรวมถึงการพยากรณ์ถึงชะตาของเยรูซาเล็ม (ข้อ 29-31) ซึ่งมีการเน้นมากขึ้นตรงผู้ชายที่มีประสบการณ์กับการถูกตรึงกับพระเยซู (ข้อ 39-43) และการรายงานน้อยลงที่ฝูงชนเยาะเย้ยพระเยซู มันถึงจุดสูงสุดด้วยคำอธิษฐานสุดท้ายของพระเยซูแห่งการวางใจในพระบิดาของพระองค์ (ข้อ 46) และการตอบสนองต่างๆของผู้คนที่หลากหลายต่อการตายของพระองค์ (ข้อ 47-49)

“ในฉบับนี้ของเรื่องราว เราอาจเห็นการเน้นที่แนวทางที่พระเยซูสิ้นพระชนม์ในฐานะผู้ตายเพื่อความเชื่อ ไร้ความผิดแห่งการกล่าวหาที่มีต่อพระองค์ การวางใจในพระเจ้าจนถึงที่สุดและการแน่ใจถึงสถานที่ของพระองค์เองในเมืองบรมสุขเกษม ฉากทั้งหมดแก้ต่างการอ้างที่ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า”[\[1166\]](#)

1. เหตุการณ์ต่าง ขบนเส้นทางสู่โกละโกธา 23:26-32

ลูกาละเว้นการอ้างอิงถึงการเยาะเย้ยและการหมิ่นพระเยซูของพวกทหารโรมัน (มธ. 27:27-30; มก. 15:16-19) บางที่ท่านต้องการที่จะเชื่อมโยงการเรียกร้องการตรึงพระเยซูของพวกยิวและการตรึงเองอย่างใกล้ชิดเท่าที่ท่านสามารถทำได้ การเรียบเรียงนี้เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆมีผลกระทบของการเน้นถึงการไร้ความผิดของพระเยซูและความผิดของบรรดาผู้ที่เรียกร้องการตรึงของพระองค์

ตัวอย่างของซีโมนชาวไซรีน 23:26 (เปรียบเทียบ มธ. 27:32; มก. 15:21)

บางทีลูกาเลือกที่จะสอดใส่เหตุการณ์ที่ไม่สำคัญอย่างชัดเจนนี้เพราะว่ามันจัดเตรียมตัวอย่างที่ดีของสาวกในอุดมคติ (เปรียบเทียบ มก. 15:21; รม. 16:13) พระเยซูได้สอนพวกสาวกของพระองค์ให้ละทิ้งทุกสิ่งแบกกางเขนของพวกเขาและติดตามพระองค์ (9:23; 14:27) นั่นคือสิ่งที่ “ซีโมน” ทำอย่างแท้จริง มันเกี่ยวข้องกับการสละแผนการส่วนตัวของเขา การสมาคมกับพระเยซูต่อสาธารณะในความขายน้ำของพระองค์และการติดตามอย่างก้าวของพระองค์ในฐานะผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เราแปลกใจว่าซีโมนอีกคนหนึ่งคือซีโมนเปโตรอยู่ที่ไหนผู้ใดกล่าวยอมรับการอุทิศตนเช่นนั้นต่อพระเยซู?

“ไซรีน” เป็นเมืองหลวงของจังหวัดโรมันแห่งไซเรนายกา (ลิเบีย) ในอัฟราหนือ (เปรียบเทียบ กจ. 2:10; 6:9) ตามปกติแล้วอาชญากรที่ถูกตัดสินให้ถูกตรึงจะต้องแบกไม้ขวางขนาดใหญ่ของกางเขนของพวกเขา

เองไปยังสถานที่ของการตรึงของพวกเขา [1167] อย่างชัดเจนแล้ว การเขียนที่รุนแรงของพระเยซูทำให้มัน
เป็นไปได้สำหรับพระองค์ที่จะแบกไม้กางเขน ของพระองค์ ตลอดเส้นทางสู่สถานที่ตรึง

ชะตาของความผิดที่ถูกทำนายไว้ 23:27-31

ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณคนเดียวที่บันทึกเหตุการณ์นี้ อย่างชัดเจนแล้วท่านทำอย่างนั้นเนื่องจากชะตา
ของเยรูซาเล็มเป็นหนึ่งในความสนใจที่พิเศษของท่าน ท่านบันทึกคำเตือนมากมายที่พระเยซูได้ให้แก่
ประชาชนแห่งเยรูซาเล็ม (เปรียบเทียบ 11:49-51; 13:1-5, 34-35; 19:41-44; 21:20-24) ถ้าไร้ความผิด
พระเยซูก็ประสบกับชะตานั้นในฐานะการตรึง อะไรที่พวกยิวที่ได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของพวกเขา
คาดหวัง?

23:27-28 ความสนใจของลูกาในความเป็นห่วงของพระเยซูที่มีต่อ “ผู้หญิง” ก็ปรากฏอีกครั้ง พวกเธอกำลัง
เสียใจต่อชะตาของพระองค์ และอย่างชัดเจนแล้วเป็นผู้เห็นอกเห็นใจแทนที่จะเป็น
ผู้เยาะเย้ย (เปรียบเทียบ 7:32; 8:52; ศคย. 12:10-14) อย่างชัดเจนแล้ว พวกเธอเป็นผู้อาศัย
ของเยรูซาเล็มแทนที่จะเป็นผู้หญิงจากกาลิเลผู้ได้ปรนนิบัติพระเยซูมาตลอด เนื่องจาก
พระเยซูกล่าวต่อพวกเธอว่า “ธิดาทั้งหลายแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย” นี่เป็นการระบุของ
พันธสัญญาเดิมสำหรับผู้อาศัยแห่งเยรูซาเล็มที่ถือว่าพวกเขาเป็นคนอิสราเอลตามแบบ
ฉบับ (มีคา. 4:8; สฟย. 3:14; และข้ออื่นๆ) พระองค์กระตุ้นให้พวกเขาที่จะร้องไห้ส่งสาร
ชะตาของพวกเธอเองและชะตาของ “ลูกๆ” ของพวกเธอมากกว่าชะตาของพระองค์ พวก
เธอกำลังร้องไห้เหนือความอยุติธรรมของการตายของชายคนหนึ่ง แต่พระองค์กำลัง
เสียใจเหนือการทำลายที่กำลังมาของทั้งประเทศ

“ในหมวดพระกิตติคุณ ไม่มีเหตุการณ์ของผู้หญิงที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์”

[1168]

23:29 ผู้หญิงชาวยิวถือว่าการเป็นหมันเป็นโชคไม่ดีและลูกๆเป็นพระพร (เปรียบเทียบ สดด. 127:3)
พระเยซูป่าวประกาศว่าในอนาคตสิ่งตรงกันข้ามจะเป็นจริง พวกเขาจะเห็นลูกๆของพวก
เขาทุกคนและปรารถนาว่าพวกเขาไม่เคยเกิดมา บริบทคือการอ้างอิงของพระเยซูจาก
โฮเซยา 10:8 ซึ่งเป็นพระคัมภีร์ตอนที่อธิบายถึงการนับถือรูปเคารพของอิสราเอลและการ
พิพากษาที่เป็นผลตามมาของพระเจ้าถึงอิสราเอลสำหรับสิ่งนั้น พระเยซูกำลังทำนายถึง
การพิพากษาของพระเจ้าที่นี่

23:30 บางทีผู้คนจะเรียกหาให้ “ภูเข” และ “เนินเขา” ที่จะ “ซ่อน” พวกเขาไว้ (“ปกคลุมเราไว้”) จาก
พระพิโรธของพระเจ้า (เปรียบเทียบ ฮชย. 10:8; วว. 6:15-16) บางทียุคเชษฐูกกล่าวถึงใน

เนื้อหาของโฮเซยา บางทีการทำลายเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 เช่นเดียวกับการพิพากษาเหนือเยรูซาเล็มในยุคเชลยถูกกล่าวถึงที่นี่ในถ้อยคำของพระเยซู การทำลายโดยพวกโรมันเป็นแค่การล้มรตถึงการพิพากษาที่แย่กว่าที่ยังคงเป็นอนาคต

23:31 เป็นที่ชัดเจนว่านี่เป็นการกล่าวเชิงสุภายิตในสมัยของพระเยซู [1169] “คันไม้สคว” แสดงถึงสภาพที่ดีซึ่งเป็นผลมาจากการอวยพรของพระเจ้า และคันไม้ “แห้ง” แสดงถึงสภาพที่แย่ซึ่งเป็นผลมาจากการพิพากษาของพระเจ้า ถ้าพระเจ้าอนุญาตให้พระเยซูที่ไร้ความผิดพิณาศในช่วงเวลาแห่งการอวยพรของพระองค์ “อะไร” จะ “เกิดขึ้น” กับเยรูซาเล็มที่มีความผิดเมื่อพระเจ้าพิพากษาพวกเขา?

“ข้อ 31 เป็นวลีเชิงสุภายิตซึ่งสามารถถูกใช้ในการเชื่อมโยงมากมาย ที่นี่มันหมายถึง ถ้าพวกเขาทำสิ่งนี้กับใครคนหนึ่งที่ไร้ความผิด สักวันหนึ่งพวกเขาจะทำอะไรกับบรรดาผู้ที่มีความผิดและผู้สมควรต่อมัน?” [1170]

“ถ้าพวกโรมันปรับโทษผู้หนึ่งที่พวกเขาอมรับว่าไร้ความผิดนั้นถึงตาย พวกเขาจะทำอย่างไรในอนาคตกับบรรดาผู้ที่พวกเขาพบว่ามีผิด?” [1171]

ถ้อยคำของพระเยซูเรียกร้องการกลับใจใหม่อีกครั้ง ยังคงมีเวลาสำหรับแต่ละบุคคล และประเทศ ที่จะเชื่อในพระองค์และหลีกเลี่ยงพระพิโรธของพระเจ้า แต่การกิดกั้นการกลับใจใหม่นั้นแน่นอนว่าการพิพากษาที่รุนแรงของพระเจ้าจะเกิดขึ้น เป็นที่ชัดเจนว่าลูกาบันทึกถ้อยคำเหล่านี้เนื่องจากความสนใจของท่านในการหยิบยื่นการเรียกสู่ความรอดแก่ผู้อ่านของท่าน

ผู้ร้ายที่ถูกตรึงกับพระเยซู 23:32

ข้อนี้จัดตั้งสะพานการบรรยายที่เชื่อมการเดินทางของพระเยซูไปยังกางเขนกับการตรึงของพระองค์ หนึ่งในหน้าที่ของมันดูเหมือนจะแนะนำ “ผู้ร้ายสองคน” ผู้แสดงลักษณะต่อมาในเรื่องราว (ข้อ 33, 39-43) อย่างสำคัญมากขึ้นนั้น มันเชื่อมโยงพระเยซูกับคนบาปที่มีความผิด [1172] ยิ่งกว่านั้นการอ้างอิงนี้เพิ่มเข้ากับความขายหน้าของพระเยซูที่ลูกาเน้น มีข้อบ่งชี้หลายอย่างที่ลูกาต้องการที่จะชี้ถึงความขายหน้าของพระเยซูในส่วนถัดไป ข้อสังเกตนี้บ่งชี้ถึงความสำเร็จของการพยากรณ์อีกด้วย (เปรียบเทียบ 22:37; อสย. 53:12).

2. การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู 23:33-49

ส่วนต่างๆของส่วนนี้ของพระกิตติคุณของลูกาที่พิเศษคือคำอธิษฐานของพระเยซูสำหรับพวกศัตรูของพระองค์ (ข้อ 34) การสนทนากับผู้ร้าย (ข้อ 39-43) และคำอธิษฐานของพระเยซูเกี่ยวกับการเสียดสตนเอง

ต่อพระบิดา (ข้อ 46) ดังนั้นลูกาแนะนำเสนอพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดที่ยกโทษแม้กระทั่งในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

การเยาะเย้ยการถูกตรึงของพระเยซู 23:33-38 (เปรียบเทียบ มธ. 27:33-43; มก. 15:22-32; ยน. 19:18-24)

23:33 ลูกาเท่านั้นเรียกสถานที่ตั้งของการตรึงพระเยซูว่า “สถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่ากะโหลกศิระษะ” (คำกรีก *ครานีออน*) แทนที่จะอ้างอิงชื่ออารเมคของมัน “โกละโกธา” และจากนั้นก็แปลมันอย่างไม่สงสัยแล้วนี่เป็นการปรับตัวกับผู้อ่านชาวต่างชาติของท่าน อย่างชัดเจนแล้วชื่อของสถานที่ที่เหมาะสมกับโอกาส

“บางทีชื่อนี้ถูกนำมาจากข้อเท็จจริงที่ว่านี่เป็นสถานที่ที่ผู้คนได้ถูกฆ่าในการประหารชีวิตต่อสาธารณะแทนที่จากลักษณะคล้ายกะโหลกศิระษะบนด้านข้างของเนินเขาที่ซึ่งพระองค์ได้ถูกตรึง”[\[1173\]](#)

นอลแลนด์เชื่อว่าตะปูตรึงปลายแขนของพระเยซูแทนที่มือของพระองค์[\[1174\]](#) ตำแหน่งตรงกลางของพระเยซูท่ามกลางชายที่ถูกตรึงสามคนเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นศูนย์กลางของพระองค์ในเหตุการณ์นั้นและความใกล้ชิดของพระองค์กับคนบาปทุกคน

23:34 ในความตรงกันข้ามกับความเกลียดชังและการปฏิเสธที่แสดงออกในการตรึง (เปรียบเทียบ สดค. 22:6-8) พระเยซูแสดงถึงความรักและการยกโทษสำหรับพวกทหารที่ได้ตรึงพระองค์ พระองค์อธิษฐานเพื่อพวกเขาซึ่งตั้งการวิงวอนเพื่อความเมตตาของพระองค์ที่ความไม่รู้ของพวกเขา แม้ว่า ณ เวลาเดียวกันพวกเขากำลังขโมยและพ่นเพื่อเสื้อผ้าของพระองค์ ในความสำเร็จของการพยากรณ์ (สดค. 22:18) การผนวกของลูกาเกี่ยวกับคำอธิษฐานของพระเยซูเพื่อบรรดาผู้ประหารของพระองค์สอดคล้องกับการเน้นของท่านที่พระเยซูที่นำเสนอพระคุณและการยกโทษแก่พวกคนบาป (เปรียบเทียบ 7:40-43; 19:10) ถ้าพระเยซูได้มีบาปใดๆของพระองค์เองที่จะสาธภาพ นี่คงเป็นเวลาที่จะทำอย่างนั้น พระองค์ไม่มี ดังนั้นพระองค์อธิษฐานเพื่อคนอื่นๆที่เป็นคนบาปแทน สเทเฟนทำตามแบบอย่างที่ดีของพระเยซูที่นี่เมื่อภายหลังท่านได้ตาย ณ เจ็อมมือของพวกผู้ข่มเหงของท่าน (กจ. 7:60) ลูกาอาจได้ต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะเห็นการกระทำของพระเยซูในฐานะต้นแบบที่ดีสำหรับพวกสาวก

23:35 “ประชาชน (คำกรีก *ลาออส*) ชาวียิวยืนมองดูอยู่” ในความสำเร็จแห่งคำพยากรณ์ (สดค. 22:7) บางทีลูกาเขียนว่า “แม้กระทั่งพวกผู้นำก็เยาะเย้ย” พระเยซู เนื่องจากว่าจากผู้คนทั้งหมดนั้นพวกเขาควรได้เป็นคนที่มีความเมตตาสงสารมากที่สุดต่อใครคนหนึ่งในตำแหน่งของ

พระเยซู (เปรียบเทียบ สดค. 22:6-8) ตรงกันข้ามพวกเขาเยาะเย้ยการไร้ความสามารถที่ชัดเจนของพระองค์ พวกเขาอาจได้หมายถึง “ช่วยให้รอด” (คำกรีก *เอสโซเซน*) ในแง่ของการช่วยให้พ้นทางกายภาพ หรือพวกเขาอาจได้หมายถึงมันอย่างเหน็บแนมซึ่งหมายถึงว่าพระองค์ อ้อว ที่จะช่วยผู้คนให้รอดในฝ่ายวิญญาณ ความหมายทั้งสองอาจได้อยู่ในความคิดของพวกเขา ชื่อเรียก “ผู้ทรงเลือกไว้ของพระเจ้า” สะท้อนถึงสิ่งที่พระเยซูอ้างว่าพระองค์ทรงเป็นและสิ่งที่พระบิดาได้ยอมรับพระเยซูที่จะเป็น ณ การจำแลงพระกาย (9:35; เปรียบเทียบ อสย. 42:1; 1 ปต. 2:4)

“พระเยซูที่ถูกตรึงเป็นเกณฑ์กำหนดค่าที่เปิดเผยถึงสิ่งที่โลกเป็นคือ ‘ประชาชนที่ยินดี’ ด้วยความไม่สนใจที่เฉื่อยชา พวกผู้ปกครองผู้ต้องการศาสนาแต่ปราศจากพระคริสต์ที่ถูกตรึงเพื่อบาปของพวกเขาที่เยาะเย้ย (มธ. 27:41); ผู้ร้าย ‘เยาะเย้ยพระองค์’ (ข้อ 39) คือคำว่าพระองค์; คนบาปที่มีสติอวิชฐาน (ข้อ 42); และคนโลภนั่งลงต่อหน้ากางเขนและเล่นเกมที่เลวทรามของพวกเขา (มธ. 27:35-36) กางเขนเป็นการพิพากษาของโลกนี้ (ยน. 12:31)”[\[1175\]](#)

23:36-38 “พวกทหาร” โรมันเยาะเย้ยพระเยซูอีกด้วย การนำเสนอ “เหล้าองุ่นเปรี้ยว” ของพวกเขาเป็นการผ่อนคลายการเยาะเย้ยสำหรับการทนทุกข์ของพระองค์ (สดค. 69:21; เปรียบเทียบ มธ. 27:34) ถ้าพวกเขาต้องการที่จะทำให้พระองค์ผ่อนคลาย พวกเขาควรได้ให้บางสิ่งที่ทำให้สดชื่นแทนที่น่ารังเกียจ ถ้อยคำของพวกเขาแสดงออกถึงการเยาะเย้ยที่มีต่อพระองค์อีกด้วยและสำหรับชื่อเรียกที่ถูกจารึกไว้ของพระองค์ที่พวกเขาได้ตรึงไว้เหนือศีรษะของพระองค์ตามคำสั่งของปีลาต (ยน. 19:19-22)

บิชอปอ้างว่ากลุ่มของผู้หญิงที่เมตตากรุณามักนำเหล้าองุ่นที่ผสมยาเล็กน้อยไปยังเหยื่อของการตรึงเพื่อลดความเจ็บปวดของพวกเขา [\[1176\]](#) มันอาจได้เป็นเหล้าองุ่นเปรี้ยวนี้ที่พระเยซูปฏิเสธที่นี่

ความรอดของผู้ร้ายคนหนึ่ง 23:39-43

นี่เป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งที่ลูกาเท่านั้นบันทึก มันสะท้อนถึงความสนใจของท่านในผู้คนที่ชัดเจนที่ได้รับ ความรอดจากพระเยซู นี่เป็นหัวข้อที่เด่นชัดในพระกิตติคุณของลูกาจนนักอรรถาธิบายคนหนึ่งสรุปว่า เหตุการณ์นี้เป็นแกนของการบรรยายของลูกาเกี่ยวกับการตรึง [\[1177\]](#) ท่าทีของผู้ร้ายสองคนที่ถูกตรึงกับพระเยซูเป็นตัวแทนของท่าทีสองอย่างที่นำไปสู่การกล่าวโทษและความรอด เหตุการณ์นี้เป็นคำพยานอีกอย่างหนึ่งต่อการไร้ความผิดของพระเยซู และมันนำเสนอพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแม้กระทั่งขณะที่พระองค์กำลังสิ้นพระชนม์

23:39 “ผู้ร้าย” (โจร, มธ. 27:38; มก. 15:27) คนแรกเข้าร่วมการเยาะเย้ยของคนอื่นๆที่อยู่รอบกางเขน โดยการบ่งบอกถึงการไร้ความสามารถของพระเยซูที่จะ “ช่วยพระองค์เองและเพื่อน ผู้ทนทุกข์ของพระองค์ “ให้รอด” เขาถากถางเกี่ยวกับพระเยซูอย่างขมขื่น [1178] “การละเมิด” ทางความพุดของเขาจัดตั้งการหมิ่นประมาท (คำกรีก *เฮปลาสเฟมิ*) โดยเนื้อแท้แล้ว การหมิ่นประมาทเป็นการไม่นับถือและการสบประมาทที่ไม่เคารพนับถือ เป็นที่ชัดเจนว่าชายคนนี้ *ไม่* ได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ลูกาอาจได้ตั้งใจให้การกระทำของผู้ร้ายนี้เป็นคำเตือนต่อผู้อ่านของท่านที่จะไม่ทำอย่างเดียวกัน การปฏิเสธที่จะรับเอาการอ้างของพระเยซูก็จัดตั้งการหมิ่นประมาทพระองค์อย่างรุนแรง

“เมื่อผู้ร้ายสองคนได้ถูกแขวนข้างองค์พระผู้เป็นเจ้า คนหนึ่งก็ไม่ได้ดีไปกว่าอีกคนหนึ่ง...มันเป็นพระคุณของพระเจ้าในกางเขนของพระคริสต์เท่านั้นที่สามารถเปลี่ยนแปลงคนบาปที่ด่าว่าอย่างทันทีไปสู่ท่าทีของความเชื่อที่ช่วยให้รอดและการกล่าวยอมรับ โจรที่กลับใจใหม่เริ่มต้นที่จะเห็น (1) ความยุติธรรมแห่งการลงโทษของเขเอง (ข้อ 41); (2) คุณลักษณะที่ไร้บาปของพระคริสต์ (ข้อ 41); (3) ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ (ข้อ 42); (4) พระคริสต์ที่ทรงพระชนม์อยู่ไกลพ้นความตาย (ข้อ 42); และ (5) แผ่นดินที่ไกลพ้นกางเขนพร้อมกับพระเยซูในฐานะกษัตริย์ที่กำลังเสด็จมาของมัน (ข้อ 42)” [1179]

23:40-41 มัทธีวและมาระโกเขียนว่าผู้ร้ายทั้งสองคนได้เยาะเย้ยพระเยซู (มธ. 27:44; มก. 15:32) ลูกาจดจ่อที่การกลับใจใหม่ของผู้ร้ายคนที่สอง ชายคนนี้ *ได้* เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (ข้อ 42) ดังนั้นเขาถือว่าการประหมิ่นประมาทของคนร่วมชาติของเขา นั่นคือควรต่อการพิพากษาของพระเจ้าเหนือการกล่าวโทษของมนุษย์ เขายอมรับความผิดของเขาเอง (เปรียบเทียบกับ 18:13-14) และไม่ได้พยายามที่จะแก้ตัวการกระทำของเขา เขาไปไกลกว่านั้นและแม้กระทั่งแก้ต่างการไร้ความผิดของพระเยซู

23:42 การร้องขอของเขาให้พระเยซู “ระลึกถึง” เขาเป็นการเรียกหาความรอด เขาไม่ได้อ้างสิ่งใดที่ควรค่าต่อความเมตตาของพระเยซู แต่เพียงแค่ว่าขอพระคุณ โดยไม่คำนึงถึงความผิดของเขา การวิงวอนของเขาคาดหวังว่าพระเยซูจะมีชีวิตอยู่ (เป็นขึ้นมาจากตายใช่ไหม?) และที่ว่าพระองค์จะเสด็จกลับมา ทำให้คนชอบธรรมที่ตายไปเป็นขึ้นและสถาปนาแผ่นดินของพระองค์ในโลก มุมมองของชายนั้นเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ก็คือว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ไม่ใช่แค่ผู้ช่วยกู้ทางการเมืองในปัจจุบัน เป็นที่ชัดเจนว่าชายคนนี้ได้ยินคำสอนของพระเยซูเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้า

“... ผู้ร้ายคนที่สองเป็นบุคคลที่รับเอาที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับผู้คนที่ไม่รับเอาที่กำลังเรียกร้องให้พระเยซูที่จะช่วยพระองค์เองให้รอด. ...

“ผู้ร้ายนี้เป็นบุคคลสุดท้ายที่หันไปหาพระเยซูเพื่อการช่วยเหลือระหว่างพันธกิจของพระเยซู ยิ่งกว่านั้นเขาเป็นบุคคลหนึ่งที่เข้าใจและยอมรับเส้นทางที่พระเยซูต้องดำเนินตามเพื่อจะบรรลุดุจดุประสงค์ของพระเจ้า ผ่านทางความตายผู้การขึ้นครองบัลลังก์ ณ พระหัตถ์ขวาของพระเจ้า”[1180]

“เหมือนกับบุคคลที่ถูกทำให้ไม่มีความสำคัญคนอื่นๆ ในพระกิตติคุณที่สาม ผู้ร้ายคนที่สองซึ่งเป็นคนนอกทางศาสนาและสังคม จากนั้นก็ใช้ความเข้าใจถ่องแท้ที่น่าประหลาดใจสู่สถานะและอัตลักษณ์ของพระเยซู”[1181]

“มันโดดเด่นแค่ไหนในคำกล่าวสามประการดังต่อไปนี้ที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าปรากฏในฐานะผู้เผยพระวจนะ ปุโรหิตและกษัตริย์ ในฐานะ ผู้เผยพระวจนะ ต่อเหล่าบุตรแห่งเยรูซาเล็มในฐานะ ปุโรหิต ก็วิงวอนเพื่อการยกโทษในฐานะกษัตริย์ ได้รับการยอมรับโดยโจรที่สำนึกผิดและการตอบคำอธิษฐานของเขา” [1182]

23:43 โจรที่สำนึกผิดได้รับจากพระเยซูมากกว่าที่เขาได้คาดหวังไว้ อย่างที่มันเป็นจริงอยู่เสมอในความรอด พระเยซูแนะนำพระสัญญาที่จริงจังของพระองค์กับการรับรองถึงการใช้ได้ของมัน โจรนี้ไม่จำเป็นต้องรอแผ่นดินของพระเจ้าเพื่อจะอยู่กับพระเยซู เขาจะอยู่กับพระองค์ “ในเมืองบรมสุขเกษม” สถานที่แห่งวิญญานชอบธรรมที่จากไป วันนั้นเมื่อทั้งสองได้ตายไป พวกผู้เยาะเย้ยได้ทำทนายให้พระเยซูที่ช่วยพวกเขาให้รอด (ข้อ 39) และตอนนี้พระเยซูกำลังทำเพื่อโจรคนนี้

ตามปกติแล้วการแปลฉบับภาษาอังกฤษทั้งหลายมีเครื่องหมายจุลภาคหลัง “เราบอกความจริงกับท่านว่า” อย่างไรก็ตาม นักตีความบางคนไม่ได้ใส่เครื่องหมายจุลภาคไว้ที่นั่น แต่หลัง “วันนี้” การแปลเช่นนั้นก็อนุญาตสำหรับความเป็นไปได้ที่ว่าผู้ร้ายนั้นจะไม่ไปยังเมืองบรมสุขเกษมทันทีหลังจากเขาตายไป: “เราบอกความจริงกับท่านในวันนี้ ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” การแปลนี้ดึงดูดต่อผู้สนับสนุนหลักคำสอนเท็จเกี่ยวกับที่คนตายไปสู่เพื่อการล้างบาปและการนอนหลับของวิญญาน[1183] ตัวยกรีกดั้งเดิมไม่มีเครื่องหมายวรรคตอนใดๆ การแปลตามปกติพร้อมกับเครื่องหมายจุลภาคที่ตามหลัง “ท่าน” นั้นถูกต้อง วลี “เราบอกความจริงกับท่านว่า” ปรากฏมากกว่า 75 ครั้งในหมวดพระกิตติคุณ และมันถูกตามหลังด้วยถ้อยแถลงที่สำคัญอยู่เสมอ ยิ่งกว่านั้น ตัวยกรีกใส่คำที่แปลว่า “วันนี้” (เซมารอน) ข้างหน้าในส่วนที่เหลือของการตอบของพระเยซู

(“วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”) ซึ่งการวางตำแหน่งบ่งบอกถึงการเน้น คำว่า “วันนี้” พระเยซูต้องการให้ผู้รายนั้นที่จะเข้าใจว่าเมื่อเขาตายไป เขาจะเข้าไปในเมืองบรมสุขเกษม *ทันที*

“เมืองบรมสุขเกษม” และ “อกของอับราฮัม” (16:22-26) เป็นสถานที่เดียวกัน คำว่า “เมืองบรมสุขเกษม” มาจากภาษาอังกฤษจากภาษากรีกแต่ดั้งเดิมแล้วมาจากคำเปอร์เซีย มานอริบาย ถึงสวนที่สวนงามหรืออุทยานที่เบิกบานใจอย่างเช่นสวนเอเดน (ปฐมก. 2:8) ในเชิงสัญลักษณ์นั้นมันเป็นสัญลักษณ์ของความสุขอันล้นพ้นในอนาคต (เปรียบเทียบ อสย. 51:3; วว. 2:7) โดยเนื้อแท้แล้ว เมืองบรมสุขเกษมที่รอผู้เชื่ออยู่ในอนาคตนั้น *คล้ายสวรรค์* เพราะว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น (เปรียบเทียบ 2 คร. 12:4) พระเยซูแนะนำเสนอการสามัคคีธรรมกับพระองค์เองในฐานะส่วนที่ดีที่สุดของความรอดอย่างที่มีมันเป็น

“... พระเยซูกระทำในฐานะพระเมสสิยาห์ผู้มีสิทธิ์ของกษัตริย์ที่จะเปิดประตูแห่งเมืองบรมสุขเกษมแก่บรรดาผู้ที่เข้าไปสู่การสามัคคีธรรมกับพระองค์”[\[1184\]](#)

“เมื่อกษัตริย์เปอร์เซียต้องการที่จะให้เกิดวันที่พิเศษอย่างมากแก่หนึ่งในพลเมืองของเขา เขาก็ทำให้เขาเป็นเพื่อนของสวนและเขาได้ถูกเลือกที่จะเดินในสวนนั้นกับกษัตริย์ มันเป็นมากกว่าความเป็นอมตะที่พระเยซูสัญญาแก่ผู้รายที่สำนึกผิดพระองค์สัญญาแก่เขาถึงสถานที่ที่ได้รับเกียรติของเพื่อนของสวนในลานของสวรรค์”[\[1185\]](#)

เมื่อพระเยซูทนทุกข์บนกางเขน พระองค์ก็ประสบกับการแยกจากพระบิดา ซึ่งเป็นการตายฝ่ายวิญญาณจากการที่ได้ตายทางกายภาพ ร่างกายของพระองค์ได้ไปยังหลุมฝังศพสำหรับส่วนของสามวัน วิญญาณของพระองค์ได้ไปยัง “เมืองบรมสุขเกษม” กล่าวคือ ไปยังการทรงสถิตของพระบิดา ที่ที่วิญญาณของคนตายที่ชอบธรรมอยู่จนกระทั่งการรวมกันใหม่ของพวกเขาด้วยร่างกายของพวกเขา ณ การเป็นขึ้นจากตายของพวกเขา เมื่อพระเยซูเป็นขึ้น พระบิดาก็รวมวิญญาณของพระองค์กับร่างกายที่เป็นอมตะของพระองค์อีกในตอนนั้น

หลักข้อเชื่อของอัครทูตกล่าวว่าเมื่อพระเยซูตายไป พระองค์ได้ยังนรก เป็นที่ชัดเจนว่าแนวคิดนี้เริ่มต้นขึ้นเพราะว่าพระเยซูกล่าวว่าพระองค์จะใช้เวลาสามวันและสามคืนในท้องแผ่นดินเมื่อพระองค์ตายไป (มธ. 12:40) พวกเขาคนโบราณมอง “ซีโอด” (คำศัพท์ของพันธสัญญาเดิม) และ “เฮเดส” (คำศัพท์ของพันธสัญญาใหม่) ว่าอยู่ในท้องแผ่นดิน หรืออย่างน้อยอยู่ภายใต้ผิวของแผ่นดิน เป็นที่ชัดเจนว่า บรรดาผู้กำหนดของหลักข้อเชื่อของ

อัครทูตต้องการที่จะแยกแยะจุดหมายชั่วคราวของวิญญาณของพระเยซู (คือส่วนที่ไม่เป็นวัตถุ) ในหลุมฝังศพจากจุดหมายชั่วคราวของร่างกายของพระองค์ (คือ ส่วนที่เป็นวัตถุ) ในนรก

ไม่มีข้อความตามพระคัมภีร์ที่ชัดเจนที่ว่าวิญญาณของพระเยซูไปยังนรกหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระคัมภีร์ตอนต่างๆที่บางครั้งถูกอ้างเพื่อจะสนับสนุนมุมมองนี้นอกเหนือจากมัทธิว 12:40 ก็รวมถึงกิจการของอัครทูต 2:27 (เปรียบเทียบ สดค. 16:8-11); อฟ.4:7-10; และ 1 ปต. 3:18-20, แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าพระคัมภีร์ตอนเหล่านั้น ก็สนับสนุนมัน ในทางตรงกันข้าม ที่นี้พระเยซูยืนยันว่าวิญญาณของพระองค์จะไปยัง “เมืองบรมสุขเกษม” (คือพระพักตร์ของพระเจ้า) เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ (เปรียบเทียบ 2 คร. 12:4)

“ประเด็นก็คือว่าหลักข้อเชื่อนั้นจัดตั้งสิ่งที่พระคริสต์ทนทุกข์ในสายตาของมนุษย์ และจากนั้นก็กล่าวอย่างเหมาะสมเกี่ยวกับการพิพากษาที่มองไม่เห็นและไม่ใช่เป็นที่น่าสนใจ พระองค์เผชิญในสายพระเนตรของพระเจ้าเพื่อที่เราจะรู้ว่าไม่เพียงแค่ง่ายของพระคริสต์ได้ถูกมอบในฐานะค่าไถ่ของการไถ่ของเราเท่านั้น แต่ว่าพระองค์จ่ายราคาที่สูงกว่าและยอดเยี่ยมกว่าในการทนทุกข์ในวิญญาณของพระองค์คือการทรมาณที่แย่มากของคนที่ถูกกล่าวโทษและถูกทอด้ง”[1186]

จงสังเกตอีกว่าพระเยซูสัญญาแก่ผู้ร้ายนั้นว่าเขาจะไปยังเมืองบรมสุขเกษมเนื่องจากความเชื่อของเขาในพระเยซู นี่เป็นหนึ่งในตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดในพระคัมภีร์ว่าความรอดไม่ใช่รางวัลสำหรับงานที่เป็นคุณงามความดีแต่เป็นของขวัญจากพระเจ้า (อฟ. 2:8-9) ผู้ร้ายนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องทำอะไรก็ตามมากขึ้นเพื่อจะมีคุณสมบัติสำหรับสวรรค์ ที่จริง เขาไม่สามารถทำอะไรได้อีกแล้ว ผู้คนที่เชื่อว่าจะงานบางอย่างจำเป็นสำหรับความรอดนั้นตามปกติแล้วก็อธิบายถึงเหตุการณ์นี้ของความรอดว่าเป็นข้อยกเว้นต่อกฎนั้น อย่างไรก็ตาม มันสอดคล้องกับคำสอนของพระคัมภีร์ในที่อื่นๆว่าความรอดมายังบุคคลหนึ่งในการตอบสนองต่อความเชื่อที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น

“โจรคนหนึ่งได้รับความรอด เพื่อว่าไม่มีใครจำเป็นที่จะต้องหมดหวัง แต่แค่คนเดียวเท่านั้นเพื่อว่าไม่มีใครที่จะทำโดยผลการ”[1187]

การเสียดสละตนเองของพระเยซูแต่พระเจ้า 23:44-49 (เปรียบเทียบ มธ. 27:45-56; มก. 15:33-41; ยน. 19:28-30)

ดูการรวมสามสิ่งในใจกลางของฉากเกี่ยวกับความตายคือ ท่านให้หลักฐานสองอย่างเกี่ยวกับความไม่โปรดปรานของพระเจ้าที่มีกับผู้คนสำหรับการปฏิเสธพระบุตรของพระองค์ ท่านบันทึกคำอธิบายของพระเยซูเกี่ยวกับการวางใจในพระบิดา และท่านบันทึกการตอบสนองทันทีต่อการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู

23:44-45 ดูการเรียบเรียงเหตุการณ์ที่ผิดปกติสองเหตุการณ์เพื่อจะแสดงถึงความไม่โปรดปรานของพระเจ้าที่มีกับมนุษยชาติสำหรับการปฏิเสธพระบุตรของพระองค์ [1188] ชั่วโมงที่ “หก” และที่ “เก้า” คือเวลาที่ยังและบ่ายสามโมงตามลำดับ “ความมืด” ที่ทำให้ “ดวงอาทิตย์” มีดมัวแสดงถึงการพิพากษาที่ทำให้ความสว่างที่เป็นประโยชน์แห่งโฉมหน้าของพระเจ้านั้นมีดมัว (เปรียบเทียบกับ อสย. 5:30; 60:2; ยอล. 2:30-31; อมส. 5:18, 20; ศฟย. 1:14-18; ลก. 22:53; กจ. 2:20; 2 ปต. 2:17; วว. 6:12-17) เป็นที่ชัดเจนว่านี่เป็นปรากฏการณ์ทางท้องถิ่นแทนที่จะเป็นสากล มันไม่สามารถมีสุริยุปราคาได้ เนื่องจากว่าปีศาจปรากฏ ณ ดวงจันทร์เต็มดวง อย่างไรก็ตาม มันมีหลักฐานบางอย่างที่ว่าความมืดปกคลุมส่วนอื่นๆของโลกอันเป็นที่รู้จัก ณ เวลานั้น [1189]

ดูการย้ายการทำให้ “ม่านในพระวิหาร” ขาดในการบันทึกของท่าน ส่วนมัทธีวและมาระโกใส่มันไว้หลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูในฐานะผลลัพธ์ของเหตุการณ์นั้น เหตุการณ์นี้เป็นสัญลักษณ์ของการเปิดทางไปสู่พระพักตร์ของพระเจ้าที่การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูส่งผลกระทบในพระกิตติคุณเหล่านั้น อย่างไรก็ตาม ในลูกาผู้อ่านก็เห็นมันในฐานะเครื่องหมายแห่งพระพิโรธของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันดูเหมือนที่จะเป็นตัวแทนของการพิพากษาของพระเจ้าเหนือลัทธิยิวสำหรับการปฏิเสธพระเมสสิยาห์ มันเป็นลางบอกเหตุถึงการพิพากษาที่มาจากเหนือยูซาเล็มที่พระเยซูได้ทำนายไว้

“ดูการพรรณนาถึงการขาดของม่านในพระวิหารในฐานะสัญลักษณ์ของการถูกทำลายของโลกทางสัญลักษณ์ที่ล้อมรอบและออกจากพระวิหารที่ลบล้างความเป็นศูนย์กลางของพระวิหารในการเตรียมสำหรับการกิจที่เคลื่อนที่หนีศูนย์กลางแห่งบรรดาผู้ติดตามของพระเยซู ไม่ใช่ *ไปยัง* ยูซาเล็ม แต่ จาก มันและ *ไปยัง* ‘ที่สุดปลายแผ่นดินโลก’ (กจ. 1:8)” [1190]

23:46 ถัดไปลูกาบันทึกการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูและคำอธิบายสุดท้ายของพระเยซูต่อพระบิดาของพระองค์ก่อนหน้าสิ่งนั้น

ถ้อยคำของพระเยซูบนกางเขน

	มัทธิว	มาระโก	ลูคา	ยอห์น
“พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขา”			23:34	
“วันนี้ท่านจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม”			23:43	
“หญิงเอ๋ย นี่คือนูตรของท่าน” และ “นี่คือมารดาของท่าน”				19:26-27
“พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?”	27:46	15:34		
“เรากระหายน้ำ”				19:28
“สำเร็จแล้ว”				19:30
“ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้กับพระหัตถ์ของพระองค์”	27:50		23:46	

ในคำอธิษฐานนี้ พระเยซูถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาสำหรับบาปของโลก พระเยซูสละชีวิตของพระองค์อย่างสมัครใจ ไม่มีใครเอามันไปจากพระองค์ (ยน. 10:15-18; เปรียบเทียบ ยน. 15:13) ถ้อยคำของพระองค์คล้ายกับถ้อยคำเหล่านั้นที่พวกยิวหลายคนใช้ในการอธิษฐานก่อนที่พวกเขาเข้านอนในตอนกลางคืน (เปรียบเทียบ สดค. 31:5).^[1191] ถ้อยคำเหล่านั้นแสดงออกถึงความเชื่อของพระเยซูในพระเจ้าเช่นเดียวกับการอุทิศตนของพระองค์ต่อพระองค์

“มีก็พันคนที่หนุนหมอนเหนือถ้อยคำเหล่านั้นเมื่อไปพักผ่อน! ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำสุดท้ายของโพลีคาร์บ เบอร์นาร์ด [แห่งแคลร์โว] ฮัสส์ ลูเชอร์ และเมลาจัน และถ้อยคำเหล่านั้นอาจเป็นเพลงกล่อมที่เหมาะสมที่สุดและนุ่มนวลที่สุดต่อเรา”^[1192]

พลังที่พระเยซูร้องออกมา (“ด้วยเสียงดัง”) แสดงให้เห็นถึงความเข้มแข็งทางร่างกายของพระองค์แต่ที่สำคัญกว่าคือความสำคัญแห่งการป่าวประกาศของพระองค์ พระเยซูควบคุมสถานการณ์ต่างๆของพระองค์จนถึงขั้นปลายแห่งชีวิตของพระองค์อย่างสิทธิขาด

“พระเยซูสิ้นพระชนม์ด้วยการตะโกนแห่งชัยชนะบนริมฝีปากของพระองค์. ... พระองค์กล่าวมันเหมือนผู้พิชิตที่ได้รับชัยชนะในการสู้รบครั้งสุดท้ายกับศัตรูเหมือนผู้หนึ่งที่ได้งานที่ยิ่งใหญ่ไปสู่การสรุปสูงสุดของมัน”[1193]

อย่างที่พระเจ้าหยุดพักหลังจากหกวันแห่งการงานในการทรงสร้าง (ปฐม. 2:1-3) ดังนั้นพระเยซูก็หยุดพักหลังจากหกชั่วโมงแห่งการงานบนกางเขนที่ซึ่งพระองค์ได้ทำการทรงสร้างใหม่ (2 คร. 5:17).[1194]

23:47-49 “นายร้อย” ผู้มีความรับผิดชอบสำหรับการดำเนินการจริงก็เพิ่มคำพยานของเขากับคนอื่นๆ ผู้ตระหนักถึงการไร้ความผิดของพระเยซู คำพยานของเขาจัดตั้งการสรรเสริญพระเจ้า เพราะว่ามันสอดคล้องกับการประเมินของพระเจ้าเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ [1195] “การสรรเสริญพระเจ้า” เป็นปฏิกิริยาต่ออำนาจและความเมตตาของพระเจ้าที่ลูกามักบันทึกในพระกิตติคุณนี้ (2:20; และข้ออื่นๆ) ปฏิกิริยาของคนทั่วไป (คำกรีก *ออกคลอย* กลุ่มผสมผสาน) คือที่จะตี “หน้าอก (อก) ของพวกเขา” ด้วยมือของพวกเขาในรูปแบบพื้นฐานทางตะวันออกโบราณ สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์ของความเสียใจของพวกเขา ณ ความหายนะแห่งการตรึงของพระเยซู (เปรียบเทียบ 18:13) “คนรู้จัก” ของพระเยซูรวมทั้งผู้หญิงหลายคนก็ยืนอยู่ “แต่ไกล” มองดู การอ้างอิงถึง “ผู้หญิงเหล่านี้” เตรียมบุคคลหนึ่งสำหรับเหตุการณ์ต่างๆดังต่อไปนี้ ความหมายโดยนัยก็คือว่าพวกเขาเช่นกันก็ประหลาดใจ ณ ความหายนะนั้นแต่ยืนอยู่ห่างออกไป (เปรียบเทียบ สดค. 38:11)

ปฏิกิริยาเหล่านี้ยืนยันว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์ในฐานะมนุษย์แท้ พระองค์ไม่ใช่ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์ที่ดูเหมือนตายไปเท่านั้น จึงสังเกตอีกว่าลูกานำเสนอพยานเหล่านี้ในลำดับที่มาก่อนจากกางเขน (ข้อ 46) ผลกระทบคือที่จะนำผู้อ่านถอยหลังจากจุดศูนย์กลางของประวัติศาสตร์ของโลกทีละน้อย

ลูกานั้นถึงการไร้ความผิดของพระเยซูในหลายแนวทางที่ผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆไม่ได้เน้น ท่านบันทึกว่าปีลาตป่าวประกาศว่าพระองค์ไร้ความผิดสี่ครั้ง (ข้อ 4, 14, 15, 22) ยิ่งกว่านั้นท่านบันทึกคำพยานของเฮโรดที่มีต่อการไร้ความผิดของพระเยซู (ข้อ 15) ท่านเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างการไร้ความผิดของพระเยซูกับความผิดของบารับบัส (ข้อ 25) ท่านบันทึกคำพยานของโจรต่อการไร้ความผิดของพระเยซู (ข้อ 41) ท่านรวมการกล่าวยอมรับของนายร้อยถึงการไร้ความผิดของพระเยซูอีกด้วย (ข้อ 47)

สุดท้ายท่านบันทึกปฏิกิริยาของฝูงชนซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขาหลายคนเชื่อว่าพระองค์นั้นไร้ความผิด (ข้อ 48) อย่างชัดเจนแล้วลูกาต้องการโน้มน้าวผู้อ่านของท่านว่าพระเยซูสิ้นพระชนม์ในฐานะมนุษย์ที่ “ไร้ความผิด” ไม่ใช่ในฐานะคนบาปที่มีความผิด

ช. การฝังพระศพของพระเยซู 23:50-56 (เปรียบเทียบ มธ. 27:57-66; มก. 15:42-47; ยน.19:31-42)

ส่วนนี้เป็นการเปลี่ยนผ่านเป็นหลักที่เชื่อมเรื่องราวของการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซู มั่นยืนยันถึงความเป็นจริงแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู อย่างไรก็ตาม ลูกา รวมข้อมูลเกี่ยวกับ “โยเซฟ ชาวอาริมาเธีย” (บางทีรามาทห์ รามาธาอิม) มากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆซึ่งเปิดเผยถึงความปรารถนาของท่านที่จะแจ้งผู้อ่านของท่านว่าไม่ใช่ผู้นำชาวยิวทุกคนที่ต่อต้านพระเยซู

“ที่นี่ ณ ตอนปลายแห่งชีวิตของพระเยซู เราก็พบการระลึกถึงการเริ่มต้น (บทที่ 1-2) พร้อมกับ ความสัจซื่อของชาวยิวในการสำแดงเต็มที”[\[1196\]](#)

23:50-52 ลูกานำเสนอ “โยเซฟ” ในฐานะ “สมาชิกสภา” (แซนเฮดริน)” ผู้เป็นผู้เชื่อในพระเยซู (“ที่คอย แผ่นดินของพระเจ้า”) ลูกาไม่ได้เน้นถึงความมั่งคั่งของโยเซฟ (มธ. 27:57) แต่เน้นถึงความศรัทธาของเขา (เปรียบเทียบ 2:25-38) นี่เป็นข้อบ่งชี้อีกอย่างหนึ่งว่าพระเยซูนั้นไร้ความผิด แม้กระทั่งหนึ่งในสมาชิกสภาแซนเฮดรินเชื่อในพระองค์ เป็นที่ชัดเจนว่าโยเซฟ ขาดหายไปเมื่อสภาแซนเฮดรินออกเสียงที่จะกล่าวโทษพระเยซูเนื่องจากการออกเสียงของพวกเขานั้นเป็นเอกฉันท์ (22:70; มก. 14:64)

ไม่ใช่พวกผู้นำของอิสราเอลทุกคนที่ต่อต้านพระเยซู ข้อสังเกตนี้คงได้หนุนใจผู้อ่านดั้งเดิมของลูกาที่จะมองคริสตศาสนาอย่างโปรดปราน ยิ่งกว่านั้นมันคงได้ช่วยพวกเขาตระหนักว่า มันเป็นไปได้ที่จะเชื่อในพระเยซูและกระนั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่ปฏิเสธพระองค์ การร้องขอ “พระศพ” ของพระเยซูของโยเซฟบ่งบอกถึงความตั้งใจของเขาที่จะให้การฝังศพที่เหมาะสมและถวายเกียรติแด่พระเยซู[\[1197\]](#)

“อย่างเช่น ณ การบังเกิดของพระองค์ และ ณ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ เช่นกัน สิ่งที่ดีที่สุดของความศรัทธาของชาวยิวแสดงตัวมันเองที่ไว้ต่อความเป็นไปได้ที่ว่าในพระเยซูนั้นพระเจ้าทำการ”[\[1198\]](#)

23:53-54 การปฏิบัติที่ระมัดระวังและที่น่านับถือของโยเซฟที่มีต่อพระศพของพระเยซูสะท้อนถึงการที่เขารู้สึกเกี่ยวกับพระองค์อย่างไร (เปรียบเทียบ อสย. 53:9) ลูกาลงวันที่การกระทำของเขาเมื่อบ่ายวันศุกร์ “วันจัดเตรียม (คำกรีก พาราสคิเว)” เป็นวันก่อน “วันสะบาโต”

ซึ่งเริ่มต้น ณ ดวงอาทิตย์ตกในวันศุกร์ การอธิบายของลูกา นั้นมีประโยชน์สำหรับผู้อ่านที่ไม่ใช่ชาวยิว

23:55-56 การอ้างอิงนี้ถึง “พวกผู้หญิง” คาดหวังเรื่องราวของการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู เมื่อพวกเขาไปยังอุโมงค์ในเช้าวันอาทิตย์ พวกเขาไม่ได้ไปอุโมงค์ที่ผิด ก่อนหน้านั้นพวกเขาได้อยู่ที่นั่นและได้เห็นพระศพของพระเยซูในมัน (“ทั้งเห็นว่าเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย”) พวกเขา “จัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม” สำหรับการกลับไปเยี่ยมของพวกเขาในวันอาทิตย์เพื่อจะถวายเกียรติพระเยซูมากขึ้น การอ้างอิงของลูกาถึงการผ่านไปของ “วันสะบาโต” พร้อมกับไม่มีกิจกรรมของสาวก “พวกเขาทั้งหมดก็หยุดพักตามบัญญัติ” ยืนยันการทำนายของพระเยซูที่ว่าพระองค์จะอยู่ในอุโมงค์สามวัน (18:33; เปรียบเทียบ 24:7) ยิ่งกว่านั้นมันแสดงให้เห็นว่าบรรดาผู้ติดตามของพระเยซูถือรักษาวันสะบาโตในฐานะคนอิสราเอลที่เชื่อฟัง (อพย. 20:10)

ข. การเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู 24:1-12 (เปรียบเทียบ มธ. 28:1-8; มก. 16:1-8; ยน. 20:1-10)

การบันทึกของลูกาเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆที่ตามหลังการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเน้นถึงความเป็นจริงของเหตุการณ์นั้นและปฏิกิริยาของพวกเขาที่มีต่อมัน คนเหล่านี้ทั้งหมดรู้สึกหดหู่นเนื่องจากการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูแต่เมื่อพวกเขาเรียนรู้ถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ พวกเขาก็ชื่นชมยินดีและสรรเสริญพระเจ้า ดังนั้นพระธรรมนี้สรุปอย่างที่มีต้นเริ่มคือ ด้วยความยินดีและการชื่นชมยินดีเนื่องจากการอัศจรรย์ที่เกี่ยวข้องกับความรอดของมนุษยชาติ (เปรียบเทียบ บทที่ 1-2)

“ลูกา 24 และกิจการของอัครทูต ซึ่งคาบเกี่ยวกันบางส่วนก็เชื่อมการเปลี่ยนผ่านที่สำคัญจากเรื่องราวของพระเยซูกับเรื่องราวของพวกเขาของพระองค์ ความเป็นห่วงของผู้บรรยายที่จะสร้างการเชื่อมที่หนักแน่นซึ่งรวมเรื่องราวเข้าด้วยกันแทนที่จะอนุญาตให้มันที่จะแยกเป็นสองเรื่องก็ถูกแสดงให้เห็นโดยจำนวนของเนื้อหาในบทเหล่านี้ซึ่งไม่ว่าทบทวนสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้วหรือแสดงก่อนถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น”^[1199]

24:1 วันเสาร์เป็นวันแห่งการพัก แต่เมื่อวันอาทิตย์มาถึงพวกผู้หญิงก็กระทำการ^[1200] ลูกากระบุการมาถึงที่อุโมงค์ของพวกเขาตั้งแต่ “เช้ามีด [มาก]” เขาตรู่มีการแสดงความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่ชัดเจน “วัน” นี้จะส่งสัญญาณถึงการเริ่มต้นของบางสิ่งใหม่อย่างสิ้นเชิงวันใหม่ในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ พวกเขา “เครื่องหอมกับน้ำมันหอม” (23:56) ไปเพื่อจะชโลมพระศพของพระเยซู พวกเขาเป็นพวกแรกที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากตายเนื่องจากการอุทิศตนของพวกเขาที่มีต่อพระเยซูเคลื่อนพวกเขาที่จะติดตามผล

สถานการณ์ของพระองค์ แบบอย่างของพวกเธอได้ทำทนายบรรดาผู้เชื่อตั้งแต่เวลานั้น ที่จะเลียนแบบความรักของพวกเธอที่มีต่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

- 24:2-3 ลูกาจดจ่อที่การขาดหายไปของ “พระศพ” ของพระเยซูมากกว่าการกลิ้งของ “ก้อนหิน” ที่ประทับตราอุโมงค์นั้น ผู้เขียนพระกิตติคุณทั้งสี่อ้างอิงถึงการกลิ้งของก้อนหินบางทีเนื่องจากคุณค่าทางการปกป้องความเชื่อของมัน มันไม่ใช่แค่วิญญาณของพระเยซูที่ได้จากไป แต่พระศพของพระองค์ก็อีกด้วย ลูกาเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งที่พวกผู้หuldigพบคือ “ก้อนหินกลิ้งออกจากปากอุโมงค์” กับสิ่งที่พวกเขาไม่ได้พบคือ “พระศพ” ชื่อเรียก “พระเยซูของค์พระเจ้า” ก็ใหม่ในลูกา มันบ่งชี้ถึงสถานะใหม่ของพระคริสต์ที่เป็นขึ้น คริสเตียนเริ่มแรกมักใช้ชื่อเรียกนี้ (กจ. 1:21; 4:33; 8:16)
- 24:4-5ก ลูกาเท่านั้นอ้างอิงว่ามีทูตสวรรค์ “สององค์” บางทีพระเจ้าส่งทูตสวรรค์สององค์มาเพื่อจะโน้มน้าวพวกผู้หuldigว่าพระเยซูได้เป็นขึ้นอย่างแท้จริง (ฉธบ. 17:6; 19:15; เปรียบเทียบ ลก. 2:25-38; 24:48; กจ. 1:8, 22; 2:32; 3:15; 5:32; และข้ออื่นๆ) พวกเขาปรากฏเป็น “มนุษย์” แต่พวกเขาเป็นทูตสวรรค์ (ข้อ 23; มธ. 28:5) อย่างที่อย่างไม่สงสัยแล้วเครื่องนุ่งห่ม (คำกรีก *แอสทราบเทาส์* เปรียบเทียบ 9:29; มธ. 28:3; กจ. 1:10) ที่ “แพรวพราว” บ่งบอกแก่พวกผู้หuldig เหนือแปลคำกรีกนี้ “แพรวพราวเหมือนฟ้าแลบ” [1201] พวกผู้หuldig ตอบสนองต่อ “ชาย” เหล่านี้ว่าเป็นผู้ส่งสารของพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:12, 29; 2:9; 9:34)
- 24:5ข-7 ถ้อยคำของพวกทูตสวรรค์เน้นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรง *พระชนม์อยู่* มันไม่เหมาะสมที่จะมองหาบุคคลที่ “มีชีวิตอยู่” ในอุโมงค์ (เปรียบเทียบ กจ. 2:24) จากนั้นพวกทูตสวรรค์ป่าวประกาศอย่างเรียบง่ายว่าพระเยซูได้ “เป็นขึ้น” จากตายแล้ว และพวกเขาย้ำเตือนพวกผู้หuldigถึงคำพยากรณ์ของพระเยซูที่ว่าพระองค์จะเป็นขึ้นหลังจากสามวัน (9:22, 43-45; 18:31-33) ลูกาได้เขียนว่าความหมายของการทำนายของพระเยซูนั้นยากเกินกว่าจะเข้าใจได้ต่อพวกสาวกเมื่อพระองค์ได้ให้มัน (18:34; เปรียบเทียบ 24:16) อย่างไรก็ตาม ตอนนี้ผู้ส่งสารของพระเจ้าทำให้มันชัดเจน จึงสังเกตการเกิดขึ้นอีกของความจำเป็นของพระเจ้าที่อยู่เบื้องหลังการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระเยซูในข้อ 7 ที่บ่งชี้โดยคำว่า “ต้อง” (คำกรีก *คาย* เปรียบเทียบ 2:49; 4:43; 13:33; 17:25; 19:5, 22; 22:37; 24:25-27, 44-46; กจ. 2:23-24). [1202]
- 24:8-9 ตอนนี้พวกผู้หuldig “ระลึกถึง” การทำนายที่พวกเขาได้ยินแต่ไม่ได้เข้าใจ การเป็นขึ้นจากตายได้เริ่มต้นที่จะอธิบายหลายสิ่งทีพระเยซูได้สอนพวกสาวกของพระองค์ก่อนหน้านั้น (กจ. 11:16) จากนั้นพวกผู้หuldig “กลับ...ไปหาสาวกสิบเอ็ดคน” และคนอื่นๆ ด้วยข่าวของพวกเขา พวกทูตสวรรค์ได้เป็นพยานของการเป็นขึ้นจากตายแก่พวกผู้หuldig และตอนนี้

พวกผู้หญิงเป็นพยาน (“รายงานสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด”) แก่ “ส่วนที่เหลือทั้งหมด” ของพวกสาวก ตามลำดับแล้วพวกเขาจะเป็นพยานของมันแก่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก (กจ. 1:8) บางทีลูกาต้องการให้ผู้อ่านของท่านที่จะสังเกตการเริ่มต้นของภารกิจของคริสเตียนที่นี่

24:10-11 ตอนนี้ลูกาแนะนำอัตลักษณ์ของพยานที่เป็นผู้หญิงเหล่านี้ผู้ซึ่งชื่อของพวกเธอ นั้นเป็นที่ชัดเจนว่าท่านได้ละเว้นก่อนหน้านั้นเพื่อจะจจ่อความสนใจไปที่การเป็นขึ้นจากตายเอง

พวกผู้หญิงที่เยี่ยมอุโมงค์ในเช้าวันอีสเตอร์			
มัทธิว 28:1	มาระโก 16:1	ลูกา 24:10	ยอห์น 20:1
มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา	มารีย์ชาวมักดาลา
มารีย์อีกคนหนึ่ง	มารีย์มารดาของยากอบ	มารีย์มารดาของยากอบ	
	นางสะโลเม		
		โยอันนา และ	
		ผู้หญิงคนอื่นๆ	

“สะโลเม” (ไม่ได้ถูกอ้างอิงถึงที่นี่ในลูกา) เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นมารดาของบุตรของเสเบดี (คือ ยากอบและยอห์น มธ. 27:56) น้องสาวของมารดาของพระเยซู (ยน. 19:25) “โยอันนา” เป็นภรรยาของคูซาซึ่งเป็นหัวหน้ากรรมวังของเฮโรดและเป็นหนึ่งในเพื่อนเดินทางของพระเยซูในกาลิลี (8:3)

ส่วนที่เหลือของพวกสาวก “จะไม่เชื่อ” ว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ (เปรียบเทียบ ข้อ 12, 22-24) พวกอัครทูตเป็นผู้ไม่เชื่อกลุ่มแรกในการเป็นขึ้นจากตาย นี่ก็น่าประหลาดใจเนื่องจากว่าพระเยซูได้ทำนายถึงการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ และพวกเขาได้เห็นพระองค์ทำให้คนตายเป็นขึ้นอย่างน้อยสามคน (เปรียบเทียบ 7:11-17; 8:49-56; ยน. 11:38-44)! อย่างไรก็ตาม ความลังเลใจของพวกเขาก็จะเชื่อเป็นข้อโต้แย้งที่หนักแน่นสำหรับการเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาเชื่อว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์และถูกวางไว้ในอุโมงค์ พวกเขาไม่ได้คาดหวังถึงการเป็นขึ้นจากตาย ดังนั้นพวกเขาแทบจะไม่เคยฝันเกี่ยวกับมันเลย

บางทีลูกาเรียกสาวกเหล่านี้ว่า “อัครทูต” เพราะว่ามันคือสิ่งที่พระเยซูตั้งใจให้พวกเขา เป็นกล่าวคือ ผู้ส่งสารพร้อมกับข่าวสาร อย่างไรก็ตาม พวกเขายังไม่พร้อมที่จะไป

24:12 ต้นฉบับโบราณบางฉบับละเว้นข้อนี้ แต่หลักฐานที่ดีที่ว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของพระกิตติคุณดั้งเดิมของลูกา ลูกา รายงานว่าเปโตร “วิ่งไปที่อุโมงค์” เพื่อตรวจสอบเรื่องราวของพวกเขา ผู้หญิง ท่านไม่ได้อ้างอิงถึงสาวกอีกคนหนึ่งไปกับเปโตร (ยน. 20:6-7) บางทีเพราะว่าลูกาถือว่าเปโตรเป็นผู้นำของพวกเขาในพระกิตติคุณของท่าน (เปรียบเทียบ 5:1-11) ท่านเช่นกันพบว่ามันว่างเปล่าจากพระศพของพระเยซู แค่อแถบ “ผ้าปูาน” ที่ซึ่งโยเซฟชาวอาริมาเธียได้พันหุ้มพระศพของพระเยซูไว้ที่คงอยู่

ปฏิกิริยาของเปโตรของการกลับ “ไปยังบ้านของท่าน” (คือสถานที่พัก) อาจบ่งชี้ว่าท่านไม่ได้เข้าใจสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ถ้าท่านได้เข้าใจ บางทีท่านคงได้กลับไปหาสาวกคนอื่นๆซึ่งทักท้อเอาไว้ไม่ใช่ทั้งหมดที่อยู่ในบ้านหลังเดียวกัน ลูกาใช้คำกรีก *ธอมาซอน* (“ประหลาดใจ” หรือ “งงงวย”) เพื่อแสดงออกถึงการขาดความเข้าใจของท่าน ท่านยังไม่ได้เชื่อหรือไม่ได้ไม่เชื่อว่าพระเยซูได้เป็นขึ้น “เปโตร” เป็นพยานที่สองของลูกาต่อการเป็นขึ้นจากตายตามหลังพวกเขาผู้หญิง

ฉ. การปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระเยซู 24:13-49

ลูการวมการปรากฏหลังจากการเป็นขึ้นจากตายสองครั้งของพระเยซูไว้ในพระกิตติคุณของท่านคือ ครั้งแรกต่อสาวกสองคนและครั้งที่สองต่อสาวกหลายคน ในทั้งสองกรณี ฤกษ์แจ่มใสทำให้กระแงของพวกเขา คือพระคัมภีร์ฮีบรู

1. การปรากฏต่อพวกเขาที่เดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส 24:13-35

นี่เป็นอีกหนึ่งเรื่องราวที่ขอดเยี่ยมและเฉพาของลูกา นักศึกษาหลายคนของเรื่องนี้ได้สังเกตเห็นความคล้ายคลึงกันของมันกับเรื่องราวของการเลี้ยงคน 5,000 คน (9:10-17) การปรากฏในเยรูซาเล็ม (ข้อ 36-49) และขันทีชาวเอธิโอเปีย (กจ. 8:26-40) จุดประสงค์ของลูกาในการบันทึกเหตุการณ์นี้ดูเหมือนที่จะเป็นการแสดงถึงความเป็นจริงของการเป็นขึ้นจากตายและอัตลักษณ์ของพระคริสต์ที่เป็นขึ้น ยิ่งกว่านั้นมันรวมหัวข้อหลักหลายหัวข้อของลูกาไว้ด้วยกัน ในเชิงโครงสร้างนั้น ส่วนนี้เป็นบทพร้อมกับจุดศูนย์กลางของโครงร่างที่ไขว้เปลี่ยนซึ่งตกและเน้นที่ “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่” (ข้อ 23จ)[\[1203\]](#)

24:13-14 ลูกาบรรยายชายสองคนว่าเป็น “สาวกสองคน” คำนำหน้าดูเหมือนจะเป็น “พวกอัครทูต” (ข้อ 10) ลูกาใช้คำนี้ในความหมายที่กว้างของมันแทนที่จะเป็นคำพ้องสำหรับสาวกสิบเอ็ดคน (เปรียบเทียบ ข้อ 33; กจ. 14:4, 14; และข้ออื่นๆ) อัครทูตเหล่านี้กำลังไปบางที่ แต่พวกเขา

ไม่มีข่าวดี วันที่ถูกกล่าวถึงคือวันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันของการเป็นขึ้นจากตาย คือ “เหตุการณ์เกี่ยวกับอีสเตอร์”

ลูกาได้นำเสนอพระเยซูว่ามุ่งไปยังเยรูซาเล็มและกางเขนตลอดพระกิตติคุณของท่าน ตอนนี้ท่านบอกถึงสาวกสองคนที่มุ่งหน้าไปจากเยรูซาเล็มและกางเขน บางทีท่านตั้งใจให้ผู้อ่านของท่านที่จะเห็นคนเหล่านี้ในฐานะสาวกที่เป็นตัวแทนที่ออกไปจากเยรูซาเล็มเพื่อจะเป็นพยานเพื่อพระเยซู (เปรียบเทียบ กจ. 1:8) ไม่นานหลังจากที่ลูกาบันทึกว่าพระเยซู ตั้งพระทัยที่จะไปยังเยรูซาเล็ม (9:51) ท่านก็เขียนว่าชายคนหนึ่ง เข้าหา พระองค์เกี่ยวกับการเป็นสาวก (ผู้ได้ออกไปและ โศกเศร้า) ตอนนี้เราเห็นว่าพระเยซู “เข้าหา” สาวกที่ถดถอยขณะที่พวกเขากำลังละเยรูซาเล็มไปอย่าง โศกเศร้า พวกเขาจำเป็นต้องมีการฝึกฝนมากขึ้นก่อนที่พวกเขาสามารถเป็นตัวแทนของพระองค์อย่างมีประสิทธิภาพได้ “อมมาอูส” (ตามตัวอักษรคือ น้ำพุอุ่น หรือ “น้ำอาบอุ่น” [1204]) อยู่ “ประมาณเจ็ดไมล์” ทางตะวันตกของเยรูซาเล็มที่มุ่งไปยังทะเลเมดิเตอร์เรเนียน [1205]

24:15-16 ลูกาพรรณนาถึงฉากเหมือนละครหรือการแสดง คนสองคนกำลังเดินไป “อภิปราช” ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูและการรายงานเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์ (ข้อ 10) แต่ไม่รู้สิ่งที่จะทำเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นเมื่อ “พระเยซูเอง” ร่วมกับพวกเขา นักเขียนบางคนมองว่าสถานการณ์นี้คล้ายกับการปรากฏของพระเยซูกับสาวกที่มักไม่มีการรับรู้ของพระองค์ในยุคปัจจุบัน [1206] ความหมายโดยนัยของลูกาก็คือว่าแนวคิดที่มีก่อนของคนเหล่านี้ที่รวมกับความมืดบอดของซาตานไม่ใช่ พระเจ้า ก็กั้นพวกเขาไว้ “จากการรับรู้ถึง “พระเยซู (เปรียบเทียบ 9:45; 18:34) เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูดูเหมือนคนจริงที่พระองค์ทรงเป็นถึงแม้ว่าตอนนี้เป็นอมตะ กระนั้นพวกเขาก็ไม่สามารถรับรู้ถึงพระองค์ได้ ฤกษ์แจ้งสู่การรับรู้ถึงพระเยซูสำหรับใครที่พระองค์ทรงเป็นก็จะเป็นการทำให้กระจำงของพระเจ้าผ่านทางพระคัมภีร์

24:17-18 อย่างชัดเจนแล้วคำถามของพระเยซูทำให้สาวกสองคนนั้นตกใจจนพวกเขาหยุดเดิน มันเปิดแผลในใจของพวกเขาและฟื้นฟูความโศกเศร้าของพวกเขา ข้อคิดเห็นที่ธรรมดาๆ ของเคลโอปัสบอกผู้อ่านว่าพระเยซูเป็นการพูดของเยรูซาเล็ม ทุกคนที่นั่นคือผู้อาศัยและผู้เดินทางเช่นกันรู้เกี่ยวกับพระองค์และสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับพระองค์ (เปรียบเทียบ กจ. 26:26) ลูกาอาจได้อ้างอิง “เคลโอปัส” โดยชื่อเพราะว่าผู้อ่านบางคนของท่านรู้จักเขาหรือรู้เกี่ยวกับเขา

ตามธรรมเนียมของคริสเตียน เคลโอปัสเป็นลูกของพระเยซูและเป็นพี่ชายของโยเซฟและเขากลายมาเป็นผู้นำของคริสตจักรที่เยรูซาเล็ม [1207] เขาอาจได้เป็นสามีของ “มารีย์

ซึ่งเป็นภรรยาของโคลบัส” (การสะกดที่ผันแปรของชื่อเดียวกัน) ผู้ปรากฏ ณ การตรึงของพระเยซู (ยน. 19:25) อย่างไรก็ตาม นั่นอาจได้เป็นคนที่แตกต่างกัน มีธรรมเนียมในคริสตจักร ไบแซนไทน์เริ่มเร็วกว่าลูกาเป็นสาวกที่ไม่ปรากฏชื่อคนที่สอง[1208]

24:19-20 พระเยซูกำลังหลอกล่อเพื่อนเดินทางของพระองค์ซึ่งทำให้พวกเขาสื่อสารสิ่งที่พวกเขาู้และที่จะเปิดเผยสิ่งที่สำคัญต่อพวกเขา พวกเขาอมองพระเยซูว่าเป็น “ผู้เผยพระวจนะที่มีฤทธิ์เดช” “ต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าประชาชน” (คำกรีก ลาวอส คือ ประชาชนที่เปิดเผย เปรียบเทียบ กจ. 18:10)

“การอธิบายลักษณะนี้พร้อมกับการยืนยันถึงการเปิดเผยเต็มที่ท่ามกลางผู้คน มีการสะท้อนที่ชัดเจนถึงการสรุปที่เป็นบทนำของลูกาเกี่ยวกับพันธกิจของพระเยซู [โดยฤทธิ์เดชของ] พระวิญญาณ (ลก. 4, 14 เปรียบเทียบ กจ. 10, 38)”[1209]

“ความสำคัญของการยืนยันนี้ถึงสาวกสองคนที่นี่ใน 24:19 ต้องไม่ถูกประเมินค่าต่ำไปแต่อย่างใด มันสำคัญกับศาสนศาสตร์และจุดประสงค์ของลูกา”[1210]

พวกเขากล่าวโทษการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูต่อผู้นำศาสนา ซึ่งเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ลูกาได้สร้างมาตลอดพระกิตติคุณของท่าน “พวกผู้ปกครอง” ไม่ได้ยอมรับพระเยซูในฐานะผู้เผยพระวจนะจากพระเจ้า

24:21 ในความตรงกันข้ามกับพวกผู้นำของอิสราเอล พวกผู้เดินทางนี้หวังว่าพระเยซูจะพิสูจน์ถึงการเป็นผู้ช่วยกู้ชนชาติของพวกเขา (เปรียบเทียบ 1:68;2:30, 38;21:28) กล่าวคือ พระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งอย่างชัดเจนแล้วพวกเขาเห็นว่าเป็นผู้ปลดปล่อยทางการเมือง แน่แน่นอนว่าพระเยซู ได้ “ไถ่อิสราเอล” โดยการสิ้นพระชนม์บนกางเขน แต่พวกเขากำลังกล่าวถึงการช่วยกู้ทางกายภาพจากโรมและการสถาปนาแผ่นดินของพระเจ้า

“... แม้ว่าพวกเขาถือว่าพระเยซูเป็นผู้เผยพระวจนะ พวกเขาล้มเหลวที่จะถือคำพยากรณ์ต่างๆของพระองค์เกี่ยวกับการทนทุกข์ การสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์ของพระองค์เองด้วยความจริงจังที่เหมาะสม”[1211]

การอ้างอิงของพวกเขาถึง “วันที่สามแล้วตั้งแต่” การสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (“สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้น”) บ่งบอกว่าพวกเขาได้คาดหวังบางสิ่งที่สำคัญที่จะเกิดขึ้น ณ เวลานั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีสิ่งใดได้เกิดขึ้นจากมุมมองของพวกเขาก็ได้ทำให้พวกเขาผิดหวัง

บางทีสาวกเหล่านี้ยังไม่ได้เป็นผู้เชื่อ พวกเขาดูเหมือนไม่ได้ตระหนักว่าพระเยซูเป็นมากกว่าผู้เผยพระวจนะหรือพระเมสสิยาห์ทางการเมือง ตรงกันข้ามเป็นพระบุตรของพระเจ้า

“จงสังเกตว่าคำกริยาคือ “หวัง” ไม่ใช่ “วางใจ” (เช่นในฉบับ KJV) มีความแตกต่างใหญ่ระหว่างการวางใจพระเยซูในฐานะผู้ช่วยและผู้ช่วยให้อรอดของเรา และการหวังว่าพระองค์จะพิสูจน์ถึงการเป็นผู้ช่วยและผู้ช่วยให้อรอดของเรา” [1212]

อย่างไรก็ตาม ความเป็นไปได้อันเป็นที่ชื่นชอบอีกอย่างหนึ่งก็คือว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อที่แค่ท้อใจโดยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู (เปรียบเทียบ ยอห์นผู้ให้บัพติศมา 7:19)

24:22-24 แม้กระทั่งหลังจากการไถ่ยิวถึงอุโมงค์ว่างเปล่า พวกเขาก็ไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งใดก็ตามที่โดดเด่นซึ่งเกิดขึ้นในวันที่สาม ตั้งแต่การรายงานของ “ผู้หญิงบางคน” ในกลุ่มพวกสาวกของพวกเขาได้ทำให้พวกเขางงงวย มีหลักฐานของอุโมงค์ว่างเปล่า แต่ไม่มีหลักฐานของพระเยซู (เปรียบเทียบ ข้อ 12) สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าการคืนพระชนม์นั้นสำคัญทั้งหมดในความเชื่อของคริสเตียน อุโมงค์ว่างเปล่าเป็นแค่ปริศนาที่แปลกซึ่งทำให้สาวกเหล่านี้ท้อใจ แม้กระทั่งการไถ่ยิวเกี่ยวกับการเขียนเขียนของทูตสวรรค์ก็ไม่ได้ยกขู่วิญาณของพวกเขา (เปรียบเทียบ 1:22) การคืนพระชนม์ของพระเยซูจะพิสูจน์ถึงการเป็นบางสิ่งที่สำคัญมากขึ้นอย่างเหลือคณา

24:25-26 “คน โง่เขลา” ในพันธสัญญาเดิมเป็นบุคคลที่ไม่ยอมให้พระคัมภีร์ที่จะส่งอิทธิพลต่อการคิดหรืออุปนิสัยของเขาหรือของเธอ สาวกเหล่านี้ (“คน โง่เขลา”) ได้ล้มเหลวที่จะทำอย่างนั้น ยิ่งกว่านั้นพวกเขา “มีใจเฉื่อยช้าที่จะเชื่อ” สิ่งที่พวกเขาู้ (หรือเข้าใจ) ที่ผู้เผยพระวจนะแต่ก่อนและพระเยซูได้เปิดเผย พวกเขาได้มองข้ามคำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่จะต้อง “ทนทุกข์” ตรงกันข้ามขอบจจดจ่อที่คำพยากรณ์เหล่านั้นที่ได้ทำนายถึงการได้รับสง่าราศีของพระองค์เท่านั้น ความผิดพลาดของพวกเขาจัดตั้งคำเตือนสำหรับสาวกที่ตามมาทั้งหมด

พระคัมภีร์ทุกตอนนั้นมีประโยชน์ เราไม่ควรมองข้ามส่วนใดๆของมัน แต่ควรพยายามให้ได้รับความเข้าใจที่ครอบคลุมเกี่ยวกับคำสอนของมัน ถ้าสาวกเหล่านี้ได้เข้าใจและเชื่อสิ่งที่พันธสัญญาเดิมและพระเยซูได้เปิดเผย พวกเขาคงไม่ได้รู้สึกหดหู่ว่าได้เต็มไปด้วยความยินดี

“ในการกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้แสดงรอยของตะปูในพระหัตถ์ของพระองค์แก่พวกเขาเพื่อจะพิสูจน์มัน พระองค์บอกพวกเขาถึงพระคัมภีร์แทนที่จะบอกถึงรอยตะปู พระองค์บอกพวกเขาว่า ‘พวกท่านควรได้เชื่อสิ่งที่พวกผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้นั้น’ เป็นการดีที่จะสังเกตท่าทีขององค์พระผู้เป็นเจ้าต่อพระคัมภีร์ สมัยที่เรามีชีวิตอยู่เป็นสมัยของความสงสัย มีผู้คนที่กำลังกล่าวอย่างแท้จริงว่าคุณไม่สามารถพลาดและก็เชื่อพระคัมภีร์ได้หลายคนกล่าวว่าพวกเขาจะไม่ถูกถือว่าฉลาด ดังนั้นพวกเขาก็ไม่ออกมาแบบงุ่มง่ามและกล่าวไม่ว่าพวกเขาเชื่อพระคัมภีร์หรือไม่ ข้าพเจ้าที่กักเอาว่ามันเป็นกับดักของชาตानและแยบยลมากที่สุดแห่งสมัยของเราที่จะลดการไร้ความผิดพลาดและความสัตย์สุจริตแห่งพระวจนะของพระเจ้า พระคริสต์กล่าวว่ามนุษย์เป็นคนโง่เขลาที่จะไม่เชื่อ พระองค์ให้การยอมรับที่เป็นเอกฉันท์และเต็มທີ່ถึงถ้อยแถลงต่างๆของพระคัมภีร์โดยปราศจากถ้ำ และหรือแต่ทั้งหลาย”[\[1213\]](#)

“การยอมรับสิ่งที่พวกผู้เผยพระวจนะกล่าวควรได้นำพวกเขาที่จะเชื่อการรายงานของพวกผู้หญิง ณ อุโมงค์ บุคคลหนึ่งอาจเชื่อในการเป็นขึ้นจากตาย ณ หลักฐานของคนอื่นๆ แม่ว่านี่ไม่ได้หมายถึงว่าองค์พระผู้เป็นเจ้ายับยั้งหลักฐานส่วนตัวไว้จากบรรดาผู้ที่ต้องการมัน”[\[1214\]](#)

“ความล้มเหลวของความเข้าใจอ่องแท้มาจากความล้มเหลวที่จะรับเอาแนวทางต่างๆของพระเจ้า”[\[1215\]](#)

ดูกาเน้นถึงเอกลักษณ์ของพระเยซูในฐานะพระคริสต์ที่เป็นขึ้น โดยการใส่คำที่แปลว่า “พระองค์” ในตำแหน่งที่เน้นในตัวบทกรีกในข้อ 24 และ 25: “พวกเขาไม่เห็น พระองค์ (พระเยซู)” ท่านเน้นถึงความจำเป็น (คำกรีก *คาย*) ของพระเจ้าเกี่ยวกับการทนทุกข์ของพระเมสสิยาห์อีกครั้งหนึ่ง

“ฉากนี้ชี้แนะว่ามีอาหารกับพระเยซูเป็นสถานที่ที่เหมาะสม โดยเฉพาะสำหรับการเปิดเผยและการตระหนักถึงพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์ (ที่เป็นขึ้น) และการเลี้ยงคนห้าพันคนก็ถูกเข้าใจโดยผู้บรรยายว่าเป็นประสบการณ์แรกของการเปิดเผยนี้ ณ มีอาหาร [เปรียบเทียบ 9:16] ที่ส่งผลต่อการตระหนักของเปโตรถึงพระเยซูในฐานะพระเมสสิยาห์”[\[1216\]](#)

24:27 พระเยซูให้วิชาที่สั้นเฉพาะในศาสนศาสตร์พระคริสต์ในพันธสัญญาเดิมแก่พวกเขาที่ได้รับพิเศษนี้ [\[1217\]](#) เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ชี้ไปที่พระคัมภีร์ตอนต่างๆที่กล่าวถึงการทนทุกข์

ของพระเมสสิยาห์โดยเฉพาะที่ “เริ่มต้น” ในธรรมบัญญัติ (“โมเสส”) และส่วนของ “บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหมด” ของพระคัมภีร์ฮีบรู สิ่งนี้ช่างได้เป็นคำอธิบายของ พระคัมภีร์ตอนต่างๆ! จึงไม่แปลกใจที่ว่าภายหลัง “ใจของพวกเขาร้อน” ขณะที่พระเยซู “อธิบาย” “พระคัมภีร์” แก่พวกเขา (ข้อ 32)

“พระเยซูพบพระองค์เองในพันธสัญญาเดิม คือสิ่งที่นักวิชาการสมัยใหม่บางคน ดูเหมือนจะไม่สามารถพบได้”[\[1218\]](#)

“ตัวบทไหนที่พระเยซูอธิบายสำหรับเพื่อนร่วมเดินทางของพระองค์? เราไม่ได้รับ การบอกกล่าว แต่ความหมายโดยนัยที่ถูกละไว้กับเราก็คือว่า มันไม่สำคัญ รูปแบบที่ถูกทำให้เป็นตัวอย่างโดยโมเสสและบรรดาผู้เผยพระวจนะถูกทำให้ เสร็จสมบูรณ์ในพระเมสสิยาห์ที่ทนทุกข์ ในทำนองเดียวกัน พระคัมภีร์ทั้งหมด ได้มีความสำเร็จในพระเมสสิยาห์ผู้ทนทุกข์”[\[1219\]](#)

วิธีของพระเยซูของการนำความกระจ่างฝ่ายวิญญาณไปยังสาวกเหล่านี้เป็นรูปแบบที่พวก อัครทูตทำตามในการประกาศของพวกเขาวางอย่างชัดเจนจากพระธรรมกิจการของอัครทูต มันมีจุดศูนย์กลางที่ การอธิบายความหมาย ของสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผย วิธีนี้ยังคงจำเป็น สำหรับการทำให้กระจ่างฝ่ายวิญญาณ (เปรียบเทียบ 2 ทธ. 3:16-17; 4:1-2)

24:28-29 พระเยซูไม่ได้บังคับให้สาวกเหล่านี้ที่จะเชื่อหรือที่จะยอมรับพระองค์ พระองค์กระตุ้นความ อยากรู้ฝ่ายวิญญาณของพวกเขามาและจากนั้นก็ละการตัดสินใจเหล่านั้นไว้กับพวกเขา อย่างไรก็ตาม พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทำการในใจของพวกเขามาและพวกเขาไม่ได้ ต่อต้านการทำงานของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาต้องการที่จะได้ยินมากขึ้น พวกเขา “คะยั้นคะยอพระองค์” ที่จะ “อยู่กับพวกเขา” สำหรับการสามัคคีธรรมและการทำให้ กระจ่างมากขึ้น (เปรียบเทียบ ปฐก. 18:3; 19:2) อย่างชัดเจนแล้วนี่เป็นมากกว่าแค่การ นำเสนอที่มีกรุณาซึ่งสะท้อนถึงความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ทางตะวันออก โดยธรรมชาติแล้ว พระเยซูยอมรับการเชื่อเชิญของพวกเขามา พระองค์ให้มากขึ้นอยู่เสมอแก่บรรดาผู้ที่ยอมรับ และเชื่อถ้อยคำของพระองค์ (เปรียบเทียบ วว. 3:20)

24:30-31 การอธิษฐานของพระเยซูเหนือ “ขนมปัง” และ “การหัก” มันนั้น “เปิด” “ตา” ฝ่ายวิญญาณของ เคลโอปัสและสหายของเขา พวกเขาไม่ได้อยู่ในห้องชั้นบนเมื่อพระเยซูสถาปนาพิธี มหาสนิท ดังนั้นการระลึกถึงโอกาสนั้นไม่ใช่สิ่งที่พิสดารที่จะเร่งปฏิภิกิริยา (เปรียบเทียบ ข้อ 21) บางทีพวกเขาได้ปรากฏตัวเมื่อพระเยซูได้เลี้ยงคน 5,000 คน (9:10-17; เปรียบเทียบ 9:18-20), หรือ 4,000 คน หรือในบางโอกาสเมื่อพระเยซูได้รับประทานกับผู้คน ลูกา

บันทึกเหตุการณ์เช่นนั้นหลายเหตุการณ์ (เปรียบเทียบ 5:29; 7:36; 9:16; 10:38-40; 14:1, 7, 12, 15-16) บางทีพวกเขาแค่ได้ยินเกี่ยวกับการอัศจรรย์เหล่านั้น

“การอธิบายถึงอาหารที่เอมมาอุสนั้นใกล้เคียงกับการเลี้ยงฝูงชนมากกว่ากับพิธีมหาสนิทในรายละเอียดบางอย่าง”[\[1220\]](#)

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูกระทำราวกับเป็นเจ้าของบ้านแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดที่ปรากฏตัว ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาเหล่านี้รู้สึกได้แม้กระทั่งก่อนที่พวกเขาตระหนักถึงใครที่พระองค์ทรงเป็น บทบาทของพระเยซูในฐานะเจ้าของบ้านอาจได้เป็นองค์ประกอบในการตระหนักถึงพระองค์ของพวกเขา รอยแผลในพระหัตถ์ของพระองค์อาจไม่ได้เป็นองค์ประกอบเนื่องจากว่าลูกาไม่ได้อ้างอิงถึงรอยแผลเหล่านั้น

การตระหนักถึงพระเยซูของพวกเขาสำหรับใครที่พระองค์ทรงเป็นก็เป็นจุดสูงสุดของเรื่องราวนี้ ตอนนี้พวกเขารู้ว่าบุคคลที่พวกเขาหวังนั้นเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ได้ทนทุกข์ และจากนั้นประสบการณ์ที่ได้รับศักดิ์ศรีก็ได้เป็นขึ้นจากตายอย่างแท้จริง ลูกากล่าวว่า “ตาของเขาทั้งสองก็เปิดออก” (กรรมาจก เปรียบเทียบ ข้อ 16) อย่างชัดเจนแล้วพระเจ้าให้ความเข้าใจแก่พวกเขา (เปรียบเทียบ ปฐก. 3:7).[\[1221\]](#) พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่เปิดเผยพระบุตรของพระองค์แก่ผู้คนโดยพระวิญญาน ในหิ้งลูกาและกิจการของอัครทูต “การหักขนมปัง” มีการเชื่อมโยงกับคำสั่งสอนเกี่ยวกับตัวบุคคลและภารกิจของพระเยซู[\[1222\]](#)

หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูสามารถปรากฏตัวและหายไปตามใจ (เปรียบเทียบ ข้อ 36) นี่เป็นคุณสมบัติของพระกายที่คืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซู “พระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา” ณ จุดนี้ เพราะว่าสาวกเหล่านี้ได้กลายมาเป็นผู้เชื่อในและเป็นพยานถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ละพวกเขาที่จะดำเนินหน้าที่ของพวกเขาในฐานะพยานของพระองค์ บางทีลูการวมการหายไปที่โดดเด่นของพระเยซูไว้อีกด้วยนั้นเพื่อที่จะทำให้ผู้อ่านชาวกรีกของท่านประทับใจว่าพระเยซูทรงอยู่เหนือธรรมชาติไม่ใช่แค่มนุษย์แท้

24:32 บางทีลูกาบันทึกการสนทนานี้เพื่อจะเน้นถึงอำนาจที่เหนือธรรมชาติและผลลัพธ์ที่โน้มน้าวของ “พระคัมภีร์” เหนือผู้คนเมื่อพระเจ้าให้อำนาจแก่พระวาระของพระองค์ (เปรียบเทียบ รม. 10:17) สาวกทุกคนจำต้องระลึกว่าพระคัมภีร์คือสิ่งที่พระเจ้าใช้เพื่อจะแก้ไขความลึกซึ้งต่างๆของชีวิต จอห์น เวสลีย์เป็นพยานอีกด้วยว่าท่านรู้สึกได้ว่าหัวใจของเขา “อุ่นอย่างแปลกๆ” ณ การสนทนาของท่านเมื่อท่านได้ยินพระคัมภีร์ถูกอธิบาย

24:33-34 ความกระตือรือร้นของเคลโอปัสและเพื่อนของเขาที่จะกลับไปบอกสาวกคนอื่นๆว่าพระเยซูได้ปรากฏแก่พวกเขาที่ยืนยันถึงความเป็นจริงแห่งการคืนพระชนม์ของพระองค์ พวกเขาไม่สามารถเก็บข่าวดีไว้กับพวกเขาเองได้ มีคนอื่นๆใน “เยรูซาเล็ม” นั่นที่ไม่รู้จักมันและจำเป็นต้องได้ยินมัน เมื่อพวกเขา “กลับไป” พวกเขาก็ค้นพบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้ “ปรากฏแก่ซีโมน” เปโตรเช่นกัน ไม่มีผู้เขียนพันธสัญญาใหม่คนไหนอธิบายการปรากฏนี้ในรายละเอียด (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:5)

ดังนั้นลูการวมพยานที่สองต่อการคืนพระชนม์ พวกผู้หญิงและเปโตรได้เป็นพยานถึงอุโมงค์ว่างเปล่าและตอนนี้สาวกเหล่านี้และเปโตรเป็นพยานถึงการคืนพระชนม์ “ซีโมน” เป็นชื่อยิวตามปกติของเปโตร

24:35 จากนั้นพยานทั้งสองนี้ดำเนินการที่จะบอกคนอื่นๆเกี่ยวกับประสบการณ์ของพวกเขาเกี่ยวกับพระเยซูและใครที่พระองค์ทรงเป็น พวกเขาทำหน้าที่เป็นต้นแบบของสิ่งที่สาวกของพระคริสต์ที่เป็นขึ้นควรทำ ลักษณะที่พวกเขาได้รับรู้พระองค์อย่างชัดเจนสร้างความประทับใจที่เปลี่ยนแปลงชีวิตให้กับพวกเขา บางทีเหตุผลที่ลูกาอ้างอิงอีกครั้งว่าสาวกสองคน “รู้จัก” พระเยซู “โดยการหักขนมปัง” นั่นก็เพื่อคริสเตียนว่าเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่พวกเขาถือรักษาพิธีมหาสนิทแม้ว่าในแง่ที่แตกต่าง

2. การปรากฏต่อพวกสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม 24:36-49

ลูกาเรียบเรียงการบันทึกของท่านเกี่ยวกับการปรากฏหลังการคืนพระชนม์ของพระเยซูเพื่อจะให้ความประทับใจว่าผู้ฟังที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ได้เรียนรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่นี้ แรกสุด ท่านบันทึกการป่าวประกาศของมันโดยปราศจากพยาน (ข้อ 1-12) จากนั้นท่านบอกถึงพระเยซูที่ปรากฏต่อสาวกสองคน (ข้อ 13-35) ถัดไปท่านนำเสนอพระเยซูที่ปรากฏตัวต่อหน้าสาวกสิบเอ็ดคนที่ปราศจากโรมัส (เปรียบเทียบ มก. 16:14; ยน. 20:24) บางทีท่านตั้งใจให้การนำเสนอนี้ที่จะเป็นตัวแทนของวงล้อมของพยานที่กว้างขึ้นเรื่อยๆที่พวกสาวกจะต้องให้ในโลก (เปรียบเทียบ กจ. 1:8) การเรียบเรียงชี้แนะสิ่งนี้แก่ผู้อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื่องจากว่าเหตุการณ์ที่สามมีฉบับของลูกาเกี่ยวกับพระมหาบัญชา

อย่างชัดเจนแล้วการบันทึกของลูการวมการปรากฏหลังจากการคืนพระชนม์สองครั้งไปเป็นการปรากฏเดียวเป็นที่ชัดเจนว่าผู้เขียนรวมการปรากฏทั้งสองเพื่อจะให้ความต่อเนื่องต่อคำสั่งของพระเยซูที่มีต่อพวกสาวกของพระองค์ ส่วนนี้เป็นพื้นฐานสำหรับการปกป้องความเชื่อของลูกาที่มีต่อการคืนพระชนม์ทางกายภาพของพระเยซูในกิจการ 1:3-4 และพยานของเปโตรต่อโครเนลิอัสในกิจการ 10:40-43

หลักฐานของการคืนพระชนม์ทางกายภาพของพระเยซู 24:36-43(เปรียบเทียบ มก.16:14-18; ยน.20:19-23)

การเน้นที่นี้อยู่ที่ความเป็นจริงทางกายภาพของพระกายของพระเยซูหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ในขณะที่ส่วนก่อนหน้านั้นจุดจ่ออยู่ที่ธรรมชาติที่เหนือธรรมชาติของพระองค์ เหตุการณ์นี้อธิบายว่า ผู้หนึ่งที่ได้เป็นขึ้นจากตายคือพระเยซูชาวนาซาเร็ธซึ่งเป็นมนุษย์แท้จริงๆ พระกิตติคุณนี้เปิดด้วยการเน้น สลับที่ความเป็นมนุษย์และความเป็นพระเจ้าของพระเยซู (บทที่ 2) และในทำนองเดียวกันมันปิดด้วยการ เน้นที่สมคุณนี้

24:36 เหตุการณ์นี้ตามหลังเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นทันที อย่างที่พระเยซูได้หายไปทันที (ข้อ 31) ดังนั้น ตอนนี้องค์ที่ปรากฏทันที ประตูปิดที่ห้องนั้นก็ปิดไว้ (ยน. 20:19) ลูกายืนยันว่านั่น เป็นพระเยซูอย่างแท้จริงโดยการเขียนว่า “พระองค์เสด็จมาและทรงยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา”

การแปลบางฉบับรวมการอ่านที่เป็นที่โต้เถียงนี้ “และพระองค์ตรัสกับเขาว่า สันติสุขจง ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” (เช่น NIV) อาลักษณ์ผู้ค้นเคยกับยอห์น 20:19 อาจได้รวม ประโยคนี้ไว้ในฉบับคัดลอกในภายหลังของพระกิตติคุณนี้ มันมีการสนับสนุนทางตัวบท ที่หนักแน่นในยอห์นแต่ไม่ใช่ในลูกา

24:37-38 การปรากฏทันทีและไม่ได้คาดหวังไว้ของพระเยซูทำให้พวกเขา “ต่างตื่นตกใจหวาดกลัว” (เปรียบเทียบ 1:12) อย่างชัดเจนแล้วพวกเขาคิดว่าพระเยซูเป็น “ผี” (คำกรีก *นิวม่า* บุคคลที่ขาดการมีชีวิตอยู่ที่มีตัวตน) ไม่ใช่ทูตสวรรค์เนื่องจากว่าพระองค์ดูเหมือนปีศาจ (ผี เปรียบเทียบ ข้อ 39; กจ. 23:8-9) คำถามของพระเยซูบ่งบอกว่าพวกเขาควรได้ตระหนักว่า นั่นเป็นพระองค์ เนื่องจากพวกเขามีคำถามและสงสัยความเป็นจริงแห่งการปรากฏของ พระองค์ มันก็ไม่น่าเป็นไปได้ที่พวกเขาแสดงถึงความหวังของพวกเขาที่ว่าพระองค์ทรง พระชนม์อยู่ และบางทีพวกเขาแค่จินตนาการว่าพระองค์ได้เป็นขึ้น

24:39 ใครก็ตามที่ปรารถนาที่จะพิสูจน์ถึงการปรากฏตัวแท้ของเขาสามารถเสนอมือและเท้าของเขา เพื่อการตรวจสอบได้อย่างที่พระเยซูได้ทำ อย่างไรก็ตาม พวกทหารโรมันได้ตอกพระหัตถ์ และพระบาทของพระเยซูด้วยตะปู ดังนั้นรอยแผลคงได้ระบุพระองค์ว่าเป็นพระเยซู (ยน. 20:25-27) พระเยซูอ้างว่า “เป็นเราเอง” (คำกรีก *เอโก เอมิ เออาทอส* เปรียบเทียบ *เอโก เอมิ* ซึ่งยอห์นบันทึกพระเยซูที่กล่าวอยู่บ่อยๆในพระกิตติคุณของท่าน) พระองค์กระดุน บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ที่จะ “แตะต้อง” พระองค์เช่นเดียวกับที่จะมองที่พระองค์ และที่จะทำให้ความรู้สึกของพวกเขาพึงพอใจที่ว่าพระกายของพระองค์เป็นจริง พระกาย แบบมนุษย์ที่เป็นขึ้นของพระองค์มี “เนื้อและกระดูก” ซึ่งผีไม่มี วลี “เนื้อและโลหิต” เป็น สำนวนที่คล้ายกันที่อธิบายถึงร่างกายทางกายภาพอีกด้วย (เปรียบเทียบ 1 คร. 15:50)

24:40 บางทีข้อนี้ก็น่าเชื่อถือ มันมีการสนับสนุนทางตัวบทที่น่าสงสัยและคล้ายกับแต่ไม่เหมือนยอห์น 20:20 อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างกับยอห์น 20:20 และการสนับสนุนทางตัวบทที่ชื่นชอบการรวมไว้ในฉบับต่างๆของเรา เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยซูเสนอ “พระหัตถ์” “พระบาท” ของพระองค์แก่พวกสาวกและศิษย์ข้างของพระองค์สำหรับพวกเขาที่จะตรวจสอบในฐานะหลักฐานมากขึ้นว่าพระกายของพระองค์นั้นเป็นจริง

ลัทธิดอกเสี้ยว เป็นศาสนานอกรีตในประวัติเริ่มแรกของคริสตจักรที่ปฏิเสธว่าพระกายของพระเยซูเป็นแบบมนุษย์อย่างแท้จริง ข้อเหล่านี้คงได้ช่วยคริสเตียนเริ่มแรกที่จะโจมตีความผิดพลาดนี้ อย่างไรก็ตาม ข้อความเหล่านี้ไม่ใช่หลักฐานที่หนักแน่นที่สุดของความเป็นมนุษย์ของพระเยซู เนื่องจากทุกคนเห็นด้วยว่าพระกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระเยซูแตกต่างจากพระกายก่อนการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ หลักฐานที่ดีกว่าประกอบด้วยหลักฐานต่างๆเกี่ยวกับความเป็นมนุษย์แท้ของพระเยซูก่อนการคืนพระชนม์ของพระองค์ ลูกาให้หลักฐานเช่นนั้นอย่างมากมายแก่ผู้อ่านชาวกรีกดั้งเดิมของท่านในพระกิตติคุณนี้

24:41-43 พวกสาวกไม่สามารถไม่เชื่อได้อีกต่อไปเนื่องจากการขาดหลักฐาน อย่างไรก็ตาม พวกเขา “ยังคง” มีความยุ่งยากในการยอมรับ (“ไม่สามารถเชื่อได้”) การคืนพระชนม์ของพระเยซู เพราะว่ามันดูเหมือนดีเกินไปที่จะเป็นจริง ลักษณะสำคัญเกี่ยวกับ “ความยินดี” ของลูกาปรากฏที่นี่อีกครั้ง พระเยซูให้หลักฐานที่มากขึ้นแก่พวกเขาโดยการรับประทาน “ปลา” สุก (“ย่าง”) ชิ้นหนึ่งที่มีไว้ เราไม่ควรนำมาพาดพิงจากสิ่งนี้ว่าพระกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระองค์พึ่งพาอาหารทางกายภาพสำหรับการบำรุงเลี้ยง (เปรียบเทียบ ปฐก. 18:8; 19:3) พระกายที่เป็นขึ้นจากตายของพระเยซูเป็นอมตะ (1 คร. 15:35-49)

“คริสต์ศาสนาไม่ใช่ตั้งอยู่บนความฝันของความคิดที่ยุ่งเหยิงของมนุษย์หรือนิมิตแห่งดาที่บกร่องพวกเขา แต่ตั้งอยู่บนผู้หนึ่งที่ในข้อเท็จจริงตามประวัติศาสตร์ที่เป็นจริงนั้นก็ได้เผชิญหน้าและต่อสู้และพิชิตความตายและได้เป็นขึ้นจากตายอีก”

[\[1223\]](#)

ลูกาละเว้นการอ้างอิงของมาระโกถึงพระเยซูที่ตำหนิพวกสาวกในโอกาสนี้สำหรับความไม่เชื่อของพวกเขา (มก. 16:14) นี่เป็นแบบฉบับของลูกาที่ตามปกติแล้วไม่ทำให้ผู้อ่านที่เป็นสาวกของท่านท้อใจด้วยการอ้างอิงถึงพระเยซูที่วิจารณ์บรรดาผู้ติดตามของพระองค์

ภารกิจของพวกสาวกของพระเยซู 24:44-49 (เปรียบเทียบ กจ. 1:3-8)

พระกิตติคุณทั้งหมดมีเหตุการณ์ต่างๆของพระเยซูที่ให้พระมหากษัตริย์แก่พวกสาวกของพระองค์ แต่เป็นที่ชัดเจนว่าพระองค์ไม่ได้ให้มันครั้งเดียว ตัวบทก็แตกต่างกันซึ่งชี้แนะว่าพระองค์กล่าวซ้ำคำสั่งเหล่านี้อย่างน้อยในสี่โอกาสที่แตกต่างกัน อย่างชัดเจนแล้วข้อเท็จจริงนี้สะท้อนถึงความสำคัญของคำสั่งนี้ คำกำชับที่ลูกาบันทึกที่นี่ และในกิจการของอัครทูต 1:8 อย่างชัดเจนแล้วเป็นคำกำชับสุดท้ายที่พระเยซูให้ ลำดับตามลำดับเวลาดูเหมือนจะได้เป็น ยอห์น 20:21; มาระโก 16:15; มัทธิว 28:19-20; และลูกา 24:46-49 และกิจการของอัครทูต 1:8 คำกำชับสุดท้ายนี้ปรากฏก่อนการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู

24:44 พระเยซูย้ำเตือนพวกสาวกว่าก่อนหน้านั้นพระองค์ได้สอนพวกเขาว่าพระองค์จะบรรลุลูกๆ สิ่งที่ได้ “เขียนเกี่ยวกับ” พระเมสสิยาห์ในพันธสัญญาเดิม หมวดกรรมบัญญัติ หมวดผู้เผยพระวจนะและหมวดเพลงสดุดีเป็นการแบ่งแยกหลักของพระคัมภีร์ฮีบรูในสมัยของพระเยซู ความสำเร็จเป็นความจำเป็นของพระเจ้า (คำกรีก *คาย*)

24:45-46 จากนั้นพระองค์ดำเนินการที่จะเปิดความเข้าใจของพวกเขา (เปรียบเทียบ ข้อ 31) ที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้บรรลุลูกๆคนเดียวนี้อย่างไรก่อน (เปรียบเทียบ ข้อ 27) พระองค์อธิบายว่าการทนทุกข์และการคืนพระชนม์ของพระองค์ซึ่งเป็นสิ่งกีดขวางทางจิตวิทยาอันยิ่งใหญ่ต่อพวกยิวแห่งสมัยของพระเยซูนั้นได้ “บรรลุ” คำพยากรณ์ตามพระคัมภีร์อย่างไร เราได้เห็นไปแล้วว่าพวกสาวกล้มเหลวที่จะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ อย่างไรก็ตามที่พระองค์สอนพวกเขาก่อนการทนทุกข์ของพระองค์ อีกครั้งหนึ่งลูกาเน้นถึงความสำคัญของพระคัมภีร์ในการเข้าใจแผนการของพระเจ้า ขณะที่พระเยซูเปิด “พระคัมภีร์” พระเจ้าก็ “เปิด” “ความคิด” ของพวกสาวก

24:47 ถัดไปพระเยซูดำเนินการที่จะแสดงให้เห็นว่าพันธสัญญาเดิมได้ทำนายอย่างไรว่าข่าวประเสริฐ (“การกลับใจใหม่สำหรับการยกโทษบาป”) ควรไปยังทุกๆคนคือ “ทุกชนชาติ” หรือพวกต่างชาติซึ่ง “เริ่มต้นจากเยรูซาเล็ม” (เช่น อสย. 2:2-3; 42:6; 49:6; 60:3; ยอล. 2:28-29, 32; มีคา. 4:1-2) นี่เป็นคำสอนที่พวกยิวแห่งสมัยของพระเยซูปฏิเสธอย่างหนักแน่นอีกด้วย หัวข้อของการประกาศแก่คนต่างชาติก็หนักแน่นในลูกา (ลก. 10) และมันดำเนินไปยังกิจการของอัครทูต (กจ. 10-11; 13-28)

ในทำนองเดียวกันลูกาแสดงลักษณะเยรูซาเล็มในฐานะเมืองแห่งจุดหมายของพระเยซูตลอดพระกิตติคุณของท่าน ตอนนี้มันถูก *กำหนด* ให้กลายเป็นจุดศูนย์กลางที่ซึ่งข่าวประเสริฐจะออกไปยังทั่วโลก ดังนั้นข้อนี้เป็นประเภทของช่องแคบที่ซึ่งการเน้นหลักต่างๆในลูกาบรรจบกันและที่ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผ่านไปยังกิจการของอัครทูต มันเป็นถ้อยแถลงพันธกิจของลูกาสำหรับคริสตจักร

24:48

การประกาศเป็นลักษณะสำคัญหลักในพระกิตติคุณของลูกา และมันดำเนินต่อไปในกิจการของอัครทูตอีกด้วย เป็นที่ชัดเจนว่า วลี “สิ่งเหล่านี้” อ้างอิงถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่พระเยซูทำให้สำเร็จ พวกเขาถูกเป็น “พยาน” ต่อข้อเท็จจริงว่าพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาอย่างที่ได้ทำนายไว้ พระคัมภีร์ทำนายว่าการประกาศแก่บรรดาประชาชาติสามารถบรรลุความสำเร็จได้เท่านั้นถ้าพวกเขาถูกเป็นพยาน อีกครั้งหนึ่งเราเห็นการผสมผสานของอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าและความรับผิดชอบของมนุษย์ในพระบัญชาของพระเยซูที่มีต่อพวกเขาของพระองค์

เมื่อพระเจ้าสร้างมนุษย์ พระองค์ให้คำสั่งตามวัฒนธรรมแก่เขา (ปฐมก. 1:28) โดยเนื้อแท้แล้ว นั่นคือที่จะปกครองเหนือแผ่นดินโลก มันเกี่ยวข้องกับความสำเร็จของอารยธรรม มันได้เป็นความรับผิดชอบของมนุษย์ทุกคนมาตลอด เมื่อพระเยซูได้เป็นขึ้นจากตาย พระองค์ให้คำสั่งอีกคำสั่งหนึ่งแก่พวกเขาของพระองค์ โดยเนื้อแท้แล้ว นั่นคือที่จะประกาศแก่โลก สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของคริสตศาสนา นี่เป็นความรับผิดชอบของคริสเตียนทุกคน

24:49

จากการที่ได้อธิบายถึงความรับผิดชอบของพวกเขา ถัดไปพระเยซูก็ป่าวประกาศถึงสิ่งที่พระองค์จะทำ “พระสัญญาของพระบิดาของเรา” อ้างอิงถึง *พระวิญญานบริสุทธิ์* ที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ในพันธสัญญาเดิมที่จะเทลงมาเหนือประชากรของพระองค์ (อสย. 32:15; 44:3; อสค. 39:29; ยอล. 2:28-29 เปรียบเทียบ ยน. 14:16-17) คำพยากรณ์ของพันธสัญญาเดิมเหล่านี้เป็นเรื่องของการเทของพระวิญญานในแผ่นดินยุคพันธสัญญาใหม่อย่างทั่วถึง แต่การเทที่คล้ายกันของพระวิญญานองค์เดียวกันได้มาในวันเพ็นเทกอสต์ (กจ. 1:4-5; 2:16) บางทีมันเป็นพระสัญญาเกี่ยวกับการเทของพระวิญญานที่นำพวกเขาที่จะมองว่าเป็นการเริ่มต้นของแผ่นดินของพระเจ้า (กจ. 1:6) พระเยซูแก้ไขความเข้าใจของพวกเขา (กจ. 1:7)

สุดท้ายแล้ว พระเยซูสั่งให้พวกเขาที่จะคงอยู่ในเยรูซาเล็มจนกว่าพระวิญญาน “สวม” พวกเขา (กจ. 1:8) นี่เป็นลักษณะตามปกติของการทรงสถิตที่ให้อำนาจและฤทธิ์เดชของพระวิญญานในพันธสัญญาเดิม (เช่น กฉ. 11:25, 29; ผนฉ. 3:10; 14:19; 1 ซมอ. 11:6; และข้ออื่นๆ) “ฤทธิ์เดช” นี้จากเบื้องบน” ปรากฏชัดตลอดพระกิตติคุณนี้มาตลอด (เช่น 1:35; และข้ออื่นๆ) และมันก็ปรากฏชัดในกิจการของอัครทูตอีกด้วย

“มีเวลาที่จะรอคอยพระเจ้าและเวลาที่จะทำงานเพื่อพระเจ้า”[\[1224\]](#)

“... ถ้อยคำของพระเยซูในลูกา 24:46-49 ไม่เพียงแต่เตรียมการเชื่อมโยงไปยังส่วนเริ่มแรกของกิจการของอัครทูตแต่เข้ากับชุดของถ้อยแถลงที่อธิบายถึงภารกิจของบุคคลหลักตั้งแต่การสรุปของภารกิจของยอห์นผู้ให้บัพติศมาเริ่มแรกในลูกาไปถึงการสรุปของภารกิจของเปาโลในกิจการของอัครทูต”[1225]

“... ลูกาไม่เพียงแต่นำเสนอพระเยซูในฐานะความสำเร็จของผู้รับใช้ที่อิชยาห์กล่าวถึงแต่บรรยายถึงฉบับของท่านเกี่ยวกับพระบัญชาเพื่อจะพรรณนาถึงพวกสาวกในฐานะบรรดาผู้ที่ได้รับเอาภารกิจของผู้รับใช้นั้นหลังจากการจากไปของพระเยซูอีกด้วย”[1226]

ญ. การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู 24:50-53 (เปรียบเทียบ มก. 16:19-20; กจ. 1:9-12)

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูได้ถูกกล่าวถึงแล้วใน 9:51 ที่นั่นลูกานำเสนอมั่นในฐานะเป้าหมายสูงสุดของพันธกิจการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูคงได้เกิดขึ้นถ้าหากว่าพวกยิวได้ยอมรับพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขา คำพยากรณ์ต่างๆเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาที่มีสง่าราศีของพระองค์ยังแผ่นดินโลกบรรลุปันธสัญญาเดิม ดังนั้นเราไม่ควรมองการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูว่าเป็นความคิดภายหลัง ตรงกันข้ามมันเป็นจุดสุดยอดของการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู ลูกาเป็นผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ผู้เดียวที่อธิบายถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ทั้งในลูกาและในกิจการของอัครทูต บางทีท่านทำอย่างนั้นเพื่อที่จะเน้นถึงความสำคัญของการเป็นขึ้นจากตาย[1227]

“ด้วยการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์นั้นพระกิตติคุณนี้ก็ไปถึงจุดสูงสุดของมัน สิ่งที่ได้เริ่มต้นในพระวิหารก็จบในพระวิหารพร้อมกับการสรรเสริญแด่พระเจ้าและตอนนี้เส้นทางของพระเยซูก็ไปถึงเป้าหมายของมัน แผนการได้ถูกสถาปนาสำหรับเล่มที่สองของงานของลูกาที่ซึ่งคริสตจักรจะเชื่อฟังคำสั่งของพระเยซูที่เป็นขึ้นเพื่อจะนำข่าวประเสริฐไปยังทุกประชาชาติ”[1228]

“ในความคิดของลูกานั้นการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์มีสองลักษณะคือในพระกิตติคุณนี้มันเป็นการจบของเรื่องราวของพระเยซู ในกิจการของอัครทูตมันเป็นการเริ่มต้นของเรื่องราวของคริสตจักร ซึ่งจะดำเนินต่อไปจนกว่าพระคริสต์เสด็จมาอีกครั้ง ดังนั้นสำหรับลูกาอย่างที่บาร์เรตต์กล่าว ‘การจบของเรื่องราวของพระเยซูคือคริสตจักร และเรื่องราวของพระเยซูเป็นการเริ่มต้นของคริสตจักร’”[1229]

24:50-51 พระเยซูดำเนินการที่จะนำพวกสาวกของพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาต่อไป “เบธานี” ตั้งอยู่บนภูเขามะกอกเทศที่อยู่ทางตะวันออกของเยรูซาเล็ม ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปยัง (คำกรีก *พรอส*) เบธานี พระเยซูก็หยุดและอธิษฐานขอให้ “พระพร” ของพระเจ้ามาเหนือพวกเขา การยกมือในแนวทางตามธรรมเนียมเป็นสัญลักษณ์ของการโยกย้าย

แบบปุโรหิตเกี่ยวกับพระพรจากสวรรค์ข้างบนไปยังผู้รับข้างล่าง (เปรียบเทียบ 1:22, 42, 64, 68; 2:28, 34) ลูกาบรรยายถึงการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซู (กจ. 1:9-11) ว่าเป็นการจากไป ไม่ใช่การแยกกันที่ถาวร การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูเป็นการระลึกถึงการขึ้นสู่สวรรค์ของเอลียาห์ (2 พกษ. 2:11; เปรียบเทียบ กจ. 1:2, 11) ดังนั้นลูกาถึงความสนใจไปยังบทบาทของพระเยซูในฐานะผู้เผยพระวจนะเช่นเดียวกับปุโรหิต พระองค์จะเสด็จกลับมาในฐานะกษัตริย์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูเกิดขึ้น 40 วันหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ (กจ. 1:3)

24:52-53 บางต้นฉบับมีพวกสาวกที่นมัสการพระเยซู การสนับสนุนทางตัวบทสำหรับกิจกรรมที่นั่นดี เป็นการอ้างอิงแรกของลูกาถึงพวกสาวกที่ “นมัสการพระเยซู” การเป็นขึ้นจากตายและคำสั่งที่ตามมาของพระเยซูทำให้ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ปราศจากข้อสงสัยสำหรับพวกเขา

พวกสาวก “กลับ” จากภูเขามะกอกเทศ “ไปยังเยรูซาเล็ม” ด้วยความยินดี (“เต็มไปด้วยความยินดี”) เพราะว่าสุดท้ายแล้วพวกเขาได้เข้าใจและยอมรับแผนการของพระเจ้าสำหรับพระเมสสิยาห์และสำหรับพวกเขา (เปรียบเทียบ 2:10) ในไม่ช้าเยรูซาเล็มจะกลายเป็นสถานที่เกิดของคริสต์ศาสนา “การสรรเสริญพระเจ้าที่ต่อเนื่องของพวกเขาในพระวิหาร” ซึ่งเป็นสถานที่ของการอธิษฐานอย่างไม่สงสัยแล้วก็เพื่อข่าวประเสริฐซึ่งเป็นข่าวดีที่พระเจ้าได้จัดเตรียมความรอดสำหรับมนุษยชาติผ่านทางพระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ กจ. 2:46; 3:1; 5:42) เปโตรเทศนาคำเทศนาของท่านในวันฟื้นเทกอสต์ 10 วันต่อมา (กจ. 2:1)

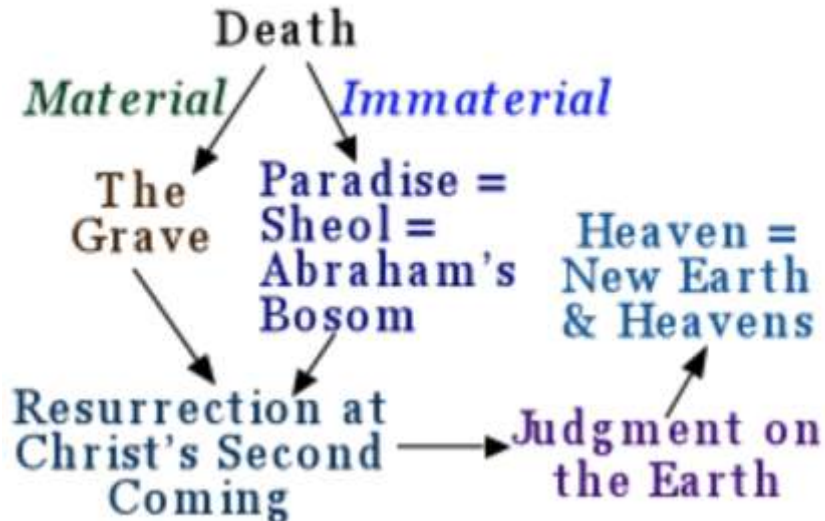
“การกลับมา ณ ตอนจบของลูกาผู้อารมณ์ของการสรรเสริญอย่างยินดีถึงพระเจ้าที่เติมเต็มเรื่องราวการเกิดที่ทำให้เรื่องราวของพระเยซูจบอย่างสวยงาม ยิ่งกว่านั้นมันยืนยันว่าความยินดีที่รู้สึกโดยพวกยิวที่อุทิศตนผู้ได้ทักทายทารกพระเยซู ได้ถูกแก้ต่างโดยเหตุการณ์ภายหลังทั้งหลายที่น่าเรื่องราวไปสู่การแก้ไขที่เป็นสุข ความยินดีและการสรรเสริญที่เติมเต็มพวกสาวกตามหลังการปรากฏและการจากไปของ พระเยซูจะดำเนินต่อไปในชีวิตของคริสตจักรเริ่มแรกอย่างที่เกิดการของอัครทูต 2:46-47 บ่งชี้ไว้”[\[1230\]](#)

สาวกดั้งเดิมเหล่านี้ตั้งแบบอย่างที่ดีไว้สำหรับเพื่อนสาวกที่ติดตามทั้งหมดของพวกเขา เราเช่นกันควรนมัสการ ยินดีและสรรเสริญพระเจ้าขณะที่เรารอคอยความสำเร็จของทุกสิ่งทีพระองค์ได้สัญญาไว้

Appendix

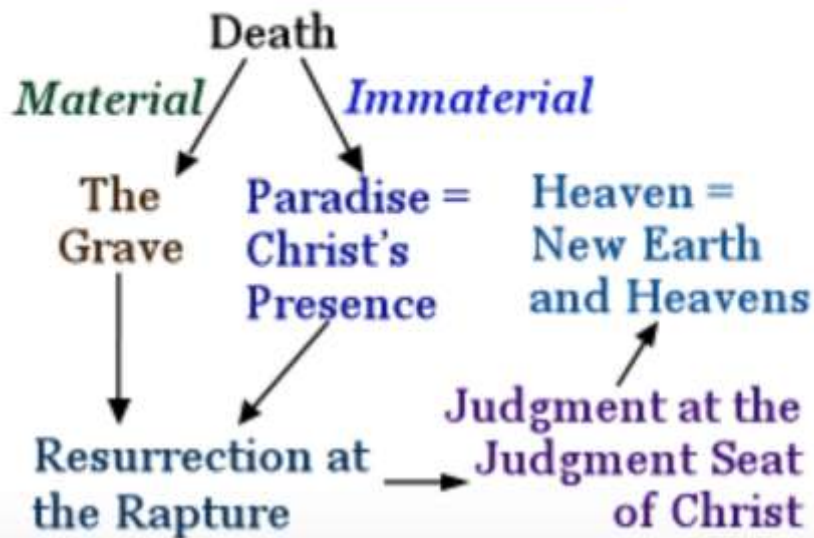
What Happens to a Person after He or She Dies

1. An Old Testament Saint

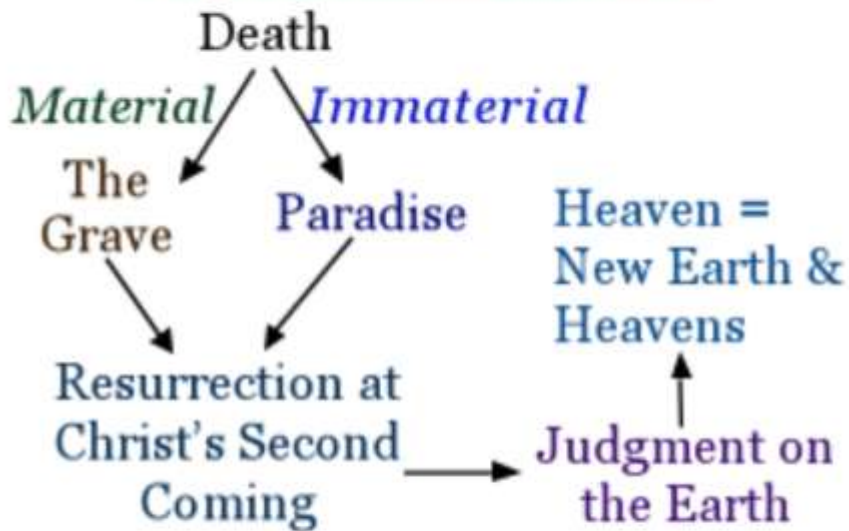
What Happens to a Person after He or She Dies

2. A Christian

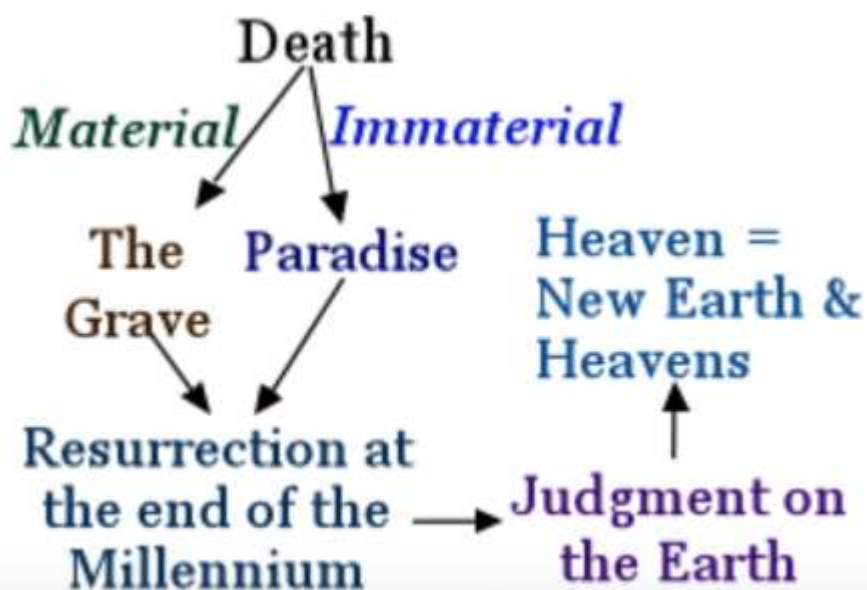
What Happens to a Person after He or She Dies

3. A Tribulation Saint

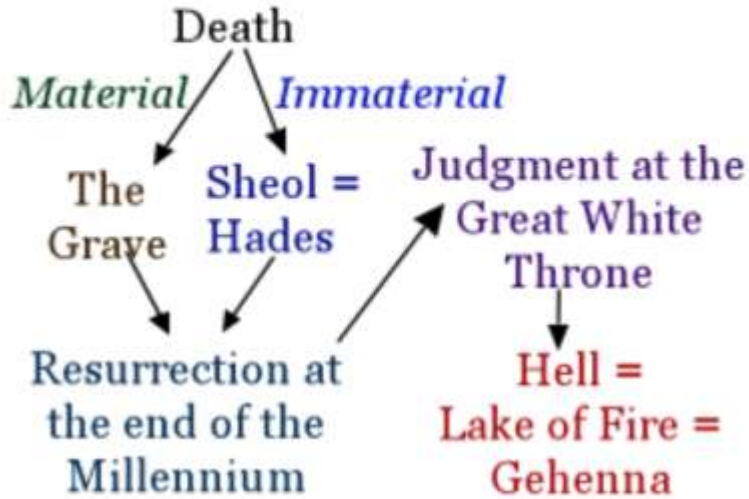
What Happens to a Person after He or She Dies

4. A Millennial Saint

What Happens to a Person after He or She Dies

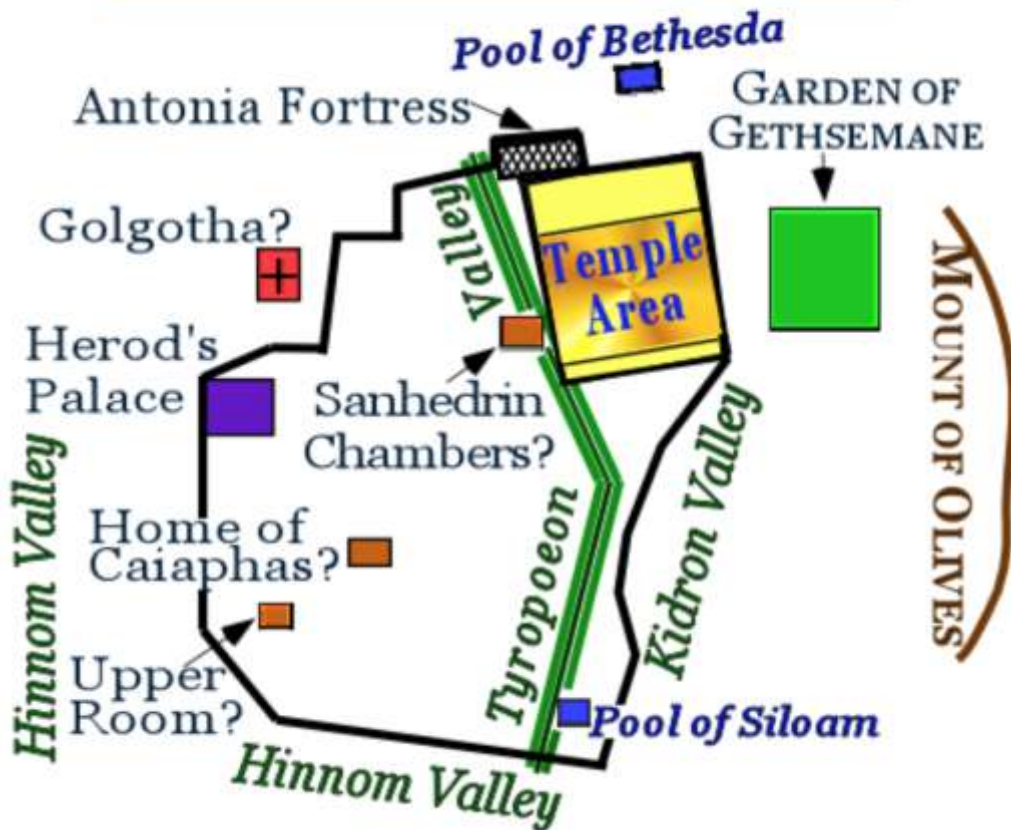
5. All Unbelievers

PLACES MENTIONED IN LUKE'S GOSPEL

JERUSALEM IN NEW TESTAMENT TIMES

Bibliography

- Alford, Henry. *The Greek Testament*. 4 vols. New ed. Cambridge: Deighton, Bell, and Co., 1883, 1881, 1880, 1884.
- Andrews, Samuel J. *The Life of Our Lord Upon the Earth*. 1862; revised ed. New York: Charles Scribner's Sons, 1891; reprint ed. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1954.
- Arndt, William F. *St. Luke*. St. Louis: Concordia, 1956.
- Bailey, Kenneth E. *Poet and Peasant: A Literary-Cultural Approach to the Parables in Luke*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1977.
- Mark L. Bailey. "A Biblical Theology of Suffering in the Gospels." In *Why, O God? Suffering and Disability in the Bible and the Church*, pp. 161-81. Edited by Larry J. Waters and Roy B. Zuck. Wheaton: Crossway, 2011.
- Bailey, Mark L., and Thomas L. Constable. *The New Testament Explorer*. Nashville: Word Publishing, 1999. Reissued as *Nelson's New Testament Survey*. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1999.

- Bainton, Roland H. *Here I Stand: A Life of Martin Luther*. Nashville: Abingdon Press, 1950. Reprint ed., New York: Mentor Books, 1955.
- Barclay, William. *The Gospel of Luke*. The Daily Study Bible series. 3rd ed. Edinburgh: Saint Andrew Press, 1964.
- Baxter, J. Sidlow. *Explore the Book*. 1960. One vol. ed. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1980.
- Berg, Laurina L. "The Illegalities of Jesus' Religious and Civil Trials." *Bibliotheca Sacra* 161:643 (July-September 2004):330-42.
- Bishop, Eric F. F. *Jesus of Palestine: The Local Background to the Gospel Documents*. London: Lutterworth, 1955.
- Bishop, Jim. *The Day Christ Died*. New York: Harper and Brothers, 1957.
- Bivin, David. "The Miraculous Catch: Reflections on the Research of Mendel Nun." *Jerusalem Perspectives* 5:2 (1992):7-10.
- Blomberg, Craig L. *Preaching the Parables: From Responsible Interpretation to Powerful Proclamation*. Grand Rapids: Baker Academic, 2004.
- Bock, Darrell L. *Blasphemy and Exaltation in Judaism and the Final Examination of Jesus: A Philological-Historical Study of the Key Jewish Themes Impacting Mark 14:61-64*. Wissenschaftliche Untersuchungen zum Neuen Testament, number 106. Tübingen, Germ.: Mohr Siebeck, 1998.
- _____. *Jesus according to Scripture: Restoring the Portrait from the Gospels*. Grand Rapids: Baker Book House; and Leicester, England: Apollos, 2002.
- _____. *Luke*. The NIV Application Commentary series. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1996.
- _____. "The Son of Man Seated at God's Right Hand and the Debate over Jesus' 'Blasphemy.'" In *Jesus of Nazareth: Lord and Christ*. Edited by Joel B. Green and Max Turner, pp. 181-91. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1994.
- _____. "A Theology of Luke-Acts." In *A Biblical Theology of the New Testament*, pp. 87-166. Edited by Roy B. Zuck. Chicago: Moody Press, 1994.
- Boslooper, Thomas. *The Virgin Birth*. Philadelphia: Westminster Press, 1962.
- Bowman, John. "The Parable of the Good Samaritan." *Expository Times* 59 (1947-48):151-53, 248-49.
- Brown, R. E. *The Birth of the Messiah: A Commentary on the Infancy Narratives in Matthew and Luke*. Garden City: Doubleday, 1977.
- _____. *The Virginal Conception and Bodily Resurrection of Jesus*. New York: Paulist Press, 1973.

- Brown, Schuyler. *Apostasy and Perseverance in the Theology of Luke*. Rome: Pontifical Biblical Institute, 1969.
- Brown, William E. "The New Testament Concept of the Believer's Inheritance." Th.D. dissertation, Dallas Theological Seminary, 1984.
- Bruce, Alexander Balmain. "The Synoptic Gospels." In *The Expositor's Greek Testament*. 1 (1912):3-651. 7th ed. Edited by W. Robertson Nicoll. London: 5 vols. Hodder and Stoughton, 1900-12.
- _____. *The Training of the Twelve*. 8th ed. N. c.: A. C. Armstrong and Son, 1894; reprint ed. Grand Rapids: Kregel Publications, 1971.
- Bruce, F. F. *Jesus and Christian Origins Outside the New Testament*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1974.
- _____. "Justification by Faith in the non-Pauline Writings of the New Testament." *Evangelical Quarterly* 24 (1952):66-77.
- Burrows, Millar. "Levirate Marriage in Israel." *Journal of Biblical Literature* 59 (1940):23-33.
- _____. "The Marriage of Boaz and Ruth." *Journal of Biblical Literature* 59 (1940):445-54.
- Cadbury, Henry J. "Commentary on the Preface of Luke." In *The Beginnings of Christianity*, 2:489-510. Edited by F. J. Foakes-Jackson and Kirsopp Lake. London: Macmillan and Co, 1920-33.
- _____. "Four Features of Lucan Style." In *Studies in Luke-Acts*, pp. 87-102. Edited by Leander Keck and J. Louis Martyn. New York: Abingdon Press, 1966.
- _____. *The Style and Literary Method of Luke*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1920.
- Cairns, Earle E. "Luke As a Historian." *Bibliotheca Sacra* 122:487 (July-September 1965):220-26.
- Calvin, John. *Institutes of the Christian Religion*. The Library of Christian Classics series, volumes 20 and 21. Edited by John T. McNeill. Translated by Ford Lewis Battles. Philadelphia: Westminster Press, 1960.
- Carson, Donald A. "Matthew." In *Matthew-Luke*. Vol. 8 of *The Expositor's Bible Commentary*. 12 vols. Edited by Frank E. Gaebelein and J. D. Douglas. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1984.
- Carson, Donald A., and Douglas J. Moo. *An Introduction to the New Testament*. 2nd ed. Grand Rapids: Zondervan, 2005.
- Catchpole, David R. "The 'Triumphal' Entry." In *Jesus and the Politics of His Day*. Edited by Ernst Bammel and C. F. D. Moule, pp. 319-34. Cambridge: Cambridge University, 1984.

- Cave, C. H. "Lazarus and the Lucan Deuteronomy." *New Testament Studies* 15 (1968-67):319-25.
- Christian, Ed. "The Rich Man and Lazarus, Abraham's Bosom, and the Biblical Penalty Karet ('Cut Off')." *Journal of the Evangelical Theological Society* 61:3 (September 2018):513-23.
- Constable, Thomas L. "The Lord's Prayer." In *Giving Ourselves to Prayer: An Acts 6:4 Primer for Ministry*, pp. 70-75. Compiled by Dan R. Crawford. Terre Haute, Ind.: PrayerShop Publishing, 2005.
- _____. "Luke." In *Surveying the Gospels and Acts*, pp. 107-71. Edited by Paul D. Weaver. Schroom Lake, N.Y.: Word of Life, 2017.
- _____. *Talking to God: What the Bible Teaches about Prayer*. Grand Rapids: Baker Book House, 1995; reprint ed., Eugene, Oreg.: Wipf & Stock Publishers, 2005.
- Conybeare, William John, and John Saul Howson. *The Life and Epistles of St. Paul*. London: n.p., 1851; New ed. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1964.
- Creed, J. M. *The Gospel According to St. Luke. A Commentary on the Third Gospel*. London: Macmillan and Co., 1930.
- Cullmann, Oscar. *The Early Church: Studies in Early Christian History and Theology*. Philadelphia: Westminster Press, 1956.
- Danker, Frederick W. *Jesus and the New Age*. Proclamation Commentaries series. Philadelphia: Fortress Press, 1976.
- Darby, John Nelson. *Synopsis of the Books of the Bible*. 5 vols. Revised ed. New York: Loizeaux Brothers Publishers, 1942.
- Davis, W. D. *Paul and Rabbinic Judaism*. 4th ed. Philadelphia: Fortress Press, 1980.
- Deatrick, Eugene P. "Salt, Soil, Savor." *Biblical Archaeologist* 25 (1962):41-48.
- Decker, Rodney J. "The Church's Relationship to the New Covenant." *Bibliotheca Sacra* 152:607 (July-September 1995):290-305; 608 (October-December 1995):431-56.
- Deere, Jack. *Surprised by the Power of the Spirit*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1993.
- Deissmann, Adolf. *Light from the Ancient East*. 4th ed. Translated by Lionel R. M. Strachen. Grand Rapids: Baker Book House, 1965.
- Derrett, J. Duncan M. "'Eating up the Houses of Widows': Jesus's Comment on Lawyers?" *Novum Testamentum* 14 (1972):1-9.

- _____. "Fresh Light on St Luke xvi. II. Dives and Lazarus and the preceding Sayings." *New Testament Studies*, 7 (1960-61):364-80.
- _____. *Law in the New Testament*. London: Darton, Longman & Todd, 1970.
- _____. "Law in the New Testament: The Palm Sunday Colt." *Novum Testamentum* 13 (1971):241-58.
- _____. "Law in the New Testament: The Unjust Judge." *New Testament Studies* 18 (1971-72):178-91.
- _____. "'Take thy Bond ... and Write Fifty' (Luke xvi. 6) The nature of the Bond." *Journal of New Testament Studies* NS23 (1972):438-40.
- _____. "'You Build the Tombs of the Prophets' [Luke 11:47-51; Matt. 23:29-31]." *Studia Evangelica* 4 (1968):187-93.
- Dillon, Richard J. *From Eye-Witnesses to Ministers of the Word: Tradition and Composition in Luke 24*. Analecta Biblica 82. Rome: Biblical Institute Press, 1978.
- _____. "Previewing Luke's Project from His Prologue (Luke 1:1-4)." *Catholic Biblical Quarterly* 43 (1981):205-27.
- Dillow, Joseph C. *The Reign of the Servant Kings*. Miami Springs, Fl.: Schoettle Publishing Co., 1992.
- Doeve, J. W. *Jewish Hermeneutics in the Synoptic Gospels and Acts*. Assen: Van Gorcum, 1954.
- Dorani, Daniel. "The Deity of Christ in the Synoptic Gospels." *Journal of the Evangelical Theological Society* 37:3 (September 1994):333-50.
- Easton, Burton Scott. *The Gospel according to St. Luke*. International Critical Commentaries series. Edinburgh: T. & T. Clark, 1926.
- The Ecclesiastical History of Eusebius Pamphilus*. Twin Brooks series. Popular ed. Grand Rapids: Baker Book House, 1974.
- Edersheim, Alfred. *The Life and Times of Jesus the Messiah*. 2 vols. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1971.
- _____. *Sketches of Jewish Social Life in the Days of Christ*. Reprint ed. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1974.
- _____. *The Temple: Its Ministry and Services As They Were at the Time of Jesus Christ*. Reprint ed. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1972.
- Edwards, James R. "The Authority of Jesus in the Gospel of Mark." *Journal of the Evangelical Theological Society* 37:2 (June 1994):217-33.

- Ellis, Earle E. *The Gospel of Luke*. New Century Bible series. New York: Thomas Nelson Publishers, 1966.
- Erickson, Richard J. "The Jailing of John and the Baptism of Jesus: Luke 3:19-21." *Journal of the Evangelical Theological Society* 36:4 (December 1993):455-66.
- Findlay, J. A. "Luke." In *Abingdon Bible Commentary*, pp. 1022-59. Nashville and New York: Abingdon Press, 1929.
- Finegan, Jack. *The Archaeology of the New Testament*. Princeton: Princeton University Press, 1964.
- _____. *Handbook of Biblical Chronology*. Princeton: Princeton University Press, 1964.
- _____. *Light from the Ancient Past: The Archeological Background of Judaism and Christianity*. 2nd edition. Princeton University Press. London: Oxford University Press, 1959.
- Fitzmyer, Joseph A. *Essays on the Semitic Background of the New Testament*. London: Geoffrey Chapman, 1971.
- _____. *The Gospel according to Luke I—IX*. Anchor Bible series. Garden City, N.Y.: Doubleday & Co., 1981.
- _____. "The Story of the Dishonest Manager." *Theological Studies* 25 (1964):23-42.
- Flender, Helmut. *St Luke: Theologian of Redemptive History*. London: SPCK, 1967.
- Forbes, Greg. "Repentance and Conflict in the Parable of the Lost Son (Luke 15:11-32)." *Journal of the Evangelical Theological Society* 42:2 (June 1999):211-229.
- Ford, J. Massingbyrde. "The Meaning of 'Virgin.'" *New Testament Studies* 12:3 (1966):293-99.
- France, R. T. *Jesus and the Old Testament: His Application of Old Testament Passages to Himself and His Mission*. London: Tyndale House Publishers, 1971.
- Freyne, Sean. *Galilee from Alexander the Great to Hadrian 323 B.C.E. to 135 C.E.* Wilmington, Del.: Michael Glazier, Inc. and Notre Dame, Ind.: University of Notre Dame Press, 1980.
- Fruchtenbaum, Arnold G. *Israelology: The Missing Link in Systematic Theology*. Tustin, Cal.: Ariel Ministries Press, 1989.
- Gaebelein, Arno C. *The Annotated Bible*. 4 vols. Reprint ed. Chicago: Moody Press, and New York: Loizeaux Brothers, 1970.

- Gaston, Lloyd. *Horae Synopticae Electronicae; Word Statistics of the Synoptic Gospels*. Missoula, Mont.: Society of Biblical Literature, 1973.
- Geldenhuis, Norval. *Commentary on the Gospel of Luke*. London: Marshall, Morgan & Scott, 1950.
- Gerhardsson, Birger. *The Testing of God's Son*. Coniectanea Biblica New Testament series 2:1. Lund: C. W. K. Gleerup, 1966.
- Geyser, A. S. "The Youth of John the Baptist." *Novum Testamentum* 1 (1956):70-75.
- Goodspeed, E. J. "Some Greek Notes: I. Was Theophilus Luke's Publisher?" *Journal of Biblical Literature* 73 (1954):84.
- Green, Joel B. *The Gospel of Luke*. The New International Commentary on the New Testament series. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1997.
- Gromacki, Robert. *The Virgin Birth: Doctrine of Deity*. Nashville: Thomas Nelson, 1974.
- Hallig, Jason Valeriano. "The Eating Motif and Luke's Characterization of Jesus as the Son of Man." *Bibliotheca Sacra* 173:690 (April-June 2016):203-18.
- Hamel, Gladas. *Poverty and Charity in Roman Palestine, First Three Centuries C.E.* University of California Publications: Near Eastern Studies 23. Berkeley: University of California, 1990.
- Han, Kyu Sam. "Theology of Prayer in the Gospel of Luke." *Journal of the Evangelical Theological Society* 43:4 (December 2000):675-93.
- Hanna, Kenneth G. *From Gospels to Glory: Exploring the New Testament*. Bloomington, Ind.: CrossBooks, 2014.
- Harvey, A. E. *The New English Bible: Companion to the New Testament*. Cambridge: Oxford University Press and Cambridge University Press, 1970.
- Hawkins, John Caesas. *Horae Synopticae; Contributions to the Study of the Synoptic Problem*. 1909. Reprint ed. Grand Rapids: Baker Book House, 1968.
- Helyer, Larry R. "Luke and the Restoration of Israel." *Journal of the Evangelical Theological Society* 36:3 (September 1993):317-29.
- Hendriksen, William. *Exposition of the Gospel According to Luke*. Grand Rapids: Baker Book House, 1978.
- Henry, Matthew. *Commentary on the Whole Bible*. One volume ed. Edited by Leslie F. Church. Grand Rapids: Zondervan Publishing Co., 1961.
- Hislop, Alexander. *The Two Babylons*. New York: Loizeaux Brothers, 1950.

- Hodges, Zane C. *Absolutely Free! A Biblical Reply to Lordship Salvation*. Dallas: Redencion Viva, and Grand Rapids: Zondervan Publishing House, Academic Books, 1989.
- _____. "The Blind Men at Jericho." *Bibliotheca Sacra* 122:488 (October-December 1965):319-30.
- _____. "The Centurion's Faith in Matthew and Luke." *Bibliotheca Sacra* 121:484 (October-December 1964):321-32.
- _____. "Stop and Think! (Luke 14:13-14), Rewardable Hospitality." *The KERUGMA Message* 3:1 (Spring 1993):1, 3.
- _____. "The Women and the Empty Tomb." *Bibliotheca Sacra* 123:492 (October-December 1966):301-9.
- Hoehner, Harold W. *Chronological Aspects of the Life of Christ*. Contemporary Evangelical Perspectives series. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1977.
- Hutchinson, John C. "Was John the Baptist an Essene from Qumran?" *Bibliotheca Sacra* 159:634 (April-June 2002):187-200.
- Inrig, Gary. *The Parables: Understanding What Jesus Meant*. Grand Rapids: Discovery House Publishers, 1991.
- International Standard Bible Encyclopedia*. Edited by Geoffrey E. Bromiley. 1979 ed. 5 vols. S.v. "money," by H. W. Perkin, 3:402-9.
- Ironside, H. A. *Addresses on the Gospel of Luke*. 2 vols. New York: Loizeaux Brothers, 1946.
- Jamieson, Robert; A. R. Fausset; and David Brown. *Commentary Practical and Explanatory on the Whole Bible*. Reprint ed. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1961.
- Jellicoe, S. "St Luke and the Seventy-two." *New Testament Studies* 6 (1960):319-21.
- Jeremias, Joachim. *The Eucharistic Words of Jesus*. New Testament Library series. 3rd ed. Revised. London: SCM Press, 1966.
- _____. *Jerusalem in the Time of Jesus*. Rev. ed. Translated by S. H. Hooke. New York: Scribner, 1963.
- _____. *New Testament Theology*. New York: Scribners, 1971.
- _____. *The Parables of Jesus*. Translated by S. H. Hooke. London: SCM, 1963.
- Johnson, Alan F. "Assurance for Man: The Fallacy of Translating *Anaideia* by 'Persistence' in Luke 11:5-8." *Journal of the Evangelical Theological Society* 22:2 (June 1979):123-31.

- Josephus, Flavius. *The Works of Flavius Josephus*. Translated by William Whiston. London: T. Nelson and Sons, 1866; reprint ed. Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 1988.
- Keck, Leander E. "The Spirit and the Dove." *New Testament Studies* 17 (1970-71):41-67.
- Larkin, William J., Jr. "The Recovery of Luke-Acts as 'Grand Narrative' for the Church's Evangelistic and Edification Tasks in a Postmodern Age." *Journal of the Evangelical Theological Society* 43:3 (September 2000):405-15.
- Lenski, Richard C. H. *The Interpretation of St. Luke's Gospel*. 1946. Minneapolis: Augsburg Publishing House, 1961.
- Levine, Amy-Jill. "The Many Faces of the Good Samaritan—Most Wrong." *Biblical Archaeology Review* 38:1 (January/February 2012):24, 68.
- Levitt, Zola. *A Christian Love Story*. Dallas: Zola Levitt Ministries, 1978.
- Lewis, Clive Staples. *The Screwtape Letters*. New York: Macmillan Co., 1959.
- Liefeld, Walter L. "Luke." In *Matthew-Luke*. Vol. 8 of *The Expositor's Bible Commentary*. 12 vols. Edited by Frank E. Gaebelin and J. D. Douglas. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1984.
- _____. "Theological Motifs in the Transfiguration Narrative." In *New Dimensions in New Testament Study*, pp. 162-79. Edited by Richard N. Longenecker and Merrill C. Tenney. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1974.
- Lindsey, F. Duane. "Lucan Theology in Contemporary Perspective." *Bibliotheca Sacra* 125:500 (October-December 1968):346-51.
- Longenecker, Richard N. *The Christology of Early Jewish Christianity*. Studies in Biblical Theology, Second series 17. London: SCM, 1970.
- Lövestam, E. *Spiritual Wakefulness in the New Testament*. Lund: Gleerup, 1963.
- Luce, H. K. *The Gospel according to S. Luke*. Cambridge Greek Testament series. Cambridge: Cambridge University Press, 1933.
- MacArthur, John F., Jr. *The Gospel According to Jesus*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, Academie Books, 1988.
- Machen, J. Gresham. *The Virgin Birth of Christ*. Reprint ed. Grand Rapids: Baker Book House, 1965.
- Maddox, Robert. *The Purpose of Luke-Acts*. Gottingen: Vandenhoeck und Ruprecht, 1982.
- Malick, David E. "A Literary Approach to the Birth Narratives in Luke 1—2." In *Integrity of Heart, Skillfulness of Hands*, pp. 93-107. Edited by Charles H. Dyer and Roy B. Zuck. Grand Rapids: Baker Book House, 1994.

- Malina, Bruce J., and Richard L. Rohrbaugh. *Social-Science Commentary on the Synoptic Gospels*. Minneapolis: Fortress Press, 1992.
- Manek, J. "The New Exodus in the Books of Luke." *Novum Testamentum* 2 (1955):8-23.
- _____. "On the Mount - on the Plain (Mt. V. 1 - Lk. VI. 17)." *Novum Testamentum* 9 (1967):124-31.
- Manson, T. W. *The Sayings of Jesus*. London: SCM Press, 1949.
- Mappes, David A. "What Is the Meaning of 'Faith' in Luke 18:8?" *Bibliotheca Sacra* 167:667 (July-September 2010):292-306.
- Marshall, I. Howard. "The Divine Sonship of Jesus." *Interpretation* 21 (1967):87-103.
- _____. *The Gospel of Luke*. New International Greek Testament Commentary series. Exeter, England: Paternoster Press, 1978.
- _____. *Luke: Historian and Theologian*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1971.
- Martin, John A. "Luke." In *The Bible Knowledge Commentary: New Testament*, pp. 199-265. Edited by John F. Walvoord and Roy B. Zuck. Wheaton: Scripture Press Publications, Victor Books, 1983.
- Martin, R. P. *Colossians: The Church's Lord and the Christian's Liberty*. Exeter, Eng.: Paternoster Press, 1972.
- Mason, Steve. "Chief Priests, Sadducees, Pharisees and Sanhedrin in Acts." In *The Book of Acts in Its First Century Setting; Vol. 4: The Book of Acts in Its Palestinian Setting*, pp. 115-77. Edited by Richard Bauckham. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., and Carlisle, England: Paternoster Press, 1995.
- Mathewson, Dave L. "The Parable of the Unjust Steward (Luke 16:1-13): A Reexamination of the Traditional View in Light of Recent Challenges." *Journal of the Evangelical Theological Society* 38:1 (March 1995):29-39.
- Mattill, A. J., Jr. "Representative Universalism and the Conquest of Canaan." *Concordia Theological Monthly* 35:1 (1967):8-17.
- McClain, Alva J. *The Greatness of the Kingdom, An Inductive Study of the Kingdom of God*. Winona Lake, Ind.: BMH Books, 1959; Chicago: Moody Press, 1968.
- McGee, J. Vernon. *Thru the Bible with J. Vernon McGee*. 5 vols. Pasadena, Calif.: Thru The Bible Radio; and Nashville: Thomas Nelson, Inc., 1983.
- Merrill, Eugene H. "Remembering: A Central Theme in Biblical Worship." *Journal of the Evangelical Theological Society* 43:1 (March 2000):27-36.

- Meyer, Frederick Brotherton. *John the Baptist*. Condensed Christian Books series. Westchester, Ill.: Good News Publishers, 1960.
- Miller, Calvin. *The Christ We Knew*. Nashville: Holman Bible Publishers, 2000.
- Miller, D. L. "empaizein: Playing the Mock Game (Luke 22:63-64)." *Journal of Biblical Literature* 90 (1971):309-13.
- Mills, Montague Stephen. "A Comparison of the Genesis and Lukan Genealogies (The Case for Cainan)." Th.M. thesis, Dallas Theological Seminary, 1978.
- Minear, P. S. "A Note on Luke xxii. 36." *Novum Testamentum* 7 (1964):128-34.
- The Mishnah*. Translated by Herbert Danby. London: Oxford University Press, 1933.
- Moore, Thomas S. "The Lucan Great Commission and the Isaianic Servant." *Bibliotheca Sacra* 154:613 (January-March 1997):47-60.
- Morel, Jean-Paul. "The Craftsman." In *The Romans*. Edited by Andrea Giardina, pp. 214-44. Chicago: University of Chicago Press, 1993.
- Morgan, G. Campbell. *The Crises of the Christ*. 1903. Reprint ed. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1936.
- _____. *An Exposition of the Whole Bible*. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell, 1959.
- _____. *The Gospel According to Luke*. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1931.
- _____. *Living Messages of the Books of the Bible*. 2 vols. New York: Fleming H. Revell Co., 1912.
- _____. *The Unfolding Message of the Bible*. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1961.
- Morris, Leon. *The Gospel According to St. Luke*. Tyndale New Testament Commentaries series. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1974.
- Mosley, A. W. "Historical Reporting in the Ancient World." *New Testament Studies* 12 (1965-66):10-26.
- Neil, William, *The Acts of the Apostles*. New Century Bible Commentary series. London: Marshall, Morgan, and Scott, 1973; reprint ed., Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., and London: Marshall, Morgan, and Scott, 1981.
- The Nelson Study Bible*. Edited by Earl D. Radmacher. Nashville: Thomas Nelson Publishers, 1997.
- The New Bible Dictionary*. Edited by J. D. Douglas. 1962 ed. S.v. "Galilee," by J. H. Paterson, pp. 449-50.

_____. S.v. "Genealogy of Jesus Christ," by F. F. Bruce, pp. 458-59.

_____. S.v. "Quirinius," by F. F. Bruce, p. 1069.

The New Scofield Reference Bible. Edited by Frank E. Gaebelein, William Culbertson, et al. New York: Oxford University Press, 1967.

Nolland, John. *Luke 1—9:20*. Word Biblical Commentary series. Dallas: Word Books, Publisher, 1989.

_____. *Luke 9:21—18:34*. Word Biblical Commentary series. Dallas: Word Books, Publisher, 1993.

_____. *Luke 18:35—24:53*. Word Biblical Commentary series. Dallas: Word Books, Publisher, 1993.

Oliver, H. H. "The Lucan Birth Stories and the Purpose of Luke-Acts." *New Testaments Studies* 10 (1963-64):215-26.

O'Neill, J. C. "The Six Amen Sayings in Luke." *Journal of Theological Studies* NS10 (1959):1-9.

Orr, James. *The Virgin Birth of Christ*. New York: Scribner's, 1907.

Ortlund, Dane C. "'And Their Eyes Were Opened, and They Knew': An Inter-Canonical Note on Luke 24:31." *Journal of the Evangelical Theological Society* 53:4 (December 2010):717-28.

Overstreet, R. Larry. "Roman Law and the Trial of Christ." *Bibliotheca Sacra* 135:540 (October-December 1978):323-32.

Packer, J. I. "The Comfort of Conservatism." In *Power Religion*, pp. 283-99. Edited by Michael Scott Horton. Chicago: Moody Press, 1992.

Page, Sydney H. T. "Satan: God's Servant." *Journal of the Evangelical Theological Society* 50:3 (September 2007):449-65.

Pagenkemper, Karl E. "Rejection Imagery in the Synoptic Parables." *Bibliotheca Sacra* 153:610 (April-June 1996):179-98; 611 (July-September 1996):308-31.

Pentecost, J. Dwight. "The Biblical Covenants and the Birth Narratives." In *Walvoord: A Tribute*, pp. 257-70. Edited by Donald K. Campbell. Chicago: Moody Press, 1982.

_____. *The Parables of Jesus*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1982.

_____. *The Words and Works of Jesus Christ*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1981.

Plummer, Alfred. *A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to St. Luke*. International Critical Commentary series. Edinburgh: T. & T. Clark, 1922.

- Poythress, Vern S. "Presuppositions and Harmonization: Luke 23:47 as a Test Case." *Journal of the Evangelical Theological Society* 56:3 (September 2013):499-509.
- Price, J. Randall. "Prophetic Postponement in Daniel 9 and Other Texts." In *Issues in Dispensationalism*, pp. 133-65. Edited by Wesley R. Willis and John R. Master. Chicago: Moody Press, 1994.
- Reicke, Bo. "Jesus in Nazareth — Lk 4, 14-30." In *Das Wort und die Wörter*, pp. 47-55. Edited by H. Balz and S. Schulz. Stuttgart: n. p., 1973.
- Roberts, C. H. "The Kingdom of Heaven (Lk. xvii. 21)." *Harvard Theological Review* 41 (1948):1-8.
- Robertson, Archibald Thomas. *Word Pictures in the New Testament*. 6 vols. Nashville: Broadman Press, 1930.
- Robinson, J. A. T. *Twelve New Testament Studies*. Studies in Biblical Theology No. 14. London: SCM Press, 1962.
- Ryrie, Charles C. *The Miracles of our Lord*. Dubuque, Iowa: ECS Ministries, 2005.
- Saucy, Robert L. *The Case for Progressive Dispensationalism*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1993.
- Schurer, Emil. *A History of the Jewish People in the Time of Jesus Christ*. Clark's Foreign Theological Library series. 6 vols. Translated by John Macpherson. Edinburgh: T. & T. Clark, 1895-1905.
- Scroggie, W. Graham. *A Guide to the Gospels*. N.c.: Pickering & Inglis Ltd., 1948. Reprint ed. Westwood, N.J.: Fleming H. Revell Co., 1962.
- Sherwin-White, A. N. *Roman Society and Roman Law in the New Testament*. Oxford: Clarendon Press, 1963.
- Showers, Renald E. *Maranatha: Our Lord, Come! A Definitive Study of the Rapture of the Church*. Bellmawr, N.J.: Friends of Israel Gospel Ministry, 1995.
- Simmons, Kurt M. "The Origins of Christmas and the Date of Christ's Birth." *Journal of the Evangelical Theological Society* 58:2 (June 2015):299-324.
- Sneed, R. J. "'The Kingdom of God is within you' (Lk. 17, 21)." *Catholic Biblical Quarterly* 24 (1962):363-82.
- Stanton, G. N. *Jesus of Nazareth in New Testament Preaching*. Society for New Testament Studies Monograph Series 27. London: Cambridge University Press, 1974.
- Steinmann, Andrew E. "Challenging the Authenticity of Cainan, Son of Arpachshad." *Journal of the Evangelical Theological Society* 60:4 (December 2017):697-711.

- Storms, C. Samuel. *Reaching God's Ear*. Wheaton, Il.: Tyndale House Publishers, 1988.
- Strauch, Alexander. *Biblical Eldership*. Littleton, Colo.: Lewis & Roth Publishers, 1986.
- Strugnell, J. "'Amen I say unto you' in the Sayings of Jesus and in Early Christian Literature." *Harvard Theological Review* 67 (1974):177-90.
- Summers, Ray. *Commentary on Luke*. Waco: Word Books, 1972.
- Swindoll, Charles R. *The Swindoll Study Bible*. Carol Stream, Ill.: Tyndale House Publishers, 2017.
- Tabb, Brian. "Salvation, Spreading, and Suffering: God's Unfolding Plan in Luke-Acts." *Journal of the Evangelical Theological Society* 58:1 (March 2015):43-61.
- Talbert, Charles H. *Literary Patterns, Theological Themes and the Genre of Luke-Acts*. Society of Biblical Literature Monograph Series 20. Missoula, Mont.: Scholars Press, 1974.
- _____. "The Lukan Presentation of Jesus' Ministry in Galilee." *Review and Expositor* 64 (1967):485-97.
- _____. "Prophecies of Future Greatness: The Contribution of Greco-Roman Biographies to an Understanding of Luke 1:5—4:15." In *The Divine Helmsman: Studies on God's Control of Human Events, Presented to Lou H. Silberman*, pp. 129-41. Edited by James L. Crenshaw and Samuel Sandmel. New York: Ktav Publishing House, 1980.
- _____. *Reading Luke: A Literary and Theological Commentary on the Third Gospel*. New York: Crossroad Publishing Co., 1982.
- Tannehill, Robert C. "Israel in Luke-Acts: A Tragic Story." *Journal of Biblical Literature* 104 (1985):69-85.
- _____. *The Narrative Unity of Luke-Acts: A Literary Interpretation*. Vol. 1: *The Gospel according to Luke*. Philadelphia: Fortress Press, 1986.
- Taylor, Howard, Mrs. *Borden of Yale*. Chicago: Moody Press, n.d.
- Tenney, Merrill C. "The Gospel According to Luke." In *The Wycliffe Bible Commentary*, pp. 1027-72. Edited by Charles F. Pfeiffer and Everett F. Harrison. Chicago: Moody Press, 1962.
- _____. "Historical Verities in the Gospel of Luke." *Bibliotheca Sacra* 135:538 (April-June 1978):126-38.
- Theological Dictionary of the New Testament*. Edited by Gerhard Kittel and Gerhard Friedrich. Translated and edited by Geoffrey W. Bromiley. 1964-76 ed. 10 vols. S.v. "daimon," by W. Foerster, 2(1964):1-19.

- _____. S.v. "*hepta, et al.*," by K. H. Rengstorf, 2(1964):627-35.
- _____. S.v. "*makarios, et al.*," by F. Hauck and G. Bertram, 4(1967):362-70.
- _____. S.v. "*nestis, et al.*," by J. Behm, 4(1967):924-35.
- _____. S.v. "*pais, et al.*," by Albrecht Oepke, 5(1967):636-54.
- _____. S.v. "*paristemi, paristano*," by G. Bertram and Bo Reicke, 5(1967):837-41.
- _____. S.v. "*pascha*," by Joachim Jeremias, 5(1967):896-904.
- _____. S.v. "*stole*," by Ulrich Wilckens, 7(1971):687-91.
- Thielicke, Helmut. *The Waiting Father: Sermons on the Parables of Jesus*. Translated by John W. Doberstein. New York: Harper and Row, 1959.
- Thompson, G. H. P. "Called — Proved — Obedient." *Journal of Theological Studies* NS11 (1960):1-12.
- _____. *St. Luke*. New Clarendon Bible series. Oxford: Clarendon Press, 1972.
- Thomson, W. M. *The Land and the Book*. 2 vols. New York: Harper & Brothers Publishers, 1873.
- Toussaint, Stanley D., and Jay A. Quine. "No, Not Yet: The Contingency of God's Promised Kingdom." *Bibliotheca Sacra* 164:654 (April-June 2007):131-47.
- Trébert, Yvon. "The Slave." In *The Romans*. Edited by Andrea Giardina, pp. 138-74. Chicago: University of Chicago Press, 1993.
- Trench, Richard Chenevix. *Notes on the Miracles of Our Lord*. 10th ed. revised. London: Macmillan and Co., 1874.
- _____. *Notes on the Parables of Our Lord*. 11th ed. London: Macmillan and Co., 1870.
- Turner, Nigel. *Grammatical Insights into the New Testament*. Edinburgh: T. & T. Clark, 1966.
- Valdés, Alberto S. "The Gospel According to Luke." In *The Grace New Testament Commentary*, 1:221-355. Edited by Robert N. Wilkin. 2 vols. Denton, Tex.: Grace Evangelical Society, 2010.
- van Ommeren, Nicholas M. "Was Luke an Accurate Historian?" *Bibliotheca Sacra* 148:589 (January-March 1991):57-71.
- Vermes, Geza. *Jesus the Jew*. London: Collins, 1973.
- Vos, Howard F. *The Life of Our Divine Lord*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1958.

- Walls, A. F. "In the Presence of the Angels' (Luke xv. 10)." *Novum Testamentum* 3 (1959):314-16.
- Walvoord, John F. "The Times of the Gentiles." *Bibliotheca Sacra* 125:497 (January-March 1968):3-9.
- Wenham, John. "The Identification of Luke." *Evangelical Quarterly* 63:1 (1991):3-44.
- Wenkel, David H. "The Gnashing Teeth of Jesus's Opponents." *Bibliotheca Sacra* 175:697 (January-March 2018):83-95.
- Whyte, Alexander. *Bible Characters*. One-volume ed. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1973.
- Wiersbe, Warren W. *The Bible Expositon Commentary*. 2 vols. Wheaton: Scripture Press, Victory Books, 1989.
- Wilkinson, J. "The Case of the Bent Woman in Luke 13:10-17." *Evangelical Quarterly* 49 (1977):195-205.
- Wink, Walter. *John the Baptist in the Gospel Tradition*. London: Cambridge University Press, 1968.
- Winter, P. "'Nazareth' and 'Jerusalem' in Luke chs. 1 and 2." *New Testament Studies* 3 (1956-57):136-42.
- Witherington, Ben, III. *Women in the Ministry of Jesus: A Study of Jesus' Attitudes to Women and Their Roles as Reflected in His Earthly Life*. Society for New Testament Studies Monograph Series 51. Cambridge: Cambridge University Press, 1984.
- Wycliffe Bible Encyclopedia*. Edited by Charles F. Pfeiffer, Howard F. Vos, and John Rea. 1975 ed. 2 vols. S.v. "Emmaus," by B. van E., 1:525-26.
- Yamauchi, Edwin M. "The Daily Bread Motif in Antiquity." *Westminster Theological Journal* 28 (1965-66):147-56.
- Yancey, Philip. *Disappointment with God*. Grand Rapids: Zondervan Publishing House, 1992.
- Yates, Gary. "The Use of Isaiah 61:1 (and 58:6) in Luke 4:18-19." *Exegesis and Exposition* 2:1 (Summer 1987):13-27.
- Yates, Kenneth W. "Military Leaders and Jonah in the Writings of Luke, Part 1." *Bibliotheca Sacra* 173:691 (July-September 2016):324-36.
- Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*. Edited by Merrill C. Tenney. 1975 ed. 5 vols. S.v. "Coins," by Gleason L. Archer Jr., 1:902-11.
- _____. S.v. "Demon, Demoniac, Demonology," by R. K. Harrison, 2:92-101.
- _____. S.v. "Diseases of the Bible," by R. H. Pousma, 2:132-42.

_____. S.v. "Samaritans," by J. L. Kelso, 5:244-47.

_____. S.v. "Quirinius," by E. M. Blaiklock, 5:5-6.

Zuck, Roy B. "How Jesus Responded to Questions." In *Integrity of Heart, Skillfulness of Hands*, pp. 108-33. Edited by Charles H. Dyer and Roy B. Zuck. Grand Rapids: Baker Book House, 1994.

[1]A. T. Robertson, *Word Pictures in the New Testament*, 2:ix.

[2]*Against Heresies*, 3:14:1.

[3]Matthew Henry, *Commentary on the Whole Bible*, p. 1408.

[4]E.g., R. P. Martin, *Colossians: The Church's Lord and the Christian's Liberty*, p. 146; and John Wenham, "The Identification of Luke," *Evangelical Quarterly* 63:1 (1991):16.

[5]Robertson, 2:x. Cf. John Nolland, *Luke 1—9:20*, p. xxxix.

[6]J. Sidlow Baxter, *Explore the Book*, 5:258.

[7]*Ibid.*, 5:232.

[8]Donald A. Carson and Douglas J. Moo, *An Introduction to the New Testament*, p. 220.

[9]William Barclay, *The Gospel of Luke*, p. xvi.

[10]For an excellent summary of Luke's theology, see Darrell L. Bock, "A Theology of Luke-Acts," in *A Biblical Theology of the New Testament*, pp. 87-166.

[11]Barclay, p. xvii.

[12]Darrell L. Bock, *Luke*, p. 26.

[13]J. Vernon McGee, *Thru the Bible with J. Vernon McGee*, 4:238.

[14]For other characteristic features of Luke's Gospel, see W. Graham Scroggie, *A Guide to the Gospels*, pp. 366-81.

[15]John A. Martin, "Luke," in *The Bible Knowledge Commentary: New Testament*, p. 201. See Arno C. Gaebelin, *The Annotated Bible*, 3:1:122-23, for a list of 58 events and principal circumstances reported exclusively by Luke.

[16]See Bock, *Luke*, p. 17.

[17]Tenney, p. 1028.

[18]Barclay, p. xiii.

[19]Carson and Moo, p. 212.

[20]See I. Howard Marshall, *Luke: Historian and Theologian*.

[21]Walter L. Liefeld, "Luke," in *Matthew-Luke*, vol. 8 of *The Expositor's Bible Commentary*, p. 800.

[22]See A. W. Mosley, "Historical Reporting in the Ancient World," *New Testament Studies* 12 (1965-66):10-26.

[23]See William J. Larkin Jr., "The Recovery of Luke-Acts as 'Grand Narrative' for the Church's Evangelistic and Edification Tasks in a Postmodern Age," *Journal of the Evangelical Theological Society* 43:3 (September 2000):405-15, for suggestions for using Luke-Acts in a postmodern age.

[24]Joel B. Green, *The Gospel of Luke*, p. 36.

[25]See my comment on 1:3.

[26]Nolland, p. 10. Cf. pp. xxxii-xxxiii.

[27]Robert Maddox, *The Purpose of Luke-Acts*, p. 187.

[28]I. Howard Marshall, *The Gospel of Luke*, p. 33.

[29]See Henry J. Cadbury, *The Style and Literary Method of Luke*.

[30]See Charles H. Talbert, *Literary Patterns, Theological Themes and the Genre of Luke-Acts*.

[31]See Henry J. Cadbury, "Four Features of Lucan Style," in *Studies in Luke-Acts*, ed. Leander Keck and J. Louis Martyn (New York: Abingdon Press, 1966), pp. 87-102.

[32]See Green, pp. 2-6.

[33]E.g., J. S. Howson, in *The Life and Epistles of St. Paul*, p. 612; Robertson, 2:xi; Merrill C. Tenney, "The Gospel According to Luke," in *The Wycliffe Bible Commentary*, p. 1028; Mark L. Bailey, in *The New Testament Explorer*, p. 102; Kenneth G. Hanna, *From Gospels to Glory*, p. 66. For additional introductory information, see Earle E. Ellis, *The Gospel of Luke*; and Carson and Moo, pp. 198-224.

[34]G. Campbell Morgan, *The Unfolding Message of the Bible*, p. 315.

[35]Adapted from idem, *Living Message of the Books of the Bible*, 2:1:41-54.

- [36]Liefeld, p. 821.
- [37]Henry J. Cadbury, "Commentary on the Preface of Luke," in *The Beginnings of Christianity*, ed. F. J. Foakes-Jackson and Kirsopp Lake (London: Macmillan and Co, 1920-33), 2:489-510.
- [38]McGee, 4:244.
- [39]Green, p. 41.
- [40]William F. Arndt, *St. Luke*, p. 9.
- [41]See Lloyd Gaston, *Horae Synopticae Electronicae; Word Statistics of the Synoptic Gospels*, pp. 64, 76; and John C. Hawkins, *Horae Synopticae; Contributions to the Study of the Synoptic Problem*, pp. 20, 43.
- [42]See Oscar Cullmann, *The Early Church: Studies in Early Christian History and Theology*, pp. 59-75.
- [43]Barclay, p. 1.
- [44]See Henry Alford, *The Greek Testament*, 1:441; Green, pp.42-44.
- [45]See E. J. Goodspeed, "Some Greek Notes: I. Was Theophilus Luke's Publisher?" *Journal of Biblical Literature* 73 (1954):84. See also Bock, *Luke*, pp. 23, 42-43, for further speculation about Theophilus' identity.
- [46]Flavius Josephus, *Antiquities of the Jews*, preface, pars. 2 and 3; idem, *Against Apion*, 1:1; 2:1; 2:42. Cf. idem, *The Life of Flavius Josephus*, par. 76.
- [47]See Earle E. Cairns, "Luke As a Historian," *Bibliotheca Sacra* 122:487 (July-September 1965):220-26; F. Duane Lindsey, "Lucan Theology in Contemporary Perspective," *Bibliotheca Sacra* 125:500 (October-December 1968):346-51; Merrill C. Tenney, "Historical Verities in the Gospel of Luke," *Bibliotheca Sacra* 135:538 (April-June 1978):126-38; and Nicholas M. van Ommeren, "Was Luke an Accurate Historian?" *Bibliotheca Sacra* 148:589 (January-March 1991):57-71.
- [48]E.g., Alberto S. Valdés, "The Gospel According to Luke," in *The Grace New Testament Commentary*, 1:221-22.
- [49]Darrell L. Bock, *Jesus according to Scripture*, p. 37.
- [50]See Appendix 1 "A Harmony of the Gospels" at the end of my notes on Matthew.
- [51]For studies of the structure of this passage, see Robert C. Tannehill, *The Narrative Unity of Luke-Acts*, 1:15-20; R. E. Brown, *The Birth of the Messiah: A Commentary on the Infancy Narratives in Matthew and Luke*, pp. 248-53, 292-98, 408-10; J. A. Fitzmyer, *The Gospel according to Luke I—IX*, pp. 313-15; and David E. Malick, "A Literary Approach to the Birth Narratives in Luke 1—2," in *Integrity of Heart, Skillfulness of Hands*, pp. 93-107.
- [52]Green, p. 48.
- [53]Idem., p. 57. See pp. 53-55, for many parallels between this section of Luke and Genesis 11—21.
- [54]See G. N. Stanton, *Jesus of Nazareth in New Testament Preaching*, pp. 55-56.
- [55]See H. H. Oliver, "The Lucan Birth Stories and the Purpose of Luke-Acts," *New Testaments Studies* 10 (1963-64):215-26.
- [56]Harold W. Hoehner, *Chronological Aspects of the Life of Christ*, p. 13.
- [57]Green, p. 58.
- [58]Bailey, p. 107.
- [59]Leon Morris, *The Gospel According to St. Luke*, p. 68. See also Robert Jamieson, A. R. Fausset, and David Brown, *Commentary Practical and Explanatory on the Whole Bible*, p. 988.
- [60]J. Jeremias, *Jerusalem in the Time of Jesus*, pp. 198-207.
- [61]Ibid., p. 200.
- [62]Josephus, *Against Apion*, 2:8.
- [63]Alfred Edersheim, *The Temple*, p. 90.
- [64]Bock, *Luke*, p. 55.
- [65]Marshall, *The Gospel ...*, p. 53.
- [66]Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah*, 1:135.
- [67]Ibid., 1:144.
- [68]Adapted from Green, p. 67.
- [69]Josephus, *Against Apion*, 2:8.
- [70]See Green, p. 68.
- [71]Edersheim, *The Temple*, p. 83.
- [72]Mishnah, *Tamid* 5:2; Emil Schurer, *A History of the Jewish People in the Time of Jesus Christ*, 2:284-97.
- [73]A. B. Bruce, "The Synoptic Gospels," in *The Expositor's Greek Testament*, 1:461.
- [74]Edersheim, *The Temple*, p. 314. Cf. Josephus, *The Wars of the Jews*, 5:5:5.
- [75]See Kyu Sam Han, "Theology of Prayer in the Gospel of Luke," *Journal of the Evangelical Theological Society* 43:4 (December 2000):675-93.

- [76]Green, p. 71.
- [77]Mishnah *Tamid* 6:3.
- [78]Nolland, p. 29.
- [79]Martin, p. 204.
- [80]Bock, "A Theology ...," p. 98.
- [81]See Edersheim, *The Temple*, p. 375.
- [82]Bock, *Luke*, pp. 53-54.
- [83]Edersheim, *The Life ...*, 1:142.
- [84]Marshall, *The Gospel ...*, p. 60.
- [85]Edersheim, *The Life ...*, 1:142.
- [86]Green, p. 79.
- [87]Mishnah *Yoma* 5:1; *ibid. Tamid* 7:2.
- [88]Bock, *Luke*, p. 50.
- [89]Green, p. 81.
- [90]Liefeld, p. 829.
- [91]Alexander Hislop, *The Two Babylons*, p. 85.
- [92]See the map "Places Mentioned in Luke's Gospel" at the end of these notes; and J. Dwight Pentecost, *The Words and Works of Jesus Christ*, pp. 516-24, for more information about Galilee and Nazareth.
- [93]See P. Winter, "'Nazareth' and 'Jerusalem' in Luke chs. 1 and 2," *New Testament Studies* 3 (1956-57):136-42.
- [94]For information on religious conditions in Galilee, see Sean Freyne, *Galilee from Alexander the Great to Hadrian 323 B.C.E. to 135 C.E.*, pp. 259-97.
- [95]Nolland, p. 57.
- [96]Marshall, *The Gospel ...*, p. 65.
- [97]J. Massingbyrd Ford, "The Meaning of 'Virgin,'" *New Testament Studies* 12:3 (1966):293-99.
- [98]See J. Greshem Machen, *The Virgin Birth of Christ*; James Orr, *The Virgin Birth of Christ*; Thomas Boslooper, *The Virgin Birth*; R. E. Brown, *The Virginal Conception and Bodily Resurrection of Jesus*; and Robert Gromacki, *The Virgin Birth: Doctrine of Deity*.
- [99]Liefeld, p. 830.
- [100]Green, p. 86.
- [101]Hislop, pp. 76-77.
- [102]Nolland, p. 49.
- [103]Jeremias, pp. 364-67.
- [104]See Marshall, *The Gospel ...*, p. 65, for further discussion.
- [105]Edersheim, *The Life ...*, 1:144-45.
- [106]See Josephus' works, that refer to many different people named "Jesus."
- [107]Marshall, *The Gospel ...*, p. 67.
- [108]Martin, p. 205.
- [109]See J. Dwight Pentecost, "The Biblical Covenants and the Birth Narratives," in *Walvoord: A Tribute*, pp. 263-67.
- [110]Warren W. Wiersbe, *The Bible Exposition Commentary*, 1:172.
- [111]Brown, *The Birth ...*, p. 289.
- [112]Ellis, p. 71; G. H. P. Thompson, *St. Luke*, pp. 53-54; et al. Marshall, *The Gospel ...*, pp. 69-70, listed several other explanations all of which I regard as inferior.
- [113]Morris, p. 73. For information about ideas of divine beings fertilizing human women that existed in the ancient world, see Marshall, *The Gospel ...*, pp. 72-77.
- [114]McGee, 4:248.
- [115]Henry, p. 1412.
- [116]Barclay, p. 7.
- [117]Roland H. Bainton, *Here I Stand*, p. 288.
- [118]Bock, *Luke*, p. 60.
- [119]Gaston, p. 76.
- [120]Marshall, *The Gospel ...*, p. 81.
- [121]Alfred Plummer, *A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to St. Luke*, pp. 30-31.
- [122]Liefeld, p. 836.
- [123]Bock, "A Theology ...," p. 159. See his summary on pp. 159-60.
- [124]Morris, p. 77.
- [125]Tannehill, 1:29.

[126] Marshall, *The Gospel ...*, p. 88.
[127] Ibid.
[128] Samuel J. Andrews, *The Life of Our Lord Upon the Earth*, p. 70.
[129] Alford, 1:451.
[130] Nolland, p. 79.
[131] Bock, *Luke*, pp. 78, 81.
[132] Edersheim, *The Life ...*, 1:159.
[133] Plummer, p. 39.
[134] Nolland, p. 91.
[135] Liefeld, p. 839.
[136] See Walter Wink, *John the Baptist in the Gospel Tradition*, pp. 42-45.
[137] Green, p. 118.
[138] Morris, p. 80.
[139] Green, pp. 118-19.
[140] Marshall, *The Gospel ...*, pp. 94-95.
[141] Green, p. 854. Cf. 2:14, 29; 7:50; 8:48; 10:5-7; 19:38.
[142] Tannehill, 1:19.
[143] See A. S. Geysler, "The Youth of John the Baptist," *Novum Testamentum* 1 (1956):70-75; and J. A. T. Robinson, *Twelve New Testament Studies*, pp. 11-27.
[144] Marshall, *The Gospel ...*, p. 96.
[145] John C. Hutchinson, "Was John the Baptist an Essene from Qumran?" *Bibliotheca Sacra* 159:634 (April-June 2002):187-200.
[146] Alfred Edersheim, *Sketches of Jewish Social Life in the Days of Christ*, p. 246.
[147] Hoehner, p. 12. For a list of the 16 Roman emperors from 30 B.C. to A.D. 180, with their dates, see Scroggie, p. 37.
[148] Green, p. 58.
[149] Andrews, p. 73; Hoehner, p. 13.
[150] A. N. Sherwin-White, *Roman Society and Roman Law in the New Testament*, p. 168.
[151] Nolland, p. 103.
[152] Hoehner, p. 22. Cf. Josephus, *Antiquities of ...*, 18:1:1; 18:2:1; and Jack Finegan, *Light from the Ancient Past*, pp. 258-61.
[153] Josephus, *Antiquities of ...*, 18:1:1; 18:2:1.
[154] For defense of Luke's accuracy as a historian, see F. F. Bruce, *Jesus and Christian Origins Outside the New Testament*, pp. 192-94; and I. H. Marshall, *Luke ...*, pp. 98-104.
[155] Josephus, *Antiquities of ...*, 18:2:1.
[156] *Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*, s.v. "Quirinius," by E. M. Blaiklock, 5:5-6; *The New Bible Dictionary*, s.v. "Quirinius," by F. F. Bruce, p. 1069.
[157] Nigel Turner, *Grammatical Insights into the New Testament*, pp. 23-24.
[158] See Nolland, pp. 103-4.
[159] Hoehner, pp. 11-25.
[160] Ibid., pp. 15-16. See also Adolf Deissmann, *Light from the Ancient East*, pp. 270-71.
[161] Robertson, 2:22.
[162] Hoehner, p. 15.
[163] Nolland, p. 111.
[164] Liefeld, p. 844.
[165] Marshall, *The Gospel ...*, p. 105.
[166] Liefeld, p. 846; *The Nelson Study Bible*, p. 1689.
[167] G. Campbell Morgan, *The Gospel According to Luke*, p. 36.
[168] Justin Martyr, *Trypho*, 78:4; Origen, *Contra Celsum*, 1:15. Cf. W. M. Thomson, *The Land and the Book*, 2:503-7; Andrews, p. 86; Alford, 1:457.
[169] Nolland, pp. 105-6, 111.
[170] Green, p. 129.
[171] Morgan, *The Gospel ...*, p. 36.
[172] J. N. Darby, *Synopsis of the Books of the Bible*, 3:293.
[173] Hislop, pp. 91-92.
[174] Hippolytus, *Commentary on Daniel*, 4:23:3. See also Jack Finegan, *Handbook of Biblical Chronology*, p. 248; and Kurt M. Simmons, "The Origins of Christmas and the Date of Christ's Birth," *Journal of the Evangelical Theological Society* 58:2 (June 2015):299-324.
[175] Hoehner, pp. 11-27.
[176] See Alford, 1:457.

[177]Edersheim, *The Temple*, p. 334. See also pp. 333-36.

[178]Andrews, p. 86. Cf. Finegan, *Light from ...*, p. 532.

[179]Tannehill, 1:38.

[180]Liefeld, p. 845.

[181]See Morris, p. 84.

[182]Mishnah *Shekalim* 7:4. See also Edersheim, *The Life ...*, 1:186-87; and idem, *Sketches of ...*, p. 80.

[183]See Marshall, *The Gospel ...*, p. 109.

[184]Green, p. 135.

[185]Barclay, p. 17.

[186]See Green, p. 137; Tenney, "The Gospel ...," p. 1032.

[187]Morgan, *The Gospel ...*, p. 37.

[188]Barclay, p. 17.

[189]Jamieson, et al., p. 993.

[190]Edersheim, *The Temple*, pp. 343-44.

[191]Marshall, *The Gospel ...*, p. 117. See also *Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "*paristemi, paristano*," by G. Bertram and Bo Reicke, 5(1967):840-41.

[192]Edersheim, *The Life ...*, 1:196.

[193]Ibid., 1:149, 195.

[194]F. W. Danker, *Jesus and the New Age*, p. 30.

[195]Edersheim, *The Temple*, p. 343.

[196]Idem, *The Life ...*, 1:198.

[197]Liefeld, p. 849.

[198]Howson, p. 47.

[199]Nolland, p. 124.

[200]Robertson, 2:29.

[201]Edersheim, *The Life ...*, 1:192.

[202]Marshall, *The Gospel ...*, p. 122.

[203]Robertson, 2:29.

[204]Edersheim, *The Life ...*, 1:200.

[205]McGee, 4:255.

[206]Tannehill, 1:39.

[207]Edersheim, *The Life ...*, 1:225.

[208]Ibid., 1:224.

[209]Nolland, p. 128.

[210]*Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "*pascha*," by J. Jeremias, 5(1967):896-904.

[211]Edersheim, *The Life ...*, 1:235-36.

[212]Bock, *Luke*, p. 99, n. 1. Cf. Fitzmyer, p. 440.

[213]Andrews, p. 108.

[214]A. B. Bruce, 1:478.

[215]Liefeld, p. 852; Barclay, p. 24.

[216]See Alexander Whyte, *Bible Characters*, 1:164.

[217]Howson, p. 48.

[218]Bock, *Luke*, p. 100.

[219]Howson, p. 52.

[220]See J. W. Doeve, *Jewish Hermeneutics in the Synoptic Gospels and Acts*, p. 105.

[221]Edersheim, *Sketches of ...*, p. 118. See chapter 8 of this volume for more information about education in Jesus' time.

[222]Liefeld, p. 852.

[223]For a chronological catalog of 103 questions that people asked Jesus in the Gospels and His responses, see Roy B. Zuck, "How Jesus Responded to Questions," in *Integrity of Heart, Skillfulness of Hands*, pp. 108-33.

[224]Bock, *Luke*, pp. 100-1.

[225]Nolland, p. 131. See also Alford, 1:466.

[226]See I. Howard Marshall, "The Divine Sonship of Jesus," *Interpretation* 21 (1967):87-103.

[227]Idem, *The Gospel ...*, p. 128.

[228]See Bock, "A Theology ...," pp. 94-95, for further discussion of it.

[229]Charles H. Talbert, "Prophecies of Future Greatness: The Contribution of Greco-Roman Biographies to an Understanding of Luke 1:5—4:15," in *The Divine Helmsman: Studies on God's Control of Human Events, Presented to Lou H. Silberman*, p. 137.

[230]Nolland, p. 139.
[231]Green, p. 49.
[232]Compare Thucydides 2:2 for a similarly elaborate chronological synchronism.
[233]Jamieson, et al., p. 995.
[234]See Finegan, *Light from ...*, pp. 255-57. See Scroggie, p. 122, for a diagram of the Herodian family tree.
[235]Jeremias, pp. 157-58.
[236]See Finegan, *Light from ...*, pp. 262-63.
[237]Hoehner, pp. 29-37.
[238]Robertson, 2:37.
[239]Green, p. 167.
[240]Tannehill, 1:48.
[241]Robertson, 2:38.
[242]Morris, p. 95.
[243]Tannehill, 1:47.
[244]Charles H. Talbert, *Reading Luke: A Literary and Theological Commentary on the Third Gospel*, p. 27.
[245]Tannehill, 1:53.
[246]Marshall, *The Gospel ...*, p. 139.
[247]Nolland, p. 154.
[248]McGee, 4:258.
[249]W. D. Davis, *Paul and Rabbinic Judaism*, pp. 270-71.
[250]Plummer, p. 90.
[251]Bock, "A Theology ...," pp. 129-30, 132.
[252]Green, p. 179.
[253]*The Nelson ...*, p. 1693.
[254]Bock, *Luke*, p. 117.
[255]C. Talbert, "The Lukan Presentation of Jesus' Ministry in Galilee," *Review and Expositor* 64 (1967):490.
[256]Richard J. Erickson, "The Jailing of John and the Baptism of Jesus: Luke 3:19-21," *Journal of the Evangelical Theological Society* 36:4 (December 1993):455-66.
[257]Marshall, *The Gospel ...*, pp. 148-49. Cf. H. Flender, *St Luke: Theologian of Redemptive History*, p. 22.
[258]See Josephus, *Antiquities of ...*, 18:5:4.
[259]Martin, p. 212.
[260]Nolland, p. 160.
[261]Marshall, *The Gospel ...*, p. 150.
[262]Henry, p. 1423.
[263]Liefeld, p. 859.
[264]Tannehill, 1:56-57.
[265]See L. E. Keck, "The Spirit and the Dove," *New Testament Studies* 17 (1970-71):41-67.
[266]Morris, p. 100.
[267]Tannehill, 1:57.
[268]Bock, *Luke*, pp. 119-20.
[269]Nolland, p. 173.
[270]Green, p. 188.
[271]E.g., Marshall, *The Gospel ...*, p. 160.
[272]Ibid., p. 158; Alford, 1:473; A. B. Bruce, 1:485; Machen, pp. 202-9, 229-32.
[273]Nolland, pp. 173-74. See also Gaebelien, 3:1:134.
[274]See Scroggie, pp. 505-10, for further discussion of the two genealogies.
[275]Morris, p. 101.
[276]Nolland, p. 174.
[277]Green, p. 189.
[278]E.g., Morgan, *The Gospel ...*, p. 51.
[279]Hoehner, pp. 37-38.
[280]*The Ecclesiastical History of Eusebius Pamphilus*, 1:7.
[281]Machen, p. 209; *The New Bible Dictionary*, s.v. "Genealogy of Jesus Christ," by F. F. Bruce, pp. 458-59.
[282]Plummer, p. 103.

[283]Norval Geldenhuys, *Commentary on the Gospel of Luke*, p. 151; Richard C. H. Lenski, *The Interpretation of St. Luke's Gospel*, pp. 218-21. See also Baxter, 5:228; McGee, 4:259-60.

[284]See Tannehill, 1:132-39.

[285]Andrews, p. 63.

[286]Marshall, *The Gospel ...*, p. 159. Cf. Morris, p. 101. See Pentecost, *The Words ...*, pp. 33-39, for further discussion of the genealogies.

[287]For a study of the differences and several ways of reconciling them, see M. S. Mills, "A Comparison of the Genesis and Lukan Genealogies (The Case for Cainan)" (Th.M. thesis, Dallas Theological Seminary, 1978); Andrew E. Steinmann, "Challenging the Authenticity of Cainan, Son of Arpachshad," *Journal of the Evangelical Theological Society* 60:4 (December 2017):697-711.

[288]See Plummer, p. 104.

[289]Green, pp. 189-90.

[290]See *ibid.*, pp. 192-93, for development of the parallels between Israel as God's "Son" and Jesus as God's Son.

[291]See R. T. France, *Jesus and the Old Testament*, pp. 50-53; G. H. P. Thompson, "Called — Proved — Obedient," *Journal of Theological Studies* NS11 (1960):1-12; and B. Gerhardsson, *The Testing of God's Son*.

[292]Nolland, p. 182.

[293]Quoted in Bainton, pp. 284-85.

[294]Gaebelein, 3:1:135.

[295]Morgan, *The Gospel ...*, p. 57.

[296]Gaebelein, 3:1:135.

[297]Gerhardsson, pp. 41-42.

[298]Liefeld, p. 863.

[299]See Sydney H. T. Page, "Satan: God's Servant," *Journal of the Evangelical Theological Society* 50:3 (September 2007):449-65.

[300]Robertson, 2:50.

[301]Nolland, p. 179.

[302]Henry, p. 1424.

[303]Green, p. 194.

[304]Nolland, p. 180.

[305]*Ibid.*, p. 181.

[306]Harry A. Ironside, *Addresses on the Gospel of Luke*, 1:122-23.

[307]Nolland, p. 181.

[308]Wiersbe, 1:183.

[309]Edersheim, *The Life ...*, 1:294.

[310]*The New Bible Dictionary*, s.v. "Galilee," by J. H. Paterson, pp. 449-50.

[311]Green, p. 203.

[312]Morgan, *The Gospel ...*, p. 63.

[313]Marshall, *The Gospel ...*, p. 178.

[314]Bo Reicke, "Jesus in Nazareth — Lk 4, 14-30," in *Das Wort und die Wörter*, pp. 51-53.

[315]Barclay, p. 44. See Finegan, *Light from ...*, pp. 298-301, for more information about Nazareth.

[316]Wiersbe, 1:184.

[317]Ryrie, p. 149.

[318]Martin, p. 214. See Edersheim, *The Life ...*, 1:430-50, for explanation of synagogue worship and arrangements.

[319]Green, p. 211.

[320]See Gary Yates, "The Use of Isaiah 61:1 (and 58:6) in Luke 4:18-19," *Exegesis and Exposition* 2:1 (Summer 1987):13-27.

[321]J. Randall Price, "Prophetic Postponement in Daniel 9 and Other Texts," in *Issues in Dispensationalism*, pp. 159 and 160.

[322]See Daniel Doriani, "The Deity of Christ in the Synoptic Gospels," *Journal of the Evangelical Theological Society* 37:3 (September 1994):333-50.

[323]See Appendix 6 "The Miracles of Jesus" at the end of my notes on Matthew.

[324]See J. C. O'Neill, "The Six Amen Sayings in Luke," *Journal of Theological Studies* NS10 (1959):1-9; and J. Strugnell, "'Amen I say unto you' in the Sayings of Jesus and in Early Christian Literature," *Harvard Theological Review* 67 (1974):177-90.

[325]Liefeld, p. 869.

[326]Morris, p. 107.

[327]Wordsworth, quoted by Alford, 1:480.

[328]Bock, *Luke*, p. 138.
[329]Kenneth W. Yates, "Military Leaders and Jonah in the Writings of Luke, Part 1," *Bibliotheca Sacra* 173:691 (July-September 2016):324-36.
[330]Green, p. 207.
[331]A. B. Bruce, 1:491.
[332]Edersheim, *The Temple*, pp 66-68.
[333]Nolland, p. 200.
[334]Green, p. 217.
[335]Tannehill, 1:73.
[336]Edersheim, *The Life ...*, 1:451.
[337]Morris, p. 108.
[338]Bock, *Luke*, p. 139.
[339]Hanna, p. 75.
[340]Green, p. 222.
[341]See Andrews, pp. 243-45 and 319-20, for a summary based on his chronology.
[342]See Ironside, 1:140-41, for the story of the archaeological discovery of this synagogue.
[343]Bock, "A Theology ...," p. 119.
[344]Green, p. 221.
[345]See *Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*, s.v. "Demon, Demonic, Demonology," by R. K. Harrison, 2:92-101.
[346]*Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "daimon," by W. Foerster, 2(1964):9.
[347]J. M. Creed, *The Gospel According to St. Luke. A Commentary on the Third Gospel*, p. 30.
[348]Danker, p. 61.
[349]Jamieson, et al., p. 997.
[350]Bock, "A Theology ...," p. 148.
[351]Marshall, *The Gospel ...*, p. 196.
[352]A. B. Bruce, 1:493.
[353]Leifeld, p. 874.
[354]Robertson, 2:67.
[355]Nolland, p. 218.
[356]E.g., Alford, 1:484.
[357]Green, p. 228.
[358]Leifeld, p. 876.
[359]David Bivin, "The Miraculous Catch: Reflections on the Research of Mendel Nun," *Jerusalem Perspectives* 5:2 (1992):7-10.
[360]Edersheim, *The Life ...*, 1:473.
[361]Nolland, p. 221.
[362]A. B. Bruce, 1:495.
[363]Robertson, 2:70.
[364]Leifeld, p. 877.
[365]A. B. Bruce, *The Training of the Twelve*, p. 15.
[366]Bock, *Luke*, p. 155.
[367]E.g., Morgan, *The Gospel ...*, p. 74.
[368]Bailey, p. 112.
[369]R. C. Trench, *Notes on the Miracles of Our Lord*, p. 146.
[370]Morris, p. 114.
[371]A. B. Bruce, *The Training ...*, p. 14.
[372]Geldenhuys, p. 182.
[373]Marshall, *The Gospel ...*, p. 206.
[374]A. B. Bruce, *The Training ...*, p. 17.
[375]Green, p. 233.
[376]Bock, *Luke*, p. 163.
[377]Leifeld, p. 879.
[378]Marshall, *The Gospel ...*, p. 206.
[379]Wiersbe, 1:186.
[380]G. Vermes, *Jesus the Jew*, pp. 122-23.
[381]Nolland, p. 229.
[382]Bock, *Luke*, p. 165.
[383]Marshall, *The Gospel ...*, p. 210.
[384]Henry, p. 1429.

[385]For a discussion of the religious leaders, see Steve Mason, "Chief Priests, Sadducees, Pharisees and Sanhedrin in Acts," in *The Book of Acts in Its First Century Setting; Vol. 4: The Book of Acts in Its Palestinian Setting*, pp. 134-47.

[386]Nolland, p. 233.

[387]Edersheim, *Sketches of ...*, p. 73.

[388]Jack Deere, *Surprised by the Power of the Spirit*, p. 59. Cf. J. I. Packer, "The Comfort of Conservatism," in *Power Religion*, p. 289.

[389]Thomson, 2:7-8.

[390]Morris, p. 117.

[391]Green, p. 241.

[392]Bock, "A Theology ...," p. 126.

[393]Idem, *Luke*, p. 158.

[394]Morris, p. 117.

[395]Charles C. Ryrie, *The Miracles of our Lord*, p. 50.

[396]Nolland, pp. 235-36.

[397]Bock, *Luke*, p. 158.

[398]Tannehill, 1:118.

[399]Green, p. 246.

[400]A. B. Bruce, "The Synoptic ...," 1:498.

[401]Edersheim, *The Life ...*, 1:515.

[402]A. B. Bruce, *The Training ...*, p. 24.

[403]See Green, pp. 244-50, for explanation of banquets (Greco-Roman symposia) in Luke.

[404]For a discussion of the eating motif in Luke's Gospel, see Jason Valeriano Hallig, "The Eating Motif and Luke's Characterization of Jesus as the Son of Man," *Bibliotheca Sacra* 173:690 (April-June 2016):203-18.

[405]Green, p. 245.

[406]Tannehill, 1:107.

[407]*Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "nestis," by J. Behm, 4(1967):930.

[408]Marshall, *The Gospel ...*, p. 227.

[409]Green, p. 250.

[410]Barclay, pp. 64, 65, 66.

[411]Morris, pp. 121-22.

[412]Barclay, p. 68.

[413]Nolland, p. 258.

[414]Ironsides, 1:182.

[415]Tannehill, 1:174-75.

[416]Mishnah *Yoma* 8:6, and Mishnah *Shabbath* 18:3 and 19:2.

[417]Morris, p. 123.

[418]Nolland, p. 262.

[419]Martin, p. 219.

[420]Robertson, 2:83.

[421]Ellis, p. 113.

[422]Marshall, *The Gospel ...*, p. 237.

[423]Nolland, p. 269.

[424]A. B. Bruce, *The Training ...*, p. 29.

[425]Ibid., p. 39.

[426]Robertson, 2:85.

[427]See J. Manek, "On the Mount - on the Plain (Mt. V. 1 - Lk. VI. 17)," *Novum Testamentum* 9 (1967):124-31.

[428]J. A. Findlay, "Luke," in *Abingdon Bible Commentary*, p. 1037.

[429]Martin, p. 219.

[430]Bock, *Luke*, p. 187.

[431]Idem, "A Theology ...," p. 114.

[432]Donald A. Carson, "Matthew," in *Matthew-Luke*, vol. 8 of *The Expositor's Bible Commentary*, p. 129.

[433]Ironsides, 1:192.

[434]Morris, p. 126.

[435]See *Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "makarios, et al.," by F. Hauck and G. Bertram, 4(1967):362-70.

[436]Martin, p. 220.

[437]Morris, pp. 126, 127.
[438]Tannehill, 1:109.
[439]*The Nelson ...*, p. 1701.
[440]Robertson, 2:88.
[441]Marshall, *The Gospel ...*, p. 255.
[442]Nolland, p. 287.
[443]Green, p. 270.
[444]Nolland, p. 294.
[445]See *ibid.*, pp. 294-96; Barclay, p. 77.
[446]Morris, p. 129.
[447]*Ibid.*, p. 130.
[448]Liefeld, p. 893.
[449]Cf. Mishnah *Shabbath* 31a; and *Epistle of Aristeas* 207.
[450]Green, p. 273.
[451]*Ibid.*, p. 274.
[452]Marshall, *The Gospel ...*, p. 267.
[453]Green, p. 275.
[454]Robertson, 2:93.
[455]Morris, p. 133.
[456]Barclay, p. 79.
[457]Bock, *Luke*, p. 200.
[458]Green, p. 277.
[459]J. Jeremias, *The Parables of Jesus*, p. 27, n. 9.
[460]Morris, p. 134.
[461]Barclay, p. 81.
[462]Tannehill, 1:103.
[463]Marshall, *The Gospel ...*, p. 277.
[464]Edersheim, *The Life ...*, 1:544.
[465]Robertson, 2:97.
[466]Thomson, 1:313.
[467]See Nolland, pp. 316-18, for the view that this centurion was not a Roman, but part of Herod Antipas' Gentile army.
[468]Ryrie, p. 60.
[469]B. S. Easton, *The Gospel according to St. Luke*, p. 95.
[470]Green, p. 285.
[471]*Ibid.*, p. 284.
[472]Edersheim, *The Life ...*, 1:549.
[473]See Zane C. Hodges, "The Centurion's Faith in Matthew and Luke," *Bibliotheca Sacra* 121:484 (October-December 1964):321-32.
[474]Ryrie, p. 62.
[475]Tenney, "The Gospel ...," pp. 1039-40.
[476]Edersheim, *Sketches of ...*, p. 168.
[477]*Ibid.*, p. 169.
[478]See Josephus, *The Wars ...*, 3:9:5.
[479]Tannehill, 1:85-86.
[480]Bock, *Luke*, p. 215. See also Philip Yancey, *Disappointment with God*.
[481]R. Longenecker, *The Christology of Early Jewish Christianity*, pp. 71-74.
[482]Wiersbe, 1:196-97.
[483]Tenney, "The Gospel ...," p. 1040.
[484]Bailey, p. 117.
[485]Wiersbe, 1:197.
[486]Tannehill, 1:106.
[487]Nolland, p. 353.
[488]Liefeld, p. 903.
[489]Martin, p. 224.
[490]Green, p. 309.
[491]Morris, pp. 146-47.
[492]Green, p. 310.
[493]Henry, p. 1436.
[494]See Jamieson, et al., p. 1079, for their chronological table of Jesus' parables.

[495]A. E. Harvey, *The New English Bible: Companion to the New Testament*, p. 244.
[496]Morgan, *The Gospel ...*, p. 105.
[497]Robertson, 2:109.
[498]Gary Inrig, *The Parables*, p. 56.
[499]Tannehill, 1:178.
[500]Bailey, p. 117.
[501]Robertson, 2:111.
[502]Footnote 55: B. Witherington III, *Women in the Ministry of Jesus*, p. 117.
[503]Tannehill, 1:138.
[504]Josephus, *The Life ...*, par. 25.
[505]Idem, *Antiquities of ...*, 18:2:3.
[506]Marshall, *The Gospel ...*, p. 317.
[507]Barclay, p. 96.
[508]Liefeld, p. 905.
[509]Nolland, pp. 365-66.
[510]Bock, *Luke*, p. 228.
[511]Ironsides, 1:242.
[512]Liefeld, p. 906; Fitzmyer, p. 703; Morris, p. 151.
[513]Bock, *Jesus according ...*, p. 200.
[514]See Schuyler Brown, *Apostasy and Perseverance in the Theology of Luke*, p. 30-31.
[515]Liefeld, pp. 907-8.
[516]R. C. Trench, *Notes on the Parables of Our Lord*, pp. 81-82.
[517]Liefeld, p. 908.
[518]Nolland, p. 399.
[519]Ibid., p. 401.
[520]Edersheim, *The Life ...*, 1:600.
[521]Bock, *Luke*, pp. 237-38.
[522]Jack Finegan, *The Archaeology of the New Testament*, p. 62.
[523]Bailey, p. 119.
[524]Nolland, p. 409.
[525]Ibid., p. 414.
[526]Morris, p. 157. See also Ryrie, pp. 80, 81.
[527]Green, p. 336.
[528]Darby, 3:340.
[529]Marshall, *The Gospel ...*, p. 341.
[530]Green, p. 342.
[531]Liefeld, p. 916.
[532]Green, p. 346.
[533]Alford, 1:521.
[534]Trench, *Notes on the Miracles ...*, p. 205.
[535]Morris, pp. 159-60.
[536]Trench, *Notes on the Miracles ...*, p. 207.
[537]Bock, *Luke*, pp. 248, 249.
[538]Morris, p. 161.
[539]Nolland, p. 421.
[540]Wiersbe, 1:204.
[541]Bock, *Luke*, p. 250.
[542]Nolland, p. 426.
[543]Deissmann, p. 109.
[544]Tenney, "The Gospel ...," p. 1043.
[545]Marshall, *The Gospel ...*, p. 354.
[546]Edersheim, *The Life ...*, 1:677.
[547]Nolland, p. 445.
[548]Cf. *ibid.*, pp. 439-40.
[549]Morgan, *The Gospel ...*, p. 120.
[550]Wiersbe, 1:205.
[551]G. Campbell Morgan, *An Exposition of the Whole Bible*, p. 435.
[552]Nolland, p. 453.
[553]Marshall, *The Gospel ...*, p. 373.
[554]John Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 482.

[555]Martin, pp. 229-230.
[556]Bailey, p. 121.
[557]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 497.
[558]Liefeld, p. 926.
[559]See idem, "Theological Motifs in the Transfiguration Narrative," in *New Dimensions in New Testament Study*, p. 167, footnote 27.
[560]Morris, p. 172.
[561]McGee, 4:287.
[562]Danker, p. 116.
[563]Green, p. 380.
[564]McGee, 4:287.
[565]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 499.
[566]See J. Manek, "The New Exodus in the Books of Luke," *Novum Testamentum* 2 (1955):8-23.
[567]Bock, *Luke*, p. 271.
[568]Robertson, 2:131.
[569]Jamieson, et al., pp. 968, 1002.
[570]Bailey, p. 121.
[571]Bock, *Luke*, p. 273.
[572]Tannehill, 1:225.
[573]Marshall, *The Gospel ...*, p. 389.
[574]Green, p. 388.
[575]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 515.
[576]Footnote 39: See, e.g., R. J. Dillon, "Previewing Luke's Project from His Prologue (Luke 1:1-4)," *Catholic Biblical Quarterly* 43 (1981):216.
[577]Tannehill, 1:227.
[578]Marshall, *The Gospel ...*, p. 393.
[579]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 518.
[580]Henry, p. 1443.
[581]*Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "*pais, et al.*," by Albrecht Oepke, 5(1967):639-52.
[582]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 519.
[583]Green, pp. 391-92.
[584]For an outstanding example of such a person, see Mrs. Howard Taylor, *Borden of Yale*.
[585]Green, p. 392.
[586]Baxter, 5:230.
[587]Carson and Moo, p. 200, n. 1.
[588]Edersheim, *The Life ...*, 2:128.
[589]See Bailey, p. 123, for a diagram of the chiasm.
[590]See Appendix 4 "The Parables of Jesus," at the end of my notes on Matthew, for a chart of them.
[591]See Baxter, 5:234, for a list of 29 sayings, parables, and incidents that are unique to this section of Luke's Gospel.
[592]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 537.
[593]Marshall, *The Gospel ...*, p. 406.
[594]*Zondervan Pictorial Bible Encyclopedia*, s.v. "Samaritans," by J. L. Kelso, 5:244-47.
[595]Jeremias, *Jerusalem in ...*, pp. 352-58.
[596]Robertson, 2:228.
[597]A. B. Bruce, *The Training ...*, p. 242.
[598]Edersheim, *The Life ...*, 2:133.
[599]Robertson, 2:141; Barclay, p. 133; Morgan, *The Gospel ...*, p. 131; Bailey, p. 124; Tenney, "The Gospel ...," p. 1045.
[600]Morris, p. 180.
[601]Green, pp. 408-9.
[602]*Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "*hepta, et al.*," by K. H. Rengstorf, 2(1964):634-35.
[603]E.g., Marshall, *The Gospel ...*, p. 415; and Morris, p. 181.
[604]S. Jellicoe, "St Luke and the Seventy-two," *New Testament Studies* 6 (1960):319-21; Tannehill, 1:233.
[605]Bock, *Jesus according ...*, p. 251, n. 6.
[606]J. Jeremias, *New Testament Theology*, p. 235.
[607]McGee, 4:290-91.

[608]Green, p. 413.
[609]Alford, 1:538.
[610]Morris, p. 182.
[611]Thomson, 1:534-35.
[612]Green, pp. 414-15.
[613]Alva J. McClain, *The Greatness of the Kingdom*, p. 273.
[614]Green, p. 416. His definition of "co-text" is on p. 13.
[615]Josephus, *The Wars ...*, 3:10:8.
[616]Finegan, *The Archaeology ...*, pp. 57-58.
[617]Alford, 1:540-41.
[618]Morris, p. 185.
[619]John Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, 1:14:18.
[620]T. W. Manson, *The Sayings of Jesus*, p. 260.
[621]Henry, p. 1448.
[622]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 585.
[623]Robertson, 2:152; Tenney, "The Gospel ...," p. 1047. See John Bowman, "The Parable of the Good Samaritan," *Expository Times* 59 (1947-48):151-53, 248-49.
[624]Inrig, pp. 34-35.
[625]For some inappropriate lessons to be drawn from this parable, see Amy-Jill Levine, "The Many Faces of the Good Samaritan—Most Wrong," *Biblical Archaeology Review* 38:1 (January/February 2012):24, 68.
[626]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 597.
[627]Liefeld, "Luke," p. 943; Marshall, *The Gospel ...*, p. 447. See also Finegan, *Light from ...*, pp. 314-15.
[628]Edersheim, *The Temple*, p. 83.
[629]Jamieson, et al., p. 1004.
[630]Green, p. 427.
[631]Edersheim, *The Temple*, p. 145.
[632]Inrig, p. 37.
[633]Jeremias, *The Parables ...*, p. 204.
[634]Robertson, 2:153.
[635]Trench, *Notes on the Parables ...*, p. 317.
[636]Jeremias, *Jerusalem in ...*, p. 122.
[637]See Trench, *Notes on the Parables ...*, pp. 318-23.
[638]Inrig, p. 42.
[639]Edersheim, *The Life ...*, 2:239.
[640]Robertson, 2:155.
[641]Craig L. Blomberg, *Preaching the Parables*, p. 64.
[642]Morris, p. 191.
[643]Liefeld, "Luke," p. 944.
[644]Morgan, *The Gospel ...*, pp. 140-41.
[645]H. K. Luce, *The Gospel according to S. Luke*, p. 208.
[646]Robertson, 2:156.
[647]Green, p. 435.
[648]Barclay, p. 145.
[649]Wiersbe, 1:213.
[650]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 605.
[651]Bock, *Luke*, p. 305.
[652]Jamieson, et al., p. 1005.
[653]Marshall, *The Gospel ...*, p. 456.
[654]A. B. Bruce, *The Training ...*, p. 52.
[655]Marshall, *The Gospel ...*, p. 456.
[656]Liefeld, "Luke," p. 947.
[657]McClain, p. 36.
[658]Edwin M. Yamauchi, "The Daily Bread Motif in Antiquity," *Westminster Theological Journal* 28 (1965-66):147-56.
[659]Green, p. 443.
[660]Ironsides, 1:364.
[661]See also Thomas L. Constable, "The Lord's Prayer," in *Giving Ourselves to Prayer*, compiled by Dan R. Crawford (Terre Haute, Ind.: PrayerShop Publishing, 2005), pp. 70-75.

[662]See C. Samuel Storms, *Reaching God's Ear*, for a fuller development of this truth.

[663]Marshall, *The Gospel ...*, p. 462.

[664]A. B. Bruce, "The Synoptic ...," 1:547.

[665]Barclay, p. 148.

[666]See Alan F. Johnson, "Assurance for Man: The Fallacy of Translating *Anaideia* by 'Persistence' in Luke 11:5-8," *Journal of the Evangelical Theological Society* 22:2 (June 1979):123-31; Trench, *Notes on the Parables ...*, p. 330; Alford, 1:550; Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 625.

[667]Green, p. 445.

[668]*The Nelson ...*, p. 1716.

[669]See Kenneth E. Bailey, *Poet and Peasant: A Literary-Cultural Approach to the Parables in Luke*, pp. 125-33.

[670]Wiersbe, 1:215. Author's italics removed.

[671]Tenney, "The Gospel ...," p. 1048.

[672]Green, p. 449.

[673]Edersheim, *The Life ...*, 2:242.

[674]Thomson, 1:379.

[675]Barclay, p. 149.

[676]For a biblical theology of prayer, see Thomas L. Constable, *Talking to God: What the Bible Teaches about Prayer*.

[677]Bock, *Luke*, p. 317.

[678]Tannehill, 1:150.

[679]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 638.

[680]McGee, 4:297.

[681]Marshall, *The Gospel ...*, p. 479.

[682]McGee, 298.

[683]Edersheim, *The Life ...*, 2:202.

[684]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 649.

[685]*The Nelson ...*, p. 1718.

[686]Morris, p. 202.

[687]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 659.

[688]Green, p. 465. Cf. Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 659.

[689]Marshall, *The Gospel ...*, p. 492.

[690]Edersheim, *The Life ...*, 2:204.

[691]Green, p. 471.

[692]Plummer, p. 310.

[693]Wiersbe, 1:217.

[694]Morris, p. 204.

[695]Robertson, 2:167.

[696]Morris, p. 205.

[697]Barclay, p. 162.

[698]Tenney, "The Gospel ...," p. 1049.

[699]J. D. M. Derrett, "'You Build the Tombs of the Prophets' [Luke 11:47-51; Matt. 23:29-31]," *Studia Evangelica* 4 (1968):187-93.

[700]Geldenhuys, p. 346.

[701]Danker, p. 146; Manson, p. 102.

[702]Marshall, *The Gospel ...*, p. 503.

[703]Alford, 1:559.

[704]E.g., *ibid.*, p. 507.

[705]Bock, *Luke*, p. 333.

[706]Green, p. 476.

[707]M. Bailey, p. 129.

[708]A. B. Bruce, "The Synoptic ...," 1:555.

[709]Green, pp. 480-81.

[710]Morris, p. 208.

[711]McGee, 4:300.

[712]Liefeld, "Luke," p. 959.

[713]Valdéz, 1:289.

[714]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 678.

[715]Deissmann, p. 273.

[716]Ironside, 2:402.

[717]See Darrell L. Bock, "The Son of Man Seated at God's Right Hand and the Debate over Jesus' Blasphemy," in *Jesus of Nazareth: Lord and Christ*, pp. 184-85.

[718]Ironsides, 2:404.

[719]Tenney, "The Gospel ...," p. 1050.

[720]Tannehill, 1:244.

[721]Marshall, *The Gospel ...*, p. 521.

[722]Morris, p. 212.

[723]See Trench, *Notes on the Parables ...*, p. 334.

[724]Morris, p. 212.

[725]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 688.

[726]Barclay, p. 168.

[727]M. Bailey, p. 129.

[728]Barclay, p. 169.

[729]Cited in Trench, *Notes on the Parables ...*, p. 338.

[730]Bock, *Luke*, p. 346.

[731]Idem, *Jesus according ...*, p. 267.

[732]Liefeld, "Luke," p. 963.

[733]Inrig, p. 105.

[734]*The Nelson ...*, p. 1722.

[735]For helpful studies of the New Testament teaching about believers' inheritances, see Joseph C. Dillow, *The Reign of the Servant Kings*, pp. 61-110; and William E. Brown, "The New Testament Concept of the Believer's Inheritance" (Th.D. dissertation, Dallas Theological Seminary, 1984).

[736]Bock, *Luke*, p. 352.

[737]Tannehill, 1:247-48.

[738]Green, p. 501.

[739]Tannehill, 1:218. Cf. 13:28-29;14:15-24; and 22:16, 18 and 30.

[740]E. Lövestam, *Spiritual Wakefulness in the New Testament*, pp. 84-91.

[741]Marshall, *The Gospel ...*, p. 538.

[742]See Karl E. Pagenkemper, "Rejection Imagery in the Synoptic Parables," *Bibliotheca Sacra* 153:610 (April-June 1996):191-94.

[743]Barclay, p. 172.

[744]Tenney, "The Gospel ...," p. 1050.

[745]Tannehill, 1:250.

[746]Bock, *Luke*, p. 363.

[747]Alford, 1:570.

[748]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 710.

[749]Tannehill, 1:252.

[750]Bruce J. Malina and Richard L. Rohrbaugh, *Social-Science Commentary on the Synoptic Gospels*, p. 362.

[751]Morris, p. 220.

[752]J. Jeremias, *The Eucharistic Words of Jesus*, p. 207, footnote 4.

[753]See Finegan, *Light from ...*, p. 157.

[754]Josephus, *The Wars ...*, 5:4:2. See the diagram "Jerusalem in New Testament Times" at the end of these notes.

[755]E.g., Henry, pp. 1461-62.

[756]*The Nelson ...*, p. 1724.

[757]Barclay, p. 180.

[758]Tannehill, 1:157-58.

[759]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 721.

[760]Liefeld, "Luke," p. 971.

[761]C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, p. 9.

[762]See J. Wilkinson, "The Case of the Bent Woman in Luke 13:10-17," *Evangelical Quarterly* 49 (1977):195-205.

[763]Martin, p. 240.

[764]Green, p. 524.

[765]Ironsides, 2:444.

[766]Barclay, p. 183.

[767]Tannehill, 1:84.

[768]Robertson, 2:189. Cf. Mishnah *Niddah* 5:1.

[769]Cf. Green, p. 527.

[770]Morris, p. 225.
[771]Barclay, p. 187.
[772]See, for example, Ironside, 2:449-56.
[773]John F. MacArthur Jr., *The Gospel According to Jesus*, pp. 182-83.
[774]See Pagenkemper, pp. 183-86, 188-90.
[775]See David H. Wenkel, "The Gnashing Teeth of Jesus's Opponents," *Bibliotheca Sacra* 175:697 (January-March 2018):83-95.
[776]Hoehner, p. 62.
[777]Marshall, *The Gospel ...*, pp. 571-72.
[778]Liefeld, "Luke," p. 974.
[779]Tannehill, 1:160. See also idem, "Israel in Luke-Acts: A Tragic Story," *Journal of Biblical Literature* 104 (1985):69-81.
[780]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 723.
[781]*Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*, s.v. "Diseases of the Bible," by R. H. Pousma, 2:134; Green, p. 546..
[782]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 747.
[783]Marshall, *The Gospel ...*, p. 579.
[784]*Mishnah Shabbath* 128b.
[785]Zane C. Hodges, "Stop and Think! (Luke 14:13-14), Rewardable Hospitality," *The KERUGMA Message* 3:1 (Spring 1993):3.
[786]Valdéz, 1:302.
[787]Morris, p. 233.
[788]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 756.
[789]Morgan, *The Gospel ...*, p. 174; McGee, 4:310.
[790]Liefeld, "Luke," p. 978.
[791]Marshall, *The Gospel ...*, p. 590.
[792]Tenney, "The Gospel ...," p. 1053.
[793]Edersheim, *The Life ...*, 2:251.
[794]Manson, p. 130.
[795]Marshall, *The Gospel ...*, p. 591.
[796]Barclay, p. 203.
[797]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 762.
[798]Green, p. 565.
[799]Tenney, "The Gospel ...," p. 1053.
[800]Wiersbe, 1:232.
[801]Robertson, 2:201.
[802]Morris, p. 235.
[803]Zane C. Hodges, *Absolutely Free!* pp. 80, 82.
[804]*Ibid.*, p. 84.
[805]McGee, 4:311.
[806]Eugene P. Deatrick, "Salt, Soil, Savor," *Biblical Archaeologist* 25 (1962):44-45.
[807]*The Nelson ...*, p. 1728.
[808]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 765.
[809]Carson, "Matthew," p. 138.
[810]Deatrick, p. 46.
[811]Bock, *Luke*, p. 401.
[812]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 767.
[813]Morgan, *The Gospel ...*, p. 181. He dealt with all three parables as one.
[814]Robertson, 2:204.
[815]Morris, p. 237.
[816]J. Dwight Pentecost, *The Parables of Jesus*, p. 99.
[817]M. Bailey, p. 135.
[818]Edersheim, *The Life ...*, 2:255.
[819]Morgan, *The Gospel ...*, p. 181.
[820]Jeremias, *The Parables ...*, p. 133.
[821]*The Nelson ...*, p. 1729.
[822]Liefeld, "Luke," p. 981.
[823]E.g., Ironside, 2:488.
[824]Jeremias, *Jerusalem in ...*, p. 100; idem, *The Parables ...*, pp. 134-35.
[825]Marshall, *The Gospel ...*, p. 603.

[826]See A. F. Walls, "In the Presence of the Angels' (Luke xv. 10)," *Novum Testamentum* 3 (1959):314-16.

[827]Morris, p. 239.

[828]See Edersheim, *The Life ...*, 1:581.

[829]Bock, *Luke*, p. 412.

[830]J. D. M. Derrett, *Law in the New Testament*, p. 107.

[831]M. Bailey, p. 164.

[832]Marshall, *The Gospel ...*, p. 607.

[833]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 790. Cf. *ibid.*, p. 782.

[834]McGee, 4:313.

[835]Trench, *Notes on the Parables ...*, p. 388.

[836]Liefeld, "Luke," p. 984.

[837]Edersheim, *The Life ...*, 2:261.

[838]Lanski, p. 812.

[839]Jeremias, *The Parables ...*, p. 130. See also Greg Forbes, "Repentance and Conflict in the Parable of the Lost Son (Luke 15:11-32)," *Journal of the Evangelical Theological Society* 42:2 (June 1999):211-229.

[840]A. B. Bruce, "The Synoptic ...," 1:580.

[841]Trench, *Notes on the Parables ...*, p. 401.

[842]Barclay, p. 212; Tenney, "The Gospel ...," p. 1054.

[843]Inrig, p. 19.

[844]Morris, p. 242.

[845]Trench, *Notes on the Parables ...*, p. 403.

[846]Jeremias, *The Parables ...*, p. 130.

[847]Alford, 1:593-94; Robertson, 2:211.

[848]Wiersbe, 1:236.

[849]*Ibid.*, 1:233-35.

[850]Inrig, pp. 20-21.

[851]Edersheim, *The Life ...*, 2:262.

[852]Hodges, *Absolutely Free!* p. 18.

[853]Blomberg, p. 36. Italics omitted.

[854]Inrig, p. 25.

[855]Wiersbe, 1:236.

[856]Morgan, *The Gospel ...*, p. 184.

[857]Morris, p. 244.

[858]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 787.

[859]Blomberg, p. 37. Italics omitted.

[860]*Ibid.*, p. 38. Italics omitted.

[861]Ironside, 2:498.

[862]Pentecost, *The Parables ...*, p. 105.

[863]Barclay, p. 214.

[864]Martin, p. 244.

[865]Gaebelein, 3:1:155; Morgan, *An Exposition ...*, p. 437; *idem*, *The Gospel ...*, p. 181.

[866]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 802.

[867]Bock, *Luke*, p. 418.

[868]Yvon Thébert, "The Slave," in *The Romans*, pp. 156-57; Jean-Paul Morel, "The Craftsman," in *ibid.*, p. 223.

[869]A. B. Bruce, "The Synoptic ...," 1:584.

[870]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 803.

[871]*Ibid.*, p. 799.

[872]Blomberg, p. 83.

[873]Derrett, *Law in ...*, pp. 72-73; Morgan, *The Gospel ...*, p. 185.

[874]J. A. Fitzmyer, *Essays on the Semitic Background of the New Testament*, pp. 175-76; *idem*, "The Story of the Dishonest Manager," *Theological Studies* 25 (1964):23-42. See also Edersheim, *The Life ...*, 2:267; Ironside, 2:501; and McGee, 4:317-19.

[875]Marshall, *The Gospel ...*, p. 619.

[876]J. D. M. Derrett, "'Take thy Bond ... and Write Fifty' (Luke xvi. 6) The nature of the Bond," *Journal of New Testament Studies* NS23 (1972):438-40.

[877]Inrig, p. 112.

[878]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 803.

[879]Henry, p. 1474.
[880]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 800.
[881]See McGee, 4:319.
[882]E.g., Bock, *Jesus according ...*, p. 284.
[883]Blomberg, p. 82.
[884]Pentecost, *The Parables ...*, p. 110.
[885]See Dave L. Mathewson, "The Parable of the Unjust Steward (Luke 16:1-13): A Reexamination of the Traditional View in Light of Recent Challenges," *Journal of the Evangelical Theological Society* 38:1 (March 1995):29-39.
[886]Morris, p. 251.
[887]Marshall, *The Gospel ...*, p. 631.
[888]Bock, *Luke*, p. 429.
[889]Derrett, *Law in ...*, pp. 86-92.
[890]Green, p. 605. See also Gladas Hamel, *Poverty and Charity in Roman Palestine, First Three Centuries C.E.*, p. 81.
[891]McGee, 4:321.
[892]R. Summers, *Commentary on Luke*.
[893]Bock, *Luke*, p. 431.
[894]E.g., Derrett, *Law in ...*, pp. 85-92; idem, "Fresh Light on St Luke xvi. II. Dives and Lazarus and the preceding Sayings," *New Testament Studies*, 7 (1960-61):364-80. Cf. Blomberg, p. 50.
[895]C. H. Cave, "Lazarus and the Lucan Deuteronomy," *New Testament Studies* 15 (1968-67):319-25.
[896]Marshall, *The Gospel ...*, pp. 634-35.
[897]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:131.
[898]Edersheim, *The Life ...*, 2:279.
[899]See the Appendix "What happens to a person after he or she dies," at the end of these notes, for five diagrams. For defense of the view that both men were in Hades, see Ed Christian, "The Rich Man and Lazarus, Abraham's Bosom, and the Biblical Penalty Karet ('Cut Off')," *Journal of the Evangelical Theological Society* 61:3 (September 2018):513-23.
[900]McGee, 4:321.
[901]Alford, 1:602. Bracketing parentheses omitted.
[902]See Edersheim, *The Life ...*, 1:271, for evidence that the Jews believed that their physical connection to Abraham guaranteed their salvation.
[903]See Flavius Josephus, *An Extract Out of Josephus' Discourse to the Greeks Concerning Hades*, for this first-century Jewish Ebionite Christian's understanding of Hades, the lake of fire, eternal punishment, Abraham's bosom, heaven, and related matters—which is biblical and helpful.
[904]McGee, 4:321.
[905]Alford, 1:604.
[906]See Edersheim, *Sketches of ...*, pp. 175-77, for a summary of Rabbinic teaching on heaven and hell.
[907]Bock, *Jesus according ...*, p. 287.
[908]Inrig, p. 128.
[909]McGee, 4:322.
[910]Ibid.
[911]Inrig, p. 133.
[912]Morris, p. 154.
[913]See Blomberg, pp. 45-52.
[914]Morgan, *The Gospel ...*, p. 193.
[915]Bock, *Luke*, p. 432.
[916]M. Bailey, p. 137.
[917]Marshall, *The Gospel ...*, p. 642.
[918]Jamieson, et al., p. 1014.
[919]Liefeld, "Luke," p. 994.
[920]Robertson, 2:226.
[921]Bock, *Jesus according ...*, p. 289.
[922]Manson, p. 141. See Thomson, 1:24-25, for evidence of the deep and extensive root systems of these sycamore trees.
[923]Morris, p. 256.
[924]Morgan, *The Gospel ...*, p. 196.
[925]Liefeld, "Luke," p. 995.

[926]Josephus, *Antiquities of ...*, 20:6:1.
[927]Green, p. 623.
[928]Ibid., p. 624.
[929]Ibid., p. 626.
[930]Manson, p. 304.
[931]Marshall, *The Gospel ...*, p. 654-55; Manson, p. 304.
[932]Liefeld, "Luke," p. 997.
[933]R. J. Sneed, "'The Kingdom of God is within you' (Lk. 17, 21)," *Catholic Biblical Quarterly* 24 (1962):363-82.
[934]Marshall, *The Gospel ...*, p. 653.
[935]See Bock, *Jesus according ...*, p. 291.
[936]See McClain, parts IV and V.
[937]Bock, *Jesus according ...*, p. 291.
[938]Marshall, *The Gospel ...*, p. 655. Cf. Morris, p. 259.
[939]Manson, p. 304; Marshall, *The Gospel ...*, p. 655.
[940]Morgan, *The Gospel ...*, p. 200.
[941]See McClain, pp. 272-73; Morgan, *An Exposition ...*, p. 438.
[942]C. H. Roberts, "The Kingdom of Heaven (Lk. xvii. 21)," *Harvard Theological Review* 41 (1948):1-8.
[943]Plummer, p. 407.
[944]Tenney, "The Gospel ...," p. 1057.
[945]See Renald E. Showers, *Maranatha: Our Lord, Come! A Definitive Study of the Rapture of the Church*, pp. 176-91, for a discussion of the differences in the biblical descriptions of the Rapture and the Second Coming, which argue for a pretribulation Rapture.
[946]Bock, "A Theology ...," p. 137.
[947]Cf. Barclay, p. 230.
[948]Morris, p. 262.
[949]Inrig, p. 152.
[950]Danker, p. 184.
[951]See J. D. M. Derrett, "Law in the New Testament: The Unjust Judge," *New Testament Studies* 18 (1971-72):178-91.
[952]Jeremias, *The Parables ...*, p. 153.
[953]Plummer, p. 412.
[954]Derrett, "Law in ...," p. 191; Robertson, 2:231-32.
[955]Morgan, *The Gospel ...*, p. 203.
[956]Bock, *Luke*, p. 455.
[957]See David A. Mappes, "What Is the Meaning of 'Faith' in Luke 18:8?" *Bibliotheca Sacra* 167:667 (July-September 2010):292-306.
[958]Robertson, 2:232.
[959]Morgan, *The Gospel ...*, p. 203.
[960]Blomberg, p. 177.
[961]Danker, p. 185.
[962]Nolland, *Luke 9:21—18:34*, p. 878.
[963]Morris, p. 264.
[964]Edersheim, *The Temple*, p. 197; *Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "nestis," by J. Behm, 4:930.
[965]Edersheim, *The Life ...*, 2:289-90.
[966]Idem, *Sketches of ...*, p. 31.
[967]Idem, *The Life ...*, 2:292.
[968]Bock, *Luke*, pp. 460-61.
[969]*The New Scofield Reference Bible*, p. 1108.
[970]See F. F. Bruce, "Justification by Faith in the non-Pauline Writings of the New Testament," *Evangelical Quarterly* 24 (1952):66-77.
[971]Calvin, 3:11:3.
[972]Blomberg wrote a sermon on this parable that he titled "The Parable of the Recovering Homosexual," pp. 156-64.
[973]Carson, p. 420.
[974]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:187.
[975]Morris, p. 267.
[976]Henry, p. 1483.

[977]Edersheim, *The Life ...*, 2:342.
[978]Wiersbe, 1:250.
[979]Marshall, *The Gospel ...*, p. 688.
[980]See Dillow, pp. 135-45, for an explanation of the biblical teaching regarding inheriting eternal life as a reward.
[981]Arnold G. Fruchtenbaum, *Israelology: The Missing Link in Systematic Theology*, p. 845.
[982]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:254.
[983]See Zane C. Hodges, "The Blind Men at Jericho," *Bibliotheca Sacra* 122:488 (October-December 1965):319-30.
[984]See Flavius Josephus, *The Wars ...*, 4:8:3, for the identification of these two Jerichos.
[985]Liefeld, "Luke," p. 1007.
[986]See Green, pp. 669-70.
[987]Barclay, p. 244.
[988]Edersheim, *Sketches of ...*, pp. 33-34.
[989]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:123.
[990]Ellis, p. 221.
[991]Marshall, *The Gospel ...*, p. 697.
[992]Liefeld, "Luke," p. 1007.
[993]Marshall, *The Gospel ...*, p. 697.
[994]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:124. Cf. 7:36-50; and Matt. 26:6-13.
[995]See Green, pp. 671-72.
[996]Ibid., p. 672.
[997]E.g., Robertson, 2:240; Marshall, *The Gospel ...*, p. 698; Liefeld, "Luke," p. 1007; and Morris, p. 273.
[998]Ellis, p. 220; Ironside, 2:574.
[999]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:124.
[1000]Hanna, p. 68.
[1001]Liefeld, "Luke," p. 1008.
[1002]Morgan, *The Gospel ...*, p. 214.
[1003]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:260.
[1004]Robertson, 2:241.
[1005]Josephus, *Antiquities of ...*, 17:9:3; 17:11:4; and 17:13:5; Ironside, 2:576-77.
[1006]Cf. Edersheim, *Sketches of ...*, p. 10. See also Finegan, *Light from ...*, pp. 261-62.
[1007]E.g., Morris, p. 274.
[1008]*International Standard Bible Encyclopedia*, s.v. "Money," by H. W. Perkin, 3:409.
[1009]Barclay, p. 247.
[1010]Josephus, *Antiquities of ...*, 17:9:3-7 and 17:11:1-4; idem, *The Wars ...*, 2:2:1-3.
[1011]Morris, p. 275.
[1012]Jeremias, *The Parables ...*, p. 61.
[1013]See Helmut Thielicke, *The Waiting Father*, pp. 143-45.
[1014]Morris, p. 275.
[1015]Ibid., p. 276.
[1016]Barclay, p. 247.
[1017]See Pagenkemper, pp. 194-98.
[1018]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:161.
[1019]Bock, *Luke*, p. 488.
[1020]E.g., Luce, p. 297.
[1021]Morgan, *The Gospel ...*, p. 218.
[1022]Martin, p. 253.
[1023]Marshall, *The Gospel ...*, p. 712.
[1024]J. D. M. Derrett, "Law in the New Testament: The Palm Sunday Colt," *Novum Testamentum* 13 (1971):244.
[1025]Ibid., pp. 248-49.
[1026]Morris, p. 278.
[1027]Green, p. 685.
[1028]Ibid., p. 683. For "analogous scenes," see David R. Catchpole, "The 'Triumphal' Entry," in *Jesus and the Politics of His Day*, pp. 319-21.
[1029]Morgan, *The Gospel ...*, p. 220.
[1030]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:170.
[1031]Martin, p. 253.

[1032]Barclay, p. 249.
[1033]Green, p. 690.
[1034]Charles R. Swindoll, *The Swindoll Study Bible*, p. 1263.
[1035]Green, p. 694.
[1036]John Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 939.
[1037]A. B. Bruce, "The Synoptic ...," 1:611.
[1038]Martin, p. 254.
[1039]Marshall, *The Gospel ...*, p. 725.
[1040]Morris, p. 285.
[1041]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 950.
[1042]Green, p. 715.
[1043]See *Zondervan Pictorial Encyclopedia of the Bible*, s.v. "Coins," by Gleason L. Archer Jr., 1:902-11.
[1044]Bock, *Luke*, p. 512.
[1045]See Millar Burrows, "Levirate Marriage in Israel," *Journal of Biblical Literature* 59 (1940):23-33; idem, "The Marriage of Boaz and Ruth," *Journal of Biblical Literature* 59 (1940):445-54.
[1046]Morris, p. 293.
[1047]Bock, "A Theology ...," p. 104.
[1048]*Theological Dictionary of the New Testament*, s.v. "stole," by U. Wilckens, 7(1971):690-91.
[1049]Green, p. 726.
[1050]See J. D. M. Derrett, "Eating up the Houses of Widows': Jesus's Comment on Lawyers?" *Novum Testamentum* 14 (1972):1-9.
[1051]Jeremias, *Jerusalem in ...*, p. 114. Cf. Morris, p. 294.
[1052]Bock, *Luke*, p. 527.
[1053]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 980.
[1054]Edersheim, *The Temple*, pp. 48-49.
[1055]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 980.
[1056]Marshall, *The Gospel ...*, p. 751.
[1057]*Ibid.*, p. 752.
[1058]Green, p. 728.
[1059]Wiersbe, 1:260.
[1060]Ironsides, 2:616.
[1061]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:162.
[1062]Green, p. 734.
[1063]Robertson, 2:258.
[1064]Geldenhuys, p. 527; Morris, p. 298; Lenski, p. 1017.
[1065]E.g., Plummer, p. 480; Marshall, *The Gospel ...*, p. 769; Robertson, 2:259; Ironsides, 2:619; Liefeld, "Luke," p. 1021.
[1066]E.g., Martin, p. 257.
[1067]E.g., Marshall, *The Gospel ...*, p. 770-71.
[1068]Morris, pp. 298-99.
[1069]See Pentecost, *The Words ...*, p. 399; John F. Walvoord, "The Times of the Gentiles," *Bibliotheca Sacra* 125:497 (January-March 1968):3-9.
[1070]Josephus, *The Wars ...*, 6:9:3.
[1071]Robertson, 2:260.
[1072]Morris, p. 300.
[1073]Green, p. 741.
[1074]Stanley D. Toussaint and Jay A. Quine, "No, Not Yet: The Contingency of God's Promised Kingdom," *Bibliotheca Sacra* 164:654 (April-June 2007):138.
[1075]McGee, 4:342.
[1076]Green, p. 742.
[1077]Ironsides, 2:630; Bock, *Luke*, pp. 538-39, M. Bailey, pp. 146-47, and Wiersbe, 1:263. For a discussion of other interpretations, see also my note on Matthew 24:34; Maddox, pp. 111-15; and Morris, pp. 300-1.
[1078]See A. J. Mattill Jr., "Representative Universalism and the Conquest of Canaan," *Concordia Theological Monthly* 35:1 (1967):8-17.
[1079]Robertson, 2:261.
[1080]See my introductory comments on the date of composition.
[1081]Josephus, *The Wars ...*, 2:14:3; Edersheim, *The Life ...*, 1:116; idem, *The Temple*, p. 31, f. 1.
[1082]*Ibid.*

[1083]Green, p. 771.
[1084]Morris, p. 304.
[1085]Barclay, p. 276.
[1086]Marshall, *The Gospel ...*, p. 791; Liefeld, "Luke," p. 1025.
[1087]Jeremias, *The Eucharistic ...*, p. 48, footnote 1.
[1088]See the diagram "Jerusalem in New Testament Times" at the end of these notes.
[1089]Edersheim, *The Life ...*, 2:491.
[1090]Martin, p. 259.
[1091]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1056.
[1092]Jeremias, *The Eucharistic ...*, pp. 211-12.
[1093]See Rodney J. Decker, "The Church's Relationship to the New Covenant," *Bibliotheca Sacra* 152:607 (July-September 1995):290-305; 608 (October-December 1995):431-56.
[1094]Robert L. Saucy, *The Case for Progressive Dispensationalism*, p. 126. Cf. Marshall, *The Gospel ...*, p. 806.
[1095]See Eugene H. Merrill, "Remembering: A Central Theme in Biblical Worship," *Journal of the Evangelical Theological Society* 43:1 (March 2000):27-36.
[1096]Green, p. 768.
[1097]Marshall, *The Gospel ...*, p. 813. See Alexander Strauch, *Biblical Eldership*, pp. 17-31.
[1098]A. B. Bruce, "The Synoptic ...," 1:627.
[1099]Larry R. Helyer, "Luke and the Restoration of Israel," *Journal of the Evangelical Theological Society* 36:3 (September 1993):328-29.
[1100]See S. Brown, *Apostasy and ...*
[1101]Edersheim, *The Life ...*, 2:536.
[1102]See Page, pp. 456-57.
[1103]Morris, p. 309.
[1104]Alford, 1:644.
[1105]Ibid., 1:645.
[1106]A. B. Bruce, "The Synoptic ...," 1:629.
[1107]Marshall, *The Gospel ...*, p. 825; Creed, p. 270; Luce, pp. 335-36; et al.
[1108]E.g., Plummer, p. 505; Liefeld, "Luke," p. 1029-30; and Easton, p. 329.
[1109]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1076.
[1110]*The New Scofield ...*, p. 1116.
[1111]E.g., Valdéz, 1:340.
[1112]Danker, p. 225; P. S. Minear, "A Note on Luke xxii. 36," *Novum Testamentum* 7 (1964):128-34; and Martin, p. 260.
[1113]Manson, p. 342; Morgan, *An Exposition ...*, p. 440; Morris, p. 310; Robertson, 2:271; M. Bailey, p. 148; Green, p. 775; et al.
[1114]Robertson, 2:271.
[1115]Green, p. 777.
[1116]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1085.
[1117]See Zola Levitt, *A Christian Love Story*, for explanation of Jesus' submission to His Father's will here in connection with Jewish wedding customs.
[1118]Marshall, *The Gospel ...*, p. 831.
[1119]Bock, *Luke*, p. 568.
[1120]Edersheim, *The Life ...*, 2:539.
[1121]Liefeld, "Luke," p. 1032.
[1122]Martin, p. 260.
[1123]Marshall, *The Gospel ...*, p. 832.
[1124]Plummer, pp. 510-11.
[1125]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1085.
[1126]Eric F. F. Bishop, *Jesus of Palestine: The Local Background to the Gospel Documents*, p. 246.
[1127]Ryrie, p. 180.
[1128]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1090.
[1129]Wiersbe, 1:270.
[1130]Alford, 1:649.
[1131]Creed, p. 274; Marshall, *The Gospel ...*, p. 837; and Morris, p. 313.
[1132]Trench, *Notes on the Miracles ...*, p. 478.
[1133]Morgan, *The Gospel ...*, p. 252.
[1134]Wiersbe, 1:270.
[1135]Liefeld, "Luke," p. 1035.

[1136]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1097.
[1137]A. B. Bruce, "The Synoptic ...," 1:633.
[1138]See D. L. Miller, "*empaizein*: Playing the Mock Game (Luke 22:63-64)," *Journal of Biblical Literature* 90 (1971):309-13; and Larna L. Berg, "The Illegalities of Jesus' Religious and Civil Trials," *Bibliotheca Sacra* 161:643 (July-September 2004):330-42.
[1139]Hoehner, p. 143.
[1140]Green, p. 793.
[1141]Mishnah *Sanhedrin* 4:1.
[1142]Josephus, *The Wars ...*, 5:4:2; 6:6:3.
[1143]*The Nelson ...*, p. 1746.
[1144]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1112.
[1145]See Darrell L. Bock, *Blasphemy and Exaltation in Judaism and the Final Examination of Jesus*, pp. 30-183.
[1146]Robertson, 2:277.
[1147]See R. Larry Overstreet, "Roman Law and the Trial of Christ," *Bibliotheca Sacra* 135:540 (October-December 1978):323-32.
[1148]Green, p. 802.
[1149]Jim Bishop, *The Day Christ Died*, p. 281.
[1150]*Ibid.*, p. 282.
[1151]James R. Edwards, "The Authority of Jesus in the Gospel of Mark," *Journal of the Evangelical Theological Society* 37:2 (June 1994):217-33
[1152]Green, p. 805.
[1153]Jim Bishop, p. 10.
[1154]*Ibid.*, p. 279.
[1155]McGee, 4:352.
[1156]Liefeld, "Luke," p. 1040.
[1157]Morris, p. 322.
[1158]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1130.
[1159]Martin, p. 262.
[1160]Marshall, *The Gospel ...*, p. 861.
[1161]Barclay, p. 292.
[1162]A. B. Bruce, "The Synoptic ...," 1:638.
[1163]Morris, p. 324.
[1164]Wiersbe, 1:274.
[1165]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:164.
[1166]Marshall, *The Gospel ...*, p. 862.
[1167]Creed, p. 285.
[1168]Plummer, p. 528.
[1169]Robertson, 2:284.
[1170]Barclay, p. 296.
[1171]*The New Scofield ...*, p. 1119. See also Jim Bishop, p. 305.
[1172]W. Hendriksen, *Exposition of the Gospel According to Luke*, p. 1027.
[1173]M. Bailey, p. 150.
[1174]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1145.
[1175]*The New Scofield ...*, p. 1119.
[1176]Jim Bishop, p. 310.
[1177]Ellis, p. 267.
[1178]Morris, p. 328.
[1179]*The New Scofield ...*, p. 1119.
[1180]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:126, 127.
[1181]Green, p. 822.
[1182]Alford, 1:661.
[1183]See Gaebelien, 3:1:171.
[1184]Marshall, *The Gospel ...*, p. 873.
[1185]Barclay, pp. 299-300.
[1186]Calvin, 2:16:10.
[1187]*The New Scofield ...*, p. 1119.
[1188]Marshall, *The Gospel ...*, pp. 873-74.
[1189]See Jim Bishop, p. 314, footnote.
[1190]Green, p. 826.

[1191]Liefeld, "Luke," p. 1045.
[1192]Edersheim, *The Life ...*, 2:609-10.
[1193]Barclay, p. 301.
[1194]Wiersbe, 1:277.
[1195]See Vern S. Poythress, "Presuppositions and Harmonization: Luke 23:47 as a Test Case," *Journal of the Evangelical Theological Society* 56:3 (September 2013):499-509.
[1196]Green, p. 829.
[1197]See Barclay, p. 303, for the legend that Joseph went to England with the Holy Grail.
[1198]Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1163.
[1199]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:277.
[1200]See Zane C. Hodges, "The Women and the Empty Tomb," *Bibliotheca Sacra* 123:492 (October-December 1966):301-9.
[1201]Tenney, "The Gospel ...," p. 1068.
[1202]See Mark L. Bailey, "A Biblical Theology of Suffering in the Gospels," in *Why, O God? Suffering and Disability in the Bible and the Church*, pp. 163-65.
[1203]See Green, p. 842, for the full diagram.
[1204]Josephus, *The Wars ...*, 4:1:3.
[1205]See the *The Wycliffe Bible Encyclopedia*, s.v. "Emmaus," 1:525-26, for discussion of possible sites. Cf. Nolland, *Luke 18:35—24:53*, p. 1201.
[1206]E.g., Liefeld, "Luke," p. 1051.
[1207]Eusebius, 3:11; cf. Ellis, p. 894.
[1208]For defense of this view, see Wenham, pp. 29-32.
[1209]R. J. Dillon, *From Eye-Witnesses to Ministers of the Word: Tradition and Composition in Luke 24*, p. 114.
[1210]Liefeld, "Luke," p. 1052.
[1211]Green, pp. 846-47.
[1212]Liefeld, "Luke," p. 1052.
[1213]McGee, 4:358.
[1214]Marshall, *The Gospel ...*, p. 896.
[1215]Green, p. 848.
[1216]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:219. Cf. Acts 1:4; 10:40-41.
[1217]See Morgan, *The Gospel ...*, pp. 278-79, for a synopsis of what Jesus might have included.
[1218]Robertson, 2:294.
[1219]Green, p. 848.
[1220]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:289.
[1221]See Dane C. Ortlund, "'And Their Eyes Were Opened, and They Knew': An Inter-Canonical Note on Luke 24:31," *Journal of the Evangelical Theological Society* 53:4 (December 2010):717-28.
[1222]Dillon, *From Eye-Witnesses ...*, p. 105. Cf. Luke 9:11, 23; 22:21-38; 24:13-32, 35; Acts 2:42; 20:7, 11.
[1223]Barclay, p. 311.
[1224]*Ibid.*, p. 312.
[1225]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:298.
[1226]Thomas S. Moore, "The Lucan Great Commission and the Isaianic Servant," *Bibliotheca Sacra* 154:613 (January-March 1997):47.
[1227]Bock, "A Theology ...," p. 116.
[1228]Marshall, *The Gospel ...*, p. 908.
[1229]William Neil, *The Acts of the Apostles*, p. 26.
[1230]Tannehill, *The Narrative ...*, 1:301.